

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

**ТРИТЕ
РОДОСЛОВИЯ**

УТРИННИ СЛОВА

ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ

МОЕТО ВЕРУЮ

НОВОТО ВЕРУЮ

22 септември 1935 г.,

5 ч сутринта.

(Небето съвсем ясно, чисто, звездно.

*Месеца се празни, наполовина е,
повече към източната половина на небосвода.*

Хоризонтът чист, отворен за изгрев.

Времето топло, приятно, свежо, ведро.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Първа глава от Евангелието на Матей

“В начало бе Словото”

Онзи, който чете първата глава, малко ще остане озадачен с родословията. Тук има 3 по 14 рода; после иска да покаже как Христос води Своето начало от обещанието Авраамово. Засяга една вътрешна страна, която вас няма какво да ви интересува. Тя е една сложна математическа задача. Някой път има такива задачи, дето само малцина се интересуват. Много сложни задачи са, които мъчно се разрешават.

Може да запитам: Защо нещата са така? Всичко в природата е скрито, няма нищо явно. Много малко е явно. И всякога хората виждат туй, което не е така. Вечерно време като излезнете, погледнете небето със звездите – ще видите

такива малки светлинки, като светулки. Казват, много малки свещи са запалени там. И не може да осветляват. И тия безбройни звезди, [за] които ни казват учените хора, ако ние останем на тяхното благоволение, то гладни ще умрем. И тия учени хора казват, че тия звезди са големи като Слънцето в далечното пространство. А тук се виждат едва, и малки.

Онези, които създадоха света... И ние за света знаем толкова, колкото малките мрави знаят за човека. Колкото мравешкият свят знае за човека, за неговия произход, толкова, колкото и ние знаем за вселената и защо е създадена.

Крайната цел? Дават се разни теории. Но да предполагаш нещата и да знаеш, туй са две неща различни. Срещаш човека, гледаш, че е сериозен отвънка и казваш: сериозен е. Но лицето е сериозно, а какво е неговото разположение вътре, ти не знаеш. Или срещаш човека весел, засмян; той отвънка е засмян, отвътре как е? Истинският човек е скрит.

И ако погледнеш въобще сегашните хора, степената, докъде са достигнали, и най-напредналите на Земята, постоянно има едно вътрешно неспокойствие и то заради нищо и никакво. Някой път само една дума може да безпокои човека. Една дума. Онзи, който е оженен, син му е в странство, казват, че син му заболял, баща му се смущава и майка му се смущава. Е, какво има в заболяването? Казвам: По някой път човек трябва да има вяра в Бога. Но въпреки туй веруя, бащата и майката се смущават, че синът може да умре. Страх ги е, че може да умре. А при това хората вярват, че човек не умира, той отива при Бога, а като гоиде синът да иде при Бога, не ги утешава туй. И въпреки това смущението се явява. Въпреки че при Бога ще иде. Казвам: "Има живот, но тази работа малко така..."

Запример често се проповядва, казват, че човек може да се излъчи, да излезе из тялото си, да иде в Небето. Но колко хора има, които сега са се излъчвали, както апостол Павел, и да кажат това? Както апостол Павел казал, че излезнал от тялото си. Много малцина са. Някои могат да имат някои сънища. Туй, за което апостол Павел говори, то е едно пробуждане на космическото съзнание; то е за човека, влезнал в едно високо развитие. В неговото съзнание [е] друго, светлина вече прониква. И още обикновените хора малко

са. Има един автор, наброява, засега има само 19 души, които са имали космическо съзнание. Може да има и повече, но засега само 19 души са те.

Сега, така като се разглежда, някой ще се обезсърчи. Заражда се друг един въпрос: Защо апостол Павел да има туй съзнание, а ние да го нямаме? То е същият въпрос: Защо Петко, Стоян да бъдат богати, а друг да бъде сиромаш? То е същият въпрос: Защо Стояновият кон да бъде натоварен, а Петковият да ходи празен? Или защо някоя река да е пълноводна, а другата да е изсъхнала? Те влизат от същата категория въпроси. По някой път питат защо хлябът да е топъл и защо е студен. Топъл е, защото сега е излезнал из фурната; и студен е, защото отдавна е изваден.

Сега, това са ред разсъждения, които не разрешават онo-ва, което ние търсим. Сегашният човек, във всичките свои разсъждения, той търси живота. Всеки иска да живее добре. В съзнанието на всеки един човек туй лежи. Всеки един човек иска да живее без болести, без сиромашия, без несгоди, без мъчнотии. Той иска всичко да има. А е точно обратното сега. Не че всякога човек е тъжен и скръбен, но след всяка една малка радост, която ще ти дойде, непременно ще ти дойде противоположното – скръбта. Таман се зарадваш, отнякъде ще ти дойде някоя малка скръб, като че някой те дебне, не иска да види човека весел. Щом се поразвеселиш малко... И по някой път аз уподобявам туй състояние на някои слуги – сеят, разположили се, таман са седнали по столовете и се развеселили, и ето господарят ги види и каже: “Какво седите по столовете? Защо не сте на работа?” Като че на господаря му се топи сърцето да види тия свои слуги седнали, да си почиват.

Вънка от това, по някой път и вашето сърце се топи, като видите един човек по-красив; или по-богат – пак ви се стяга сърцето. Ако някой е по-силен, стяга ви се сърцето.

Сега, подбужденията – защо ви се стяга сърцето? Защо човек да не може да гледа спокойно и да се зарадва на щастие то на другия човек? Пък и болният човек пак да се радва. Каква разлика има между един здрав човек и един болен човек? Между една скръб и една радост? Един скръбен и един радостен?

Пред една публика един говорител като им говорил, та им говорил за сиромашията, искал да покаже, че сиромашията е добра, но те казали: “Сиромашията задръж за себе си, пък на нас дай ни богатството и ти опитай сиромашията.”

Някой път ние говорим за сиромашията, за която не вярваме. Мнозина говорят за сиромашия и за болести, но ние сами не искаме ни сиромашия, ни болести. Ние не вярваме в това. Това са задачи. И болестите са задачи, и сиромашията е една задача. Изостанали от миналото, неразрешени, и сега на съвременните ученици са дадени, вие да ги разрешите. Тия задачи са давани на много поколения и са ги оставили неразрешени. И болестите са задачи и на вас се дават; дали ще ги разрешите, то е въпрос. Може и вие да ги оставите на следующи поколения.

Сега, по някой път вие искате да ви разправам защо са страданията, за да може да разрешите задачата си. Аха, онези, които са ви дали тия задачи, те веднага знаят дали с вашето собствено съзнание ще разрешите задачата или някой ви е казал задачата. Запример вие седите и разправяте как е създаден светът. Но то не е ваша работа; дали сте за Лапласовата теория, как е създадена вселената. Казвате: “Науката го е създала.” А няма никакви факти, дали науката го е създала. То е въпрос. Но според мене тя е най-трудната задача, да разправяте. Най-първо аз бих рекъл на един учен човек да ми разправи как е създаден човекът. Тия, учените хора, които се занимават с най-отвлечени неща, много малко знаят за себе си научно. Математици има, музиканти, които не знаят колко центъра има в мозъка. Музиканти има, които не знаят, че има такова чувство, отричат го, че има един център, който се занимава с музика. Философи има, които не знаят, че има някой си център – те не го знаят. Има учени хора, които не вярват в магията. И някой не вярва в магията. Как не, магия има. Какво е магия? Омагьосване, магия, значи мъдрост – един по-силен човек може да повлияе на един слаб човек, един по-силен човек може да носи един слаб човек на гърба си.

Разправят за един много виден професор, много учен – сега няма да ви кажа дали в Америка или в Европа – учен човек, разправя на учениците си и всички били доволни от

него. Но един ден иде една млада студентка – и тя слуша лекцията, и професорът почва да става разсеян. Не върви лекцията, тъй. Е, как ще го [обясните,] на кого ще го отдадете туй? Паралелно с това един американец разправя, един виден проповедник разправя за една своя опитност. Приготовил той своята проповед (някои проповедници цяла седмица приготвяват проповедта си), написал я той, заучил я той, но по една случайност забравя да вземе ръкописа си, но позаучена била тя тъй, че той имал самоувереност, че ще изкара проповедта си. И казва: “Няма защо да взимам ръкописа от вкъщи. Ще имам малко вяра.” Качва се той на амвона и ето, една жена с черни очила влиза и като застава тя, като го поглежда, умът му се помрачава; оттук, оттам – нищо няма. В дадения случай, той мисли да каже, че е неразположен, че му станало лошо. Исква да излезне от това затруднено положение. И ето, идва един друг господин, като го поглежда, веднага му се възстановява неговата беседа. Това е неговата опитност.

Е, как ще обясниш? Може да се обясни по един прост начин. Тази, първата жена, с черните очила, като го поглежда, изгасва светлината в мозъка му и всичко потъмнява в ума му – не може да чете, не може да мисли; влиза другият господин през вратата, веднага взема, запаля светлината и той пак продължава проповедта си.

Има една аналогия: по същия начин вие сте в тази стая; ако сега изгасим нашата лампа, вие няма да се виждате. Значи, от светлината зависи знанието.

Аз искам да ви наведе една мисъл: Бог, Който е създал света, оставил е хората свободни, те да си влияят. Не че Господ ги е оставил свободни, но Той се е отдалечил, за да може те свободно да си усвояват знанието. Ако Бог със Своето съзнание би присъствувал в нашия живот, Той като една планина щеше да застане и нямаше да бъдем ние свободни. Но Бог, като е създал света, се е отдалечил, да създаде в нас една мисъл, да се интересуваме как Той е направил света. И е оставил хората сами да си влияят.

Обаче хората не държат едни към други същото отношение, което Бог има. Един човек може да се наложи със своето съзнание. Той иска да убеди човека, че светът е тъй създаден,

както той мисли. Някой може да има свое веруло за Христа. Иска да го наложи. И сега вие искате да знаете какво ще бъде отношението на Христа спрямо вас. И как си го представявате отношението на Христа спрямо вас? Представете си, че има 550 милиона християни, които трябва да дойдат при Него, и ти си един от тях. Колко време трябва да отдели Христос в съзнанието Си, колко минути трябва да говори с вас? И по някой път вие се сърдите, че Христос не ви е говорил, не ви е приел. 550 милиона души, по колко минути може да им определи, да им говори?

Сега, то е само за разсъждение. Сега, някой път вие мислите, че ако Христос е тук, ще определи за вас най-малко половин час. Материалистически като разгледате въпросите, то е невъзможно. Ако разсъждавате по човешки, на ден 550 милиона християни, които трябва да дойдат при Него – колко време трябва да отдели Христос в съзнанието Си, колко минути? В това положение, тъй, както ние схващаме, хората, тъй, както са тук, на физическото поле, то е така. Тогава как ще си представите: в съзнанието на Бога, всичките тия безбройни светове на същества, от най-малките до най-големите, всички в даден момент Той ги схваща. За всяко същество определя известно време. За всяко същество е помислил за неговите нужди, за всички промени, които може да станат в живота му. И когато се ражда, и когато умира.

Според нас човек се ражда и умира, а според Бога той минава от едно състояние в друго. Когато се ражда един човек, в Небето скърбят. Когато ние се раждаме, Небето скърби, а когато ние скърбим, Небето се радва. Е, как ще разберете? Как ще примирите това? Щом една душа слиза и се въплотява в материята, тя се губи за Небето, няма я. И следователно по нашему като я няма, те слизат да вземат тази душа, която се е въплотила, която страда. И някой път не знае защо страда. При това, като умре, ние, които сме запознати с тоя човек, скърбим за него, а в Небето се радват, че той се е върнал.

Сега може да попитате: Защо е така? Аз оставам на този въпрос вие да отговорите, защо е така. Някой би задал въпроса така: Не можеше ли Господ да създаде един човек без уста, без да яде? Представете си, ако всичките хора станат

едно съзнание, ако съзнанието на всички хора стане в едно съзнание, човек няма да има нужда от ядене и пиене. Ако той е сам светлина само, за себе си само мисли, тия условия, туй знание, които сега има, няма да бъдат такива.

Какъв ще бъде човекът, който няма да има такъв образ? Може ли да си го представите какъв ще бъде? Ама то пак са философски разсъждения – щом Бог е създал човека, има известен проект в Себе Си. Една необходимост; ако можеше по друг начин да го създаде, Той би го създал. Човек още не е дошъл до върха на своето развитие. Скициран е той. Човек не е дошъл още до Образа и Подобието на Бога. Вие както сте тука, още не сте по Неговия Образ. И колко време ви трябва на вас, за да го придобиете? Ако вземете, че човек, според твърденията на сегашната наука, е минал 400 000 форми, през които той е минал, още през колко форми има да минава? Да кажем, вие изчислявате, вие не знаете една кокошка в коя форма се е спряла. От най-гребната микроба до кокошката, колко родословия е минала? Четиристотин хиляди родословия има.

Сегашното ви положение, колко хиляди години ви трябва, за да придобиете онзи образ, който вие очаквате? И всеки един от вас, може да му дам един опит, да знае след колко години той може да го достигне. Този, свършеният човек, трябва при всичките условия, при всичко, каквото става в света, той трябва да бъде не индиферентен, но трябва да бъде добър! И на всичко, каквото става, да вижда само добрата страна. Един свършен човек ти никога не може да го обидиш, защото той никога няма да ти даде възможност да го обидиш. Няма да ти даде повод ти да мислиш зле заради* него.

Ама как тъй? Помисли: Един човек, който е така умен, всичко обмисля, всичко предвижда, в какво може да му се скарате? Работите ги прави по-добре, отколкото вие ги разбирате. Ако има някакво недоразумение между вас, на какво се дължи? Вие не сте достатъчно предвидливи. Ако има някакво недоразумение между вас, вашият език не е толкова деликатен; ако има някакво недоразумение между вас, очите

* заради – диал. за.

[Ви] не са толкоз деликатни. Някой, като ме гледа, се опули така, като че иска да проникне; или някой те гледа от главата до петите, като че търси нещо, като че иска да проникне. Какво ще ме гледа? 160 см височина, 45 см широчина, ръцете може да измери, но това не е човекът. Този човек, преди да се е родил, е бил гребничък, микроскопически, не може да го видиш, така малък е бил, преди да дойде на света. Този, малкият човек, иде като една звезда и се увеличава, и сега го виждате с телескопа, той се движи, той расте, увеличава се постепенно, увеличава се, после пак замине за другия свят. Като остарява, смалява се. По който начин е дошъл, по същия начин си заминава от света.

Преди години ме питат колко голяма е вселената. Казвам: Вселената може да я събереш в една черупка, лешникова. “Ех – казва, – [той] е съвсем малък!” Тогава му казвам, така мимоходом, сега туй преди 30 години съм казал някому и сега гледам в един меродавен вестник една научна теория, че Вселената била толкоз голяма първоначално, колкото един сапунен мехур. И от този сапунен мехур взела тия грамадни размери. Взело □ няколко милиарди години, за да дойде в това положение, и още не е спряла. И колко още може да се разшири, ние не знаем.

Казвам: Туй са мъчно разбираеми неща. Като вземем този, малкият свят, който бил като сапунен мехур, откъде е взел да израсне, та станал такъв голям? Това само мимоходом се казва, съвсем друг смисъл има, че вселената може да я събереш в една лешникова черупка. Лешникова черупка, но има разни лешници. Нали казват, че Христос с 5 хляба нахранил 5000 души. Как е станало това? Казва: големи станали тия хлябове. Като могили бяха! Но казва един: как можеха да влезнат в пещта? И те можеха да нахранят не 5000, но 50□000 души. Та казвам, че светът се събира в една лешникова черупка, но тази лешникова черупка е по-голяма, отколкото сегашната вселена.

Значи, един ден ние подразбираме, малкият лешник е голям. Защото малкият човек и големият човек, има нещо неразбрано. Човек в своето детинство... в своето съзнание вие не помните, първата година вие не помните; после, в младини човек няма такава зряла мисъл, къде е неговото

съзнание? Неговото съзнание е в баща му. Ти си дете, понеже баща ти е възрастен. Като започне да остарява баща ти, съзнанието на баща ти постепенно идва в тебе и ти се освобождаваш от влиянието на баща си. Започваш да мислиш. Ако някой път не можеш да мислиш, причината е баща ти. Той трябва да те освободи. Бащата казва: “Ти ще мълчиш.” Бащата е строг. Когато баща ти благоволи, той да ти даде право да мислиш. Че така и Бог, Който ни е създал, от Него зависи. Не искай да мислиш, преди Господ да ти е дал право да мислиш. Не искай да станеш богат, преди Господ да ти е позволил. За всичко онова, което ти искаш, трябва да искаш позволение. Нямах ли позволение, ти ще се натъкнеш на мъчнотии. Че то е закон в света. Ти искаш да станеш богат човек в света. На какво основание отгоре? Едно житено зърно, което не е сято, в хамбара стои, иска да стане нещо, седи там, няма условия. Онова, посятото на нивата, има мъчнотии и страда, но то расте.

Та казвам: Ако искате вашият живот да бъде щастлив, то трябва да бъдете в Божествения хамбар. Ако искате, може всинца да ви пратя в Божествения хамбар. Всичките ви страдания ще престанат. Такива майки, бащи, синове, дъщери, всичко туй ще изчезне, всички ще бъдете равни, събрани в хамбара. Но тъй, както сте на Земята, понеже сте на нивата, непременно, за да се развие вашето съзнание, са необходими тия страдания, като един вътрешен подтик. Понеже не разбирате смисъла на този, вътрешния подтик. Хилядите страдания и противоречия в живота, това са все подтици, от които Господ иска да ви избави от туй застояло състояние. Аз го наричам, това е един вътрешен мързел. Мързел на живота. Инертност. Учените хора го наричат инертна материя, която трябва да стане жива. Ти се тревожиш – инертен си. Ти си сиромас – инертен си. Болен си – инертен си; глупав си – инертен си. Всичките неща в света се дължат на тази инертност. Ти не си подвижен, не може да предвиждаш нещата. Първото нещо във всяка една религия е да се събуди съзнанието, да влезеш във връзка с Бога и от Него да възприемеш Неговите планове. И тогава ти изпълняваш онова, което Той ти начертава. Ти после ще чертаеш. Ти като знаеш Неговия план, ще чертаеш. Най-първо трябва да имаш един план.

Вземете сега, какво ще бъде отношението на Христа спрямо вас? То не е важна работа. Какво ще бъде отношението на майката към детето, то не е работа на детето. Чудни сте. Отношението на майката към детето предшества онова, което детето мисли. Преди детето да е започнало да мисли, вече тя има отношение към него. Подбужденията не произтичат от детето, а произтичат от самата майка.

Следователно вие искате да знаете какво ще бъде отношението на Бога спрямо вас. Не е въпросът там. Вие трябва да съзнавате, вие трябва да разбирате Неговата Любов. Вашето разбиране какво ще бъде по тия отношения, които Бог има към вас? Искате да знаете ще ви обича ли Христос или не. То е друг въпрос. Какво ще разберете? Въпросът е: вие ще разберете ли Христовата Любов? Вие ще я сравните с любовта на някоя майка. То е частично разбиране. С любовта на някой възлюблен. То е частично. Христовата Любов може да я сравните с какъвто искате образ, но те са всички частични прояви. За да разберете Христовата Любов, трябва да разберете онази Велика Любов, Която е създала всичко, държи в своя ум всяка една любов, всеки един живот и му дава условия да се развива. Всяка една душа Бог държи в ума Си. Никой не Го е заставил отвън, той доброволно е създал този човек и има грижа заради него. Ако вие мислите, че Господ трябва да мисли за вас, тогава трябва да има друг Господ отвън, Който да застави този Господ да мисли заради вас.

Вие искате да знаете дали някой ви обича. И ако този човек ви каже, че ви обича... Най-първо, всеки един човек обича себе си. Вие никого не може да обичате никога, ако не обичате себе си. Казва някой: Да обичаме ближния. Но закон има: Обичай ближния си както себе си. Най-първо ти обичаш себе си. Оттам ще вземеш тази любов [към ближния – от любовта] към себе си. Казват: “Себелюбив човек е той.” Себелюбието седи в този. Че, ако ние не обичаме хората като себе си, погрешката е там. Ние нямаме една мярка. Трябва да имаме една мярка. Досега ние поддържаме, че трябва да се обичаме. Постоянно казвате: “Да се обичаме.” Но толкова години ви гледам, като седнете вън, на трапезата, не можете да се споразумееете. Някои завземате първите

места. Вие не проявявате любовта. Вие не прилагате закона. Трябва постоянно да има една смяна, първите да идат накрая, а другите да вземат първите места. А вие сега, ако някой ви вземе мястото, правите цял въпрос. И проповядвате идеална любов.

Някои мислят, че са ме разбрали. Казва: “Преди да е говорил Учителят, аз вече зная беседата.” Преди няколко гена сега тук, една сестра седи при мен и разправя за свои много важни въпроси. Гледам, едно момче спретнато, хубаво облечено, “тък, тък”, тропна на вратата. Тя ме погледна, казва: “Едно хубаво дете хлопа.” Аз пак сега спокойно. То пак хлопа. Тя се безпокои, казва: “Хлопа.” Казвам: “Това дете пари иска. За пари е дошло.” Казвам: “Излез да видиш, попитай го за какво хлопа.” Излиза навън и казва: “Пари иска, 60–70 лева.” Сега тя иска да знае как аз го зная. Казва: “Отде знаеш това нещо?” Ех, няма да го зная. Аз съм в него, дошло ми кеф да искам 60–70 лева, чрез него правя един опит.

Това е едно обяснение. Тогава вие казвате: “Той прави всичките работи.” Но то е пак заблуждение. Ето аз да ви кажа приблизително една истина. Не цялата, половината истина. Ама то е пак заблуждение. Когато някой при мене идва и ми иска пари, аз имам един барометър. Подига се температурата на 100 градуса, започва да ми гори – ако започва да ми гори, ако температурата почва да се подига на 50, 60, 70 градуса, на 100, на 200 градуса, то ще ми иска 50, 60, 70 съответно градуса. Казвам: Дайте му, да се намали температурата.

Сега, възможно е и друго едно обяснение. Представете си, че преди 10 години аз съм взел 50–60 лева от бащата на това момче. Сега да обясня научно: взел съм 60–70 лева и при тия условия казвам: на едн-коя дата да дойде синът. Случва се, че тази сестра идва, идва и това момче. Казва: “Господине, 60–70 лева взехте от баща ми, дайте тия пари, да си ида.” Има ли някакво голямо пророчество тук? Значи туй, което аз зная, аз съм го направил по-рано. Аз, като виждам това момче, зная, че е синът на този господин и той иде да вземе парите.

То е едно обяснение. Казвам: Кое обяснение на вас ляга повече на ума? Туй, последното, е малко по-приемливо. Но се изгубва туй пророчество, че човек може да предвиди.

Предвиждане има в света, то е една възможност. Всеки един от вас може да знае каква тежест може да дигне. Има едно чувство в човека, с което се мери каква тежест можеш да дигнеш. Даже, ако всички имате туй чувство, може да знаете приблизително какво ще бъде вашето щастие, туй смъртно може да го видите. Но онези, свършените хора, те знаят какво има да им се случи. И хубаво е човек да знае какво ще му се случи. Онзи, който не е свършен, той не трябва да знае. Понеже той, като не разбира Божиите пътища, той се страхува. А за да не се страхува, той не трябва да знае.

Понеже вие сте от страхливите, затова не може да се каже вашето бъдеще. Че, ако вие влезете в Невидимия свят, излезете из туй тяло, да кажем, и с вашия етерен двойник или с вашето астрално тяло, или с вашето ментално тяло, и тогава в този свят ще ви прекарат през голяма пещ. И ако вие запазите съзнание, този горящ огън на Земята нищо не може да направи. Имате онзи опит, дето тримата младежи били турени в пещта.* Ако вие знаете закона, ако вие може да повишите трептенията на вашето тяло, ако вие можете да ги повишите на няколко милиона трептения, отколкото са сега, вас може да ви обстрелват с една граната и като дойде, тя ще се разпръсне на 100 метра от вас, защото онази енергия, която ще излезе от вас, ще разстрои тази граната.

Писанието казва: “Земята, като дойде пред лицето на Бога, веднага ще се разтопи.” Представете си сега, че цялата Земя със съвременните хора пристигне пред лицето на Господа и цялата Земя изведнъж ще изчезне, ние ще останем във въздуха, пък какво ще остане от нас, кажете ми? Всички вие, които сте тук, не сте готови. Ще стане това, което става със Земята. И вие ще се стопите някъде.

Та сега, някои искат да видят Господа, някои искат да видят даже Христа. Казва апостол Павел: Знаем, Христос когато беше дошъл на Земята, беше взел рабски образ. И като се намери в този рабски образ, смири се. Но Той имаше един духовен образ, който не подлежи на същите закони.

Или, някой път, думите Христови, Който казва тъй: “Ако човек не се отрече от баща си, от майка си, от жена си, ако не ненавижда своя си живот, не може да бъде Мой ученик.”

* Даниил, гл. 3.

Добре. Каквото е казал Христос, аз ще ви го формирувам в друг смисъл. Аз давам същото лекарство: Ако ти не можеш да обичаш, ако ти не можеш да учиш, ако ти не можеш да обичаш свободата, ти не можеш да бъдеш мой ученик. Аз не казвам да се отречеш. Но ако ти не можеш да обичаш, ако ти не можеш да учиш, ако ти не обичаш свободата, не можеш да бъдеш мой ученик. Може да бъдеш мой ученик, кога? Когато обичаш, когато учиш, когато поддържаш свободата. Това не е отрицателната страна.

Христос говореше на хора, които не можеха да приемат Неговото учение, и затова Той им даде негативната страна. Казва: “Туй, което говоря, не може да го направят.” Сега на българите аз казвам тъй (дали може да го направят?): Който не може да обича, който не се учи, който не обича свободата, не може да бъде мой ученик.

Аз не казвам да се отречете. Христос казваше: Да се отречеш, да оставиш всичко. Аз казвам: Да дадеш всичко. Ти си богат човек, цяло езеро, едно море! Ти си се ограничил в себе си. Да прокопаем канали, да почнеш да течеш, да започне да излиза нещо от тебе, да се оживите.

Едно затворено езеро какво ще прави? Вие сте затворени езера. Трябва да се направят канали, да изтичат и да се вливат един в друг. Вие сте се индивидуализирали и всеки иска да бъде щастлив. Щастието не зависи от тия изолирани езера. Щастието седи в онази обмяна, която има между една гуша и друга гуша. Във всяка една гуша...

Ако вие разбирате философията... Всички тия религиозни хора, тъй, както са сега, имат погрешни схващания. Бог се проявява в цялото битие. И в най-малката животинка. Ако ти, в дадения случай, във всяко същество можеш да видиш онзи малък Божествен лъч, ти си на правия път. Ако ти в Слънцето виждаш Божието присъствие, ако в звездите виждаш Божието присъствие, ако в света ти виждаш Божието присъствие, ако в малките ручейки виждаш Божието присъствие, ако в болестта ти виждаш Божието присъствие, ако в богатството виждаш Божието присъствие, ако в знанието, ако в смъртта, ако във всичко виждаш Божието присъствие, ти си в правия път! Ами че там е величието!

Ако човек Бог го е извадил, душата му, от къщата, пречистил къщата, реформира се тази къща, какво лошо има? По някой път и моите грехи, и книгите изхвърлят навън из стаята, остане тя гола; и като замажат стаята ми, пак наново внасят книгите, грехите и ги поставят по местата. Какво лошо има в това? Какво има, че по някой път може да се изчисти, а някой път може и нови стени да турят?

Вие искате Христос да ви намери в тия къщи, в които сте сега. Един голям ремонт трябва да стане. Тия неща, които имате, тия разбирания, тия сърца, туй, както сте сега, не че сте лоши, много сте добри, но всичко туй, което имате, за един обяд на Христа не може да платите. Ще отговорите: да се отрече човек. Христос казва: ще отворите вашите каси на миналото богатство, което досега сте складирали, все за черни дни да живеете, ще го отворите. Ами че тук по някой път се сърдите, че не искате да работите, казвате: “Не искам да работя вече. Не искам да копая вече.” Тия хора не искат да проповядваме, пък не искат да обичаме никого. Защо? Това е неразбиране. Защо се сърдиш? Кому се сърдиш? Опитва те Господ кому се сърдиш.

Кажете ми: какво сте направили досега за Господа? Не ми се хвалете. Аз както виждам, нищо не сте направили. Аз бих употребил една дума, но не искам да я употребя. Аз считам всичките религиозни хора като готовановци. Аз гледам на въпроса от Божие гледище; и себе си гледам, какво съм направил. Аз гледам как Бог мисли за всички и как е пожертвувал всичко. Пък аз, като човек, по някой път питам: какво съм направил? Хиляди хора има, които страдат. И не може да им помогна. Мога да им помогна, но[...] А Бог може да им помогне и им помага! Хиляди хора умират, отиват при Него, Той им повръща живота и те се раждат пак на Земята. Питам: Аз, който искам всичко, кому какво съм дал? Какво съм направил? Че някой дойде при мене, да кажем, съм дал. Аз се радвам на онова, което Бог прави. Понеже туй, което Той прави, то е моята радост. Аз няма какво да правя, аз се уча от Него.

Аз искам сега вие да се учите от Господа. Вие чакате все да се усъвършенствувате. И все се усъвършенствувате. Ще започнете с бастуните, че като се усъвършенствувате,

едва се движите, едва се мърдате и се мъчите. Не чакайте тия, старите години. Днес е вашият ден, докато сте млади. Не чакайте старостта да се усъвършенствувате, защото при туй усъвършенствуване се подпирате с два бастуна. То не е никакво съвършенство. После, постоянно ми казвате: “Остаряхме.” Какво е туй, остаряването? Остаряването е отдалечаване от Бога; подмладяването е приближаване при Бога.

Казвате: “Учителю, тъй като говориш, нас осъждаш.” Не е въпрос за осъждане. Но трябва една положителна наука, в която да дадем място на Бога да работи, да ни подигне. Ако ние сами не може да се подигнем, да не спъваме Божественото в нас, което работи за нашето подигане, ние не вървим в правия път.

Аз имам едно верую и по някой път казвам: Вярвам в Един Вечен Истинен Бог, Който е говорил преди години. После, по някой път си казвам: Вярвам в Господа, Който сега ми говори. После казвам: Вярвам в Неговия Дух, Който изработва всичките условия на моето спасение. И най-после казвам: Вярвам в Господа Исуса Христа, Който е дошъл да спаси света. Трябва да вярвате в Бога, Който ви е говорил, трябва да вярвате в Господа, Който сега ви говори и трябва да вярвате в Неговия Дух, Който работи във вас. Трябва да вярвате в Исуса, Който е дошъл да спаси света. Това е сега разбиране! Казвате вие, Той в миналото ви е говорил, сега ви говори и не може да Го разберете. И Неговия Дух, Който за бъдеще ще изработва условията. И Христос казва за Себе Си, ясно е определил, Той казва: “Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи.” “Аз дойдох да им дам Живот, изобилно, и да покажа на хората по кой начин той може да даде от този Божествен израз.” За това е дошъл в света. Така трябва да разбирате Христа. Всеки ден, когато дойде една радост във вашата душа, Христос ви е посетил. Когато дойде една хубава мисъл, Христос ви е посетил. На това се дължи радостта.

Вие сега очаквате едно идване на Христа отвън. Когато едно време дойде Христос в Палестина, тогава Христос попита: “Какво мислят хората заради Мене?” Казват: “Едни мислят, че си пророк, че си учен човек. Други мислят, че си един от пророците.” “А ти – казва, – Петре, какво мислиш?”

Петър казва: “Ти си Син на Бога Живаго!” Христос казва: “Плът и кръв не са ти открили това.”

Сега, не искам да имате едно знание, което хората гържат, но да имате едно знание, което е дошло отвътре. Когато ние се познаем отвътре, то е истинското познаване. Вие не може да познаете един човек, докато не го обичате. Любовта е закон за опознаване на душите. Без любов вие ще бъдете нещастни, чужди, нещастни, несретни. Нищо не може да постигнете. С любовта всичко може да постигнете. Тогава ще дойде знанието, ще дойде свободата. Без любов нищо не се постига.

Та казвам сега: Турете основа – ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да обичате. Ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да се учите; ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да обичате свободата, за която всичко да жертвувате. Това са правила, това са пътища. Казва: “Какво е Новото Учение?” Това е Новото Учение: да обичаш, да учиш и то с жар! И всякога да имаш известна любов към знанието и да обичаш свободата.

Божият Дух носи всичките Блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч сутринта

Сега ще имаме време да посрещнем Слънцето.

(Вън Слънцето изгря □ 6.16 ч. Ясно, чисто, великолепно! Приятно време! След това на поляната при хубаво слънце □ упражненията, и с музика.)

*1-во неделно утринно слово,
гържано от Учителя
на 22.IX.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

БУРЯ ГОЛЯМА

ГОРДЕЛИВИЯТ И ТЩЕСЛАВНИЯТ

*29 септември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето съвсем ясно!
Хоризонтът отворен за хубав изгрев.
Малка омара. Времето меко, приятно.)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”*

Ще прочета 8-а глава от Евангелието на Матей.

Има много добродетели, които човек има още да учи. И много неща има, които човек не е опитал. Хората имат известни добродетели, които не са ги опитали. И често човек не може да оцени какво нещо са добродетелите. Един прост пример: Тук един наш брат среща един млад господин, носи един далекоглед, хубаво изработен, може би струва 5–6000 лева. Този разбира, казва: “Колко искаш заради него?” – “Е, евтино ще го продам, [за] 150–160 лева ще ти го дам.” – “Хубаво.” Понеже малко опитен човекът, той се усъмнява, казва: “Дай си картата! Да не би да е краден?” Изважда картата си. “Ами как, продаваш ли го?” – “Продавам го.” Изважда, дава го – разглежда го. “Хубаво.” Казва: “Откъде ти се падна?” – “Е, баща ми беше офицер, моряк, морски, в морето.” Далекотгледът – много чист, хубав, увеличава 18 пъти. Пита този: “Защо продаваш този бинокъл, далекоглед

на баща си?” Защо го продава за 170 лева? Умно ли е? Не е от много умните. Нищо повече.

Та, сега вие ще кажете: “Глупава работа, не го е продал колкото трябва.” Та, често и хората продават и своите добродетели много евтино. Някъде баща му употребил една добродетел, а той никога не е употребил, не е използвал тази добродетел и ще [я] продаде някъде евтино. Сега този, който го е купил, той може да го продаде най-малко за 2000 лева. Ето една печалба, един гешефт търговски. И казват: “На някои хора им върви.” И казва този същият господин: “Ето, един ден вървя до едно място”, вижда един уред, който, да се направи, тук да го купиш, от странство, ще струва 400–500 лева, за измерване. Този казва: “Колко искаш за него?” – “Е, евтино ще ти го дам.” – “Е, колко?” – “25 лева.” Този изважда парите и взема уреда и пак го носи при мен. “Как го оценяваш?” – казва. Казвам: “Струва.” – “Е – казва, – колко мислиш?” Казва ми колко го е взел. “Е, не си го взел много скъпо.”

И казват: на някои хора им върви, на някои хора не им върви. Този, който купува, му върви, а който продава, не му върви. Когато някой продава къщата, не му върви, а който я купил, му върви. А някой път се случва обратното: който я продава, не му върви, а който купува къщата, и на него не му върви.

Сега тъй като говорим, готук говорът мяза на една шахматна игра. Вие играете, но дали ще спечелите или не, вие не знаете. Имате един противник, теглите насам-нататък, не знаете, предполагате, че може да победите. Или ще ви бият, или ще биете. Както едно сражение. Защото всяка шахматна игра има един цар, една царица и войници, офицери. Ти теглиш и най-после като теглиш, – най-големия градоначалник.

Сега сегите и казвате: “Каква сила е имал Христос, като казва на ветровете, и да утихнат.” И после ще кажат: “Тої, Христос, Син Божий, е надарен от Бога. А ние сме смъртни. Тази работа не е за нас.” Разсъжденията ви са много прави. Че е така, че е Син Божий, че заповядва на ветровете. Но вие нямате свое приложение. Ако не може да накарате морето да утихне, ветровете да утихнат, да млъкнат, но има

неща, които вие може да накарате да млъкнат. Някой ден вашето море така е развълнувано, че има 10 метра вълни, че изпръскват хората навън. Вие сте развълнувани морета. След като се развълнувате, че пръскаш водата навсякъде, че хората ти чуват шума до другата махала. Казват: “Какво се е разкряскал той?” Не, казвам, морето му се е развълнувало, 10-метрови вълни има.

Христос... Та казва: “Спри!” А Неговите ученици се изпоплашили, да събудят господаря си. Ако стане Този, Който спи, и заповяда на морето, да млъкне морето. И то стана. Каза една дума и всичко утихна.

Като станеш, кажи поне една дума. Ти се извиняваш. Казваш: “Аз се събудих, нервен съм, баща ми такъв, онакъв.” Кажи да млъкне морето! Кажи на себе си: “Слушай, умири се!” Кажи на вятъра, който духа! Ти станеш сутрин, морето е развълнувано, казваш: “Откъде ще се вземе хляб?” Имаш 2–3 полици, къщата ще продадат. Вече не си разположен, не ти се яде. Казваш: “Какво ще се прави?” Стани, кажи да млъкне тая работа! Когато Христос каза да млъкне морето, защо млъкна? Много проста работа е тази.

Аз ще ви го обясня малко по-другояче. Няма да го обясня тъй. На какво мязат учениците? Ученикът, сега който тръгнал, или един просяк така върви подир един добре облечен господин, но няма нито 5 пари в джеба. “Моля – казва, – дайте ми хляб!” Вика отподире му. “Остави ме на спокойствие!” – “Дайте ми малко пари, жена ми е болна.” И като върви просякът, и онзи върви, без да извади нещо от джеба. Той само облечен, върви; и онзи просяк, и той върви отподире. Този човек не го напуща. Идва един господин и го потупва тъй, хубаво, малко по-скромно, изважда и му дава. И онзи млъква.

Морето искаше нещо от учениците, те нямаше какво да дават, събуждат Учителя, казват: “Стани, дай им, да ни пуснат, нищо в джебовеите си нямаме.” Пари искат тия вълни. Гневно е това море!

Сега вие разрешавате, казвате: “Да има човек сила.” И чудното е, че вие още чакате да ви се даде сила. И вие още чакате да поумнеете, да станете още по-добри, отколкото сега, че тогава да употребите силата си. Когато казва Хрис-

мос: “Ако имате вяра”, значи можеш да вярваш само в това, което ти е дадено. Ти не можеш да вярваш в неща, които не съществуват. Вярата винаги е свързана с известна сила и дарбите, които човек притежава, и дотолкова тия дарби ти можеш да ги използваш, доколкото ти вярваш, че ги имаш.

Някой път ти казваш: да знаеш как да употребиш нещата. Има две качества, от които трябва да почнете: качество на тщеславния човек и качество на горделивия човек. Навсякъде може да го видиш. Тщеславният всякога е гладен. Той на всяка врата ще иде, ще похлопа, ще каже: “Гладен съм.” Насам-нататък, навсякъде ходи. И утре казва, че гладът го карал. Не. Тщеславие има в това. Гладът го карал. А горделивият, той не хлопа. Някъде той минава, погледне, на вратата седи, и мисли, че онези хора, които минават по пътя, те знаят, че той е пътувал три дена и е гладен. Да му дадат хляб. Тщеславният, като похлопа и не му дадат, е недоволен. Пуска пак, замине на друга врата. Горделивият погледне и каже в себе си: “Невежа! Говедо!” Мине през друга врата, погледне и пак каже: “Говедо!” Тщеславният пък тук хлопа, там хлопа: “трон-трон”, и той вика да му дадат.

Сега, това – ако са пътници и са гладни. Ако са болни, тщеславният, като дойде, той вика: “Оеле! Оу!” Той е тщеславният, вика, кряска. А другият, горделивият, подава си ръката, не пъшка, нищо. Кажеш: “Е, какво?” – “Виж, по-знай.”

Тщеславният, ако е цигулар, кажат му: “Я посвири!”, той изведнъж вземе и свири. Ако е горделив, той седи, кажат му веднъж, два пъти, три, четири, той седи. Кажат му четирипет пъти. Той ще погледне, ще каже: “Такива класически работи, те не се свирят навсякъде и по всяко време.” Гледа надолу, настрани.

Религиозният, ако е тщеславен, той изведнъж ще каже как се е молил, как му е отговорил Господ. Навсякъде ще почне да разправя: “Едно време, жена ми като беше болна и аз като се помолих, веднага. И като имах един болен приятел” – като се помолил, уху, изведнъж оздравял! Горделивият-религиозен, и той си има начин. И той се моли – гледа нагоре, подига си очите, казва: “Тия работи не ги разбирате вие.” *(Учителят маха с ръка няколко пъти.)*

Сега може да опиша и учения-тщеславен и горделив, навсякъде ги има. Казваш: “Странни хора!” Не са странни. Сега, добрата страна. Тщеславният човек е човек, който дава; той е търговец, който чука, навсякъде продава той. Евтино, всичко туй, ехей, евтино продава, навсякъде продава! Обращение, казва, да има. Горделивият, той седи, гледа някъде да докопа нещо. Ако е хубаво, тури го в джеба. Горделивият взема, тщеславният дава.

Сега, някой път човек ако не знае... Сега аз описвам една страна на тщеславието, която не се проявява както трябва. Не е лошото в тщеславието. Но човек трябва да се съблече. Молитвата. Ти ще разправиш една своя опитност. Най-първо, опитността, която ще разправиш, онзи човек, комуто ще разправиш, има ли той нужда от тази опитност – сега, умението е там. Защото, ако разправиш една своя опитност, която човекът я знае, тя сама по себе си няма цена, губи цена. Ако е денем, когато има слънчева светлина, и аз вървя със своята свещ пред хората, това не показва, че съм от много умните. Ако вечерно време вървя, в тъмнина, и запала моята свещ и вървя пред хората, тогава свещта има цена.

Сега аз искам да ви насоча на приложението. Да утихне морето. Човек трябва да започне нещата. Човек трябва да започне от малкото към голямото. Всичките дарби и сили, които човек сега има, той ги е придобил по микроскопически начин. Нищо не е гадено изведнъж на човека. Казват, че ангелите имат голяма сила. Но тази сила те са я добили с голямо усилие пред хората. И те са минали по човешкия път, по същия път при други условия; вършили са Волята Божия, добили са известно знание, с което разчитат на известни сили. А човек едва започва своето развитие. И по някой път казва, че е един ангел. Може, след дълги векове. Ако живее добре, ако има едно приложение и може да разполага със силите си, той ще бъде ангел. Физически ще има тия знания и може да разполага.

За да може човек да разполага, най-първо той трябва да има вярата. Аз гледам така на въпроса. Има едно голямо противоречие, в което са влезли веруещите. Да кажем сега, че вие сте в дома. Синът казва, че бащата не го зачита. Често съм срещал синове, казва: “Баща ми не ме има никакъв.”

Дъщерята, и тя се оплаква от майка си, че никак не я обича. Някъде господарят се оплаква, че слугата не го обича. Някъде бащата се оплаква от сина, че не го зачитали, майката – от дъщерята, че не я зачита; някъде слугата се оплаква от господаря си, че не го зачита. Някъде учениците се оплакват, че учителят не ги зачита; някъде учителят се оплаква от учениците, че те не го зачитат. Незачитането навсякъде става въпрос.

Един човек е силен пред мен – зачитам го. Виждам, човекът дига един камък цял тон, дига тона, вдига го. На този човек аз вече му давам зачитание пред моите очи и уважение му давам. Сила има. Той смята изведнъж, в няколко минути отгоре, една задача. Музикант е човекът, свири, не се шегува. Как не? Зачитам го. Или лекар е, знае как да цери, да лекува. Ще го зачитам – знае да лекува. Как ще зачитам този лекар – този уморил, онзи уморил! Как ще го зачитам?

Чудното е, че някои не са господари. Даже като говоря някой път, аз гледам, религиозни хора има, като вестникари – носят лъжливи работи, непроверени. Във вестниците писали. Вие знаете ли статистиката на вестникарските лъжи? Когато българите обсаждаха Одрин, не зная колко дена го обсаждаха. И току изведнъж по вестниците: “Одрин превзем!” На другата сутрин опровергават – не е паднал, но цял да падне. И на следната сутрин пак: “Одрин превзем!” Аз четох 10, 15, 20 дена – все превзели го. И после турците пак го взимат. Е, такива фитили. Казват: “Одрин превзем!” Е, как? Вестниците казали.

Вие не се учете от вестникарите. Ако от вестникарите искате да научите истината, много мъчно ще я научите. Те са търговци на дребно. Търговците на едро, когато купуват, са горделиви, а когато продават, са тщеславни. Ще ви ги опиша сега. Дойде търговецът сега, тежък търговец. Дойде до житото, до колата с жито. Тури ръката, вземе от житото, пипа, хвърли го в колата. Остава го. Не струва житото. Това жито пипне, остава го. Не струва. Друго жито попипне. Не струва. Е, хубаво. Той обикаля навсякъде. Иде до друга кола, бърка в житото, извади, остави го. Върви, обикаля. Онези чакат. Всички селяни подред чакат наоколо. Горе, долу, като намери тая кола, купи житото. Ехее! Тупа житото, казва: “Това е жито!” Два-три пъти подига цената!

Когато искаме да закачим нещо, ние сме горделиви. А когато искаме да продадем нещо, ние сме тщеславни. Когато искаме да кажем нещо добро за един човек, ние сме горделиви; много на тънко горделиви сме. Искаш да кажеш нещо добро за един човек – ние сме много горделиви. Искаш да му дадеш цена, оценка. Не може да го кажем. Когато гойде за лошото, да го кажеш – ехе, пфуу! Като да кажеш нещо лошо за някой човек, веднага ще го кажеш. Тщеславието върви по-лесно. В злото човек е тщеславен, в доброто човек е горделив. Гордостта е дърво на доброто, тщеславието е дърво на злото.

Сега, едно противоречие. Гордостта винаги върви с доброто. Понеже само доброто е в сила да смекчи горделивия човек. И само злото е в състояние да задоволи тщеславния човек. Астрологически е така и психически е така.

Сега, аз не вземам злото в една постъпка. Аз вземам злото и доброто в първоначалния подтик на нещата. Запример гордостта не е такава, каквато се явява в узрелия плод. Онзи, малкият подтик, малкият плод, тъй, в зародиш, той едва е тръгнал и трябва да бъдеш учен човек, така, да имаш едно съзнание, за да различиш в какво направление ще тръгне една мисъл. Онзи подтик, който първоначално може да се яви в човека, в тебе.

Защото гордостта, не мислете, че е едно нормално състояние. Аз съм казвал други път, англичанинът, той се хвали, казва: “I am proud” – “Горделив съм”. Имам, казва, горделива плът*. Някой голям цирей излезнал, не се лекува. И той е горделив. С това го мажеш, с онова го мажеш. Набъбнал, така, нависоко. Коя мома и кой момък иска така да набъбне? Може някой да иска да набъбне, но така, на свят** да е лицето му, че да има обща линия.

Следователно гордостта у човека е един анормален процес, който трябва да се изхвърли. В гордостта има една елементарна нечистота вътре; тъй, както в една киселина, не всичките елементи, които влизат в киселината, са опасни.

* proud flesh (англ.) – буквално: горда плът; *мед.* □ зърнесто образувание около рана или язва.

** на свят – както трябва, свестен.

Един елемент има в киселината, който е опасен; той като се изхвърля, другите елементи са на мястото си.

Сега, понеже сте ученици на една окултна школа, вие очаквате... Сега не зная, като идете на Небето, ще научите всичко това.

Та казвам: На Небето има малко условия; но и на Небето като идеш, пак трябва да учиш. И там има университет. Там са още по-строги, по-голям ценз има там от университета тук. И там има музикален свят, училища музикални. И там свирят. И там има още повече инструменти, няма да ви ги опиша. Но свирят хората там, и без пари свирят. Но на будали никога не свирят. Тъй. Щом си добър, като те види някой, изведнъж ще започне да ти свири. Щом не си добър, не свири. Но и няма какво да се свири на един будала. Там будали няма. Невежи в Небето няма.

Някои от вас мислите, казвате: “Аз съм бездарен човек.” Не казвай, че си бездарен. Може да си ленив, може да си мързелив – не си неспособен. Способността има двояк смисъл. Дарбите са унаследени. Всичките хора имат известни дарби и способности, но нямат метод за развиването на тия дарби. Не учиш. Имаш глас, не го упражняваш. Или може да смяташ, но не се упражняваш. Следователно не можеш да прогресиращ в тая наука. И в религията е същото. Някои хора са религиозни, но не искат да се упражняват. Казва: “Що ще се моля?” Той не знае защо трябва да се моли. Той не знае защо трябва да чете Свещените книги.

Ще четеш един роман. Хубаво, ще четеш, но какво ще научиш от романа? Най-първо, героите на романа са все млади хора. Има и стари, но те второстепенна роль* играят. Най-първо, героинята не може да бъде една стара баба от 80–90-годишна, но една мома на 15, 16, 17, 18, 19 години. А момъкът е, да кажем, 33-годишен. Тези герои започват с някаква любов. В какво сега любовта? Авторът описва, вие се възхищавате, от любовта се възхищавате. Но тъй, както виждам, в тази любов авторът не е описал естествено. Най-първо авторът описва, че момата е тмцеславна, ние виждаме, че героинята е тмцеславна, а героят, че е горделив. Така, както ги описва авторът, нещата не са в своето естествено положение. Напри-

* роль (рус.) – роля.

мер, най-първо, тази възлюблена – героинята, авторът я описал тъй, че тя подозира героя. Значи, щом го подозира, тя е страхлива; щом го подозира, тя е тщеславна; щом го подозира, тя е безверна. Нищо повече. А минава за верующа. Тя минава за героиня, а тя не може да бъде героиня.

Щом ти проучваш нещата, ти търсиш Бога. Когато Го търсиш, като те припече някъде, стигне те злото някъде, казваш: “Господи, Господи, Господи!” След като мине всичко туй, вдигнеш глава, и казваш: “Няма Го.” Болен си – казваш: “Ако оздравея, ще повярвам.” Като оздравееш, казваш: “Работата дойде по един естествен път. Тя, природата, каквото направи.” Те са празни работи. Питам сега: Герои сте вие, нали? Вие минавате за герои. Казваш: “Аз еди-кого си обичам.” Обичаш го, но някой път минал, не те поздравил, много малка работа станала и току си измениш мнението. Щом имаш един герой, никога не трябва да измениш своето мнение заради* него. И героят не може да се измени. Героят, да кажем, е един талантлив човек, ще върви по един определен път. Добрият човек не може да се измени. Вземете сега в света – героят, в когото вярваме, като не стане тъй, както ние мислим, казваме: “Аз вече не му вярвам.”

Питам: Кое е онова, което може да ти позволи на тебе, на кое отгоре ти искаш това? Искаш Господ да направи нещата както ти искаш. Казвам: На какво основание? Има един конкурс за известна катедра, професорска катедра по музика. Явяват се 100 души, все първокласни музиканти, със свои съчинения. Комисията избира един от тях, а другите 99 остават и казват: “Несправедлива е тази работа.”

Кое е справедливо, сега? В този свят избират по един начин, в онзи свят избират по друг начин. В онзи свят, когато избират един за професор, за една катедра, ще ви кажа как го избират, приблизително. Щом има 100 души кандидати за една катедра, гали са своите музикални произведения. Всеки един ще даде едно парче. Умрял някой на Земята, ще изсвирят парчето и ако умрелият оживее, този музикант, който е написал парчето, може да стане професор. Ако не оживее умрелият, професор не може да стане. Така свирят първо парче, второ, трето, и при което парче умрелият жи-

* заради – диал. за.

бее, авторът на това парче става професор. Ако още на първото парче оживее, радват се, а някой път може всичките парчета да изсвирят на кандидатите и ако при никое не оживее, никого не турят за професор.

Че, ти по някой път казваш: “Добър човек съм аз. Имам добри намерения.” Опитай в какво седи твоето добро намерение. Кои са твоите добри намерения? Добродетелта е от дълбок характер; тя е положителна и отрицателна добродетел. Аз мога да бъда добродетелен, когато правя добро някому, но и когато съм болен, трябва да бъда умен, да не измъчвам хората около себе си.

Разправяше ми един лекар хирург една своя опитност. Той решил да прави хирургически операции без упойка, но най-после се убедил, че като прави операции без упойка, е опасна работа. Казва той: “Аз веднъж като правех операция без упойка на един от пациентите”, след като рязал, онзи като му дава един ритник, та отхвъркнал. Казва: “Така не се реже.” И оттам насетне, когато прави операция някому, свърже хубаво краката, за да не може да рита. А той да може да реже. Защо ще рита, сега, болният? Заболяло го. И лекарят си извадил едно заключение, че е опасно да прави операция без упойка. Но с упойка като тури, може да прави каквото иска, да тури ножа. Не да иска извинение, но в дадения случай, когато вържат човека, лекарят трябва да бъде внимателен. Болният не му мисли, ритва лекаря, без да каже: “Много дълбоко заби ножа” – той му удря един ритник.

Ами добре, някой ваш приятел ви направи нещо. Понамиснал някъде с хирургическия нож – вие току изведнъж ударите ритник. Че, туй всеки ден става. По Изгрева гледам, какви не терптири ги носят при мене; какви не буболечки не са носили при мене. Понеже ме мислят за специалист, казват: “Учителю, към кой род принадлежи?” Казвам: “Хъмбък.”* Донесете някое прасе, казвам: “Скроено е вашето прасе, от захар направено, от тесто направено.” Казвам: тестено прасе, не става това.

* Вж. целия анекдот в беседата “Три фактора” от 17.VI.1934 г. В томчето “Приготвленията на сърцето”, Неделни беседи 1933–1934 г., том II, София 1999, ИК “Жануа–98”, стр. 286.

Аз сега ви набождам това. При мен, при когото и да е от вас, когато ви поднасят една мисъл, никога не я приемайте, ако тя не е вярна. Турете едно правило: каквато и да е лоша мисъл да не храните, понеже тази, лошата мисъл ще остави отпечатъци и тия отпечатъци в ума много мъчно се чистят.

И смъртта, която хората претърпяват на Земята, не е нищо друго освен освобождаване от тия отпечатъци. След като се опетни мозъкът, след като се опетният всичките грехи, които имаш, Господ, като види, че не можеш да се чистиш, казва: “Дигнете го от Земята, съблечете му грехите, нови грехи му дайте.” И пак се въплотиш. Ще дойдеш на Земята. Съгрешиш – пак същият процес. Пак ще хвърлиш грехите, пак нови грехи ще ти дадат. Събличане, обличане.

Много трудно е обличането в духовния свят, не става лесно туй обличане. Един окултист, който изучавал, казва как вие сте се подлъгали да дойдете на Земята. Ни най-малко хората не са готови, затова слизат на Земята. Понеже онзи свят е красив, не може да ги накарат да слязат на Земята, да станат слуги, те никога не се лъжат за тази работа. Когато искат да пратят някого на Земята, там има хубави витрини и всичките човеци са турени като хубави костюми там. Някой дошъл при витрината, казва: “Да облека, да видя тази греха.” Облече я, казва: “Много хубаво ми прилича.” Затрепери му душата. Ама щом речеш тази греха да я съблечеш, колкото пъти се опиташ да я съблечеш, толкова повече се оплиташ и току се намериш на Земята. И тогава съдбата ти зависи от грехата, която си избрал. Не всеки един костюм е направен еднакво.

Съдбата на човека какво е? Какъвто костюм си избрал, такава ти е съдбата. И 120 години ще ти вземе, докато се научиш как да го съблечеш. Някой път и по-малко години взема – 40, 50, някой път и 30, а някой път и 10.

Сега, това са обяснения за съществените противоречия в света. Те не са противоречия. Това са задачи, с които вие трябва да се справите. Лошите условия, това са задачи. Има деца, които наричат лоши, своенравни – значи вървят по своя си път. Това са задачи, с които трябва да се справиш. Това са своенравни деца. Имаш един господар, с който трябва да знаеш разумно да се справиш. Сиромашията, това е задача. Учението, това е задача. Богатството, това е задача.

Всички неща, които човек има, това са задачи, с които той трябва да се справи, да се научи как да служи на Бога.

То е най-хубавото нещо, да знаеш как да служиш. Че ако ти си цигулар, тръгваш, навсякъде може да си проправиш път. Има известни музикални мелодии, които въздействуват на хората. Идеш някъде, карат се мъж и жена, бият се, мъжът пукнал главата на жена си. Ти влезеш вътре, извадиш цигулката, изведнъж престанат да се бият. Погледнеш – и двамата седнали, засмеят се. И двамата те приемат добре, нагостят те, казват: “Много се радваме, че дойде в нашата къща. Постой ден, два, три.” Идеш някъде, някой човек изгубил своето религиозно чувство, меланхоличен е. Не е в духа си. Не му се моли. От 4–5 гена. Ти дойдеш с цигулката отвън, посвириш – дойде Духът в него. Той те приеме, казва: “Заповядай. Много ти благодаря, че ми свири.”

Аз съм превозвал примера за Аделина Пати, която отива в Ню Йорк да си получи един чек от 25 000 долара. Директорът на пощата казва: “Госпожо, не Ви познавам, не може да Ви дам парите.” Тя се изправя и започва да пее. Всички чиновници излизат да я слушат, оставят работата си. Директорът казва: “Дайте ѝ чека!”

Хората нямат доверие в тебе – застани, изпей песента си. Казва: “Дали ще мога? Да си приготвя репертоара.” Че, ако репертоарът не е приготвен, кога ще го приготвиш? Ти трябва да имаш готов репертоар.

Та, ние идваме до другото положение. Очакваме едно механическо подобрене. Младата мома се жени за един момък, да я утешава. То е крива женитба. Тя се жени той да я утешава. Оставете ли вие да се жените, за да се утешавате, тя е загубена работа. В женитбата двама са оркестранти, дето ще свирите. Жената е сопран, мъжът е бас. Като се оженят, започват първото парче. Тогава започва пререканieto. “Ти там не изпълни добре.” – “Ама и ти в баса не го изпълни хубаво.” Трябва да се изпълнят тия работи. Нищо фалшиво да няма. Ти свириш, допълняте се. Басът е на Земята, на физическото поле. Сопранът е горе, в Божествения свят. Божественото и човешкото, те имат възможности.

Тъй сега като ви обяснявам, ще кажете: “Кажи го с две гуми, какво ще разправяш за бас, за сопран. Кажи го тъй, да

го разберем. Кажу го с две думи.” Как да му го кажа с две думи?

Идва един при мене, намира се в трудно положение, слушал той, че аз може да помагам. Сега той си има някаква си идея. Казвам му, че той трябва да има вяра. Казва ми: “Тия работи аз ги знам, кажи ми една дума.” Казвам: Какво да кажа? Рекох: Хубаво, какво да кажа? Аз може да ти кажа: Ти си едно вџе, аз имам една дупка. Ще окача нещо на вџето, ще те пусна долу и ще видя това вџе ще се скъса ли. Казвам: Не го окачвайте тогава.

Трябва да имаш нещо в себе си. Трябва да имаш нещо, на което да разчиташ. Трябва да имаш вяра в себе си. Може да станат някои работи. Може и да не станат. Аз може да кажа да те приемат в университета. Може и да не те приемат. Мъчнотията е докато влезеш в университета. Като влезеш, има друга мъчнотия: трябва да учиш. Не учиш ли, тогава идат тия професори, дето казват: “Онзи, ти го препорџа, че той е способен, но той не учи.” Казвам тогава: Не е работа само да влезеш в университета, но трябва да учиш. След туй, не само да учиш, но трябва да прилагаш.

Та, в живота, вие сте влезли в университета, връщане назад няма. Сега изключване има. Или ще свършиш правилно университета, или ще те изключат навън.

Казва някой: “Мен ми дотегна животът.” Въпросът не е до дотегане на живота. Е, какво? Много са тџеславни младите. Гледам, млада героиня, ще иде на канарата, да се хвърли долу. Ще се хвърли в кладенеца. В морето ще иде да се хвърли. Някоя щяла да вземе стрихнин. Някой път взимат какви ли не работи. Аз сега и разсъждавам. По някой път аз обичам да се шегувам. При мене дойде една мома, каза: “Ще се хвърля.” Казвам: “Когато искаш да се хвърлиш, повикай ме, аз да ти избира мястото. Ти можеш да избереш една канара, от един метър висока. Аз ще ти избира 20 метра висока.” Тя сега отива там и от ниско – половин метър, се хвърли, падне, натърти се. Ох, отива една млада, ще се дави. Докачила се, влиза вътре в морето, до колене. Обръща се и казва: “Кажу да не влизам вътре да се давя.” До колене влязла, щяла да се дави. Не, тя трябва да знае, че като влезе, да се гурне, и пак да се покаже, пак да се гурне, пак да се покаже. Три-четири километра да ходи, да се върне назад. И като се върне,

да е освежена. То значи да се дави в морето. Да знае да плава. Щом влезе в морето и се удави, значи не се е научила да плава.

Сега, приложението. Вие често се сърдите на Господа. Всички не сте от тях. Питам сега: Защо ми се сърдите? Че, много естествено. Казва: “Няма право да ми се сърди.” Казвам: Оставете тази работа, сръдната няма никаква плод. Онова гете майка му го обича, иска една ябълка, майка му не му дава. То обърне гръб, 3–4 часа седи намусено. Защото майка му не му дала една ябълка. Щом му даде една ябълка, няма сръдня.

Големите хора, учените хора за какво ли не се сърдят. За една ябълка, за някоя мандарина, за орехче ще се разсърди. Казал му той една дума, каква? “Теб ти е крив носът.” Може този, който има кривия нос, да те опитва. Ти може да си поставен на един голям изпит.

Един американец, милионер, искал да направи една шега с един знаменит художник, който щял да го рисува. Направил си изкуствен нос, турил го, позира на художника. Последният рисува, рисува. На другия ден дойде, бутне носа малко, той пак рисува. Той пак бутне носа, онзи все рисува. Най-после му казва: “Господине, намирам се в чудо! Не може да нарисуваш твоя нос. Той е бамбашка.*” Не че неговият нос е крив, но той изпитва художника. Казва: “Господине, такъв изкуствен нос не рисувам. Я си махни носа, да остане естественият нос.”

Не се занимавайте с изкуствените носове на хората. Това са техните недъзи. Един недъг, това е изкуствен нос. Не го бутайте. Той не може да се рисува. От една страна обърни, от друга, те са въпроси неразрешени. Те са неорганически работи.

Сега, аз ви навождам това, понеже човек в света не може да успява. Бог е същество крайно разумно. И ако Той търпи всичко, но Той не обича противоречията. Най-първо, ако ти си недоволен, каквото искаш от Него, Той ще ти го даде, но солено, през носа ти ще излезе. Ако искаш да ходиш по Неговия път, да реализираш онова, което Той ти е начертал, по-

* бамбашка (от тур.) – особен.

неже никой в света не може да начертае за тебе по-добър план от Него, онова, което Той ти е начертал, изработи го. Дойде ти едно противоречие, препятствие, второ, трето, четвърто – каквото дойде, ти върви напред. Може отвън да е бурно времето – времето да не те спъва. Може да си беден – беднотията да не те спъва. Може да не си разположен, или може да си болен, организмът може да е слаб; пари може да нямаш – туй не трябва да те спъне. Ти в ума си трябва да гържиш: онзи път, който ти е даден, ти този път ще го извървиш. Този път има нещо хубаво. После, каквото и да те сполети, кажи: “За добро е.” За себе си го кажи, не за другите. На другите ще кажеш: “Дали е добро, не съм проверил. Мисля, че е добро, но като проверя, ще ви кажа.”

Много страдаш – страданието опитва характера ви на търпението. Трябва някъде търпение, трябва да търпиш. За едно нещо два пъти не трябва да търпиш. Силният не трябва да остави слабия да го бие. Кой е умен? Силният не трябва да остави слабия да го бие. И слабият не трябва никога да допусне силният да го бие. Слабият не трябва никога да допусне силният да го бие. Слабият, за да може да предотврати силният да го не бие, трябва да бъде много умен. Когато слабия никога силният не може да го бие, разбирам, че този слаб е умен. Силният, който не оставя слабия да го бие, той си показва силата. Като дойде някое дете, хване го, стисне го с ръката си. Ако е със сила тази работа, детето не може да се бори.

Никакви разсъждения. В дадения случай преценявайте силен ли сте или слаб. Ако си слаб, умът трябва да работи; ако си силен, твоята воля да работи. Като дойде дяволът, какво ще му правиш? Той, дяволът, е силен човек. Ум се изисква там. Какво ще кажеш на дявола? Кажете ми сега, ако дяволът дойде у вас, влезе в къщата ви, вие, силният, какво ще му кажете? Вие как приемате дявола, като дойде при вас? Дяволът като влезе вкъщи, да се не уплашиш от него, нищо повече. Или дойде ти известно страдание – да се не уплашиш.

В прочетената глава има неща, които вие ги знаете, за тях не говоря. Но да се самовлада човек, това е най-голямата придобивка на Земята, която човек може да придобие. Няма

по-голяма придобивка от самообладанието. Да знаеш разумно да се самовладаш! Търпиш, търпиш, но някой път излезеш из търпение. Казваш: “Махни се оттук!” Този човек много хубаво говори – кажи на човека: “Много хубаво говориш. Но ще бъдеш тъй добър, много съм зает. На служба отивам. Сега бих поседял още да послушам, но нямам достатъчно време. Втори път ела пак да ми говориш, много ми е приятно. Втори път като дойдеш, ще ти дам един обяд.” Туй в себе си трябва да го кажеш. Или трябва да бъдеш толкова умен, ако е дошъл, да му кажеш тъй, а пък може и по друг начин. Ако си силен, тъй трябва да го направиш; ако си от слабите, ще трябва да предвиждаш – преди да е дошъл, теб не трябва да те има там.

Почнала да се оплаква една овца, че дошъл един вълк и трябвало да плюе на краката си. Да се качи на някоя канара висока и слабата овца да бъде горе, а силният вълк – долу. Остани, ако си силен, долу. Ако си слаб, ще имаш рани по гърба си.

Гледам, тук има млади, като се изпъчат, за пет пари нямат сила. Горе, горе, на канарата! Тогава, две деца се карат, едното казва на другото: “Я ме удари!” То го удря. “Още веднъж.” Казва му: “Ти като дойдеш в нашата махала...” Казва му: “В тази махала те бих, и във вашата ще те бия.”

Щом дяволът ви бие, той е силен, вие сте слаб. На канарата да сте, горе. Щом дяволът те изкуси, няма да казваш: “Пустият му дявол!” Той не е пуст. Дяволът е по-хитър, по-умен. Дяволът мене като ми устрои някой кюляф*, казвам: Браво! Гениална работа. Тъй хубаво е скроена тази работа. Щом аз му скроя друг кюляф (и аз му кроя на него кюляфи), той казва: “Хъм, този противник, и той ми скрои друг кюляф!” Кюляф след кюляф. Кой кюляф остава на главата? Ако остане дяволският кюляф, ще кажа: по-умен е от мене; пък ако аз му скроя кюляф [и] моят кюляф остане, ще кажа: “Каквото ти кажа, трябва да ме слушаш.” Та, сега, искате кюляф. Онзи кюляф, който изработите, той е най-хубавият кюляф, нищо повече!

* кюляф (от перс.-тур.) – *остар.* вид шита или плетена островърха шапка; кроя кюляф някому – замислям срещу някого нещо лошо.

Сега, първото нещо: Имайте една вяра в онова, което Бог е вложил във вас, да го развиете. Всички учители в света дават начини, методи за развиване Божественото в човека. Някой път музикантите не може да се търпят. И двамата са добри, но не може да се търпят по съвсем други съображения. Двама религиозни хора не може да се търпят. Не знаят как да се молят. Да кажем, и двамата се молят. Единият много се моли, много хубаво се моли. Казвам: Болният оздравя ли? – “Не, не оздравя.” – Не си се молил добре. То седи в молитвата, вътре.

Сега, аз като ви говоря... Когато разисквате за Божията Истина, не дръжте никой човек в ума си. Ако искате, като ученици, да разберете туй, изхвърлете всички форми из ума си навън. Не дръжте никого в ума си. Умът ви трябва да бъде една плоча, готова да възприеме новите форми, да няма нещо формирано в нея. Чисти трябва да бъдете, иначе вие не може да прогресирате.

Всички вие сте дошли на Земята и може да се учите. Може да имате противоречия. Може да мислите, че някой ви спъва. Никой не ви спъва. Единственият човек, който ви спъва, то сте вие.

Или, другояче казано: Вие имате двама любовници. Единият е Господ, другият е дяволът. Искате да се жените. Казвате: “За Господа, за дявола” – колебаете се. Единият обещава и другият обещава. Имате една грама. Като една млада мома – погледне с едното око, погледне с другото око тия момци. И единият иска да се определиш, и другият иска да се определиш. В края на краищата ти на двама господари не можеш да служиш. Нашата слабост се дължи на любовта. Имате любов към някого, имате и слабост. Щом имаш любов към някого, ти вече имаш и слабост. Няма нито един от вас, който да не е изложен на тази опасност. И няма какво да правите. Много работи вие сте надделели вече, но има много неща, дето сте слаби.

Има певци, има музиканти, които на някой инструмент може много вярно да взимат тоновете; има музиканти, които на първа позиция свирят отлично, но като дойдат тия високи позиции: 4-та, 5-а, 6-а, 7-а, 8-а, 9-а позиция, там много малко музиканти има, които може да мърдат пръстите си. Много

малко е разстоянието, микроскопическо е. Да вземе един тон, взема го така смотолевено. Тонът трябва да бъде отчетлив, да има всичките вибрации на този определен тон.

Да вземаш вярно тонове не е лесна работа. Казвам: Да бъде човек търпелив при всичките условия е много трудна работа. Кажете на вашето море да утихне! Кажете на вашите ветрове да утихнат! Казвам тогава вашето слънце да изгрее, да дойде онзи лъч да полее цветята. Кажете да цъфне всичко във вас. Всичките погрешки да се изправят. И като влезе човек в дома ви, да види навсякъде чистота.

Вие казвате: “Тази работа не е заради нас. Като дойде Христос, като дойдат ангелите. Той, Христос, като дойде, ще поправи света.” Христос този свят всеки ден го поправя. Но вие може да го разваляте. Колко пъти вие не сте разваляли вашето щастие? Посети ви Христос, след туй не се мине половин час, всичко туй изчезне. Ако дойде Христос и ви срещне, след един час кажете: “Дали беше Христос или не беше? Дали не се лъжа?”

Сега ще ви дам пример за една млада сестра. И с това ще завърша. Тя сега се съблазнява в мене, иска да знае аз кой съм. Да не би аз да я излъжа, та да изгуби любовта на Христа. Тя не е тука, тя е вън, от света е. Казвам, кажете на тази младата: Христа при праведните ти не можеш да Го намериш. Защото Той казва: “Аз не дойдох за праведните, за грешните дойдох. Понеже здравите нямат нужда от лекар, но болните.” Защото, ако търсите Христа, ще Го намерите извън църквата, при бедните, при страдащите. Казвам: Тя Христа в църквите ако търси, може да Го намери в някой владики, с корона на главата; може да Го види в някой проповедник.

Всички си имате по един такъв Христос, с когото не може да живеете. Онзи Христос, Когото ще намерите при страдащите, е съвсем друг. Той е там, дето никой не отива. Де е Христос? Там, дето човешки крак не може да стъпи, е Христос. Дето най-мъчно стъпват хората, там е Христос. И като идеш, ще се опретнеш да работиш с Него. Ако не работиш, ще Го питаш: “Ти ли си Христос или не?” Дойде някой сега и ме гледа: дали аз съм Христос, или аз не съм Христос. Каква нужда има Слънцето да знае дали аз го признавам дали е Слънцето или не? Ако съм слънце, слънце съм.

Ако не съм слънце, не съм. Какво нещо е Христос? Оставете, това не е ваша работа. Христос, това е най-великото Проявление на Бога в света. Той е само едно Проявление! Едни казват: аз съм Христос, онзи е Христос. Вие не разбирате работата. Ти не можеш да познаеш Христа, ако не познаваш Бога.

И аз казвам на тази, младата мома: тя не може да ме познае, ако не познава Бога. Ако познава Бога, ще познае мене. Може да ме познае, ако Бог □ открие. Никой човек не е в състояние да □ открие кой съм. Ако Бог □ открие, да си млъчи. Ако не, да иде на друго място.

То е сега идеята. Не мислете, че някой може да ви каже къде е Христос. То е вътрешна свещена идея, която трябва да дойде в дълбочините на вашата душа. И като душа, вие ще получите нещо. Не се залъгвайте. Казва: “Ние намерихме Христа.” Намерили сте Го. Мнозина, които идват, казват: “Учителю, ти всичко знаеш.” Щом им кажа нещо, казват: “Кой ти го каза?” Тия лъжи оставете, кой ми го каза. Има някой като вас. Не говорете тия работи. Аз разбирам това, аз разбирам човешката душа; аз разбирам нещата. Не е имало същество, което да ме излъже досега и няма да има да ме излъже. Нито себе си лъжи, нито другите. Нито дявола се опитвай да го лъжеш. Никой досега не ме е излъгал, нито хората са ме лъгали, никой не може да ме излъже.

Не искам да зная какво мислят заради мене другите. За мене е безпредметно какво мислят хората. За мене има само една идея – да изпълня Волята Божия. Една работа имам, която трябва да извърша. Една работа, имам да я свърша. Като я свърша, хората да мислят каквото искат. Онова, което аз трябва да го свърша, аз трябва да го свърша тъй, както го разбирам. Като един музикант, който свири хубаво. Дали публиката е доволна, то е друг въпрос. Ако не е доволна, да не слуша. Ако е доволна, да ме слуша. То е достойнство. Какво ще ми се сърдят? Дали аз съм, какво от това? Аз не съм дошъл заради тях. Христос казва: за грешните е дошъл. Какво разбирате вие под тия думи? Някой път ще се спра да обясня какво значи, че дошъл за грешните. Те са неразбрани работи. Христос казва, че дошъл не Своята Воля да изпълни, но на Онзи, Който Го е пратил. Понеже е Воля Негова, защото [е] Волята на Бога.

Бог вложил Своето Дихание в човека и човек станал жива душа. Христос дойде за онова, Божественото, което е в човека, него да изведе, него да въздигне, а не човешкото. Божественото е вътре.

Казвам сега: Има една граница, която трябва да пазите. Сега ако кажа: “Аз не се интересувам за възгледите на хората”, ако кажа така, то е гордост. Ако кажа: “Знаете ли кой съм?”, туй е тщеславие. Аз съм човек искрен. Аз зная и кой съм, зная и какво може да направя. Туй е тщеславие. Неразбиране е това. Не, не. Нито по пътя на гордостта искам да се проявя, нито по пътя на тщеславието. Нищо повече. Не искам да кукуригам като петел. Някой като кукурига, той е тщеславен. Казва: “Аз кукуригам за умните хора, не за говедата.”

Казвам сега, дръжте за себе си правилото: Не се проявявайте по пътя на гордостта, не се проявявайте по пътя на тщеславието. Във всеки момент пазете във вас онова присъствие на духа, та да имате характера на Бога. Бог, Който е толкоз велик, може да те стъпче, всичко може да направи, Той те погледне, помисли малко върху това, което казваш. Ти си блъскаш главата о канарата. Ти канарата няма да пукнеш, ще пукнеш главата си. Казваш: “Знаете ли какво мога да направя?” Ти нищо не може да направиш. Ами покажи ми какво може да направиш. Кажу да стане нещо. Дойдат някои, дигат шум. Кажу: “Буря!” и да стане бурята. Землетресение! – и да стане, та всички хора да избягат. Казваш: “Знаеш ли аз какво може да направя?”, пък нищо не става.

Бъдете сега в себе си господари. Човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар никому. Правилото е, че човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар на другите. Човек, който не е богат вътрешно, не може да бъде външно богат. Човек, който не е учен вътрешно, външно не може да бъде богат.

Сега ще се подигнете. Сега всички трябва да имате един спокоен дух, да имате онова велико присъствие, което Бог има. Вие седите в един свят, като деца сте пратени при най-добрите условия, няма какво да се оплаквате. Вие седите и все плачете. Оплаквате се, че всички сте нещастни. Аз каз-

вам: Продайте ми всичкото ваше нещастие, ама с всичкото имане, което има.

Срещам една светска дама, тук една млада сестра, тя онази е доста видна, казва на младата сестра: “Да се разменим.” Онази вече е на 50–60 години, а младата е на 20 години. Тя иска да се разменят, че младостта има по-големи богатства от старостта. Какво има старостта? Знанието, което имаш вътре, любовта, която имаш, то е младостта. Ако ги изгубиш, ти си стар дядо, стара баба. Ако изгубиш своята младост, любов, ако изгубиш своето знание, ти си стар дядо. Ако изгубиш истината и свободата, ти си стар. Истина, значи красиво, хубаво. Ако изгубиш истината за хората, и красивите неща не струват.

Ти трябва да пазиш това, което има цена. А не да се оплаквате от любовта, от която побелява главата. Някой казва: от много молитви изтекли очите им. Оставете вашите молитви на плача. Оставете вашата любов на въздишките и глупостите. Любов, която въздиша, тя не е любов. Мъдрост, която скърца, не е мъдрост. Свобода, която се ограничава, не е свобода.

Радвайте се на всичките хора. Радвайте се на знанието, радвайте се на свободата, радвайте се на любовта! Където може да я видите, във всичките нейни форми, в растенията, в животните и в човека. Навсякъде тя е една по форма и качество. Бог навсякъде е Един и Същ, Той няма никаква промяна.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.15 ч сутринта

(На поляната □ упражненията.)

*2-ро неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 29.IX.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ДВАТА ПОРЯДЪКА

*6 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето ясно, звездно, лазурно.
Времето тихо, топло, меко.
Хоризонтът ясен, отворен,
предрича хубав изгрев.)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”
15-та глава от Евангелието на Матей
“В начало бе Словото”*

*(От полицията дойдоха и съобщиха да прекъснем събра-
нието. Искане личните карти, прегледаха. Които нямаха
лични карти, закараха с полиция долу, за изследване. И в
5.30 ч казаха: “Свободни си бъдете. Ние нямаме нищо против.
Имайте си събрание, свободно е.”)*

6.20 ч

“Бог е Любов”

В прочетената глава Христос се спира върху два поря-
дъка. Единият – човешки и един – Божествен порядък. Спо-
ред Неговите думи тия двата порядъка трябва да се съгласу-
ват. Разногласието произтича от факта, че човешкият и Бо-
жественият порядък не са в съгласие. Ако човек всякога вър-
ши онова, което произтича от Божествения порядък, то е
естественото положение; щом върши онова, което не е в

съгласие с Божествения порядък на нещата, той е в разногласие.

Като съгласуване на тия двата порядъка, изисква се известна чистота отвънка, която поддържаха фарисеите за миенето. То е външният порядък. И Христос настоява, казва: не само външният порядък, миене на ръцете, но казва, че нечистите работи излизат отвътре, от сърцето. Отвътре навънка. И казва кои са, или в какво сега нечистотата. (*Матей 15; 19:*) “Защото от сърцето излизват помисли лукави, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжливи свидетелства, хули.” (*20:*) “Тези неща са, които оскверняват човека, а да яде някой с немити ръце, не осквернява човека.”

Казвам: Силата на човека сега във вътрешния порядък, в онова, Божественото. Значи, неговото съзнание трябва всякога да бъде чисто, трябва да бъде свързано с онзи духовен живот, дето няма никакво противоречие. Има едно прогресивно състояние. Нещата на Земята не са тъй наредени, както трябва. Всякога ще има едно противоречие. И всичките ни страдания на Земята показват, че човек е в човешкия порядък. Там, дето има страдания, преодоляващо влияние има човешкият порядък. Дето престават страданията, Божественият порядък съществува. Дето страданията съществуват, значи вътрешната чистота я няма. Дето страданията изчезват, вътрешната чистота вече е влязла.

И казвам: Тъй, както болният съзнава кои неща са необходими за здравето му. Необходими неща са: светлината, въздухът, водата и храната. Те са необходими неща за здравето на човека. И често ние желаем туй, което не ни трябва. Ти искаш неща, които не ти са потребни в дадения случай. Да кажем, в дадения случай човек може да мисли след 120 години какъв ще бъде неговият живот. Животът е определен; и онова, което е скрито в семето, семето ще развие точно онова, което е вложено в самото семе. Така трябва да се разбира. А туй, което го няма в семето, то отвън не може да се почерпи. Вътрешните заложи могат да се изявят вън. Бог е вложил нещата вътре в човека. Дал е цял ред условия.

Сега, хубавото в света е, когато човек върви в този Божествен ред и порядък на живота. И щастие то на човека

седи в този Божествен порядък. Има известни неща, които човек трябва да спазва. Турил е известен морал, как трябва хората да живеят. И в човешкия порядък има много закони. А в Божествения порядък няма закони, има само един закон. Щом човек има любов, той няма противоречие; щом няма любовта, ще има много закони, които да го упътват как трябва да живее. Щом има любов, той ще знае как да живее. И Христос казва там: който живее в Божествения порядък – Любовта не прави пакост никому.

Сега, порядъкът трябва да се спазва. Човешкият порядък и Божественият порядък не могат да се спазват без любов. Любовта е единственият признак на порядъка. И не може да има нещо без порядък. Порядъкът е нещо вътрешно, а не отвън. И един организъм е здрав отвътре, а не отвън. Външно може да има всичките благоприятни условия, но ако отвътре не е здрав, да възприема условията, туй е безполезно.

Та казвам: Туй разбиране е potrebno. В съзнанието си индивидуалният човек трябва да разбира своите отношения спрямо Бога какви са, спрямо себе си и спрямо ближния си. Те са три положения. В дадения случай човек трябва да разбира какви отношения има. Силата на човека е там. Този закон какъвто е за човека, така е и за дома; така е и за религията, и за всички. Навсякъде може да го приложите. Еднаква сила има и еднаква валидност.

Та казвам: Върху този закон почиват всичките противоречия, които съществуват в живота. Ако така се разбира, може да се премахнат противоречията. И всичкото изкуство е, докато човек намери пътя, по който да тръгне. Вземете, много хора при най-хубавия въздух пак страдат. Не могат да дишат. Не възприемат достатъчно количество въздух, който да пречиства дробовете. Някои хора не възприемат достатъчно количество храна, която да обнови тялото. Човек може да взема много храна и тя да не го ползува. Само добрата храна може да ползува. И само чистият въздух може да ползува.

Сега, да преведа. Храната, това е доброто у човека. Чистият въздух, това са мислите. Човек, ако неговите мисли и неговите желания не са чисти, тогава не може да има той ония резултати. Животът трябва постоянно да се проверява,

В какво състояние се намира човек. Всяка една мисъл трябва да се проверява. И какъв сте били вчера, е едно. А днес какъв сте? Днешният ден ще определи вашето положение за утре какви ще бъдете.

Сега, по някой път всичките хора се спират върху своето минало. Какви сте били едно време? Това е добре, едно време. То е минало време. Сегашният ден носи Божествения порядък. Сегашното ще покаже какви сте били едно време и какви ще бъдете за бъдеще. И сегашното положение е положението на онзи Божествен порядък, който трябва да цари. И човек може много пъти да твърди, че може да говори върху известен порядък, но ние трябва да живеем в Божествения порядък. И ако живеем в този Божествен порядък, ние ще имаме подкрепата на порядъка, понеже тя е една връзка. И ако ти си в Божествения порядък, ще имаш съдействието на този порядък. Ако не си свързан, тогава няма какво.

Забележете, малките деца най-първо не могат да ходят. Защо? Защото не са в Божествения порядък на нещата. И постепенно уякват крачката, надвиват на едно състояние и гоиде Божественият порядък. Изправят се на своите крака.

И нещастие то на Земята се дължи, че човек в духовно отношение пъпли още по Земята. А да се премахне, той трябва да се изправи, да ходи на краката си. А да се изправи, значи доброто да стане сила, той да може да ходи свободно.

Тези са елементарни работи, които хората пропускат. Някои хора обръщат много голямо внимание само на храната. Не обръщат внимание на въздуха. Не обръщат внимание на светлината. Но храната, светлината, въздухът, всички трябва да се турят в действие. Човешките мисли, човешките чувства, човешките постъпки трябва да бъдат в съгласие с Божествения порядък на нещата.

Сега, в туй отношение човек трябва да бъде свършено строг! Строг, изправен трябва да бъде. А под думата “строг” разбирам да не прави никакви опущения*. Строг е в туй отношение. Ако ти допуснеш най-малкото опущение, ако допуснеш най-малката микроба в организма си, тази микроба в 24 часа, тя ще се увеличи на милиони. Не допускай

* опущение (от рус.) – пропускане по недоглеждане, грешка.

никакви микроби! Нищо повече. И следователно, ако ти допуснеш една лоша мисъл, едно лошо чувство, една лоша постъпка, тия след време, може би няма да се минат ден, два, три, месец, година, ще дойдат лоши резултати.

Та, често ние сме немарливи спрямо себе си. Казваме: “Една лоша мисъл нищо не значи. Нищо не струва.” Но лошата мисъл след време ще даде своите лоши последствия. Та, човек се учи на една опитност.

Сега ние сме заети повече с човешкия порядък. Засега много малко ние посветяваме за Божественото. От сутрин до вечер ние сме заети само с ония недоволства, за онова, което не ни е дадено, което Бог не ни е дал. Това е все човешкият порядък. Не сме в един живот да се радваме на нещата, а постоянно имаме една скръб, нещо не сме постигнали. Сега ти, казваш: това не си постигнал. Искаш да станеш силен, добър човек, светия. Как ще станеш? Светия, това е един резултат на разбиране. Трябва да имаш един отличен ум. Умът е даден, този ум трябва да се разработва. Сега могат да се дадат много сравнения и съвети. Може да имаш най-хубавите струни, най-хубавия лък. Но ако ти не се упражняваш, няма да знаеш да свириш и да се ползуваш.

Казвам: В цялата тази глава Христос е влязъл в съприкосновение с тогавашните учени. Тогавашните учени са във връзка със сегашните учени. И сегашните учени са във връзка с тогавашните. И сега имат противоречие. И сега имаме по някой път особени правила. По някой път ще ви кажат, че не си миете ръцете, къщите ви са нечисти, дрехите не са чисти. И тогава и Христос ще обърне внимание, ще каже: “То е така, но външната нечистота ни най-малко не трябва да ни даде повод да бъдем нечисти вътрешно.” А ние по някой път, понеже нямаме условия да бъдем чисти отвън, позволяваме си да бъдем [не]чисти отвътре. Един човек е беден, той ще открадне малко – значи външните неща тогава стават. [От] мъчнотиите, сиромашията [трябва да] иде един подтик към Бога. Страдаш някой път – това да бъде подтик към градеж. Значи, да градиш, за да поддържа човешкия порядък. Тогава казвам: Сиромашията в дадения случай е една възможност да опитаме Божиите блага. Ако го разбира-

ме; ако не го разбираш, ще влезнеш в противоречие. И всичките противоречия, които съществуват, те са възможности.

Та казвам: Сега е важен момент. Някой път в дадения случай важно е онова, което аз чувствавам, онова, което аз мисля; каквото мисля, то е важно. Понеже не трябва да спираме върху мислите на миналия ден. Всеки ден у човека [се] ражда нещо ново, върху което животът е построен. Има постоянно подновяване на нови и нови неща. Всеки ден трябва да имаш нещо ново, което да внасяш в ума си; ново, което да внасяш в сърцето си. Ако внасяш туй, новото, то ще те подигне. Ако не мислиш да внесеш туй, новото, ще се явят сегашните спънки. Сега виждаме в живота си колко мъчно-тии има. Че и един ден има да се справите със смъртта. Всеки ден има да се справим с ред изключения, с ред престъпления, наши и на другите хора. Какво може да направим от тях? Че, трябва да се справиш с нечистата вода. Запример трябва да бъдеш умен, да я очистиш. Трябва да се справиш с нечистия въздух и др.

Най-после Христос искаше да убеди Своите ученици и казва им: “Мъчно е да се хранят хората.” Те казват: “Ако всички хора биха обичали Бога, Той щеше да ги нахрани.” И там казва с колко хляба нахрани толкова души. *(Учителят чете от 15-та глава, от 32 ст.)* (36 ст.): “И като взе 7-те хляба и рибите, и благодари, преломи и даде на учениците Си, а учениците – на народа. (38 ст.): “А онези, които ядоха, бяха 4000 мъже, освен жени и деца.” Със 7 хляба това. Туй показва нещата, които се крият в Бога. Ти имаш вкъщи само един хляб. Безпокоиш се как ще прекараш, трябва да нахраниш 5–6 деца. А Христос нахрани 4000 души със 7 хляба, ти с един хляб не може ли да нахраниш 5–6 деца? Може.

(В това време закарват братята, които не си показва личните карти, със стража и щикове. Тихо и мирно вървят те. Учителят ги изгледа един момент.) Няма нищо, те си учат уроците.

Казвам: В човешкия порядък вече иде гладът. Ние трябва да обработваме нещата, да изкарваме нещата. В човешкия порядък човек трябва дълго време да работи, за да получи малко. Ти обработваш земята, да израсне малко. В Божествения порядък, той се отличава: с малко труд много нещо се

постига. В човешкия порядък, за да се постигнат същите резултати, много хора трябва да работят.

Сега туй ще го пренесете върху себе си. Вашите работи не вървят – в човешкия порядък сте, [в него] живеете. Там много ще работиш, малко ще придобиеш. А в Божествения порядък малко ще работиш, значи с малко усилие ще минеш, и много ще придобиеш.

Сега, туй е една опитност, която всички трябва да имате. Опитността, която човек постоянно трябва да проверява. Защото, вземете светлината – не само един момент да свети, но непрерывно в ума ви да има все нова и нова светлина. Да идва нова и нова светлина, която да поддържа връзката. (*Учителят затваря Библията.*) Светлината е една връзка непрерывна. Като прекъсне един момент, ще настане тъмнина. Някой път, да кажем, вие поддържате доброто. Да кажем, прекъснете го – пак се появи тъмнина. Някой път мислите, после кажете: “Само с мислене не става.” Престанете да мислите – образува се тъмнина в ума ви.

И тогава се образуват другите положения. Че ние очакваме щастието да ни дойде по пътя на човешкия порядък. То е невъзможно. Ти едно ядене може да сготвиш за един, за два дена, но да го държиш за 7 дена, то ще се развали. Ти даже по човешкия порядък може да си направиш консерви, но ще се развалят. А в Божествения порядък, там всичко е все прясно!

Сега, като казвам това, не че отсега трябва да добиете тази способност, но трябва да развиете онова, новото във вас, онова постоянство на съзнанието! Това е въпросът. Ние казваме кой в какво вярва. Вярата не определя в какво ти вярваш. Защото има една вяра външна. Когато се говори за вярата, се разбира: някои неща, в които ти вярваш, ти ги правиш. А има неща, в които ти вярваш и не ги правиш. Има нещо, което ти го обичаш и не го пазиш; има нещо, което ти обичаш и го пазиш. Тя, Божествената Любов, пази нещата! Туй пазене в какво седи? Христос казва: “Аз дойдох да им дам Живот.” Значи, от изобилието дава. А другата любов, човешката любов, всякога взема. А Божествената, в нея обмяната е правилна. Тя взема и дава. Взема онова в тебе, което е непотребно. Божествената Любов като дойде,

ще вземе твоите скърби и страдания, набралото се всичко туй, и ще ти даде в замяна на това спокойствие на душата. Това е Божественият порядък.

Та казвам: Трябва цяла една школа за самовъзпитание. Каквото се случи на човека, веднага да е съобразителен човекът. Запример, ако вас ви турят на едно въже да пътувате, веднага вие ще загубите присъствие на духа. Вече няма сигурност. И там ще се покаже каква е вашата вяра. Вие на земята сте свикнали да ходите, но като се качите на едно въже, губите присъствието. Има хора, които по въжето така вървят, както по земята.

Та казвам сега: Аз ви привеждам този пример, защото човек трябва да се учи как да мисли. И мисълта, Божествената мисъл се отличава от човешката мисъл. В човешката мисъл всякога има едно пресекване, така, преставане на мисълта. Пресекване, отделяне – не е свързана. В Божествената мисъл всяка една мисъл дава условие за развитие, свързани са там мислите. В Божествения порядък нещата щом дойдат, щом дойде Божествената мисъл, всичко друго само по себе си иде да помага. Хората, които са в Божествения порядък, всички си помагат. А в човешкия порядък един като работи, другите почиват.

Сега, много пъти, някои като страдат, другите казват: “Нека страда, да си научи урока.” И като страда някой, ние не знаем как да му помогнем. И в помагането има едно изкуство. Как ще помогнеш на един човек? Допуснете, че детето му е болно или е умряло – как ще му помогнеш? Ти ще го утешаваш, че детето му отишло при Бога. Че, като беше на Земята, не беше ли при Бога? Нашата идея “отишло при Бога” – като че, като било на Земята, не било при Бога, а като умряло, отишло при Бога. Тогава стихът, който казва: “Всички ние живеем и се движим в Бога”... Тогава каква нужда има да умра аз, та да уда при Бога? Или каква нужда има аз от горе да слезна долу? Значи, едни от Небето слизат и идат на Земята, а други от Земята умират и отиват при Бога. То е едно неразбиране на нещата.

Човек трябва да иде в другия свят, когато вече почти няма запас. Тогава трябва да иде в другия свят. Значи, когато е спечелил, забогатял на Земята, само тогава може да отиде

в другия свят. И когато осиромашава в другия свят... Според туй разсъждение по някой път и духовно човек отгоре осиромашава. Сиромашията седи в следущето. Един богат човек може да осиромашее. Той гледа, касите му пълни, всичко това, и той усеща една вътрешна празнота. Неговите пари какво ще го ползуват? Този човек, за да забогатее, трябва да влезе в съобщение с други живи същества като себе си. Туй благо, което има, да влезе в съобщение. Тогава ще му дадат. Туй богатство седи в туй: ние ще се запознаем с една душа, с втора, трета, четвърта. Запознаването с душите – туй е богатство в духовния свят. Там колкото хората са запознати, толкова са по-богати. А ако познаваш Бога, тогава богатството ще бъде най-голямо. Ти ще бъдеш най-богат.

Сега, повидимому вас ви се вижда тази мисъл ясна. Но опитали ли сте я в нейното приложение? Приложението на мисълта. Запример някой път един човек си пее една песен, [...] е в музикално отношение; започва песента с известен тон, но онзи музикант, на когото ухото е развито, той схваща едно, а който наполовина е музикален, той схваща друго. Между едното и другото схващане има грамадно различие.

Представете си сега другото: един обикновен човек, един талантлив човек, един гениален човек и един светия, и един Учител – първокласен Учител; дойдат двамата, обикновеният човек като положи ръката си на един човек, какво ще стане? Нищо няма да стане. Талантливият ще остави малка бучка захар, гениалният ще остави едно кило, а светията ще остави един чувал. А Учителят като дойде, Той ще освободи човека! Ако този човек е болен, като положи ръката [си], той ще оздравее. Един гениален Учител ако положи ръката [си] на най-неспособния ученик, той ще просвети ума му. И оттам насетне, обикновеният човек и да пипне, нищо няма да стане. Тази е разликата. По това се познава един Учител – той като положи ръката си, всичко става.

Сега на вас мисълта не е ясна. Но ще ви дам един пример по-близо до вашето съзнание. Представете си една кола, едно дете бута, бута – колата не се мърда. Това – едно 5-годишно дете. Дойде 10-годишно дете, то едва помръдне колата; дойде едно 15-годишно дете – колата малко се разтърси; а дойде детето на 21 години и като бутне колата, и тя тръгне. Ти

може да буташ нещата като едно малко дете, после буташ ги като 10-годишно, като 15-годишно, но трябва да имаш силата на 21-годишния. Ако нямате силата...

И казват там: без Учител. Трябва да имаш един учител в себе си, който да има сила. Щом имаш сила, ще направиш нещата. Онзи, който прави нещата, той е силен. Та, Онзи, Когото търсиш, Той е вътре в тебе. И когато аз казвам: Трябва да имаме връзка с Бога – ти, след като си опитал всичко в света, съсредоточаваш [се в] оная връзка, която имаш с Бога. Ако връзката ти е правилна, веднага онази мъчнотия, в която ти се намираш, тя ще бъде разрешена. По един или друг начин. Казва Писанието там тъй: че две жени – едната се вземала, другата се остава. Един баща има две дъщери – едната красива, другата грозна. Красивата се взема в един случай, грозната вкъщи остава. Туй е едното положение. Но ако е за работа, грозната се взема, красивата вкъщи остава. Защото на нивата винаги пращат грозните да работят, а вкъщи красивите остават. И въобще всякога това е като едно правило. На един талантлив, гениален човек, винаги оставят по-лека работа; грубата работа се остава за другите, на които силите са развити. А техните сили не са развити.

Сега аз искам да ви обясня. По някой път вие се намирате в едно противоречие: защо ви се дават такива големи страдания в света? Е, туй е до степенята на вашето съзнание. В какво седят големите страдания? Големите страдания седят в известни желания. Ти можеш да страдаш, може да имаш едно страдание, което произтича от човешкия порядък. Може да имаш едно страдание, което искаш да победиш, известна мисъл или известно чувство, или известна хубава постъпка, най-хубавата, и не можеш да намериш един начин, един ред, по който да постигнеш това, тогава в тебе ще се зароди една малка скръб. И всякога, когато човек не може да направи това, което той иска, той всякога усеща една малка скръб.

Та казвам: Христос настоява на онази вътрешна чистота. Тя е основната. Аз казвам: Вътрешната чистота на човека винаги зависи от любовта, която има. Степенята на любовта определя степенята на чистотата. И туй може да видиш във всеки дом. Ония деца, които майките им ги обичат, винаги дрешките им са чисти. Значи, като влезеш вкъщи, по

грехите може да познаеш кое дете е обичано и кое не е обичано. Онези, които не са обичани, и грехите им са тъй, negliже. Значи, ако на един човек на Земята всичко му върви, има някоя, които го обичат, които мислят за него. Пък онези, на които работите им не вървят, показва, че обичта към тях не е така силна. Има някоя, които не ги обичат и има нещо, което им куца. И вследствие на туй остава нещо, сега няма какво да се спирам. Тогава, по кой начин да добиеш онова, което нямаш? И тогава всички казват: “Трябва да обичаме.” Но в обичта винаги трябва да имаш предвид не своето благо.

Три положения трябва да има. Трябва да имаш предвид онова благо, което Бог е определил. После, някой път трябва да имаш предвид благо, което ти си определил. Трябва да имаш предвид и благо, което твоите ближни са определили. Сега, ако най-първо ти си разбрал добре Божественото благо, ти ще разбереш добре и своето благо. Ако си разбрал своето благо добре, и благо, което на ближния ще разбереш. Но ако ти не си разбрал своето благо, ти не можеш да разбереш и благо, което на своя ближен.

(6.30 ч. Слънцето грее в салона вече. Току що е изгряло.)

Та, първото нещо, което се изисква сега. В какво седи Божията Любов? Нали сега дойдоха при вас и искаха личните карти. Личната карта е любовта. Нямаш лична карта – ще те карат. Имаш любов – свободен си. Нямаш любов – без лична карта си. Най-хубавата карта, която може да имаш всякога – щом имаш любов. Личната карта навсякъде е потребна. Щом нямаш любовта, трябва да търсиш навсякъде личната карта. Пък без лична карта никъде не може да тръгнете. Те са от разни категории, личните карти. Идеш в един университет – трябва да имаш лична карта. Ще носиш и диплома си. Ще излезеш от университета, че си свършил – пак трябва да имаш лична карта. Навсякъде се изисква личната карта. Каквато работа и да свършиш, все трябва да имаш лична карта. И тази лична карта навсякъде в живота ти трябва. Трябва да имаш личната карта на Любовта. То значи нещата да вървят. То е нормалният път, естественият път – Божественият. Най-лесният път и най-приятният път, по който ще ходиш. Пък другите пътища, и те са хубави, но

там човек ще има вътрешни страдания. И човек ще се ограничи.

И казва Христос: Не разваляйте заради вашия език, заради вашите представи онова, което вие [чистите]: не разваляйте Божиите пътища, Божиите правила, Божиите закони. [Човекът себе] си никога не трябва да разваля. Не разваляй онова, Божественото, което е в тебе. Понеже туй, Божественото, е твоята [Свобода]. То е, което съдържа Живота. И щом има страдания, трябва да знаеш: ще дойде щастието. То е Божественото. И един ден, докато ти превъзмogneш... И Писанието казва: “Който победи докрай, той спасен ще бъде.” И който победи, на него ще му дадат камъчето, за което Иоан казва. Камъчето, това е ценното в него. На него ще се дадат силите, с които той ще може да оперира в дадения случай.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.25 ч сутринта

(Слънцето грее! На поляната □ упражненията.)

*3-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 6.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ВЪТРЕШНИТЕ КАЧЕСТВА НА ЧИСЛОТО 12
ДВАНАДЕСЕТТЯХ ХЛЯБА
БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК
(продължение)

*13 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето прошарено. Звезди. Топло.)*

Нарядът.

22-ра глава от Евангелието на Матей.

“В начало бе Словото”

В цялата глава има един спор между учените фарисеи, садукее и Христа. И едните Бог ги е създал, и другите. И едните излизат от Бога, и другите, и не могат да се разберат. Разни становища имат. Едните са духовни – фарисеите бяха духовни, служеха на Божествените закони, и Христос. И те се спореха. Кой има правото разбиране. Кой е на правата страна?

Сега, аз ви набождам на този пример, понеже често във вас този спор не е престанал. Вие сте още едно поле на сражение, дето постоянно във вас има мърморене. Единство няма в съзнанието на хората. Много малко има, които имат съзнание. Запример, като сте здрави, вие мислите по един начин; като се разболеете, веднага се измени цялата ви психологическа обстановка.

Сега да минем, не е въпрос за веруюто на фарисеите. И Христос вярваше в нещо, и фарисеите, и те вярваха. Но каква грамадна, гуаметрална разлика във възгледите на едните и на другите. Запример идат тези и Го запитват за една външна обстановка: “Трябва ли да се дава дан на Кесаря?” – Помните

вие закона, има ред и порядък. “От твоего гледище, какво мислиш Ти?” И Христос казва: “Дайте Ми една монета. Кой е този образ?” – “На Кесаря.” – “Дайте [на Кесаря], което е на Кесаря, от него е направено, а [на Бога] туй, което е Божие.”

Е, добре. Това е същият спор – дойде някой, казва: “Хубаво, ето аз съм женен, какво трябва да правя с жена си?” Казвам: Дай монетата. Защото, щом си женен, ти имаш монетата на жена си. Кой образ е това? На жената е това, което е на жената. А което е на Бога – [на Бога]. Същият закон. Не те накараха да се жениш. Ти сам се ожени. Със закон някой накара ли те? Защото, ако със закон всички трябва да се женят, понеже без закон сте женени.

Питам: Как ще примирите другото противоречие? Неца, които без закон стават, се съдят по закон, а без закон са направени. Неца, които стават без закон, се пазят, а които стават със закон, не се пазят. Имате закон за военна повинност, закон за отваряне на война. Сега аз не съм... За нас е безпредметно дали ще има война, дали ще има закон, дали ще се жените и пр. Какви ще бъдат отношенията? Това са временни отношения. Кацне някоя муха на главата. Какви отношения имам с тази муха? Аз си вървя и тя върви. Какви отношения имам с тази муха? Или, да кажем, вървя из пътя и един заек или някоя котка прекръстосала пътя ви – какво отношение имате с тях? Веднага се върнете, ако е заек. Той ще се върне назад вкъщи, ако е някоя котка. И тамън излезне пак, пак мине някой заек, той пак се върне. Така 3–4 пъти се връща той, понеже заекът или котката преминали пътя му. Няма да му върви, казва.

Сега, въпросът е да примирим противоречието. Аз ви говоря за неца, които са били преди 2000 години. Какво отношение има, че фарисеите и садукееите имали спор с Христа? Какво ни засяга това? Те спорили, ние не спорим с Христа, нали? Защо ни е този спор преди 2000 години? Какво, ще кажат, спорили се, не се разбирали с Христа и спорили. Ако дойде Христос сега, вие няма да се спорите. Пак ще се спорят по същия въпрос. Спор ще бъде все.

Сега, другото положение. Спорът откъде произтича? Представете си двама души приятели, които се обичат. Тъй.

Единият се ожени, а другият не се ожени. Щом се оженил единият, малко вече се измени положението. Някой път връзката остава естествено. Но представете си, че единият приятел има особено разположение към жените. Дойде един ген той и стисне ръката на жена му или я целуне. Неговият приятел веднага казва: “На какво основание?” И Писанието казва тъй. Евангелистите казват тъй: “С целуване свято се целунали.” Е, как ще разбереш твоят приятел с какво целуване е целунал жена ти? Казва: “Целуна ме.” Как ще разреши-те въпроса?

Сега, и това не е съществено. То е само едно противоречие. Контрастите в живота са само да изпъкне известна истина. Запример един художник рисува едно лице. Той дава носа, челото, очите, устата, скулите; след туй почне да ги черни. Постава сенките. Някъде сенките са по-тъмни, някъде са по-светли. На сенките всеки е художник. Някой рисува като художник. Художникът туря сенките дето трябва да бъдат. Някой нахвърли, нахвърли сенките както и да е. Художникът има известна идея, знае къде трябва да бъдат сенките. Къде по-светли, за да изпъкне по-релефно лицето. А който не разбира художество, той ще нацапа тъй, че ще намериш едно голямо различие в сенките. Той долините ще направи светли, а планинските върхове ще направи тъмни. И след туй ще те убеждава: “Туй са върхове; понеже по-високи са, за да се виждат, трябва да са тъмни. А долините трябва да са светли, за да се виждат. А понеже долините са тъмни, за да се виждат, трябва да са светли.” Неговата философия е такава. И това не е важно. Това е все външната страна.

После, друго едно сравнение. Представете си сега, че вие изучавате времето. Дали ще вали дъжд или няма да вали. При какви условия вали и при какви не вали. Дават ви три уреда. Дават ви един барометър, дават ви един хигрометър и дават ви един топломер. И ви казват тъй: “Когато барометърът спада и налягането се увеличава, времето се разваля.” На хигрометъра ви казват: “Когато влагата се разширява, когато хигрометърът се подига и влагата се разширява, времето се разваля. Едното натиска надолу, другото – настрани. Разваля се времето.” Най-после дадат ви термометър, казват тъй: “Щом станат две промени в термометъра: подигане на

температурата и спадане на температурата едновременно, времето се разваля.” Първо, в трите инструмента ще намерите едно противоречие. Някой път налягането е голямо, дъжд няма; някой път налягането е малко, а разширение на влагата е голямо, дъжд има. Сега, правилното разбиране: трябва да се съвпаднат трите неща. Ние казваме: “Налягане има вътре, не може да вали.” Запример барометрическо налягане. Всякога, когато има налягане надолу; тъй да кажем, налягането е в дъното на нещата. Налягане има в дъното. Значи, всяко налягане си има свой предел. Щом дойде до крайния предел налягането, и тогава, като няма къде да се наляга, образува се разширение. Разширението, и то си има свой предел.

То са още външни условия, налягане и разширение. Представете си, че имате една сфера, налягане отвън и разширение отвътре в пространството, което е в сферата. Но щом дойдете до топлината на човешкото тяло, аз го наричам тъй напрежение отвътре. Тогава, щом имате топлината, трябва да има и обратно напрежение, противодействие на налягането и на разширението. И тогава дохожда влагата. И когато тази топлина така действа, тогава се явяват водните капки. Една дисхармония, която произтича отвънка, едно налягане, то е едно дисхармонично състояние. Разширил се той. Казва, някой път в своето разширение, ти си минал границите. Можеш да се разшириш в двора на твоя съсед – ти си минал правилата на съседството. Някой път налягането на някой човек, ако му туриш повече, отколкото той може да носи, тогава той ще има голямо налягане на гърба си.

Сега, и това е външно. Как ще ги съпоставите сега? Вие казвате: “Трябва да се живее добре. Трябва да се изпълни Волята Божия.” Е, в какво? Как ще изпълниш Волята Божия? Ще налягаш ли, ще се разширяваш ли или напрежение ще имаш отвътре? Сух ли ще бъдеш или мокър? Ще духаш ли или ще бъдеш тих? Казвате: “Не трябва да се духа.” Някой път времето отвънка дигне шум, падат листата, съборят се канарите. Духа! Развалило се времето. А някой път е тихо. Според нашия морал, казват: “Човек не трябва да се гневи.” А виждаме: ако природата не се гневеше, гладни ще умрем.

Като се разгневи тя, като подуха, покряска, донесе влага доволно и ни даде дъжд. И аз правя едно сравнение. След като е духало, дълго време се е гневил тя, след това виждаме, че е направила една погрешка – изплашила е тия деца. И казва: “Ха да дадем малко дъжд: трева ще изникне, плодовете зреят, житото зрее.” И ние прощаваме за всяко разгневяване на природата. Тя дарува. Тя казва: “Ще извините, да ми отминете малко.” На човешки език казано, уподобявам природата на един човек. Тя се сърди разумно и дава; а вие кряскайте и не давате нищо. Следователно да кряскайте и не давате, има разлика между нея и вас.

Та казвам: Сега, в какво седи добрият живот на човека? Може да каже някой: “Какво ме интересува мене, че другите хора живеят добре?” Ако не сме свързани заедно, нас не ни интересува. Има връзки в живота. Има взаимни връзки. Ако къщата на твоя съсед е на 4–5 километра и гори, тебе не те интересува. Но ако къщата е близо и гори, тебе те интересува. И ти ще идеш да гасиш, защото, ако не гасиш, ще иде и твоята къща.

Та казвам: Когато се говори за другия живот, ние разбираме добрия и лошия живот на хората. Те са отношения, които съществуват. Взаимно си влияят хората. Няма човек в света, който да не се влияе. И казва Писанието за Содом и Гомор, че хората, като били толкова лоши, почнали да смуцават Небето горе. И смутили и Господа. И Той изпратил посланик и казва: “Поправете това!” И намерил, че е не-поправимо. И казва: “Да се изгори този град, да не смуцава Небето.”

Е, хубаво, кажете сега: ако вие смуцавате Небето с вашия неразборен живот, мислите ли, че няма да дойдат някои да видят това? И ако кажат, че сте неправими, тогава какво ще бъде с вас? Тогава ще дойдат бурите, които са малко по-практични. Содом и Гомор го представят така. Един владика, архиепископ, поканва един архимандрит, поканва и един свещеник на гости и опичат един голям шаран в тава-та, както владичите обичат. И владиката казва: “В глави ни ест писано” – и взима главата. Архимандритът казва: “Че посреди тялото” – и взима тялото, втората половина. А свещеникът казва: “Конец краси дело” – и взима опашката. А

слугата взема тавата с топлата чорба и казва: “И видя Господ неправдата ваша, и ви полива с огън и жупел” – и полива ги върху главите. Владиката е несправедлив, архимандритът е несправедлив и свещеникът е несправедлив. И най-после слугата, като не намира справедливост, и той е докачен – че с тавата отгоре им. Кой е на правата страна? Нито един от тях не е на правата страна. И какво се гони с такъв един предмет? Искат да покажат, че всяка една неправда се заплаща. Слугата ни глава има, ни среда, ни опашка. И казва: “Само чорба не се яде.” С такъв един пример може да се посмеем малко. Не че по някой път взимаме главата, и тялото, и опашката. Ние не го знаем. Казват, че владиката взел главата. Но казваме: “Ние не сме владиката.” Той, архимандритът, взел тялото. – “Ние не сме архимандрит.” И опашката взел свещеникът. По някой път изливаме топлата чорба.

Но в живота има друга една страна. Човек за да може да се подигне, за да може да постигне онова, което желае, неговото съзнание трябва да дойде във връзка с условията, при които живее. Във връзка, в хармония с условията. Да ви покажа сега: има условия външни, има условия и вътрешни. Външните условия за един цигулар – вземете, ако е студено времето, цигуларят не може да свири. Ще се вдървят пръстите му. Ще набелеят. Може да е майстор, а не може да свири. Значи външните условия трябва да се подобрят. Да допуснем: външните условия са много добри – времето е топло, сухо, но цигуларят 4–5 гена не е ял – вътрешни условия. Исква цигуларят да свири – не може, трепери му ръката. Той е гладен. И сега, за да свири цигуларят, времето откънча трябва да е добро, да има и барометрическо налягане, и хигрометрическо разширение, па да има и топломерно вътрешно напрежение отвътре, да показва топломерът отвътре. Всичко туй като има, тогава свирене ще има. Значи дъжд ще има. И цигуларят ще свири. Дъждът съответствува на свиренето. А най-важното в дадения случай е цигуларят да знае как да свири.

Сега ние казваме някой път, че човек трябва добре да говори. Но за да говори човек добре, трябва да има външни условия; за да може да живее добре, той трябва да има вън-

шни условия и вътрешни условия, за да може да живее. Също така е, за да може да мисли. Законът е все същият. Той трябва да се приспособи на вътрешните условия или на външните условия.

По този начин ако не разберете законите на природата... Ако така психологически ги разберем, като една наука, можем да се справим с големите мъчности, които от паметта съществуват. Защото и в духовния живот вътре има големи противоречия. И се явяват такива противоречия, които един обикновен човек не може да ги види. Казват: “Какво може да има един духовен човек?” Духовните хора имат много по-големи противоречия в живота си, отколкото обикновените хора. Много по-големи противоречия в живота, отколкото обикновените, грешните хора. Грешният има нещо какво да го мъчи, а праведния човек има с много големи мъчности да се справи.

Да допуснем сега един метод за възпитание. Да допуснем: един добър човек и един лош човек се оженват. Да оставим сега. И на добрия се нараждат 4 дъщери и 4 сина – 8. И на лошия, и той има 4 сина и 4 дъщери. Лошият човек им дава един закон. И щом иска някой да направи нещо, той веднага налага закона. Всички баща си слушат. Треперят от него. А добрият, понеже няма закон, понеже замества Моисеевия закон с Христовия закон... Единия, грешника, го слушат синовете му, дъщерите му, всичките го слушат, казват: “Закон има тук!” А добрият прилага Христовия закон, не го слушат. Казвам: Прилож[□] Моисеевия закон! – “Не е право.” Казват му: “Приложи Моисеевия закон.” А той казва: “Не е право.” Че тогава ти, добрия човек, откъде твоите синове не те слушат? Защо не го слушат?

Възлагат на Колумба онази задача – като казал, че има един нов континент, Америка, дали му една задача: “Ако можеш да закрепим туй яйце на върха си, ти си намерил нов континент.” Той турил яйцето и затиснал го и то се спитило, и го закрепил. Казват му тогава: “И ние можем така да направим.”

Не ви стига умът. Че, яйцето все трябва да се спити малко. Докато не се спити яйцето, докато това яйце не го туриш под кокошката, то само по себе си не може да се излюпи.

Някой път ние запитваме: “Защо нещата стават така?” Нещата стават по два начина. Някой път вие започнете с Моисеевия закон. Работите добре отиват. Някой път вие започвате с Христа и работите зле отиват. Какво трябва да правите? Не е в постъпката, [но] в разбирането. Христовият закон не трябва да се приложи след като се наредят хората. Той трябва да се приложи най-малко 1000 години преди. Тогава трябва да се приложи Христовият закон. Там е всичката погрешка. Те казват: “Сто години.” Хиляда години ти като човек трябва да живееш Христовия закон, че тогава чрез тебе ще се роди един син, който ще върви по твоя път. Пък ти не си го живял; и този син не го знаеш кой е – няма никаква връзка. Имаш един син и не върви по пътя на баща си. Той нищо общо с баща си няма. И някой път туй противоречие съществува във фамилията.

Аз в българите съм виждал едно разрешение. Аз съм виждал една кокошка повела пиленца, патенца, мисирки, че като ги повела и после, като ги поглежда в този ред, чуди се. Ама много мъчно се измътва. Има пиленца малки, малки, малки юрдеченца, патенца, мисирки малки, и всички тръзнали подире. Малките патенца вървят по водата и си играят. И тя клочи: “кло-кло-кло”, а пиленцата си вървят с нея. Ако питате тази кокошка: “Откъде се пръкнаха тези патенца?” – “Аз ги измътих, но аз не ги снесох.”

Често във вас има някои характерни черти, които вие ги измъцате, но вие не сте ги снесли, а други съществата. Някой път някой от вас ги е турил и вие мислите, че са ваши деца. Та, вие ще внимавате други да не тури някое чуждо яйце, което не е ваше. Различават се яйцата на мисирките и на патенцата и на пуйките. Който разбира; а който не разбира, казва: “Яйце нали е, все едно ми е, нали е все яйце.” Сега, туй е само да се обясни противоречието в живота.

Да допуснем, че вие искате да живеете един добър живот. Искате да бъдете тих и спокоен. После, каквото кажете, да става. Трябва да знаете как нещата стават. Запример, за да могат, дълго време трябва да сте се учили. За да може думите да се нареждат, няма много думи. Когато човек говори, думите на речта по един естествен път се нареждат, по своя път. Вземете една латерна – не се изисква [човек] да бъде

голям виртуоз. Аз на латерна като хвана и въртя ръчката □, мога да свиря Бетовен, мога да свиря и Бах. Аз гледам, на едно пиано с клавиши седнал един, уж че той свири, а друг свири. Свирият някоя песен и ще кажат, че този човек е много учен. А то има един валяк, който се търкаля и свири по книга. Бах свири човекът. Пианоло се казва този инструмент.

Сега да гоидем до основната мисъл в света. Вие не може да живеете, докато не сте видели как живеят другите. Ти не можеш да се научиш да живееш, докато не си видял пример как да се живее. Или тъй, както казват: “Живот от живота излиза.” Вашият живот, за да се прояви, трябва да излезне от някой живот. Ако вие излизате от един малък живот, аз мога да ви предскажа какво ще бъде вашето бъдеще.

Сега, да обясня малко. Представете си в едно малко езерце, но с малко вода. Вие може да я чистите, отваряте една малка вадичка на това езеро и си построявате една воденица, да се изтича. Отначало водата не се втича, само изтича. Воденицата се върти ден, два, три и след известни дни воденицата спре. Възможността □ е такава. Но построявате воденица при едно голямо езеро, дето има голямо влияние – този процес ще бъде дълъг. И тази воденица може с хиляди години да работи и езерото няма да изтече.

Или, което ученията хора наричат: трябва да имате една връзка. Ако вашият живот няма връзка с онова, Вечното Начало – Бог, Който живее и прониква всичко... Има същества по-напреднали, които живеят добре. Вие трябва в даден случай да бъдете внимателни с някои същества или с едно голямо общество, за да може да се прояви вашият живот. И ако в живота ви има голямо противоречие, то произтича [от това, че] има нещо неестествено. Та, Христос като дойде на Земята, от какво произтече голямото противоречие у Него? Той като дойде, се свърза с евреите. И противоречията Му в живота произлизаха... големите Му страдания не произлизаха от връзките му с Бога, а от връзката Му с еврейския народ, с еврейските души. Оттам произлизаха най-големите [Му] страдания.

Следователно всичките ви страдания на Земята, които идат, се дължат на известни връзки с хора, които сте направили, свързали. Всяко страдание, което може да ви дойде, е

[по] причина на други същества. Нищо повече. Може да извършиш едно престъпление – пак се дължи на едно, две, три същества. Е, какво трябва да правиш тогава? Който не знае закона, той ще почне да се бои от хората. Ще се пази от тях. Няма да се съобщава с тях. А щом няма да се съобщаваш, няма никакъв прогрес.

Да обясня. Мъчно е да се разбере духовният живот. Кога се зараждат мъчнотиите на пилето? Щом е в яйцето, то е свободно, няма нужда да го хранят, някъде е турено. Но един ден, като се излюпи пилето, квачката постоянно бди над него, да го не хване някой орел, или някоя лисица го изяла, някой автомобил и т.н. Значи, докато ти си в яйцето, опасност няма. Но щом се измътиш... Да допуснем, че тебе те е страх от орлите, от лисиците, останеш все яйце. Питам: Какво ще добиеш тогава? Яйцето нито се увеличава, нито се смалява, то седи на едно място. Но щом се измъти, има условия да расте. Туй, което расте, значи излюпено е. Като човек, ако искаш да се развиваш, непременно ще имаш противоречия. Тогава пилето трябва да се учи на езика на майката. Майката щом каже: “Крътъ”, всичките пиленца изведнъж под командата се скриват или под нея, или на друго място. Като каже тя: “Крътък”, всичките ги няма вече. Щом мине опасността, майката пак ще даде един знак и всички се събират. И вие кажете “Крък” и наблюдавайте се. Тук да се учи човек. Най-първо ние се радваме, казваме: “Да се научат хората да клокат. То ще бъде едно голямо благословение.” И когато първите летци прехвъркнаха Ламанша в Англия. Но тия, прелетните птици, като изпушат своите курешници, кос-коджа бомба от някоя птица падне на главата ти. Този курешник ще го очистиш, но бомбите са големи курешници, като падне такава бомба, тя разрушава крака, ръце, всичко туй.

Това са ред обяснения сега. И без тях може. Дали ще ги знаете или няма да ги знаете, вие ще им носите последствията. Обаче, щом вие искате да живеете един отличен живот, непременно трябва да проучавате живота от неговата същина. И отсега трябва да приготвявате условията си. Някой казва: “Защо трябва да живеем?” Да живееш един добър живот, разбира: отсега трябва да почнеш да приготвяваш условията за своето съществуване. Вие казвате, че тук трябва

ва да живее човек, че в Небето трябва. Небесният живот подразбира бъдещето, което ти искаш да живееш – щастлив живот. То е добрият живот. Приготовлението отсега трябва да почне. И ако отсега не приготвяваш условията за бъдеще, ти ще имаш най-лошите условия. Ти сам ще се спънеш и ще страдаш. Или пък законът е такъв, че днешния ден трябва да го прекарате добре, понеже утрешният ден се определя от днешния ден. Понеже днешният ден определя утрешния. Всеки ден определя следущия. И всеки ден се определя от днешния ден. Днешните ви мисли определят посоката на вашите бъдещи мисли. Както мислите днес, така ще бъде и утре. И най-малкото колебание в живота, което дойде, да кажем, най-малкото колебание на човека може да докара едно голямо нещастие. И съвременните хора страдат при най-малкото колебание, от да вършите Волята Божия, най-малкото колебание, което може да се зароди за бъдеще, може да ви причини много големи страдания. И отклонението е много малко, незабелязано, но в своята периферия последствията са много големи. Всичките ви страдания произтичат от едно вътрешно непослушание, което внасяте. Свойствено непослушание е то.

Да допуснем сега, ти си един беден слуга при един богат господар; той си оставил касата. Ти си женен, деца имаш, гъщери; отиваш, искаш да вземеш пари от касата, но после пак се връщаш. Изкушаваш се. И да допуснем, даже ако не направиш престъплението, пак ще страдаш. Ако се зародят отрицателни мисли. Може ти да не вземеш пари, но после ще кажеш: “Можех да взема пари, глупав бях. Можех да си уредя семейството добре.” И с години ще разправяш, че имаше една каса отворена, но не си взел поради честността. Но ти не си взел пари не заради голяма честност, но поради голям страх. От голям страх всички хора са честни. Не, не, аз считам една постъпка права, като размислиш за една своя постъпка, че ти е приятно, че си бил поставен на такова изкушение. И да ти е приятно и да не съжаляваш, че не си взел, а да се радваш, че не си взел. В такъв случай действа Христовият закон. Щом съжаляваш, че не си взел, Моисеевият закон действа.

Сега по-близо ще дойда. Сега ще дойда точно на въпроса. Сега, всички вие сте благочестиви. Както ви виждам, всички сте благочестиви. За благочестие мога да ви туря 5 и половина. Не е малка бележка. В университета може да влезете, в който и да е факултет може да влезете. Но да кажем, вие, благочестивите, дойде при вас един, който ви каже: “Вие не се молите както трябва.” Само тази бомба ви тури. Един човек ви каже, че не се молите както трябва. Вие минавате и мисълта работи: “Не се моля както трябва.” Ти вече си ограскан и почнеш да гледаш на ограсканото. “Че откъде знае той, че не се моля както трябва?” Че, ти си попаднал в една клопка. Сега, той не е авторитет. Той ще ми каже сега, [че] аз не се моля както трябва. Аз ще му кажа тъй, ако съм аз: “Заповядай, моят пост е тук. Понеже аз съм директор на тази гимназия.” Той казва: “Ти не знаеш как се управляват учениците.” Аз казвам: “Ето един способен човек. Аз ще взема положението на един учител, а тебе ще туря за директор, на моето място.” Така ще разреши аз. Ще го поканя на мястото ми. Всеки, който ви каже така, поканете го той да стане директор – той да се моли както трябва, а вие ще се учите. При мене много са идвали и за директор искат да станат. Някой казва: “Еди-коя сестра не живее добре, тя не постъпва добре. Тя не се моли добре.” Тогава престъпленията □ какви са? Аз като човек казвам: “Аз те назначавам за директор на мястото.” Казва: “Няма да ме слушат.”

Та сега, мнозина сте станали директори, пък мнозина не искате да си гадете службите. Един, който е директор, не иска да излезе. Кандидати за директори има мнозина. А да отстъпят местата си, много малцина има. Държи си мястото. Ето туй е моята практика сега.

Казвам: Спорим сега, как са спорили евреите с Христа. Ама, та днес не се ли спорят? Днес казват, че учението Христово не може да се приложи при сегашните условия на живота. Как ще приложиш да любиш враговете си, да раздаваш – жена има, деца има; после, под “целуване свято” какво целуване се разбира? Казваш: “Дъщеря ми, жена ми...” – оставете тия работи. И то е туй целуване свято. То се отнася до вътрешния живот на човека. “Целуване свято” се отнася до Божествения свят, а не до човешкия. В човешкия свят,

там няма никакво целуване свято. Там има тояга. Щом дойде в човешкия свят един гостенин, най-първо ще го биеш с тоягата. И той като пита: “Защо ме биеш?” – “Аз имам жена, имам и дъщеря, да не смееш да ги вземеш или да ги пипнеш. Затова те бия.” И след като влезете, всичките ви нещастия, които се случат, това е боят. Един дойде и ми се оплаква на мене. Някой казва, много пострадал. На гости си бил някъде. И жената е била красива, и деца има, и много дъщери има. Ти влезнеш, нищо не знаеш за тях. И човекът те набива хубаво. Не те е гостил. Казва: “Тук жена има, децата; ни целувки, ни пипане, а бой.” Не може това.

Ще ви приведа примера: в Лондон има един готвач на последния турски султан, как му беше името? (–“Мехмед.”) Той разправя за своята опитност, че когато влизаш в харема, там само нагоре ще гледаш. Защото, ако погледнеш някоя стая, че видиш тия ханъмки, отиде ти главата! Готвачът влезнал веднъж вътре, че се изгубил някъде, понеже все тавана гледал, не може да види откъде да излезе. Изгубил изхода. Навсякъде има евнуси, които те гледат. И готвачът целият ден ходил и най-после излезнал навънка. На всеки ъгъл има от тия евнуси. Питам: Вие може ли да излезете от човешкия живот? То е харемлък, все тавана ще гледаш. Защото, ако погледнеш през някой прозорец, че видиш някоя ханъмка, ще пострадаш. Ще изскочи евнухът оттам.

Тогава казва Христос: “Отдайте Кесаревото Кесарю.” Оставете човешкото. Оставете човешкия порядък, той да се оправя сам. Не се месете в изправянето! Моят съвет е този: Не се месете в работите на човешкия порядък! И не мислете, че може да го поправите! Никой не го е поправил досега и вие няма да го поправите. И никога не се опитвайте да разрешавате дали нещата в човешкия порядък са прави или не са прави. Ред и порядък няма там. Там ще си мълчиш! Русите казват: “Молчатъ и не рассуждагъ!” Щом влезете и излезете от човешкия порядък и влезете в Божествения порядък, там е другоаче. Там има условия човек да се развива. Така трябва да се разбира. А вие едновременно искате да живеете в Божествения порядък и в човешкия. И каквото спечелите в единия порядък, изгубвате в другия. И вечерно време влезеш в Божествения порядък, а сутринта, като се

събудиш, влизаш в човешкия порядък и там имаш все загуби и загуби. Спането защо е дадено? Сутрин, като се събудиш, влизаш пак в човешкия порядък. Чрез спането вие влизате в Божествения порядък, със събуждането влизате в човешкия. И тогава, като се събудиш, целия ден си неразположен. И Писанието казва: “Да се отрече човек от себе си.” Подразбира да се отрече от един човешки порядък, дето няма управия. Ти можеш да ходиш като този грък-готвач, но ще гледаш тавана там. И ще благодариш на Бога, че главата ти е оцеляла.

И най-после, ще се спра още на тази глава от Евангелието. Две правила има. Вие не може да влезете в Божествения порядък на нещата, докато не турите като основа двете заповеди: любов към Бога и любов към ближния. Това е Божественият порядък. Обезверяването и безлюбието като се появят, вие сте в човешкия порядък на нещата. Нищо повече. И всеки един ден, щом усетите, че вашата душа така е смутена, че ви е тъжно, че сте скръбен, че сте недоволен и т.н., обезверил си се, почнеш да гледаш, че хората са лоши, че времето е такова, вие сте в човешкия порядък. Излезте от тази сянка и влезте в Божествения порядък на нещата. Не разрешавайте въпроса кой е прав и кой е крив. Оставете този въпрос Господ да го разрешава.

Сега мен ме питат кой ще победи: италианците или етиопите, абисинците? Никой няма да победи. В 96-а година италианците бяха победени от етиопите, а сега етиопяните ще бъдат бити. Сега се реваншират. Пък следущия път другите ще се реваншират. В човешкия порядък силният всякога има правото. В Божествения порядък слабият има всякога правото, силният няма никакво право. В Божествения свят, когато някой се почувствува, че е силен, изпращат го на Земята, да си намери правото; а когато идеш при Бога да се оплакваш, че си слаб, всички те тъпчат, Господ ти казва: “Влез в Моя порядък.” Защото в Божествения порядък слабият има право, силният няма никакво право; в човешкия порядък силният има право, а слабият няма право. Тогава Господ казва на силните, които искат правото: “Идете в човешкия порядък.” Тези, които са силни, те от горе са слезна-

ли. А на слабите казва: “Качете се горе, в Божествения порядък.”

И сега, като кажа: “Качете се!”, как ще разберете? То не е нещо физическо. В тебе веднага ти ще смениш състоянието на своето съзнание; и като смениш, веднага една скръб, може в една секунда да изчезне скръбта. Да допуснем, ти си една жена и оженили сте се за един мъж красив. Сега вие не трябва да се съблазнявате, понеже не сте светски. Обикнали го този мъж, защото не е да не го обичат. Че, много естествено е. Сега тя казва: “Какво право имат да го обичат другите жени?” Сега, да оставим това. То е ваше гледище.

Представете си, че 4–5 души сте гладни. Има един самун топъл хляб. Вие минавате и като ви замичише, искате и вие да си куснете от този хляб. Във вас едно желание се заражда да пипнете този топъл хляб. Една вътрешна нужда. Едно изкушение е това. Има право човек. Но изкушението е, че си дошъл до топлия хляб. Ти чувствуваш неговия мирис. Казваш: “Да си кусна малко.” Кой е причина? Хлебарят е причина, понеже е направил този, топлия хляб. Той е виновен, че е опекал този хляб. И ви въвежда в изкушение. И тези хора отиват при топлия хляб.

Е, какво е разрешението в дадения случай? За всеки един човек трябва да има по един топъл хляб. Това е разрешението на въпроса. Но пък и друго ще се реши. Има и друг въпрос. Ако не си женен, с неженените хора този въпрос се свършва така. На неженените хора, този е въпросът, който аз уреждам. Но с женените не може да се уреди така. Жененият човек има жена, има и една дъщеря, има един син. Трима са те почти, и той един – 4. Той дойде и вземе един хляб. Казва: “Трима души – жена, дъщеря и син” и вземе хлябовете. Казва: “За жена ми, за сина и дъщерята”, заграби трите хляба от приятелите си, неженените, и носи ги вкъщи. Ето спорът. Дъщерята, жената и синът стават причина той да заграби трите хляба. Ето де се взима неговият хляб. Вие нямате жена, нямате деца. Вие сте юнак. Вие сте израснали! Казва: “Аз трябва да храня децата, да израснат.” А вие сте израснали!

Тогава трябва да имам една провизия от 10 хляба. И тогава, като дойдат тия трима души, по 3, то са 9 хляба. Всякога да имате 9 хляба в запас. И 3 за онзи, че да няма

никакъв спор. Значи, при трима души трябва да има 9 хляба, и 3 за тях – стават 12.

Следователно числото 12 в живота е астрологическо, то е, което разрешава. Числото 12 разрешава всичките противоречия между женени и неженени. То е такова число, астрологическо. Вие не можете да оправите живота си, ако не разбирате вътрешните работи на числото 12, вътрешните качества на числото 12.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч сутринта

(На поляната □ упражненията. Слънцето грее светло!)

*4-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 13.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ДЕ Е ЧОВЕКЪТ?

ПЪРВИЯТ ОБРАЗ НА ЧОВЕКА

СТЕПЕНИ НА РАЗБИРАНЕ

20 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Здрач. Небето леко проишарено.
Месецът се празни. Свежо, бодро утро!)

Нарядът.

Ще прочета първа глава от Евангелието на Марка.

“В начало бе Словото”

Ако ви попитат защо четете Свещените книги, защо четете Библията, ще кажете: “Търсим Истината.” Така ще отговорите. Някои ще кажат, че търсят упътвания. Мъчно е човек да опише какво нещо е Истината. Може на пръв поглед да е лесно да кажеш истината. Или вземете предвид, ако ви попитат какво нещо е човекът? Да опишете какво нещо е човекът. Вземете човека първоначално, когато се ражда на Земята. Най-първо той е едно малко детенце, след туй расте и се изменя, дойде до пълна възраст, после – на преклонна възраст, и след туй умре и замине от Земята. Де е човекът сега, в детството ли? И във възрастта не е, и в старостта не е, и в умирането, и там не е. Къде е? Някъде. Вие мислите, че сте видели човека. Казват: “Хубави очи има, хубав нос!” То е все едно да кажат: “Хубава къща има, хубав кон” или: “хубави овце”, или: “Има много слуги там.”

Ако някой ви попита в какво седи вашата вяра? Конкретно в себе си човек да си даде една ясна представа в какво седи неговата вяра – той мъчно може да си представи това.

Запример сега мнозина от вас казвате: “Човек в мъчнотии не трябва да се колебае. Той трябва да има вяра в Бога!” Много може да се говори. Но представете си, че вие имате вяра. Или проповядвате: “Човек трябва да бъде смел, да се не колебае, не трябва да се плаши.” Но влезнеш в гората, вървиш и ето една мечка, тя върви насреща ви. Най-първо се молиш, да се отбие, това-онова, но най-после ти се уплашиш, забравиш вярата си и се качиш на гървото. И пак имаш вяра, на гървото пак се молиш. Питам сега: Какво те е заставило? Ти казваш: “Човек е създаден по Образ и Подобие [Божие]”, мечката е по-низко същество, а ти си по-високо; а при това по-низкото същество те накара да се качиш на гървото отгоре. Какви са съображенията?

Сега, когато се дават някои примери, мнозина не са изучавали всичките примери. Както и да изучавате една свещена истина, не е обяснението, което обяснява. Светлината разкрива света. Но самата светлина не е светът. Светлината разкрива света, но самата светлина не е светът, а разкрива света. А какво е светът извънка светлината? Значи, тя разкрива известни предмети. Ако вие сте в тъмнина, всичко ще ви бъде тъй еднообразно; а пък ако имате виделина, ще видите, че пред вас всичко съществува, светът съществува. Но и туй, което съществува, то още не е светът; вие го наричате “света”. “Света” значи... Какво значи “светлина”? Вие казвате: “Онова, което свети.” Е, кое е туй, което свети? “Светлина” и “свет”* е една чужда дума, не е българска дума. Значи: туй, което е проявено, което е влязло в съзнанието на човека. Туй, което виждаш и което съзнаваш, то е проявено. От думата “светлина” са излезли много други думи. Светлина е онова, в което светът се проявява. Чрез светлината светът се проявява.

Сега, на какво се дължи светлината? Най-първо човек казва: “Светлина.” Но светлината е външната страна на някаква проява, на някакво проявление. Светлината е проявяване на човешкия ум. Дето има мисъл, има светлина; дето няма мисъл, няма светлина. На какво се дължи мисълта? Мисълта се дължи на живота. Дето има живот, има мисъл;

* свът, свътлина – по правописа до 1945 г.

дето има мисъл, има светлина; а дето има светлина, има проявяване на външния свят. Това са такива тънки процеси. И вследствие на това, вземете познанието.

Казвате: “Този е духовен човек, а този е светски.” Е, по какво се отличава духовният и светският човек? Или човекът на детството и възрастният се отличават с една черта. Детето всякога ще се хване за тебе, ще те пипне. Светският човек, щом те види, ще те пипне, а духовният не те пипа. Светският, като те пипне, все ще остави едно леке, а духовният няма да ти остави леке. Кой е светски човек? Който все за мостра ще остави едно леке, един подарък, да го помниш; а духовният няма да ти остави никакво леке.

Аз не казвам, че това сега е така. Вие ще кажете: “Ние знаем какво нещо е светски човек.” Не. Да познаеш, то още не значи да знаеш що е светски човек. Тогава тъй е от нашето духовно гледище. Пък светският човек, коя е причината, защо светският човек иска да те пипне? Пипането – ние искаме да пипнем нещата, за да видим дали са реални или не. Искаш да знаеш туй, което виждаш, един мираж ли е или е реално. А духовният човек, като мисли, че той знае нещо, той само Бога има предвид. Той, като види един човек, той казва: “Той е отражение на Бога.” Той няма какво да го пипа. Понеже не мисли, че ти си реалност, няма какво да те пипа. А светският човек, понеже нищо не знае за Бога, той трябва да пипа, за да намери Господа. А духовният не те пипа, понеже той е намерил Господа.

Добре. Сега, да кажем, че сте светски хора и търсите Господа; или, че сте духовни и сте намерили Господа. Право ли е? Не значи още, че не сте Го намерили. Тогава ще ви попита някой: “По какво може да знаеш, че си намерил Господа?” Разни са пътищата, по които може да намерите Господа.

Аз искам да ви наведе на една истина, която да не е в сътъкновение с онова, което знаете. Защото религиозните хора, като им обясняваш една истина, те казват: “Туй, което казваш, е криво. Само туй, което аз зная, е право.” И да ви наведе един пример. И те си правят някой път погрешка. Когато дойдоха евангелистите в България... Евангелистите, това са християни. Като се яви християнството, най-първо

източната и западната църкви се разделиха, за една много малка работа.

Ще ви дам едно оприличение. В Америка имало две секти. Те се раздвоили за една много малка причина. Членовете на тази секта, на туй верую, едните, казват, че когато се прави Господня вечеря, чашата с виното трябва да се дигне, а другите казват, че не трябва да се дигне. Едните се наричали “възнесенци” – които възнасят чашата, а другите се наричали “постоянни” – не въздигат чашата. И като не могли да се споразумеят, образували две църкви. Един ден, когато възнесенците направили Господнята вечеря, забравили да дигнат чашата.

Сега и православните се разделиха във веруюто. Имам една дума, ще я намерите, няма да ви я кажа. За какво се разделиха православните?

Но сега навеждам другото. Сега оставям, да може вие да си намерите това. След като дойдоха евангелистите, те казаха на православните: “Вие не сте на правия път, понеже ходите на църква, палите свещи, кадите тамян. Те са от Стария Завет, еврейска работа. Не трябва да се вярва по този начин. Ще изучавате Евангелието и ще изучавате стиховете. Ще повярвате в Исуса Христа.” И най-после някои повярваха и отидоха в евангелската църква, излезнаха от православната църква. Но дойдоха още по-правоверни от евангелистите – дойдоха баптистите. И казват: “Вие сте православни, така кръщавате, евангелистите – пак така.” А баптистите казват: не като православния поп, пък нито като евангелисткия поп, но ти на 33 години в реката ще се кръстиш прав. И човек сега търси Господа. Той като православен мисли, че Го е намерил. Евангелистът казва: “Не си Го намерил.” Евангелистът мисли, че не Го е намерил. Баптистът казва: “Ти още не си Го намерил, ако не се кръстиш.” И човекът каже: “Кръщавам се.” Тогава дойдоха още по-правоверни – дойдоха съботяните. Те казват: “Ти не си правоверен, ако не държиш събота. Ти съботата и нея ще я почиташ.” Ха, станаха съботяни. Най-после дойдоха и други, дето духовете говорят чрез тях. Те казват: “Вие може да сте православни, може да сте евангелисти, баптисти може да сте, съботяни, но ако Духът чрез вас не говори, вие нищо не сте.” И казват: “Да заговори

Духът.” И тези, които така мислят, те скачат, викат. И в България едва сега са дошли, но те отдавна са. Знаете откъде водят? От Петдесетницата, във времето, когато е слезнал Духът. Преди 2000 години не зная как са говорили, но когато отива един, слушал в Америка, в миналия век, в едно събрание, казва: “То е такова силно викане, такъв шум, такова бръщолеване, цялата нощ всички говорят. Всеки говори там. Всеки: “тър, тър, тър, тър” – всички говорят. Всичките – пророци.” Той се чуди в кой пророк да вярва. Всичките – пророци.

И представете си сега един човек, който влиза да изучава християнството, минава по този път – какво ще каже? Къде е Истината? Навсякъде има право нещо. И православните са прави, евангелистите са прави, баптистите, съботяните, петдесетниците са прави. И вие, които ме слушате, и вие сте прави. Какво търсите? Истината.

И тогава ние определяме: По какъв път търси човек Истината? Истината се отличава по едно качество. Тя дава и външна, и вътрешна свобода на човека. Външна и вътрешна свобода дава. А свободата е вече израз на външния и вътрешния живот. И най-после ние идваме до външната страна на живота, това [е] израз на Любовта. А Любовта, това е образ, с който ние познаваме Бога. Едва като дойдеш до Любовта, само отдалеч може да надзърнеш Господа, да Го видиш. Някой мисли, че като дойде до любовта, ти ще презърнеш човека. Туй, което презръщаш, то е нещо външно. Някой мисли, че като презърне някого, че е любов. Тя, Любовта, не седи в никакво презръщане. Едва тогава ти ще дойдеш да надзърнеш Господа отдалече. Но туй, което ще видиш, то ще осмисли всичко в тебе. Всичко само тогава ще се осмисли. И ще видиш отношението, което съществува. Всичките противоречия в живота ти ще станат ясни. И противоречията ще изчезнат.

Запример сега ако противоречията изчезнат, животът ще стане безсмислен. Да допуснем, че вие се движите на физическото поле, боли ви вас кракът. Трябва да минете през един мост. Вие ще накуцвате, неприятно ви е да ходите, а трябва да вървите. Донякъде ще дойдете и ще кажете: “Не мога повече да вървя.” Обаче, ако сте в един по-висш свят,

при тия условия... За един по-висш свят турят ви вас на един аероплан и вие седите на един стол, а аеропланът лети. Но вие седите, без да се мърда кракът ви.

Сега, на физическото поле като вървиш, показва, че на физическото поле си здрав. Човек, който върви е здрав. На един човек, който хвърка във въздуха, още не може да покажеш, че той е здрав.

Сега, аналогията – искам да ви покажа, защото някой казва: “Който мисли, той хвърка.” Мисълта не всякога е здрава. Има и болни мисли. Някой има, който много мисли. Е, кой много мисли? Който е болен. Кой малко мисли? Който е здрав. Но тук има крайности. Трябва да разберете. Тогава ще кажете: “Трябва да сме болни.” Не трябва да се мисли много. Може да имате много стока, но калпава, изгнили работи има вътре, ако я очистиш; значи всичката ти стока не е такава, за каквато ти я препоръчваш. Има нещо изгнило, което ти постоянно трябва да пречистиш.

Казваш: “Как тъй?” Да ви наведе на една мисъл. Казваш: “Как тъй да се развалят, много ако мисля?” Аз ще ви наведе на една малка мисъл. Аз ще ви приведа чиста една мисъл, за да не се съблазните. Вие сте сестри, имате една приятелка, която най-първо много обичате. Презгръщате я няколко пъти на ден. Но утре дойде някоя друга сестра, която вие обикнете повече от първата, която почва да ви изстива малко от сърцето. И като я видите, казвате... Най-първо, като я обичахте и я видехте, вие □ се зарадвахте, че сте я видели. А като дойде да обичате втората, онази, първата, като дойде, вие казвате: “Защо иде тя?” Вече има едно различие, не ви става толкова радостно. Питам: Първата и втората мисли еднакви ли са по качество? Едната мисъл ви е приятна, а другата – чувствувате една малка неприятност. Значи първата ви любов, към първата, е почнала малко да позагнива вече. И след време съвсем ще изчезне. И казвате: “Аз мислех, че е благородна, а тя – съвсем проста работа. Не искам да имам работа с нея.” Но то са ваши заключения. Обаче тази, гнилата ябълка, която вие отхвърляте, друг се хванал за нея и я държи. Тогава, как ще обясните това? Вие казвате: “Ябълката е гнила”, а друг казва: “Тя е здрава.” И кой от двамата е прав?

Това не е истина. Това е само да ви обясня сега. По някой път, аз когато обяснявам истините... Запример не е позволено на един проповедник, като говори, да се смее на амвона. Той трябва да бъде сериозен. И после, не трябва да се вторачва, да гледа някого. Само да говори, пък публиката, ако иска, го слуша. Той трябва да бъде като една свещ, която да свети. Е, питам сега: такъв проповедник срещали ли сте? Има ги, аз съм виждал много такива проповедници. Когато се молите – има ги такива проповедници – вие си замижавате очите. Аз гледам, че замижава, но като влезне някой, той мижи, но като се отвори вратата, той поглежда.

Пак се засмяхме сега. Не е право. То е грешно. Аз да се смея имам право, но вие нямате право. Аз да се смея, аз да бъда сериозен имам право, а вие какви трябва да бъдете? Вие мислите, че сте грешни. Вие не трябва нито да се смеете, нито да бъдете сериозни. Е, какви трябва да бъдете сега? Да се смееш, когато ядеш – разбирам тогава. А да се смееш, когато няма нищо пред тебе, това какво е? Защото човек, когато яде, той се смее. Ти си отваряш устата: ядеш, ядеш – пред тебе има нищо. Следователно, ако има ядене, смей се. Ще се смееш, но не се смей много, понеже, като се смееш много, ти губиш – може да изскочи яденето навънка, няма да го възприемеш. Има един психологически закон. Някой път се поусмихнеш малко, но някой път, след като си се смял дълго време, че като се върнеш въкъщи, има една реакция – ти си неразположен. Много си се смял и не си се наял.

Човек трябва да се смее при едно условие. Две неща има, при които човек може да се смее. Когато види някое дете, което турило на гяда си грехата и обучаата и мисли, че е като дядо си, човек може да се поухили малко, да каже: “Това дете си представлява туй, което не е.” След като си турило гащите и обучаата и шапката на дядо си, то мисли, че има всичкото знание и сила на дядо си. А някой път този дядо, който е станал толкова умен, по някой път пък и той е като малките деца. Казва и той по неговия език, става малко дете. Туй старите го нямат, но като им дойдат малки деца, той им говори на техен език. Вземат техните маниери. И тогава човек може да се позасмее малко. Той, старият, мисли, че е дете. Нито малкото дете е стар човек, нито старият е малко

дете. Старият има разположение на дете и детето има разположение на стар човек; а не че детето е стар човек – детето има разположение да бъде стар човек. Това може. То е вярно, но че е старо детето, това не е вярно. И старият може да има разположение да бъде дете, може да бъде; но че е дете, не е вярно.

Сега моята работа къде излезе? След като ви обяснявам, вие се притеснявате – какво искам да ви кажа? Ще ви приведа един пример. Отива един, иска да вземе пари назаем отнякъде. Отива при един богаташ. Сега – една дипломация. Изведнъж ако му каже, че му трябва пари, той вижда, че може да му откаже. И отива, най-първо го поздравлява и започва тъй, политически, за едно говори, за друго, за трето, четвърто – все увърта, увърта, но този все му казва: “Но на въпроса.” Той пак обикаля. Пак – на въпроса. И най-после, отива до едно място и казва: “Не зная, искам да Ви кажа нещо, но не зная дали ще се съгласим и двамата.” Богатият казва: “Може, ако сме от едно верую и възгледите ни са еднакви; ако възгледите ни не са еднакви и веруюто не е еднакво, тогава може да изникне някое противоречие.” Този, който иска пари, нищо не казва, а онзи, от когото искат парите, казва: “Тебе омото ми не те хваща.” Този казва: “Искам пари.” – “Бих желал да ти дам пари, но да ти кажа, че омото ми не те хваща. И тия пари, които ми искаш, не мога да ти [ги] дам. И защо не ми хваща омото? Може да ти дам пари и ще си разваля приятелството. Ние сме съседи. Не искам външните хора да кредитирам. Може на основание: аз имам един син и видях, ти имаш една дъщеря; хвърлил око той на нея, влюбил се, та от няколко месеци в дома не може да се свърти, не може да намери мира вкъщи. Дъщеря ти го размирила в нашия дом. Виж, ако можеш да наредиш тази работа, тогава тия пари ще ти ги дам – омото ми те хваща тогава.” Тъй казва. “Ама твоят син не ми пълни омото” – казва сиромашът.

Е, питам сега: Как ще разрешите този въпрос? Това е противоречието. Това са малки работи, които могат да се изгледят. Но казвам: Психологически, вие се намирате в същото противоречие, в което и богатият казва на този сиромаш: “Омото ми не те хваща. Омото ми не пълниш”, а сиромаш-

хът казва на богатия, че неговият син не му пълни окото. А въпросът трябва да се разреши. Питам: Какво е станало? Сега може вие да кажете: “Взел ли е сиромашът пари от богатия? И богатият момък оженил ли се е за момата?” Разрешете вие въпроса. И ако го разрешите правилно, във вашата къща ще проникне един нов лъч.

Някой път ние казваме: “Ама аз трябва да зная.” – “Какво трябва да знаеш?” – “Ама ти трябва да ми кажеш” – казва той. “Е, какво да ти кажа?” – казва. – “Добър човек ли съм?” Казва така: “Онзи, Който те направи, зная, че Той е добър, но дали ти си добър човек, не зная. Но Майсторът, Който те направи, зная, че беше много добър, и умен. Но ти дали си добър, това не мога да кажа.”

Е, може ли едно гърне, което е направено от един добър човек, че да бъде гърнето лошо? Може. Пръстта е такава. Защото всичките гърнета не са направени от една и съща пръст. В дадения случай качеството на един човек зависи, ние оценяваме един човек според онези преобладаващи мисли, които населяват неговия ум и чувствата, които населяват неговото сърце и постъпките, които населяват неговата душа. От трите вида зависи. Постъпките, които населяват душата. Постъпките са жители на душата. Чувствата са жители на духовния свят, на сърцето. А мислите са жители на умствения свят, на Духа. Следователно човек се определя от неговите мисли. Външната страна се определя от неговите мисли, а вътрешната страна се определя от неговите чувства. А самият човек се определя от жителите на неговата душа.

Е, какво е приложението сега? Аз ще ви приведа само един пример. Аз съм срещал само един музикант, който беше човек много разположен. Той беше чех. Имаше си една лула и пушеше. Отличен музикант, разположен, веселяк. Някой път сериозен, с нищо не може човек да го смути. Но като вземеше някой фалшив тон, някой тон невярно, той изведнъж, както седи, маха с ръката и излиза навънка. И се разходи, и пак се върне с лулата си. Ако вземеш втори път пак погрешно тона, той пак си маха ръката и пак излиза навънка. Той нищо няма да ти каже, но непременно ще излезе навън. Той се наричаше Фалтес. Какво значи “фал”? Защо си махаше ръката? И излиза навън. После пак ще се върне на-

зад, пак е разположен. Един ден аз го питам защо прави така. Той се поусмихна, казва: “Пазя си ушите, да не би да влезнат в мене фалшиви тонове.”

Че, това мърдане на ръката, психологически аз го обяснявам: той като мърда ръката си, музикално пресича онзи вълни на онзи ученик, комуто преподава урока. Той има ученици, на които преподава музика. Той не му казва да млъкне, защото взема фалшиво тона, но като си маха ръката, пресича вълните, да не го безпокоят; и като походи, походи, пак се върне. Та, постоянно влиза и се връща, пресича вълните на фалшивите тонове. Някой път той вземе цигулката, изсвири както трябва и казва на ученика: “Чуваш ли?” По някой път казва: “Спри сега!” Той си взема цигулката и казва: “Слушай сега и свири!” После онзи пак свири погрешно – той пак маха ръката си и излиза навънка. А този Фалтес имаше ученици, при които не си махаше ръката. Тъй като ги погледне, и си надига тялото и главата – значи, че свирят хубаво. Тогава дава си ухото, приятно му е.

Докато ние си махаме ръката, около нас има звуци, показва, че не върви музиката както трябва. Условия външни. Значи, аз тълкувам: външните условия са неблагоприятни. В отношенията на нашите мисли, чувства и постъпки има нещо дисхармонично, което те безпокои. Казвам: Още седи мисълта. Този човек си пушеше, ядеше месо, всичко това, но имаше нещо много благородно в него. И няма тъй силно да си маха ръката, но мръдне ръката малко и излезе навън. И пак спокойно се върне и си пуши лулата.

Казвам: Хубаво, в живота ще махаш ръката си. Той не мърдеше езика си. А сега правоверниците не си мърдат ръката, а си мърдат езика. Така. Ти може да кажеш на ученика: “Ти не можеш да свириш.” Или казваш: “Той не е християнин. Той не вярва, той няма понятие какво нещо е духовен живот.” И аз бих желал... Досега не съм срещал автори, които да... Тоест много съм срещал, които пишат за онзи свят. Има отлична окултна литература, много окултисти са писали. Но всичко туй, което са го писали, това са неща, които отчасти са верни. Има нещо е вярно, но туй, което те описват, то не е вярно. Те описват онзи свят по подобие на този свят. Онзи

свят всъщност не може да се описва. И то е немислимо да се опише.

Ще кажеш: “Защо да не може да се опише?” Питам сега: Ако дойде един вол, как ще опише на другите волове какво е пиано? Как ще обясни музиката той? Как ще обясни гиеза и бемола в музиката? Как ще опише той един инструмент, струните “сол”, “ре”, “ла” и “ми”? По кой начин ще предаде това той? Това са непонятни неща за вол. Вол е това! Как ще го обясни? Не може.

Има много неща, които стават в човека, трябва да влезеш в света вътре. Някой се напъва, казва: “Да стана ясновидец.” Казва: “Да видя аз нещата.” Ти можеш да бъдеш ясновидец и пак няма да знаеш нещата. Ти можеш да мислиш и пак да не знаеш нещата; ти можеш да чувствуваш и пак да не ги знаеш; ти можеш да постъпваш добре и пак да не ги знаеш.

Ти не можеш да познаваш живота без любов. Ти не можеш да имаш знание без светлина. И не можеш да имаш светлина и знание, без да си мъдър, да имаш мъдрост. Ти не можеш да бъдеш свободен и да имаш широта, ако истината не е в тебе. То са немислими неща. Свободата вънка от истината е немислима, не съществува. Ти в момента, когато направиш най-малката погрешка, ти изгубваш всичката своя свобода. При най-малката погрешка, ти си изгубил свободата си, не изведнъж, но ти си изгубил – пътят на свободата е затворен. И което припечелиш, ти го губиш. И често във вашата опитност, имате едно хубаво настроение, мислите, че сте постигнали нещо – една малка простъпка и вие изгубвате онова, красивото, което е в душата ви. И после ставате замислени.

Та казвам сега: Когато четете Писанието, де е човекът? Първият образ на човека е: човекът е човек, когато има образа на Любовта. Човекът е човек, когато има образа на живота. Образа на мисълта, да мисли човек. След туй, във всяка една мисъл има съдържание. А във всяко съдържание има известна цена. Според мене постъпките на нещата показват ценността на нещата. Ценността. А пък съдържанието, това е тежестта. Като кажат: човек трябва да има тежест – за да има някакъв си устой, той трябва да има една положителна

мисъл. Туй е вътрешната страна. Запример ти се молиш и се безпокоиш дали Господ те е послушал или не. Ти живееш между хората и се безпокоиш дали те разбират или не. Не е важно човек дали ви разбира или не. То е второстепенно. Всички трябва да имате един стремеж да разбирате. Всеки трябва да разбира онова, което Бог е създал, не създаденото да те разбира. Не хората да те разбират. Понеже всичко в света, което е създадено, то е предметно учение. Ти трябва да считах хората като едно предметно учение за себе си и трябва да ги проучаваш. А не да искаш да те разбират.

Например, да кажем, ти влезеш в училището, нали така, и искаш дъската, на която ти пишеш, тя да се влюби в тебе. Ти искаш всичките ученици, с които учиш, и те да те обичат, да се влюбят в тебе. Че, те тогава ще тръгнат подире ти. И дъската ще тръгне подир тебе, всичките предмети, които обичаш, ще тръгнат подир тебе – тогава какво ще правиш? Тогава вие ще се намерите в едно трудно положение.

Един, който изучавал в древността магията, и като го- шъл да опита дали може да предаде живот на нещата... Той бил млад и неженен. И, според науката, не трябва да се жени. Но той имал голямо желание да има деца. А деца да има, трябва да има жена. А не трябва да се жени. Той до жена не трябва да се допира, а дете иска, сега? И понеже, като знаел законите, как стават децата, един ден, той имал един чувал жито и произнесъл една формула и тогава всичките житни зрънца станали все на деца вътре. И всичките като креснали, като го видели! Искали всичките да ядат. Храна искат сега от него. И всичките оживели. И той усетил, според правилата, какво ще прави. Та взел едно дърво и почнал да ги бие. Бил ги, бил ги и най-после едно дете се скрило зад вратата. Че като ги изтрепал всичките, казва: “Освободих се.” А то казало: “Татенце, остави ми на мен поне живота!” Казва: “Ти как остана?” Погрешката е, че направил много деца. Останало само едно. Спрял се на него, че го погледнал. “Ако и тебе претрепя, тогава ще бъда нещастен в света. Другите ги претрепах.” Но понеже иска да има едно дете, като го погледнал, казва му: “Ще ме слушаш ли?” – “Ще те слушам, само да не ме утрепеш, татко. Ще те слушам.”

Верулющите всякога... Неизбежно е, човек в своите постъпки все ще направи някоя погрешка. Не е лесна работа човек да бъде съвършен. Някой ми говори: “Да бъде човек съвършен, да обича Бога.” Тия работи, ей, говорят. Но тези работи имат голяма дълбочина. Да знаеш как да живееш, как да мислиш, как да чувствуваш, това е нещо велико! Ти не можеш да го научиш откъндало само. Само един начин има – ти можеш да се научиш да мислиш правилно, да чувствуваш правилно, да постъпваш правилно само при едно условие в света, дето можеш да станеш такъв. Както ви описах степенята, като дойдеш до Любовта и надгърнеш този Образ на Бога отдалече, в тебе тогава ще почувствуваш какво нещо е правилната мисъл, правилното чувство и правилната постъпка.

Както и да мислиш в живота, ти всякога ще имаш едно противоречие. И верулющ да бъдеш, и да вярваш, и да не вярваш, всякога ще имаш едно противоречие. И мъж да бъдеш, и жена да бъдеш, и философ да бъдеш, и стар да бъдеш, и млад да бъдеш, и светия, каквото и да е, все ще има едно противоречие.

Сега някого гледат и казват: “Той е светски.” Това е ваше схващане. Аз ви казвам пътя, де е човекът. И всичките сега мислят, казват: “Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем.” Аз ви казвам как можете да бъдете такива, каквито трябва да бъдете. Сега другото възражение: “Че досега не сме ли го намерили?” Да ви преведа. Нима животните не са намерили това, което ние намерихме? Нима буболечиците не намериха това? Животните живеят в света и растенията живеят. Но каква грамадна разлика между една буболечица и едно растение и човека. Това са степени на разбиране. После, каква грамадна разлика има между един човек и един ангел. И каква грамадна разлика – между един ангел и един херувим и един серафим. Това са степени. Това са разбирания в живота.

Та казвам: Дотогава, докато ние се спираме на външната страна на живота, ние разбираме живота външно. Даже вчера един познат тук ми говори: “Виждам тук, на Изгрев, някои хора са много добри, но те са само външно добри, а вътрешно не са добри.” Прав е той. Външно някои са много добри, но вътрешно нямат туй съдържание. Ще дойде някой

при тебе... Тук преди няколко гена идват двама души, художници, поставени в лоши условия. Аз вървя, забързал съм се, качвам се по стълбата, те подир мен ми четат молитва. "Учителю, ти си много добър, слушали сме много добри работи за тебе." Казвам: "С какво мога да ви бъда полезен?" – "Е, закъсали сме тук, имаме нужда от малко средства, гладуваме." Аз им казвам, че нямам пари сега. И всъщност нямам. Не съм ги сякъл. Аз че имам пари в джоба, парите не са мои. Веднага ми хрумва на мен една мисъл, да се освободя от тях. Имах 50 лева в джоба си. Казвам си: "Да им дам 50 лева, да си вървят по пътя." Но да им дам 50 лева, това ще бъде една обida за тях. Казвам: "Изложете си картините в салона, че може някой да дойде, да види картините. И така може някой да се продаде." Тъй че да не се наруши чувството на художника. Аз си гледах работата, не слезнах долу. После слезнах. Те изложиха картините: двама старци, някои японски картини. Тъй, по новата мода. Питам го: "Защо ти ги нарисуваш тия?" Единият художник казва: "Така по-лесно се продават." Нарисувал ги по въображение.

Има и друга една сестра ми беше искала пари. И на нея отказах, че нямам пари. Мислех, като дам 50 лева на тия, но исках да разреши въпроса, казвам на тази сестра, която ми искаше пари: "Питай го колко пари иска!" Тя пита: "Колко искаш?" "Е, 30–35, но 30 лева." Давам парите на тази сестра и ☐ казвам: "Избери си една хубава картина – ☐ казвам, – дай 30 лева на него, 20 на тебе." И аз се освободих от всичко туй. Минавам сега, някой казва: "Защо така?" Има други закони, по които минаваме. Навлезли сме в един свят на граки и глогове в пътя. Някой казва: "Защо така постъпвам?" Чудни са хората, като казват "защо така постъпвам". Аз съм като че съм паднал от небето между граки и глогове. И трябва да излезна с най-малко издиране. Че ще има закачане тук-там, аз го зная, но по възможност, ако може, да не се скъса грехата.

Та, в света, в който се намирате, вие разрешавате една голяма задача. Не мислете, че е лесна работа. Не се плашете от погрешките. Но човек трябва да мисли. Сега, като ми говорят тия хора, аз разсъждавам, защо ме хвалят. Аз им казвам: "Не ме хвалете. Ти, дето ме хвалиш, ти за мен си

слушал много лоши работи, а сега, понеже се намираш в трудно положение, искаш да извадиш от торбата си само малките неща, които знаеш хубави зарад* мен.” Тъй зная аз работите.

Сега аз ви привеждам тия примери, само да изясня ония противоречия, в които всички се намирате. Не е лесна работа на един човек да му дадеш хляб. Може да му дадеш – това не е изпълнение на закона. Ти можеш да обичаш един човек – пак не изпълняваш закона. Обичаш го, но любовта ти не е такава, чиста. Ти можеш да мислиш, но мисълта ти не е такава, каквато трябва да бъде. Този човек може да е недоволен. Много пъти хората са недоволни от нашата любов. Даже много пъти хората не са доволни от нашата мисъл. А някой път не са доволни от нашата постъпка. Е, каква мярка ще имаш? Да знаеш как да го погледнеш, как да го поздравяваш, как да мислиш за него. То е цяла наука. Значи, всичко онова, което Бог е създал, да му дадеш онази преценка, която то съдържа.

То е както когато четеш една книга. Аз някой път съм виждал някои, като сте чели някой роман, най-първо от началото почне, после в средата търси да види тук-там, а няма търпение да прочете целия роман, а се интересува от последната глава, да види разрешението, как е станало. Е, в какво седи разрешението на романа, както го описва авторът. Списателят го увърта, увърта и най-после казва в какво седи романът. Че двамата души има, които се влюбили и те не са стари, но млади. И около тия, младите, има и стари, от всичките възрасти има, и слуги. И най-после или се оженват, или не се оженват, че умират. Една такава развръзка, че момата е богата, момъкът е сиромаш, или че момъкът е богат, а момата – бедна. И иска авторът да покаже, че е благороден. Някой път той описва, че е много благороден, а утре, като се ожени, жена му като погледне друг мъж, пита той: “Защо го гледаш?”

Представете си тогава, Господ би ти дал от всички зърна да излезнат деца? Ти, който си ревнив. Тогава аз ще ви кажа как трябва да разрешите въпроса. Той ще ти даде една жена

* зарад, заради – *диал.* за.

много красива, но сляпа и глуха, тъй щото да се не съблазнява тя от нищо. Питам тогава: Тя няма да се съблазнява, но и тебе нито ще чува, нито ще вижда. Питам тогава: Ти искаш да отмахнеш съблазънта от нея, но ти ще махнеш и най-красивото от тази жена, от тази гуша. Щом е глуха и сляпа, не може да те чува, тогава какви отношения може да има между нея и тебе? То ще се ожениш за една жена, която има отворени очи и отворени уши. И ще я оставиш да гледа всичките мъже, без да се съблазниш в нея. И като слуша всичките мъже каквото □ говорят, пак да не се съблазниш. И като проговори на всичките мъже, пак да се не съблазниш. И ако ти мислиш, че твоята жена са я пипали много мъже, тогава много просто разсъждавай. Нейният автомобил може много да са го пипали, но тя никога не е пипана. Една жена или един мъж само Господ може да ги пипа, а никой друг. Нищо повече. Тъй седи в моя ум истината. А този морал, че този човек пипнал жена ти, че той я хванал или прегърнал или че я целунал – това са човешки разбирания за автомобила. Не-що хванете, разваляте това-онова. Оставете тези въпроси, разваляйте всичко това. Вие ще бъдете поне майстори. Щом се скъсат дрехите, какво правите? Всички тия прозорци, които ние имаме по дрехите, това са били най-първо теркове за кройки. И цялата мода, която хората имат, е излязла все от крѣпки. Имаш ти един джеб, то е една закрѣпка. Най-първо платът може да се е скъсал, човек направил джеб. Скъса се от другата страна – направи другия джеб. Скъса се отпред – направи палтото така, отворено. Отзад се скъса – едно време бяха тия фракове, направили тия, разрязаните отзад. Сега, защо фракът да е разцепен? И после и джобове ще има и отзад.

Аз искам да ви наведе на вътрешната страна. Туй не е онова, същественото. Външният свят е един израз на онзи живот, който ние имаме в себе си. И външния свят може да го поправим само тогава – ние не можем да поправим нещата, ако нямаме правилно разбиране за нещата отвътре. Това е то разбиране!

Та, казвам на всинца ви... Сега какво да ви кажа? На всинца ви трябва да пари. Ще ви говоря за туй, което ви мъчи – на всинца ви трябва да пари. И ще ги имате. На всинца ви

трябват къщи. И ще ги имате. На всинца ви трябва знание. И ще го имате. И има неща, които ще ги имате, де. Има нещо, което е смешно.

Ще ви превода. Когато Господ направил човека, този човек не могъл да ходи, понеже нямал крака. Той искал да работи, но нямал ръце. Искал да гледа, но нямал очи. Искал да слуша, но няма уши. И най-после се явила у Бога мисъл да помогне на човека. Тогава дошли Добродетелите – две сестри от Небето. Господ ги направил крака на човека. Казва им: “Вие постоянно ще му наумявате за доброто, което човек носи в света.” Тогава дошли други две Добродетели – Правдата, два ангели. Той ги направил ръце на човека, казва: “Вие на човека постоянно ще му напомняте, че той справедлив трябва да бъде.” Дошли още два ангели, които носели Истината. Той ги направил очите на човека и казал: “Винаги ще му кажете: всичко, което вижда в света, това е реално.” Дошли други два ангели, направил ги уши и казва: “Вие ще му напомняте, че знанието за Божествения свят му е необходимо.” И най-после дошла Любовта сама. Казва на Господа: “Искам и аз някъде да бъда.” Казва: “Вече службата на краката е взета; службата на ръцете, и тя е дадена; очи, уши, нос всичко това. Но има още една служба. Език има вътре. Ти ще учиш човека как да говори.”

Та, сега, Любовта възпитава човека, иска да го възпита как да говори. И още не го е научила хубаво да говори. Очи има, уши има и всичко. Но ви казвам: Слушайте Любовта! Каквото казват краката, слушайте; каквото казват ръцете, слушайте; очите, ушите, носът. Но слушайте и каквото Любовта ви каже чрез вашия език!

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.25 ч сутринта.

(На поляната □ упражненията.)

*5-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 20.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ПРИЛОЖЕНИЕТО КАТО ИЗТОЧНИК НА ЗНАНИЕТО

27 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Облачно, меко времето.)

“Добрата молитва “
[32-ри] псалом
“Отче наш”
“Молитвата на Царството”

8-а глава от Евангелието на Марка

“В начало бе Словото”

(Известни секунди Учителят помълча.)

На човек му трябва две неща. Да знае кои са. Две неща му трябва, да знае кои са. Много пъти човек знае нуждите, усеща нуждите, но не ги знае кои са. Изваждаш часовника и не върви. Ти знаеш, че не върви, но не знаеш как да го накараш да тръгне. Или предаваш един чужд език. И знаеш, че известна дума я произнасяш криво. Но как трябва да я произнесеш, не знаеш. Знаеш, че думата е неправилна, но и правилно да я произнесеш не знаеш, двоумиш се. И някой път човек се заблуди, че знае езика. Както един американски професор, който предава в Америка по френски, минава за капацитет, поправя другите. Отива в Париж и говори на един келнер по френски. Говори, говори му – не разбира келнерът. Фъфли той тъй, тъй; най-после казва французинът, келнерът: “Ти говориш ли на английски?” Казва: “Да, може.” – “Е – казва, – говори ми тогава, да те разбере.” Той на френски говори – не може да го разбере.

И по някой път вие и на себе си не знаете как да говорите. Научи ли се как да говориш на себе си? Обезсърчиш се – ти не знаеш как да говориш на себе си. Пагнеш духом, всичко помрачее за тебе, вкъщи не ти се иска да влезнеш. Никого не искаш да видиш. Неразположен си, търсиш гората. Търсиш да размишляваш в себе си, да укрепнеш. И казваш, че демагнитизирал си се. Ще каже някой, че не си се понаял малко. Някой пък мисли, че много е ял. И иде после да пости. Но да го питаш този човек защо не иска да срещне хората – и той не знае. Че не иска да ги срещне, е факт. Казва: “Не съм разположен.” Но защо и за какво, той не знае.

Е, тези са такива, временни състояния. Някой път идат ви такива, временни състояния. Временни състояния, с които човек не може да се справи. Разположен си, весел си, погледнеш – на другия ден всичкото това разположение се е махнало. Днес гледаш – целия ден все се усмихва, скача, куска се, а на другия ден видиш – навел си главата, замислен си. Всичко у него е затворено. Казвам: Баща [ти] умря ли? – “Не.” – Майка ти? – “Не. Всичко е наред.” – Нещо да не си болен? – “Не съм и болен. Криво ми е нещо.” Но фактът е, че щом тебе ти е криво, в света някъде има нещо криво. Най-малкото, щом си ти тъй неразположен и почнеш да гледаш мрачно, непременно трябва да знаеш, че времето, някъде и то плаче. Няма такъв случай, дето човек като почне да плаче, да не намери времето и то да плаче. Непременно по цялата Земя ще намери някъде и времето [да] плаче. Нищо повече. Ти две сълзи проронваш, а то милиони проронва. Ти спиращ да плачеш, а то не спира да плаче. Сега, не се знае човек ли накарва времето да плаче или времето кара човека да плаче. Пък не си само ти, който плаче в дадения случай. Та, не се знае. Има хиляди други – когато ти плачеш, неразположен си, хиляди и милиони хора има, които в дадения случай имат едно неразположение.

И сега, кой е причината на туй неразположение? Но никой не му търси. Когато ти си радостен и весел, хиляди има, които са весели, и Слънцето е весело и грее. Някой път ще кажеш: “Понеже аз съм весел, всички са весели.” Или: “Понеже аз не съм весел, и другите няма да бъдат весели.” Щом е за радостта, ние всякога сме готови да кажем, че причината

сме ние. Психология има у хората. Щом хората се радват, казват: “Аз съм причината. Ако аз не съм весел, те не могат да бъдат весели. Аз ги правя весели.” Но щом са мрачни и скръбни, казват: някой друг е причината, а ние себе си тургаме тогава на опашката. А другите правим причина на скръбта. Защото, щом ти си причина за страданията, тогава трябва да платиш. А какво право имаш да правиш да правиш хората да скръбят? Питам сега: Защо, когато правиш хората весели, те не питам: “Какво право имаш да правиш другите хора да са весели?”, пък когато си скръбен, ще питам: “Какво право имаш да правиш да скръбят хората?”

Сега, това са външни неща. Сега, учениците имаха възможността, те имаха Христа със себе си. Влезнаха вътре и се плашеха, че хляб няма да ядат. Казват: “Ще гладуваме”, някъде далеч в пустинята. Питам: Какво впечатление направиха двете чудеса, които Христос направи? И въпреки направените чудеса, те пак си мислят по обикновеному, както сега си мислят хората.

Има една страна красива в живота. Красивата страна е неразбраната страна. Красивото е и неразбрано. Красотата е несгодна. Красотата си има своите добри страни и хубави страни, но красотата си има и своите несгоди. Като красив, ти си свободен. Отдето минеш, всеки ще тръгне отподире ти; ще те погледа, като че прави някое изследствие. Той ще види та очите ти, носа, косата, всичко туй, и ще иска да те пипне. Не че хората мислят лошо, но го интересува, тъй като погледне, прави му впечатление; но си казва: “И аз да съм така красив като онзи.” Всички го имат за образ. А онзи, когото гледат, му е малко досадно. Защото красивия човек, никой нищо не му дава, а всеки иска да вземе нещо. Дотогава, докато човек мисли, че красотата може да му допринесе нещо... Че допринесе нещо, но същевременно ще ти принесе и някаква досада.

Запример всеки казва, че търсим Истината. Но като намериш Истината и те направи свободен, и най-малката погрешка, която направиш, Истината ще ти я каже. Няма да остане тъй да мине. Истината ще ти направи забележка.

Тогава вие ще се намерите в противоречието на някой мъж, който има една красива, но възискателна жена. Не зная,

на мъжа като му турят една красива възискателна жена, похубаво нещо зарад* него няма, но и по-голямо зло заради него няма. Той може да бъде хубаво облечен, всичко туй, хубаво изтъкмен, но каквато погрешка направи, няма да мине туй – цензура.

Аз вземам жената в смисъл: има известни машини в съвременните трамваи, дето хроникират; или часовник, който се движи – той туй е направен, че хроникира изтеклото време, отбелязва.

Казвам сега: Като ви говоря по някой път, аз говоря едно, аз имам предвид едно, а вие разбирате друго. Та се намирам в положението, някой проповедник като проповядва все за покаяние. Да кажем, че на вас проповядвам за покаяние. Аз още не съм засегнал покаянието. Много работи съм засегнал, но покаянието не съм засегнал. Ще проповядваш веднъж покаяние, втори, трети път, четвърти път. Казваш: “Покаяхме се вече.”

Погрешката седи – когато някоя домакиня направи хляб, трябва да го омеси хубаво. Вие всички сте месили хляб. Но там има изкуство. Аз съм гледал специалисти, домакини има по месенето. Та, има едно различие. Някой път някоя домакиня казва, че не омесила хляба; намират причина, че хлябът не е добре омесен. Други намират причината, че не е добре опечен хлябът. Трети намират, че брашното не е добро. Все намират някъде причина. Питам ви: Че как се месе хляб? Казват: Мачкат там нещо, тургат малко вода, сол, брашно, мачкат, но особени специалисти има, да се месе. Тестото като го обръщат, у някои обръщането върви особено, по особен начин. Та го омесват хубаво. И после, трябва добре да се опече. Някой път домакинята е имала добро желание, месила го е, но не го доомесила; или пекла го и не го доопекла. Не е виновата жената. Не се е доомесил или не се е доопекъл – кой е крив? Като ще месеш хляб, вземи от прясно брашно, че да правиш хляб.

Има един анекдот: Като отишли всичките зърнести растения на война, отиват да бралят своята свобода. Та на протото [се] паднало да брани хората. Казват му: “Ти ще ги храниш, на хляб ще ставаш.” Казва: “Ами на млина и на бани-

* зарад, заради – *диал.* за.

ца?” Казало му житото: “Ти на хляб стани, та за баница не мисли. Ти само хляб ако можеш да станеш – добре. За точено – остави го това настрани!”

Та сега, всичката ваша погрешка седи в това, че всички вие искате да станете на точено. Ето погрешката къде седи. Много мъчно човек става точен. Малко двусмислено: точено, с точилка значи. Има една страна да се възпита човек. Има два начина у човека за възпитанието на човека. Единият начин е за съвършените, а другият е за несъвършените. За съвършените – никога няма да му говориш ни за неговите добродетели, ни за неговите погрешки. Нищо повече. Съвършения не може да го хвалиш, нито може да го кориш. И ако го кориш, ще съгрешиш, и ако го похвалиш, пак ще съгрешиш. Ще държиш там устата си затворена. А пък за другите, за несъвършените, там все ще му покажеш, ще го похвалиш и ще го укориш.

Сега, двата метода не могат да се приложат. Запример сега вие може да мислите какво искам да кажа. Да кажем, показвам ви една бучка захар, която е бяла. Питате ме, сега, какво искам да ви кажа. Как наричат зетьовете майките на техните другарки? (“Тъща.”) Тъщата казвала на зетя си, ама преди да е станал зет, той още като годеник на дъщерята, казва му: “Сладък да ми идваш.” Той, значи, започва да идва по-често, зачестил. Колкото пъти той идвал, по-често и по-често, тя все му казвала: “Сладък да ми идваш” – искала да му каже рядко да идва, малко да идва. А той разбирал: сладко да идва значи често да идва. А тя искала рядко да идва – сладко да идва. Понеже работите, които често се случват, изгубват своята сладчина. “Сладък да ми идваш – казвала тя, – рядко да идваш.”

Та, и аз казвам: Добре да идваш! То е все същото – по-рядко да идваш. Те разбират сега захарта. Какво иска да каже? Какво искам да кажа? Ако вие ми покажете една бучка захар или аз ви покажа една бучка захар, какво искате да ми кажете, или какво искам да ви кажа? Искам да ви кажа: това захар ли е или не е захар? Ако вие ме попитате: “Това захар ли е?”, защо искате авторитет от мене? Ако аз ви кажа, че е захар, във вас ще остане едно съмнение: “Я е захар, я не е.” Аз държа една бучка захар. Питате: “Това захар ли е или

не е?” Ако аз ви кажа, че е захар, ще кажете: “То е на доверие, това нещо.” Аз нищо не ви казвам. Подавам бучката и мълча. Питате вие: “Защо ми подаваш бучката?” Да опитате. Това, което опитваш, то е по-вярно, ти го проверяваш. Ако аз проверя това, аз зная, че е захар, имам впечатление за това. Може да не ви дам тогава; на моето доверие може да мислите, че е захар или не.

Има известни неща, за които вие не може да се ползвате, ако не ги опитате. Има неща, от които аз сам мога да се ползвам, вие не може да се ползвате. Има нещо, от което, ако вие се ползвате, аз не мога да се ползвам. Сега, по някой път от вас някои потвърждават, че е така. Има неща, за които не твърдят.

Сега размишлявайте в себе си. Има неща, които, щом ти се ползуваш, аз не мога да се ползвам. Има неща, ако аз се ползвам, вие не може да се ползвате.

Та казвам сега: Трябва да влезнете в ония разграничения. Вие разбирате нещата за покаяние, за любов. Но и любовта, и тя мяза на захарта. Ти като говориш на един човек за любов, не може да се научи той на любовта. Не, докато говориш за любовта, тя остава неразбрана. Вие сте писали любовни писма на вашите бащи, на вашите майки, на вашите приятели, на вашите сестри, братя и пр. Пък сте писали любовни писма скрито по някой път от баща си. Скрито сте писали любовни писма. В гимназията като сте били, като ученици, скрито сте писали любовните си писма. И като ви хванат – из училището навънка. Който ходи в училището, не е позволено да пише любовни писма. Аз ви цитирам неща, които не са общи за всички, но стават. И ако една жена, която е женена, и пише на един друг женен мъж любовно писмо, за любов говори, цял въпрос става. Защо? За женен като пише любовно писмо, не е позволено и е опасно. А като не е женена, може да пише. Казват, донякъде урежда си работите. А щом си е уредила работите, няма право да пише любовни писма. Е, това са разбираня.

Казвам: Има едно състояние у човека, едно разбиране, което освобождава човека от всичките вътрешни противоречия. Трябва да имате тази опитност, да знаете какво нещо е да се освободиш от вътрешните противоречия. Има едно

противоречие външно. То е неизбежно сега в живота. Външно противоречие е то. Но има едно страшно вътрешно противоречие, от което трябва да се освободи човек. С външните противоречия човек може да се справи, лесно е, но с вътрешните противоречия мъчно се справя човек. Най-първо трябва да се разбере противоречието външно ли е или вътрешно противоречие.

Или по някой път вие усещате едно външно противоречие и едно вътрешно противоречие – образуват едно отчуждаване. Вие, запример, не знаете произхода и причината на отчуждаването. Някой път вие се усетите отчуждени. Но всяко отчуждаване следва от две противоречия – едно външно и едно вътрешно. Така става отчуждаването. Усещаш ти, че се отдалечаваши. Да кажем, качиш се на един параход. На брега е параходът, вашите близки са на брега, изпращат ви, близките ви са там. По едно време параходът се отдалечава, вие махате с кърпичките си до известно време и изгубвате ги и изгубвате се. И тогава ви нападне една тъжна мисъл, пораздруса ума ви. Да кажем, минавате Великия или Атлантическия океан и вие си казвате: “Дали ще се върна в дома си, дали ще ги видя?” Отчуждавате се и се зароди една тъга във вас, тъжно ви е. Тъжни чувства ви влизат в ума.

Та казвам, някой път вие казвате: “Ние се отчуждихме.” Причината на отчуждаването може да е външна, може да е вътрешна. Когато е външна, други са условията, а когато е вътрешна, ние сме причината. Тогава, щом си се отчуждил при външните условия – отчуждаването, да кажем, тръгнал параходът, ти не можеш да се върнеш. Да кажем, може ти по погрешка [да] си влязъл в този параход. Допуснете, че вие по погрешка си хванал, да кажем, тази линия, и си се качил на парахода – съзнаваш, че си взел кривата линия. Но параходът няма да се върне назад. Той тръгнал веднъж, някой английски параход, той няма да се върне назад. Какво ще правиш тогава? Тръгнеш, да кажем, от Ливерпул или от Хамбург, както едно време, и отиваш за Ню Йорк. Следующата станция, дето можеш да поправиш погрешката си – ще идеш в Ню Йорк и ще вземеш обратния път. Но парите струва туй.

Има една вътрешна страна на живота. Едно неразбиране има. Вие говорите за любов, но в любовта на Земята има едно различие. Ти казваш, че се говори по някой път, че всички хора трябва да ги обичаме. Но щом обичаш някого, в тебе ти вече имаш едно пристрастие, без да знаеш това. Пристрастие имаш. Все-таки онзи, когото обичаш, тъй ти е на сърцето ти, на него все ще гадеш повече. Към него си снисходителен, недовиждаш погрешките му. Работите лесно поправяш (минават). Но когато не обичаш някого, някой път ти си правиш оглушки. И някой път вие не разбирате причините защо обичате някого повече. Не че е лошо, но има пристрастие. А друг по-малко обичаш. Но едно пристрастие имаш, че на едного ще гадеш повече.

Питам сега: Ако вие обичате едного повече и ако той ви обича повече, каква е печалбата? Има някаква печалба. Но в какво седи печалбата, не знаеш. Или, ако не го обичате, тогава? Имате една малка загуба. Но не знаете в какво седи загубата.

Един апаш, това в Англия се случва, понеже в Англия не е позволено просенето, да просиш. И ако те хванат, че просиш, ще те турят в затвора. Пък на просящите, понеже не им позволяват да просят, по-лесно е да станат апаша, отколкото да проси. Ако си просяк, в грангулника ще идеш. В Англия не можеш да просиш, но можеш да идеш в един ресторант, да се изправиш там и да изпееш нещо. Там имаш вече изкуство! Но ако не си пял и туриш шапката, в грангулника ще идеш. Ако си пял, ще влезне нещо в шапката. В България не е така. Сега, и тук не е така. По някой път вие тук, без да сте направили нещо, подлагате шапката. От английско гледище, това не е позволено; от българско гледище, това е в реда на нещата. И да ти дадат е в реда на нещата. От английско гледище, трябва да пееш и тогава да туриш шапката.

Сега, това са правила. И казвам: Има един начин, сега. Искам само да ви наведе на тази вътрешна промисъл. Много мъчно е човек да мисли право! Вие казвате, че може човек да мисли право. Няма по-мъчна работа от това да се научи човек да мисли право. Казва: логически. Каква ти логика? Всякога ти ще нарушиш всичките правила на логиката в мисълта. Има една мисъл отвънка, но вътрешно ти не мис-

лиш право. После, да се научиш правилно, право да чувствуваш, много мъчна работа е това. То е още по-мъчна работа. И ако дойде да постъпваш право, още по-мъчно е. Да мислиш е мъчно, да чувствуваш е по-мъчно, а да постъпваш, това е още по-мъчно. Сега, когато срещаш един правоверен, той може да мисли, че постъпва така. Така е. Всякога той си мисли, че постъпва право.

Сега, каква е мярката? Всеки казва: “Да обичаш другите хора както себе си.” Е, в дадения случай, когато аз ви говоря сега, вас ви занимават много работи. И ако бих фотографирал вашите мисли, ако ви изнеса всичките ви мисли, да се види на фотография, ще видите какви ли не фантасмагории, които съществуват във вашите мисли. Такава една смесица! Туй всичко е скрито сега, но ако е на един екран, какво ще се види? Някой път вие искате да знаете какво мисли един човек. Добре, че не знаете какво мислят всички. Ако вие знаете всякой кой какво мисли вкъщи, не щяхте да се свъртите. Та вие ще се намерите в един свят – изкуствен свят.

Един от далечното минало дал на един свой ученик една задача: турга го в една местност, дето се събират все змии и съскат наоколо. Той му казал: “Ти ще гледаш само по пътя да ходиш и няма да се отбиваш. Докато право вървиш, тия змии са безопасни, те са изкуствени змии, които се движат.” И му казва: “Право ако вървиш, безопасни са змиите. Ако малко се кривнеш от пътя си, тогава ще дойдеш в стълкновение със змиите, по пътя, по който те вървят.”

Сега да допуснем, че по някой път и в хората има едно чувство – преувеличават нещата. И аз съм наблюдавал: чувството на преувеличаване у българите е много силно. Някой е видял едно малко змийче, такова, две педи, половин метър или един метър – такова малко змийче, и казва: “Ий, видях такава една змия! Три метра голяма и дебела като ръката ми.” Пък тя дебела, такава, като един пръст, малка. Понеже се уплашил, той избягал от змията. В него има едно чувство на достойнство, да покаже, че мъчнотията била много голяма, че той се отклонил от пътя си. И казва, че змията била много голяма, затова той се отдръпнал. А той видял само едно много малко змийче, не змия, но малко гущерче, че като минало, той опашката му видял. И мисли, че е змия.

Туй е вярно в умствения свят. Някои мъчнотии има, които хората ги преувеличават. Вземете преувеличението, дето казвате: “Мен не ме обичат.” Сега във вашата мярка какво е, че да познавате, че не ви обичат хората? С колко секунди, например? Защото тези работи са тънки. Или казвате, че го обичат. И коя е мярката, с която ние можем да познаем, че един човек го обичат? Или казват: той е веруещ или неверуещ, или има разбиране. Има една вътрешна мярка, с която се мери.

Та, вие сте дошли до една област сега, всички почти сте минали разграничение на мисълта. Да стане човек господар на своите мисли и да стане господар на своите чувства и господар на своите постъпки. Каквато и трудна задача да ти дадат... Дадат ти една трудна задача – веднага, като я погледнеш, да схванеш, че може да се разреши тази задача, или не може да се разреши. Или че е решима, или не е решима в дадения случай. Или, в дадения случай известни мисли идат във вас, вие не може да се справите с тях. И всички онези, които са минали по пътя... Светиите най-големите мъчнотии са имали с разграничение на мислите. Двадесет години е бил този човек светия, дойде един момент на изпитание, ако дойде, той не може да ги разграничи. Запример разграничението, казва, позакъснееш малко, или дойдеш малко по-рано на гарата. Или пристигнеш на гарата с една минута закъснение – не е много закъснение, не е, но тренът е заминал. А идеш една минута на гарата по-рано – ти трябва да се спреш отвянка. Не на нашите гары, в Невидимият свят глобяват те. И рано като идеш, и късно като идеш, те глобяват. Точно на момента ще бъдеш там. Ако рано идеш, ще те глобят; и една минута като идеш по-късно, пак ще те глобят. Точно трябва да пристигнеш на времето.

Това е нещо непонятно сега. То е до един вътрешен морал. Този морал е валиден само за тебе, а не за другите. Туй, което е право, в даден случай то е право само за тебе. Ти трябва да разбираш. Ти трябва да разбереш, точно на времето да идваш. И законът се определя, да кажем, от едно място на кръстопът – друм, дето се прекръстосват пътищата: ако навреме минеш, с никого няма да си в стълкновение. Ако минеш или по-рано, или по-късно, тогава ще има стълк-

новение. Щом има стълкновение, или си рано дошъл, или си късно дошъл, тъй е.

Да кажем, сега вие искате да влезнете в Небето, нали? За вас идеята [е], че Небето е място на почивка, да се освободите от всички сегашни страдания. В Небето всичко е уредено. В небесния свят жилищният въпрос е уреден. Въпросът за храната е уреден. Въпросът за почивките, за всичко, е уреден. Всичко е уредено, предвидено е там. Като влезеш в Небето, всичко е уредено. Остава ти само едно нещо: да учиш! Да ходиш, да се разхождаш и да живееш добре! За нищо няма да мислиш, откъде ще дойде храната, всичко ти е наред. Тъй. И в Небето така са предвидени работите, че никога няма да се отегчиш. Ако помислиш, че трябва да имаш много приятели, ще имаш много приятели. Ако помислиш, че приятелите са много – колкото искаш, толкова ще имаш. Ако ти дойде на ум, че сам трябва да останеш, сам ще останеш. Няма никой наоколо ти. Ти ще бъдеш сам. Колкото време искаш. Накъдето ходиш, жив човек не можеш да срещнеш. А тук, и да не искаш да ги видиш, пак ги виждаш. Щом ти дойде да не видиш човек, намисли никого да не видиш – никого няма да видиш, като че по цялата Земя само ти си. Сам ще бъдеш. Няма нито едно живо същество да видиш. Като ти домилеят, че искаш да ги видиш, ще почнат: оттук един ще мине, оттам друг. Сега, за изяснение ви давам това.

Сега, съвършеният живот, съвършеното мислене – да създадеш един свят в себе си. Съвършената мисъл – един свят на невидимия свят – значи, каквото помислиш в себе си, да стане. Като кажеш лоша мисъл, да няма, да не видиш нито една лоша мисъл у тебе. А сега, ти не искаш лошите мисли, пък колкото не искаш, една оттук изскочи, друга оттам изскочи. Всичките изскочат. И ти мислиш, че си господар на положението. Никакъв господар не си. Мен често ми казват, минава някой, казва: “Учителю, на Тебе всичко се подчинява. Ти заповядваш на всичко!” Аз се усмихна в себе си, казвам: Още на комарите не съм се научил да заповядвам. На комарите, на бълхите, на дървениците, донякъде: като съм заспал, тя дошла и като стана – оставила си визитната си карта. И казвам: “Как не съм я видял аз!” И после вие

сте неразположени, нали? Някой път неразположението на човека се дължи на присъствието на една негова мисъл; а някой път неразположението му се дължи на отсъствието на известна мисъл. Два вида неразположение има; те са тънки работи, не са само физически работи. Казвате вие: “Правата мисъл.” Правата мисъл, но има права мисъл в света. И те са прави. Имате един начин за самовъзпитание. И после, често казвате, сега четете Евангелието и казвате: “Ние не живеем добре.” Добре, сега пишете една тема, гайте един проект на добрия живот! И как се живее добре? Не само да гадете проекция, но ти да се гадеш един модел! Вие сами да бъдете един модел. Да покажете как се живее добре. Не само в наброски, а една разработена картина. (Отлична тема, не с писалка, но с живот.)

Сега мисълта седи във вас Христос да ви направи съвършени. Тогава думите: “Бъдете съвършени както Отец ваш е съвършен”, как ще разберете думите? Сега, аз не казвам. Христос е работил за Своего съвършенство. Той е живял на Земята правилно. Дал е една заповед, казва: “Ако Ме обичате, ще опазите Моите заповеди. Ако Ме обичате, ще опазите.” Значи, опазването на заповедите показва, че любов имаме към Него. Само чрез любовта ще опазим заповедите. Според степенята на любовта – и степенята на опазването.

Е, хубаво. Сега срещам често, казват: “Аз съм окултист.” Идва тук преди няколко дена, мина един, той е окултист. Та ми разправя, сега, показва как гиша, как си поправил здравето, всичко туй. Потупа си корема, гърдите, навсякъде, все е здрав. Мисли, че това е окултизъм. Това е мода на окултизъм. Облечен е той. Някоя дама се облякла добре, нагиздила се тя – това е външната страна. Това не е красотата. Това е външното облекло. Утре ако се разболе, тези грехи нищо не ползват. Аз бих предпочел скъсаните грехи със здраве, отколкото хубавите грехи с болест.

Та, като ви говоря, вие седите и размишлявате тъй: как седи работата? Ще ви обясня как седи работата. Ще обясня вашето положение в какво седи, какво е. Като ме гледате сега и ме слушате, колкото може да разберете. Та, един отишъл на гости, на угощение. Сложили яденето, но най-първо дали едно изяснение как трябва да ядат. Говорят за

яденето, а онези трябва да слушат. Разправят, че не трябва да бутат. Пък те казали: “Дано по-скоро да свърши, да си похапнем.” Пък той разправя сега.

Питам: Ако правиш угощение, ще държиш ли лекция на гостите или, като дойдат, ще кажеш: “Заповядайте и да започнем работата”? Може някъде да забележите, че има много паници, голям шум, търкане на вилици. Можете ли да ядете на трапезата така тихо, без да направите никакъв шум? Че като турят ножа и хляба, да режете и тъй да е тихо, като че нищо не става. А при това да имаш една работа вътрешна. Ще има едно раздвижване.

И казвам сега: Вие сте на угощение и чакате да ви позволя да ядете. Трябва да ви покана да ядете. Аз ще ви позволя само при едно условие: да няма никакъв шум. Да мърдате ножовете, ръцете, всичко туй, но да няма никакъв шум. Всичко да бъде тъй музикално, че да се не наруши онова спокойствие. Защото всеки един човек може да го обезпокои неговият съсед. Запример как ще си държите ръцете? Нали трябва, като се турят ножовете, колко трябва да бъдете надалече, та да не буташ съседа си? Защото тъй ти можеш да го бутнеш някъде. И после, когато ядете, вие хвърляте поглед наляво, надясно, тъй крадливи погледи хвърляте. А не се позволява това. Ти ядеш, а очите ти изгряят наляво-надясно. В правилното ядене не се позволява да гледаш другите хора как ядат. Ако не знаеш, можеш да гледаш. Но всякога другите хора, ще ги оставиш свободни, да ядат както те искат. Всеки човек, като го гледат, той се безпокои. Най-първо срещнете вие един и искате да го опитате морален ли е или не е.

Сега искам да ви дам диагноза. Понеже диагнозите са както в медицината. Там често се дават диагнози за болестите. Тук, там за всяка една болест има диагноза. Та, много лекари, като дойдат до третата година, за всяка една болест те учат диагнозите. И тогава мъчно може той да се освободи от това. Ще тупа, чука, та хлопат с ръката си, да намерят признаците за болестите. Той има на ум всичките признаци на всичките болести. Ако заболее някой лекар, мъчно може да се излекува. Понеже в него се преплитат признаците на всичките болести. И той си мисли какво ли няма. От всичките болести има. Е, хубаво, тогава трябва да се дават симп-

томите на здравословните състояния. Ако за всяка болест, колкото отделни болести има, и толкова отделни здравословни състояния има. Следователно трябва да се даде и другата диагноза – за всяко здравословно състояние трябва да се даде и съответстващият признак. Е, какъв е признакът на здравословното състояние на търпението? Не [на] волята, на търпението. Или какъв е признакът на благочестието, на разумния човек, или на милостивия човек, или на нежния? Или някой път казваме, че мъчно може да се даде диагнозата. По какво се отличава един груб човек?

Ако един човек влезе в къщата ви в духовния свят, ако един човек влезе във вашата къща, ти веднага ще знаеш дали има малко влага или много влага. В духовния свят, ако ти имаш много влага, ако любовта ти е голяма, чувствуванятията ти: чувствуването значи – много вода имаш. А малко чувствуване значи: сухо е времето в тебе. И ако дойде един твой съсед, който има много чувствуване, всичката ти захар, която имаш вътре в тебе, ще овлажне, макар нищо да не казва. Ако почне захарта не само да се овлажнява, а да се топи захарта, тогава, за да не се стопи захарта ти, тогава в тебе ще има едно желание твоят съсед да си върви. Голяма влага има. Или, ако дойде един, у когото чувствата са много слаби, ще забележиш, че водата почва да се изпарява тук-там от шишето. И ако седи един-два часа, изгубва се водата от шишето. Всичко това се изпарява. Той поглъща всичко това. И ти погледнеш: в това шише вода няма, или в котела. Причината къде е? Вашият съсед е много сух, изпил всичката вода. Туй на Земята как ще го наречете вие? В Невидимия свят го наричат изпарение, суша. А тук го наричат кражба. В Невидимия свят кражба няма, това задигнал, онова задигнал – изпарение има. Изпарили се работите.

Нали аз ви говоря за вътрешни състояния. Вие мислите, искате да влезете в Небето, да срещнете Христа, ангелите. Тъй. По някой път при мен са идвали мнозина и ми казват да ги запозная с някои агенти. Казвам: Аз съм ви запознал с госта агенти. С някои нови агенти да ги запозная. Казвам: Опасни са агентите. Той разбира да го запозная с агентите. В мен картината е много ясна. Казва да го запозная с някой светия. И светите са много опасни. Вие имате особено понятие за светите. За мен туй, което хората считат за светия,

то е друго състояние. Светията е опасен човек, агентът е опасен човек. И ученият човек, и той е опасен. Ако не си готов, опасен е този човек. Не че ще ти направи някое зло. Но дойде някой да те запознае с някоя красива мома – че, бяла е то! Те ще те запознаят, че най-после, като се запали чергата ти, че трябва с вода да те гасят.

Е, питам сега, сега аз изяснявам едно духовно състояние с нещо, което може да разберете. Онова е неразбрано. А туй, което ви казвам, може да разберете. А от него може да направите един превод, за да видите състоянието какво е. Аз ви казвам състоянието какво е. Че няма по-хубаво нещо да се запознаеш с една красива мома. Но като я видиш – усмивката □ нежна, хубава, – че сърцето ти да не мръдне и да се не роди в сърцето ти нещо користолюбиво. И след време ще се роди друго едно чувство и съвсем ще се забъркат работите. И след туй, ако си млад, учил си се хубаво, като срещнеш тази, красивата мома, ти почнеш да ставаш такъв разсеян, четеш, четеш по математика и смяташ, разсеяна е мисълта ти, някъде хвъркнал умът ти. Умът отишъл при красивата мома. И после пак четеш, заспиваш.

И религиозните хора, често отвлечена им става мисълта. Писанието като четат, отвлече се мисълта някъде. (*Учителят показва, че чете в Писанието и с ръка показва, че мисълта му отишла някъде.*) И пак чете. Казват: “Този човек мисли сериозно.” Че, духовния свят вие не го разбирате. Духовният свят е свят на възможности, на красота. Като влезнеш там... Всичката бяла иде от красотата. Като влезнеш там, такава красота! А понеже, като си беден на Земята, не искаш [да] слезнеш, да се върнеш на Земята. Всичко ти прави впечатление. Та, най-първо трябва да се справиш. И вече като дойдеш на Земята, към хората имаш отвлечение, не искаш да срещнеш никого. Постоянно все за Небето говориш, за красивите чувства, другите да си вървят.

Аз имах един пример за една жена, евангелистка, мъж □ ми разправя на мене: “Остави се, евангелистка жена ми, откак се е влюбила в Христа, вкъщи не се свърта. Откъде го намери – оплаква се той, – вкъщи не се свърта. На събрание тук, там, при бедните ще отиде, откато се е влюбила в Христа, все ми брътви, говори ми за някой Христос. Не го виждам

аз и се чудя, де го намери, та се влюбила тя в него? И като се влюби, вкъщи не седи вече, не се свърта.” Значи, тази жена не иска мъжът □ да я ограничава. Къде е вината? Има едно вътрешно неразбиране.

Та казвам сега: Аз като ви говоря, говоря не по метода на съвършените; по метода на съвършените, мълчание трябва да има. Не мълчание без да говориш, но има в света едно мълчание: всеки си разрешава сам всичките работи. Учениците на матура какво правят – всеки си работи сам, ангажиран със задачите си, всеки търси решението, работи, мисли и си намира задачата, разрешава я и си мълчи. Никой не гледа настрани. И всеки пише само своята тема. Може би се чува един малък шум, перото се чува, то говори, пише. Ученикът мисли, мисли, пише. Мисълта работи. Процесът на мисълта, това е писане. И казвам: Красотата е да имаш онова самосъзнание, че в даден случай, всяка една мъчнотия, която се подига вътре в тебе, която ти имаш, има един начин на разрешение. Всяко едно противоречие да знаеш откъде иде. И да знаеш как трябва да се разреши. И за всяка една спънка – същото. Че как ще примирите вие противоречията в света? Противоречията не може да ги примириш. Но има едно противоречие, дето ти трябва да се примириш с противоречията.

Представете си, че една мома ти причинява болка. Да ви приведа един пример. Един окултен пример е той. Един млад момък е ходил подир една красива мома, забулена била тя тъй. Пък той тръгнал отподире □, само дано да види красотата □. И един ден на нея □ дотегнало да ходи той така подире □. Той търси един начин да може да я зърне, да види каква е красотата □. И един ден тя се обръща и му удря една плесница и още една плесница с ръцете си! Понеже тя си държала воала с ръцете си, та като му ударила плесниците, лицето □ се отворило и той я видял! И друг един момък видял това насреща и казал: “Брей, че удря тя! Ще му откъсне главата!” Тя като си заминала, че първият казал: “Колко хубаво ме помилва тя!” Той отива сега и седнал, почнали да му текат съзвизите. Доволен, че я е видял! Другият пък казва: “Аз да съм на твоето място, при такива две плесници...” Пък първият му казва: “Ти да не смееш да казваш, че са плесници! Никакви плесници не са.” Той плесници не е видял, но той □

видял лицето! Та казвам сега: Кой е на правата страна? Този, който е приел плесниците, или онзи, който само ги е гледал отстрани? Кой мисли право? Единият казва: “Аз да съм, не го търпявам това нещо – две плесници.” Онзи пък казва: “Какво казваш ти плесници? Ти не разбираш нищо.”

И когато вие разглеждате Божествения свят и наредбите, които Бог е направил, и кажете като този, външния човек: “Как го търпиш това нещо?”, вие сте само един зрител. Вие не сте приели плесниците, вие не сте видели красивата мома. Някой говори за любовта. Ти като приемеш любовта, ти като този – на плесниците няма да обърнеш внимание, а ще въздъхнеш и сълзи ще излязат от тебе, ще бъдеш благодарен, че си я видял. А щом намериш, че по махането на ръцете тази мома ти ударила плесници, ти си само един зрител отвън. Донякъде схващаш, но външната наука, това не е разбиране. И някой казва: “Аз имам духовна опитност, това и онова съм опитал.” Не отричам вашата опитност, но вие може да имате опитността на онзи, който ходил подир момата. Тази мома има негодувание към него и искала да му даде един урок и му дава две плесници. Вие може да имате опитността на онзи, който само гледал това отстрани и казва: “Много силни плесници му даде.”

Та, има неща неразрешени. Кое е онова, което дало повод на онзи, младия момък да върви подир красивата мома? Тази мома изгубва равновесието – иска да го отдели от себе си и му удря две плесници. И защо тази мома изгубила своето равновесие и му ударила две плесници, това е загадка. Но в дадения случай момъкът постига целта за себе си. За него един въпрос е разрешен: туй, което търсил – той я е видял.

Та, сега, на Земята и вие отчасти плесниците ще ги изядете. Непременно две плесници ще имате, така, хубави. Някой от вас като иска да види красивата мома, две плесници ще има. Нищо повече! Но в тия две плесници ти ще разбереш смисъла на живота. Ще разбереш вътре какво се крие. Може другите хора да не са доволни – нищо не значи, но ти сам за себе си отдалеч ще бъдеш доволен, че имаш известно постижение. Не е въпросът в страданието, но когато ние усетим, че в страданието има известно утешение, ние не съжбяляваме. Ние съжбяляваме за ония страдания, в които нямаме никакви постижения. Страдаш, но защо? – “Постигание нямам.”

Ето какво аз разбирам под постижение. То е, преди 60–70 години се е случило това нещо. Една млада жена имала мъж, когото много обичала и като умрял той, тя постоянно мислила за онзи свят. Вече не иска да се жени за никого, за никого не мисли, а иска да види мъжа си на онзи свят. Казали ѝ, че като иде на хаджилък в Иерусалим, там ще го види. Един ден тя отива. “Всичко видях – казва, – как служат, как се молят”, но само до прозореца като я довел калугерът и ѝ казал: “Този е прозорецът за онзи свят, но много рядко се отваря” и тя казва: “Всичко видях, но прозорецът, през който да видя моя мъж, не се отвори и не го видях. Много ми е жалко.”

Та, и сега хората всичко виждат, но само онзи прозорец не се отваря; и онзи, когото обичаш, и него няма да видиш. Това са мъчните работи в живота – как трябва да се живее, как трябва да се мисли, какво трябва да се прави.

Казва Христос на учениците Си: “Още ли не разбирате?” Сега вие сте вярващи и казвате тъй: “Какво ще се прави тази зима? Въглища няма, пък и дърва няма, пък и къщата горе малко капе; пък и тук хората – няма някой, на когото да се разчита. Защо Господ направи света така?” Прави са тия работи. В един уреден свят животът тече по един начин; в един неуреден свят тече по друг начин. В пустинята по друг начин тече. Сега италианците в Абисиния, в някои отдалечени места, дето физически не могат да настъпят да занесат храна на войниците, та с аероплани им носят. Непредвидени работи и мъчнотии има.

Ако някои работи ние не можем да ги направим, [ако казваме, че] не е уреден светът, ние не разбираме живота значи. Всички говорим: “Да се живее добре.” Той е нареден, животът. И как ще живеят добре?

После, и друго. Ти отиваш при някого да ти помогне, ти искаш и втори път да ти помогне, а пък законът е такъв: понеже има, да кажем, на Земята има два милиарда хора, ти нямаш право два пъти да искаш от един човек услуга, ти ще обиколиш всичките тия хора и ще се върнеш. Един път всеки има право да ти направи една услуга. Ти десет пъти ходиш при тях и следователно разсърдят се. Един път ще идеш при всеки и ще обиколиш всичките тия хора, те са твои братя и сестри. Ще ги обиколиш и пак ще се върнеш. А да ги обиколиш нямаш възможност. Какво ще правиш тогава, кажи?

Да оставим този въпрос, то е пак физическата страна. В дадения случай ти си недоволен, а има един начин, по който ти може да излекуваш своето недоволство. В дадения случай в ума ти има известна тъмнота, значи твоето осветление е по-слабо. Светлина нямаш, а има възможност светлината ти да бъде по-голяма. За всичко има възможност, не изведнъж, но в даден случай има известни правила, по които известно недоволство, или известен недоумък, който имаш, може да се поправи.

Казвам сега: Пак прочетете 8-та глава и намерете онези мисли там. Казва Христос на учениците Си: “Още ли сте и вие като другите?” Христос сам е направил това чудо. На колко места казва да е нахранил учениците по този начин. Но Той си служи с двата начина. Единият начин, обикновен – да купят хляб; а само няколко случая има, дето Той е употребил Божествения начин при увеличаването на храната. Но и учениците сега Му казват: “Нямаме толкова хляб, да нахраним тия хора.”

И по същия начин ние употребяваме. Разболееш се – търсиш обикновен начин за лекуване, търсиш един лекар и това е правилно, не е лошо. Но там трябва да платиш на лекаря за неговата визита, после ще платиш и за церовете; ще платиш и за онази, която те гледа – някоя милосердна сестра, ще □ платиш. А в Божественото за нищо няма да платиш. Но и там ще платиш. Там ще дадеш благодарност, хвала на Бога, че ти помогнал.

Та, два начина има. Ти ще се наскърбиш – по два начина ще се лекуваш. Единият начин е: ще идеш при съседката си, при един твой приятел, ще му разправиш за своята скръб и временно ще намериш утешение. А може да се лекуваш чисто по Божествения начин. Сега аз не зная колцина от вас употребявате втория начин. Вие имате една болка, ходите да просите пари, разправяте: “Еду-кой си е болен, да го гледат лекарите.” Нали апостолите казват, от тях искаха да ги лекуват. Казва: “Аз пари нямам, но това, което имам, ще дам.”* И онзи, болният, хромият, се излекува. Казва му: “Стани и ходи!”

* Деяния на апостолите, гл. 3, ст. 6.

Сега – приложението. Сега, вие тук наричате мястото “Изгрев”. Нали тъй го наричате? Защо “Изгрев”? Изгрев – то е един нов начин за разбиране на нещата. Има противоречие, двама души се скарали. Кой е новият начин, как се примиряват хората по новия начин? По стария начин знаете как се примиряват. Този, който е направил погрешката, той трябва да я поправи, да се извини. А по новия начин как е? По стария начин синът трябва да се изповяда на баща си, че е съгрешил; а новият начин, на който вие не обръщате внимание, кой е? Апостол Павел сам застава и казва: “Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше греховете.” Сега, по новия начин бащата се разкайва, а не синът. По стария начин синът се разкайва, по новия начин бащата се разкайва. И в онази притча, която Христос е дал за онзи, младия син, който отиде в странство, че като го видя баща му, разкайва се и казва: “Аз този, младия син не трябваше да го пусна, направих една погрешка.” И бащата прегърна сина. И синът, и той се разкайва. И двамата се разкайват сега. И двамата се разпределят.

Че какво значи това? Вие не сте разбрали това. Казва се: “И взе греховете Христос.” Този, Който не е съгрешил, понесе греховете на света. Значи Този, праведният, Той изглажда работите. Разберете сега онова, което се крие вътре. Сега не е разбрано, тъй го тълкуват, което не може да се приложи в живота. Тъй, както го тълкуват, то е едно учение, което не може да се приложи. Но ако се разбере тъй, както е всъщност, много могат да го приложат. И този метод за примирението е най-добрият, най-ефикасният. За Христа се казва: “И взе греховете, за да се примири.” И Христос е дошъл на света, за да примири света със Себе Си.

Тогава казвам и на вас: Примирете се с тоговоа, който иска да се примири с вас. Защото праведният, който иска да се примири с вас, примирете се с него. С кого се примирява човек? И Писанието казва: когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Той – Бог – го примирява [с] враговете му. Значи не сме ние, които можем да се примирим с нашите врагове. Да се примирим ти с един враг, трябва да бъдеш по-силен, ще му покажеш, че той не трябва да си играе, ще го държиш в респект, сила ще употребиш. Но когато

нямаш никаква сила, тогава ще търсиш онова примирение. Малцина има, които могат да се бранят.

На онези от вас, които сте тръгнали подир красивата мома – вървете, докато ви удари две плесници, оттам насетне не отивайте подир нея. Но трябва да заплачеш тогаз и няма да казваш, че ти ударила две плесници. Пък и тя ще си тръгне и тя като си замине... Сега няма да ви разправам какво е състоянието на момата. Нито за състоянието на момъка. Но той чешма ще стане. Представете си, че вие имате един приятел, когото обичате. Но някой път той направи една погрешка и вие излезете от търпение и го обидите, кажете му нещо. И той усеща, че ти си го нахърнил. И вие си заминавате. Той усеща сега, че каквото сте му казали, е право и той казва: “Право е това, което ми каза, каквото той направи.” И седи той замислен. И ти, като се върнеш вкъщи, и тебе ти стане мъчно, казваш: “Що ми трябваше, защо не си премълчах?” Във вас действа вече примирението. Казваш: “Аз трябваше да се покая.” А и в него има такова желание. Казваш: “Защо да не претърпя, не казах както трябва.” И почнеш да се самоосъждаш.

Сега и вие очаквате още нещо. Едно време стари приятели имаше и те чакаха, искаха да ходят, да имат опитността на апостолите, както във времето на Христа. Стари приятели имаше, които искаха да имат съзнанието на ученици, на апостоли, да им говори Духът отгоре и да тръгнат по света, че като замахнат, да обърнат целия свят. И постоянно казваха: “Не му е дошло времето. Но ще дойде времето.” То е едно криво разбиране. Кое време? Времето е всякога. Ако чакаш да дойде отвън времето, то може да дойде като гъжд, но то временно разрешава въпроса.

Христос имаше 12 души апостоли. Числото 12 показва цяла една епоха. То е една зодия, която показва пътя на цялото човечество. 12 зодии включват цялото човечество. И като ги изходиш, значи да дойдеш в съгласие с цялото човечество. Да разбереш какво нещо са зодиите – то са ония блага, които Бог е създал в този зодиак. Че като заобиколиш целия този кръг, в който живее цялото човечество, и да бъдеш тъй щастлив вътре. То значи да си в съгласие с всички живи хора в света. Срещнеш един грозен човек. Какво тълкувание трябва

да направиш? Ще кажеш: “Една недовършена картина.” Направиш една погрешка – ще кажеш: “Работата не е свършена.” И всяка мъчнотия показва какво не си довършил. Не си довършил, недовършена е картината. Нетърпелив си, трябва да работиш или не може да мислиш правилно – картината не е досвършена. Ако мислиш правилно, не се занимавай с чуждите картини, гледайте вашите картини. Всеки трябва да работи върху себе си. И трябва ви това за изкуството. Дотолкова, доколкото той трябва да знае да рисува.

Сега, две неща има. Кои са те? Погрешки отвън и погрешки отвътре; добродетели отвън и добродетели отвътре. Не се спъвайте с външните погрешки и с вътрешните. С външните, някой път не може да се справите с тях – по вашите закони, отдалечават се от вас. А може да се върнат назад. А вътрешните погрешки, когато вие сам се отдалечавате – от вас зависи. Но някой път и вие може да направите някоя погрешка. Някой път и вие може да се отдалечите така, че и вие не може да се върнете. Представете си, че вие се разгневите на баща си и кажете: “Чакай, аз ще му кажа на него.” Някой път идеш при една канара, хвърлиш се долу, ступи се кракът ти и не може да се върнеш назад. Ако само идеш при канарата и поискаш да се върнеш назад, можеш, но ако идеш и кажеш: “Аз ще му покажа на него” и се хвърлиш долу, тогава баща ти ще те намери там, ще те вземе вкъщи и ще те лекува. Тогава и бащата ще се разкайва, и ти ще се разкайваш. Баща ти ще се разкайва, че те предизвикал, а ти ще се разкайваш, че си се хвърлил отгоре.

И често във всинца ви има желание от канарата да се хвърлите долу. Хвърляйте се както тези в Дианабад се хвърлят във водата. Американците имат едно развлечение – от 10–15 метра се хвърлят надолу с главата във водата. Развлечение е това, ако, като паднеш, няма опасност. Но, ако тъй се хвърлиш, че те удари по широчината на гърдите, мъчно може да издържиш от туй хвърляне долу.

Много вода поливате на вашите цветя. По някой път като минавам, виждам, пръстта излиза от поливане, а някои са така сухи, че всичките листа изсъхнали. Препоръчвам ви: Онези, които поливате своите много, идете да поливате и ония цветя, които не са поливани. Всичките саксии в света трябва да се полаят. Нито многото поливане, нито малкото

поливане. Трябва да се работи. Остава ви на вас една работа върху себе си. Един метод сега, един правилен метод за само-възпитание.

Във връзка с туй вземете, като една задача за десетина деня, пета глава от Евангелието на Матей – за блаженствата. Някой път, от чисто духовно становище, тия блаженства, те са начини, методи или пътища, по които човек може да се възпитава. Прочетете, да знаете, във всеки един случай къде може да приложите по едно блаженство. Всичките блаженства не може да се приложат, но в дадено време известно блаженство може да го приложиш.

Там първото блаженство кое е? (–“Блажени низшите духом.”) Започни с него – низшите, и постепенно другите блаженства: кротките, чистосърдечните и т.н. Най-първо във вас трябва да има една духовност, една духовна сила, която да образува духовното, защото необходима е сила. Най-първо необходимо е да имате силата. Имате една малка болест, да имате сила и да я премахнете.

Има известни болести, които трябва да премахнете, пък има известни болести, не ги бутайте тях. Има известни болести, те са за украшение. Да кажем, нещо ви бодне по врата отзад. То е едно украшение. Или нещо ви бодне в сърцето – украшение е това. Нещо ви бодне по гърба, в колената, на кръста – те са все украшения. Те са отлични неща, отлична наука по метеорология – метеорологическа наука. И ако вие бихте знаели тази наука, можехте да знаете колко сняг ще има, кога ще започне зимата, суха ли ще бъде пролетта или влажна, плодородие ще има ли, череша ще има ли, грозде, жито ще има ли, ще се роди ли. После, от пробаждания по колената и кръста може да знаете дали ще имате деца: мъжки или женски, кой ще бъде на власт, какво ще стане във Франция, в Англия – предвидени са тия неща навсякъде. Някой ще ти каже някоя новина – това говорят тия пробаждания. А ти кажеш: “Олеле!” Има известни духове, пробагат. Има известни болки, които трябва да премахнете.

Та, помнете сега – чистата мисъл. Трябват чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки. Чиста мисъл [е] тази, [в] която красивата мисъл е в началото, а грозната е в края; красивите чувства са, в които грозното е в началото, а [красивото] – в края. Красива постъпка, в която грозното е в

началото, а красивото – в края. Грозотата, това е само един воал. То е на “бал маски”*. Има една красота и една грозота. Те са неща привидни.

Сега казвам: В новия живот трябва да проучавате себе си. Противоречията, които срещате, проучавайте ги и разбирайте себе си, за да разберете Божиите пътища. Защото, като разберете Божиите пътища, тогава вие ще дойдете до пътя на щастието. Или, ако не разберете себе си, вие в правия път не може да влезете. Пък ако не влезете в правия път, онова, което Бог е определил за вас, вие не може да постигнете. Разбиране трябва. Все трябва да започнете правилно. И като разберете себе си, вие ще разберете пътя си. А в този път ще вървите, ще вървите в Божествения път, за да намерите благо, което Бог ви го дал.

Та, кои бяха двете неща? Как започнахме в началото? С двете неща. Сега съчетайте онова, което съм говорил. Ето как аз бих погледнал: Масажират един човек, ще му разтрия рамото с пръсти, той ще вика. Не е важно как го масажират, нито къде са го масажирали – по краката, по гърба, безпредметно е това. Целта на всичкото масажирание е да изчезне болестта. Ти ще оздравееш и няма да помниш къде са те разтривали. Туй разтриване не е нищо друго освен да даде ход на кръвообращението. Всичките разтривки имат за цел това. После, не е в голямото натискане. Да се даде ход на кръвообращението. Като си туриш палеца, навсякъде да се подобри кръвообращението, да се подобрят капилярните съдове, кръвта да се разпреди еднакво навсякъде и всичките части да се хранят еднакво. Кръвообращението е закон за храненето на тялото. Щом клетките се хранят хубаво, тялото е здраво. Щом храната не отива навсякъде, не става правилно хранене. И тогава се образува коремоболие, разстройват се капилярните съдове, тогава храната не може да премине навсякъде и вследствие на това се зараждат болестите.

Има друг един пример – че болестите се раждат по единствена причина, че храната не отива навсякъде и на някои органи се дава повече храна, отколкото трябва. И тия клетки, които ядат повече, и повече нечистотии изхвърлят. А нечистотиите се явяват, понеже много ядат. А в тази канализация

* bal masqui (фр.) – бал с маски.

тия нечистотии не могат да се изхвърлят и вследствие на това от яденето, от нечистотиите се образуват заболявания. Нищо повече. Тогава на някой човек му расте коремът, натрупване става. Тия клетки в стомаха не си довършват работата. Те ядат повече, отколкото трябва и се образуват тези мазнини. А пък този, големият корем, той е място за разплодяване на всичките болести. От корема се раждат вече болести. И главоболие се ражда, и коремоболие, и ревматизъм, и какви ли не болести се раждат. Коремът трябва да спадне.

Като вземете мярката на вашите рамена отгоре, кръстът ви трябва да бъде два пъти по-тесен от рамената. Щом коремът е по-широк от рамената, вие сте в едно анормално състояние. Или другояче казано: два пъти ако премерите шията си, трябва да получите размера на вашия кръст. Колко трябва да бъде вратът дебел? Два пъти мярката на ръката при китката – това трябва да бъде мярката на шията. Някъде ръцете са по-дебели от врата. Несъвместимо е това. Два пъти мярката на врата е нормата на кръста. И когато е два пъти, това е нормалният размер на врата; и ръката е два пъти размера на врата. И ако вратът е тънък и ръката – по-дебела, тогава шията е по-тънка от тази мярка. Някъде шията е по-дебела, а ръцете – по-тънки. Два пъти ръката е мярката на шията. Относително мерене има. Това е достатъчно. И два пъти мярката на врата е мярката на кръста. Защото кръстът ви трябва да бъде широчината на врата, а пък вратът ви трябва да има два пъти мярката на ръката. Тогава, значи, двете ръце могат да помагат на врата. Щом ръцете са по-дебели от врата, тогава ръцете не могат да помагат на врата.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7 ч 5 мин

(Направихме упражненията във, на поляната.)

7 ч 25 мин

*6-о неделно утринно слово,
гържано от Учителя
на 27.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ГЕРОИ

*3 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето покрито.
Времето меко, не е студено.)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”
15-а глава от Марка
“В начало бе Словото”*

В тази глава има две неща. Ако се разгледа от едно светско гледище, или от вътрешно. Непостигнати желания или неизпълнени идеали. Имате един човек, Който дошъл и очаква едно, а Го сполетява друго. Че Го сполетяват, се вижда, че в страданията Си не е очаквал това. Той идва със светли мисли и идеали, че хората ще приемат Неговото учение. А вижда едно от най-големите разочарования, които човек може да срещне в живота си. И то не един обикновен човек, но един, Който се нарича Син Божий. Той се вижда изоставен от всички.

И при всичкото това разочарование, хората вървят всякога по същия път и всички все очакват да се постигнат техните желания. Някоя тяхна светла идея мечтаят. Не забравяйте, че всички ви очаква такъв край. Вие казвате: “Не ми говори за това, то е за Христа. За нас по-другояче ще бъде.” Все същото ще бъде. Не може с вас да не се случи същото. Те, когато сте на кръста, няма да ви се присмиват. А на Христа, когато беше на кръста, Му се присмиваха. Той седя при

геня в гроба. Ти, като влезеш в земята, ще седиш като един герой, ще те тъпчат. Колкото и да се молиш, няма да ви извадят из земята. Даже и вашите близки, които са ви обичали, ще проронят няколко сълзи, ще кажат: “Това заслужаваше.” Нищо повече.

Има една грама в света. По някой път хората искат да направят път на Истината. Пътят на Истината е грама и трагедия, комедия не може да бъде. В живота може да има грама и трагедия и комедия. Но когато кажеш: път на Истината и живота, там не може да има комедия. Дотогава, докато ти умираш и се раждаш, и трагедия, и грама, и комедия може да има. Когато престанеш да умираш, трагедията, комедията и драмата ще изчезнат.

Хубаво, какво трябва да научи човек? Защото, постижението каквото и да е, всяко постижение на Земята, всяко желание, всеки идеал, постигнат на Земята, е равносilen със смъртта. Който идеал и да постигнеш... Кой е постигнал нещо на Земята, че да бъде щастлив? То е най-голямата смърт, която може да те сполети. Ако постиженията на Земята е наш идеал, всичко е изгубено. Защото представете си, че всичките хора, че всеки иска да стане цар на Земята. Ако всички станете царе, какво ще бъде? Вие ще имате, по възможност, най-голямото постижение. Ако това не вярвате, станете пчелари, за да видите тия, най-видните същества – царицата, вътре тя снася яйца, ще видите как тя избива своите деца. Ако рече едно от нейните деца да стане царица, веднага го убива, нищо повече. Тъй го хване и на общо основание го убива. По някой път има едно изключение, не прави така. Царицата по някой път се реши да напусне кошера, споразумяват се, казва: “Да нямаме голям спор.” Ако са две царици, старата царица с всички поданици, колкото има, ще си излезе навън из кошера. Или старата, или новата царица трябва да излезе. Другояче, ако една не излезе от кошера, една от тях трябва да плати с живота си.

Казвам: Във вътрешния живот, сега, влизате в една фаза в живота и трябва да наблюдавате. Онова щастливо зърно в хамбара, колкото и щастливо да е, което пожелае да се прослави, да излезе вън, в света, непременно трябва да умре. И ако то не умре, ако не пострада, то не може да расте, не

може да има живот в себе си. И на Земята страданията са хиляди пъти по-добре, отколкото задоволствата, които имате. Най-малко два пъти са по-добре страданията, отколкото някое щастие. Ако вие сте щастлив, богат човек, всички ви завиждат, материално ще ви завиждат. Ще се явят около вас мнозина, които ще ви ограбват. Ако сте бедняк, сполеми ви нещастие, ще се явят някои да ви съжаляват. Тогава къде е разрешението на въпроса? Човек разрешава една голяма задача. Има едно естество и само чрез страданията човек може да се избави от него. И най-голямото богатство в света е скрито под мантията на страданието.

И действително, никой в света, няма друг човек в света, който да е страдал като Христа. В историята нямаме друг такъв пример, който е умрял така на кръста позорно и след 2000 години да има такъв успех както Христа. И ако някои правят възражение, съвременните християни още не са възприели християнството, но на езически дух служат. Със старите разбирания живеят. В човека има едно старо разбиране и се забелязва в човека едно същество на голяма гордост.

Когато първият човек се постави на едно изпитание в райската градина, Бог го предупреди – тъй както е казано, то е за децата. Научно не е обяснено защо и за какво Бог казва така. Че Бог му казва просто така: “От плодовете на всички дървета ще ядеш, но от туй дърво няма да ядеш. Защото, в който ден ядеш, ще умреш. И ще изгубиш всичко.” Свършва се въпросът и човек се поставя на едно изпитание. Когато дойде змията, онзи, ученият агент, каза: “Не сте разбрали заповедта, така не е искал да каже Той. Вие сте много прости, деца сте. Той ви каза, че в който ден ядете, като Него ще станете.” Обърна се заповедта. И тогава хората, без да проверят, го послушаха. Те се обезвериха в Бога и повярваха в другия, който нищо не беше направил за тях. Господ направи райската градина, всичко им даде, а онзи, който дойде да ги излъже, без да е направил нещо за тях, щом им каза първата реч, че ще бъдат като Бога, бяха готови да ядат. Кое се случи сега?

Вие, например, все роптаете, защо Ева яла. Че, няма някой от вас, който да не е ял. По три пъти на ден ядете. Сутрин ядете по един плод, на обяд и вечер ядете по един плод от

забраненото дърво. Някой – по два пъти, но най-малко по един плод на ден ядете и се чудите защо са тия нещастия в света. Ама представете си един ден поне да не ядете от туй дърво – да не допуснете никаква отрицателна мисъл в ума си спрямо някого и да не възроптаете за нищо. Като един ангел – да не мине лоша мисъл в ума ви. Един ден поне да не мине. Някои минават за последователи на Христа. Тази добрина и животните имат. И животните са тъй добри. Като го нахраниш, и животното е добро. Но бутни го – хапане има, ритане има, мушкане има.

Сега, не мислете, че с този характер, който човек има... Тъй, както е сега човек, по никоя начин не може да влезе в Царството Божие. При Бога не може да иде. Ти може да идеш да живееш при Бога, но да идеш при Бога, не може. В Бога може да живееш, но при Него да идеш, не можеш. Че, ако ти не можеш да търпиш братя си, който е цар, искаш да го снемеш от трона, как ще идеш при Бога? В Царството Божие хората не са еднакви. Вътре ще забележиш, че има едно грамадно различие – и по знание, и по сила. Тук, на Земята, за да снемеш някого, трябва да направиш един комплот*. И ако речеш в Невидимия свят да направиш един комплот, ти сам трябва да се състезаваш, както Давид с Голиат се състезаваха. Вместо да се бият всичките хора, двама души ще се бият. И който надвие, неговата страна се смята за победител. Но туй няма да разреши въпроса.

Във вас, във вашия ум седи мисълта: “Защо такива страдания?” Аз ще ви запитам: Защо ви е миенето? Сутрин като станете, защо се миете? Най-после, може да ви попитам: Защо ви е яденето? Че, не яжте. Какво има? Ами всичките ви дългове защо стават? Често казвате: “От борчове не може да се освободим.” От какво произтичат борchoвете? От ядене. Престанете да ядете и няма да имате никакви борчове. Защо ви са борchoвете? Искате да имате къща, да се подслоните. Защо идат борchoвете? Защото искате да имате къща. Понеже искате знание да добиете, ще идете в някой университет, колегия**, ще заборчлеете. Казвате: “Ако не идем в универ-

* комплот (фр.) – заговор.

** колегия (от лат.) – вид средно учебно заведение.

ситет, учени няма да станем.” Привидно е така. Но знанието човек го има, той го носи със себе си. Питам: Кой е онзи, който досега е ял, че не е умрял? И кой е онзи, който досега градил къщи и пак не е умрял? Кой е онзи, който ходил в университета и пак не е умрял?

Сега, някой път лошото в религиите е там, че плаши хората. Без страх! Не е страхът, който разрешава въпроса. Страхът, то е най-голямата смърт. Това да не правиш, онова да не правиш. И човек казва: “Какво да правя сега?” И Моисей нарежда, като вземете неговите заповеди. Аз харесвам само първата заповед на Моисей: “да възлюбиш” – положителна е. Другите заповеди са все в отрицателен смисъл. Да не убиеш, да не крадеш, всичко това. Какво трябва да прави човек? На две плочи бяха написани заповедите. На едната плоча беше Божият закон, а на другата – човешкият закон: Не кради, не убий. А на другата – Божественият закон: Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкото си сърце. Да имаш един ден, който да осветиш. Да почиташ баща си и майка си. Подразбира Бога, да почиташ себе си.

Казвам сега: Ако вие сравните вашето верую, което сега имате, ако сравните сегашните ваши вярвания с онова, което трябва да имате, с което трябва да се освободите – без страдания не може да се освободите. Всички искате да минете в света, да се подигнете, велики да станете и без страдания да живеете. И тогава страданията идат в света по два начина: едните ще се наложат, другите доброволно ще ги приемете. Петър искаше да убеди Христа, че няма защо да страда тук. Казва Му: “Аз с тебе ще дойда, ще напуснем еврейския народ, ще идем на друго място, няма какво да ни гонят тук. Някъде ще ни приемат по-добре.” Но Христос не прие това, казва: “Ти не ми говориш по Бога, ти търсиш своето удоволствие. Ти, Петре, не мислиш по Бога.” Казва му Петър: “Какво ще стане с нас, ако Тебе разпънат, да не бъде зле?” Взе Го настрана и Му каза: “Ще се компрометиращ. После, Ти минаваш за Месия. Ако Те хванат и Те набият и Те разпънат, с нас какво ще стане? Ние, които Те следваме, какво ще направим?” – “Я се махни – казва Христос – оттук, ти не мислиш право.”

Сега вие се спирате върху апостол Петър. Всеки ден вие се приближавате при Христа, казвате: “Господи, Ти пострада заради* нас. Пък какво искаш от нас този кръст?” И като се молите, молите да не дойде голямата беля до главата ви. Какво ще ви каже Христос? – “И Аз се молих, и Мене не послушаха; и за вас да се помоля, пак няма да Ме послушат. Тази беля ще дойде до главата ви. Аз се молих за Себе Си: ако е възможно, да мине тази чаша, да стане нещо, но не мина. И за вас да помоля, пак същото ще бъде. Мене не послушаха, и за вас ще бъде същото. Тази работа може да се поотложи малко само.” Тъй ще ви каже Христос. Какво ще правите тогава? Вие тогава ще се разсърдите, ще кажете: “Тъй ли? Не вярвам вече.” И пак ще те разпънат тебе [и ще] казват: “Тук един безверник.” И на кръста като умреш, ще кажат: “Ето един верующ! Един Син Божи!” И стотникът, като умря Христос, каза... (той не беше свещеник, но един римлянин, неверник, езичник), стотникът каза: “Наистина този човек е праведен! Наистина Този беше Син Божия.” И Писанието казва, че се били в гърдите някои, като са се връщали, разкайвали са се. Но този стотник се е замислил и казва: “Този човек тъй, както геройски умря” – римляните, като видяха геройски да умре някой, казваха: “Не е както обикновените хора. Той герой е, този човек!”

По някой път и вие се молите, като не ви послуша Христос, вие се обезверявате. Христос казва: “Ще дойде смъртта. И Мен не послушаха, и за вас ще дойде.” Като дойде часът, трябва да минете през този изпит. И тогава какво ви очаква? Да бъдете герои, понеже, като умрете, да възкръснете. Това ви оставям сега. Имате два живота, които се различават. Онези, които разбраха, знаеха Христа преди смъртта; а онези, които Го видяха след смъртта, имаше едно различие в техните възгледи.

Та казвам: Ако вие някой път искате да знаете дали ще умрете или не, да ви дам един опит, да видите дали ще умрете или не. Ако може един ден да прекарате, без да мине една лоша мисъл през ума ви, от сутринта, откато изгрее Слънцето, докато залезе. Ако мине най-малката лоша мисъл, кан-

* заради – диал. за.

дигати сте вече. Който и да ви каже, и целият свят да ви казват, всички ще бъдат лъжливи пророци. Казват: ами като умрете, хората ще ви погребат, ковчег ще ви вземат, 12 владици, много попове ще ви опеят, всичко туй. Ако си някой окултист, братята ще дойдат, ще държат надгробни речи: “Той беше отличен брат” и т.н. Всичко туй е хубаво. То е неразбиране. Човек трябва да умре и да възкръсне, за да разбере смисъла на страданието. Сега отчасти разбираме страданието.

Та казвам сега: Сега вас ви трябва да придобиете една черта на геройство. Трябва да знаете, че имате едно сражение, имате да воювате. Една война ще водите. Там учениците Христови разбираха и взеха два ножа, казват: “Достатъчни са.” Апостол Петър, като дойде, извади ножа и отсече ухото на едного. Казва Христос: Тази работа с нож няма да стане. Защото, като се браним ние, които не искаме да умираме, ще накараме другите хора да умират. Това не е разрешение на въпроса. Защото ти, който не искаш да умираш, като се браниш [от] противника си, ще го убиеш. Равносилно е това. Христос казва: Не се разрешава този въпрос с биене. Ние не искаме да умираме. Ние не приемаме смъртта. Тогава и другите ще минат по този път. И те ще минат по Божия път. Човек трябва да мине от смъртта към живота. От смърт в живот. Ако убиеш някого, ти отиваш от живот в смърт. Пък по този начин придобиване на живота няма.

Сега, аз не ви препоръчвам едно пасивно търпение. Човек трябва да бъде деятелен, трябва да работи, да издържа. Търпеливият човек бил пасивен, казва, няма какво. Христос на кръста имаше една борба, най-голямото сражение Христос имаше на кръста. Една вътрешна, духовна борба. И там Той победи. На физическото поле [от]стъпи, но вътре в Себе Си води една война и победи. Всичките лоши мисли, които имаше, всичките изкушения, целия ад, който Го нападаше, Той изхвърли вън от Себе Си и не остави никого вътре. Той като взе камшика в храма, видя, че прекатури парите, но пак си продаваха в храма. Христос като взе този камшик вътре, не остави никого, нито един – изпъди ги, нито помен не остана вътре в Него от тях. Нищо не остана от старото в Него! Като вземеш камшика в себе си, всички неканени

гости ще ги изхвърлиш във външния свят! Той не ги изби, но ги изпъди. Казва: “Домът Ми ще се нарече Дом за молитва, не за продан, не бакалница, бакалия няма да има. Дом разбойнически няма да бъде.”

Сега, като гледам, всички вие имате един надпис, надписът на някои е на гърбовете: “Голям нещастник, 5 пари нямам.” Гледам, на гърба на някого – 3 гена не е ял. Гледам на друг – не може да търпи, много сприхав, кибритлия. То са надписи, казва: “Да не буташ, кибритлия съм. Ако цъкнеш, запалвам се.” Всичките тия надписи, които са написани от всички прераждания на човека, човек трябва да ги снесе от себе си, тъй както змията сменя кожата си. Да снемем всичките подозрения. Какво ли няма в човека вътре. Някой път ние усещаме Божественото в нас. То е живо, то не може да умре. Казвам: Предстои ни една от най-големите битки, които трябва да извършим за свобода или смърт. То е свобода. Какво ще ни разправят за свобода? Като дойдеш в себе си – свобода или смърт! Ако предпочетеш свободата, ще приемеш смъртта; ако откажеш смъртта, ще изгубиш свободата, нищо повече! Вие искате да придобиете свободата си без смъртта. Свобода или смърт. Значи, ако приемем свободата, ако приемеш свободата, ще приемеш смъртта. Ако се откажеш от свободата, смъртта ще дойде. Ако се откажеш от смъртта, ще изгубиш свободата си.

Казвам сега: Вие, старите, учите младите, не им говорите истината. Като дойдете там, ще им кажете: “Трябва да се упражнявате, битка, голямо сражение ще имате.” И в религията говорят на хората и ще турят залъгвания. Ще дадеш малко подаяние и ще се освободиш. Казвам: Не е така. Като дойде да се освободиш, трябва да дадеш живота си. Нищо повече! Живота си, който имаш, трябва да го дадеш. И като те хванат в тази война, никак няма да се задоволят. Имаме там, в Иова, Иов наполовина страда. Казват: страдащият Иов. Той наполовина страда. Той не можа да изкара войната докрай. Иов имаше снове и дъщери, те измряха, майката и бащата останаха. Като дойде щастieto, пак ги народиха. Христос не беше женен. Иов имаше снове и дъщери, и жена имаше, тя и жена му не умря. Жена му казва: “Кажу лоша дума, една хула против Бога, да умреш.” Иов не каза това.

Христос, нямаше кой да умре заради Него. За Иова имаше кой да умре – синовете и дъщерите му, добитъкът му. Христос трябваше сам да умре, нищо повече!

Сега вие, женените, временно има кой да ви замести – вашите синове и дъщери. Вие ще останете и пак ще ги наричате. Но за неженените – кръстът. Женените наполовина ще разрешат въпроса, казват: “Ние не можахме да постигнем – синовете и дъщерите ни.” Неженените – няма кой. Или ще постигнат, или няма да постигнат. Едно от двете!

Сега ще направя едно разграничение. Жененият, то е човешкото естество у човека. Нежененият – това е Божественото естество. С човешкото може наполовина да разрешиш страданията. Като дойдеш до Божественото, ти трябва да се освободиш, там трябва да жертвуваши. Туй Учение е съгласно... Христос казва: “Ако не ядете плътта и не пиете [кръвта] Ми”. Човешкото у нас трябва да стане жертва, нищо повече.

Всички недоволства, които имате в света, тази сръдня, всички противоречия, които всеки ден идат до главата ви, не е нищо друго освен – човешкото взима надмощие. И Божественото е потиснато. То господствува над нас, а Божественото е потиснато. То е като едно малко дете, няма да стане. Човешкото властвува, често аз гледам навсякъде, евангелистите казват: “На кое ли място ще бъде?”

Като дойдоха двамата от учениците Христосви – те мислеха, че Христос ще стане цар, – и майка им казва: “Имай предвид нашите синове. Те са способни за управление. Единият отляво, а другият отдясно да бъдат. Имай ги предвид в Царството Си.” Христос я попита: “Синовете ти ще може ли да пият чашата, която Аз пия, и кръщението, с което се Аз кръщавам?” – “Може, герои са, може да пият чашата, те отдавна са пили чаши. Пък и може да се кръстят, кой ли не се е кръщавал? Като бръкнеш във водата, кръщаваши се.” Христос казва: “Чашата, която Аз пия, вие ще пиете, и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите, но отляво и отдясно на Мене е за онзи, за когото е дадено.” Тъй казва Христос на майката. Като я погледнал, казва: “Жено, жено, не знаеш какво искаш за своите синове. Те ще минат през туй, през което Аз минавам. След като минат, като възкръснат, тогава ще им дадат служба.” Ако Христос постъпваше

по човешки, можеше да каже на майката: “Ще видим, ще имам предвид Вашите синове”, да я позалъже малко. Той казва, че ще пият чашата и ще се кръстят с кръщението, “но отгясно и отляво да дам, не е Моя работа”.

Та казвам: Няма по-сладко [от това] да умре човек, когато разбира какво нещо е смъртта! Няма по-сладко [от това] да умреш, защото в смъртта човек добива своята свобода. Няма нищо по-горчиво от да се родиш. Но понеже ние не разбираме, като се ражда човек, се радваме. Но детето, като се роди, то заплаква. То веднага, още като приеме първата вдишка, кресне. Казва: “Има да ми страда главата.” А старият, като умре, не плаче вече. Който се ражда на Земята, плаче, че ще страда, а който умира, не плаче, понеже счита се щастлив. Казва: “Свършиха се всичките страдания!” Дотогава, докато човек се ражда, дотогава, докато човек умира, той не е свободен. Като умреш, ти тогава си свободен. Най-голямата илюзия, в която ние седим – ние чакаме тъй да се домогнем, да станем видни светии. Да вярват хората в нас. Този да вярва, онзи да вярва. Онези, които вярваха в Христа, като Го хванаха, всички се разбягаха като пилци. Казва: Свърши се вече.

Всичките земни работи, на които вие разчитате, всички ще се разбягат и ще ви оставят. Даже най-преданите, като Петра, онези, които ви обичат, казва Господ, и той ще се отрече от тебе три пъти. Нищо повече! И след туй ще очакваш новия живот, когато Христос излезе от гроба и влезе в оня свят. Там им показва и всички разбраха пътя! И оттам насетне тези, апостолите, всичките тези мъченици, те с радост всички отиваха да умрат. Отива човекът да умре и пее. Той сред пламъците пее, всички мъченици с радост отиваха на кладата, не рони сълзи. Че, ти, като дойдат страданията, не може да гориш – какъв герой си? Дошъл някой, 4 реда сълзи потекли и окултист, разбира. Четири реда сълзи потекли, гладен бил, два дена не ял хляб. Гладен бил. Казвам: Чакай, Христос пости 40 дена, а ти 40 дена не си постил. След 40 дена като постиш, аз съм готов да ти дам най-хубавия обяд! Като постиш 40 дена...

Та, един ирландски герой пости 80 дена и даде свобода на Ирландия. Това като влезе в другия свят, англичаните

казаха: “Даваме ви свобода!” И тъй, както сте сега, тъй, както ви гледам, в първото сражение, аз ви виждам, че с тия ваши вярвания, които имате, палтата ви ще се намерят в хоризонтално положение. Нищо не се постига, ще се изгуби сражението.

Някой казва: “Аз съм търпелив човек.” Не е въпрос за търпение. Ще дойде, ти сам ще останеш на кръста, ще те заплюват, ще кажат: “Ехе, слез!” Ама да има някой. Ни баща ти, ни майка ти е там, ни приятели, никой. Ще кажат: “Я слез, да видим, ти си дошъл да оправиш света.” Какво ще правиш отгоре? Слушай, отдолу се смеят, какво ще правиш тогава? И във вас ще дойде разочарованието. Като дойде да умираме, някой път и на вас ще дойде, ще започнете да се съмнявате.

Казват за Толстой, когато умирал, казал: “Тъмно е.” Не е така светло. Няма никой около тебе – какво ще правиш? Не е така светло. Ще минеш през една зона, никой няма около тебе, тъмно е. Ще минете един момент на най-голямо изпитание, ще бъдете големи герои. Като дойдете там, няма да има никой около теб, ще останеш сам, никакъв брат, ни Учител, всички ще се изгубят.

Вие казвате: “Като умираме, Учителят ще бъде при нас.” Лъжете се. Лъжете се вие. Христос казваше: “Отец е в Мене и аз в Него.” Но като Го туриха на кръста, казва: “Защо си Ме оставил?” Няма Го, значи! Онзи, който беше в Него, Го няма. И казва: “Защо си Ме оставил?” Така е. И след туй римляните... След туй Христос се опретна, каза: “Неразбрана е тази работа. Тази работа е неразрешена. Каквото и да става, поставям Духа Си да бъде тъй, както Ти си определил.” Един въпрос неразрешен. Казва: “Този въпрос не го разрешавам.” Нищо повече. Има един въпрос в света, който няма да го разрешите. Ще останете сами, никой няма да има при вас тогаз. Понеже, както ви виждам, вие сте с раници, все големи войници. Някои от вас сте офицери, подпоручици, някои – подполковници, полковници, има даже и генерал-лейтенант. Отивате на война, куршуми има! И няма да се върнете.

И тъй, на вас ви казвам: Които отивате, юначество се изисква. Най-напред, ако приемете смъртта, животът ще дойде. Ако се откажете от смъртта, ще изгубите свободата

си. Най-голямото разочарование в света, което не го искате, ще дойде. Туй да го знаете. Но ако приемете туй разочарование, ако приемете най-голямото разочарование – смъртта, след туй ви очаква най-голямото благо Божие – Божията Любов, вечният живот, дето човек се освобождава от туй робство, в което сега е поставен.

Тази глава, която ви прочетох, там Христос мълчеше. Казват: “Ти ли си?” – “Безполезно е да казвам кой съм.” – “Ти цар ли си юдейски?” – “Ти казваш. Ако Аз бях цар юдейски, нямаше да Ме предават, но понеже не съм цар, има нещо, за което те искат да Ме обвинят.”

Сега примерът е: готви ви се един прием такъв, какъвто не сте виждали. Не се лъжете. Може да ви залъгват, трябва да бъдете герои. Там ще останете сам. И като останете сам, няма никой около вас, вие ще се освободите от всички заблуждения. Сега вие, като има един, все се надявате. Но един ден, като останете сами, няма да има никой при вас, ще минете, ще знаете, че минавате от смъртта към живота. Ще почувствувах онова, Божественото в себе си, на което трябва да разчиташ.

И казвам ви сега: Разчитайте на онова, Божественото! И се гответе! След година, 2, 3, 4, 5, 10, за вас най-много след 120 години, все ще дойде да се изправите пред този изпит. Да не би да умре някой от вас мърцина*. Само тогава Христос казва: “Не се допирай до Мене, защото не съм възлязъл до Отца Си.” След възкресението Си казва, че не е отишъл при Отца Си. Казва: “Отивам при Отца Моего и Отца вашего.” Човек като умре, ще отиде пред Лицето на Бога. Само тогава ще видиш Лицето на Бога! Учениците казват: “Кога ще видим Лицето Ти?” Тогава ще бъдете задоволени. За да видиш туй Лице, трябва като Христа да минеш през кръста, през най-голямото страдание и след туй ще кажеш: “Отивам при Отца моего и Отца вашего.” Сега, при туй състояние, не може да идете. Сега може само да надзъртаме, отдалеч може да Го видим като една обетована земя.

Та, за да се явите пред Лицето на Бога, трябва да бъдете такива герои, че да сте се сражавали със смъртта и да сте

* мърцина – *нар.* напразно.

приели живота. Тогава ще разберете какво нещо е свободата. Човек не може да бъде свободен, който не е дал едно сражение на смъртта. Да приемем смъртта, за да приемем живота. Да пожертвуваме своето човешко естество, всички свои човешки желания, които са временни, за да приемем в себе си живота, за да дойде животът в Божественото естество, да възприемем Неговия Дух. Това е приемането на Духа вътре. Всички, които повярваха тъй, приеха Духа. Които повярваха в туй Учение, приеха Духа и оживяха в Божественото естество. И всички, които се изпитваха така, отиваха и с радост умираха. Това е първото учение на християните: с радост умираха, за да получат живота.

6.25 ч сутринта

Песента “Аз смея да кажа”

Да имаме едно малко размишление (5□6 минути).

(На поляната □ упражнения. Времето беше доста хладно, но всички, в дълбоко вътрешно изживяване, хубаво се стоплихме от упражненията. Учителят направи с нас и други свободни упражнения с ръцете и стъпки напред и назад.)

*7-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 3.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

*10 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Общо небето покрито,
но нещо прониква сияние отвътре.
Днес е пълнолуние,
но не се вижда месецът.
Времето хладничко.)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наш”
“Молитвата на Царството”*

Ще прочета 6-а глава от Евангелието на Лука.

“В начало бе Словото”

Най-важните думи в прочетената глава са последните. От 46-и стих. Има едно положение, което човек трябва да пази. На физическия свят, за да бъде човек здрав, той трябва да пази онази топлина – една нормална топлина има, която поддържа здравето. Или тъй наречения, да пази Свещения огън в себе си. В човека има един Свещен огън, който гори. И този Свещен огън зависи от правилното кръвообращение, от правилното дишане, от правилната мисъл. Щом изгубиш този Свещен огън, тогава ще дойде обикновеният огън. Тогава почва димът, горенето не става правилно, кръвообращението не става. Няма достатъчно светлина вкъщи, започваш тук-там да се буташ. И често човек търси, по някой път той търси извинение. Като прави погрешки, като някой път

направи престъпление, току търси някой адвокат някъде, да го защитава пред съдиите. Сам не може да се защитава, понеже не разбира потънкостите на закона. И може да го хванат и да го съдят. И погледнеш, вземе двама адвокати, разправи си и седи и не знае. И започнат адвокатите. И едва ли не те угасят Свещения огън.

Престани да правиш погрешки. Погрешката показва: няма Свещен огън. И защо си виновен? Защото си запалил ти друг огън, от димящия, и си направил не пакост на себе си, а си направил пакост на своите близни. Тогава от този огън излизат саждите и димът.

Та, не може да има един добър огън вънка от Свещения огън. Вънка от Свещения огън... Той е огън, който изпълня цялото пространство. Цялото междупланетно пространство е изпълнено с този Свещен огън. Защото огънят е, който поддържа живота.

Вие имате едно понятие, че огънят се пали и се изгасва. В обикновения огън е така. Всяка сутрин, като станете, зимно време, като станете, по-голямо внимание се обръща на огъня; а лятно време, само когато имате нужда, тогава обръщате внимание. Често, например, се случва, че вие заболявате, и веднага се подига температурата във вас. Свещеният огън се отличава с едно качество. Той образува една приятна топлина в човека. И когато той гори, човек се усеща крайно разположен; когато той гори, ти усещаш едно разположение на душата си.

Или вие приближавате... Може да ви дам един пример: представете си, че вие сте пътували зимно време, в една зимна нощ, върнали сте се откън, имало е 25–30 градуса студ и ви приемат в една селска колиба, къща, и ви турят до камината, до огъня. И вие си турите ръцете и приемете една приятна топлина; и като седнете, сложите си ръцете към огъня. И усещате едно приятно чувство. Като приемете това приятно чувство, същевременно и ви отнесе една хубава дрямка, засните – една почивка, подига се организъмът.

Когато гори Свещеният огън на човека, той придобива туй, хубавото чувство, което наричат хората: мир, спокойствие, вяра има, любов има на Земята. А щом дойде обикновеният огън, човек е неразположен, нервен, това няма, онова

няма, всичко го безпокои. Тогава питат: “Защо идат безпокойствата?” Щом ти изгасне Свещеният огън, всичките бели почнат една след друга да те посещават. Сега, някои от вас ще кажете така: “Та досега не сме ли имали Свещения огън?”

Тогава ще ви приведа друг един пример. Когато венчават някоя млада невеста, тя тогава нали си облича най-нови грехи. Че невестата, туй е мярката. Най-хубаво обличат невестата. Ще я накичат тъй, както никога не са я кичили. Хубаво е облечена, и чисто, тъй! Хората, само когато се женят, обличат се. Свещеният огън загорява. А после, докато тя носи булото на лицето си, има този Свещен огън. Щом □ хвърлят булото, снемат □ булската рокля, тогава □ турят обикновената рокля и кажат: “Хайде сега на работа!” Аз наричам: обикновеният огън гоїде вече.

Та, сега, хубавото е само в празнични дни. Тогава ще се облечем добре, а през другите дни – някои скъсани грехи, да се не оцапаме, ако имаме чистите грехи. Та, по този образец, от този огън зависи. По някой път, понеже ние считаме, да гори Свещеният огън много скъпо ще ни струва, та по някой път го гасим и тургаме обикновения огън. Макар че пуши, по-малко разноски са там. И действително, обикновеният огън много евтино коства. Не се лъжете, [има] много несгоди в живота и болести, които струват много по-скъпо, отколкото Свещеният огън.

Разбира се, и ние имаме една опитност; трябва да преживеете една опитност. Каквото и да се говори, може да четете за огъня, много се е говорило за огъня, даже хора са почнали да се покланят на огъня, имало е огнепоклонници. И онова, което дава цена на Слънцето, то е онази топлина, онзи огън, който иде от Слънцето. И досега казват, мислят какъв огън има на Слънцето. Когато започне да загасва Свещеният огън на човека, и човек започва да загрубява. Най-първо започва да загрубява неговата кожа. Кожата загрубява. А пък на физическото поле кожата е носител на живота. Щом кожата е почнала да загрубява, вече тия, фините течения на човека не стават правилно и почват да се явяват много болести. Загрубява кожата, няма да ви дам диагнозата, вие ще почнете да си попитвате кожата, като лекар, и ще се изпоплашите.

Вие не знаете какво нещо е загрубяване на кожата. Представете си, че имате едно дебело гемиджийско въже и и искате да направите един възел от него. Може ли да направите такъв възел, както от един тънък конец? Или пък може да направите една разлика. Веднъж аз си изваждам грехата, една хубава (вълнена) греха, дълго време не е употребена, платът много хубав. Понеже не е обличана дълго време, пък и нямало кой да се занимава с нея, виждам, че някои разумни същества влезли в нея, та направили прозорци. И доста големи прозорци направили. Седи една сестра при мене, че □ казвам: “Тези архитекти са били молците, които са влезли и намерили, че тази греха не е изплетена както трябва.” Тя казва: “Мишки са влезли, големи са дупките.” Казвам: “Не вярвам, ако са мишки, ще оставят своите визитни карти.” Намерили, че има нужда да турят прозорци под ръкава от долу. После намерили за нужно отзад, на гърба, да си направят прозорци. И там турнали. След като гледах от едната страна, виждам, че не са имали достатъчно време да турят прозорци и от другата страна. Остава сега въпросът да мислим: мишки ли са направили прозорците или молците? И въпросът остава висящ. Казвам: Ще дадем някой голям авторитет да се произнесе. Онези, които знаят хубаво да плетат. Ще ги попитаме: “От мишки ли са или от молци са тия дупки?”

Та, по някой път, като дойдем и в духовните работи, като се направи някоя погрешка, ние питаме дали е мишка или е молец. Дали е мишка или молец, е все едно. Прозорецът е отворен. Дали е молец, малък дефект или мишка, но не зная кой е. Но от тия зидари тук аз не съм доволен – нито от едните, нито от другите. Усещам лошата миризма. Като отворили прозорците, развалили грехата и оставили една миризма. И аз съм недоволен от миризмата на молците.

Та казвам: Когато Свещеният огън гори в човека, той оставя своето ухане. И когато гори другият огън, който е обикновен, и той оставя. Те са реални. Оставят всичките несподоби. Идва една млада сестра – заболели я двете плешки, и отзад плешките я болят, и отпред гърдите я болят, казва: “Не зная какво е станало – уж живея добре, храня се добре, пазя хигиеничните правила, откъде тази беда на гърба? Да

не би да е дошла от охтиката?” Щом дойде тя, то е призовка за другия свят. Да я повикат. Иска да ѝ дам някои наставления. Казвам: “Никакви наставления – ще мине.” – “Как ще мине? Човек трябва да вземе мерки.” Казвам: “Мерки ще вземеш. Една доза ще измениш мислите си – мислова доза. Ще вземеш друга доза цяр: ще измениш чувствата си. Ще измениш и постъпките си.” Казва: “Нещо по-лесно, по-съществено. Как ще изменя мислите си и чувствата си? Толкоз време се мъчих да гържа мислите си в изправно положение, и чувствата, и постъпките си, и тия работи се загнездиха по гърба ми.” Аз седя и казвам: “Не може да Ви дам никакви наставления сега. Идете дома, ще ви мине.” Тя ме гледа. Чета в очите ѝ, един поглед: че Учителят не се интересува; като че 5 пари не дава, че те боли гърбът. Тя иска да ми каже: “Че какво те интересува тебе, че ме мен боли гърбът?” Тъй си мисли тя. А на себе си аз казвам: “Позагаснал малко Свещеният ѝ огън.” Нищо повече. На мен си казвам: “Свещеният ѝ огън изгаснал.” При обикновения, димящия огън, тогава мислите са други, чувствата са други, всичко върви другояче. Как да ѝ предам Свещеният огън? Тя ще каже: “Какъв е той?” Без дим. Абсолютно никакъв дим няма, но една приятна топлина. Като те лъхне неговата топлина, като че живот носи в себе си.

Казвам сега: Ако тази сестра е тук, тя може да знае, защо я боли гърбът. Причината е Свещеният огън. Не че той е причината за болката. Отсъствието на Свещения огън е причина за всичките болести, които имаме ние, от какъвто и характер и да е. Дали са в мускулите, дали са в кръвообращението, дали са в нервната система, каквото и да е разстройство се дължи на това, когато този Свещен огън не функционира. Тогава тялото не може да възприема ония жизнени сили, които поддържат и самия живот. Има в света един временен живот, който се предава на човека при обикновения огън; другият, Божественият живот, се предава при Свещения огън. И тогава хората го кръщават, казват: “това е любовта”, “това е чувството”, “това е мисълта” – всякак го кръщават. Христос казва: “Добрият човек по какво се отличава?” И тогава добрият човек...

Трябва да взема един пример из физическия живот, за да изясня една духовна истина. Запример се казва: когато на физическия свят един човек, който съгради къща върху камък, дойде наводнение, тази къща издържа, понеже има основа. А пък другата, която е съградена върху пясък, когато дойдат тия наводнения, не може да издържи. Казвам така: Свещеният огън в човека, това е основата, върху която трябва да се съгради животът. Всякога човек трябва да гради върху него. Казва там: “Бог е Огън пояждающ – Свещен огън.” Моисей, който беше посветен върху египетските тайни, знаеше почти всичко, което вещите, учени хора в Египет знаеха, трябваше 40 години да пасе овце, за да има една опитност, за да види какъв е външният израз на Свещения огън. Той един ден, като пасеше стадото, дойде до едно място, гледа една къпина, че гори и не изгаря. Учуди го това. Той знаеше, че там, дето има огън, нещата горят и изгарят. Той се учуди как гори и не изгаря тази къпина. И отдалеч той чу глас, който му казваше: “Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свято.” Там чу един разумен глас, който излезе и говори из тази Свещена къпина. Казва: “Чух страданията на Моя народ и онова, което става в Египет. И затова съм дошъл от тази Свещена къпина да ти говоря.” Приблизително този пример изяснява туй, което искам да ви кажа. И в човека има огън.

В Новото Учение ние искаме да запалим Свещения огън. В какво седи Новото Учение? – Да запалим Свещения огън! Щом се запали Свещеният огън, всичко е свършено. То ще даде наука. Но огън трябва. Тогава ще се яви животът, ще започне да функционира животът. А пък като няма огън, ще има кадеж.

И тогава се явяват разсъждения при един обикновен живот. При един обикновен живот ще имаме обикновени неща в живота; при един обикновен живот ще имаме една опитност, която аз имах. Преди години минах през Казанлък и ми дадоха доста големи мускали с розово масло. Турили го в шишета и аз ги окачих някъде. По едно време, години се бяха минали, може би една-две, и един ден ми дойде на ума да видя какво има в тези мускали, дадоха ми ги хората. Гледам, няма никакво розово масло. Мирише, но нищо няма

вътре. Казвам: Дали тия са се подиграли или по погрешка ми дали празни мускали? Всичко изчезнало, изфирясало, няма никакво масло в мускалите – празни. Казвам: Това нещо, което се изменя и изчезва, то е правено на обикновен огън. Ония неща, които стават на обикновен огън, всякога се изгубват, не са реални неща. Запример едно розово масло, варено на един Свещен огън, никога не може да се изпари. То се изпарява и с хиляди години седи там. Тези шишета и досега седят в 66*, доста хубави шишета, с халкички такива направени.

Казвам: И вие сега мязате на такива празни шишета. Ако всичко изфирясва от вас, трябва да знаете, че е от обикновения огън, който гори. Има обикновени мисли, които изчезват; има обикновени желания, които изчезват – губи се туй, обикновеното.

Ще направя разлика сега, дотолкова може да направя един предмет ясен. Тия, обикновените работи в живота ще изчезнат. Щукне нещо из ума ти, ти не можеш да го намериш никъде. Не ти е потребно. Някой се мъчи да ти припомни. Тия, Божествените работи остават вечно в паметта. Те никога не могат да изчезнат. А обикновените работи всякога ще ги забравиш. И ако ги забравиш, благодари на Бога, че си ги забравил. Някой път напъваш ума си, да си ги припомниш. Запример ще осиромашееш.

Сега, да ви обясня от туй гледище. Обикновените работи са като моите мускали, аз разполагах с тях. Можеше да гоиде някой да му ги продам и цях да взема няколко хиляди от тия мускали. Отиде, изхвъркна всичкото богатство на мускалите. Да допуснем сега, вие изгубите здравето си. После осиромашееш. Значи, богатството изфирясва, здравето изфирясва.

Ти се чудиш как Господ направил света така, да изфирясват тия работи. Не смесвайте тия работи с Господа. Господ е допуснал тия работи, за да види по какво се различава Божието от вашето. Всичко онова, което Бог е направил, е нещо постоянно и всичко друго, което съществува, което вие сте направили, е непостоянно.

* 66 – ул. “Опълченска” □ 66, където Учителят е живял.

Сега, практическата страна, каква е съществената страна: всякога трябва да се стремите да поддържате Свещения огън. Да направим едно малко различие. Човек има едно вътрешно различие. Как познавате от двама души кой е по-силен? Някой път формата показва, но някой път товарът, с който е натоварен човек, показва. Че онзи, по-силният кон носи повече товар. А слабият кон носи по-малък товар. Онзи, който е свършено слаб, него почти не му турят нищо, само самара си носи той. Някой път здравите коне са натоварени, а онези, които искат малко да се угодят през лятото, които са изпосталели, не носят нищо, освен самара си. Значи във физическия свят един кон, който носи товар, е ценен, повече пари му плащат.

Казвам тогава: Има два вида товари. Запример някой път ако [се] натовари един кон с ечемик или жито, той го помирихва, приятно му е, че носи ечемик. Казва: “Може да ми дадат и на мене от този ечемик!” Ако конят е натоварен с пясък или друго нещо... Вие психологически не сте наблюдавали, като срещнете един кон, натоварен с пясък, какво е състоянието му. Тогава той е недоволен, понеже няма нищо за него. Когато носи жито, когато носи хляб, ечемик, самият кон е доволен. По някой път вие сте натоварени с голяма скръб, казвате: “Голям товар имам.” Щом можете да го носите, вие сте силен. Щом имате голяма скръб, значи са ви намерили за силен и са ви натоварили. Казвате: “Домегна ми данося тия страдания. Не съм имал бял ден, искам да бъда радостен.” Че, радостта, и тя е товар. Значи, ти искаш да се натовариш с ечемик. Аз правя сравнение. Като си натоварен с пясък, ти имаш обикновен огън – правя паралел, – когато си натоварен с ечемик, с жито или такова нещо хубаво, в което можеш да участвуващ, то е Свещеният огън.

Тъй щото, защо идат страданията? Дим има вкъщи – обикновен огън. И спасителното средство е да се запали Свещеният огън. Аз ще ви приведа същия пример, който казах по-рано, ще направя същата аналогия. По какво се отличава Свещеният огън от обикновения огън? При един голям земеделец, който работил на нивата, идват две млади моми. Едната – от аристократически произход, от милионери закъсали, тръгнала по света да си търси прехраната. Тя е

угрижена, паднала духом. Идва до къщата – тя е затворена, момата седи и мисли, като дойде земеделецът, как да му разкаже страданията си, за да влезе в положението □, и да □ помогне. Като някои писатели, нали знаете, като пишат, чудят се каква дума да турят, за да се харесат на хората. Иде друга една мома, и тя закъсала; като влиза, гледа къщата затворена, тя гледа къде е ключът. Отваря къщата, измита я, донася вода, намира брашното, отсява го, замесва хляб. Онази се чуди, какво голямо безобразие върши. Тя мисли, че ще има цял скандал, като се върне земеделецът. Намира нещо за ядене, сготвя всичко; върща се земеделецът, намира двете моми вкъщи – едната се разшетала, погледне: хлябът готов, яденето готово, изчистено, изметено навсякъде. Той се усмихва, като гледа такава спретната мома, казва: “Дойдох вкъщи, искам да се поотплатим, Господ живот и здраве да ти дава.” Разговаря се с тази мома, която шета. “Господ и тебе да ти дава, да ти плати така!” Тази мома има Свещения огън, а онази – обикновения огън. Тя чака да се изменят условията на живота, да дойде земеделецът, да я погледне усмихнато. Но той не обръща внимание на нея, но на онази, работната. Сега, как ще се разговаря земеделецът с онази, другата мома? Лични отношения са. Еднообразен живот: “Баща ми умря, много заможни бяхме. Баща ми добър човек беше, остави ме сираче; не само това – умря и майка ми. Като умря баща ми, останах половин сираче. Като умря майка ми, останах цяло сираче. После умря брат ми, умря сестра ми – останах самичка в света, нямам никого около мене.”

Питам сега: Този, който така се оплаква, какво понятие има за живота? Баща му умрял, майка му умряла, брат му, сестра му умрели – четирима души умрели. Той има идеята на Настрадайн Ходжа, който казва: “Като умре жена ми, ще се свърши половината свят. Аз като умра, целият свят ще се свърши.” Не, баща ти не е умрял. Баща ти се е освободил от твоя тормоз; майка ти се е освободила от твоя тормоз, брат ти, сестра ти – също. И ти си останал сам да носиш товара. Те всички се освободиха и казват: “Хубаво стана, че се освободихме.” И тогава ти оставаш да живееш. И ако погледнете, в околния свят въпросът почти тъй седи. Бащата умрял, всич-

ките най-добрите заминават и остават най-ленивите, най-мързеливите. Не иска да работи той, командуват наготово. При бащата седи, той го гледа и го потупва. Той от бащата имаше да вземе нещо. Брат му, сестра му умряха, той остана сам. “Нашият прокопсаник” – каже бащата и въздъхне и обърне се на другата страна. Работата на майката, на бащата, на сестрата остава на него. Той ще учи, нищо повече. Не е въпрос, че са умрели, ще учи занаята на баща си, ще учи занаята на майка си.

У тебе ще запазиш Свещения огън. Писанието казва: “Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.” И всички онези, които имат Свещения огън в себе си, те са живи. Няма какво да ги търсим. Те са при огъня.

Та, искам да ви представя, не може да има едно разбиране. Както и да разправят на един човек за живота, онзи, който няма Свещения огън, той си разбира едно. Запример може да разправят на един човек, той дойде при вас, той най-първо не иска да ходи, той иска пари назаем. Казва: “Нямаш съчувствие, аз деца имам.” Той няма никакви деца. Казва: “Четири деца имам, жена”, пък той няма нито жена, нито деца. За да изкрънка нещо от тебе, така ще ти каже. Или, за да изкрънка пари, ще ти каже, че следва в университета, вече последен семестър, осми семестър, още една година му остава. Пък той не е замирисал към университета, само приказва за университета. Или той ще каже, че е последния клас на гимназията, той иска да му се помогне.

Сега не искам да се спирам, тия неща аз ги давам за изяснение, за да разберете Свещения огън. Противоречията в живота се раждат от един вътрешен недоумък. Недоумъкът е винаги признак, че Свещеният огън не функционира – това е всичкото. Недоумъкът в каквото и да е отношение: в здравословно отношение или в чувствено отношение, или в мислено отношение, е само признак, че Свещеният огън в тебе не функционира тъй, както трябва – то е всичкото.

Сега, другите неща, няма защо да се занимаваме с тях. То си има ред правила, всичките религии искат да покажат пътя за най-добрия живот. Най-първо, ти не можеш да живееш един добър живот, както ти искаш, ако Свещеният огън в тебе не е запален. Казвате: “Ще дойде Духът Божий.” Кога-

то дойде Духът Божий, тогава Свещеният огън трябва да е запален. Най-първо, когато Духът слезе отгоре над тия хора, в огнени пламъци, запалиха се тия хора. Това е Свещеният огън. Тук сте прави. Когато дойде Духът, Той ще носи Свещения огън. Хората по някой път, за запалването на Свещения огън казват: мръднало му сърцето. По някой път вие, когато ви мръдне сърцето... Не зная коя по-хубава дума да употребя. Мисля, има по-хубава дума. Аз няма да употребя думата “мръднало” му сърцето, понеже е физическо, но – стоплило му се сърцето.

Има едно стопляне на сърцето – то е Свещеният огън. Една топлина действа на сърцето от Свещения огън. И веднага тази закоравялост, тази грубост в тебе, всичко изчезне, всичко омекне, почнеш да мислиш, да чувствуваш. Най-първо, когато няма Свещения огън, недоволен си от всичко. Ти си най-добрият човек, недоволен си, като че целият свят е крив. Щом се запали малко Свещеният огън, ти минаваш в друга гама. Тогава се свързваш, Свещеният огън свързва хората. Ако той не се запали, ти където и да идеш, този, Свещеният огън ще те заведе при хората. Който има запален този, Свещения огън, ако ти искаш помощ, ще я намериш само там. Хората, у които гори Свещеният огън, по това се отличават.

Или, друго изяснение. Само при големия извор, при изобилната вода ти можеш да идеш, никой няма да те смущава. Дето една вода капе, всички награкали и постоянно там речено-казано, речено-казано. Аз съм гледал, при някоя малка чешмичка има стомни счупени при голямото блъскане, всеки бърза, никой не чака. А при голямата вода, всички си наливат вода и почти мястото е празно. Когато Свещеният огън гори у човека, натрупването го няма, всичко е тихо и спокойно и всичко си върви редовно. Всеки ден върви по ред.

И сега вие ще ме попитате: “Ама ние от кои сме сега?” Един художник може да имитира огъня на платното и може да го имитира тъй живо, че ти като гледаш платното, като че гори. Там гори, без да изгаря. Един художник може да ти запали един свещен огън, ти можеш да се измамиш, да мислиш, че този свещен огън постоянно гори. Сега вие всички

имате по една свещена картина с нарисуван свещен огън и все го гледате, казвате: “Гори нашият Свещен огън.” Аз се радвам на вашата картина, тя е на мястото си, но вие ще намерите този художник, който е нарисувал тази картина, да ви каже оригинала откъде е рисуval. Ако е прекопирвал от друга някоя картина, той не е художник. Ако той е нарисувал от Свещения огън, ще кажете: “На кое място е тази картина? И аз искам да ида на мястото, и аз искам да видя Свещения огън.” Че сте видели Свещения огън как гори на картината, е хубаво, но трябва да идете и да имате истинския Свещен огън. И там, от самия Свещен огън да вземете този вътрешен импулс. Художникът, който е рисуval, той не може да предаде повече. Туй, което той е предал, в нашето съзнание има предадена една картина нарисувана. Ще благодарите за нея. Но при художника ще идете да ви покаже къде е Свещеният огън. Трябва да се научите как да го поддържате. Не да го палите, но трябва да се научите да поддържате Свещения огън в себе си. Той не може да се изгасва. Никога той не се изгасва. Но всичката работа сега в поддържането на Свещения огън.

Та казвам: Туй, което поддържа Свещения огън най-добре, това е Вярата, това е Надеждата, това е Любовта. Туй, което поддържа Свещения огън, това е Знанието, Мъдростта; туй, което поддържа Свещения огън, това е Вярата, това е Истината. Тия неща поддържат Свещения огън.

Свещеният огън, това е реалното у човека. Онези неща са отвлечени още. Любовта е нещо още много отвлечено. Туй, което чувствуваш. Бог е Любов. Бог е нещо много отвлечено. “Отвлечено” подразбира в този смисъл картина неразбрана. Ние имаме известни схващания за Слънцето, но за неговата големина и грандиозност, за онова, което е в Слънцето, ние нямаме понятие. Както и да описваме, каквото и да описваме ние, от такова далечно пространство за Слънцето, какво е вътрешното състояние на Слънцето, ние не знаем.

Наскоро в “Мир” имаше една статия. Български[те] вестници събират такива окултни неща. Та, в “Мир” изнасят, изясняват слънчевите петна на какво се дължат. Та, след като привежда ред научни данни [на] сегашните учени хора за учението за петната, и най-после привежда и понятията

на старите, тия учени агенти на изток, индусите както вярват. Те считат, тия петна се дължат на ангели, които излизат от Слънцето да носят Божиите благословения във вселената. Та, ангелите, като се връщали от своята експедиция, експедиция, за да предадат, че са изпълнили Волята Божия, та като влизат в Слънцето, отварят големи дупки. Петната те правят. Как го изчисляват математиците, така обясняват. Един автор обяснява едно източно вярване. Той не трябва да обяснява работата на източното вярване. От сегашното гледище той обяснява: “Като хвърлите един камък голям във водата и водата разпръсква като гейзер.” И казва: “Ангелите като влизат в аурата на Слънцето със своя устрем, понеже се движат с голяма бързина, като се мушнат в аурата, тия пламъчета изкачат нагоре и се отварят големи пътища, по които те се връщат в Слънцето.” И тия отворстия учениците ги схващат като черни петна.

Че съвпада, този период за сливането на ангелите и тяхното връщане става в 11 години. Та, правят сега паралел с източните вярвания и изследванията на модерните учени хора и този период е пак 11 години. И се учудват. Един период: ангелите като излизат от Слънцето, докато се връщат в Слънцето, образуват се петната.

Та, сега, това не е го обяснението на нещата. Щом ангелите излизат от Слънцето, минават през Земята, ако имаш запален Свещения огън, те ще се спрат при тебе, ще ти предадат едно послание и ще си заминат. Най-малко трябва да имате една ясна представа за движенията.

Запример нека вземем, ангелите се движат с по-голяма бързина, отколкото бързината на светлината. Но ние вземаме, че с бързината на светлината се движат – 300 000 километра в секунда. Туй, което един ангел може да извърши в една секунда, един човек от вас му трябва 3000 дни. Три хиляди дни превърнете ги на часове. Три хиляди дни му трябва, за да изходи туй пространство. На вас ви трябва 3000 дни да преминете едно пространство от 300 000 километра. Туй, което ангелът минава в една секунда – 300 000 километра, на тебе, обикновения човек, ти трябва 3000 дни. Колко години влизат? (– “3 години.” – “10 години.”) Десет са много, но 9 и от 10-ата година няколко месеца. Та казвам: Каква

грамадна разлика съществува в начина на схващането. Значи, туй, което един ангел може да извърши в една секунда, една каквато и да е работа, на тебе ти трябва повече от 9 години, близо 7 месеци и няколко дни ти трябва.

Та казвам: Когато у нас гори Свещеният огън, тия ангели се спират. Ангелите всякога се спират при хора, у които гори Свещеният огън. И за дълго време не седят на рандеву*. Той ако се спре, ангелът, при тебе една секунда, то е достатъчно. Той като е седял една секунда, за него е много, понеже те го считат като че е 9 години и няколко месеца, че е седял. Той една секунда ако седи при тебе, ти ще считаеш, че е седял 9 години и няколко месеци. Даже ако седи една 300-хилядна от секундата, то е пак приблизително на доста много. На колко време може да съответствува една наша секунда? По-малко време ще бъде тогаз.

Колко сега биха предпочели да остане ангелът, колко време от секундата бихте желали да остане при вас ангелът? (–“Постоянно.”) То е идеята постоянно, но то е несъвместимо, не мислете, че постоянно, туй е реално. Понеже нещастията, които постоянно ни следват, реални ли са? И безпокойствията, които постоянно идат, реални ли са?

Постоянните неща са непрерывни. Туй помнете за реалността. Там, дето става прекъсване на нещата, прекъсване на каквато и да е реалност, дето става едно прекъсване, то не е реално. При неща, при които не става никакво прекъсване, тия непрерывни неща, те са реални неща. Дали вие ги съзнавате или не, то е друг въпрос. Но в самите неща, в същността на нещата, дето няма прекъсване, там е реалното. Запример, ако в твоя живот, ти в младини си мислил едно, а в старини – друго, станало е прекъсване, ти не си бил в реалния живот. Ако ти облажаваш живота на младините си, а не си доволен от живота на старините си, ти не си в реалния живот. Животът, и в младини, и в старини е един и същ. Но за нас има стари и млади.

От гледището на Свещения огън млад и стар съвсем другояче може да се обяснят. Идеята за млади и стари е съвсем възпитателна идея. Например каква е разликата, каз-

* rendez-vous (фр.) – среща.

вате: “Едно време бяхме млади.” По какво се различава младият човек? Може да дадете едно изяснение. Най-същественото, което отличава младия? Същественото, което отличава стария? Има някаква разлика. Но това ни най-малко не подразбира, че е съществена разликата. В духовния свят старите хора са много подвижни, те са подвижни като светлината, а пък младите са инертни, те се движат едва, едва пълпят. Както на Земята старият е неподвижен и младият е подвижен – напълно обратното. Та, на Земята младите са на правия път, а старите са на кривия път, в движението. А в духовния свят, от това гледище, старите са в правия път, а младите са в кривия път. Затуй, понеже и духовният свят, по някой път той приема повече стари хора, понеже те са по-пригодни от младите. И от младите много малко кандигати има. А старите, всичките са кандигати за онзи свят. А там, като гоїде до младия да го приемат, те го презледат, там има комисия, като го презледат, те казват: “Да се върне назад, той не е за нас.” А като гоїде последният, някой стар, казват: “Годен е тук, в първите редове.”

Сега ще разберете същността на нещата. Сега старият ще каже: “Дано не се случи това на нас.” Аз обосновавам сега само идеята: старите хора са кандигати за другия свят. И старият човек като умре, веднага го хвърлят в Свещения огън. Най-първо плашат ги хората. Казват, че ще те турят в огъня – в ада. Пък то действително, като умреш, ще те хвърлят в ада. А пък адът, това е ад. И на Небето, и на двете места има огън. И в ада, и на Небето има огън. Само че в ада има привиден огън, който гори, а в Небето има Свещен огън. Та, най-първо ще минеш през адския огън и ще ти настръхнат космите от всичките страдания там. Старите хора само ги турят в правия път, те димят, кадят вътре. Като се запалят в ада, изведнъж всички отиват горе, в Небето.

Сега, това не е така, само за обяснение. Сега не искам да го вземете буквално, да кажете, че е тъй. В Свещения огън ти не можеш да намериш нито едно недоволство. Щом се намери в тебе една мисъл на недоволство и едно желание на недоволство, то е признак вече, че не си в Свещения огън. В Свещения огън абсолютно всички мисли и желания и постъпки, всичко в себе си е хармонично. Ти си в рая, в блаженството. А щом изгубиш блаженството, ти вече си из-

лезнал от Свещения огън. Та, в себе си ще съдиш. Щом дойде онова състояние на недоволство, ще кажеш: “Огън е това.” Обикновеният огън е това, дето се раждат страданията. То е външната страна. И тогава, като разсъждавате, вие ще се намерите в едно противоречие с вашите възгледи. Вие може да вземете буквално – огън. Ама тогава какво ще мислим за Духа? Изследвайте Духа. Светлите Духове навсякъде ходят със Свещения огън. Нито един Дух не отива без Свещения огън. Вие не може да отделите Свещения огън от разумността; не може да отделите Свещения огън от мира на човека, от любовта, от надеждата, от вярата му, от милосърдието му, от въздържанието, кротостта, от доброто и всичките добродетели. Вие не може да отделите Свещения огън – възрастването на тази добродетел. Всичките тия добродетели растат и се развиват в Свещения огън. Той е като почва, на която всичко расте. И ако премахнете тази почва, всичко престава, всичко спира. В този огън всичко туй расте.

Или казано тъй: че в Бога живеем и се движим. Значи, Бог е огън! И тогава – по думите “Бог е Любов”, а Любовта носи този Свещен огън. Любовта се носи от Свещения огън. А Свещеният огън носи живота. Той е огънят. Право разбираше трябва. Именно животът е израз на Свещения огън. Любовта е израз на Свещения огън. Надеждата, вярата, всичко туй е израз на този, Свещения огън. Но какво нещо е огънят, вие го оставете това. Всички неща се проявяват при Свещения огън. Не че Любовта се създава от Свещения огън, но Любовта се проявява при Свещения огън. Проявява се – той като е там, и тя е там; той като отсъствува, и тя отсъствува. Като отсъствува Свещеният огън, и вярата я няма. Той като не се проявява, нещата остават непроявени.

Та, ще ви превода от вашето гледище, за да ми разберете мисълта. Искам да направя мисълта конкретна малко. Мога да ви говоря на един отвлечен език. Хубав е той, отвлечен математически език, но понеже не са всички математици, а той е много мъчен. Той е за най-умните хора, най-острият ум, да е най-умният. Тогава ще кажете: “Ние от кои сме?” За специалисти математици способни хора има. И ако вие искате да направите вашата къща привлекателна, зимно време трябва да имате запален огън на вашето огнище; трябва да имате една хубава стая и стаята ви да бъде затоплена, че

който влезне, да не му се иска да излезне от стаята. Пък ако искате да направите вашата стая неприветлива, при 30 градуса студ оставете вашата къща с незапалена печка. И тогаз, кой как дойде, ще си иде навънка. И после, ще ви кажа: Някой път вие искате да бъдете привлекателни, да ви обичат хората, всичко това. Аз ви превеждам сега Свещения огън. Искате всички това: да придобиете много блага. В Америка и в Германия има много общества, които говорят за магнетизъм. Цяла наука има как да привличат хората. Проста работа е това. Ти, за да бъдеш привлекателен, да те обичат хората, запали огъня си. Никакви други реклами не ти трябва. Нищо не казвай. Той, като дойде при тебе, не му се иска да излезе. Казва: “Привлича ме нещо.” То е огънят. Огънят го привлича. Запалете Свещения огън и ще бъдете здрави, хората ще те обичат, ще бъдат в твоя услуга. Изгасне ли огънят, хората ще почнат да бягат от тебе. Хората казват: “Студен човек е той, лег е този, ледена планина.” Казват: “Студен си.” А пък някой път, тъй като е вече наближило да се запали сърцето, кажат: “Има нещо у него, топлина има в този човек.”

Та, това не са неща привидни, реалността е това. Искам да знаете, като говорите, не да говорите, но да мислите за Свещения огън. Не да го разисквате, а да мислите дълго време за Свещения огън, в който Бог се проявява. В къпината! В който всичките свършени души и духове, които идат, го носят със себе си. Това е Свещеният огън. Като го получим, да сте научили да го пазите. Не да го пазите, той не се нуждае от пазене, а да поддържате в себе си Свещения огън! А с туй се поддържа и животът. Аз не разгатвам защо Бог направи света, че ближният ми един ден не ме обича, че баща ми не ме обича, бърра-бърра-бърра. Като гледам тъй, някои се оплакват като някои обрани попове. Обрали един адвокат, който носел два револвера, та се оплаква: “Обраха ме” – казва. “Ама кобурите* ти?” – “Е, не можах да ги употребя.”

Тази работа мяза... всичките други мерки, които вземаме ние вкъщи; ти ще държиш Свещения огън. Някой на мене ще разправя, че не ял, че пари нямал, че лекарят не дошъл,

* кобур (от тур.) – *остар.* и *диал.* пистолет.

че това било, че онова било – нареди ред причини. Аз го слушам, казвам му: “Приятелю, ти като нямаш Свещения огън, и пари да имаш, и каквото и да имаш, всичко е празна работа.” Като имаш Свещения огън, всичко добре отива. Нямаш Свещения огън – работата не отива добре. Ни наука ще ти помогне, ни невежество, ни любов, ни право – нищо не може да ти помогне. Имаш Свещения огън – на камък да сееш, на камък да седнеш, всичко тръгва. Някой път не се безпокойте. Казвате: “Този човек няма пари.” Една доза от пламъка на Свещения огън като покажеш, той ще добие много повече от всичкото богатство на света.

Та казвам сега, аз тургам следущото тълкувание: Разумен човек е онзи, който е съзидал живота си върху Свещения огън. И дойдоха всичките изпитания на живота – той устоя. А неразумен човек е онзи, който съгради живота си върху димящия огън. Сега огънят вътре се разбира. И ако ти съградиш живота си само върху димящия огън, постоянно ще имаш пушек. И като дойдат изпитанията в живота, всичко туй ще изгори и ще се помете. И ти ще кажеш: “Животът нищо не струва.” Затуй градете върху Свещения огън! Не да мислите за този обикновен огън; не онзи огън, дето са вярвали верующите и се покланяли на него. Не. Той е навсякъде. Всички напреднали същества за Свещения огън имат само едно понятие. Всяко едно напреднало същество, което излиза от Бога, носи със себе си този Свещен огън. И дето ходи, и работи с него. И като се връща, пак го носи със себе си. Този огън е, който навсякъде може да се носи. И докато е с вас, или, по човешки казано, ако вие изгубите огъня си – той не може да се изгуби, но ако вие престанете да вярвате в него, в туй, което ви държи, – тогава иде противоположното. Хората казват: “Обезверил се той. Той не вярва в Бога.”

Та казвам сега: В Свещения огън, той е същината на нещата вътре. И аз го наричам тъй: живот без страдание, живот без противоречие, живот без смърт. Живот, в който няма никаква смърт. Нищо повече! И там ще дойдат пак неща, ще има някои неща, и благодарете, че всички неща не се обясняват. Защото всяко едно обяснение е една спънка. Ти мислиш, че нещата са обяснени, а те не са обяснени.

Сега ще ви преведа, като обяснявам някои истини, ще дойдем до положението: отишъл един да се учи как се правят

баници, най-хубавите бюреци. Дошъл до един турчин, първо-класен бюрекчия, учен той. И той му казал как се правят бюреците. И като ги опекал, този казал: “Дай да ги вкуся.” – “Не може. Продават се. Имаш ли пари?” – “Нямам.” – “Ще ги миришеш само.” Той му предал всичко: как се правят, как се пече, а като дойде до яденето, казва: “Имаш ли пари?” – “Нямам.” – “Ще ги миришеш само.” (*Смях.*)

Та, всичките обяснения, които аз мога да ви дам, то е както бюрекчията, който всичко ви каза, а като се опекал, ще ви каже: “Пари имате ли? Ще ги помиришеш.” Та, кое е важното? Важно е яденето на бюрека, а всичкото друго, може и без него. Хубаво се ядат опечените бюреци. Вече човек има една представа. Тогава всичките философии престават. Ти, като го ядеш, не питаеш: “Как става?” Казваш: “Много хубаво, отлична работа е това! И утре ако има такъв бюрек!”

Та ви казвам сега: Вие досега сте учили как се прави Свещеният огън. Хубаво е! Но всякога бюрекчията, след като си направи бюрека, като речете да ядете, той казва: “Не може, няма да се яде, само ще помиришете.” Та ви остава само да си похапнете от опечения бюрек – или, да се поогреете на този Свещен огън. Да имате една ясна представа за Свещения огън, за едно огнище, дето са събрани най-великите хора, дето мислят и говорят за неща, за които апостол Павел казва, че е бил и той при огнището на Свещения огън, та чул неща, които човешки език не може да изкаже. И то е туй Свещено място, дето е Свещеният огън. Там са всичките най-умни хора. И тогава си дават най-хубавото ядене и там е най-хубавият разговор – при Свещения огън. И желая ви сега и вие да бъдете при този Свещен огън.

7.18 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота! (Три пъти.)

Сега – на упражнението. На поляната!

*8-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 10.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ВЪТРЕШНИЯТ ЗАКОН

17 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Звездно небе, меко време.
Тъмно е.)

Нарядът.

13-а глава от Евангелието на Лука

“В начало бе Словото”

Има едно разбиране. По какво се отличаваха вярващите от времето на Христа и сегашните вярващи? Има ли някаква разлика? Във времето на Христа, казват, че било старото верую, а сега – новото верую. Представете си, че имате такава една задача. Имате един човек, който дошъл от пустинята при вас, но вие знаете, че ако му дадете хляб, той така ще се задави и ще умре; ако не му дадете хляб, пък гладен е – ще умре от глад. Какво трябва да правите? В единия случай, ако яде, тъй накриво ще глътне, ще се задави и ще умре. Защото някои хора умират от нямаване, пък някои умират от имане. Сиромашът умира, защото е сиромаш и богатият умира, защото е богат. Тогава кое е за предпочитане: сиромаш ли да умреш или богат да умреш? Ако умреш богат, от гледнцето на света ще имаш големи почести. Ще те погребат с много почести. Ако си военен и умреш, пак почести ще имаш. Ако си един богаташ, с голямо уважение и почести ще те пратят в твоеото жилище. Ако си сиромаш, ще имаш една проста каруца, един отподире ще върви и гробарят ще те погребе. Но пък в другия свят, там ще те посрещнат. Поне по евангелски е така. Тук няма да имаш много почести, пък там като идеш, ще те посрещнат добре. Тогава, гладен ли

ще умреш или си ти ще умреш – кое е по-добре? Сега може да решиш богат ли да умреш или сиромах да умреш.

Но да изменим, тогава. Ако вземем паралела: учен ли да умреш, или невежа да умреш; силен ли да умреш или слаб да умреш; като добър човек ли да умреш или като лош човек? Някой богослов учи в училището, за да стане поп и да проповядва на хората. Хубаво, не е лошо. Учи човекът, свършил академията, ще вземе високо място: ако е в Америка или в Англия, от висшето духовенство все са академици, свършили са университета; някои са свършили по медицината, имат висше образование и той става проповедник. Ако си музикант, ще свършиш музикалното училище и ще свириш на хората. Ако четеш Евангелието, четеш го, за да знаеш да проповядваш на хората – да цитираш стиховете, да кажат за тебе: “Този отлично знае Библията!” Има християни, които знаят Библията отлично – всеки един стих в коя глава, коя книга, на кое място се намира. Хубаво е това. Има други, които се хвалят, че не знаят. На тях все Духът им говори. Те все казват, че Духът им казал нещо, или че Духът не им е казал нещо. Но има два вида, от разни категории са духовете. Много категории са духовете. Все духът казал, но какво? Зависи каква е степенята на духа. Няма, когато духът да не е казал нещо, някъде някои работи. Някъде някои работи ти е казал духът. Какво е казал? Като си бил като дете, като на дете ти казвал, някъде ти казал като на възрастен и някъде ти казал като на стар. Казал ти духът, но различават се тия казвания.

Сега, като ви се говори така, вие всякога се намирате в едно противоречие със себе си по единствената причина, че у вас има две партии неопределени, та ту едната иска да бъде на власт, ту другата. И по някой път вие като че вземете ту едната страна, ту другата. Но и всичките християни не могат да се освободят. Един свещеник ми разправяше една своя опитност. Той имал един ръководител от Невидимия свят, да го ръководи. “Та, бях го позагазил малко. Едно време като другите хора почнах и аз да си събирам парици, да ги турям за черни дни. Та, понатърках едно гърне и една вечер виждам моя ръководител, един стар, така ме бутна по челото и каза: “Едното ти око гледа към земята, знаеш ли?” Като

станах, гледам в огледалото – при челото, над окото, има една черна точка.” – Дето го бутнал с пръста. – “И може би един месец сега това петно.” Един от добрите свещеници е той. И той намира, че човек се изменя. Някой път в младини човек е много духовен, в старини става материалист. Някой път в младини е материалист, а в старини е духовен. Но всичко се случва.

Сега, по някой път, когато се проповядва, често в християнския свят питат: “Кого имате за прицелна точка, когато говорите?” Защото, проповедникът, като говори, все ще засегне някого от публиката. След една проповед връща се един мъж християнин вкъщи и казва на жена си: “Не ме е срам да говориш, да разправяш вкъщи какво правим, че проповедникът да разправя на цялото събрание. Че от амвона излиза той и говори какво ние правим. Не ме е срам ти да разправяш на младия проповедник и той да ни се смее! Той ще ни учи нас сега!” Тъй си казва той. Тя казва: “Не съм разправяла нищо.” Този, младият проповедник, чел някой роман или някоя книга, нещо, което така дошло, че се нагласило според техния живот както бил. Но казвам: Щом вземеш нещо върху себе си, имаш право така да разсъждаваш. Някой път имаме право. Някои неща могат да ни засегнат. На правата страна съм. Запример бил си на някой концерт, пеят някоя песен. Гласът на певеца е хубав, приятно ти става. Пък някой път самата песен както е избрана и гласът на певеца те дразни и ти съжаляваш, че си ходил на концерт. Но това е външната страна.

Но щом дойдем до живота, имаме едно друго положение. Всеки ден вашето състояние се мени. И вие не знаете кои са причините. Някоя сутрин станете и не сте разположен, не искате никой нищо да ви говори. “Днес – казвате – да не ме буташ.” Но него ден ще се случи така, че този ден всички ще ви бутнат. После може да се извините с голямо извинение, но погрешката е станала. Ние не знаем защо стават погрешките в живота. Ти мислиш или чувствуваш добре и в един момент твоето състояние се измени. И ти не знаеш дали ти си фактор на това или факторът е извънка тебе. Вземете две месоядни животни: един вълк, който е свързан и е гладувал три деня и друг един вълк, и той е гладувал, но вие вземе-

ме месо и дагетe на единия вълк, а другият ще се разкъса. Той не може да обясни как да дагат месо на единия вълк и да не дагат на другия. Вземете другото положение: имате една овца, вързана там, и един вълк. Господарят дава месо на вълка, а овцата ни най-малко не се безпокои. Тя си гледа спокойно това и ни най-малко не я гразни месото. Ако пък гоиде другият господар, че даде трева на овцата, вълкът ни най-малко няма да се гразни за това. Питам: Кои са причините, че единият вълк се гразни, когато дагат на другия месо, а нему не дават? И защо в другия случай, че яла трева овцата, това него не го интересува? И овцата казва за вълка: “Нека си яде той месото.” Сега, ако преведете тия символи – и в живота има някои неща, които ви гразнят, а пък има някои неща, които не ви засягат.

Сега, до вътрешния живот. Понеже трябва да растете. Растенето зависи от един вътрешен закон. И ако не се разбира животът, растенето спира. Някой път животът спира – ако не се разбира. Растенето на живота спира, ако не се разбира. Някой път някои християни забелязват, усещат, че животът е спрял. Три, 4, 5 години никакъв растеж няма. Той не се е променил. Гледаш, този християнин сал току цитира, стихове цитира, няма нищо ново в него. Веднъж, два, триж – няма никакъв прогрес.

Сега аз ви навеждам на онези явления, които се явяват в живота. Как да ги изясним, понеже сме в едно стълкновение с тия явления. Запример, ако се даде една тема, върху която да пишете: “Какви са отличителните черти на християнина?” Вие ще дадете няколко определения: да вярва в Христа, да има жива вяра в Бога, Духът да работи в него. И може да дадете много други определения. И може – и в самото добро има едно определение; най-краткото определение и най-изразителното определение е: да вярваш в Христа. Това не значи, че си християнин още. То е външно. Да си позлатен, това не значи, че си злато. Защото да вярваш в Христа значи, че си позлатен. Едното положение. Е, представете си, че имате едно златно шише, туй шише е златно и може да го продадете. Но представете си, че вие шишето само не може да го продадете, златно е, но това шише има предназначение да носи вода. Тогава, може да е златно, но какво съдържание

има в него? Може мислите ви да са прави, може даже и чувствата ви да са прави – от злато да са направени, а при това съдържанието на вашите мисли и съдържанието на вашите чувства да не отговаря на външната форма. Може вие да сте християни по съображения. В Америка ако идете, има учени лекари, които влизат в известни общества, но те са лекари, които си пазят интересите в обществото. На събрания те отиват първи, усърдни са в събранията. Тук, в България, българските лекари в църква не ходят, а в евангелската църква лекарят е на първо място. Но той има интерес, защото, ако не ходи на събрание, няма да го викат, няма да има клиенти. А така, кой как заболяе, викат го, лекарят има клиенти. Туй е в Америка. Не е лошо, отлично е това. Вие не разбирате вътрешните подтици. Някои българи, които са ходили, казват: “Лекарите в Америка са най-набожните хора, всякога в църква ходят. Там лекарите не са като нашите лекари, набожни хора са.” Каквито са нашите лекари, такива са и американските лекари, няма никаква разлика. Този човек може да е добър като лекар, но може да има съображения. Ти може да си християнин, но може да имаш известни съображения, че си християнин. Аз може да ви проповядвам, и аз имам съображения. В даден случай вие не знаете моите съображения. Може да минавам за много добър. В истинския живот вътре има нещо, което определя същината на човека.

Сега може да попитате вие. Често хората си служат с един софизъм и не можем да се избавим от него. Носи един една торба и казва: “Знаеш ли какво има в торбата?” – “Не зная” – “Е, като не знаеш, няма какво да ти кажа.” – “Зная, зная.” – “Е, като знаеш, няма какво да ти кажа.” Сега аз няма да ви кажа какво има в торбата, няма и да ви отказвам, но ще кажа, че всяко едно верую, което човек поддържа в даден случай, то може да му е полезно. Има моменти в живота, когато самият живот се нуждае от това. Представете си, че вие носите една малка светлинка. Но запалена е вътре в джоба ви. Има такива кибритени клечки. Но ти денем вървиш и тази свещ не ти трябва. Склонен си ти да я хвърлиш, казваш: “При това слънце, що ми трябва тази светлина?” При това положение всички хора са еднакви. Но Слън-

цето залезе. По някой път Слънцето си има свои особености. Погледнеш го, скрило се някъде и останеш ти на тъмно. Казваш да не залязва, а то залязва. Казваш ти на Слънцето: “Не знаеш ли аз в мрачината къде ще уда?” И Слънцето не иска нищо да знае, остави те то в тъмнина и си залязва. И светлина не ти оставя, на общо основание те оставя на тъмно. И ти кажеш: “Туй, светлото Слънце, на което аз уповах, което беше идеал в живота ми, то ме остави сега.” Слънцето казва: “Имаш един малък заместник в джоба си, запали него, докато си свърша работата и утре пак ще дойда и ще запали свещта си.” Та казвам: Всяко едно верую може да не ни трябва сега, понеже светлина имате, но все трябва да си носите по една воценица.

Сега Христос му казва... Идват, искат да Го сплашат, казват Му: “Махни се оттук, животът Ти е в опасност, че Ирод е намислил да Те убие.” И Той не се уплашил. Казва му: “Идете кажете на тази лисица, че едн-какво правя.” Там не е преведено добре. “Аз – казва Христос – всичко свърших, ама и с него ще свърша.” “Аз ще се свърша”, но те го турят тъй: “Аз се свърших, но както Аз ще свърша, така и другите ще се свършат. Както Аз ще свърша, така и той ще свърши.” Искане да каже: “Днес свършвам, той може да Ме убие, но и него – както и с Мене, така и с него ще направят. И той няма да избегне свършването.” “Идете – казва – кажете на тази лисица, макар че е на високо място: както Аз свършвам, така и той ще свърши.” А другата мисъл е затаена: “Както Аз ставам, така той няма да стане. Той ще свърши като Мене, но няма да стане като Мене. Аз ходя и върша Волята Божия, а той върши своята воля. Той управлява и мисли, че е турен да управлява.”

Та казвам: В дадения случай един път вие вземате мястото на този Ирод, един път вие вземате мястото на тия, които дойдоха и казаха на Христа. Три положения има. Казвате: “Този път, по който сме тръгнали, няма да го бъде. Искане да се измени положението.” По някой път дойде мисълта, която е смешна. Ти си тръгнал по този път, но някъде ще те претрепят. Малко си посвидай устата, гледай си интереса. И трябва да се пазиш. Е, как трябва да постъпиш

сега по Бога? Да ядеш ли хляб и да умреш или гладен да умреш? От любов ли да страдаш или от безлюбие?

Да направя малко по-ясно. От любов ли да страдате или от безлюбие да страдате? И в любовта има страдание. На всинца са побелели главите все от любов. Страдате от любовни страдания: “Измъчи се душата ми.” Мъчи се човекът. Вие вземете в обикновен смисъл любовта. Има нещо в любовта, което измъчва хората. При любовта, аз считам, хората страдат, тъй както с хляба хората се задавят. Викам ме, казват: “Ти защо ми даде хляб?” Виноват ли съм аз, като му давам хляб и той яде и се задавя? Питам: “Откъде взе този хляб?” Нали сега, като дагат [на] някои оръжие и някой се самоубие, казват: “В кой магазин взе това оръжие?” А ако ви подведат под углавно дело за хляба, ще питам: “Откъде взе хляба?” Казват: “Задави се този и умря.” Ако в България се изкара един такъв закон, да се осъди виновният, че е продал хляба, мисля, че няма да го хванат за виновен и няма да го осъдят. Но виновен е онзи, който е ял. Ами ако се заведе дело, че не сте му дали хляб и той умре от глад? Там ще заведат углавно дело. Но питам: Ти в себе си знаеш, че ако му дадеш хляб, той ще умре и ако не му дадеш, той пак ще умре. Как ще разрешиш въпроса? Аз ще му дам хляб да яде, че да умре поне наяден. Аз туй ще предпочета – да яде хляб; поне като яде, да умре. Поне като умираш, няма да ми кажеш: “На вратата ти умрях, гладен умрях”, а ще ми кажеш: “На вратата ти сит умрях!” И той ми казва, че умира сит пред моята врата. Гладен човекът – не могат да ме обвиняват. За да не ме обвините, ще му дам хляб, че нека умре. Аз не зная вие как ще разрешите, а [за] себе си аз намирам този изходния път. После, някой път задавяли ли сте се някъде? Човек може да бръкне с пръста си в устата и да извади хапката от гърлото и ще каже: “По-малко трябва да ядеш. И после, хапките ти трябва да бъдат по-малки.”

Всякога човек се задавя, когато има две противоположни мисли. Когато дойде една отрицателна мисъл, човек всякога се задавя, кривото гърло се отваря. Ако човек е концентриран в яденето и е благодарен, не зная, но мисля, че на 100 милиона случаи само веднъж може да се задави. Пък ако умът ти не е концентриран, тогава всякога се задавя

човек. Ти говориш и се смееш в яденето, тогава става хата-лък*, нещастие.

Сега, тези са физически работи. Задавянето е физическо нещо, а движението – на духовния свят, за да се прогресира, за да има мисълта сила, да бъде мощна; понеже всички желаете да направите нещо, как ще направите? И вие очаквате да дойде Духът и Духът не идва. Очаквате да дойдат благоприятните условия на живота и те не идват. Какво трябва да правите? Четеш Евангелието, но чакаш да те повикат някъде да гържиш някоя сказка или чакаш хората да те повикат. Във всинца ви се заражда желание да говорите на някое голямо събрание. Много мъчно е да се говори на някое голямо събрание. Тия хора имат свои възгледи. Вие може да говорите на хората тъй, както е говорил един евангелски проповедник, когато бяха хванали разбойници в Македония и после го откупиха. Един ден разбойниците донесоха агне, донесли и вино и той започнал да проповядва. Главатарят станал весел и се присмял насреща му. Те всички го слушали, и главатарят го слушал, но после главатарят му казва: “Хубаво говориш, но – пари, пари!” И когато аз ви говоря, вие ще кажете: “Учителю, деца имаме, дрехи трябва, възлища трябва, какво ще се прави? Защо ни говориш тия работи? После, къща нямаме – пари, пари!” Един ден идват две сестри и казват: “Една стая има тук, да ни се даде.” Но тази стая десет души са идвали да я искат, тя е чужда стая, не може да се даде. “Ама ти – казва – кажи!” Но ще кажа на едного, ще дойде другият и ще каже: “Защо на този я даде, а на мене не каза да я дадат?”

Не се разрешава така въпросът. Един Учител не е пратен в света да урежда вашите стая, те са ваша работа. Един Учител не е пратен да учи как да ядете, то е ваша работа. Птиците ядат и пият, без да ги учат. Родени са така. А вие ще търсите къщи. Животните си намират къщи, аз виждам птичките: дето ходят, намират някоя дупка под стрехата, влизат вътре и сутринта излизат, вечерта пак се върнат и аз не им вземам наем. Някой път излюпват и децата си и не им вземам наем. Сега мнозина от вас тук сте направили къщи и мислите да

* хаталък (ар.-тур.) – диал. злополука, беда.

зи давате под наем. Аз нищо нямам против, то е ваша работа. Човек, който иска да опита характера си, да си направи една къща и почне да я дава под наем на наематели и ако може да ги търпи, той е добър християнин; ако не може да ги търпи, той още не се е научил. Или пък човек, за да се опита дали е християнин, той не трябва да си строи никаква къща, а като наемател да ходи и ако може да изтърпи хазяите си, ти си отличен. Ако с всичките хазяи може да се спогодиш, ти доста си успял. Така е работата. Казва: “Без къща.” Казваш: “Християнин съм, без къща съм, Господ да ми даде къща.” Онзи, който казва: “Защо Господ не ми дал къща?”, той може да е християнин, но ученик не може да бъде. Той е далече още. И онзи, който е тръгнал без къща, и който има къща и уповава на къщата, той ученик не може да бъде. И онзи, който се оплаква, че няма къща, и който има къща и се оплаква, и двамата не са за Царството Божие. Ти, като имаш къща, не си за Царството Божие; и като нямаш къща, пак не си за Царството Божие.

Ти ще цитираш стиха, че бедните ще влязат в Царството Божие. Че, бедните не са бедни. Ония хора, които влязоха в Царството Божие, бяха най-богатите в света. Че, кои са бедните? Доколкото знаем, онзи Лазар* те го наричат беден, но той не беше беден. Лазар беше най-големият богаташ. Един богаташ, който по една случайност заболява и отива да изпитва сърцата на богатите, да види доколко ще му дадат. Този богат Лазар влезе в дома на друг богат и вижда колко е затворено сърцето му. Този, богатият Лазар се е смирил, съзнал, че животът не седи в богатството, не седи и в сиромашията, но и той бил богат. Но когато минавал богатият покрай него, той си казал: “Аз сега сега пред твоите врата, пък и ти някой път при моите ще бъдеш.” И Христос представя, че този Лазар не е бил беден. Той, като умира, отива при богатите, при Авраама отива, на почетно място. А богатият, като умира, отива в ада. Значи той е на вратата, вън, на богатия Лазар. Там седи и казва: “Отче Аврааме, моля ти се, жаден съм, прати Лазара да намаже гърлото ми с малко вода.” Казва му Бог: “Нямаме време сега да изпращаме на

* Евангелие от Лука, гл. 16, от ст. 19 до края.

шите слуги да намажат гърлата ви. Тъй – за тази работа нямаме слуги.”

Може да си представим историята и другояче. Христос я представя в един смисъл. Той я представил, че има правда. Ако ти живееш добре и охолно в този свят и ако в този свят мислиш само за този свят, в онзи свят ти ще се намериш в положението на онзи, богатия. Ако ти избегнеш своята съдба, не искаш да живееш, да бъдеш доволен от живота, който Бог ти дава, а търсиш един богат живот, да бъдеш богат, здрав, ти в този живот може да го имаш. Но в Невидимия свят, като тръгнеш, тогава две задачи ти дават, нямат те: “Как искаш, благото на Земята ли да ти се даде, или като се върнеш тук, да ти се даде?” И тогава, като тръгнеш от горе, ти подписваш какво искаш. Като тръгнеш и искаш благата на Земята да ти се дадат, те ще ти се дадат, но като се върнеш, никакви блага няма горе. Не мислете, че като благувате на Земята, ще благувате на Небето, това е изключено. Две блага са изключени. “Много са изпитанията на праведния, но от всички тях ще го избави Господ. И всичко това ще се превърне на добро.”

Я вижте, псалмопевецът Давид казва... Господ го взе от под овцете. Овчар беше той и показа голямо мъжество, но след туй каква голяма беля си наведе на главата. Та гони го Саул, имаше интриги и най-после освободи се и стана цар, избави се от Саула. Но после в дома му дойдоха такива неразборици, такива изпитания, че надали в историята ни, не знаем да е имало един цар, толкова нещастен, колкото Давид. Та един от синовете му направи едно голямо престъпление със сестра си, друг уби брата си, та какво ли не. И после го гони. Един лежа с жените му. Голяма неправда! Вие не гледайте сега, дойдоха тия неща. Голямо нещастие и геройство остави Давид. Че като го гони синът му, той си посипа главата с пепел, че върви и плаче: дано се смили Господ над него. Но имаше си причини, защо. Ще оставим причините. И ако се четат псалмите на Давида... Ако Давид не беше минал през всичките тия изпитания, той нямаше да напише нито един псалом. Но като мина през тия страдания, той написа тия псалми. Но той трябваше да мине през тези големи изпитания.

После, вземете живота на Иова – и това е дадено там. Но там е дадено малко по подобие. Големи изпитания мина Иов, но и изпитанията на Давида не бяха по-малки.

Най-после, вземете живота на Христа. И Той имаше най-доброто желание, най-доброто учение, проповядваше, учеше и имаше най-голямото добро. Но имаше и най-големите страдания. Хванаха Го като някой престъпник и Го съдиха по римските закони, разпънаха Го на кръст. А някои хора умират по-спокойни. И те страдат, само че на някои страданията са явни, а на някои не са явни. Гледаш някого, казваш: “Виж колко е весел.” Но той само привидно е весел. Той е весел отвън, но има нещо, което го боли. Като му погледнеш лицето, ни най-малко не е весел той. Който не разбира, така мисли. А има хора, които са весели от себе и от живота си. Духовни са те. Той е разбрал и носи каквото му дава животът – доволен е от съдбата си. Казва: “Дошло е.”

Сега аз не искам да ви представя тъмната страна. Това не е животът, това е само една фаза на живота. Ако Месечината се изпразня и се пълни, това е фаза на Месечината. Ако Месечината се изпразни, това ни най-малко не показва, че тя се е изпразнила; и ако се напълни, ни най-малко не показва, че тя се е напълнила. И празната Месечина, и пълната Месечина е все същата Месечина. Нейното естество ни най-малко не се е изменило. Спрямо нас нейното положение се е изменило, но спрямо себе си – не, ни най-малко не се е изменило. И като е пълна, и като е празна, тя е същата.

За нас, някой човек, изменя се положението му, но то е привидно така. Той е един и същ. Майката някой път кресне на своите деца – не че се е изменила. Детето може да каже, че майката се е изменила. Че, вятърът като духа, ни най-малко не се е изменило неговото естество. Не спирайте, нека духа вятърът. Не мислете, че всякога човек трябва да е тих. Все трябва да се разфучи малко, да подуха малко, но това ни най-малко не показва, че неговото естество се е изменило! Не, движението се е изменило. Обнова става, самият живот го изисква. Сериозна работа е това. А някой път някому гори къщата – някой аристократически минава край тебе, не се спира, не се поздравява, отива да си гаси къщата. Ти казваш, че не обърнал внимание на тебе. Че, ако

му гори къщата, на тебе ли ще обръща внимание? Ако ти полееш една кофа с вода, свърши се работата.

Сега, това са ред разсъждения и искам да ви наведа на една мисъл: да бъде умът ви гъвкав. Здравият живот, тъй както се развива, в научно отношение, трябва умът ви да бъде много гъвкав – и в това седи животът. С един гъвкав ум, с едни гъвкави чувства, ти ще имаш един по-дълъг живот и ще живееш по-дълго време. А с един ограничен ум, с едни ограничени мисли, чувства, ти ще живееш един кратък живот. И няма да намериш смисъл на живота. Ако си гъвкав, ти може да предотвратиш всеки удар и можеш лесно да се справиш със своята съдба. Някой път и съдбата те дебне, изпитва те. Запример тя иска да те удари някъде, а ти тъй ще се превиеш, тъй ще се огънеш, че ударът едва те допре. Туй ще роди мисъл у тебе. Мене ми разправяше един войник, показва ми той шинела си, след като му говорих за Промисъл. “Видиш ли – казва, – има Промисъл в света.” Тогава ми показва шинела си. Този шинел тъй надупкан, нашарен е той, отвсякъде са минали куршуми! И той го носи за спомен. “Промисъл има” – казва. Но аз виждам: този войник е бил гъвкав, неговият ум е бил тъй гъвкав, че всеки куршум не върви по права линия, но ще заобиколи от наоколо. Тия куршуми се оттегляли. И казва той: “Промисъл има.” Показва неговия гъвкав ум.

И ние казваме: човек трябва да върви по правия път. Няма нито един човек на Земята, който да върви по правия път. В този смисъл, буквално ако вземем, ако идете да видите как се правят пътеките – защото вие в ума си мислите, че хората вървят по прав път, а те вървят по един много крив път. Гъвкав трябва да бъдеш, съобразителен. Не трябва тъй право да вървиш. Срещнеш един човек, заобикаляне ще има голямо. И колкото по-големи заобикалки ще има, толкова по-добре. Ако тръгнеш на пътя, ти ще срещнеш голямо съпротивление. Сега, някои оттук, които са дошли, гледам, някои хора искат, по правия път искат да вървят и не заобикалят. Срещат се някъде и двамата вървят, кой ще отстъпи? Някъде ще отстъпиш. Казал ти някой някоя любовна дума, говори ти така, кажи му: “Благодаря ти, много сладко ми

говориш.” Че направи един превод. И много мъчно се правят преводи. Има един език в света – мъчно се превеждат думите.

Запример как ще ми преведете думата: “Ти си голям будала”? Вие ще кажете, че той е глупав човек. Ни най-малко не е глупав. Това е чужда дума: “буд-алах”. “Буда”, или “буду”, и “ал” – “будала”. Значи да вземеш нещата по Бога – да ги вземеш тъй, както Господ ги е дал – “будала”. А ти считаеш, че този човек е голям невежа, първокласен нехранимайко. Много се лъжеш. “Ти си голям будала” – аз ти давам най-голямата титла, да ги правиш нещата, както Бог ги прави, а ти казваш: “Аз – будала?” А щом не си будала, тогава ти си онзи, големият, другият, който не си будала. Аз не зная, ако вие може да намерите корена на тази дума “будала”... Но аз зная корена на човешките думи. Първоначалният произход на всичките думи – имат съвсем друго значение. После, думите са претърпели в човешкия живот... Станал преврат с думите, те изгубват своето значение, обезценяват се, обезсоляват се думите. В човешкия живот става преврат на думите. Те са претърпели голямо изменение. От едно значение са минали в друго значение. Не зная в български език дали има такива думи. Но в английски език има думи насъбрани, преди 200 години са имали едно значение, а днес имат точно противоположно значение. Една книга има, която показва какво значели думите тогава и сега. Да вземем думата “контент” и думата “превент”*. Сега значи: “Господи, тури им препятствие”, “Господи, забрани им, препятствуй им, да не би да направят”. А преди 200 години имало друго значение: “накарай ги да направят”. Когато** преди 200 години значело: “накарай ме, Господи, да го направя”. Обратното значение. Тази една дума, която е значела: “накарай ме да го направя”, а сега значи: “да не ме заставиш да го направя”. И цяла една психология има вътре.

И в нас по някой път става такъв преврат. Не само, но и в нашите чувства, в желанията. Има известни чувства, които едно време са имали едно значение за нас, а сега, след 2000

* content (англ.) – задоволявам; задоволявам се, доволен съм; prevent (англ.) – предотвратявам; не допускам, преча.

** когато – разг. докато.

години, вътре в живота ни имат точно обратно значение. Вземете красотата, която първоначално е била един стимул за най-добрите отношения за хората – днес красотата е един стимул за зло. Днес една красива жена може да те съблазни и за една красива жена може да стане цял един скандал. Ако един мъж има една красива жена, той ще прати стражари, ще я подозира. Когато едно време, мъж, който имал красивата жена, ни помен не е имало в ума му да се съблазни. Едно време за красивата жена не е влизало в ума на мъжа, че може да направи престъпление, за грозната жена той подозирал, че може да направи престъпление. Сега е точно обратното: грозната жена мъжът не я подозира, че може да направи престъпление, казва: “Кой ще дойде при нея?”, когато за красивата жена – “Ахаа!”

Аз ви навеждам на законите. Преврат има в понятията, или психологически, в мислите, в чувствата става промяна. Има един вътрешен закон, който изменя нещата, изпитва доколко можем да разберем съдържанието на нещата.

Та казвам: Ако вие така не разбирате живота, тогава вие не можете да намерите онова равновесие, което да въздействува в дадения случай. Сега някой седи, моли се, недоволен е той. Не е станало както иска. По лицето – недоволен е. Аз правя наблюдения. Когато някой път остана без работа, правя наблюдения, от какво произтичат страданията, какви белези има. Като видя някой човек, знаей, че жена му го напекла. Вкъщи има винаги един напечен: някого виждам, гъщерята го напекла, някой мъж жена му го напекла, син му го напекъл, или някои търговски операции. Някой проповедник, и той е напечен. Има известни белези, по които се познава. В Америка всякога ще забележите, връщат се млади проповедници, които свършват академия – пращат ги последната година да държат такива знаменити проповеднически речи, в богати църкви ги викат, – като се върне, има една тъмна омара на лицето му, не е доволен, излиза нещо съвсем опако. Недоволен е от нещо, има известни белези. Напечен е някъде, остават известни белези. Казвам: Напекла го жена му. Ти ще кажеш: “Много голямо благословение ми дал Господ, де ще намеря тази хубавица!” Напекъл те твоят приятел – какво има, стражар е той, аглутант, който Господ ти

е дал да те пази, че те чака. Погледни спокойно работата. Или, изгубил си парите – кажи: “Слава Богу, освободих се от големия товар.” Или че слуга си нямал, къща си нямал, болест те нападнала – на всичко туй поусмихни се малко.

Сега, даже и за мене може да е изпитание. Бос бих минал по-лесно, отколкото със скъсани обуца. Със съдрани обуца ли бихте минали по-лесно, или боси, през София? Ако туря хубави грехи, шанка и бос, ще кажат: “Мога е.” Но представете си, че мина през София със съдрани грехи, гащи, дупки по грехите, палто скъсано, коса разчорлена, бос – какво ще кажат хората? То е тщеславие, искам да обърна внимание, като минавам, искам хората да обърнат внимание на мене – то е тщеславие. Питам: По кой начин трябва да минеш през София – добре облечен или като последен работник? Те са крайности. Аз отвън може да го направя, но няма да бъда свободен. Като мина, ще кажа: “Аз съм недоволен от себе си.” Ще си кажа: “Туй ти остана тебе, бос да ходиш, на тебе остана на хората да даваш ум, как да ходят боси.” Казвам: Това са посторонни* работи. Но има изключителни условия, случаи, при които човек трябва да разреши правилно въпроса.

Представете си, че сте слуга при един господар. Господарят иска да го прати на едно място, но той казва: “Обуцата ми са съдрани, господарю; тази работа, за която съм ангажиран, отложи я, понеже съм си заръчал нови обуца, че като ми направят новите обуца, ще свърша работата.” Слугата взел обуцата на господаря и отишъл да свърши работата. Явява се една работа на господаря и той трябва да излезе. И той излязъл със скъсаните обуца на слугата си, той свършил работата с неговите обуца. Слугата свършил работата с обуцата на господаря си, а господарят свършил работата с обуцата на слугата си. Питам: В дадения случай кое е за предпочитане? Не да се изложиш, не говоря за насилие.

Когато роптаеш против съдбата си, това е неразбиране. Как разбирате съдбата? Какво подразбирате под думата “съдба”? Влязъл си в едно училище, в отделенията, прогимназията, или гимназията, или университета, или някое специално училище. Има известен курс, който трябва да минеш,

* посторонен – *остар.* страничен.

известни ограничителни условия – трябва да ги минеш, трябва да минеш по този път, да се ограничиш. В туй училище има такива закони, че ти не можеш да питаш защо са тия предмети. Няма да даваш ум на хората. Колкото предмети има, ще ги проучаваш и ще бъдеш точен във времето. После, в училището такива и такива грехи ще носиш. В училището не може да носиш грехи каквито ти си искаш, в някои училища ще ти искат специални грехи. Ти ще се подчиниш доброволно.

Та казвам: В живота ние минаваме през известна специализация. При известни случаи ти минаваш и трябва да се подчиниш на известен Божествен закон. Да кажем, в тебе чувството на честолюбие или личните чувства ти се развили чрезмерно. Господ иска малко да ги оглади, да ги постопи. Много са се набрали. Той ще ти даде голямо изпитание, да започнат да се топят личните чувства, да се оглаждат. Някъде си развил чувството на честолюбие толкова, станал си скържав*, връзваш парите в десет възла. Тогава ще започнат изпитанията – този те обере, онзи те обере. Искат да кажат: да се поотвори кесията малко. Някой път ти си станал много набожен, повече, отколкото трябва. Прекален светец и Богу не е драг. Тогава ще те подложат на изпитания. Ще стане тъй, ще ти снемат дрехите. Ти трябва да бъдеш духовен човек, без да знаят хората. Щом хората знаят, че ти си духовен, ти си на крив път. Ти да знаеш, че си духовен. Духовен да съм, да мога аз вътре да разбирам нещата.

Понеже аз ви говоря, понеже тази [е] 13-ата глава, турям всичките противоречия, за да може доброто да стане. Защото 13-ата глава е фатална. На английски казват: “Нещастно число е туй.” Има и други нещастни числа, не е само едно, много числа има, които са нещастни. 22 е нещастно число. 20 е щастливо число. 29 е нещастно число – за да се избавиш от него, трябва да го събереш, да го направиш на 11, че тогава да се избавиш от големите му противоречия. 30 е нещастно число, 7 е щастливо число. 1 е щастливо, 2 е щастливо, 3 е щастливо. 22 е нещастно. Яков имаше две жени. Тури две жени на едно място, че колко нещастия ще имаш!

* скържав – *диал.* стиснат, скъперник.

Сега набождам това нещо за обяснение. Всички [неща] които набождам, са свързани с духовния живот. Това са външни резултати, неправилни резултати на един живот, съществуват в колективния живот вътре. Трябва да знаем откъде излиза всяко едно нещастие в света.

Тогава Христос казва: “Уподобявам Царството Божие на жена, която взела квас и го турила в три мери брашно.” Казвам: Три мери е щастливо число. Един квас е – числото 1 е най-щастливото число, от него всичко излиза. Господ, Той е Един. Само един в света може да носи числото 1 – Той е Бог. За Него може да кажем, че Той е сам. Освен Него няма друг Бог.

Но сега, да се повърнем към туй, което осмисля живота. Следователно всичките противоречия, които се явяват в живота, имат две страни: имат една светла страна, имат и една тъмна страна. В тъмната и светлата страна се прекръстосват. Ако ние разбираме закона на Любовта, когато се говори за Божествена Любов, онази сила, която може да ни преведе през живота, през всичките противоречия на живота, за да може да го разберем и да може да се ползуваме от живота. Само чрез закона на Любовта, само чрез закона на Божието Знание, чрез закона на Божията Истина ние може да излезем и да излезем из мъчнотиите, из мъчните работи, и да използваме противоречията.

Много мъчно е да използваме противоречията. Не е лесна работа човек да търпи. Казваме: “Да търпиш.” Има известни думи, които са като отрова. Като ти кажат една дума, върти се в ума ти, легнеш, но не можеш да спиш спокойно. Казваш: “Седи тази дума, мъчи ме.” Измъчва те. Та казвам: Не е лесна работа, като кажеш някому: “Потърпи!” Цяло мъченичество е да можеш да претърпиш лошите думи. Няма по-голямо мъчение от това. Има хора, които на бойното поле са били големи герои. Но в някой вестник писали нещо за него, което уронва неговата чест, и той много мъчно го понася. Един наш приятел тъй го подвеждат, че направил взятничество* – поднаправили писма и така подвели работата, че той взел 1000 лева отнякъде и още чакал да му

* от “взятка” – разг. подкуп, рушвет.

донесат още 3000 лева. Една интрига. Как ще докажат? Ще правят следствие. Подведена е работата.

Тъй и за Христа казваха: “Ние Го чухме да казва: “Съборете този храм и аз за три дни ще го съградя.” Ведно отношение Любовета е един закон. Човек постоянно трябва да се моли. Намираш се в света в голямо противоречие – да се моли човек да се избави от тази беда.

Нали знаете оназ българска приказка за злата жена. Минавал един мъж с една каруца и видял един мъж как бил малтретиран от жена си. Казва: “Аз да съм на негово място, че да оставя една жена да ме малтретира!” Тя напуца мъжа си и се качва на неговата кола. Казва: “Какво търсиш?” – “Как? – казва. – Твоя жена съм.” Ха беля сега. Той отива в дома си и тя отива с него. “Ще кажа на жена ти, че ти имаш две жени, не си толкова честен. Аз ще ти кажа, как си играеш с мене. Аз ще разправа на жена ти каква стока си.” Какво ще направите сега, кажете ми. Представете си, че дойде в дома ти една жена и каже нещо по адрес на мъжа ти: “Аз мислех, че Вашият мъж е честен човек, пък той какво направи с мене.” Тогава как ще повярваш, кажете ми. Какво ще кажете?

Та, гледам, всичките противоречия на хората са от такъв характер. Някой път хората какво правят с противоречията? Казвам: Само ако си златен, някой дойде, оплаква се, ти не ръждясваш, макар да си окалян. Иди се умий. Ако си позлатен, кой ти е крив? Ако си златен, въпросът е свършен. Ако си позлатен, трябва да знаеш, че позлатените неща се изтриват. Всякога трябва да се определи човешкият характер златен ли е или не. Човешкото същество – същината на човека, то ще премине през всичките изпитания, за да се опита естеството му златно ли е или позлатено. Ще минете през изпитанията всички. Ако устоите на изпитанията, златни сте; ако не устоите на изпитанията, позлатени сте.

Като казвам, че сте позлатени, искам да кажа, че ще се стопите, не се отнася до вас. Щом дойдат изпитанията, вие трябва да се свържете с Невидимия свят. Не че не сте свързани. Сега, на Земята, щом се разболеете, викате лекар. Хванете ви хрема или температура имате, или огнища, или някаква друга болест – викате лекар и добре правите. Заболееш в

духовно отношение – същият начин: ще се отнесеш до Невидимия свят да те лекуват. Ако на Земята викат лекар, и в духовния свят, и там ще викате някой лекар, да ви помогне; вие не можете да се справите с туй болезнено състояние, викате лекар да ви помогне. Писанието казва: “Бъдете и моле-те се!” Христос казва: “Бъдете и молеете се! Плътта е немошна, а духът – бодър. Не знаете кога ще дойдат изпитанията.” Христос се моли да Му изпратят помощ от горе, по кой начин да разреши въпроса. С една болест как трябва да се справиш? Сега питате: някой като е болен, какво трябва да правиш? Ще повикаш лекар. И духовно като си болен, пак ще повикаш лекар. Щом си в противоречие със себе си, пак ще повикаш някой лекар.

Тогава вземете последните думи – Христос казва: “Ето, остава се вам домът ваш пуст; и истина ви казвам, че няма да Ме видите, докато дойде времето, когато ще речете: Благословен, Който иде в Името Господне.” Или, преведено на друг език: Благословен Този, Който може да ви въведе в пътя на Любовта, да разберете Божия Дух. Благословен, Който ще ви въведе в пътя на Любовта. Само там ще намериш разрешение на всичките противоречия.

Сега ние правим опити. Един ден, като влезем в пътя на Любовта... Христос, и Той мина по същия път. Излезе от привидния път и влезе в истинския път. Като влезе в този път на Любовта, тогава и Павел казва: “Сега отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното, ще познаем тъй, както сме и познати.”

Та, последното: “Благословен, Който иде в Името Господне.” А Името Господне, това е Божията Любов.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7 ч 20 мин

*9-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 17.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

БЪДИ ДОВОЛЕН

24 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.

Наряд.

20-а глава от Лука

“В начало бе Словото”

Има някои хора, които в света са винаги недоволни. Недоволството произтича от глада. Гладът е причината за недоволството в света. Нетърпението вътре произтича от глада. Нетърпелив е гладният човек. Другите хора са крайно придирчиви. Придирчивите хора са крайно преситени. Много мъчно е един човек, който се е наял много хубаво, да го угощаваш.

Сега някои от вас често сте нетърпеливи – гладни сте, гладът е причината. Някои от вас сте придирчиви – преситени сте. Преситеният човек става придирчив. Религиозните хора, когато се преситят, започват космите да ги цепят. На всякъде разправят кой е праведен, кой какво направил, какво станало, разправят тия неща, които не знаят. Действително мнозина считат да бъдеш набожен за подтик, а пък някой път, да бъдеш набожен, това го смятат за голяма привилегия. Казват: “Не е набожен човек.” Ако е между религиозните хора, казват: “Не е набожен.”

Кога човек може да бъде набожен? По какво ще познаеш набожния? Ако станеш набожен, влезеш между другите хора, ти ще го научиш. Питам: Ако се намериш между такива хора, кое положение ще вземеш? Едни обичат набожността, други не я обичат. За едни е нещо възвишено, за други е посмешище. После, някои казват: “Да разберем нещата.” Има неща, които не трябва да се разбират. Има неща, които трябва да си ги изпълнил, преди да си ги разбрал. Ако речеш

да ги разбираш, няма време да разбираш. Какво ще разбираш? Светлината ако речеш да я стигнеш, че тогава да я разбереш... Тя минава толкоз бързо, не остава време, в една 300-хилядна част от секундата минава, не можеш да забележиш кога минава – как ще я изследваш? Тя ще влезе в очите, каквото направи, направи и замине. Как ще я изследваш? Казвате: “Чакайте да я изследвам, че тогава да я разберем.” Тя влиза, без да я изследваш, и си заминава. Питам: Какво ще правите? Казвате, че разбирате това нещо. Много работи ще учите, без да ги разбирате. Много пъти, без да разбереш нещо, то става. Всяко нещо, което ще правиш без да го разбираш, ще влезе то в тебе, не по твоята воля, ами по своя воля. Ти какво ще правиш? Ти ще отговаряш за тебе.

Запример един фотограф направил един малък опит. Едно капаче има отпред, там има своята пластинка, не може да го отваря, като влезе светлината, отиде, разваля се. Трябва капачето там да е затворено – там е всичката тайна. Изведнъж като го отвори, пак го затвори. Много не го държи. Като го извади навън, той хване нещо. Какво е хванал? То е стратегия на фотографа. Той хваща светлината. Наместо да хване светлината, хванал човека вътре. Казва: “Хванах.” Документ. Какъв документ? Светлината си отишла, а друго на мястото има турено.

Някой казва: “Да разберем истината.” Ти истината не може да я разбереш, не може да я хванеш. Истината е неуловима. Истината ще остави своите последиствия. Ти ще разпращаш за последиствията, а тя си е някъде. Искам само да ви дам да мислите. Какво ще знаеш истината, кажете ми. Питам те: “Здрав ли си или болен?” В какво седи истината? Какво доказателство ще дадеш, че си здрав? Ако ходиш, здрав си; ако не можеш да ходиш, не си здрав. Ако ядеш, здрав си; ако не можеш да ядеш, не си здрав. Ако гледаш, здрав си; ако не можеш да гледаш, не си здрав. Здравето значи: ако можеш да направиш работите, здрав си; ако не можеш да ги направиш, не си здрав.

Някои искат да бъдат религиозни хора. Тази дума е чужда. Какво значи “религиозен”? Вие ако знаете думата “религиозен”, трябва да бягате от религиозността. Да си религиозен, значи имаш вол, вързан в яслите. Да чакаш да те развържат и да те развързват – това са религиозните хора. Значи

свързан трябва да бъдеш. В какво седи хубостта на връзването? Той е религиозен човек – вързали го, той седи и чака. За какво? Да го впрягат в колата, да го разпрягат от колата, да го закарат на нивата, да откарат от нивата. Той казва: “Религиозен човек е това.” Вие вече разбирате друго под думата “религиозен”. Той е вързан. Вързаният човек може ли да иде някъде? Ако твоят приятел е впрягнат в някоя кола и ти казва: “Ние да се разхождаме”, може ли той да се разхожда? Турили му гема*. Казва: “Не съм свободен, свързан съм, като стана свободен, тогава.” Някои хора не могат да мислят, те са впрягнати вътре в някоя кола. Вие ще кажете: “Как?” Ти не може да мислиш – впрягнат си. За да мисли човек, той трябва да бъде свободен, да няма никакъв юлар, да няма нищо, което да го влече, което да го безпокои. Това са нови положения.

Та, най-първо ще знаете свободни ли сте. Никакво връзване, никаква религия! Ще изхвърлите всички религии, които имате във вас от памтивека! Ще ги изхвърлите! Че като останете без ясли, няма да мислите кой влязъл, каква била е сламата – едра или дребна, че ечемикът, че зобта, после, оборът не бил пречистен, че било пречистено, дали дамът бил проветрен или не. Оставете тия, глупавите работи. Като излезете вън от дама, ще имате друга философия. Ще оставите философията на оборите. Ако разправяте все за философии, аз не искам да се занимавам с тях. Дали дамът е чист или нечист, то е ваша работа, мене не ме интересува. Тия говеда там не са мои, те са чужди. Който ги вързал, той да се занимава с тях. Казвате: “Ела да ги оправаш.” Как ще гойда да ви чистя боклуците вътре? Вие казвате: “Да бъдем религиозни.” Религията разбира свобода. Да нямаш нужда друг да те чисти. Ако имаш нужда, свободен си. Ако ти донесе някой храна, добре; ако [не] донесе, ти сам ще търсиш храната. Ще бъдеш свободен човек и няма да държиш отговорен никого, че си вързан или не си вързан. Та, всичките причини в нашия живот стават, че има неща ограничени.

В прочетената глава тия, учените евреи питат: “Да даваме ли дан на Кесаря или да не даваме?” “Да чистим ли обо-

* гем – *диал.* гълъг ремък на юзда.

рите или да не ги чистим?” Христос казва: “Този обор на кого е?” – “Наш.” – “Ще го чистите.” – “Ами обор имате ли?” – “Нямаме.” – “Няма да го чистите.” Значи: “Отдайте Кесаревото на Кесаря, Божието – на Бога.” Има абсолютна свобода. Той иска от нас да живеем така, както Той е живял. Да живеем тъй, както Той е живял, то е образ на всичката пълнота.

Казвате: “Обясни как.” Няма какво да ти обяснявам. Ако вляза в един обор, веднага ще кажа къде е грешката. Веднага аз ще позная как оборът е бил чистен. Ако страните на воловете са чисти, оборът е бил чистен; ако страните са нацапани, оборът не [е бил] чистен. Моето правило е: ако задниците на воловете са нацапани, оборът не е бил чистен. Ако добитъкът е измършавял, значи че не са ги хранили добре. Ако са тлъстички, добре са ги хранили. Ако не могат да излизат навън от обора, добре ли са били хранени? В обора са били свързани, навън не са излизали.

Ако един вол е хубаво свързан, обвиняват го в престъпление – той не може да направи престъпление, свързан е вътре в обора. Защото, за да направи престъпление, трябва да бъде свободен, навън. Но и вързаният човек прави престъпление, както един кон, като е свързан в яслите, ритне, може да счупи ръката или крака. Тогава го съдят, коня, че като бил свързан, със задните крака ритнал. Не може да го обвиняват, че ухапал, но ритнал с крака. Че, стават такива случки. Всичките престъпления не стават в свободата. В ограничението стават много повече престъпления, отколкото при свободата. Ако се движиш в една тълпа хора, може да направиш много повече престъпления, да ритнеш този, онзи, отколкото ако се движиш там, дето няма никакъв човек. Кога ще ритнеш? Щом правиш много погрешки в света, между много хора се движиш; щом правиш малко погрешки, значи свободен си, от хората далеч си, не можеш никого да бутнеш – няма погрешки.

В какво сесят погрешките на хората? Вървиш ти по пътя, видял си една жена – ето една погрешка. Видял си една мазна кокошка – ето една погрешка. Видял си един хубав кон – ето една погрешка. Видял си хубава къща – ето една погрешка. Качил си се на някой хубав кон – ето една погрешка. Казвам сега: Не срещаш никаква жена – няма погрешка. Не срещаш

мазна кокошка – няма погрешка. Не се качваш на кон – няма погрешка. Казваме: “Да се качим на коня.” Щом се качиш на коня, има погрешка.

Сега, защо е погрешката? Виждаш младата жена – де е погрешката? Ами че като видиш яденето, в тебе е погрешката – в тебе веднага се заражда желание да го изядеш. Казват: “Ти да се не съблазняваш.” Как да не се съблазняваш? Да те туря при хубавата баница, при печената кокошка, да си гладен, три дения да не си ял и да не се съблазниш. Туря хляб при тебе, ти три дения не си ял, казвам: “Няма да гледаш хляба.” Ще го гледаш и оттатъка ще минеш. Тогава, ако гледаш хляба, има ли съблазън? Ако ядеш хляба, има ли престъпление? Ако гледаш хляба, има опасност да гледаш мухлясалия хляб, да ядеш мухлясалия хляб, но ако ядеш хубавия хляб, няма никаква опасност. Има една опасност – ако ядеш бързо, може да се задавиш и да умреш. Ако имаш хубав хляб, имаш една опасност – като ядеш, да не бързаш; ако бързаш, ще си създадеш беля на себе си. Ако ядеш мухлясалия хляб, има друга опасност. В хубавите работи не трябва да бързаш. Дойдеш ли при хубавото, не бързай, спри се. Ти не бързай да ядеш хляба. Яж умерено хляба.

Вземете по някой път думата “любов” – кажете ми, какво разбирате вие? Вие знаете ли какво нещо е обичат? Когато една ябълка ми се оплаква, че не я обичат, какво разбирам? Щом ябълката е хубава, като погледне, похване я. Най-първото нещо: аз ще изям ябълката. След като я изям, ще кажа: “Много е хубава. Вие искате вас да ви обичат – трябва да ви изядат на общо основание. Христос казва: “Който Ме яде, ще бъде жив, който не Ме яде, няма живот в себе си.” В Христовото учение Христос поддържа, казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямаме живот в себе си.” Вие учите точно обратното. Казвате: “Който яде плътта ми и пие кръвта ми, това е престъпление.” Христос казва, че е едно благо, вие казвате, че е едно престъпление. Кое е на правата страна? Изял кокошката – лошо е; не я изял – пак лошо. В какво седи лошавината? Ако изядеш кокошката, ще живееш по-дълго време; ако не я изядеш, ще умреш преждевременно. Ако я изядеш, ще живееш; ако не я изядеш, ще умреш. Кое е по-хубаво: Кокошката ли да живее или ти да живееш? Гладен

ли да ходиш или кокошката да бъде изядена? Разсъждавайте. Вие искате някой път една права философия.

Какво ще бъде в оня свят? Вие пренасяте този свят в другия свят. Мислите, че като идете в другия свят, да срещнете сестра си, брата си, баща си – всички, с които тук, на Земята, сте правили всичките скандали, искате да ги намерите там и да имате един нов рай. Никакъв баща, никакъв брат, никаква сестра – [от] всичко туй няма да има ни помен. Ако ги има, тогава пак ще имате един свят, подобен на този. Защото идеята за брата е съвсем друга, отколкото онази идея, която вие схващате. Идеята за бащата е съвсем друга, отколкото онази, която вие схващате. Идеята за майка ви, за сестра ви са съвсем други.

Сега аз ви набождам на тия мисли, те не са за всинца ви, защото някои на тия мисли ще се спънете. Казвате: “Тази работа не е за нас.” Коя работа е за вас? Вие искате вас да ви милват хората и да ви носят на ръце. Че как ще ви носят на ръце? По някой път и възрастните хора ги носят на ръце. Когато искат да покажат голяма обич към някого, съберат се 30, 40 души, на ръце го носят. Всяка майка, която е родила едно дете, една-две години го носи на ръце, но като стане по-тежко, тогава дават друго учение. Казва: “Не може да те нося, ще ходиш на краката си.” – “Мамо – казва синът, – ти едно време ме носеше на ръце, имаше голяма любов.” – “А – казва, – синко, едно време не беше така тежък. Ако станеш лекичък, както първоначално, пак ще те нося, но такъв тежък, не мога да те нося, ще ходиш.”

Направете едно сравнение. Да правите изводи – да живеете един нов живот. Животът, който сега имате, от единия до другия край е пълен с несгоди, страдания, недоразумения, мъчения и какво ли не. Някой път ще дойде малко щастие за половин секунда и после пак замине и всички ние живеем само с блянове. Ти живееш с бляновете да свършиш университет, да те назначат на някой министерски пост или на някаква професорска катедра. Въобразяваш си, фантазираш си, мислиш, като станеш професор, държиш една лекция, всичките ученици да те слушат с внимание. Тогава, ако се случи както с един американски проповедник, който проповядвал много еднообразни беседи. Много закачлив бил в про-

поведите си. Някои от публиката му правили бележки, той не вземал под внимание. Тогава започнали да го задяват с яйца. Тамън говори, хвърлят му едно яйце, размаже се. Започнали да се [сипят] яйца отгоре му. Ти ще кажеш: “Тия хора са били съвсем некултурни.” Но туй показва, че и ти си некултурен. Щом предизвикаш с яйца да те [задяват] в едно събрание, показва колко си културен.

Питате ме: “Да изям ли кокошката?” Аз ще ви запитам: Ти искаш ли да живееш, или да умреш? Казва: “Искам да живея.” – Изяж кокошката. – “Искам да умра.” – Не яж кокошката. Нищо повече. Ако аз изям кокошката, тя ще страда. Едно от двете: или вие трябва да страдате, или кокошката трябва да страда. Няма изходен път. Но ако не искаш кокошката да страда, ти трябва да умреш; ако искаш кокошката да страда, ти ще живееш. Това са логически изводи. Нещата имат две разрешения. Или ти ще живееш, или кокошката ще живее; или ти ще умреш, или кокошката ще умре. И тебе някой те хване, изяде те. Ти искаш да живееш. Ако той те остави ти да живееш, той ще умре. Ако иска той да живее, ти трябва да умреш. Казвам тогава, според тази логика: едн-кой си наш брат умрял, за да живее някой – изяли го най-после. Ще си съставите за смъртта едно понятие не такова, каквото имате досега.

Значи Христос казва: “Синовете на този век, които се раждат и умират, какво трябва да правят? Трябва ли да се женят?” Ако искаш да умреш, ожени се. “Аз не искам да умирам, не искам да ме ядат.” – Не се жени тогава. Нищо повече. “А които се сподобят* с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват. Вече са като ангели, не може да умираат.” Нищо повече. Има един живот, в който няма да се ядем и да ни ядат, няма да умираме и няма да умираат заради нас. Има един живот, в който нито ще ядеш някого, нито тебе ще ядат; нито ще умираш за някого, нито някой ще умира за тебе. Някой казва: “Аз умирам за тебе.” Момата казва: “Умирам за момъка.” Умира, значи става жертва за него. В реда на нещата е. Кое е достойното за човека? Казва се в Свещената Книга: “Ако не станете като малките деца.” Само като едно

* сподобя – *рядко*. удостоя.

преходно състояние. От сегашните състояния, млад ли да бъдеш, възрастен ли или стар да бъдеш? Едно положение има. Ако не станеш като дете, не можеш да влезеш в Царството Божие. Само, за да влезеш в Царството Божие, като дете трябва да станеш. Като влезеш в Царството Божие, какъв трябва да бъдеш? Вие не знаете какъв трябва да бъдеш. Най-първо, за да влезеш в Царството Божие, освобождаващ се от смъртта. Трябва да бъдеш безсмъртен. За да влезеш в Царството Божие, трябва да си човек на любовта, да не търсиш любовта от никого – да те обичат, а в тебе да има само една идея, без да мислиш дали друг те обича.

Онзи свят, бъдещият свят, е свят само на Любовта. Туй е любов, което дава от себе си; туй, което взема, не е любов. Туй, което взема, то не е наша любов, то е любовта на другите хора. Туй, което давам от себе си, то е любов. Очакваш някой да те обича. Туй, което вземаш, то не е любов. Няма такова нещо. Това е любовта на другите хора. Казваме: Бог ни обича. Но това [е] любовта на Бога към нас. Понеже Бог ни обича, от тази любов и ние живеем. Тогава Бог ни учи, че ние трябва да бъдем като Него. Както Той дава, любовта излиза от Него и не взема, така и ние трябва да живеем. Другия живот не трябва да го отделяме вече. Той не може да се отдели.

Може да ме питате: “Как да го разберем?” Много лесно може да се разбере. Няма по-лесно от разбирането в света и няма по-мъчно от него. Много лесно нещо е в света да носиш една капка вода. Няма по-мъчна работа да носиш цял океан на гърба си. Ако искаш да носиш капка вода, то е най-лесната работа; но ако искаш да носиш цял океан, как ще го носиш, кажете ми. Целия океан се носи тук, на Земята, в оня свят се носи капката. Вие, слабите хора на Земята, разрешавате перпетуум-мобиле. Никой не го разрешил, и вие не можете да го разрешите. Ти не можеш да носиш целия океан. Капка вземи. За каквото и да разсъждаваш, както искаш, океанът не може да се носи. В другия свят целият океан може да се носи. Целият океан е капка вода. В другия свят цяло едно наше море, цял океан, е капка. Щом дойде на Земята, става цял океан.

Но разсъждавайте. Непостижимите работи са за този свят, постижимите са за оня свят. Казва човек: Непостижи-

мите работи са за този, постижимите са в оня свят. Туй, което може да се постигне, то е оня свят, реалният свят. Туй, което не може да се постигне, то не е реалният свят. Аз казвам: Реалността седи в постижимите работи. Казвам: Непостижимите работи не са реални. Когато океанът стане постижим, той е реален. Сега, от гледището на земния живот непостижимото е реално, а постижимото е нереално. Туй, което не можеш да направиш, то е реално. Ти виждаш, че зад него има нещо. Ако ти кажа, че този океан може да го носиш, тази работа ти се вижда особена. Ти съзнаваш, че на Земята океана не можеш да го носиш. Казваш: “Съгласен съм, не мога да го нося.” Ако ти кажат, че той може да стане една канка в другия свят, казваш: “Как е възможно? Това е глупава работа.” Друго, което не можеш да го носиш, то е глупава работа.

Вземете сега, има хора, които се съблазняват от парите, а други не се съблазняват. Които се съблазняват от парите, в кой свят са? В този свят са. А които не се съблазняват от парите, са в оня свят. Пита ме някой: “Защо се съблазняват хората от парите?” Защото в този свят не може да не се съблазняват. Щом не се съблазняват от парите, те са в онзи свят. Де седи съблазънта в парите? Къде е грехът в съблазънта на парите? Заблудението е там, че ти мислиш, като откраднеш парите, ще живееш. Ти като вземеш парите, ще умреш, нищо повече!

Сега да ви наведем на друг един пример. Представете си сега, че става спор между чука и наковалнята. Един гвоздеи се оплаквал от чука и от наковалнята. Но туй, естеството на наковалнята, е от рода на гвоздеа и чукът е от рода на гвоздеа. Гвоздеят на общо основание ще яде попарата на своя род – бият го, нагорещават го. Питам: Защо мъчат този гвоздеи, кой е виновен? Наковалнята или чукът, или гвоздеят? Три положения има: чукът е виновен, че бият гвоздеа; наковалнята е виновата, че поддържа този бой; гвоздеят е виновен, че седи помежду им. Да бяга! Възможно ли е чукът да не бие гвоздеа, възможно ли е наковалнята да не поддържа боя, възможно ли е гвоздеят да не седи по междината да гледа как става тази работа? Може. Не трябва да бъде желязо, нищо повече. Ако станеш светлина, с какъв дилаф ще те

турят? Ако си гвоздей, между наковалнята и чука ще ядеш бой на общо основание. Като станеш светлина, кой ще те хване, може ли да те турят да те бият? Писанието казва: “За да станеш светия, престани да бъдеш гвоздей.” Човек намира разрешение на въпросите, като стане светлина. Никой не може да го хване, не можеш да го туриш на наковалнята и чука. Свободен е човек.

При сегашните условия, при които живеете, с тия разбирания, неизбежни са страданията. Когато казваме: “неизбежни са страданията при туй разбиране, при туй схващане, при тази обстановка страданията са неизбежни”, разбираме, че се налага разрешаването на един въпрос и вие да можете да излезете от това положение. Човек трябва да стане на светлина. Всички вас ви е страх да станете на светлина, понеже казваме: “Какъв живот ще имаме?” Щом станете на светлина, няма да имате страдания, няма да имате никакви противоречия. “Къде ще бъдем?” – Навсякъде. Ти в една секунда ще бъдеш тук, а в друга секунда ще бъдеш на 900 000 километра от този, когото обичаш. Той ще бъде на една страна, ти – на друга. Има едно противоречие. Ние искаме да бъдем щастливи. Обичаш някого, искаш да бъдеш щастлив с тоз, когото обичаш. Този, който те обича, иска да те изяде. Ти когото обичаш, искаш да го изядеш. Кой кого иска да изяде? И двамата искате да бъдете щастливи. Възможно ли [е] и двамата да бъдете щастливи? Ако искаш да бъдеш щастлив, трябва да го изядеш и той ако иска да бъде щастлив, трябва да те изяде. От какво произтича дилемата? Седят двамата, ще [се] борят и като се хванат за гушата, борят се. Сега казвата е кой кого да изяде. Слабият е изяден – какво лошо има, че го изяди? Слабият е кандидат за оня свят, силният е кандидат за този свят.

Христос, когато дойде при Него изкушателят, който беше вещь в една дълбока философия, казва: “Ако си Син Божий, направи тия камъни на хляб”, Той казва: “Не само с такъв хляб ще бъде жив човек.” Всеки, който яде... Хората се карат, бой има. Но човек се храни с всяко слово, което излиза из устата на Бога – с него който живее, там е Бог. На него отговори: “Истинският живот не седи в този хляб.” Казва на изкушателя, на дявола: “Истинският живот не седи в този хляб, истинският живот седи в Словото Божие.”

Според вас, докато вие ядете другите хора, лесно е на вас, но вас когато ядат, казвате: “Подядох ме.” Човек, който ви подяжда, е ваш приятел; човек, който не ви подяжда, е ваш неприятел. Дойде един приятел, казва: “Дай 10 лева на заем.” Не ги връща десетте лева. Извиняваш го за десетте лева. То е външният процес на приятелството. Онзи човек, който не ви подяда, не е ваш приятел. За мене приятелството е: ако ме подяда, приятел ми е; ако не ме подяда, не ми е приятел.

Мисълта е малко тъмна. Как да го подяда? Много лесна работа е. Представете си, носиш на гърба си 100 сомунa хляб. Изпотил си се. Аз започвам да те подядам, да ям от хляба, който носиш. Представете си, че на ден ям 5 хляба, за 10 деня ще изям 50 хляба – аз ще сменя 50 килограма от гърба ти. Като те подядам, тебе ти олеква, ще кажеш: “Благодаря за услугата, която ми направи.” Подядането на приятеля винаги е освобождаване на известен товар някъде. Подядането има свой смисъл. Когато*, при оцетяването, когато те оцетява човек, онзи, който те оцетява, те натоварва. И само един приятел, който разбира Божия закон, той може да те оцети. Той направи престъпление, тебе те обвинят, че ти си направил това. Ти нямаш никаква връзка, но тебе те обвиняват за известно престъпление. Или те обвинят да плащаш това, което никога не си взел. Всякога един твой неприятел може да те оцети.

Грехът в света не е нищо друго освен оцетяване. Дяволът всякога ни оцетява: той дойде у тебе, чрез твоите очи види някоя хубава жена, вземе нещо, ограби я; хванат тебе, казват: “Ти си.” Понеже ти си хотелът, в който станало това престъпление, ти отговаряш. Кога става туй престъпление? Когато не разбираш закона, казва: “Как извърши престъплението?” Откраднат пари. Парите не се ядат. Извадил си ги от място, турил си ги на друго място. Извадил си ги от един джоб, турил си ги в друг. Какво престъпление има в това? По този начин като се разсъждава, къде е престъплението? Престъплението седи в това, че ти вземеш парите, за да живееш. Всякога вземането на парите носи смърт. Всяка една мисъл, която туряш в ума да вземеш пари, за да живееш, ти

* когато – разг. докато.

вече създаваш условия за смъртта си. Казвам: Какво ще вземеш? Писанието казва още преди хиляди години: “Елате, купете си от Мене без пари.” Има друга разменна монета, не само с пари може да се вземе. Вие тази разменна монета не я знаете. Ако някой стар дядо иде при някой бакалин, той казва: “Плати!” Ако детето вземе захар за 25 лева, той трябва да плати. Отива онази красива мома, че запали юргана на бакалина от четирите страни – едно кило без пари го дава. Защо на дядото не дават без пари, а на младата мома дават? Момата е огънят, дядото е желязо [?желязо].

Когато се казва, че всички трябва да приемат учението на Любовта, какво се разбира? Учението на Любовта е учение, което разрешава всички противоречия. Там, дето влезе Любовта, разрешава всичко изведнъж. Там, дето отсъства Любовта, няма никакво разрешение. Без любов в света няма никакво разрешение. Временно може да имате разрешение, но тъй, вътрешно, без Любовта няма никакво разрешение. Любовта не е преривен процес, тя е непреривен. Тя е, която разрешава всички неща веднага. Тъй ли? Тъй. Казва: “Аз без пари как ще живея?” Там е заблуждението. Кога можеш да живееш без пари? Парите са резултат на какво? Златото е един резултат на Слънцето. То е проводник, Божествен проводник. Ние досега не знаехме, че електричеството може да се предава и без жици, досега мислеха, че електричеството може да се предава само по жици. Казва: “Без жици не може да се пренася.” Всичките учени хора казваха, че електричеството само по жици тече. Дойдоха други учени хора, които казват: “И без жици може.” И през въздуха го прекараха. Може без жици, през въздуха го прекарват. Въздухът е друга жица.

Златото е необходимо за тебе като един проводник на живота, който иде от Слънцето. Ти трябва да имаш злато, да можеш да възприемеш космическия живот. Ти трябва да гържиш златото като един проводник. Не ти трябва повече, отколкото една жица да мине. Толкоз щом имаш, достатъчно ти е. Другото злато не ти е необходимо. Ако ти имаш повече пари, отколкото ти трябва, те ще бъдат товар за тебе. Та казвам: Златото във вашия ум трябва да седи като възможност.

Знаеш ли какво трябва да схващаш под думата “злато”? Един елемент, който не се окислява; един елемент, който не гние, един елемент, който сам по себе си е чист. Един елемент, който пакост никому не прави. А за него могат да ви направят пакост. Трябва да понесете една мъчнотия.

Следователно туй [е] Истината. Що е Истината? Истина-та е това, което никому пакост не прави, а живот донася. Истина е туй, което никого не заробва, а всекиму дава свобода. Истина е туй, което не създава тъмнина, а дава светлина, носи знание. Това е Истина. То е външната страна на реалния живот. Истината всякога седи в това, че тя всякога носи нещо. Ние говорим за Истината.

Та казвам: Щом имате онова, правото разбиране на човека, което ви освобождава от сегашните ви ограничения, то е Истината. Аз сега говоря не за големите ограничения. Големите ограничения, те зависят от малките ограничения. Сега са останали много малки ограничения на вас. Не ви спъват вашите големи желания, но вас ви спъват малките желания, които навсякъде са скрити. Малките злини спъват човека.

Ако Христос дойде днес в света, каква декларация дават-ме? Какво ще поискате от Него? Едно време една майка разбираше Неговата идея [така]: тя искаше единият □ син да седне отляво, а другият □ син – отдясно. Едно време разбираха всички болни – отиваха при Него да им даде здраве. Едно време идваха да ги нахрани. Четири-пет хиляди хора ходиха, слушаха Словото и огладняха. Казват: “Ако речем да отидем – далече е.” Наспори там хляба, даде им едно угощение с 5 хляба. Някой път обясняват [как с] петте хляба Той нахранил 5000. Искат да докажат научно по кой начин. Не зная по кой начин Христос ги нахрани. Факт е, че ги нахранил. Как станало? Нахранил ги. Ако днес дойде Христос, какво ще искате от Него? Едно време Му искаха здраве, пари Му искаха, днес като дойде Христос, какво ще искате от Него? Вие си задайте въпроса. Едно време вие ходехте все със старите си идеи. Те не са лоши, хубави са. Не казвам, че са лоши. В тия идеи има голямо противоречие. Противоречия съществуват, какво трябва да се прави?

Тогава ние се намираме в положението на онзи, който разбирал езика на животните. То е един анекдот. Един знаел

езика на животните. Слушал една вечер: един вол и едно магаре се разговарят. И двамата свързани в дама, разговарят се. Волът казва на магарето: “Твоят хал е по-добър. Господарят само се качва на гърба ти, поразходи се един-два часа, върнеш се. Гледат те много добре. Моят хал: като ме впрегнат – целия ден на нивата, ще ми съдерат кожата. Ако съм на твоето място, бих го заменил с моето.” Магарето казва: “Че кой ти е крив, като си глупав?” – “Че какво да правя? Да река да мушкам – не струва. Да река да ритам – също.” – “Много си глупав. Голям простак си. Престори се на болен, престори се, че не ти се яде.” Казва волът: “Хубаво, ще направя този опит.” Престорил се на болен. Господарят слуша как се разговарят, поусмивнал се. Върнал се вкъщи при жена си. “Защо се смееш?” – Тя никога не виждала мъжа си да се смее. – “Нищо, дойде ми смешна идея.” Дошъл слугата и казва: “Волът е болен, не иска да яде.” – “Остави го да си почине, впрегнете магарето на негово място.” Магарето, което нямало такъв опит, турили го на мястото на вола. Казва си: “Погрешка е, не зная къде сбърках.” Целият ден орало магарето и мислило, мислило, мислило. Връща се вечерта, пак се разговарят, господарят пак слуша. Волът си почивал през целия ден. “Как прекара днес?” – “Добре, но чух една новина. Ти вярваш в мене. Ако ти си глупав, ще страдаш. Дадох ти един съвет и ти си почина. Но господарят каза, че ако умре волът е така болен, да се заколи. Затова те съветвам, като ти дадат, да ядеш, за да живееш.” Волът ял и магарето дошло до първото положение. Магарето говорило в себе си: “Такъв съвет на хората не давам – как да бъдат свободни, защото тяхната свобода е ограничение на мене.”

Това са басни, в които е скрита цяла философия. По кой начин искаме да разрешите? Той е неразрешим, този въпрос. Ако волът е болен, магарето ще оре, волът няма да оре. Ако волът е здрав, волът ще оре, магарето няма да оре, магарето ще бъде свободно. То е противоречие, в което се намираме на Земята. Ние искаме да разрешим този въпрос. Волът нека си оре, нищо повече! И магарето нека си носи господаря. Този въпрос е така. Който иска да разреши бъдещия живот, той не трябва да бъде нито вол, нито магаре. Как ще се разреши въпросът? Не трябва да бъдеш нито вол, нито магаре.

Какъв трябва да бъдеш? Какво е разрешението? Не вземайте думите на говоренето. Волът си е вол, има си и свои причини. Магарето си е магаре, и то си има свои причини. А пък за да излезете из тия противоречия, ти трябва да влезеш в оня свят на Любовта, да възприемеш Любовта като вътрешен принцип на душата си и да не обръщаш внимание на ония големите противоречия, които съществуват на Земята. Значи не ходи нито гвоздея да морализираш, нито чука да морализираш, нито наковалнята. Остави ги! Нека си дрънкат колкото искат.

Един свещеник минавал и вижда: мъж бие жена си. Отива той да примори мъжа и жената. Жената се нахвърлила върху свещеника: “Защо се бием, то е наша работа. Ти защо се месиш? Да напусна мъжа си? Той ми носи за ядене – ако го напусна, кой ще ми дава? Ти що се месиш в нашите работи? Ние ще се побием и ще се приморим.” Когато свещеникът влиза, чува писък на жената. Но то е въпрос на чука, наковалнята и гвоздея. Ти не ги приморявай. Или, сега не можете да разрешите въпроса защо трябва да се приморят. Казваш: “Да се приморят.” Как ще примориш мъж и жена? Как ще примориш чук и наковалня? Този чук някой път ще падне на наковалнята, той не иска да я измъчва. Наковалнята ще удари, чука ще отскочи. Тя противодействува и в това противодействие как ще ги примориш? Не може да ги примориш.

Та казвам: Моята реч е само едно превозно средство в дадения случай. Може да ви превоза с една биволска кола, може да ви превоза с една конска кола, може да ви превоза с един файтон, може да ви превоза с едно такси, може да ви превоза с железница, пък може да ви превоза и с един аероплан. Във всичките превозни средства има известни неудобства. С волската кола – много полека върви, конската много тръска, таксито може да се претури*, железницата – може катастрофа да стане, аеропланът – има големи дупки във въздуха, отгоре слизат надолу. Питате сега кое е най-безопасното. Най-безопасно е да се возиш с волска кола, но там се изисква голямо търпение, трябва да търпиш. Докато дойдеш да се превозваш с ония средства на светлината. Там няма да има никакви мъчности. Или, другояче казано: Всеки един

* претури – *диал.* прекатури.

живот, който е свързан с във всеки момент с една подвижна мисъл, подвижната мисъл – с едно подвижно чувство. Защото аз наричам подвижна мисъл, подвижно чувство, подвижна постъпка постъпките на Божествената Любов. Тя е, която разрешава. Ако аз в себе си имам една подвижна мисъл – подразбирам един момент, когато моята мисъл е под влияние на Божествената Любов, когато чувството или постъпката е под влияние на Божествената Любов, то е свободата на човека. Един момент, когато аз съм свободен. То е най-доброто разрешение. В даден случай ти си доволен. Имаш едно вътрешно доволство в себе си.

Ние на Земята сме доволни от онова, което придобиваме. Но в живота има едно недоволство, което седи не в придобивките. Запример ти си доволен от любовта, ти не я владаш тази любов. Да кажем, ти си доволен от любовта в себе си, доволен си от себе си, получаваш нещо; а някой път може да имаш цели ниви и пак да бъдеш недоволен. Има неща, които ние, без да владаме, пак сме недоволни от тях. Някой казва: да владаш мислите си. Мислите не могат да бъдат собственост. Мисълта е проводник на онази Божествена светлина, която може да донесе красивия живот. Всяка радост, всяко веселие се дължи на оная Божествена светлина, която е загнездена в душата.

В прочетената глава Христос говори за едно кардинално разбиране. Не разрешавайте противоречията на Земята. Земните противоречия по никои начин не могат да се разрешат. Както и да ги разрешавате, ще останат неразрешени. Чукът ще бъде чук, наковалнята ще бъде наковалня, гвоздеят ще бъде гвоздей. Или дадеш правила на чука да не бие гвоздеят; или наковалнята, тя никога тия наставления няма да изпълни. Чукът винаги ще изпълни онова, което знае; и гвоздеят, и той ще понесе това, което знае. Че как ще търпиш? Като изкълчиш крака, как ще те учат да търпиш? Без да те учат, ще търпиш. Ще плачеш, ще ги носиш, ще разправят: ти имаш. Ти имаш изкълчен крак. И да няма някой при тебе, пак ще учиш същия морал.

Въпросът за търпението – като дойде неволята в света, тя ще ви научи да бъдете търпеливи. Как? Гладен си, няма какво да ядеш. Яденето създава най-големите неприятности,

но донася и най-големите блага. След като ядем, толкова агънца стават жертва, толкова кокошки; и благодарение, че ние живеем. Кое е по-хубаво: те да страдат и ние да живеем или те да живеят и ние да умираме? Тогава законът е така: Всякога низшето трябва да стане жертва на висшето, за да може и двата живота да прогресират. В себе си този закон е верен. Всякога низшето трябва да стане жертва. Ако ти не го направиш, ти трябва да станеш жертва. Или висшето трябва да стане жертва, или низшето трябва да стане жертва.

Някой път низшето става жертва, но това е друг закон. Христос казва на Своите ученици, че ония, които искат да бъдат ученици, непременно трябва да се хранят с Неговото Слово. Словото след като влезе в човешката душа, отвън, става жертва отвътре, започва Словото да живее в нас, пък ние тогава ставаме жертва за новото. Ти най-първо трябва да приемеш Словото, висшето ще те освободи, тогава ти ще пожертвуваш живота си за другите. Тъй щото, жертвата подразбира любовта. Любовта подразбира пак любов. Подягането подягане ражда. Ако Божията Любов в тебе не роди любов, която има, това не е любов. Значи, щом влезе Божията Любов в тебе, тя трябва да се изяви тъй, както Бог я изявява. Както Бог е милостив, така ти трябва да бъдеш милостив. Както Бог е дълготърпелив, така и ти трябва да бъдеш дълготърпелив. Както Бог е щедър, така и ти трябва да бъдеш щедър.

Сега, аз не разрешавам вашите мъчнотии. След като говоря, казвате: “Знаеш какво е нашето положение?” Няма какво да зная какво е вашето положение. “Огън ме гори.” Радвам се, че огън те гори. По-хубаво нещо от огъня няма. “Изпекох се.” Че, по-хубаво от печенето няма. Пък огън да има в къщата ти, да ти е топло. Зимно време да няма огън. Някой казва: “Огън гори в къщата ми.” Стига да гори, някой път дим има в къщата, а не огън. Димът е, който мъчи хората – на очите той препятствува, не огънят. Хубавата мисъл имайте сега. Прилагайте. Гледам колко са слаби хората в прилагането. Някой път искате да знаете с какво се хранят хората. Мъчно ли е да знаеш с какво се храни вълкът, с какво се храни лисицата, овцата? У тревопасните животни развити са кътниците. У тези, които се хранят с месо, предните зъби

и кучешките са много добре развити. Ще гледате зъбите. Те показват кои хора с какво се хранят. Според храната ще разберете и характера. Вълкът, който се храни с месна храна, има един характер; овцата, която се храни с растителна храна, има друг характер. Хората, които се хранят обикновено, имат един характер; онези, които се хранят с Божественото Слово, имат друг характер.

Най-важната мисъл, която искам да ви наведа, е следната: Ти можеш да ядеш хляб по един обикновен начин и може да го ядеш по един особен начин и да имаш два различни резултата. Ти може да имаш парче хубав хляб, така хубаво да го сдъвчеш, че Божият живот е в този хляб вътре. Може да вземеш този хляб и да кажеш: „Какво има в този хляб? Какво може да направя с него? Ако той [беше] печена кокошка или баница...” Ако по този начин ядеш, всякога ще умреш, всякога ще имаш едни резултати. Може да вземеш най-малкото парче, трошица – като го погледнеш, да ти стане приятно. Даже малко коравичък да е, да кажеш: Божий хляб. Ако мислиш, че като погледнеш мекия, там е разрешението на въпроса, ти не разбираш. Ако ти, като дъвчеш, мислиш, че е достатъчно, ти имаш повече, [отколкото] ако си ял най-хубавата баница. Във всеки случай трябва да знаеш, че в най-малките неща се крие потенциално Божественото вътре. Имаш една идея, казваш: „Любете ближните си.” Казва: „Не разбирам тази идея.” Как ще ти обяснят? Или: какво е добро? Те са все неразбрани работи.

Най-първо, бъди доволен от най-малките неща, които Бог ти дава. Ти ще се научиш да поддържаш същия морал на хората. Моето правило аз ви казвам в една дума. Всичката философия е да бъдете доволни от най-малките работи. Бъдете доволни. Дойде малко страдание – бъди доволен. Дойде голямо страдание – бъди доволен. Откраднат парите ти – бъди доволен. Дадат пари – бъди доволен. Бият те – бъди доволен. Обичат те – бъди доволен. Бъдете доволни от всичко. Но как да го разберем? Затова аз чакам в света, като го разберете, да ми кажете. За мене въпросът е така разрешен: Бъди доволен. Казва: „Главата ми гори.” Бъди доволен, че ти гори главата. „Голям огън имам.” Бъди доволен от този

огън. “Голяма сиромашия имам.” Бъди доволен от сиромашията. “Малко съм котсуз.” Бъди доволен от това.

Виждайте във всичките неща хубавото. Всичките неща за умния човек са една възможност. Една болест е един процес за чистене. Голямо богатство е. Това е един въпрос да се запознаеш с хората. Искаш приятели – че тебе Господ ти дал богатство. Ти нахран тия бедните хора, да си намериш приятели – затова си станал богат. Ти си учен човек – това е възможност да намериш своите приятели. Иди раздай учението си на невежите хора. Ти си добър – иди раздай своята доброта навсякъде. Каквото ти имаш, сподели го със своите близни. То е мощна наука. Твоята светлина не я дръж да се пръсне в себе си. Христос казва: “Не се туря една запалена свещ на затворено под шиник. Туря се да свети.”

Туй го казвам сега за вас. Онези, по-напредналите, които казват: “Домегна ми животът”, не знаят какво да правят, на тях казвам: Бъдете доволни от вашето недоволство! Обезсърчил си се – бъди доволен. Да ти е приятно, че си недоволен. Ти като погледнеш окъсаните дрехи, да кажеш: “Колко са хубави, колко са хигиенични.” Някому са окъсани гащите. Богатият казва: “Колко са окъсани гащите му!” Много са окъсани гащите, но всякога въздухът влиза в къща, въздухът всякога е чист. Виж хубавата страна. Всичката мода излязла от скъсаните гащи. Турят някъде ема [?], стане мода; турят закръпка, стане мода. Някой път виждам големи закръпки на ръкавите. Тук турят закръпка, там. Като си изръфат ръкавите по края, турят маншети. После, дамите от високо положение турят лисици на врата. Всички укоряват лисицата с нейния непорядъчен живот, тази дама турела лисичата кожа, иска да се препоръча. Казвам: Ти си от нейния род. Аз като видя една дама с яка от лисица, аз седея по-далеч. Аз държа кокошките далеч. Аз да ви кажа кои са лисици. Казва: “Много хитър, много умен трябва да бъдеш.” То е лисичата кожа на врата ти.

Аз да ви преведа сега, то е хубавата страна. Лисицата казва на тази дама, която не разбира езика: “Едно време и аз живеях на Земята, обичах кокошките. Сега, като влязох в духовния свят, разбрах. Ти не следвай моя живот, понеже и ти като мене, ще те носят на врата. Едно време и аз скубах

перата на кокошките, за да живея; сега, като оскубаха моя живот, разбрах. Че, лисиците са много користолюбиви. Лисицата казва: “Колко те обичам. Ако държиш моя ум, ще бъдеш много почитена. Само не обичай кокошките, понеже, ако ги обичаш, ще се качиш като мене на врата на някого.”

Всичките нещастия имат две разрешения. Ако имаш характера на лисицата, навсякъде ще те гонят. Ако носиш втория характер на лисицата, когато се реформира, тогава ще те носят почитените дами. Казва: “Не е ли хубава моята яка?”

Казвам: Единствената мисъл, която да остане – другите неща са изяснения – е да бъдете доволни от онова, което всеки ден ви се дава. Най-малкото, което Бог ви дава, бъдете доволни, колкото и малко да е, колкото и микроскопическо да е. Всеки ден Бог е определил да ти даде нещо малко или много. Бъди доволен от онова, което Бог ти дава; не се смущавай от онова, което не ти дава. Казано е: “Утрешният ден ще помисли за себе си. За днешния ден бъдете доволни от онова, което Бог ти дава.” Благодарете. И като благодарите в душата си, вие ще дадете една нова светлина, която ще донесе радост, веселие. То е хранене със Словото. Човек ще стане силен и мощен, за да може Божественият живот да дойде. Да стане дете, да даде условие, като дойде, за да влезе в Царството Божие да започне новият живот. В новия живот ние очакваме да се освободим от сегашното робство, в което се намираме. Защо и за какво, този въпрос за бъдеще ще се разрешава.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7 ч 15 мин

(Гимнастическите упражнения.)

*10-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 24.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ОГЪНЯТ НА ПРЕЧИСТВАНЕТО

ЕДНО ДОБРО

*1 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Студеничко, скреж. Звездно небе.)*

Нарядът.

3-та глава от Евангелието на Йоана.

“В начало бе Словото”

Едно обикновено състояние на духовния живот, което аз наричам ревматично състояние. Един мускулен ревматизъм има, който сковава краката на хората, да не могат да се движат. Като рече да се подвижи, боли го. Крак го боли, ръката го боли, навсякъде, та не смее да се помръдне. Той е подложен на известни правила. И като рече да се върти, особени, класически маниери има – маниери на ревматизъм. И пита: “По кой начин да се мръдна? Как да мисля?” Ревматизъм. Ти имаш ревматизъм – всичките правила ще ги спазваш. Ако го нямаш, ще се въртиш тъй, както искаш. Та, сега считам: както искаш. Не може както искаш, но тъй, както ревматизмът иска. Ревматизма създадохме ние, а онова, здравословното състояние е от Бога.

Та сега, ще гледате да се освободите от вашия ревматизъм, от мускулния ревматизъм. Аз го наричам класически ревматизъм на движението. То е етикеция в мисълта, етикеция на чувствата: тъй да седи човек, човек седи, размишлява какви ще бъдат резултатите. Какви ще бъдат резултатите? Ако аз поля един човек с чиста вода, здравословно е. Само дето капне една чиста капка вода, тя носи живот без разлика. Всякога чистата вода носи благословение. А калната вода,

дето капне, влошеви работата. Там въпросът е друг. Там остават лекета. Ако мислиш чисто, няма да мислиш за никакви правила. Мисли и не бой се! “Ама, какво ще стане?” Ти говори истината, дето падне, то ще изникне. Не мисли за последствията. “Ама какво ще стане?” Ни най-малко няма какво да мислиш. Ако словото ти не носи Божественото, трябва да мислиш. Щом имаш класически ревматизъм, ще бъдеш внимателен, как да се помръднеш, навсякъде. Някой път ще кажат ръката си да носиш така – класически. Ще ходиш и ще помръдваш едната страна, едната ръка, а другата ръка ще държиш тъй, права, спусната.

Сега, туй е външното, но ще знаете: едно сковаване има. Тогава всичките обичае да говорите някой път за недъзите на хората. Аз наричам: туй е класически ревматизъм. Ти обичаш погрешките на един. Но той като дойде, ще ти покаже, че има някои свои погрешки, или за погрешките на други хора. Питам: Ако човек се занимава с погрешките на другите хора, какво печели? Всякога петниш ума си. Ти като мислиш за всяко зло или за някой лош образ, цапаш ума си. Ти мислиш Петко, Драган, Стоян какво прави в стаята си. Аз ще ти кажа какво прави. Две неща може да прави. Ако е при касата на някой богаташ и има класически ревматизъм и касата е отворена, той ще гледа по кой начин сега да привлече парите в джеба си. И след като ги привлече, ще търси начин да се извини. Ще цитира стихове, че светът тъй е направен, че Бог тъй е дал. Но работата е, че парите в тази форма Господ не ги е създал, те не са круши, не са ябълки, те са от човеците. Следователно само може да крадеш човешкото.

А знаете ли какво значи кражба? Като извадите “кр”, “ра” е Слънцето. А “к”¹ забулиш Слънцето, да престане да свети. То е кражба. “К”-то махни, ще остане “ра”. Интересно е, вземете на български един слог и на английски – може да имат точно две противоположни значения. На българина му кажи “син”, той ще му трепне сърцето: неговият възлюблен син; но ако кажеш “син” на англичанина, то той казва “грех, престъпление”*. Ако му кажеш: “май син” – “моят грех”; защото твоят син за англичанина е грех. Имат същото

* sin (англ.) – грех; my (англ.) – мой.

произношение. И колко трябва да се чистят слоговете. Кой е прав? Англичаните произнасят другояче и ние произнасяме [другояче]. Значи, нашите синове са английските грехове. Та, кой е на правата страна? Та, и на английски и “сън” еднакво се произнася. Той казва: “май сън”* е Слънцето, а на български “сън” значи да спиш. Българинът казва: “сънят ми” и англичанинът казва: “сън”. Казва: “сън” – твоето спане е твоята почивка. И “син” е неговият възлюблен, чадото му. Е, питам: как са произнасяли имената? Тия съвпадения сега, кой е на правата страна? Аз мисля, че англичаните са на правата страна. Човек, на когото му върви, е на правата страна; а човек, на когото не му върви, е на кривата страна. Който може да ходи, е на правата страна, а който не може да ходи, е на кривата страна. На когото работите са оплетени, е на кривата страна, а на когото работите не са оплетени, е на правата страна. Понеже английските работи не са оплетени, са по-малко оплетени, на правата страна са, а нашите, български работи са оплетени повече – на кривата страна са.

Казва: Кой е на правата страна? Всякога, когато твоят ум е смутен, когато твоето сърце е смутено и твоята воля е ограничена, ти си на кривата страна. Безразлично е дали причините произтичат от тебе или не. Каквито и да са причините, правило е: когато твоят ум е свободен, сърцето ти – свободно, и постъпките ти – свободни, ти си на правата страна. Дали е в тебе посторонно** или по рождение, както и да е. Но вие искате да знаете какво нещо е свобода. Свободата съдържа едно качество на ума. Когато е свободен, умът може да мисли. Да си свободен, умът трябва да мисли. За да си свободен, сърцето трябва да чувствава, не болезнено. И за да си свободен, трябва да знаеш как да постъпваш. Ако мислиш право, ако чувствуваш право, ако постъпваш право, ти си свободен.

Сега, свободата не принадлежи на нашия триизмерен свят. Тя няма три измерения. Някой казва: “Аз едно време бях свободен.” Не, тя не е минала свобода. “Ама, за бъдеще ще бъдем свободни.” И за бъдеще няма свобода. Свободата

* sun (англ.) – слънце.

** посторонен – *остар.* страничен, външен.

е в настоящето. А настоящето няма измерение. То не принадлежи към настоящия свят. Настоящото, това е вечността, това е безграничният свят. Ние търсим живота на физическото поле; търсим и знанието на физическото поле. На физическото поле ни живот има, ни знание има, ни свобода има. А вие го търсите тук. На физическото поле има само страдание и противоречие, нищо повече. Спънки има от единия край до другия край. Щом се намерите при големите спънки, тогава се намирате на физическото поле. И тогава, този свят е даден като задача, да се справите с мъчноотиите. На умния човек знанието му е необходимо, [за] да се справи със страданието на физическия свят. Мъчноотиите на физическия свят, задачи са това.

Не се спирайте сега защо е така. Всеки, който е постъпил в училището, там трябва да се стегне да учи. Училището не е място за мързеливите; не е и място за охолните, то е място за учение. Учение трябва. Ще се стегнете, да учите. То не е и място и за щастие. Някой търси в училището щастие. Щастие то няма там да го намерите. Онзи на Земята е щастлив, [който] намери това, което е изгубил. Или, когато вие намерите това, което сте загубили, ще бъдете щастливи. Докато не го намерите, как ще бъдете щастливи?

Ако вие сте изгубили ключа на живота, вие се намирате в едно трудно положение. Запример, ако вие влезете в тези класически здания, че като отвориш някоя врата, вие трябва да извадите ключа, да го турите в джеба си; защото, ако оставите ключа на вратата отвън и бутнете вратата, после никой не може да ви отвори. Като отключиш вратата, ще извадиш ключа, ще го туриш в джеба си; не го ли извадиш и бутнеш вратата, ти сам си затваряш работата и сам се осъждаш на смърт.

Вие искате да влезете в живота и да оставите ключа си отвънка и като влезете вътре, да затворите вратата – и мислите, че може да имате свобода. Вие сами се самоосъждате. Вие идвате в живота и искате други да ви ръководят – като вас хора, които са дошли, които са загазили. Мислите ли, че ако богатият остави сиромашът да го ръководи, че неговите работи ще прокопсат? Не. Мислите ли, че ако здравият почне да ходи по ума на болния, че той тъй постъпи по него? И

той ще страда като него. Има известни състояния, всички трябва да ги изучавате. Всички искате да бъдете обични на Бога. Мислите ли, че на Бога Му са благоприятни всичките наши прегрешения, лоши мисли, чувства, които ги правим; мислите ли, че може да бъдем почитани така? Ни най-малко, Бог няма благоволение към това. Той се отдалечава от всичките ония охкания, които имаме тук, на Земята. Той не иска нищо да знае за тях. Мислите ли, че ако вие сегите и ровите праха, че Господ се интересува какво ровите там? Той не се интересува. Целия ден може да ровите, че сте изгубили нещо.

Знаете ли защо кокошките ровят? И кокошката и сега все рови. Кокошките са били земледелци, едно време като са сели житото, та сега го търсят по праха. Та умрели прежде-временно, не чакали да израсте. И постоянно търсят, казват: “Туй, което заровихме, търсим го.” И кокошката все разравя; и хиляди години може да разравят. Но питам: кокошката, след като разравя хиляди семена, какво ще добие? Нищо. Да допуснем, че вие знаете всичките погрешки на хората, да допуснем, че вие сте ясновидец и представете си, че знаете всичко. Какво ще добиете най-после?

И кое е по-хубаво: да знаете ли как се правят погрешки, престъпления, или да знаете как се изправят престъпления? Че тогава, де ви е знанието, ако вие не може да изправите една ваша погрешка? Къде ви е знанието тогава? Ако вие сегите да рисувате и после не знаете как да рисувате, изопачите и носа не сте нарисували както трябва, изопачили сте го, като някое кукувиче яйце, и на устата дадете криви линии, като някое петало, питам: кой е крив?

Вие се извинявате, че не сте даровит. Не, не, не става така. Въпросът не седи в дарбата на човека. Всички хора са създадени; щом ти си дошъл да учиш, ти си създаден – имаш дарба. Така не се говори. И ако ти не рисуващ, кажи: “Ленив съм малко, не съм работил”, а не казвай, че “Не съм даровит.” “Даровит съм, но не съм работил. Умен съм, но умни работи не казвам. Добър съм, но добро не правя. Обичам истината, но прикривам я с лъжата.” Тъй си кажи. Ама ти ще кажеш, че “ние имаме наследени черти от дядо си и баба си.” Такива извинения няма. Е, хубаво, да допуснем, ти имаш

една наследена черта от дядо си, от баба си; знаеш, че е от дядо ти, от баба ти. Какво те ползува, че от дядо ти останала? Ако можеш да изправиш от дядо си тази черта, която е останала в тебе, ти си умен човек. Ти си госта силен човек, постигнал си се, придобил си нещо. Ако не можеш да изправиш нещо, това показва една слабост; ти си един човек, осъден на робство. И докато не изправиш тази погрешка, не можеш да се освободиш от тази слабост. Казвате: “Ама трябва да чакаме някой да ни освободи.” Представете си, че някой казва така. Ако вие свържете едно куче с въже, и кучето прегриже въжето и се освобождава. Но свързвате един кон, той си седи. Та, конят може да има връзки, да седи с въжето; кучето няма да има връзки, то се освобождава. Кой е на правата страна? Кучето е на правата страна. “Зъби – казва – Господ ми е дал, ще прегрижа това въже.”

Сега може би във вас, вие ще кажете тъй: “Че, ние толкова погрешки сме поправяли.” Похвалявам ви за поправените погрешки. Ама за непоправените погрешки, какво ще ви кажа, я ми кажете? Да, за поправените погрешки похвалявам ви, в вие тургам, но който има още непоправени, какво да направя? Да ви извиня ли? А, не, и да ви извиня, ще ви направя едно зло. Как ще ви извиня? С извинение работа не става. И казвате вие: “Извинение няма ли?” Има извинение. Извинението се проявява само тогава, когато ти изправиш една своя погрешка. Тогава вече извинение има, но ако не изправиш една погрешка, никакво извинение няма. Ама слабост има, това, онова. Бе, зная го това, имам го предвид. Дядо ти мога да извиня, че го направи, но ти си поставен тъй, че не можеш да бъдеш извинен от последствията на погрешката, не мога да те извиня.

Сега трябва да мислите. Някой път погрешки има в словото – там кривите тълкувания. Аз не съм за буквоядството, да кажем, човек може всичко да направи. Ако ти нямаш никаква дарба и кажа, че всичко можеш да направиш, тогава трябва да лъжем. Не. Щом нямаш никаква дарба, тогава нямаме никаква отговорност. Но щом имаш дарба, одарил те Господ – ума, сърцето ти и волята ти, тогава ти си отговорен за дарбите, които имаш. Сега, другата страна. Казваш: “Как да направим нещата?” Стига да имаш дарба, работата лесно става.

Та казвам: За поправените погрешки, то е вашият успех, който имате, а за непоправените погрешки, то са възможностите, защото за всяка една погрешка седи една велика добродетел. И всяка една погрешка е едно препятствие, за да се яви една велика добродетел, която трябва да дойде у човека. Трябва да знаете едно: злото има временен характер, то е ограничено, а доброто е безгранично, то не е от този свят. Следователно доброто е всесилно, неограничено, а силата на злото е ограничена. Злото всякога ще отслабва, а доброто се усилва. Колкото минава времето, то се усилва, то става по-силно.

Всичките добродетели, това са безгранични дарби и качества, когото човек трябва да има. А всичките наследени лоши черти, те са от временен характер и колкото времето минава, те ще отслабнат, ще изгубят своята сила. Злото само по себе си губи силата в света. Едно време злото е било по-силно, сега е станало по-слабо. Едно време доброто повидимому е било по-слабо, сега се усилва и колкото времето минава, доброто става по-силно. Но доброто е извънка времето. И времето работи за доброто. Безвремето работи за доброто, извън времето – вечността работи за доброто, а за злото работи само времето. Затуй доброто има двама помощници: и времето работи за доброто, и вечността, а за злото работи само времето. Вечността не работи за злото. Злото няма отношение към вечността.

Сега аз ви говоря за тия работи, понеже се спъват умовете ви с обикновени неща. Вие се спъвате най-първо с яденето, какво ще ядете, да не умрете гладни. Или се спъвате, че пари нямате. Това са от временен характер – и яденето, и парите са от временен характер. Те са временни неща, те спадат към категорията на злото. Яденето е едно зло за тебе, при него ти можеш да направиш една пакост и за себе си, и за другите; и при парите можеш да направиш зло за себе си и на другите. Всички временни неща са опасни. Трябва да бъдете положителни, много умни. Като ядеш и не внимаваш, можеш да се задавиш и да свършиш. А за яденето може да си толкова гладен, че за него може да удавиш един човек, може да го убиеш, за да му вземеш яденето.

Както един англичанин тръгва със своя слуга, отиват на разходка в Швейцария. Той си опекар едно пиле и го турил в чантата си. Турил си и една бутилка вино, та като се качва горе на планината, да си хапне. Англичаните не са много скромни в яденето. Англичанинът яде по всичките правила – по три пъти яде месо. Сутрин ще има бифтек, значи пържола такава, хубава, на обяд – прасе, а вечерно време – кълцано месо. Така англичаните кълцаното месо вечерно време го ядат, а българинът на обяд ще има къфчетата, а англичаните, като останало месото, че няма какво да го правят, те ще направят къфчетата. И отиват двамата на планината. Но на господаря му припада нещо – слабо сърце и престава да диша. Слугата, като го поглежда, казва: “Господарят отиде, умря, но нека се наям аз. Отваря той чантата, изважда месото и почва да яде. Изважда и бутилката. Като се понапил малко, поразвеселил се малко, казва: “Чакай да побутам малко господаря.” Почнал да го бута по врата, мачкал го – съживил го. Като станал господарят, казва: “Ти защо изяде пилето и защо изпи виното?” Той се уплашва от това и умира. Господарят оживява, а слугата умира.

Ако ти си онзи слуга, който ядеш кокошката и пиеш виното, като оживее господарят ти, ти ще идеш на негово място – ти ще умреш. А кой е господарят? Господарят е доброто. Щом дойде доброто, непременно слугата ще отиде. А слугата е злото у човека. Злото е слуга. И като дойде господарят – доброто, при слугата, злото ще умре. Кой е вашият слуга? Злото. А кой е вашият господар? Доброто. А вие в дадения случай какво сте? Следователно слугата трябва да стане ученик, само тогава може да изправи своите погрешки.

Сега, аз уподобявам. И злото служи на доброто. Искам да ви наведа на онази мисъл, но и да ви дам превод. Как трябва да се живее, то е най-голямото изкуство, което човек може да добие на Земята – да се научи човек да живее. Той най-първо трябва да изучи законите на човешката мисъл, как трябва да мисли във всеки даден случай. И да знае как да чувствава. Не да се кара, но във всеки случай да знае да регулира сърцето си. И после, да знае как да постъпва.

И това е задачата на всички праведни, светии, гениални хора. Това е един стар стремеж – да знае човек как да мисли,

да чувствава и в даден случай да знаеш как да постъпиш. Тия отношения имат отношения не към земния живот, но към небесния. Ние трябва да живеем, понеже ние сме предмет на един по-висш свят – и нас на Земята ни изучават тъй, както ние изучаваме буболечиците. Ние сме предмет на Невидимия свят, тъй както са предмет растенията. Всеки един предмет, всяко растение, колкото едно растение дава по-хубави плодове и по-зелени са листата му, толкова повече се интересуват от него. А като видиш едно дърво изсъхнало, ти не се интересуваеш вече от него. Та, и Невидимият свят се интересува не [от] сухите дървета. Ти може да си едно хубаво сухо дърво – нищо не значи, ще намерят някое място, за гориво го бива.

Сега, това са сравнения, за да ви дам известна светлина. По някой път вие сте подложени на някои болезнени състояния, които ги наричат неврастения, казват: “Неврастеник е той.” Какво значи неврастеник? Че лошо ли е човек да бъде неврастеник? Отлично нещо е. Та той трябва да бъде неврастеник, нерви трябва да има, за да мисли. Защото чрез нервите ще мислиш.

На Земята, ако нямаш нерви, ако не си неврастеник, ако не употребяваш своята енергия да мисли, а туриш енергията си да се занимава умът със сърцето [ти], ти ще забъркаш работите. Умът трябва да се занимава със себе си, а не със сърцето. А когато умът се занимава със сърцето, ти [не] мислиш, а постоянно чувстваваш какво работи сърцето. Сърцето има съвсем друга функция. На сърцето е дадена една функция постоянно да дава всичките Божи благословения, които идат от другия свят – всички трябва да минат през сърцето. Аз вземам едно подобие.

Вземете сърцето, което не може без тялото – каква функция изпълнява? То си има четири камери, физиологически донякъде е правилно разделено, но сърцето има още друг ред функции, които не са описани. Сърцето най-първо изпраща артериалната кръв по цялото тяло, значи постоянно дава, изпраща каквото иде отгоре. Каквото са му дали, всичко туй изпраща по тялото – и навсякъде ядат и пият. После, друго качество има сърцето: че като дойде венозната кръв при него, то я изпраща в дробовете; дробовете са място за

изгаряне, място на аутодафе*, за пречистване на венозната кръв. То е горящият огън. Дробовете, това са олтарът, това са всесъжжения**, по 20 приношения има на всяка минута. Ти като приемеш една вдишка и на минутата по 20, огън е това, всесъжжения – трябва да се пречисти. И после да изпратите кръвта по цялото тяло. Като казвам: трябва да дишате дълбоко, аз разбирам: на вашия свещен олтар огънят трябва да гори и вашите чувства трябва да се пречистят. Някои, които изучават физиологически сърцето – няма никакво приложение. Те казват, то механически се свидало, стискало. Тогава имате едно много обикновено обяснение за нещата. И след като изучавате, казвате: “Какво ме интересува, че тупало сърцето или че биело така?” Тогава и тази работа: какво има, че имаш гробове? Казваш: те са, за да приеме човек въздуха. Не, тази работа не е така ти само да приемаш въздуха. Този въздух, който влиза в гробовете, поддържа горенето на живота. Във всеки човек се поддържа животът, той е горивото за човека. Огънят се поддържа, а на този, Свещения огън се пречистват всичките неща: твоите мисли, желания и постъпки. Всичко туй трябва да мине през този огън.

Но човек има не само едно сърце. Сега, ако ви говоря за другото сърце, съвсем ще объркате работите. Но в туй сърце вътре има и друго сърце. Вие мислите, че човек има само едно тяло, а пък учените хора, тъй наречените окултисти, казват, че човек има в туй тяло още 7 тела вътре. Та, в туй тяло, което е видимо, има още 7 тела. Единствено ние виждаме външното тяло, но туй тяло е емблема, образец на ония тела, те са възможности за бъдеще. Значи ония тела чакат своето време. Един ден, когато човек започне да живее с другите тела, той ще прояви други качества, способности. Някои хора живеят само с едно тяло – те са животни. И второто тяло в човека е едва донякъде развито. А пък в човека

* аутодафе (от португ.) – публично изгаряне на еретици или на техни произведения по присъда на Инквизицията през Средновековието.

** Всесъжжение – *остар.* у древните народи: жертвоприношение с пълно изгаряне на жертвеното животно, без отделяне на една част за жреците; *прен.* жертва.

засега са събрани 3 тела. Той живее във физическото тяло, живее в духовното тяло, живее и в умственото тяло. А той още не е влязъл в причинното си тяло. Едва някои велики, гениални умове са в четвъртото тяло. Мъдrecи ги наричат, философи. А след туй имат и други две тела, дето великите Учители, боговете живеят.

Та казвам: Пред вас седи едно велико училище за изучаване на самите вас. Често евангелистите казват: “Велико и страшно сме създадени” и казват: “Чудно и страшно е създаден човекът.” Той цитира стиха: “чудно и страшно”. А туй, чудното трябва да изгние. Че, къде му е тогава чудното? Няма никакво чудо. Чудното и страшното в света е онова, което нищо не е в състояние да го разруши, то си остава при всичките условия на живота!

Та казвам: В последния стих на тази глава казва така: (33) “Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.” Сега аз виждам, че като ви говоря така, в умовете на някои от вас влиза една мисъл, като че не сте способни ученици. Не е въпросът за способни и неспособни. И някой път не гледам дали една тема е хубаво написана – аз не съм за външната хубост. Хубостта е един външен израз. За мене една тема вярна ли е, разкрива ли тя истината – това е важното. В една тема, която ти развиваш, вложена ли е истината. Щом е истината там, естествена красота има вече и стил има, всичко туй го има. Те казват за някого: “Отличен стил има.” Дето няма истина, никакъв стил няма. Ама, казва, отличен стил има, речта му е красива. Не може една реч да бъде красива, нито да има отличен стил, ако там няма истината. Една реч, в която няма истина, в нея може да има опияняване, хората може да са опиянени – аз не говоря за реч, дето хората са пияни и дето хората не мислят. Една мисъл, която внася светлина, да видим благата, които Бог е внесъл в онова пробуждане, поощрение, там седи силата на мисълта, като се внесе светлина. Вие сте се обезсърчили – като се погледнете в огледалото, казвате: “Стар човек съм. Какво ще правиш? Светът е тръгнал така. Младите вече са тръгнали по друг път, те не ни слушат.” Ти какво се занимаваш с младите, ти от кои си, мислиш, че си много стар. Това е първото заблуждение, че си много стар. Мислиш,

че много знаеш. Е, какво знаеш? Ще ми разправяш за хорото, как си играл едно време при момите. Това е забавление. Или ще ми разправяш как си се борил на хорището с пехливани. Това е упражнение. Или ще ми разправяш как си ял агънца. Това е да угождаваш на себе си. Играл си на хорото при момите, борил си се с някого. С кого? С вятъра. Че си победил Ивана, Драгана, Стояна – някой Дан Колов. Този Колов, българският, колко дига? Ще дигне, 110, 120, хайде – 200 килограма. Но като му туриш 400–500 килограма, Дан Колов ще клекне. Че, де е онзи пехливанин, да хване Земята с едната ръка и да я подигне? Де е българският Дан Колов, който може да подигне Земята? Че, аз гледах, тук като беше Дан Колов, на всички им трепереше сърцето, всички искаха да бъдат като Дан Колов. Но ще видите, че на Дан Колов ушите му са деформирани от борба, и вратът, и носът е деформиран от борба. И Дан Колов, с такъв дебел врат него го очаква аполексия, нищо повече. Всичките пехливани, борци еднакво по този начин умират – както онзи Петров, казват: умря човекът. Такова нещо го очаква. Ала Петров – такъв голям пехливанин. Та, не е благо дебелият врат. Вие ще цитирате, че дебел бил вратът на вълка, защото сам си вършил работите. Че как няма да стане дебел вратът му? Целия ден всичките кражби той все на врата си ги носи. Като открадне една овца, тури я на врата, носи я, задебелее вратът му. Всичките работи сам ги носи все с врата си.

Сега искам да не се отдалечим от въпроса. Но онова, което трябва да научите, е важно. Аз не ви препоръчвам дебелия вратове, не ви препоръчвам и широките носове. Препоръчвам ви една отлична мисъл. Като имаш известни препятствия в живота си, или някоя мъчнотия, веднага да умееш да бъдеш прозорлив, да видиш как може да се разреши. Имаш една мъчнотия на сърцето си – да знаеш как да я разрешиш. Имаш една мъчнотия в живота си – да знаеш как да постъпиш. Че това е цяла наука, да знаеш как да постъпваш. Не пред хората да знаеш как да постъпваш, но пред Бога. Бог те наблюдава как ще постъпиш. Той обича онези, правите линии. Като ни гледа, Той ни наблюдава, ума ни наблюдава и сърцето ни наблюдава. Но Той обича хубавите прави линии. И Господ гледа каква линия ще направите.

Още като се помръдне човек, знае какво ще направи и как ще се помръдне. В ставането и в помръдването, в начина на действието знае какво ще направя. И ако аз не зная как да взема една линия... Я вижте онзи, който ще се бие, каква поза взима? Я вижте онзи, който ще се качи, какво прави? Изведнъж ще си свие лицето. Вижте онзи мъж, който влиза вкъщи, намислил е да набие жена си, какво прави? Казва: “Слушай, кой ти позволи да ходиш из пазаря и да имаш там рандеву*, ти мене пита ли?” Удари я. Питам: Мъжът взел жена си да я бие ли? Да я повика, да каже: “Миличка, слушай, туй, което днес направя, Господ твоите линии не одобрява.” Днес рисува една картина и изложението, което ще гадеш в Невидимия свят, на Небето ще кажат: “Голям простак е този!”

И туй е едната страна. Но казвам: Защо, като видиш един човек, който има една погрешка, ти трябва да се смееш? Всяка погрешка може да се изправи. И любовта върши известни престъпления. Вижте един човек, с ножа си удари едного, втори, трети, но единия удари в кълката, другия – в ръката и ги остави, онзи падне, започва да тече кръв. Какво трябва да правиш? Най-[първо,] не бързай да кажеш, че може да изтече кръвта. Въпросът не е там. Този човек, който е мушнат, има повече кръв, отколкото му трябва. А този е гошъл да му пусне малко кръв. Сега, най-първо, докато изтече кръвта, трябва да мисля какво да направя с него, как да го превържа и как да се отнеса с него. И след като мисля добре, ще се приближа при него и ще му направя превръзките, ще му кажа: “Няма нищо, това е за твое добро. Тия работи стават, неразбрани работи, но гледай да извадиш добра поука.” Нали трябва да има нещо криво у тебе. Ако ти беше човек на любовта, щяха ли да те надунчат? Казал си на този човек някоя лоша дума или закачил си жена му, или закачил си дъщеря му, или имаш да му даваш нещо, не си платил, или по негов адрес си писал нещо лошо във вестниците и изведнъж този човек може да дойде да те надунчи и да ти каже: “Ти трябва да знаеш какво трябва да правиш.” В себе си ще кажа: “Чакай да не направя друга погрешка, защото и мене могат да набучат.” Като му тече кръвта, аз

* rendez-vous (фр.) – среща.

търся моите погрешки. И като ги намеря, казвам: “Благодаря на Бога.” Превържа го и дам този съвет. Казвам: “Ако слушаш моя съвет и ако го изпълниш, отсега нататък никога няма да те набучват.”

Че, ония нещастия, които вас ви сполетяват, има си причини. Мислите, че сте светии и праведници. Ако страдате като светия, страдате за греховете на другите, а пък ако не сте светия и страдате, вие страдате за своите грехове. Та какво има? Ако аз страдам като един светия или като един Учител за греховете на хората, казвам: такава е Волята Божия – за да им помогна, трябва да страдам. Пък ако страдам за моите грехове, какво има да се смущавам или да се възмущавам? В единия и другия случай аз страдам, за да изкупя своите грехове или да изкупя греховете на хората. И в единия, и в другия случай не мога да кажа: “Защо Господ ми даде това?” Защото аз съм дошъл да свърша тази работа тъй, както е благоугодно на Бога. А в единия и [в] другия случай трябва да я свърша. Само че разликата седи в това, че в единия случай имам онова широко, велико съзнание за Божия план, който Бог е вложил в живота, [за това] защо хората трябва да страдат тъй. А във втория случай имам едно ограничено разбиране – страдам само за себе си. И него като разбера, тогава в мене се явява желанието да се изправа, защото във всяко едно желание, като страдам за своите грехове, ще правя по-малко погрешки, за да намаля страданието си за бъдеще. Следователно в единия случай като страдам, в единия случай ще се науча да страдам по-малко, да правя по-малко погрешки. А за хората като страдам, ще ги науча, че като дойда, не само да страдам за хората – та тъй да ги изкупя. Не, всеки човек за едното страдание да избегне, ще го науча да не греша, ще кажа: “Слушай, аз ти изплащам сега дълговете, но ти втори път няма да правиш тия дългове.” Та, ти ще страдаш заради тях, но ще научиш тия хора. Защото ако не ги научиш, ще се намериш пак в трудно положение.

Това е, което Христос направи. Иска да научи хората да не грешат. И Христос казва на сегашния свят: “Втори път като дойда, няма да нося страданията ви.” Христос няма да страда. Първия път иде милостта, прощението, а сега иде огънят. Сега като дойде Христос, ще те опърли, Той ще те

постави на аутодафе, на огън ще те постави, нищо повече. И ако има нещо в тебе здраво, ще остане; ако не, всичко туй ще се махне. Ако си злато, ще се пречистиш, ако [не] си злато, ще изгориш и въглен ще остане от тебе.

Та казвам сега: Какво очаквате? Да живеете 100 години, какво ви очаква? Смисълът на живота не е тук. При сегашните условия както живеем, животът няма смисъл. Вчера ми разправяха една приказка. Седи една млада госпожица, сестра, при мене, и тя научила нещо. Катерицата била пощаджия на царя на животните. И най-после, като извършила много честно своята длъжност, той ѝ дал една стая с орехи, да има какво да яде. Той като я пенсионира, дал ѝ това. Но зъбите на катерицата били опадали – тя има два зъба, с които пробива ореха и изважда ядките. И като я пенсионира лъвът, тази отлична пощаджуйка катерица, дал ѝ една стая с орехи, да си яде, и тя казва: “Защо не бяха по-рано тия орехи?” Защо ви са благата на катерицата, когато вашите зъби изпадаха? Защо ви са орехите, защо ви е богатството, когато туй богатство не може да го използвате?

Сега, какъв е законът? Защо изпадаха зъбите на катерицата? Защото лъжеше, нищо повече. Защо ние изгубваме смисъла на живота? Защото от единия до другия край ние не сме справедливи спрямо себе си и спрямо другите. Щом направим една погрешка, ние изведнъж туряме всичката вина на Господа, казваме: “Господ защо направи този свят така? Не можеше ли другояче?” Все същото поведение от толкова хиляди години. Ние не сме се изменили. Адам като го хвана, Господ казва: “Защо взе от плодовите на това дърво?” Адам казва: “Тази жена, която ми даде, тя не е била такава, на свят*, аз мислех, че нещо ще стане, но тя била много глупава. В беля ме тури.” Нищо не му казва Господ, отива при жената и казва: “Защо направи това?” Тя казва: “Господи, нали знаеш, тия животни Ти ги направи – ако те не бяха, аз нямаше да съгреша.” Пак нищо не ѝ казва на нея. Отива при змията, хваща я, казва (тя е най-умната от всички): “По корема си ще се влечеш и пръст ще ядеш.” То, ще ви кажа какво нещо е пръст. И човекът е направен от

* на свят – свестен.

пръст, нали така казва Писанието? Следователно с човешко месо ще се храни. Тъй, смъртта, това е змията, която постоянно се храни с пръст. И човешкото тяло е направено от пръст. И на тази змия Господ □ казва: “По корем ще се влечеш и пръст ще ти бъде храна.” Туй е месоядството. Месоядството е пръстта, която ядете. А главната храна – с плод се хранеше човекът, преди да беше съгрешил. Плодната храна, с която трябва да се храни човек, показва едно състояние, преди да е съгрешил човекът. А пък нас ни препоръчват вегетарианството. То е едно преходно състояние. Най-първо листата трябва да ядете, най-първо – вегетарианството, за да се излекувате от греха, защото казва: “Листата на туй дърво са за излекуване на народите.” Вегетарианството е метод за лекуване. Те са все листа за лекуване на известни недъзи, докато дойдете до истинската храна на плодовете. Или, другояче казано: най-хубавите мисли, които човек може да има, това са най-хубавите плодове; най-хубавите чувства, които човек може да произведе в сърцето, това са плодовете, с които човек в бъдеще трябва да се храни. И ако човек не може да мисли правилно и не може да чувства правилно, той отвън не може да се храни правилно – той не може да разбира Словото Божие. И голям успех не може да има в света. Временен успех може да има, но временният успех ще бъде както успехът на катерицата – цяла стая с орехи, но понеже няма да има зъби да яде, тия орехи ще бъдат за другите, а не за нея.

И тогава казва стихът: “Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.” А щом Бог е истинен, в туй схващане седи нашата свобода. За нас Бог е образец на всичко онова, към което ние се стремим. Това е Бог в нас. В туй, невидимото, което не знаем, към което се стремим, то е Бог в нас. То е истинският процес, към който ние се стремим. Ние го схващаме като един идеал – то е Бог, към Който ние имаме стремеж. Към това, съвършеното, ние всякога имаме стремеж. Дали го знаем или не, то е друг [въпрос]. Там е нашето избавление.

Сега вие седите и сте неспокойни. Тъй сте неспокойни, като [че] ще се тегли някоя лотария и вие имате билет и сте неспокойни. Безпокоите се дали ще ви падне най-голямата

печалба. Но представете си, че имате една лотария, в която се теглят билети дали ще влезете в някой концерт или не. Представете си, че има три места: първо място, второ място и трето място. Един изтегля първо място, вторият – второ място и най-после, третото място сте вие. Питам сега: според мене, ако е в музикална зала, аз бих избрал третото място. Първите места не са толкова хубави – там, до свирците, и певецът кряска много. Според мене третото място е най-хубаво. Какво има, че е първо място, второ или трето място? Аз на второ място въобще не обичам да седя. Някой път, без да искам, и аз имам един билет гаден, който в света е второ място. На мене са дали числото 29. Като събереш 2 и 9 и още като ги събереш: 1 и 1, с туй 2 постоянно имам работа. То е едно нещастно число. И досега не съм му намерил място. Където и да го туря, все ще ви създаде нещо неприятно, все си е недоволен, нищо не мога да му угодя. Мърморица е числото 2 до немай-къде. Каквото и да направя, то е недоволен. Някой път се усмихна. Все намира погрешка, че не съм го турил на място, че достатъчно уважение не съм му дал, че това било, онова било. Дошъл съм до едно място вече, намерил съм слабата страна на 2-те, казвам: “Слушай, ти си много красива мома, ще те оженя. Сега дете ще имаш.” – “Тъй ли? Хубаво.” Сега числото 2 очаква да се ожени един ден. (Смях.)

Сега ще ви наведе на една истина. Смехът е всякога един признак за неща, които повидимому не могат да станат, а неща, които ще станат. Защото и Сара, като $\square$ каза Бог, че тя ще роди дете, тя се усмихна, казва: “Не беше на млади години, та сега, като съм на 80 и толкова години.” И позасмя се. Но туй стана. Туй, на което се смееш, то ще стане. Туй, на което се присмиваш, то ще стане. Туй да го знаеш. Ти се смееш на една реалност, която има да стане. И туй, на което не се смееш, там ще го загазиш. Щом не се смееш, значи ще загазиш. Или, другояче казано: числото 2 всякога показва един начин – когато ние се намираме в една мъчнотия да мислим, да чувствуваме и да постъпваме, то е числото 2. И щом не знаеш как да решиш, то е числото 2. Не знаеш как да мислиш – числото 2. Както и да постъпваш – казваш: “Не мога да си помогна.” И все трябва да го кажеш сега. Но

по какъв начин трябва да го кажеш? Но щастие трябва да [...] числото 2. Числото 3 е щастие. 3, 3, 3. “Две”-те може да го примириш, като го събереш с 3. Само 3-те е в състояние да задоволи 2-те. “Две”-те има особена симпатия към числото 3. Там като дойде, то е вече Сатурн. “Две”-те е Сатурново число. Той е толкова недоволен от живота, че само като види Венера – този, недоволният бог в света, като види лицето на Венера, неговото лице взема по-друг вид, гледа по-другояче. Той никому не вярва, никому кредит не дава, но като види Венера, поусмива се и като дойде там, изменя си мнението, казва: “Все-таки, и при всички лоши условия на всички неща в живота, има едно добро и туй добро го виждам у нея. Тя не е като другите.” И като дойде той там, малко му става весело.

Има едно добро в света. Кое е това? Това е любовта. Като дойдеш там, и най-недоволният който е в живота си, като дойде до любовта, човек казва: “Има едно добро в света!” А туй добро е любовта.

И сега, и на вас желая да имате едно добро и нека бъде това любовта!

Сега, разберете: Всичко онова, което ви говорих, не го изнасяйте отвън. За мъже, за жени ни най-малко не го казвам. В себе си ще разбираш, със своя ум, със своето сърце, със своята душа и дух. Това разбирам. А не го считайте отвън за мъже и жени – ще паднете в една погрешка. Трябва да имаме всякога едно правилно разбиране за нещата.

Станете сега.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6 ч 9 мин

(Гимнастически упражнения.)

*11-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 1.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ

ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ПРОЯВИ

ТРИТЕ КНИГИ

*8 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето покрито. Вътрешно сияние прониква.
Хоризонтът затворен. Времето ведро.)*

Нарядът.

10-а глава от Йоана

“В начало бе Словото”

Подигна се един спор между учените евреи и Христа. Един религиозен спор – дали е излезнал Той от Бога или не е. Питам: Как тия хора, които вярваха в пророците, които мислеха, че вярват в Бога, кои бяха онези причини, които не им дадоха светлина да възприемат Истината, да разберат нещата тъй, както са? Вас може да ви се види малко чудно сравнението, но и вие имате нещо, и вие се намирате точно в положението на духовните учени равнини – тъй като седите и мислите, че вашата вяра е туй обясняване. Вярвате в нещо, но туй, което вярвате, е тъй смътно и толкова необосновано, че ако ви поставят на един изпит, не зная колко може да издържите. Запример минавате вие за търпелив човек, нали така. Но ако ви дойде един човек, който да ви безпокои 99 пъти, на стотния път ще кажете: “Прекали, то бива, бива веднъж, два пъти, 10 пъти, но 99 пъти? То вече не може.”

Най-първо, какво нещо е търпение? Разни определения има за търпението. Бог е дълготърпелив. И защо трябва да търпи? Защото нещата без търпение не може да се свършат.

Запример има разнo търпение. Външният повод за търпението може да бъде различен. Гладен си, хляб няма. Пекат го. Трябва да търпиш. Ти се притесняваш. Какво има? Чакай 1, 2, 3 часа. Може само един час откак е турен хлябът в пещта или в огнището. А може би иска се по-дълго време. Брашното не е смляно, занесено е на воденицата. А ти се безпокоиш и сал току казваш: “Как тъй да няма сега хляб?” Сега, тъй, както ти изискваш, ти не можеш да търпиш, че хората не могат да ти приготвят; но представете си, че и вас не могат да търпят – дадат ви една работа и този, който ви я е дал, иска скоро да свършите работата. А ти като гледаш, тази работа не е за един час, 5–6 часа трябва. А този господин постоянно обикаля, казва: “Какво правиш? Денят мина. Ти нищо не си свършил.” Безпокои се. В дадения случай и той не може да търпи; и той като започне да те бута, и ти не можеш да го търпиш. Ти го погледнеш и казваш: “Какво познание има този човек за нещата?”

И казвам: Почти 99 [на сто] от работата в живота изисква търпение. Аз наричам, има едно положително търпение и едно отрицателно търпение. Човек и за двете търпения общо все казва “търпение”. Но и то има две страни. Едни хора в положителното са търпеливи. Някъде слугата е търпелив, а господарят е сприхав; някъде – обратното: господарят е търпелив, слугата – сприхав. Казвам: Хубаво е, когато и господарят, и слугата са търпеливи. Работата добре отива.

Сега, за да бъде човек търпелив, изисква се едно разбиране. Ти не може да си търпелив, ако не разбираш, ако нямаш едно право разбиране. Има неща, които не може по човешки начин да се разберат. Ние искаме всичките неща така, по един логически начин, по земному да се обяснят. Много от сегашните вярвания на хората, това са човешки вярвания, на които е турено човешко лустро. Казва, че вярва в това, в онова. Човешки работи, позлатени с една Божествена амалгама, и минават за истина. Ще потърпиш малко. Човешки работи са това, съвременните работи. Вечните работи, те са Божествени.

Запример вие си представяте, мислите за онзи свят, какъв е онзи свят. Искате да знаете, като идете в онзи свят, ще ходите ли както тук, на Земята? Дали има там такава

почва както тук, на Земята. После, там ще ядете ли? Къщи ще има ли, приятели ще имате ли? На църква ще ходите ли, ще ви проповядва ли някой? После мислите как ще видите Христа. И си представлявате работите както на Земята. И вашият друг свят е точно по образа на тук. Има едно изречение, което казва: “Както горе, така и долу.” Но какво нещо е горе и какво е долу, да се обоснове. Както е горе, на Небето, така не е долу, на Земята. Туй в сегашния живот. Защото, ако една такава аналогия си държите в ума, тогава всичко, което го има на Земята, има ли го на Небето? Няма го. Божествените неща, които има на Небето, Божествените неща ги има тук долу, на Земята.

Ти минаваш, запример, покрай едно животно и казваш: “Това е животно.” И казваш, че само човек има Божествена душа, животните нямат. Ти не познаваш – туй животно не мяза на тебе, не че има такава душа както твоята; неговата душа не е събудена, но туй Божествено не се е проявило в него, има нещо животинско. В тебе има човешко, но и човешкото не е Божествено. А животинското не е човешко.

То са степени там. По какво се отличават човешките работи? Ти си гневен. Гневът е животинско състояние. Ти си нетърпелив – това е едно животинско състояние. Или нямаш понятие за правото. Казваш: “Аз да съм силен.” Че, то е животинско да бъдеш силен, ако разрешаваш въпроса така. На силния човек е правото на негова страна. Но то е животинско състояние. Тогава слабият има най-малко право. Посилният има големи права. Казва, на силния правото е на негова страна. И питам тогава: Ако едно общество е създадено по този начин, какъв мир може да има? Така не може. Всеки силен има закона на своя страна. Туй е закон. Съдят някого, няма той прокурор, мирови съдия няма, но той, човекът, е съдия. Прокурор и съдия, и всичко. Свещеник не му трябва и учител не му трябва. Но какво ще го учиш? Той казва: “Каквото кажа, е право.” Питам тогава: Кой е прав? Онзи, роденият първоначално, беше ли тъй силен? После стана силен. Е, питам: Неговите отношения към този, който го е родил, какви ще бъдат? Даже и синове има сега, в първите времена се подчиняваха на баща си, а като стане силен,

не се подчинява вече. Е, питам тогава: На коя страна е правото? На сина или на бащата?

Сега, едно малко сравнение. Представете си един голям чук, на който всичките дървета се подчиняват. Човек вземе чука и една брадва и всичките дървета се подчиняват. Сече и всичките дървета падат; и никое дърво не може да се оплаче от брадвата. Досега няма [заведени] дела против брадвата. Не зная дали има някое дело, да заведе [някой] дело. Против хората има, но против брадвата няма. Но представете си един гвоздей, който 10 пъти е по-як от големия чук. Едно малко гвоздейче и иска големия чук да го събори, да го смаже. Но туй гвоздейче е 10 пъти по-кораво. Камо го чукне чукът, питам, ако се заброят малкото и голямото, на коя страна ще излезе победата? И ако този чук се занимава с туй малко гвоздейче, в края на краищата този чук ще бъде развален, унищожен. Значи, не всякога големите работи са силни.

Някой път вие казвате: да имате пари. Мислите, че парите веднага всичко вършат в света. Парите, това са резултат на нещо. Те са резултат на човешкия ум. Умният човек, като има пари, той ще направи за себе си една къща, ще почне да прави къщи на бедните, болници, църкви ще прави с парите си. А онзи глупавият, тщеславният – защото всички глупави хора са тщеславни до един, – ти срещаш един тщеславен човек и той като изкукурига някъде, мисли, че като неговото кукуригане няма.

Сега, разликата между умния и глупавия човек каква е? В умния има разбиране. Не разбиране само на земните временни работи; защото учен човек не е онзи, който отблизо разбира. Умният човек е вътре. Той живее не само със себе си в мир, живее не само в дома си, в обществото, но той живее в разумни отношения с цялата природа, с всичко наоколо. Той е умен човек! Който така живее, за него светът не е мъртъв. Вие считате някои неща мъртви, някои живи. То е частично разбиране. Бог е създал света и светът не може да бъде мъртъв. Камъните не са мъртви, водата не е мъртва, въздухът не е мъртъв. Нас ни се виждат така. Някои неща се движат бързо. Светлината се движи, водата се движи. От какво произтича движението? Вие нямате една ясна предста-

ва за движението. И сегашните учени хора считат, че движението вече е един признак на живота. Хубаво е. Там, дето има движение, и живот има. И считат, че животът е резултат на движението. Считат движението за причина, а живота за резултат. Те са учени хора, капацитети. Е, как ще му докажеш на този учен човек, че животът не е резултат? Да вярват, че животът произвел движението. А движението е резултат на живота. И следователно по-низшите същества винаги, дето има движение, мислят, че е живо. Едно куче, като мине покрай една кола, която седи, няма да я лае кучето. Кучето мисли, че колата е мъртва. Но щом потеглиш колата, колелетата се завъртат, то се затичва и почва да ги лае. Мисли, че е живо. Казва: “Кой ви е позволил да се въртите?” И започва да лае подире. Питам: Право ли е кучето? Не. И то се заблуждава.

Та, и ние много пъти лаем така против някоя кола. Станало нещо в света, завъртяло се [на] някоя кола колелото – ти искаш да знаеш защо Господ позволил туй колело да се върти. Когато колата се върти, кой заповядва? Че като се качи някой на колата, трябва да се движи тази кола. Или, станало е нещо в твоя живот, ти казваш: “Защо Господ го е позволил?”

Е, питам, ти седиш пред един силен човек и му казваш една обидна дума, той ти плесне две плесници и ти се повалиш на земята. Ти питаш защо Господ му позволи да ти удари две плесници. Пък защо Господ на тебе позволи най-първо да му кажеш две обидни думи? И на него казва Господ: “Уший му две плесници, да се научи добре да мисли.” Е, какво трябва да си кажеш? Кажу му две думи, да не ти ушие две плесници. Не му казвай, че той е нехранимайко, или че е винопиец и тем подобни. Но му кажи: “Аз бих желал да имам твоята сила. Като тебе силен човек няма. Голям герой си ти, аз не съм виждал като тебе човек. Бих желал да зная, да ми кажеш как доби силата.” И човекът веднага ще погледне на тебе другояче. И може да ти бъде полезен. Ти ще кажеш: “От него ли ще се уча аз?” От него ще знаеш по кой начин е добил тази сила.

Ама ти ще кажеш: “Той се е родил така.” Нещата тъй, както се проявяват, не се раждат. Те са родени вътрешно,

като едно семенце е родено. Един желъд е роден като желъд. Като дърво то не се ражда, то расте. Дърво, което се развива, то не се ражда, родил се е желъдът. Ражда се яйцето. Но пилето не се ражда. То се излюпва. И човек, който отпосле израства, той не се ражда така. Той се ражда малък. Израстването е вече един процес. Вие седите и гледате, дано човек е по-добър. Той не се е родил добър, той е станал добър с усилие. Или виждате, че той е силен или има много знание, или че е придобил богатство. Той не е роден с богатство. И после, ако бащата остави по някой път на един от синовете си повече богатство, той си има своите основания за това. Вижда, че синът е по-силен, по-умен. Е, на онзи, който е неспособен, повече се оставя. А който е прахосник, малко се оставя. Де е правото?

Ама ако дойде при вас някой, на когото чувалът е скъсан? Да кажем, на половината чувалът има две големи дупки такива. Де ще му туриш брашно? Ще му туриш до скъсаните дупки само. Другояче не може. Защото, ако напълниш чувала, брашното ще почне да се изсипва. Не си умен човек. Дойде друг, който има здрав чувал. Ще му напълниш чувала. Ще кажеш: "Този заслужава, а онзи не заслужава." Казвам: Те са потънкости, върху които трябва да разсъждавате. Аз гледам, тук така повърхностни разсъждения има. Тук има първокласни невежи сестри и братя. И толкова невежи някой път. Някои от тях са по-невежи от животните. Кажеш му веднъж, той си разрешава – как другите ядели и пиели, а той огризва хляба, че колко е лошо тук, че нямам къща, че нямам юрган. Та кой ти е крив, че нямаш юрган? Ако искаш юрган, в света иди, отлични юргани ще имаш! Каквито искаш, копринени. Не търси нещата там, дето ги няма. В една църква не се търсят пари. В едно училище какво се търси? Там трябва да учи човек.

Сега вие се приготвявате за другия свят, нали? Та вие излезнахте от другия свят и дойдохте в този свят и забравихте онзи свят. И сега се питате какъв е онзи свят. Аз гледам, много философи има, които искат да ми докажат какъв е онзи свят. Че, ако един водолаз, който влиза вътре в морето с един прибор на водолаз във водата, влиза вътре, той мисли, че е човекът с този прибор във водата, та като излезе вън с

тази водолазка греха, мисли, че му е потребна, необходима. Във водата може, но като ходи между хората така, той е като страшилище!

Та, мислите ли, че това е човекът? Вие със сегашните си грехи хем искате с туй тяло, туй, животинското, което имате, както сте, че като възкръснете, да идете в онзи свят. Че, вие сте цели водолази! Туй е само за вас, тук си има място. Но в онзи свят тия водолазки грехи ще ги хвърлите. Че, то е смешно. Там ни най-малко няма нужда от тях. Че, вие си представлявате какви лица ще имате тогава.

Аз ви навеждам тия, малките работи, за да имате една ясна представа, малка, за онзи, духовния свят и да имате повече съзнание за качества на духовния човек. Вие не знаете по какво се отличава един светски човек и един духовен човек. Той има качества отличителни. Казват: “Този е духовен, а другият е светски човек.” Тъй не се говори. Кои са качества на духовния и на светския човек? Казват: “Ама той вярва.” Та и онзи човек вярва. Ти вярваш и къща нямаш, а той не вярва и къща има. Ти вярваш в Бога и децата ти пт са болни, а той, ти го считааш безверник, но неговата жена е здрава и децата му са здрави. Така не се говори.

Трябва да има някои качества. Когато правим разлика между желязото и златото, има едно съществено качество, което отличава желязото от златото. То е, че златото не се окислява. И всякога всички ще предпочитат златото пред желязото. Ако е за една съдина, пособие, желязото ще ръждяса, а златото не ръждясва. И цената на златото седи в това, че то не се окислява. Следователно един лош човек и един добър човек, те са като златото и желязото. Единият, лошият човек мяза на желязото, а добрият мяза на златото. Такива качества той има. Добрият човек разделя ханката си със своя ближен. А лошият човек взема ханката от ближния. Добрият човек, като има два чифта обуца, едните ще ти даде, а лошият, като има един чифт обуца, още един ще вземе. Това са качества. Той има ненаситно око. Лошият човек, отдето мине, каквото види, пожелава.

И вие ако минавате някой път и някои неща пожелавате, нали? Вие не правите наблюдения. Оставете вашата култура, тази амалгама. Казвате: “Културен човек.” Това е позлатя-

ване, посребряване. Културата не е нещо много съществено. Ходил в Европа, културен човек станал. В какво седи културата? Че той може да е учен човек, да изопачава това, каква култура е това? Култура за изопачаване.

Сега не вземайте така. Културата да се измени. Културен човек, в когото естеството му така да се измени – не да се измени, но да се пробуди неговото естество такова, каквото е всъщност. Не такова, каквото не е. Ако вие се проявявате такива, каквито сте родени, такива, каквито Бог ви е създал, вие сте добри хора. Ако вие сте такива, каквито Бог не ви е създал, вие сте лоши хора. Без разлика какво име носиш. Нищо не значи външните имена. Ще кажеш: “Ама че аз съм човек свободен.” Хубаво, човек си, на два крака ходиш, но ти имаш всичките постъпки на едно животното – тогава какъв човек си? Действително човек ходи на два крака, малко другояче е лицето му, но още това не е човек.

Важното в човека, това е неговата мисъл. Човекът мисли, а животното не мисли. Туй е съществената разлика. Животното и човекът си мязат в много неща, но в едно не си мязат – животното не мисли; не че няма ум, но не мисли. Единственото същество, което мисли, то е човекът. И като мисли, прави разлика между доброто и злото. И изпитанието Бог даде на човека по кой път? Вие казвате: “Пък не можеше ли без това изпитание? Отде се намери това изпитание? Пък не можеше ли друго? И на нас се създадох толкова нещастия.” Вие нямате никаква философия, не разбирате нещата. Щом се даде правото на човека да мисли, ще дойде изпитание, да направи разлика между бяло и черно. Ще му дадат един бял плат и [един] черен плат. Ще направи ли разлика? Ако той не може да направи разлика между бяло и черно, тогава той е спял, нищо повече. Че, ако ти не можеш да направиш разлика между добро и зло, ти не мислиш.

Един вълк, след като изяде една овца, него му е приятно, казва: “Отлична работа е това, утре да има пак.” Той си седи. Питам тогава: Онзи, който е заклал една кокошка, че я е опал, религиозен там, той се моли на Господа, сега, съзнанието доде е дошло? Той седи и се радва сега, че му пекат кокошка, жена му приготвява. Религиозен е, печено има и после чорбича с лимон, оризец, едно яйце разбито хубаво,

така. Въодушевява се той и след като изяде кокошката, ще благодари на Бога, че Господ е промислил за него. Каква разлика има между този културен човек и онзи вълк, който изял овцата? Ще кажете, той не я мъчи, не я разкъсва както вълкът – ама отрязва ѝ главата. Че, вълкът поне не го дере, агнето. А човек ще го дере, агнето, взима му кожата. И след туй ще почне да я дере. А вие казвате: Господ дал да се яде месце. Няма нищо.

Тогава питам: Защо на хората е позволено да ядат овца, а на вълците не е позволено? Защо на един вълк, като изяде една овца, всеки има право да му тегли куршум? Законът му дава право да тегли куршум, а за човека, като изяде една овца, никакъв куршум не му теглят? Неразбиране има. Престъплението е еднакво.

Питам тогава: Какво е бъдещето на вълците? Вълците нямат никакво бъдеще. И всичките вълци ще бъдат изтребени от лицето на Земята. И вълците не могат да бъдат наследници на Земята. Всичките месоядни животни няма да бъдат наследници на Земята – тигри, лъвове, всичките месоядни, котки, кучета, всички тия ще си угат и не могат да бъдат наследници на Земята. И всички хора, които постъпват по същия начин, и те ще си заминат по същия начин. Законът е все същият. И те няма да бъдат наследници на Земята. Само че лошите хора ще си угат малко по-късно. Най-първо ще си угат лошите животни и след това и лошите хора постепенно. И те няма да наследят Земята.

Сега някой може да каже да му докажа това. Нали? Аз ще му кажа: Времето ще ви докаже туй. То е въпрос на времето. И когато дойде това време, ти си спомни тогава. Сега да ви докажа? Сега колкото и да се доказва, нещата остават недоказани. Не онова, което може да се доказва, е вярно. Не всяко доказателство е вярно.

Аз не зная, веднъж присъствувах в съдилището, в едно дело, в Русе беше, ме заведоха там, едно углавно дело се разглеждаше в апелативния съд. Кривата страна имаше 20 души свидетели, да доказват, че той има право, който е на кривата страна. А онзи на правата страна е един турчин – претърпевшият имаше само един свидетел, намери се един

човек. Като ги погледнах тия, 20-те души свидетели, всичките мязаха на него, на онзи, другия, който завежда делото. Какъвто е той, главата му, лицето му, всичките такива доландарджии*, 20 души свидетели, до един. А като гледам онзи, който имаше само един свидетел, казвам: правото е на негова страна. Казвам на онзи, който седи до мене: “Правото е на този, който има един свидетел.” Питам: Как ще реши съдията? И решаваха, решаваха, и най-после решиха правото на онзи, който имаше един свидетел. Онези съдията ги хвана, другите. Той казва, че бил там, те си имат майстория, тургат разни въпроси и най-после се намериха в противоречие – той казал, че видял нещо, пък забравил това, че е казал така и после казва, че не е бил там. Как тъй? Казва: “Ама слушах от другите.” То е друг въпрос, че си слушал. Ти да си очевидец. Та, хванаха ги до един. И казвам: Право отсъди съдията. Не колко души имате на ваша страна. И 20 души, които мислят като вас, те не могат да бъдат ваши свидетели.

Трябва да имате един ум отличен, да разбирате онова, което е право. Ти обичаш някого, то е друг въпрос, щом го обичаш. Но като дойде да кажеш една истина, има за разсъждение. Обичта ни най-малко не казва хората да говорят криво. Ти можеш да кажеш: “Аз ще кажа истината на този човек, аз го обичам.” Та нима майката, като обича едно дете, не може да го накаже? Вие сте майки, нима любовта забравя да понакаже малко? Що е наказанието? Наказанието е едно голямо благо. Ама, че ако майката види, че детето ще падне в един кладенец и му ушие една плесница и то се търкули назад, тази плесница не е ли на място? Ушие му една плесница. Нека му светнат очите, стига да се спаси. А да му светнеш една плесница, без да има никакъв кладенец, не е на място тази плесница. Той ще се натъкне на нещо, ушиеш му една плесница – на място е.

И после, вие нямате ясна представа – наказанието някой път носи едно голямо благословение. Тебе някой път ако някой добър човек ти ушие една плесница, то е благословение – заради енергията, която е излязла от неговата ръка и влязла в тебе. Ти не можеш да я платиш. Господ му е казал:

* доландарджия (от тур.) – *диал.* мошеник, хитрец.

“Я му дай едно благословение” – той ти ушие една плесница. Благословение е това от ръката на добрия човек. Но пази се да не дойде биенето от някой лош човек. Защото той като те удари, то е загуба. Ти не чакай да те бият лошите хора.

Сега вие ще кажете: че тогава, онези, които биха Христа? Че, всички, които Го биха, те се обърнаха. Ти ако речеш да биеш един праведен човек, ти ще влезеш в неговото място. Че, апостол Павел, който съизволяваше в убиването на Стефан, казва: “С камъни да се убие, да се научи този безверник!” Най-после, апостол Павел съизволяваше. Казва Писанието, че грехите държал. * Той беше сприхав човек, апостол Павел. Не е бил първоначално, както е в посланията. Не е така мекичък, както говори. Хъ, реже така! Най-после го хванаха, че той замести Стефан. Е? Той съизволяваше в неговото убиване. Но той отиде на неговото място. Казва: “Да се махне.”** Махна се Стефан, а взеха него. Ха сега, Павел на неговото място, ще вършиш неговата работа. И той каза: “Горко ми, ако не съизволявам във Волята на Бога, ако не проповядвам.”

Сега, неразбиране има във вас. И вие искате да влезнете в Небето. Като ленивите искате да влезнете. Искате да влезете в Небето с бели ръкавици; искате да влезете в Небето с хубава шапка, с лачени чепичета. И като ви изнасят на гробищата, облекат ви хубаво. Нищо няма да остане от това облекло. После, някои има, им тургат и пръстен, и тъй, с брилянтен огърлица. Пък тия работи хич няма да идат.

Сега аз ви говоря, то е етика на вашата вяра, де. Вие идвате, тук сте дошли с позлатени възгледи. Казвате: “Баща ми знаеш ли кой е?” Аз не се интересувам вашият баща кой е. Не ме интересува баща ви. – “Ама аз съм способен.” И това не ме интересува. Ти свиреш. Кой е баща ти, не питам – ти свиреш, вземи тона на цигулката право, вярно трябва да изкараш тона. Ти искаш да пееш – искам да видя гласа ти. Кой е баща ти и коя е майка ти, после ще ги уча. Ако пееш хубаво, ще мисля, че баща ти и майка ти пеят хубаво. Но ако ти пееш лошо, ще мисля, че баща ти и майка ти са

* Деянията на апостолите, гл. 7, 8; гл. 22, ст. 20.

** Деянията на апостолите, гл. 21, ст. 36.

като тебе. Какво ще ми препоръча едно вълче баща си? Каквото е вълчето, такъв е и вълкът – баща му. Ако пееш хубаво, баща ти и майка ти са отлични. Ако не пееш хубаво, баща ти и майка ти, всички сте един чук. Разсъждавайте сега. – “Ама знаеш ли аз къде ходих?” И това не ме интересува. Ако ти не постъпваш разумно, и там, където ходиш, всички са като тебе. Ако те търпят тия хора, ти си като тях. Защото подобното подобното търпи.

Сега, туй трябва да го имате като едно правило. Да различавате доброто и лошото. Някой път вие сте много снизходителни, казвате: “То без погрешки не може.” Погрешките трябва да бъдат нещо външно, а не вътрешно. И никога не се допуща да имаш в живота една вътрешна погрешка! Външно може да ги правиш колкото искаш, но вътрешно погрешки да допущаш, то е опасна работа. Животът не търпи вътрешни погрешки. И да се благодарят хората, че Адам и Ева направиха една външна погрешка. Яденето, то е един външен процес. И за яденето, за една малка погрешка ги изпъдиха от рая. Те не можаха да направят разлика между един плод на едно дърво и друг плод.

Че, ако вие отсъждате криво, не сте ли изяли един плод? Ако вашата любов е неестествена, не проявявате любовта както трябва, не е ли онзи плод, който Ева изяде? Че, същият закон е. Ако вие ядете онова – мислите, че в любовта все възприемат, или давате това, което не е, същият плод е. Ако искате да убедите един човек в това, в което и вие не вярвате, не е ли това един плод на заблуждение? Че как ще убедя един човек, че аз вярвам ли в Бога или не? Ако някой пита: “Ти вярваш ли в Бога или не?”, ще кажа: “Ела живеј с мен една година и туй, което аз правя, то ще ти каже вярвам ли аз в Бога или не. И ти ще познаеш тогава аз вярвам ли в Бога или не.” Сега, в какво отношение? Приложение нали трябва да има.

Сега говорите за новото учение. Казвате: “Едно време, когато Христос беше, то беше новото учение.” Ако едно ново учение не може да преобрази живота, в какво седи неговата новина? Ако ти ядеш най-хубавият хляб, тъй, повидимому, и този хляб не може да произведе в тебе един резултат, да внесе здраве и сили... Ако ти дишаш въздух и този въздух не

може да произведе туй, което искаш, питам: туй дишане правилно ли е? Къде е погрешката? Погрешката е в начина на дишането. Ти дишаш бързо. И издишаш бързо. Погрешката е там. Ако ти дишаш чистия въздух и не ти помага, тогава казвам: не е погрешката във въздуха, а погрешката е в тебе – че този въздух ти го дишаш много бързо и го издишаш много бързо. Ти не си го търпял толкова, колкото трябва. И вследствие на това, можем да кажем някой път: ти може да имаш недоумък, не си приел достатъчно въздух. Правите тъй: (*Учителят диша бързо*). Ама туй не е дишане. С туй дишане ще си създадеш всичките болести. Някой казва: “Дишам и бързо дишам.” Но то не е дишане. Ти, щом си подигааш рамената нагоре, нищо не вземаш. При дишането ще вземеш дълбоко. Като дишаш, като че никога не си дишал – ти ще напълниш гробовете си, след туй ще задържиш въздуха, за да може онова, Божественото благо, което е скрито във въздуха, да проникне в твоята кръв, да стане известно съединение, да се пречисти кръвта. Въздухът е за пречистването на венозната кръв. Едно ново качество се внася в кръвта. Въздухът като се пречисти, като влезе, той е като един инспектор на труда, той се подписва, че тази кръв може да се употреби.

По какво се отличават англичаните в своята индустрия, в своите произведения? В Англия ножчета или платове не се изваждат оттам. Те си имат инспектор; или машини, ще ги поставят на изпит. И ако този инспектор даде най-добрите данни, тогава ще се даде позволение да се извади една стока навън. Може да се продава вън, в света. Да не компрометира производството. Когато*, австрийските произведения, без инспектор, всички в България отиват. Плата го виждаш много хубав, но след като го носиш един-два месеци, избелее. А английският плат, след като го носиш две-три години, не си е изменил цвета. Здравно нещо е. Че това е англичанин човек, преценява.

Тогава, по какво трябва да се познава едно верую? Един човек, който иска да бъде обичан от Бога, може ли по този начин? И ако аз не живея както Той иска, може ли да бъда

* когато – *разг.* докато.

обичан от Бога? Ще кажа: “Бог е Любов.” Бог е Любов, но ще имам ушиване на плесница. И Господ, като те види при Него че седиш така, ще ти ушие една плесница, та на Земята ще се повалиш. Ти бърбориш много – ще ти даде една болест. Три месеца като боледуваш, ще станеш на чироз; ще ти даде една сиромашия, та никъде банка няма да намериш; някой път – безпаричие, някой път – без служба, някой път – ревматизъм; някой път – тупане на сърцето, коремоболие, кръстоболие, главоболие.

Всичките тия болести, това все са методи за възпитание. Всяка една болест, която претърпявате, вие сте виновати. Не се извинявайте. Имате известни грешки, какви са: минали или сегашни, изправете погрешките си, да се махнат болестите ви. Аз да ви кажа всичките болести от какво произтичат, ама не искам да ви кажа. Зная произхода на всичките болести и като дойде някой, аз го зная какво е правил вече. Като дойде някой, че го болят зъбите, зная вече причината – той не може да кръшка. Зная защо го болят зъбите. Осиромашал – зная го защо: пак не може да кръшка. Той ми се оплаква, че туй било, онуй било. Не, не, не е така.

Всяко нещо, каквото Господ е направил, то е съвършено – по Божия път трябва да се ходи. Така разбирам. Той не да каже: “Учението е причината.” Не [е] въпрос за учение, нито за знание, но приложение трябва. И според мене, знание е само това, когато ти постъпваш по Божия закон. Щом не постъпваш по Божия закон, това не е знание. Ти може да си учен човек – ще изгубиш знанието си; може да си богат човек – ще изгубиш богатството си; ти може да бъдеш най-щастливият човек и ще изгубиш щастие; ти можеш да бъдеш млад и ще остарееш и ще оглупееш. Не само ще остарееш, но и ще оглупееш. Не се самозаблуждавайте. Когато, ако остарявате, ако умът във вас става по-светъл и не станете по-млади, ти не постъпваш по Божия закон. Някоя стара сестра казва: “Остаряхме вече.” Глупави сте, това не е християнство. Той в Христа вярва и чакате колесница да дойде да ви зацигне. Няма колесница. На тарга. Тарга те чака. Ще кажете: “Как така?” Ние се възмущаваме: как с тарга да го носят човека в онзи свят? Че, аз бих желал с тарга да ме занесат тук до гробищата за онзи свят, а с колесница да ме посрещнат в

другия свят, отколкото тук с колесница да ме занесат, а с тарга – в другия свят. Щом тук с колесница те занесат, там с тарга ще те вземат.

То е само фигура на речта. Не че с тарга, но по същия начин, от един свят като влезете, така ще те извадят отвънка. Не можеш да се намериш там и не уповавай да кажеш, че Бог е Любов. Бог е Любов тук, на Земята, но Божията Любов не търпи престъпления. Любовта търпи престъпленията вън, но вътре – никога. Вътре Любовта никакво престъпление не търпи. По-нетърпелива от Любовта няма в света и по-търпелива няма вънка.

Единственото нещо, което Любовта не търпи, то е престъплението. Тя го премълчава отвънка, но вътре в света тя го чисти. В това седи безсмъртието. Външната любов, всичко тя чисти. Но вътре, тя там абсолютна чистота изисква. По това се отличава Любовта. По същия закон се отличава Мъдростта – и тя търпи глупостите отвънка. Те си мязат. После, Истината и Мъдростта си мязат. Отвън Мъдростта е много снизходителна, но отвътре никакво снизхождение няма. Отвън някой е невежа – тя го извинява. Но при нея да идеш да я матохариш, че да минеш някак си – не, не. Всичко трябва да знаеш безпогрешно. Съвършено, без упрек трябва да бъде.

И Писанието казва така: “Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен.” Така се цитира стихът. Съвършен в своята мисъл. Ти като човек можеш да мислиш – отвън можеш да гопуснеш някои погрешки, но като дойдеш до вътрешния живот, никаква погрешка не се търпи. Там ще бъдеш безпощаден. И ако ти не знаеш как да се съдиш, други ще те съдят. А светът е крайно справедлив отвънка, а крайно несправедлив отвътре. Духовният свят е крайно снизходителен отвънка, а отвътре е крайно възискателен. Както светът отвънка е снизходителен, а отвътре никак не е снизходителен.

Та, най-първо трябва да се съблечем. Нали казва: “Да се съблечем и да се облечем в Христа.” Да се съблечем от онова животинското състояние и да се облечем в духовното вътре. Сега може да попитате: “Че досега не сме ли се съблekli?” Не сте се съблekli още. Някой път тълкуват, че апостол Павел в 8-ата глава е намерил пътя. Вие нямате

опитността на апостол Павел, но той е минал вече. Някой път гледам, някой мисли, че е намерил пътя. Има малко радостни мисли и мисли, че е намерил пътя. Някой път и вие мислите, че сте намерили пътя. Не, не, не се самоизмавайте с онази светлина, която има в картините. Художниците често заблуждават хората. Те искат да ви представят духовното, защото художникът представя една духовна картина на платно. Запример идете в кинематографа. Нали виждате, хората минават, много неща минават пред очите ви. Какъв свят е там? Виждаш, те плачат, умират, говор има, безпокоене, вдигане на шум. Казвате: “Бре, изпокараха се.” Нищо не се изпокараха. Но едно малко фенерче има там, откъдето се проектират нещата на платното. И ти казваш: “Какво правят там, на платното? Глупост е това, там не е реалността.” Тогава, вие сте в този свят на кинематографа и мислите, че знаете нещо. Не, нищо не знаете. Обърнете погледа назад, оттам, отдето се проектира този свят.

Или казват: като мислим ние за Невидимия свят, мислим оттам този свят е проектиран. Земният живот е една проекция на духовния свят. Той е една сянка. Но земният живот ни най-малко не е като духовния живот. Има едно качество. Сега, едно от качествата кое е? Най-първо, човек като прогресира в духовния живот, той трябва да стане много потърпелив. После, трябва да има мир, а мирът се дължи на това, че той мисли. Вие разсъждавайте.

Аз ще ви приведа един турски анекдот за Насрадин Ходжа, за да ви дам донякъде едно малко понятие за духовните отношения. Отива Насрадин Ходжа при кадията – има едно дело. И казва: “Ако успея, едно гърне с масло ще ти дам. Ама хубаво масло!” Казва съдията: “Добре.” Тегли едно решение. В турско мировият съдия решава делата. Та, Насрадин Ходжа бил свидетел. Той турил конски фъшкии в гърнето и отгоре – четири пръста масло. Праца го на кадията. Той като взима отгоре хубавото масло, като бръкнал по-дълбоко, вижда от конските, казва: “Тук на мене фъшкии ли пратил, лайна ли пратил?” Насрадин Ходжа му казал: “Та ти лайната ги изяде, когато реши тази давия*.” Щом ти

* дав□я – *остар.* съдебно дело, процес.

пращат тебе едно гърне с фъшкии, ти си изял лайната отнапред.

Сега ние се възмущаваме. То е външната страна. Едно вътрешно пречистване на мисълта трябва. Казват: човек да има една чиста мисъл, една Божествена мисъл, но и живот, и здраве, и мир, и любов. Всяка една Божествена мисъл като влезе в дома ти, то е едно благословение. Всяко едно Божествено чувство, което се зароди в тебе, то носи благословение. Всяка една Божествена постъпка, която ти направиш, микроскопическа ако е; може да направиш едно малко добро, Божествено, то ще носи благословение за тебе. Но ако не направиш това микроскопическо добро, ако доброто не може да дойде в тебе, тогава човек не може да расте.

Та казвам: Божественото в нас ще бъде само онова, което ни въздига. Какво мислиш ти, то е друг въпрос. Аз гледам една мисъл въздига ли ме, внася ли светлина в мене; едно чувство внася ли живот вътре; и за постъпката е същото. Постъпката, за мене, чувството и мисълта, те са земни. Постъпките, това представлява хубавата страна на физическия свят, чувствата представляват хубостите на духовния свят, а мислите представляват хубостите на Божествения свят. За някои мислите са Божественият свят, чувствата са духовният свят, а за мене постъпките са физическият свят. За мене Господ живее във физическия свят, тъй както жив е и в духовния свят. Във физическия свят, но не в нашия свят, който ние сме създали, не там.

Та сега, Христос като се спори... Тук се спорят с евреите. Той иска да ги накара, казва: “Ако в Мене не вярвате, вярвайте в това, което е право. Опитайте тия неща, които Аз ви давам, за да познаете.” Как ще познаят, по кой начин те можаха да познаят дали Той е Христос или не е Христос? Ако дойде един прост човек и той няма никаква диплома като лекар, но вие вкъщи, някои от членовете на семейството е болен и този човек го излекува? “Ама ти откъде си дошъл?” Може отникъде да не е дошъл, но кое е важното: дипломата или че знае да лекува? А щом не може лекува, той диплома няма. Щом може да лекува, той има диплома. Вие искате да знаете някой човек свят ли е или не. Че, той като дошъл вкъщи, у вас, и си заминал и остави благосло-

вението в дома, този човек е добър. А дойде някой вкъщи – след като дошъл, дойде сиромашия, нещастия. Котсуз хора има, от които ви е страх всичките. Тогава, за мене не важи какви сте – аз искам да зная, като идете вкъщи, какво добро носите. Туй е добрина за мене. Какво ще оставите с вашата мисъл. Може нищо да не кажете, може и да не говорите, но хората ще схванат вашата мисъл, права ли е тя; и вашите чувства ще схванат, и постъпките ви ще схванат. Добрият човек е като един скъпоценен камък – той отражава светлината; той е като един цвят – без да иска, уханье излиза от него. И Писанието казва: всички трябва да бъдем като цветове, уханье трябва да излиза.

Сега, туй е за онези от вас, които искате да се учите. То не е за осъждане, понеже след време ще дойдат професори, ще дойдат отвън такива агенти, извън рая ще дойдат, да ви дадат нови наставления. И те ще ви обърнат вниманието там, дето не е.

Сега, питам ви: Толкова години следвате, как проявявате вие любовта? В книгата трябва да четете, за да проявите любовта. Някой път казвате, че трябва да се обичаме. Как трябва да се обичаме, кажете ми сега. Как обичате вие? Мислите ли вие, че като прегърнете хляба, че като го ядете, че го обичате? В истинската любов има едно качество, което седи в следното: дотогава, докато ти в един човек не виждаш, че Бог живее в него и не го обичаш заради Бога, твоята любов не е права, нищо повече. За мене тази е мярката. Докато ти съзнаваш, че в този човек е Бог вътре – той дали го съзнава или не, то е друг въпрос, но когато аз съзнавам, че Бог живее в него, аз го обичам този човек, моята любов е правилна. И на този човек аз всякога ще му правя добро. Дали той е богат или не, то е друг въпрос.

Някой път аз казвам: в мене има една черта, тя е следната. Аз се отличавам само по едно нещо. Много проста работа е. В мене има една черта, която в другите хора не съм забелязал. Тя е следната: аз като давам вода на един беден човек, може да е грунав, и на един богат или учен човек, еднакво ми е приятно. Като давам вода на бедния, на грунавия, и като пие той водата, тъй ми е приятно, както като давам водата на някой учен, светски или какъвто и да е – еднакво ми е приятно. И то е правилният път. Приятно ми е, че водата

отива на място. Аз не обръщам внимание на неговите грехи, не обръщам внимание и на обущата му, но считам, единият е Божествена душа и другият е Божествена душа, само облеклата им са различни. Щом аз направя, сега, едно различие, то вече любовта я няма там. По малките работи се отличава човек. Вие, запример, ако дойде един беден човек при вас, аз съм наблюдавал по някой път като дойде такъв беден, групав човек при вас, вие вземете чашата и не я измивате, наливате и му давате. Аз не правя така. Аз, като дойде един беден човек, три пъти ще измия чашата – както за себе си, и ще му дам да пие. И като дойде един богат човек, и за него ще направя същото; и за мене правя същото. Аз не правя никакво различие. Някой на богатия човек ще я измие, а на бедния не я измива. Ти си несправедлив тогава. Ти си направил едно лицеприятие, тебе външните неща са те привлекли и ти влияят. Дойде някой богат човек – веднага ти направих различие, кажеш: “Заповядай.” Дойде един беден човек – кажеш: “Какво искаш там?”

Сега, аз не говоря за земните просяци. Аз говоря за бедните хора, които са светии, предрешени светии с групави грехи, шапки, обуща, че искат да ни изпитат как ще постъпим с тях. Като дойде той, скрит е той, поусмихне се малко, че ме изпитва как ще му дам. И той, като дигне чашата, ме цени. Аз като му дам чашата, той погледне чашата и знай вече. На всички, на които съм давал вода, като погледнат чашата вода, той са поусмихне. И богатият, и бедният се усмихват, понеже еднакво съм очистил чашата. Пък и единият, и другият ме изпитват. Богатият е един голям нехранимайко, който ме изпитва и сиромашът е скрит светия, който ме изпитва. На богатия казвам: “Да станеш чист отвътре като тази вода; отвънка си такъв, но да бъдеш и отвътре такъв, какъвто си отвънка.” А на светията казвам: “И ти да станеш отвънка такъв, какъвто си отвътре.” И на двамата казвам. Питам: Не съм ли аз на правата страна? И тогава, като дойдат двамата, запознавам ги. Казвам: Тия двамата са мои приятели. На бедния казвам: “Вие може да бъдете приятели, понеже ти си отвън благороден, той отвън не е благороден, отвътре е, а ти отвътре не си благороден – тогава двамата може да се обмените. При вашите качества, приятелство може да има между вас.”

Така трябва да гледате. Правилни постъпки трябва да имате. Ако така не постъпвате, нищо няма да направите. Всичката философия, която може да имате, всичко е празна философия. “Ама аз любя Господа. Аз видях Господа Исуса Христа.” Не ми говорете за тази любов. Че ме обича той, не ми говорете. Човек е много двойствен. Момък и мома искат да се женят, но бащата не струва хас* от момъка. Така се сърди бащата, казва: “Остави го този.” Момъкът казва: “Или трябва да избягаме, или трябва да се откажеш от баща си, или при мене трябва да дойдеш.” Тя мисли, че може да го стопи, тя казва: “Аз ще го накарам той да се съгласи.” Дъщерята иска да накара баща си да се съгласи. Докато този момък се сърди на бащата, гоен ли е за момата? Не.

Докато ти се сърдиш на един човек, ти не можеш да го обичаш. Ти можеш да се сърдиш за нещо външно, но трябва да имаш някакво различие в себе си. Ако нещата отвън и вътре са лоши, трябва да ги изхвърлите, там няма никаква любов. Ти не можеш да обичаш един дявол. И никъде в Писанието не е казано, че можеш да обичаш дявола. От дявола се пази като от огън. А човекът, какъвто и да е, към него отношенията ти трябва да бъдат други. Не е също отношението към един дявол. Той спада към друг един свят. Вие даже не сте виждали, някои от вас виждали ли сте дявола? То е страшна работа. Дето дяволът стъпи в някоя къща, тази къща запустява.

Да ви приведа един пример. То е един анекдот. В един гръцки манастир игуменът бил малко несправедлив човек, направил много погрешки в манастира. Та, след като умира, неговият наместник не може да оправи работите, та се молил да го пратят от онзи свят, да му каже как да се оправи работата. Той бил в ада. Дошъл в манастира, казал как да се оправят работите, но такава воня внесъл, че трябвало да напуснат манастиря. Ако един, който от ада излиза, че запустява манастиря, та ако дойде в къщата ти дяволът, ти искаш да харосаш**. И казва: Стани с дявола ортак, докато минеш моста. А и къщата, и всичко ще запустее. Не ти трябва ортак-

* струвам хас – обръщам внимание, влияя се, засяга ме.

** харосвам, харосам – нар. виждам добро, преуспявам.

лък с дявола. На този изумен не му трябваше да извика стария изумен от ада, да му каже как да оправи работите. Нека седи там. Не извиквайте вашето минало да дойде сега, нищо повече.

По някой път вие искате да знаете какво има – карма, страдание или какво става. Каквото и да е, не искате да знаете какво е вашето минало. Някой път вие искате да знаете какво е то – да спи зло под камък. И Писанието казва: “Ще хвърля греховете зад гърба Си, ще ги залича и няма да ги помена.” Не извиквайте вашето минало. Туй, което е заличено, Господ го е турил зад гърба Си, не го извиквайте сега. Не правете нови погрешки. Да не би, като видя Господ сега новите ви погрешки, да види и старите. Не заставайте Господа да отвори книгата на възпоменанието, да види какви неща има там. Защото Господ, като затвори, Той не иска да ги знае, а като направите едно престъпление, Той ще отвори книгата да запише, пък като види там, работата става лоша. Щом Господ започне да мисли за вашето минало, и вие започнете да си спомняте и грехът дойде във вас. Питам: Какво се ползвате тогава? По-добре Господ да отвори книгата на живота, да вижда добрите работи, които сте направили, че като си спомни за тях, да вижда доброто.

Когато вие сте радостен, Господ е отворил книгата на живота, пък когато вие сте скръбен, Господ е отворил книгата на възпоменанията и ще помене вашите деяния. Тогава скръб и страдание прониква в душата ви. Защо са тия скърби? Защото заставете Господа да отвори книгата на възпоменанията. Не Го заставайте да отваря тази книга. Наука е това. И не ходете да разправяте, че този направил това, онзи – онова. Идва някой и се оплаква, че страда. Не заставайте Господа да отваря книгата на възпоменанията. Нека отвори Господ книгата на живота, на хубавото. Защото Господ има три книги. В едната записва хубавите постъпки, в другата записва лошите и в третата книга записва какво възнаграждение има да даде, какво благословение да даде. Това са трите книги: за вашите постъпки, за добрите чувства и за вашите мисли. Ако така разбирахте живота, тук щеше да бъде едно общество на светии.

Понеже се приготвявате за едно бъдещо общество, се изискват хора здрави. Доброто е общо за целия свят. Една Школа има. Няма никаква разлика. Във всички хора доброто трябва да бъде добро и лошото за всички хора трябва да бъде лошо. И възнаграждението за всички хора без разлика трябва да бъде едно. В Божествения свят не трябва да правим никаква разлика. Добрите хора отвсякъде си мязат. Те са от една школа. Лошите хора, и те си мязат. Няма религиозни и няма светски хора, ние ги делим. Добрият си е добър, лошият си е лош. Светията има туй преимущество, че има възнаграждение за себе си. Благословението Божие следва с него. Гениите аз наричам хора на доброто. А светиите носят Божието възнаграждение. А обикновените хора носят своите погрешки и страдания. Ако страдате в живота, Бог е отворил книгата на възпоменанията на вашите минали погрешки и благодарете за това. Като страдате, трябва да се изправите; ако не страдате, няма изправление. Със страданията е лошо, но без страдания е два пъти по-лошо. Да страдаш е хубаво нещо, но без страданията е два пъти по-лошо. То е една неизбежност. Ако твоите страдания не могат да те внесат в пътя на доброто, страданието не е на място. И ако твоето добро не може да те внесе да имаш Божиите блага, да имаш възнаграждението, доброто не е на място. Ще минеш в едната книга, втората и третата книга. Тогава и страданията, и доброто, и възнагражденията, всичко е на място.

Сега, не мислете, че аз искам да ви съдя. Не. Каквото сте вършили, е написано. Не го пиша аз, написано е. Ако сте добри, и то е написано. Каквото има за възнаграждение, и туй го има. Аз само констатирам фактите. Не мислете, че каквото аз казвам, то става. Аз говоря за неща, които са станали. И за онова, което за бъдеще искате да правите. Вашето бъдеще се определя от онова, което сте написали в едната и другата книга. В постъпките, в чувствата и в мислите всичко е написано. Ако страдате, радвайте се, че влизате в книгата на доброто; ако не сте добри, радвайте се – ще дойдете до книгата на възпоменанията, ще имате Божиите благословения.

Защото Любовта е в първата книга – на прегрешенията, Мъдростта е във втората книга – на доброто, а Истината е

място на възнагражденията. Като дойдете до Истината, тя определя кой как да се възнагради. Любовта ще ти покаже пътя за доброто, Мъдростта ще ти покаже пътя за Истината, какво възнаграждение ще има. Ти при Любовта не оставай, ще влезеш при Мъдростта и при Истината. Ще обиколиш тия, Божествените книги. Ти като влезеш в Любовта, тя ще те изправи. Любовта е път за изправление в живота. Ако ти в Любовта не можеш да се изправиш, ако не я вземеш като едно от великите блага, да се издигнеш, да се изправиш... Любовта не е да чувствуваш и да се радваш. Радостта е при- видна. За изправление е тя. Да влезеш в доброто, да разби- раш. И като влезеш, да имаш Божието благословение.

Сега, това е път за едно ясно и чисто разбиране – без разлика ни на йота. Отвън Господ търпи нещата, отвътре не ги търпи. И за доброто е същият закон. Добрите хора отвън могат да търпят, но отвътре трябва да бъдете нетърпе- ливи. Добрите хора отвън могат да обичат лошите хора, но отвътре – никога. Добрия човек, може добрият да го обича и отвън, и отвътре, а лошият човек могат да го обичат само отвънка, те отвътре не могат да го обичат.

Следователно, ако отвън тебе те обичат, ти не си от доб- рите. Ако отвън и отвътре те обичат, ти си от добрите. Туй е закон. Там е, в него е разликата. Да не мислиш, че като си лош, на топло ще те турят? Богатият като отишъл, къде го туриха? На топло. Без възлица не го турил Господ, на сту- дено не го оставил. Пак има едно снизхождение от Божия страна. Не го е оставил на студено, да трепери. И казва бо- гатият: “Отче Аврааме, много е топло тук, засъхна ми гър- лото.”*

Сега искам да ви избия един звондей из ума. Вие седите, недоволни като че сте. Мислите: “Двадесет години си изгу- бихме от времето.” Че защо го изгубихте, какво чакахте? Да идете в онзи свят, нали така? Да си оправите работите. Може да си оправите работите – ако вие може да постъпвате добре, ако вие може да любите, ако вие сте умни и ако вие обичате истината, вие сиромаш човек не можете да бъдете. Ще кажете: праведният Иов. Оставете тази история на Иова.

* Вж. Евангелие от Лука, гл. 16, от ст. 19 до края.

Иов е един адепт, един първокласен светия, когото от рая туриха на изпитание: взеха му всичко. Другите казват на Господа: “А му опитай любовта, той е добър, той Те обича заради говедата, заради синовете, дъщерите. Я му вземи тия работи, да се опита неговият живот.”

И Христос, и Той повтори същия изпит. Че, Той на кръста, след като погледна всичко, казва: “Да бъде Твоята Воля. Тази работа не я разбирам. Каквото можах, направих в света, но виждам, никакъв резултат няма. В Твоите ръце предавам Духа Си и оставям всичките противоречия.” Въздигна Го Бог. Това е изпит. Едно голямо противоречие. Моли се да мине тази чаша, да не дойдат страданията, а страданията дойдоха отгоре. Той не казва: “Господи, как тъй? Аз направих толкова добрини, а Той да Ме излага и да Ме извадят на туй поругание, да Ми се смеят хората.”

А пък вие, малките изгревци, нямате нито характера на Иова, нито характера на Христа. От мене изисквате някои неща – “Как ще ми уредиш живота?” От мене искат да им уредя живота. Всеки един от вас ще си урежда сам, разбирате ли? Никой от мене няма право [да иска] аз да уреждам живота му. Това е срамата! Може да ви дам как да живеете. Ако виждате нещо добро от мене, може да вземете. Направете го. Пък ако можете да живеете по-добре от мене, аз ще се уча от вас. От вашите глупости ще се уча, ще се уча от тях. Че какво да ви кажа сега? Аз да ви кажа, че като изгревци тук няма. Отвън като изгревци няма, но отвътре не сте такива. Отвън, може да ви кажа това, в сравнение [с] другите отвън вие сте светии, но в сравнение вътрешно – не.

Аз сега ви говоря за вътрешния живот. Ако става въпрос отвън, голяма неправда ще бъде, ако ви осъдя, но вътре, за вътрешния живот, казвам това. Ако някой ме попита какво мисля за изгревци, ще кажа: като хора отвън като тях няма. Вчера дойде една сестра и каза: “Знаеш какво мислят хората за изгревци?” – “Какво?” – “Че хора като тях няма.” – “Как тъй?” Тази сестра отишла да купува нещо за 2 лева. И наместо 2 лева, дала 20 лева. Връща се вкъщи, гледа: сметката не излиза. Отива при този, от когото е купила за 2 лева. Там имало едно момиче, сега го няма там. Казва: “Тук съм дала 20 лева по погрешка.” – “Аз не зная, госпожо. Момичето го

няма.” В това време влиза един обущар и пита какво се раз-
правят. Пита сестрата къде живее. Казва: “Да не си от Но-
вото Учение?” – “Да.” – “А, честни са тия хора. Скоро давай
□ 20 лева, те не лъжат.” Продавачът казва: “Като е тъй, доб-
ре.” Той □ дава 20 лева. Но той, като дал 20-те лева, не си
задържал своите 2 лева. Идва тази сестра до Изгрева, гледа:
гържи 20 лева. Най-първо гала повече, наместо 2 лева гала
20 лева, сега, като □ върнали парите, не задържали 2-та лева.
Тя се уморила, но пак се връща. Пита я продавачът: – “Ти
какво [си] направила? Нали ти дадох 20-те лева?” – “Но ти
не си задържал 2-та лева.” – “Е, има честни хора!” Е, туй е
препоръка за Изгрев.

Сега, къде е вътрешната погрешка на сестрата? Аз ако
бях на нейното място, щях да оставя 20-те лева, не щях да се
върна. То е външната честност. А пък като се върна, □ каз-
вам: не си прегледа сметката. Вземаш 20 лева и не □ идва на
ум да задържат 2 лева. Най-първо хич не искаш да изгубиш
20-те лева, пък ти си взела 2-та лева. Още на мястото трябва-
ше да види, не трябваше да е разсеяна, и да му каже: “Задърж
си твоите пари, 2-та лева.”

Това са, сега, потънкости. Но казвам: То е пак другата
философия. Та, в нашите вземания и давания, в нашите
постъпки с другия свят трябва да бъдем крайно изправни.
Тъй, както в търговията изправни. Нито полици, нито да
взимаме, нито да даваме, нито да подяждаме. Невидимият
свят обича точност в сметките. Защото ние разполагаме с
Божии енергии, нямаме право да изхарчваме повече,
отколкото трябва. Ние имаме право много да харчим, но
нямаме никакво право да харчим повече, отколкото е
позволено. Това е закон във всички неща. Никой не живее
за себе си.

Та, трябва да бъдем образци, нови модели трябва да има-
ме. Едно вътрешно правило. Аз някой път ще изнеса, има
много работи за дялане. Аз съм намислил в една лекция да
изнеса някои неща, да ви кажа какво нещо е морал. Не тъй,
обикновен, шаблонен морал, но нещо конкретно, което мо-
жете да приложите в живота. Еднакъв трябва да бъде. В
това седи моралът. Ако човек не може да разбира Божия
закон, това има влияние върху сегашното и нашето бъдещо

развитие. Нашият сегашен живот ще бъде основа за бъдещия в Небето, като се върнете от Земята. Някои от вас мислят, че като идат в другия свят, няма да искат да дойдат на Земята. Ако не иска, няма да се върне. Тъй насила няма да го карат. Но като идеш в другия свят, да имаш желание да дойдеш тук, на Земята, и тук като си, на Земята, да не съжالياваш, но онова, за което си дошъл, за което ти си дал обещание, изпълни го. Защото вие горе сте дали обещание коя работа да свършите. А сега се потривате.

Тук преди два дена, дойде един при мене, в петък беше това, един млад момък, много способен. Опита се той да се самоубие, той не намира смисъл в живота. Аз зная причините, няма да ви ги кажа, защо иска да се самоубие. Казвам му: Слушай, ти забрави ли, че като слизаше от Невидимия свят, тебе ти дадоха една програма? “Ти готов ли си за това и това да направиш? Нямах ли нещо против?” – “Не, по силите ми е, аз това ще направя.” Ти се подписа отдолу. Като слизаше, ти забрави книжката. – “Тогава – казва, – щом съм подписал... Аз го забравих, аз мисля, че нищо не съм подписал, но щом има подпис, тази работа ми е ясна. Подписал съм – ще го направя.” Че, за да бъдеш честен, трябва да изпълниш това, което подписа. Пък ти искаш да се самоубиеш. Казвам: Тази работа ти не си свършил, посред ден ти напускаш работата си. Ще те питат защо се връщаш наполовина от работата.

Така, вие всички сте подписали какво ще правите. Не ставайте доландарджици, не става тази работа така. И не мислете, че може да мине така. Никому не се прави лицепритие. Трябва да се изпълни Волята Божия, да се освети Името Божие и да се въдвори Царството Божие. Това е смисълът на живота. Нали ви говорих – онова, което сме обещали, трябва да го направим. Това е, което Бог изисква от нас. Та, много обещания имаме. Не насила, доброволно ние ще го направим, няма да ни заставят. – “Ама ще замедлим* своя прогрес.” Ще кажеш: “Аз съм обещал, трябва да го направя.” Какво правят хората около мене, то е второстепенно. Но

* замедлявам – *остар.* забавям.

какво аз правя, то е важно. Че не ме обичат хората, че не ме слушат, то е друг въпрос. Онова, което аз правя, трябва да го направя. По някой път може да се смущавам – то е друг въпрос. Че се смущавам, смущавам се, но трябва да си извърша работата.” Ама по някой път иде обезверяване, или обезсърчаване, или болести. За мене тия работи са второстепенни. Болен–не болен, вярваш или не вярваш, слаб–не слаб, работата трябва да се изпълни. При всичките условия ти ще се стегнеш да изпълниш Волята Божия! Разбираш ли? И ще я свършиш без никакви завъртания, без колебания. Веднъж тази работа трябва да се извърши, ти ще я извършиш. Тъй казвам на себе си. Ще свършиш тази работа, няма да очакваш от хората нищо. И за всички така трябва да бъде. И като вършим така Волята Божия, тогава ще имаме една основа. И тогава Мъдростта, Любовта, Истината, тогава ще има взаимно уважение и почит.

Сега ние се налагаме, казвате: “Нямаме уважение.” И аз ви виждам. И към мене хората нямат уважение. Мислите ли, че много уважение имат към мене? И ако река, аз [се] справам. Никой от вас не е хулен толкоз, колкото аз съм хулен. Какви неща не са турени на гърба ми. Не мислете, че е само за вас така. Някой път, аз съм казал, аз ще ви имам пред вид. Не мислете, че аз тъй ще оставам. И аз ще го туря в книгата. И аз имам три книги. Като ме обиди някой, запиша го в книгата на обидите. Като ми направи някой добро, отворя втората книга и там го запиша. След туй, трета книга има и казвам: И аз ще го възнаградя. Не мислете, че аз не хващам кусур, не, не. Хващам кусур. Но понеже имам важна работа, да свърша работата за Господа, тогава ще му дам. Аз записвам в книгата си и казвам: Като свърша работата, която Господ ми е дал, ще видя как Господ отсъди, та и аз ще отсъдя по същия начин.

И аз бих желал и на вас да дам както Господ дава. И вие си имате три книги, записвайте си. Ама свършете си работата, която към Господа имате. Тогава отворете книгите си и записвайте. Казват: “Прощавай!” Не, не, не прощавайте, запиши го. Обиди те някой – запиши; направи ти някой добро – запиши, и в третата книга запишете какво трябва да напра-

вите заради* него. Сега запиши в книгата и остави я. То са счетоводни търговски книги. Запишете си нещата. Като запишеш погрешката на един човек, не се спирай върху нея, но затвори книгата и остави я. Не мисли защо той направил тази погрешка. Запиши, затвори книгата и остави я.

“Бъдете свършени, както Отец ваш е свършен.” “Истина, истина ви казвам, крадецът не иде освен да открадне, да заколи и да погуби.” “Аз дойдох да им дам живот.” И казвам ви, на всички ви трябва да бъде задача: отдето минете, да носите Божествените мисли; отдето минете, да носите и Божествената Правда – Божиите блага. Навсякъде да бъдете като ухание на тия цветя и който ви види, да каже: “Има хора в този свят, които носят Името Божие.” Желая Господ да отвори книгата на възнаграждението – какво да даде.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7 ч 5 мин

(На поляната направихме упражненията.)

*12-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 8.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

* заради – диал. за.

ПО НОВИЯ НАЧИН КОПРИНЕНИЯТ КОНЕЦ

*15 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето мъгливо. Месецът се празни, половина е.
Времето е ведро и свежо и приятно!)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”
17-а глава от Евангелието на Иоана
“В начало бе Словото”*

Прочетената глава представлява едно от най-хубавите слова, които Христос е изказал. Много интимно, така вътрешно.

Многото знание не е количеството. Като се говори много, то означава количество. Вътрешно разбиране, просветление трябва. Тъй, както се разбира, ако човек много знае, той ще изгуби това, което има, ще се обезсърчи. Ако вие вземете и прочетете тия трактати, които са писани по богословските и философски работи, съвсем ще се обезсърчите и ще изгубите и малкото, което имате. И след като прочетеш най хубавите автори, обезсърчиш се – има нещо, което авторите не могат да обяснят. Понеже обясняват, обясняват само външната страна. Ти искаш да ядеш – разбираш външната страна. Искаш да бъдеш учен човек – външната страна. Искаш да бъдеш умен – външната страна. И се заблуждаваш само с външното и временното. Външното е временно. Има

неща, които са вътрешни. Има неща и вътрешни, които са временни.

Сега, някой път се употребява думата “външно” и [думата] “вътрешно”. “Външно” значи по-далечно, а “вътрешно”, в психологически смисъл, значи по-интимни, по-вътрешни. “Външно” значи: няма тясна връзка. Роднините са вътрешни, а които не са роднини, са външни. Е, що е роднинството? Роднинство по кръв, значи кръвта – братя и сестри са най-близки до бащата. Първите братовчеди са малко по-далече, вторите, третите, четвъртите, тъй като дойдеш до петите братовчеди, те не се познават. Стават обикновени.

Та, по някой път трябва да пазите другата страна. Трябва да пазите още едно. Еднообразието е външно. Външната страна. От еднообразието, ей, става скучно на човека. Запример повтаряш едно и също нещо – еднообразие има вече. Една и съща молитва повтаряш, повтаряш.

Един калугер ми разправяше: “Дотук ми е дошло от тамян и от тия бръщолечения! Омръзнаха ми.” Казва: “Не искам вече.” Казва: “Виждаш ли какво имам на пръстите?” Той ми показва пръстите си. И виждам, но казвам: “Какво има?” – “Това ми стана от молене на Господа, от покланянето.” Та, тук слин му хванали пръстите. “По 200, 300, по 400 поклони, кръстът ме заболя само да се навеждам, да се покланям.” И той тъй поклонение прави за себе си. Ние като се молим, заради нас е. Ти като ядеш, не ядеш за другите, за себе си ядеш. И ако устата гъвчат, никой не може да каже, че за другите яде.

Казвам: Красотата на живота седи в разнообразието. Разнообразие има и в яденето. Ако в яденето имаше еднообразие, вас щеше да ви се втръсне; като ви се втръсне, човек не иска да помирише това ядене.

Аз тургам тия неща само да се обясни една духовна истина. Един свят, който донякъде го схващаме, имаме стремеж към него. Но като минеш от физическия свят към духовния, има една голяма пропаст; ти като дойдеш там, ще се уплашиш. Като дойдеш до духовния свят, ще почнат да треперят краката ти, ще се люлееш. Колкото и да си духовен, като дойдеш до духовния свят, почнеш да трепериш, ужас те обхваща, понеже губиш основа, няма на какво да стъпиш. Увисне

кракът ти. Тук, на Земята, е добре, а там няма къде да туриш крака си, увиснеш на въздуха. И дето ги е страх хората да умират, не че е толкова страшно, но страшна е бездната, която съществува между този свят и другия свят.

Бездна съществува между един човек и друг, в неговите разбирания и твоите. Че много учени хора сега, като се занимават с относителната теория на Айнщайн, тъй взима се умът на човека. Казва: “Ще ми излезне умът, щукна ми умът.” Как ще му щукне умът? Какво се разбира: ще му излезе умът? Той, умът, няма да излезне, но ще те обхване един ужас. Ти дойдеш и не можеш да съпоставиш нещата. Сега искам да направя нещата на вас тъй, както на малките деца. Не искам да бъдете възрастни, защото, ако бъдете възрастни християни, ще се обезсърчите.

Всякога, когато човек се обезсърчи, той е остарял; а всякога, щом се насърчи, той е млад. За да се подмладиш, трябва да се насърчиш. Щом се обезсърчиш, ти си стар. И старият, щом се насърчи, е млад. И младият, като се обезсърчи, е стар. Защото обезсърчението е признак на старостта. Обезсърчението е признак на ограничение, на невежество, на слабост, на малодушие, на какво ли не. Всичко туй. Обезсърчиш се, казваш: “Не ми се живее.” Не му се живее, но като го попиташ, къде иска да иде? Туй е пак неразбиране на живота. Аз разбирам и този, който казва: не му се живее – и той не разбира. И ако го попитате: “Защо не ти се живее?”, и той не може да каже. Аз го разбирам какво иска да каже: “Не ми се живее.” Казва: “Не ми се яде.” Не че не му се яде, яде му се, но човекът казва: “Домегна ми да ям само сух хляб. Сух хляб не ми се яде, нещо по-хубаво, сготвено. Тъй, хубавичко направено! Че като поядеш малко, позамажеш малко гърлото с масълце! Другояче, като минава онзи, сухият хляб, дере гърлото, разранява го. Пък не ми се яде това, сухият хляб.” А той ни най-малко не се отказва от ядене.

Та казвам: Единственото... И Христос казва на едно място: “Не само с хляб ще бъде жив човек, но и с всяко Слово, което излезва из устата на Бога.” Да кажем, ако аз искам да кажа нещо, не искам да кажа: трябва да бъдете добри хора, но: трябва да живеете добре. Сега тъй, както живеете, не ми харесва. Казвате: ама еди-кой си брат не живеел добре, еди-

коя си сестра – все морализиране, морализиране. Камбаната: “Дан, дан!” Умрял някой – камбаната: “Дан, дан!” Викат го на църква – “Дан!” Излезнал от църква – “Дан!” Защото в православните църкви по три пъти бие камбаната. Най-първо – като влезнеш, после към средата на църквата пак бие камбаната и после – към края, показва да излезнеш от църквата. Е, каква е разликата между едното биене “дан” и другото биене? Все като излезнеш из църквата, има нещо тържествено: “Дан, дан, дан! Бързо, бързо! Хайде навънка, навънка, всички навънка!” Така е.

Сега ние се отклоняваме от въпроса. Ако слуша един православен и мисли, че е от правата религия; друг е окултист, и той мисли така. Те са все наименования, наименования. Петко, Драган, Стоян – ни най-малко на прави хората добри. Името е само да се различават един от друг. Те са названия. Ако всички са Иван, не може да направиш различие кой Иван. А тъй: Иван, Драган, Петко, Тодорчо, Петканчо, Маринка, Петканка.

Та, на вас ви трябва едно разбиране. Ето какво аз разбирам в най-простия смисъл. Трябва ви едно по-хубаво ядене. Тъй, хубав хляб, направен от симитена мая, хубава. Най-чисто брашно, тъй, като го ядеш, мед да ти капе от устата. Ти ядеш, после, след като се наядете, да имате най-хубавото разположение на духа. Аз наричам щастлив човек – ядеш, щастлив ставаш; влезнеш да спиш, пак си щастлив. И в сън, и в будно състояние, щастлив си навсякъде. Защото някой път човек е щастлив в будно състояние, а в сън – нещастие, гони те някоя мечка, голяма. Отде се взе тази мечка? Или някоя голяма змия, или някой бивол те гони някъде. Събудиш се и ти си обезпокоен. И казваме ние, че сън е това, една илюзия. Не. Тя думата “ил” и “люзия”... Някой казва, че някои неща са верни и неверни.

Трябва да имаме едно вярно понятие кои неща се неверни и кои верни. Или, постоянни и непостоянни. Има неща непостоянни, значи, трябва да знаеш докъде е тяхното постоянство. В неверните неща много малко съдържание има. Запример вие като ме слушате сега, в Небето няма да идете. Според вашето разбиране се готвите да идете в онзи свят, нали тъй? Ако ви кажа, че в онзи свят няма да идете? Ти

питаш, един философ ти каже: “Ти в онзи свят няма да идеш.” Ти в училището може да ходиш, без да си учен човек; пък може и никак да не ходиш в училището и пак да си учен човек. Училището не е място за придобиване на знание. Не, то не се придобива, като ходиш. То не е само като слушаш – като учиш! И църквата не е място да станеш набожен. Като ходиш, ни най-малко няма да станеш набожен – като се молиш. Някой път и тук аз слушам братя и сестри, казват: “Остави се, тази набожност.” Какво разбирате вие? Аз бих желал всички да сте набожни, но не престорената набожност. Там няма никаква набожност. А другият иска да се покаже, че не е набожен, а той мисли, че има нещо в него. Аз бих желал хората да са набожни, отколкото да не са набожни. Желая хората да са здрави, отколкото да са болни. Защото колкото си по-здрав, по-набожен си. Колкото пък не си здрав, пък не си набожен. Набожността е здраве. Колкото си по-умен, набожен си. Колкото си по-глупав, не си набожен. Колкото си по-добър, набожен си. Тъй, положителното е набожен.

Оставете тия глупави работи, то е съвсем глупаво разбиране, външно. Нито искам да ви определя, не мислете, че може да ви опиша онзи свят. В езика няма думи, как ще ви опиша? Като взема някого от вас да го рисувам, може да го рисувам на дъската, вие ще бъдете рисуванни на плоскост, ще туря черни сенки, за да изпъкнат някои черти, да има релеф, да показва, че има дълбочина. Или може да съм скулптор, да ви извая на камък. Но каква разлика има, ако ви извая на някой камък, каква разлика има между вас и туй, което аз съм направил? Ей, грамадна разлика има! Казват: отличен скулптор! Какво е турил? Скулпторът е хвърлил една много малка сянка от вашата същина върху камъка. И камъкът е приличал малко на вас. Тогава този камък... И вашите мисли, и чувствавания, и разбирания, всичко туй го няма върху камъка. И казват, този камък мязал на вас. И по някой път казват, че някой човек мязал на другия.

Много пъти вие може да замязате на другия или на друг, тъй както един скулптор може да направи един камък да замяза на вас. Така може и вие да направите един да мяза на друг. Казвате: те си приличат и двамата. Това никога не

може да бъде. Можеш да замазаш някога, но да бъдеш като него, то е невъзможно. И се радвайте, че е така.

Вас хората ви са приятни дотолкова, доколкото у тях вие може да се оглеждате. Хората, които ние ги обичаме, са хора, които мязат на нас. Мязат, но в едно отношение – за да ни отражават, [да ни] предават [нещо]. Онези хора, които мязат на нас, ако ни предават нещо, ние ги обичаме, а ако вземат нещо от нас, ние не ги обичаме. Тогава, има два вида хора: едни, които мязат и постоянно дават – тях обичаме; а които мязат и постоянно вземат от нас, тях не обичаме.

Вие всички сега обичате Бога и мислите за Него и търсите Го. Защо? Животът от Него излиза. И казвам: Правата вяра е онази, която установява една връзка. Защото Бог изисква, ние трябва да се приближим при Бога, понеже Той ни направи по Образ и Подобие. Тъй, по човешки ви говоря. Бог иска да види доколко ние сме станали като Него, доколко мязаме на Него. Да мязаш на един човек значи да вършиш работите тъй, както той ги върши. Запример мен ми е приятно, когато видя един цигулар да свири хубаво, тъй, както аз свирия. Аз го слушам. Някой път аз свирия едно парче, но удоволствие имам да слушам един цигулар, който свири. Майстор като тебе е. Ти да го слушаш отвътре, а той отвънка да свири. В този свят то е една необходимост. Тоест, то е едно външно лице. И този закон навсякъде в Земята съществува. Този закон за Небето не е така.

Сега, ако почна да ви описвам разликата за този свят и онзи свят, вие съвсем ще се обезсърчите. И някой път е по-добре да не ви се разправя. Като идете там, вие ще ги научите тия работи. Но най-първо ще ви треперят краката, вие ще се уплашите, ще плачете. Вие ще мязате на една млада мома, която се жени и най-първо трепери □ сърцето □. Пише тя любовно писмо, че без него не може да живее. А тя обичала своите родители, и баща си, и майка си, и братята си, и сестрите си; и един ден □ хрумнало една мисъл – откъде дойде тази идея? Добре е. Един ден: “моето татенце”, “мамице”, “моето братче” и “моето сестриче”, прегръща ги; един ден погледне на баща си – не □ се харесва, погледне майка си – не □ се харесва, погледне брат си, сестра си – не □ се харесват; през прозореца гледа тя, замислена е, философски отвлечен

е умът □, замислена е, отвличена е някъде. Баща □, майка □ може да □ купят грехи, обуца, тя ги погледне и пак е недоволна. И като стане доволна, току погледнеш, излезнала от къщи да се покаже някому.

Сега, за мен, аз виждам вътрешния смисъл. Виждам нещата другояче. Мен ми е приятно, като видя една мома хубаво облечена, пък като я видя със скъсани обуца, пак ми е приятно; и като я видя, че се е умила хубаво, намазала се е, приятно ми е, пък като я видя оцапана, пак ми е приятно. Аз виждам добрата страна и в едното, и в другото. Като отива на нивата, искам оцапани момичета да работят; когато отива на хорото, искам красиви момичета, неоцапани, така, хубаво облечени. Защото оцапаният човек не може да играе на хорото, там трябва да е спретнат. Сега ме разберете какво разбирам под думата “оцапан” – ти не можеш да извършиш една много хубава работа, ако не си оцапан. Всякога, когато се миеш, то е едно състояние. Миенето е един процес: показва, в природата постоянно следват тия процеси. Ти не можеш да седнеш в едно състояние, то е невъзможно. Животът седи в онези вечни промени, реални промени.

Новото, което ще възприемеш, всякога ти ще се учиеш. Сутрин като се учиеш, показва, че минаваш от едно състояние в друго състояние. Знае се, че вие се учихте. Защо се миете, например, сутрин, като станете? От какво се е окирлявило лицето ви? Не сте ходили на работа, не сте се оцапали, в най-чистите грехи, в юргана сте били и трябва да се миете. Защо го правите това? В съня си работил ли си някъде? И в съня ти си ходил някъде между хората. И в съня, където си ходил вечерно време и са те целували. Стават тия работи. “Хата олур.”* Вечерно време стават такива работи, както в обикновения живот. И като се събудиш, ще идеш при водата и ще се измиеш. Всичко това, което е внесено върху лицето ти, ти влизаш в новия живот и пак се миеш. Водата е добър проводник на живота. Емблема на живота е тя. Казваш: “Е, да дойде новият живот.”

Това е мистика. Онзи, който се занимаваше с мистическия живот, не се занимаваше; и някой ако ви проповядва мис-

* Хата олур. (тур.) – Стават грешки.

тицизъм, вие казвате: “Оставете тия отвлечени работи.” Мистик е онзи, който може да преживее най-хубавото, най-красивото. Не да го преживее, че да му се втръсне; ама той, истинският живот, е там.

Сега аз като ви говоря, виждам, едновременно в моята интонация следват два процеса. Човек когато говори, вие сте дошли до едно място, дето трябва да обръщате сами внимание на вашата мисъл и на говора. Каквото говори човек, той трябва да знае какво говори. Сега е потребно, като говоря, запример... Че, то е най-голямото изкуство, да може човек да говори. Някъде повишиш гласа си, нали? Повишиш го повече, отколкото трябва, някъде го намалиш повече, отколкото трябва. Кога повишаваш гласа си? И кога го намаляваш, гласа си? Ти щом се уплашиш, ти вече намаляваш гласа си. Щом станеш самостоятелен – докато си подчинен, малко ти е тих гласът, щом ти предадат някоя власт, веднага влезне нещо ново в гласа ти. Туй е една слабост. То е външно. То е неразбиране. Той като станал голям чиновник, но това е едно заблуждение. Тебе ти дали една роля да играеш. Един цар си и те облекат с мантия, ще ти дадат скиптер – на сцената е това, ти ще излезнеш, ей такъв! И след като излезнеш, пак ще те детронират. И ще бъдеш един обикновен човек. Сега, и то е хубаво.

Сега, моето разбиране. Всичко, каквото в живота става, е на място. За мен е на място, за другите не е. За мен всичко е на място и, от моето разбиране, трябва да се мълчи. Гледай хората, трябва да се мълчи. На мен ми е добре. Рагват се – добре ми е на мен. Казват, че трябва да влезнеш в положението на човека. Е, хубаво – ако ще мога да го облекча. Ако плаче? За кого ще плача? Ако и аз плача за счупения крак, какво ще направя? Казва: “Скърбя.” Ако ще му помогне моята скръб, въпросът е решен. Тогава и аз ще скърбя. Какво има в скръбта? Няма нищо страшно. Скръбта за мене е един малък, обикновен обяд. Ще седна там и аз за хатър – трябва да скърбя. Понеже обядът му не е хубав, има само сух хляб, ще седна и аз при него да го утеша – и аз ще ям сух хляб. Скръбта е нещо реално. Сух хляб си яде той. Но има някои места – счупи се някому кракът, ако аз плача с него, какво ще го ползува това? Да му намаля скръбта? Ни най-малко.

Тогава в този случай аз няма да плача с него заедно. Какво ще му кажа? Ще кажа: “Проточи крака си и ще стискаш зъбите си.” Пък аз ще почна в това време в намествам костите му, той може да вика: “Олеле!” – жесток ли съм аз? Казвам: “Плаче този човек.” Нали е счупен неговият крак? Няма нищо. Кракът му се счупи, за да се сприятелим ние. Досега той минаваше тъй, беше голям аристократ. Сега, като счупи крака си, от мене вече зависи. Аз ще го накарам да се подвиги. Хвана крака, наместя костите, направя му крака, бинтовам го много хубаво и казвам: “След 20 деня нищо няма да остане, кракът ти ще зарасне.” И наистина, след 20 деня той е здрав. Питам тогава: Къде е злото? Къде е лошавината? Че той пострадал? Аз пък се радвам за това – направих му едно добро. Философски разгледан въпросът, аз се радвам; или, в друг смисъл, като мистик се радвам. Аз се радвам за новите връзки, които ще се образуват между [мен и] този коравосърдечен брат, който досега само ме гледаше отвисоко. Радвам се за новите връзки, които ще се образуват. Така и двамата ще изпълним Волята Божия. Аз не се радвам за старото, но за новото се радвам.

Казвам, така и на вас казвам: Всеки ден да се радвате. Защо? Защото вие можете да се радвате само на новото, което ще се създаде, на новите връзки се радвайте. И сега мнозина от вас, от новите връзки ви е страх. Че в живота ти си се запознал с някого – какво по-хубаво от това? Радвай се! Скараш се с някого – радвай се и на това. Пак се опознавате. Щом се скарате, вече имате условия да се запознаете. А вие ще се сърдите двамата две-три години наред и най-после ще си подадете ръка и ще се примирите. Единият ще спечели делото. Двамата в първо време са горделиви, но после съдът отсъди и намери единия виновен. Него ще натисне. Обикновено по граждански се водят делата, не толкова криминално и ще те осъди на 10 години. Зависи кой ще бъде, който ще спечели делото. Тогава ти ще отидеш при него и ще му кажеш: “Брат, извинете.” Така се образуват връзки. И най-после той казва: “Господа съди! Аз съм доволен, че спечелих делото. Не искам да го затваряте, този човек. Пуснете го.” Така се образуват връзки. Така понякога става това, не всякога. Редки са такива случаи в живота. Между вас колко

души има, които са направили това? Аз съм срещал някои, които казват: “Аз вече простих на своя дължник. Както виждате, нямам вече нищо против него.” Но после казва: “Голям изедник е той.” “Простих му” – казва, а после продължава: “Голям изедник е той.” Не, ти не можеш да простиш на човек, който не се разкайва, който не съзнава погрешката си. Това е немислимо. Няма какво да му прощаваш тогава. Прощаването е минаване от едно състояние в друго.

Сега ние се отвлечохме от въпроса. Човек понякога трябва да прощава и на себе си. Първият човек, на когото трябва да прощаваш, това си ти сам на себе си. Всеки ден ти вършиш погрешки. Ти трябва да си прощаваш и трябва да знаеш как да си простиш. Някой път кажеш една дума не на място. Ако е някое друго лице, отвън, ще го изхукаш. Ако е твоя дъщеря или близко лице даже, пак ще го изхукаш, но излезе ли думата от твоята уста, съжаляваш. Онзи, когото ще съдиш, е с тебе заедно, скрил се вътре в тебе. Ти гледаш, гледаш: как ще го биеш? Ако го удариш, тебе ще те заболи. После започваш да се молиш, казваш: “Братко, бъди малко по-учен. Дошъл си на главата ми, не говориш умно. Че като говориш, гръж си поне езика малко по-добре, защото иначе ще ми създадеш голям скандал. Като бият тебе, и мене ще бият.” Ще направиш една погрешка, но не си виновен ти. Имаш един другар в себе си вътре.

Сега, това не е хубаво, че ви разправям за работи, които не ви интересуват. Аз зная, че не ви интересуват. Защо? Бащата седнал сега и разправя как се е женил едно време. Дъщерята не се интересува от това. Казва: “[Е], аз съм слушала баща ми толкова пъти вече, разправял е едно и също, не ме интересува вече.” Но като почне той да разправя как ще ожени нея, веднага □ се отварят очите широко. Как се е женил баща □ не я интересува, но като каже как ще жени нея самата, веднага тя се интересува вече.

Аз сега взимам женитбата. Какво представя женитбата? Това е новото в света. Но щом се ожениш и не намериш новото, ти си пак в старото. И там е голямата грама и трагедия на живота, че ние жертвуваме някои работи, без да намираме това, което търсим.

И тъй, първо научете се едно: не стойте в тия разбирания, които сега имате. Не изхвърляйте още сегашните си разбирания, но те се нуждаят от едно малко наторяване, от едно малко поливане с вода. Те се нуждаят от една малка топлинка, от една малка светлинка върху тях. Защото философията на живота седи в това, че ние трябва да се подмладим. Младостта е, която ни трябва сега. Нас не ни трябва старостта. Ако е за старо знание, не ни трябва. После, знанието, което не носи младост, това не е знание. Знание, което не носи свобода, не е знание. Знание, което не носи светлина, не е знание. И живот, който не носи знание със себе си, не е живот. Живот, който не носи свобода със себе си, не е живот. Това е правило в нас. Сила, която не носи свобода, и всичко, което имаш в себе си, не носи светлина, не ни е необходимо.

Знаете ли какво е светлината? Светлина е това, което дава хубостта на живота – приятното. Да кажем, че си се изгубил някога вечер. Имали ли сте опитност да се изгубите някога из гората, че като се изгубят тия лъчи на светлината, вие сте в тъмнина и едва когато се пукне зората, иде радостта? След като Слънцето изгрее, вие вече се съвършено ориентирате. Тогава се махат всички препятствия пред вас.

Казвам сега: Потребна ви е тази вътрешна светлина, понеже ще минете през един път – животът, през който минавате, е един път. Вие ще го минете, никой не може да ви освободи от мъчнотиите, от страданията и от изпитанията, които има да минете. Тези изпитания са една необходимост, те са поставени нарочно. Има един свят, който е изкуствен, заради нас – изкуствен свят. Влезеш в училището – ти влизаш в един изкуствен свят. Там има предмети, наредени от хората. Те са наредени от хората. Има 20–25 предмети. После, има известни правилници. Също така има и чинове наредени. Ако можеш да седнеш където искаш, това говори за голяма свобода. А в училището нещата са еднообразни. Там всеки знае своето място на чина, не може да седне дето иска. Всеки знае стола си и може да седне само на своя стол. Някога учениците са наредени според ръста – по-дребните отпред, а отзад по-едриите. Стаята е така направена, че гласът на професора да достига до всички, да могат добре да слушат онова, което той ще каже.

Та казвам: Тези неща в сегашните училища са съвсем изкуствени. Пък и книгите, които се изучават там, няма да се носят със самите ученици. Пък и знанията, които там се придобиват, не са толкова полезни в живота им. И картините, които сте рисували от детинство, ще ги имате, но колко от тях можете да занесете със себе си? Или пък, какво ще ви ползуват тетрадките, в които сте решавали задачи? Да кажем, че решавате задачата за относителното тегло на елементите. Питам: Какво е относителното тегло на златото, на среброто, на водорода, на кислорода, на алуминия, на медта?

Питам могава: Каква е разликата между Истината и Любовта? И каква е разликата между едно молитвено и едно мислецо състояние? Ти се молиш и мислиш – каква е разликата? Вие казвате: “Това не е безразлично.” Че, там е работата.

На художника аз не искам да видя картината. Мене не ми са потребни картините на художниците. В този смисъл време се изисква. Ако дойде въпрос за картините, като видя двама художници и искам да ги изпитам, ще им кажа: “Теглете една крива линия в рамката.” Като започне единият да тегли, аз зная вече какъв е художникът. На другия казвам: “Теглете една права линия. После направете една счупена линия.” Ще им дам три-четири въпроса и след това всичко вече зная. Не е го многото. Който може отлично да направи една крива линия, той знае да рисува. Който може да нарисува една права линия, като че с линия я е теглил, този човек е художник. После му казвам: “Постави две точки на 10 сантиметра.” Ако той ги постави без мярка, на око, точно на 10 сантиметра, после – на 20, на 30, на 40 и на повече сантиметра, той е художник. Ако не ги постави точно на място и каже, че предполага да е толкова, това не е художник. Точно трябва да мери. Аз ще му кажа да премери точно на 10 или на 15 сантиметра една крива линия, после – една права линия с дължина от 10, 15 или 20 сантиметра. Но той няма право да мери с пергел или с линия, но с око. След това аз ще извадя мярката си и ще премеря. От една обикновена крива линия ще видя доколко неговото око е упражнено.

Ще кажете, че трябва инструмент. Тези инструменти той има в ума са. Те са хубави, външните инструменти, които има в училището, но те са помагала отвън. Обаче, ако нямате вътрешни инструменти, отвътре да мериш, работата ти няма да върви.

Та, трябва едно вътрешно разбиране на духовния живот, което постоянно да внася нещо ново у нас. И ако новото не дойде, каквото и да ви се каже, вие ще бъдете от тези, които казват: “Тази работа няма да стане.” Колцина от вас има, които се занимават с фотография? Има сега старо фотографирание и нов начин на фотография. Има известни ленти, с които се фотографира. Ако твоята лента не върви, а ти искаш на едно и също място да отпечаташ няколко предмета, нищо няма да излезе. Лентата, на която фотографираш, трябва да се движи. Изкуство се изисква, за да схващаш нещата. После, трябва да разбираш правилно всички условия, за да знаеш кого как да снемеш. И в живота вие снимате, фотографирате нещата. Запример вие гледате там, дето трябва и дето не трябва. Един фотограф може ли всичко да фотографира? В даден случай той трябва да фотографира известна местност или нещо друго от живота, но така, че да направи един филм. Това е изкуство, да може човек така да съедини образите, че да има една връзка между тях. Често и ние сме недоволни от нашите мисли. Минаваш някъде, всичко те интересува. Минаваш покрай една къща, двама се карат. Ти се интересуваш защо се карат. Минаваш през друга къща, пак двама се карат. Интересуваш се да знаеш защо се карат. Причината е една и съща. В първата къща мъж и жена се карат, че мъжът купил хубаво месо, но жената не могла добре да го сготви, препържила лука. И той дава наставления, че яденето не било добре сготвено. На другото място майка и дъщеря се карат, че бащата купил нова рокля на дъщерята, но тя я оцанала. На първото място се карат мъжът и жената за яденето. На второто място се карат на дъщерята, че изцанала роклята си. На трето място бащата се кара на сина си, че той счупил стомната. На първото място – месото и препърженият лук, на второто място – скъсаната рокля, а на третото място – пукнатата стомна. А ти искаш да знаеш и на трите

места защо хората се карат. Проста работа. Карат се за препържения лук, за изцапаната рокля и за счупената стомна.

Питам: Какво ни интересува, че стомната се е пукнала? Като се е пукнала, пукнала се е. Щом се е пукнала стомната, аз се радвам вече. Казваш: “Как така?” Та, аз съм грънчар, продавам грънци. Питам тия хора: “Защо се вдига толкова шум?” Стомната била счупена. “Нова стомна ще ви дам.” – “Ами няма отде да я вземем.” – “Ами аз съм грънчар, имам цяла кола с грънци, купете си.” И като си купят, аз ги оскубя. “Колко лева искаш за стомната?” – ме питат ме. – “Двадесет лева.” – “Добре, хайде 20 лева.” Отивам на друго място, пак се вдига шум. Друга стомна счупена. Аз изваждам стомните, продам десетина от тях. На друго място пък търговец продава нови платове. Той се радва, че се е изцапала роклята на дъщерята. Продам □ един нов плат. На трето място пък се продава месо и лук. Изгори лукът – хайде, продаде се лук.

Ето, това са хубавите работи в света. Това е външната страна, но с това животът не се урежда. Аз отивам при тия хора и им казвам: Не се карайте за препържения лук. Новото учение в живота казва, че не трябва да се яде пържен лук, защото който яде пържен лук, и него ще пържат. Новото Учение казва, че има толкова много картофи, които можете да варите в тенджерата, после ще стопите прясното масло в тенджерата, ще ги сварите в маслото и ще ги извадите добре сварени, приятни за ядене. Сега, това го разбирате, нали? Та, от това, което сте разбрали, то ще ви ползува.

При един българин отиват гости от вънка. “А – казва, – ние обичаме гости.” Гощават гостите, турга една трапеза, този българин чорбаджия нагощава ги; и след като се наядат и се готвят да си идат, казва: “У нас има обичай – гостите като дойдат, ги приемат, но като си отиват, не ги пущаме.” Така казва чорбаджията, най-малко трябва да седите един ден на гости. “И понеже – казва, – ние отиваме на работа и не обичаме да ги оставяме външи, гостите, вземаме ги с нас и каквото правим на нивата, и те ще правят.” (Смях.)

Сега, гледам, вие обичате да ходите на гости, но тъй, като се наядете, хайде, искате да си идете. Не. Идването е от вас, отиването е от нас. Добре дошли! И вие след един ден ще кажете: “Добре си отиваме.”

Сега да се повърнем към мисълта. Тия са неща, които трябва да вземете. Най-обикновените работи. Трябва да се научите да разсъждавате, понеже влизате в един свят, има една комисия там, която ще ви опита и която е безпощадна. Най-учените хора, най-добрите, най-благородните, те изпитват, ще дойдеш там. Ще държите изпит, не може да не държите изпит. Ти може да си цар, княз, може да завземаш най-високо положение – като дойдеш до туй положение, да държите изпит – тъй както всеки друг изпит. И всеки ще държи изпит. Тъй, ще държите своите големи предубеждения. Че си станал това-онова, то е едно добро, че си от високо положение, но ще държите изпит.

И сега, всинца вие сте пратени тук на училище, да се учите. И какво е чудното, че сте в училището? Постоянно гледате обувката, шапките; после, гледате си палтата. Ученик, който влиза в училището, ще си качи шапката някъде – без шапка трябва да бъде, гологлав. С шапка не седи. С шапки ли са тук, в България? (– “Не са.”) И там е тъй. Че ти шапката ще я оставиш, там главата да ти гледат, не каква е шапката ти. Че грехата ти е скъсана – ще я окачиш. В онзи свят и палтото, с което влизаш, и него ще окачиш. Обувката, и тях ще окачиш. С боси крака ще влезнеш. Тук не ги зная. Тук обути ли са? Вече с главите почти си мязат. Там се приемат по краката. Без чорапи. По хубаво измити крака. И в странство вече Новото Учение е влязло. Там има нудисти, които искат да демонстрират, че може на Земята да се живее както в онзи свят. Но те са малцина, които ги държат отдалеч, затворени в един остров, като някои прокажени. Този свят е така, че климатът не позволява – климатът е тежък, не може гол да ходиш. В онзи свят е топло. В този свят – 40–50 градуса студ, кожата на човека не може да изтърпи.

Сега, думата “гол” и думата “облечен”, те как трябва да се разбират? Идеята за облеклото, съвсем други са съображенията. Човек от вътрешния живот е бил съсредоточен в себе си, той е живял един чист и свят живот, но когато светлината, която той имал в себе си, тази светлина, която е излезнала, е образувала неговата хубава царска греха, и започнал този живот на любовта. Тогава човек оголял. Оголяването е една голяма загуба. Действително, голяма е загубата да оголее

човек. Той е загубил нещо; както на Земята нас ни е срам, на Земята е права мисълта – тебе те е срам, че си изгубил палтото си, че си изгубил обувката си и шапката. И в духовния свят има неща, които могат да се изгубят. Тъй. Сега да оставим онова, което сме изгубили, онова, което трябва да спечелим. Което трябва да имаме. Да гоидем до същественото. Писанието казва: винаги трябва да се радвате. И когато скърбите, скърбете, но пак се радвайте. Не може ли човек да се радва, когато небето е облачно? Може. Не може ли човек да пее, когато небето е облачно? Може. Пък сега може и да плаче, когато е ясно; и когато слънцето грее, пак може да плаче.

Та казвам: Християнинът, човекът на Новото Учение, и при лошите условия на живота, и при добрите условия на живота, той трябва да се стреми да има еднакви състояния. Защото силата на човека се опитва при неблагоприятните условия, които има. И при обикновените условия. При хубавите условия всеки е доволен. Там не се познават хората. Хората се познават при лошите условия. Ако във време на мъчнотия ти се окажеш слаб, малка ти е силата тебе.

И тогава, тази идея нека заседне във вас. Вземам идеята, която Христос е казал: “Аз в Тебе и Ти в Мене” – тя е толкова дълбока мисъл, силна. Ако ти не можеш да съзнаваш, че Бог е вътре в човека и ти си в Него вътре... Сега, по нямане на думи – “вътре” и “вънка” на Земята... “Вътре”, че Бог да ни е близо, а “отвънка” значи далеч ни е. Близостта на Бога значи: когато ние трябва да Го разбираме, Бог трябва да е близо до нас; и когато Той трябва да разбира, и ние трябва да бъдем близо до Него. Близостта е мярката, по която може да се разбираме. Или, за да бъда благоугоден на Бога, аз трябва да бъда близо до Него. И Той, за да Го познавам, и Той трябва да е близо. Ако Бог е далеч, и аз съм далеч от Него. Има едно съотношение на нещата. Под думата “близост” се разбира едно състояние, в което нещата може да си предадат най-хубавата си форма. На тебе да се предадат.

Та казвам сега: На Земята вие трябва да разбирате кое е най-близкото. И затова ви проповядвам Любовта. Любовта е единствената сила, с която може да работите – да се поста-

вите на такова разстояние, дето може да възприемете всичко онова, което Бог може да ви каже.

Когато старият вол остарее, трябва ли да плача? Ами ако този вол, който е остарял, е дошъл до последния предел, че ще придобие човешка форма, ще стане човек? Волската старост е вече една възможност човек да стане. Какво ще изгуби? Трябва ли старият вол да плаче, че е остарял? Той трябва да се радва, че се освобождава от своята волска форма. Ами че баща ти на тебе оставил едно несправедно богатство – трябва ли да плачеш, че си го изгубил? Пари да не е, всичко туй, ама душата ти да остане чиста, да остане вярата, любовта, упованието на Бога, не на неправилното богатство, което ще внесе само тревога. У нас трябва не едно несправедно богатство, което сам не си придобил. В нас трябва да остане само онова богатство, което е праведно. Всичко онова, което е съществено, което е излязло от Бога, то трябва да остане. А всичко онова, което е човешко, което с човешка ръка е придобито, всичко туй трябва да си иде откъдето е дошло. Всички ония човешки мисли, всичко туй трябва да ни слуша. Сега, за този свят е на място, но иде един момент, когато човешкото трябва да престане, а ще дойде Божественото. Сега това може да ви смути. Човешкото е: трябва да имаш само едно шишенце вода вкъщи, че после пак трябва да ходиш на извора. А Божественото като дойде, вече ще имаш извора, една чешма в къщи. Нали си имате сега такива? Искате вода, отворите крана, веднага водата дойде. Няма да ходите до Витоша 10–15 километра, а отвътре в стаята си, вътре може да имате вода. То е Божественото.

Та казвам: Човешкото е това, за което се изисква усилие, а Божественото е, дето нещата са вътре. Близко са, значи.

И говорите сега за Любовта. Хубаво. Искам... Какво да ви кажа? Вие ми говорите с вашата любов. Аз бих желал всички да имате по една чешмичка вътре във вашата стая и да няма постоянно някоя сестра да иде при друга, да □ каже: “Я ми дайте малко вода назаем, че нашата е пресъхнала. Децата я изхарчиха.” И сал току гледам, просите. Гледам, една сестра дига шум: “Взеха ми водата” – казва. Друг: “Изляха ми водата.” За какво се карат? “Водата ми изляха.”

Гледам, други две сестри се карат: “Водата ми изпиха.” Хайде, на едно място я излели, на друго я изпили. И питам: Има ли място да се карат за излятата вода? И за изпитата вода? Няма. Ни помен във вас да няма. И вярвам, че никой няма от вас да се кара, че са му излели водата. Не. Но сега ще кажа: то не сте вие, то са вашите служини. Там се карали, при чешмата.

Казвам: В живота не да бягаме, този живот трябва да го примирим. Има работи, които трябва да свършим. И цигуларят може да свърши своята работа. Как? Трябва му една цигулка, трябва му и един хубав лък. Давам му аз цигулката, но той не знае как да свири. Трябва да го уча сега. Като вземе цигулката и веднага свири, той може да започне да свири ново нещо. А някой вземе цигулката си и носи я, търси някой да го учи. И то е хубаво. Но Новото трябва да влезне в света. Не можеш да проявиш своята дарба, ако нямаш цигулка. Не можеш да проявиш своя говор, ако нямаш език. Не можеш да проявиш своя ум, ако нямаш реч, ако нямаш очи. Не можеш да проявиш своите добри чувства, ако нямаш ухо. И не можеш да добиеш разсъдък в тебе, тъй да определиш качествата на нещата, ако нямаш вкус. Да вкусиш. Някой казва така: чувствата.

Аз бих желал всички да сте на положението – ето на кое положение, което трябва да имате. Какво положение трябва да имате? Вие трябва да имате тия, големите банкери, които имат голям бюджет вътре, които имат връзка с Лондон, с Париж, с Берлин, с Ню Йорк, Москва, с тия центрове навсякъде. Този човек с всичко разполага. Тръгне някъде, направи нещо, в някоя банка телефонира, даде една заповед, изпълнява се. А ти нямаш никаква връзка с никакви банки – накъде ще излезеш?

Знание трябва. Но знанието седи в това да имаш връзки. Ти ще приказваш за онзи свят и нямаш никаква връзка с онзи свят. Приказваш за любовта, нямаш връзка с любовта. Казваш: “Тия са празни работи.” Ти приказваш за богатите банки колко пари имат. И ти трябва да бъдеш богатият човек – не да се похвалиш, но да може твоят ум и твоето сърце да се развие. Не да казваш как другите ходят на училище – ти как ходиш.

И казвам: Бих желал вие да бъдете големи банкери, то като говорите нещо, да може да го направите. Дойде някой го вас, каже: “Отивам в Ню Йорк, може ли да ми послужиш?” – веднага изваждате книжката, издавате един чек, подпишете се, давате му. Отиваш в Ню Йорк, служат ти. Отива някой в Париж – “Може ли да ми направиш една услуга?” А сега дигаши си раменете. Казвам: Нямаш никакви отношения. Бих желал вие да сте от тия, големите банки. А вие сте се събрали наоколо, нямате връзки сега и живеете с една вяра, че като дойде Христос, ще ви направи Той да имате връзки с тия банки. Като дойде Христос. Ама ако дойде Христос и ви направи връзки с Англия и вие английски не знаете, френски не знаете, немски не знаете, италиански не знаете, питам: какво ще правите тогава?

Казва Христос: “Тия, които Ми даде.” Вие трябва да съзнаете онова, което Бог ви е дал вътре. Да искате онова, което Бог ви е дал. Казва Христос, вие само ще изпълнявате Волята на Отца. Казва: “Искам тези, които си Ми дал, да бъдат с Мене. Да гледат Славата Ми, която си Ми дал преди създание мира.” Аз съм слушал мнозина да говорят върху това. Тъй и някой път съм се усмихвал. Тъй, както говорят, говорят, говори се, говори, и всичко остане тъй както си е. Тия, които говорят върху този стих...

Аз съм слушал някои деца, някое дете каже, на мен говори: “Аз мога да дигна този чувал.” Седя и чакам момента, да го опитам. Казвам: “Много си силен.” – “О – казва, – този чувал мога да го дигна!” – “Е – казвам, – дигал ли си го?” – “Е, дигах го, толкова чували съм дигал.” Казвам: “Разбирам, много си силен, я го дигни сега. Я да го видя.” Той има съзнание в себе си, че го е дигал. То е право. А туй дете седи и се запънкало, че някога е дигало чували – аз разбирам философията. За мен няма противоречие; но за да се събуди, че в този живот не може да дига. Че някога е дигало, вярно е, но сега че може да дига? За бъдеще може, след 10, 15, 20 години, но в този момент зная, че не може да го дига. Казвам му: “Хайде, дигни чувала.” Навежда се то, дига. “Брей – казва, – тежък е!”

Та сега, и вие, в дадения случай, онова, което може да направите... Аз не се съмнявам, че може да направите всичко.

Аз ви говоря за сегашния живот – има нещо, което вие не може да направите. Искам да дойдете в съзнание, че има нещо, което може да направите и което трябва да направите сега. То е най-важното. Ти може ли да дигнеш чувала? А пък този чувал трябва да се дигне. Какво ще направите сега?

Аз имам само един пример, ще ви дам [пример] едно гете какво е направило. Като го опитват един чувал да дига, дига, дига, пънка се, пънка: “Брей – казва, – тежък е!” Сегне, казва: “Аз не мога да го дигна, той е много тежък.” Сега то мисли. Е, какво трябва да правиш? – рекох. “Аз не може да го дигна.” Но туй гете се затичва навънка, намира бате си, казва: “Батинка, ела да го дигнеш, чувала.” Батето – мускулест, не един чувал, два чувала може да дигне. Той го води, взема батето чувала, а то отподире тръгва. Умно гете е. То не може само да дигне чувала, намира бате си, казва: “Бате, аз съзнавам, че не мога, ти послужи.” Ти си умният. Има известни мъчнотии – туй гете разрешава един въпрос.

Намерим се в противоречие, че в дадения случай не можем да направим нещо – трябва да бъдем умни. Във всичко ние се опитваме. Някой път се проповядва вяра, запример. Ама ако ви кажа сега... Някой път вие казвате: “Учителю, каквото ни кажете, ние ще го направим.” Аз зная, че има неща, които вие не може да направите. И да ви кажа да минете през един мост, ще минете, ще ме послушате. Да ви кажа: “Качете се на една лодка, да минете”, вие ще се качите. Да ви дам една торба със злато, да я поносите, ще го направите. До пощата – ще идете. Но ако ви опъна един копринен конец и ви кажа: “Минете през копринения конец”, не може да ме послушате. Защо? Аз разбирам положението. Аз влизам в положението ви. Много добре влизам, зная цялата философия. То е изпит. Че вие защо не направите опит да минете по копринения конец? Защото вие най-първо се плашите, че конецът не може да ви издържи. Убедя ви аз, че този конец няма да се скъса. Второто положение: вие не може да пазите равновесие. Как ще минеш през тънкия конец? Какво присъствие на духа трябва! Но то е казано да минеш. Как ще минеш през този конец?

И този въпрос е задаван от всички древни религии. Как ще минете от този свят в другия свят? Ще минете по един

конец, както на тези, копринените върви. Мостът, през който душата ще мине от този свят, през този мост ще мине. Та, праведната душа ще мине, няма да падне. А грешната, като се опита да мине, и хоп, падне вътре. И ще иде в ада.

Та, сега аз ви препоръчвам закона на Любовта. Говоря ви чисто практически, от чисто практически съображения. Всеки един от вас, който не е употребил закона на Любовта, не е работил със закона на Любовта, той никога не може да мине по този конец отгоре. Не може да мине.

Сега да оставим туй, но най-важните работи в света ти не можеш да ги направиш без Любов. Сега туй може да ви докажа, но не искам да се спра. Вие ще повярвате в думите ми. Най-важните работи в този свят не могат да се свършат без любов! Не съм видял човек, който е свършил нещо без любов. Там, дето се вършат работите, има любов. Дето има любов, работата е много добра. Ама отишъл в рая, а другият отишъл в ада долу. Тогава единият пада долу, че несправедлив бил, че не можал да мине през конеца. Но когато е паднал, нищо не му говоря.

Казвам: Който е паднал, [е паднал] по единствената причина, понеже не знаят закона на Любовта. Нищо повече. Там, дето няма любов, има всякога падение. А там, дето има любов, всякога има въодушевление и постижение. Следователно всичките постижения и всичкият успех в живота, и добрият живот, и всичко в света, което може да постигнеш, то се постига по закона на Любовта. Но сега някои от вас могат да дадат някое възражение. Любовта подразбира всичко! Тя има всичко. Щом говорим за Любовта, ние разбираме туй, което съдържа всичко в себе си. Всичко. И човек, който върви по закона на Любовта, той всичко има. А който не върви по закона на Любовта, той не притежава нищо. И нещата трябва да разбирате в този смисъл.

Сега, това не е да ви насърчавам, ама казвам: Вие трябва да се обичате. Тази дума – трябва да се обичате, тя е само за онзи, който е решил да върви по закона на Любовта. Има смисъл. А другите казват: “Трябва да се обичаме.” Та вие всинца, които сте тук, все се обичате. Защото, ако вие не се обичахте, вие не можете да бъдете тук, да ме слушате.

Та казвам: Вас ви трябва едно ново разбиране в света за Любовта. Сега каква причина да ви дам? Хайде да ви турим новото въведение, нововъведение в света. Ръкуването е едно нововъведение, може би от няколко века. Хората, най-първо, като се срещали, си допирали носовете и се поздравявали; после езиците си допирали – като се срещнат, ще се поближат. А сега хващат тъй с ръка. То е вече едно материалистическо състояние. Казва: “Може ли да ми дадеш туй, което искам? Може ли да ми дадеш пари назаем?” Дава му и длъжникът си дава ръката, и онзи, който го кредитира, и той го хваща. Казва му: “Може ли да ми върнеш парите, които ще ти дам?” И двамата се хванат. И хайде, хаурлия да е. Единият дава, другият взема. И после като дойдат, пак се хващат. Онзи казва: “Да знаеш, онова, което взех от тебе, пак ти го давам.”

Та казвам сега: Хубаво да се ръкувате! Който дава, добре да дава. Който плаща, добре да плаща. Който връща, добре да връща. И който изплаща, добре да изплаща. Всичко – и връщане, и изпращане, и даване, и плащане, това значи любов. Бог в мен и във вас. Аз като давам, Бог е в мен и ти като вземаш, Бог е в тебе. И като изплащаш, Бог е в тебе и когато аз вземам, Бог е в мен. Обмяна става.

Казвам: Да се извърши в даден случай Волята Божия. Във всичките наши разбирания трябва да има, да се образува една вътрешна връзка – да се служи Богу! Ама ако дойде някой тук вас да ви цани? Че вие сте хора, не като кажа, че вие вярвате. Имате каква вяра? Права. Ако не можете да минете по конеца? Ако минавате по конеца, имате вяра. Ако не минете по конеца, нямате вяра. Не че нямате вяра. По моста може да минете, по някой широк мост може да минете, по някое дебело въже може да минете, то е така, но онзи, тънкия конец, копринен, не може да минете. Казвам: По отношение на тънкия конец е слаба вярата ви. Аз не казвам, по моста всички може да минете. Само че мостовете за онзи свят не са широки; туй, което в този свят може да направите, в онзи не можете да направите.

И казвам сега: Прочетете тази глава, 17-ата. Чели сте я, знаете я. Не че не я знаете, не че не знаете да се молите, но ви трябва едно ново разбиране на всинца ви. Едно ново разби-

ране в един Господ, в Когото вярвате. Трябва ви едно ново разбиране – никога не запитвай Господ защо ти е дал едно изпитание.

Един малък пример – тебе баща ти казва: “Вземи този хляб, че оттук го занеси там, на един километър.” Не питай баща си защо трябва да го носиш и да го туриш там. “Тук не може ли да седи?” Казал ти баща ти: “Вземи го, хляба, от този долап и тури го в другия долап.” Не питай това защо да го извадиш, че да го туриш в другия долап. Не питай това. Питането, то е едно съмнение. Доверие може – ако аз се колебавам, да кажем, в най-големите изпитания... Ти във всичко може да се колебаеш, [но] в Името на Бога [да] няма ни отменък [от колебание]. Не тургай туй в Бога, което не съществува. Ти можеш да мислиш, че Той иска да те измъчи, ти можеш да мислиш, че Той за тебе не се грижи – значи като някой човек, занят със своите работи, значи не обръща внимание. Ти имаш много повърхностно понятие. Ако има някой, който има будно съзнание, да вижда всички неща, това е Той. Съзнанието на Бога е тъй будно, както на никой човек не е будно. И Той е тъй готов... Няма човек в света, който е тъй готов да помага, както Той помага. Хванеш една мисъл в твоя ум, че Той, Господ, не иска да знае. Причината е в тебе вътре, не е в Него.

И сега, да ви дам едно обяснение защо Господ по някой път не иска да ви помага. Много лесна работа е. За мен е ясно. Аз виждам туй: Представете си, че ви съдят на Земята и сте свързани с една тежест, която тежи 5000 килограма, на краката. Вие не чувствувате тази тежест, понеже свързани сте. Все искате Господ да ви хване за ръката и да ви изтегли нагоре. Той ако ви хване за ръката, вашата ръка ще се откъсне. Вие казвате: “Господи, хвани ме.” Той не иска. Той ако ви хване, ръката ви ще остане във въздуха. Вие казвате: “Той нали е Господ, Всемгър е Той.” Казва: “Я си отвържи краката отдолу.”

Че, всичките твои желания, те са връзки. Той казва: “Я ги отвържи тия връзки отдолу, от земята.” След като ги откопчеш [от] ония тежести, с които си свързан долу, тогава Господ може да те хване. И да те отпусне. Но докато не се отпуснеш от тия желания, Той не те бута, не ти хваща ръката.

Казва: “По-добре да седиш, да останеш там, отколкото да ти откъсна ръката.” Господ не иска да къса.

Та, ние някой път искаме Господ с целия товар, който имаме, да ни извлече. И тогава, и като идеш в онзи свят, Господ не Му трябва този товар. Той не иска и тялото. Ти казваш: “Господи, аз Ти давам всичко това.” Ти Му гадеш, но като дойде да идеш, Бог казва: “Извадете всичко, не Ми трябва неговото тяло.” Ти си гледаш тялото и почнеш да плачеш за тялото. Казва Господ: “То не Ми трябва тук да седи.”

Та казва: “Отвържи се хубаво.” Като се отвържеш, Той те изтегли. Те казват, че тежала душата около 30 грама. Не, и 30 грама не тежи. Вярно е това, но душата няма никаква тежест. Никак не тежи тя. Че как ще измерите вие един атом, големината му? Мярката му е [една] 120-милионна част от милиметъра. Как ще измерите един атом? Големината му е [една] 125-милионна част от милиметъра. Как ще го измерите? С каква мярка? Кой учен човек досега може да измери това? Никой не може да измери. Това са неща от висшата математика. Духовно има неща, които се изчисляват, без да се мерят.

Та сега, тия неща, за които ви говоря, са още външни неща. Има едно разбиране и то е следното. Когато ти разбереш една Божествена мисъл, в тебе ще настане един вътрешен мир, вътрешна самоувереност, една вътрешна радост, която не може да се опише с човешки език. Една самоувереност, знаеш ли каква? С тази самоувереност ти можеш да минеш през най-голямото изпитание в живота. Ти можеш да минеш през бойното поле, дето има гранати, дето хората измират. За да изпитаеш Божественото, ти трябва да минеш оттам, дето никой не може да мине. Не можеш ли да минеш оттам, дето никой не може да мине, ти не си познал Божественото, ти живееш един човешки живот. И Божественото започва там, дето всичко измира, дето нищо не може да расте. Там е Божественото.

И в големите противоречия на живота, и в големите противоречия на своята душа, понякога вие чувствувате страх. Този страх е признак, че сте дошли до границите на физичес-

кия свят. Вие се плашите, искате да се върнете назад. Мнозина са идвали и треперят, че са видели духове. Не че са видели нещо определено, но са дошли до бездънната пропаст. Надолу няма накъде вече, потъва се. Нагоре няма на кого да уповава. Право по края трябва да мине.

Та сега ви казвам: Вържете се с Любовта, изучавайте възеходството! Ще дойде един ден, когато ще трябва да минавате големите изпитания по тънкото въже.

Двадесет и шести стих, 17-а глава от Йоана: “И явих им Твоето име и ще явя да бъде в тях любовта, с която си Ме възлюбил, и Аз в тях.” Тук се разбира любовта по-дълбоко. Мнозина мислят, че като приемат тази любов, трябва да престанат да живеят както досега са живели. Не, този живот, както и бъдещият, добива друг смисъл. Неща, които ни се виждат безсъдържателни, като приемеш Божията Любов, всичко в света ще ти се осмисли и всичко ще ти бъде приятно. И слуга да бъдеш, и цар да бъдеш, каквото положение и да заемеш, все ще ти бъде еднакво. Не еднакво по форма, но по човешки ще се радваш на всичко. Че си слуга, пак ще се радваш.

Казвам: Любовта е онова състояние в човека, което осмисля земния живот. Тази любов ще осмисли и другия живот, който ще прекараш след напушането на Земята. И преминаването от този в онзи свят, и то ще се осмисли.

Та, любовта най-първо трябва да осмисли нашия земен живот. Защо? Защото е мъчно да се замине. Да живееш без пари, мъчна работа е тази. Мъчна работа е без възглед, без обуца и без хляб. И без приятели не може. Във всичко и навсякъде има мъчности, не е лесна работа. Но любовта е, която разрешава всички най-мъчни въпроси от земния живот.

Аз ви показвам пътя. Мога да ви препоръчам всички книги. Икономия можете да четете, да учите, но най-после ще дойдете до закона на Любовта, която разрешава всички въпроси, които всички други науки не могат да разрешат. Та, когато дойдете до въпроси, които другите социални науки не могат да ги разрешават, любовта ги разрешава. И тогава, за тази любов не се говори. Защото, като имам любовта, аз разрешавам с нея всичко. Тя е връзката. Банкери има, които

само като пожелаят да им се послужи, веднага и в Лондон, и в Париж, и в Берлин – навсякъде им се подчиняват. И навсякъде си все ти. Вървиш спокойно и в който хотел искаш да влезеш, те веднага са на твое разположение. Който има любовта, той е гражданин навсякъде в света. И тук го познават, и горе го познават – и навсякъде му служат. Който не е запознат с тази любов, за която ви говоря, той пак ще живее, но той не може да има тази свобода, която има другият.

Та, любовта, която имаме, в този смисъл дава вътрешна свобода да постигнем не каквото другите постигат. Ние трябва да постигнем всичко. Какво трябва да постигнем? Христос даде пример на света. Той постигна нещо.

А вие какво ще постигнете днес? Вие очаквате да постигнете нещо, но не знаете какво. Аз съм ви казвал много неща, но някои от тях сте забравили. И следната седмица ще очаквате да ви кажа пак нещо ново. Нямам нищо готово. Аз се радвам на това, но от този обяд, който сега ви дадох, какво ще остане за вас? Какво ще се ползвате от него? Като говоря на вас, и аз ям. Като ви говоря, първо аз опитвам яденето и тогава го давам на вас.

И казвам: Като говоря, аз се ползвам сам. Но вие какво ще се ползвате? Бих желал и вие да се ползвате. Защото моето си е за мене и вашето е за вас. И аз искам вашият дял да си иде на място.

Тази е една идея. Не трябва да бъдете в този свят. Ще живеете в този свят, без да сте в него. Ще работите в този свят, без да сте в него. Всичко ще правите: и слуги ще бъдете, но без да сте в този свят.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7 ч без 5 мин

(На поляната направихме упражненията на хубав бял сняг.)

*13-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 15.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

КОТЕЛЪТ И ТОРБАТА

“КОЕТО ИМАМ”

22 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Ветровито и леко ръми.)

Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наш”
“Молитвата на Царството”

Ще прочета 3-та глава от Деянията на апостолите.

“В начало бе Словото”

Трябва да се започне с елементарните работи в живота. Аз употребявам думата “елемент”, която трябва да се обясни. Казвам: елементарни работи. Един ще разбере едно, а друг ще разбере друго. Елементарна работа, но какво съдържа, е непонятно. Казваш: “елементарна работа” и вървиш. Първичното, малкото, но същевременно много важна работа. Запример елементарна работа, една маловажна работа: една малка игличка имате, но тази, малката игличка в дадения случай може да свърши работа. Ако се е разшила дрехата или се е скъсала, тази, малката игличка ще свърши работата. Може да имате един гвоздей, някой скъпоценен камък, пръстен с гуамант – скъпоценен, но [с него] не може да зашиете дрехата. А иглата, която няма никаква цена, свършва тази работа.

Сега, този начин на разсъждение прави хората много лениви. Този начин за правене на работите... Запример един

обяснява как са станали хората богати. Богатството изисква труд, труд, труд! Истинското богатство се добива с голям труд. И онзи, който го е добил без труд, то не е богатство. После, някой знае. Но знанието се добива с труд, труд, труд! Туй знание си добил, ще четеш някои книги, че ще запомниш: този казал нещо, онзи казал нещо – то не е знание. При сегашния живот, ние искаме всички да бъдат богати, без да работят. Искане да бъдем много учени без много труд. Може би ще дойде един ден, то е далечното бъдеще, когато с много малко труд може да стане това.

Вземете, едно време речта, говоримата реч, е била само достояние за най-великите хора в света, за гениите. Светиите са знаели да говорят, а другите, от такъв калибър както сегашните хора, са гледали като риби. Като риби са мълчали. Рибите защо мълчат? Не им е дадено да говорят. А постепенно тази реч е минала и към по-талантливите, докато най-после тази реч е слязла и до вас. Та сега, туй, което е било достояние само за великите, за светиите, е станало и отглас, и вие може да говорите.

Туй е само за изяснение, сега. Вземете в живота, някои хора са талантливи, но много малко хора са виртуози. Има малко първокласни музиканти. В Европа едва има около 10 души първокласни виртуози, хайде да ги туря 19 души, според първите звезди. Има 19 звезди от първа величина на небето. Ще дойде един ден, когато всичките хора ще бъдат такива виртуози по свиренето, както тия, големите виртуози. Но кога ще бъде? Много време ще мине. Постепенно, полека-лека ще дойде. Тази дарба ще се развие. Но сега някои от вас и 10, и 20 години да употребят, пак не могат да бъдат такива виртуози. Има нещо, което пренятствува.

Някой път, като проповядват някому, казват: “Ти трябва да станеш свят човек.” Свети бъдете. Но светостта е велика работа. Един ден светостта ще стане достояние на всички. Трябва да се стремите към светостта. Сега казват: това не е заради* мене. Тя не е заради тебе, но ти проправяй пътя до светостта. И един ден ще дойде до тебе. Ако не дойде до тебе, ти в Небето не можеш да влезнеш.

* заради – диал. за.

Искаш да станеш професор. Мислиш ли, че може да станеш професор в някой университет? По сегашните закони, ако не си свършил университет, и даже трябва да си специализирал по предмета, който ще предаваш. Ако предаваш по езиците, филология, трябва да ги разбираш много добре. Не само един, много езици трябва да разбираш. Или ако предаваш по естествените науки, или по астрономия. Не е така лесна работата. Да гледаш нагоре, може да гледаш колкото искаш. И къде седи научната работа на астронома? Като погледне на небето с телескопа си, там има двойни звезди, има и тройни звезди, и по известни светлини и линии те определят как се движат, въртят около себе си тия звезди. Да ги познава човек, ей [за] това се изисква дълго време. Може би някои звезди са толкова далече, изисква 1000 години, докато дойде светлината до Земята. А той, малкото същество на Земята, определя с каква бързина се движи звездата, каква е големината ѝ, масата ѝ каква е. Ти ако погледнеш тази звезда там, нито масата ще определиш, нито движението ѝ. Погледнеш, казваш: “Звезда е това.” Не стига това. Онзи астроном, неговият ум разбира работите. Ако вас ви турят на такава тръба на астронома, какви изчисления ще дадете? – “Ама какво виждате?” – “Една двойна звезда.” – “Добре.” – “Друго?” Нищо повече. И на такива малки парченца, такава малко съдържание се показва звездата.

И след това вие, който имате толкова малки знания и такива малки разбираня, някой път пък имате друго качество, че като сте се молили на Господа, тъй, веднъж, два, три, четири пъти, че се докачате, казвате: “Не ме слуша Господ.” Молиш се три пъти и се докачиш – “Не ме слуша Господ.” Ей, че ти звездите горе може ли да ги знаеш как се въртят? Не можеш. Пътя на светлината не можеш да изчислиш, колко е далеч оттук Слънцето, не знаеш; как ги създаде Господ растенията и животните, не знаеш. А искаш ти, невежия човек, като си отвориш устата, трябва да те слуша Господ.

Аз гледам на хората колко им липсва смирение. Смирение им липсва на хората. Питат ме: “Каква е тази култура?” Вика ме веднъж в Сливен един лекар, казва: “Болен съм, искам ти да ме излекуваш.” Казвам: “Ти защо не викаш

твоите събратя лекари?” – “Страх ме е, ще ме изтровят.” Рекох: “Аз никакви лекарства не давам.” Казвам: “Ако те излекувам, ти ще искаш да знаеш как съм направил това, как е станало. Аз не мога да ти обяснявам на тебе как е станало. Ако те излекувам без лекарство, ще кажеш: “Как е станало това? Как може да бъде това?” – “Ние знаем, за всяка една болест си има лекарство, а тази работа и без лекарство? Но ти сега ми помогни, че после ще видим. Дай ми ти някои наставления, какво трябва да правя?” Е, хубаво.

Сега, аз оставам приказката. Сега вие се интересувате да знаете какво стана с лекаря. Нищо повече, оздравя лекарят. Е, как? Аз ще ви кажа как. Та някой път и животните правят чудеса. Излиза една свекърва със своите снахи из гората и скарват се, свекървата припада и казва: “Не се мърдам оттук, идете до селото и ще вземете файтон. Аз не мога да мърдам.” По едно време гледат, из гората се показва една мечка. Снахите избягват, пък и болната свекърва – пфуу! И без файтон стана работата. Е, питам, как стана това? Мечката дойде и самото появяване на мечката – и свекървата оздравя. И по някой път ме питат: “Защо аз се страхувам?” Казвам: Ти си свекървата – за да оздравееш, трябва да дойде мечката.

Вече 2000 години, няма 2000 години как е дошъл Христос и спорят хората защо е дошъл в света. Всичко туй разискват за външната страна. А има някои, които са приели същественото и те са влезли в Царството Божие. Вече са станали Синове. А другите още разправят защо е дошъл Христос. Даже се спорят кои имат правото разбиране; а някои имат още нужда да се убеждават, че бил Син Божий. Това било, онова било.

Вие по някой път... Аз считам сегашните християни така. Ще ви приведа един пример, ама да не ви съблазни. Стоят две моми красиви, облечени хубаво, по на 19 години. Минава един княжески син, и той хубаво, спретнато облечен. И двете се влюбиха в него и има спор коя е по-красива. Едната се оглежда в огледалото и другата се оглежда в огледалото. И най-после казват: “Този княз трябва да се ожени за най-красивата.” За едната казват: “Тя онази красота я няма, тази е красивата.” Е, питам: Когато се жени човек, за красотата

ли се жени? Може де се ожени за красотата, но след като се ожени, красотата, това е тапия. Ти носиш диплом, че си свършил по медицина или по правото, или естествените науки, астрономия или музика, какво ли не. Имаш отличен диплом, но турят те – не можеш да свириш. Едно обикновено парче не можеш да свириш. Като седиш, не можеш да разрешиш един въпрос. Питам: Какво те ползува твоят диплом в света?

Сега тия неща, върху тях като се говори, са много еднообразни в света. Понеже ние се намираме в една голяма материална нужда, искаме духовното да послужи за нашите материални нужди. И там се заражда едно състояние. Сега мнозина от вас се отегчавате. Проповядва ви се Евангелието, казвате: “Чухме вече веднъж, два пъти, три пъти да се проповядва.” Знаете за Христа. “Че умрял Христос, и това го знаем. Че спасил света, и туй го знаем. Че трябва да държим учението Му, и него знаем. Трябва да ходим по закона на Любовта – и това го знаем.” И сега, не зная: знание е ли е това? Та и аз мога да ви наредя, че съм слушал много виртуози, мога да ви разправам за тях как са се проявили. Но ако вие ми кажете: “Я ни посвири малко”... Казват за някой човек: “Чудо свири той! Лък има, ехе, като тегли лъка! Тегли човекът!”

Сега, аз не искам да омаловажавам тези неща. Хубави са, но трябва да има един идеал, да се постигне туй изкуство. Един ден всички трябва да станат наследници.

Та казвам: Има едно състояние в човека, трябва да си създадете едно състояние, дето вие сами да вярвате на думите. Вие се намирате още в една фаза, дето вие сами не вярвате на вашите думи. И вследствие на това, работите не стават. Онези, които не знаят кога ще се развали времето... Някои метеорологически знаят това – кога ще се развали времето. За това има хиляди начини. И растенията предсказват, и бобът предсказва, и дърветата, и листата, и бръмбарчетата, свините предсказват, воловете предсказват, жабите предсказват, птиците показват кога ще се развали времето. Рибите, някои паяци предсказват. После, паякът ще ти предскаже работата, за която отиваш, ще спечелиш ли или няма да спечелиш. Този паяк, без да се интересува за твоята работа, ще ти каже ще спечелиш ли или не. Той ти казва: “Хич недей

оти́ва, няма да спечелиш.” И после пак си гледа работата. Казва ти: “Хич не отивай, няма да спечелиш.”

Сега вие искате да знаете как паякът казва това. Когато аз се приближавам до собата* и почне да ми гори, да ми припари, как ми казва собата това? Какъв е езикът? Най-първо ми е приятно, приятно и после, като ми нагорещи, аз си отивам. Казва: “Как ти каза паякът?” Казвам: Как ти каза огънят, че гори? Пари, казваш. Говори ти огънят. И ти ставаш. Пари, казваш. На български език е “пари”. На другите езици как е? Ти чувствуваш, че туй, което приемаш, е повече, отколкото може да изтърпиш. Пари – може да ти изгори ръката.

Тогава, да дойдем до другата страна. Казвам, че вие сами не вярвате на думите си. Вас ви заболи коремът. Казвам: Кажи на корема си да не те боли. “Ама не слуша.” Аз, веднъж ме учуди една сестра: след като ме е слушала дълго време аз да свиря, тя огладняла. Огладняла тъй, че рекох: Има си хас. Защо е огладняла? Аз си го зная. След като съм свирил, казва: “След туй хубаво свирене трябва един хубав обяд.” Аз свирех на себе си за друго, а пък тя огладняла. Аз свиря на себе си, понеже съм ял, да се смели моята храна, да ми по-олекне малко от яденето, пък като □ свиря, в нея се зароди обратен процес; аз искам да си уталожя яденето, свиря да стане процесът на смилането. Казвам: Като си върша работата, стомахът, и той да си върши своята работа. А в нея става обратният процес, в нея се заражда желание да яде. И това са противоположности. Музиката □ подействувала, върху нея. Щом гладът се появи... Гладът е едно желание. Някой път ти имаш желание да слушаш някой да свири някое парче.

Та сега, да дойдем до мисълта. Вие не вярвате, че мога да ви оздравя и търсите един лекар, да ви даде лекарство. Вие вярвате на лекаря, а не вярвате в себе си. После, Писанието казва: ако някой от вас е болен, тия, видните в обществото, напредналите братя, тия, дяконите и дяконици, напредналите братя и сестри... Защото, щом стане 50–60 години, тя вече е дяконица. И да не са я ръкоположили, тя е дяконица. И този брат, който е напреднал, и той е дякон. Какво значи

* стба (от унг.) – *гуал*. печка.

“дякон” на гръцки? Казва: Да се помолят и да го помажат с гървена масло, със зехтин да го помажат, и ще мине болката. Или, ако някой е болен, да се помолят за него.

Сега може да ви обяснявам научното изяснение – ни най-малко не ви довежда, че може да усили вярата ви. Може да ви обясня научно как става това, но ако искате да приложите научно един закон, не може да се приложи. И някой път, ако ти желаеш някой човек да го лекуваш, то ще стане точно това противното. Аз съм слушал, мнозина ми казват: “Той, този, ще оздравее.”

(Електричеството в салона и навсякъде загасна.) На какво се дължи това? Я отгадайте сега. *(На вятъра. Много силен вятър имаше.)*

Най-първо човек трябва да се научи да вярва на себе си. И трябва да видите докъде е достигнала вярата. В кого да вярвате. Запример вие може да опитате вашата вяра. Някой път, ако не се случи каквото мислите, малка вяра имате. Направете опит доколко е силна вярата ви. Ако сами не можете, повикайте някои други да дойдат, двама, трима, четирима, и ще намерите един закон. Христос казва тъй: “Дето са двама или трима, събрани в Мое име, и Аз съм там.” И аз зная, Христос и в Неговото време, Той лекуваше болести. Щом имаше някакви болести, Той ги лекуваше. Ако вие искате, може да бъдете излекувани.

Сега, законът. Всеки си има известни нужди в живота си. Вие сега уповавате, мислите най-първо баща ви да ви изпрати средства, майка ви да ви изпрати, чичо имате, но отникъде не идат тия средства. *(Донесоха свец и лампа на масата.)* Нали имате чичовци в света. Всичките добри хора в света са все ваши чичовци и ваши роднини, и ваши братя. Христос казва: “Всеки, който изпълнява волята на Отца, Ми е брат и сестра.” И всеки човек, който изпълнява Волята Божия, той е ваш брат, той може да ви помогне. И следователно вие сега трябва да търсите онези хора, които изпълняват Волята Божия. Във всеки случай все те ще ви помогнат. Онези хора, които не изпълняват Волята Божия, те не могат да ви помогнат. Хората, които не изпълняват Волята Божия, те служат само на себе си. Казват: “Нас не ни интересуват работите на другите хора, нас ни интересуват нашите собствени работи. И след като свършим нашите работи, ако ни

остане време, може да се погрижим и за другите. А дотогава, докато не си уредим нашите работи, ние не искаме да уредим чуждите работи.” Тоест, така седи въпросът.

И ако не разбираме, ще кажете: “Защо тия хора да не са добри, защо да не ни помагат?” Защо, то е друг въпрос. Дотам са дошли. Когато срещнете едно дете от първо отделение, може да му дадете работа от първо отделение. Ако му дадете нещо от второ отделение, то казва: “Не зная, не съм свършил второ отделение.” После казва: “Трето отделение не съм свършил” и т.н. Сегашните хора са от разни стадии и разни степени на развитие имат. И в християнството има различни степени.

Аз засягам този въпрос, понеже той е въпрос на бъдещето, туй ни най-малко не го взимайте, че искам... Аз не поставям въпроса, че ние още не сме такива, каквито трябва да бъдем. Не. Само да се констатира, че не сме. Има в света един закон, по който трябва да вървим. Един плод трябва да узрее. Но за да узрее плодът, то си има време. Той не може в 24 часа да узрее, плодът. Може да се говори тъй, но в природата има един ред установен. Черешите, след като цъфнат и завържат, се изисква най-малко два месеца, много плодове изискват 3–4 месеци, за да узреят. Та казвам: При сегашните условия, много неща, за да се постигнат, изисква се време. Един човек, за да узрее, най-първо трябва да е цъфнал. Мнозина аз съм срещал и ги намирам, че не са цъфнали. Те даже не са напъпили, а искат да имат плодове. Ти трябва да напъпиш, трябва да цъфнеш, трябва да завържеш, че след като минат няколко месеца, можеш да очакваш известен плод. Туй е редът на нещата. И после, ако човек е станал силен в малките работи. Има някои работи, които вие сте постигнали, но има други за постигане.

Сега вижте, в прочетената глава, този, който е боледувал, иска от Петра помощ. Той им казва: “Злато и сребро нямаме; но каквото имаме, може да дадем.” И веднага той му казва: “В името на Господа Исуса Христа, стани!” И той става и започва да слави Бога. Но пояснението вие го знаете. Той, човек казва, че той трябва да има Духа Христов. И сега, някой път трябва да се дадат обяснения какво значи да имаш Духа. Вие нямате понятие за Духа. Някоя соба може да дава топлина, ако има въглища и са запалени тия въглища. Собата

сама по себе си не може да дава топлина. Едно условие е тя. Ако турите въглища и ако се запалят, тогава собата дава топлина. И топлината минава и върху окръжаващите хора. Следователно, ако здравето минава върху вашата душа и може душата ви да го трансформира, тогава може да се прояви неговата сила. Вярата не е нищо друго освен... Вярата на човека мяза на една клечка кибритена, която трябва да запали този материал. И ако може да го запали, вие ще имате огън. Ако не може вашата вяра да го запали, да се разгори Словото във вас... Писанието казва така: "Не угасяйте Духа." Как ще го разберете? Разбира се буквално. Може ли Духът да се гаси? То значи: не препятствувай на ония условия, които Бог е поставил. Онзи закон, чрез който Духът се проявява, ако ти противодействува на Духа, тогава ти препятствува на Духа. Духът е в тебе и не може да работи. И ти ще се намериш в едно тежко положение.

Сега, по становището на православната църква, всички вие сте еретици. Те ви считат, че не сте от правоверните и даже мислят, че гали някои от вас ще се спасите. Ще ви кажат: ако не сте с тях, вие не сте в църквата. Това е тяхно разбиране. Те са прави, ако човек не върви по Божиите пътища, общият закон е. И тогава, където и да е... Те разбират, че православната църква е единствената. Туй е частично разбиране. Що е мохамеданството? И те мислят: който не приеме мохамеданството, не може да се спаси. Будистите приемат, че който не приеме тяхното, не може да се спаси. Всеки един народ каквато религия има, мисли, че ако хората не вървят по тяхната религия... Те мислят, че те са прави.

И ако православната вяра беше толкова права и силна, тогава как допуснаха те болшевизма вътре в Русия? Едно учение с такива порядки дойде в Русия, [8] която минаваше за много набожен руският народ. Значи в Русия това имаше – една добра заложба, за да вървят в Бога, и там Христовото учение не се прилагаше. Е, защо? Може да ви обясня, но туй ни най-малко няма да ви ползува. Мога да ви обясня положението. Защо не се прилага учението? Защото не знаят хората. Вие, запример, всички искате да имате благоволенieto на Бога. Каквото поискате вие от Него, да ви даде. Туй е желанието на всичките хора. Първото желание; а второто положение – че каквото Бог поиска от тях, те не правят. Там всички

оставам на особено мнение. И ако ви се каже, вие ще кажете тъй: “Аз още не съм готов, не съм узрял, нямам тъй знание, не мога да го направя.” Ще ви кажа: Прави сте да разсъждавате така, защото виждате, всеки един човек, който иска да работи, той трябва да има едно знание. И най-първо Бог, Който е всемъдър, Той не може да ви прати невежи някъде да работите. Писанието казва: “Когато дойдат времената за изпитание, не се безпокойте какво ще кажете.” Казва: “Не сте вие, които говорите в гадения случай; Отец ваш, Който е във вас, Той ще ви научи.” Ама ще ви научи онези, които напълно вярвате. Аз наричам: който беззаветно вярва, не суеверие, но човекът вярва, няма никакво противоречие в душата му. Да допуснем, мнозина от вас, които са бедни, които са болни, [на] които им липсват много неща, питам: вие очаквате много неща – кой ще ви ги даде? Мнозина са казвали: “Чакай да дойде Петдесетницата”, както на апостолите, хора, готови хора, цяла една култура, еврейската култура. Но едва тия, малкото апостоли бяха готови, като дойде Духът, да Го възприемат и да работят. А Духът като слезна, слезна на целия град Ерусалим, но не целият град го възприеха. Само малцина го приеха. И когато Слънцето изгрява, хората мислят, а камъните само се нагорещават. А земята разбира малко по-добре и подкарва някои растения да растат. А само човекът мисли, когато Слънцето изгрява. Значи той разбира езика на Слънцето.

Та казвам сега: Учението, което Христос е проповядвал, разполага да го разбират хората. Някои го разбират както камъните – само се нагорещават, казват: “Идеен живот е това!” А малцина има, които могат да го приложат. Че, единственото приложение е да се направи една вътрешна връзка. Да се образува връзка между [нас и] Бога. И да се образува една правилна връзка, синовна връзка! Да имаш едно правилно синовно положение в душата си. Не да ме питаш: “Ти християнин ли си?” – то е външната страна. Една синовна връзка да имаш.

Вие сега ще възразите така: “Толкова години, та ние още християни не сме ли?” Когато един малък зародиш влезне в утробата на майка си, взема му 9 месеци, докато вземе формата на човек. Но човекът в тази форма не може да се прояви. И тази форма трябва да мине през 400 000 форми;

Всичко туй детето трябва да го научи в 9 месеци. Детето в 9 месеци трябва да научи 400 000 форми, през които ще мине. И туй да го запомни. Ще даде изпит. И ако даде изпит, ражда се тогава. Ако не даде изпит, заминава за другия свят. И след като си издържи изпита, ражда се. След като се роди, държи друг изпит, за него няма да ви говоря. Пак държи изпит.

Сега, вие сте държали изпит, но сте го забравили. Какъв изпит сте държали тогава? Може ли някой от вас да си спомни? Забравили сте го съвсем. Нищо почти не е останало. И след като се родихте, кога се пробуди вашето съзнание, не знаете. Не зная, помните ли някои от вас след 2 или след 3 години, тъй да е ясно, да имате една ясна представа, след колко години у вас се пробуди съзнанието? Първата мисъл, която сте запомнили?

(*Дадоха на Учителя един светилник на катедрата. Учителят приема светилника.*) Какво казват българите: “Да се видим малко.”

(6.05 ч)

Дотогава, докато нашето съзнание не се пробуди, докато не почнем да чувстваме, че цялата природа е жива, че Бог е навсякъде. Туй съзнание трябва да дойде. Туй съзнание, което имате сега, то е обикновено съзнание. То е съзнание на добро и зло. А онова съзнание, за което Христос казва: да повярваш в Христа и да станеш Син Божий, туй съзнание трябва да проникне в тебе. Синовно съзнание. Дотогава, докато ти мислиш, че си грешник, това и онова, ти си в обикновеното съзнание на живота. Докато има нужда вас да ви помиряват хората, да ви утешават, ти си в обикновеното съзнание. Казваш, изгубваш си мира – ти имаш обикновено съзнание. “Ама не се разбираме” – обикновено съзнание. “Не зная, криво ми е” – обикновено съзнание. То като дойде, онова, Божественото, вътре в тебе, те го наричат свръхсъзнание или космическо съзнание; или някои го наричат спасение у човека, човек да се освободи от греховете си. Той няма какво да се примирява. Ти с Бога всеки ден няма да се примиряваш. Като се примириш веднъж и изпълняваш Волята на Баща си, няма да има никакво противоречие. Няма да мислиш за себе си. Като вършиш своите работи, ще мислиш, че твоите работи са и Божии работи. Понеже Бог ни е пратил

на Земята да работиш за Него и после за себе си. А ние сме разбрали, че най-първо ще работим за себе си и после за Него. Там е всичката погрешка. В туй положение, което имаме, казваме: “Аз трябва да живея за себе си.” Ти като живееш за себе си, ще имаш един живот като един лист, 6 месеци ще бъдеш горе, като дойде сланата, ще те опари и ти ще слезнеш долу. Аз гледам и Толстой, и той постоянно говореше за смъртта, казва: “Има смърт.” Той човек веднъж трябва да умре, за да се освободи. Защото може да умреш. Човек трябва да умре и като умре веднъж, няма какво да умира два пъти. Като дойдеш при хората, ще кажеш: “Ти трябва да умреш.” Но аз отдавна умрях, аз съм сега от умрелите живи. Докато си от живите умрели, работите не вървят, ти трябва да умираш, а като си от умрелите живи, не трябва човек да умре. И казва: “Минахме от смъртта към живота.” А не да минават от живота към смъртта.

Две положения има. Христос мина от живота към смъртта и после дойде обратният процес – от смъртта към живота. Сега аз имам предвид, да не би като ви говоря, да не би да изгубите туй, малкото, което имате. Дръжте едно нещо в ума си: не влагайте вашия капитал в банки, които фалират. Не уповавайте в онова, което се изменя в живота. Не уповавайте на променчивите работи. Намерете нещо в себе си, което е винаги постоянно, на което всякога може да разчитате. Защото ако ви кажа: на Земята като се говори за светии, не мислете, че светии не ядат изпитания. Имат, но те разбират закона. И вземат предпазителни мерки, те знаят какво ще дойде и знаят как да се справят. То е като един, който се качил на аероплан и си знае изкуството, знае как да манипулира, да слеза и да се качва знае. Ако на тебе ти дадат един аероплан, ти ще се намериш в чудо, а онзи знае.

Та, един християнин трябва да знае как да се оправи с ония сили, които са в него. По някой път вие се безпокуите с вашите материални сили, със сърцето си, не знаете какво да направите, предполагате си. С вашия ум не знаете как да се справите. Но умът развива светлина, а сърцето развива топлина. Няма да развивате повече светлина, отколкото ви трябва. И няма да развивате повече топлина, отколкото ви трябва. Защото някой път светлината може да бъде толкова силна, че вашите очи не могат да издържат и топлината може

да бъде толкова голяма, че организмът не може да издържа. И човек в своите вярвания не трябва да се пресилва.

Сега, аз от вас не искам вие да бъдете светии; и аз от вас не искам и гении да бъдете; защото един ден ще бъдете светии. Сега за всекиго няма какво да ви предскажа. Един ден светийството ще бъде наследство на хората – да бъдат светии. Светиите ще държат отношението на сърцето, а гениите ще държат отношение към ума. Но казвам: Най-важното, най-същественото при сегашните условия, при сегашните отношения – трябва да имате една вяра, която да съответствува като онези, големите банкери, които имат връзки навсякъде из културния свят, с всичките банки. Че като дойде, той си извади чековата книжка, тури си името, каже човекът и стане. Само си тури подписа – в Америка ще идеш, в Германия да идеш, можеш в целия културен свят, навсякъде те приемат.

Та казвам: Трябва да имате ония вярвания, че като изпратите вашите вярвания, да имате във вярата сила. И не може да имате вяра, ако нямате връзки – ако не изпратиш чековете. Че как Бог ще ни слуша? Мислиш, че ако ти се съмняваш в хората, Бог ще ни слуша? Мислиш ти, че като критикуваш братята си, че Бог ще ни слуша? Мислиш, че Бог ще ни слуша, ако ти не се молиш? Мислиш, че Бог ще ни слуша тогава? Не. И аз се чудя на хората, сегашните хора аз ги уподобявам, те са толкова тесни сегашните хора с чересла* (*чераилък*) – като го туриш във водата, той потъне на дъното. Ти му проповядвай – той потъне. При тези разбиравания, те са чересла, които потъват. Туй черясло потъва. Трябва да се направи на една тънка площ и да се накара черяслото да седи отгоре, над водата. Но трябва да му се даде по-голям обем над водата. И когато той дойде, няма воля и казва: “Е, Той Господ ще му помогне.” Господ помага, и ние трябва да помогнем. Ако дойде при един добър учител по музика някой ученик и той му каже: “Иди си вкъщи, че Господ ще ти помогне да свириш”? Именно той, учителят, трябва да му даде основните принципи, как да свири: “Така ще държиш лъка, така ще държиш цигулката, така ще навиваш клечките, след

* черясло – *диал.* желязо, с което се къца сол, пипер и гр.

туй ще идваш при мене един път в месеца, ще взимаш по един урок.” Така Господ ще те научи. Но все трябва да вземеш един урок отнякъде.

Та сега, аз слушам, мнозина в Новото Учение казват: “Е, едно време какви бяхме?” “Едно време” – щом ти приказваш за своето минало, ти не можеш да използваш своето бъдеще. Говорете за настоящето. “Едно време колко богати хора сме били, баща ми милиони имаше, изгубихме, сиромашия дойде.” А друг казва: “Едно време сиромаси бяхме, а сега забогатяхме.” Кой е по-прав? Който казва, че осиромаша, или който казва: “Едно време сиромаси бяхме, а сега станяхме богати”? Кое е по-добре?

Третото положение: бедният да се впрегне да работи, да придобие богатство, а богатият да почне да влага богатството си, да не държи това богатство. Да кажем, вие имате богатство. Всички трябва да се научите да мислите. Сега, в какво седи правата мисъл? Защото методите за правата мисъл постоянно се менят. Ти една права мисъл не можеш към всички хора еднакво да я приложиш. И даже туй, като ви говоря, вие всички не може да разберете. Защо? Понеже сърцето ви не е еднакво развито. И умовете ви на вас всички не са еднакво развити. Туй щото, даже по някой път и при най-доброто желание, като искаме да разберем, нещата остават неразбрани. И някой път хората не могат да ни представят един предмет. За да видиш един предмет, надалеч трябва да го поставиш, на една обстановка, та очите ти да го схванат. Ако е много далеч, предметът не е ясен. Ако е близо, пак е неясен. Някой път, като дете, в младини, когато очите ви са силни, имате едно положение. Като дойде в старост, трябва по-близо да туриш предмета, тъй като на зрението се е изменил, отслабнал е. Казва: “Едно време четох, а сега не мога да чета.” А правило е: до старост, до 120 години, ти да можеш да четеш без никакви очила.

Сега, както виждате, някой път аз през лупа чета. Когато искам, и без лупа чета. Пък когато искам, и с лупа чета. Аз забелязвам, че когато влезна между хора, които имат слабо зрение, и аз получавам слабо зрение. Трябва да се тури мисълта. То е навик. Туй. Ти вярваш и почваш да си внушаваш, че не можеш да виждаш.

Мене ми разправяше един господин: “Чудна работа – казва, – ставам една сутрин и хващам книгата, и си чета много хубаво. Пък 10 години вече си нося очилата. По едно време ми дойде на ума: чакай да си сменя очилата и да ги очистя.” Изважда очилата – няма ги очилата. “Пък друг път – казва, – ако не си туря очилата, не мога да чета. А щом посегнах да ги извадя и ги няма, не мога вече да чета.” Право мисли той, че е без очила. Тури ли си очила...

Та, най-първо се освободете от една ненужна мисъл вътре. Ти казваш: “Очила ми трябва.” Най-после ще идеш при един лекар, той ти казва: “Трябва да си туриш очила, отслабнали очите.” И тогава – по навик. Защото законът работи в природата. Така ти казваш: “Отслабна вярата ми.” И идеш при някой и той ти каже: “Едно време и аз много вярвах, като Вас, но моята вяра отслабна” – ще си туриш очилата. Никакви очила! Казвате: “Изгубих очилата си – отслабна наполовина вярата ми, не мога да чета.” Сега, аз не съм и против очилата, ни най-малко. Само гледайте да не си изгубите очилата. Щом изгубите очилата, не може да четете тогава.

Сега, нека се повърнем към чистата мисъл. Представете си сега, туй, за което ви говоря, един предмет, който разбирате. Някой път в музиката, след като си изучил музиката много добре, знаеш да четеш нотите много добре, можеш да свириш, като вземеш едно упражнение 2–3 пъти, не се нуждаеш повече. Изпълнение трябва. Туй е мъчно. Един виртуоз, след като може да чете хубаво нотите, иде изпълнението. Да знаеш да гадеш израз на онова, което свириш. Че има работа. Но да го свириш хубаво, правилно, не тъй, като че вървиш по равнище, а да гадеш живот. Някъде тихо ще направиш, [някъде –] по-драматично, да накараш публиката да мисли; някъде трябва да свириш с бемоли, ще гадеш тихо. Че този, страдащият, влиза въкъщи, че сърцето му е развълнувано. Натрупани са знаци на понижение, а някъде ще има повишение – някъде в една пиеса има тия смени. Някъде започва да се подобрява неговото положение. Някой се влюбил, някой гошъл до отчаяние, буботи в него. Искаш да гадеш израз на музиката, че станала промяна. Че той си предвещава, дойде едно благородно чувство – как ще представи това? В ръката има едно леко помръдване. На ръката ще

гадеш друго направление. После, ако мисли, той трябва да тури това в тона си. То е вече изкуство на великите артисти. Майстори на лъка. И каквото мисли, това да вложи през тоновете си.

Та казвам: Сега, вие, след като сте се научили как да живеете, предполагаме, че вие сте вече виртуози. Сега ви трябва изпълнение. Изпълнение ви липсва. Казвам: Изпълнение няма. Всички четете, свирите, всеки може да слуша, но изпълнение нямаш. Туй, което те го наричат вдъхновение, то е изпълнение. А изпълнението, щом човек свири, той е сам доволен! Щом свириш и не си доволен, някой път извинение нямаш.

Та казвам сега: Новото в какво седи? Новото Учение в какво седи? Вас ви трябва изпълнение. А изпълнението седи в много гребни работи. Ако вземеш един цигулар, аз гледам: цигулари има, те не знаят да свирят. Той си тегли лъка, казва: “Много хубав лък е.” Този цигулар, който свири с целия лък, той не е цигулар, той не е музикант. На всяка една част на лъка трябва да свириш; като го разделиш този лък на 10 части, всяка една част си има специфичен метод. Това са работи, които вас не ви интересуват. И в пианото е така. Във всички инструменти. И в писането донякъде е същото нещо. В писането, ако не знаете къде да турите местоименията, къде – глаголите, ако вие пишете по обикновения начин, вие ще бъдете един обикновен писец. Но изпълнение трябва. След като се научиш да пишеш по всичките правила, които граматиката изисква, ти ще дойдеш да пишеш тъй, както видните писатели пишат. А има, които обикновено пишат. А [хубостта на] Библията и хубостта на Евангелието седи в това, че е писано по особен начин, вдъхновение има там, такава музика има, поезия! Такива образци. Вземете за Бога, Който е турен там, за Иова – ти не можеш да туриш нищо, нито да приложиш, нито да отнемеш нещо. Писаното е в най-ясния смисъл.

Та казвам сега: Ти се молиш на Бога, но как ще си туриш думите, Той да те послуша? Да те слуша Господ, как ще си туриш думите? Молиш се по един начин – не те слуша Господ, молиш се по друг начин, по трети, десети начин – не те слуша. Какво трябва да правиш?

Има един разказ за един старовременен светия, който седял 20 години и усещал по някой път, че Господ не го слуша. Не го слуша, така. Та, един ден идва един при него, казва му: “Господ не те слуша тебе, защото ти, едно време, преди да беше светия, задигна един котел на една вдовица. И този котел ти не го върна и затова не те слуша Господ.” На него му дойде на ум това. “И като намериш котела и го върнеш на вдовицата, всичко ще ти тръгне наред.” Много котли има, които вие сте забравили някъде. Някой път вие искате да ви върви напред, без да сте върнали котела. Не върви.

Тогава, ще ви приведа друг един пример. По някой път и религиозните хора обичат да крадат. И крадат на общо основание. Мания е в тях това. Това [е] в Америка един пример: Един банкерин си броил парите, че забравил на прозореца си на първия етаж една торба със злато. Минава един набожен, който таман се връщал от молитвено събрание, след като вижда торбата, задига я. И си казва: “Господ е промислил заради мене”, задига я и я турга под палтото си. Отива вкъщи, турга торбата, но рече да се моли – торбата дойде между него и Господа. Той пак турга торбата, рече да се моли, пак торбата излезе. Че две цели седмици торбата седи. Задига я той, торбата, отива при банкерина, казва: “Слушай, тази твоя торба ми затвори пътя, не мога да се моля, Господ не може да ме слуша, вземи си парите. Аз ги взех, мислех, че мога да направя нещо, но съвсем се развали работата. Ще ме извиниш. На мен не са потребност парите, на тебе са потребни те. Спънах моята вяра. Затова ти я давам.”

Ти ще върнеш торбата, нищо повече! Ако не я върнеш, Господ не те слуша. Ти парите може да ги харчиш, всичко можеш да правиш с тия пари, но дойдеш до Господа... Ако не ви слуша Господ, има някоя торба. Ако не ви слуша Господ, има някой котел невърнат. Има някоя простъпка, която седи. Бог е свършен – каквато и да е малка постъпка, лоша постъпка, и ако не поправиш тази погрешка, ти можеш в много отношения да прогресиращ, но има нещо, в което ще куцаш.

Та казвам: Има неща, които никой не знае, а Бог ги вижда. Аз говоря за неща, които са тайни. Има неща не които

хората казват, но има нещо, което скриваш. Не ти върви, нещо те спира – очисти всичките препятствия в живота си, които срещаш като препятствие между Бога и тебе [в] душата ти. Трябва да очистиш всичко от душата си. Тогава, каквото пожелаеш, Бог ще те слуша.

Та казвам: Вие, изгревчани, много торби имате – да ги върнете; много котли имате – да ги намерите. Аз виждам котлите. Но не мога да ви помогна. Моите котли отдавна ги върнах. И моите торби аз отдавна ги върнах. И сега остава вашият ред, вие да си върнете торбите и да си върнете котлите. Няма нищо. [Не] искам сега да съжалявате, тогава котелът ви е бил потребен, тогава парите ви са били необходими, но сега нямате нужда от тия торби и от този котел нямате нужда. Те са неща временни в интелигентния ваш живот, то е за ваш бъдещ прогрес. Те са малки работи. Една торба какво струва? Най-първо престъпление няма. Но в какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че ти вярваш в торбата. Там е всичкото престъпление. Престъплението не е, че си взел парите, а че вярваш, турил си вярата в туй, в което не трябва. В парите няма никаква вяра. Какво ще ти помогне торбата? А ти като имаш парите, вярваш в тях – там е заблуждението. В Бога ще вярваш. Вярата си ще вложите там. И тогава оставете вашите пари банкерите да ги палят. А ти отивай при Бога и без торба. Върнете котлите на вдовиците, да си гледат работата. А идете при Господа без котли.

Мисля, че сега мисълта ми е малко ясна. Не мислете сега, че аз имам някого специфично предвид. Не, аз имам всички хора предвид, погрешките на всички хора. Всичките хора страдат от една и съща погрешка. Тя е тази, от която Ева е страдала. И всички страдат. Ева вярваше, че като яде от ябълката, всичко ще придобие. Тя повярва в лъжливите думи на змията, че като яде от ябълката, всичко ще придобие. Не е храната там. Някой казва: да яде, че да се оправи. Ти ще вярваш в Бога, Който дава храната отвътре. Не е от външната храна. Всички знаем, че който се храни по този начин, както сега, какъв ще бъде краят. Един ден ще платим. Да оставим сега това. Искам да остане във вас мисълта, ценната мисъл. Но тия са наследствените черти, от които трябва да се освободите. *(Светлината дойде, електричеството – 6.30, всички се размърдаха, засмяха.)*

Сега, при кои думи угасна електричеството? Сега, при една дума угасна. В моя ум дойде една мисъл, която затвори електричеството. В ума дойде една мисъл, която всякога, зная, угасва електричеството. Понеже дойде обратната мисъл сега, светлината пак дойде. По същия начин, ти, като мислиш, ти сам ще си затвориш светлината между Бога и себе си. Със своята мисъл ти затваряш и като измениш туй положение, веднага пак потича светлината. Не поставяй никакво препятствие между Бога и себе си. “Сега – казваш ти – аз искам да изпълня Волята Божия.” Но казваш: “Дрехи нямам, обувки нямам.” Не ги тургай тия работи, те са спънка. “Туй нямам” – не мислиш право. Бог ти е дал туй, което имаш, то е достатъчно. Повече от това не ти трябва. Тази глава, която имаш сега, тя ти е достатъчна. Колкото и да е голяма, тя е достатъчна. Не искаш да имаш по-голяма глава. Ако ти малката глава не можеш да подкрепиш, как ще подкрепиш голямата глава? Защото, ако много пари вземеш назаем, после и лихвите ще плащаш, много ще плащаш. Ако малко вземеш, и малко ще плащаш. Съответствие има. Колкото много се дава, и много се иска.

Та казвам: Понеже вие вече знаете много хубаво да свирите, аз мисля, всички имате доброто желание вътре и няма никой от вас, който да не е добър. Даже и аз, ако направя една погрешка, веднага ще ме коригирате. Ще кажете: “Така не се прави.” Я вижте, в музиката има диригенти – като направя някой една погрешка, веднага го коригират. И диригентът коригира, но и свирците, като направя диригентът погрешка, казват: “Хей!” Веднага всичките се обадят.

Та, скрито-покрито няма. Никаква погрешка не трябва да се прави. И щом се направя погрешка, трябва да се коригира. Не е въпрос защо си я направил. Погрешката съществува. Аз правя разлика, казвам: не искам да ти говоря за твоите грехове, не ти говоря за твоите погрешки. Но ти казвам: Иди поправи погрешките си. “Ама – казва – аз не съм виноват.” Остави вината, аз не говоря за твоята вина. Иди поправи погрешките си. Пишеш писмо, не си турил запетайката, изляз си някои букви или не си ги турил на мястото им. Счуни се кракът ти, то не е твоя работа, друг ще дойде да ти помага. Ако е за греховете, то е на Господа тази работа. Щом си направил един грях, то е сложна работа. Той, Господ, прати

някой от Небето, да ти направи крака. Ще ти даде наставления, ще мине. Ти не си господар. Но на погрешките, аз говоря за погрешките, те са достояние на всичките виртуози, правят погрешки. И аз като гледам, онези, които не разбират, правят погрешки. Той в изпълнението прави погрешки. Те нотите хубаво четат, но изпълнение не дават. Той не може да представи нещата живи, няма израз. В един художник... Всеки рисува, но в какво седи хубавото изкуство? Да гадеш въздух, дълбочина или да представиш една картина, като рисуващ. Навсякъде ходиш. Някъде той гледа на лицето всяко мускулче, основните неща. То е добрият художник. Пък като направиш една картина, която само от едно място се вижда, ти не минаваш за виден художник.

Та казвам: Изкуството при този живот, необходимите неща на света, които ни трябва. Светията не трябва да го знаят хората, че е светия. И гения не трябва да го знаят хората, че е гений. То е хубавото. Щом ти мислиш, че си светия, ти ще мязаш – аз имам една голяма лампа, вечерно време като я запаля, че не смея да отворя прозорците. Защото вечерно време като я запаля, всичките малки мушички се навъртат, набъхват се, през най-малката дупка някоя пеперудка влезне. Казва: “Искам да влезна.” – Защо? – “Искам да зная какво правиш в стаята си.” Казвам: Още сте много малки, какво ще разберете? И да ме гледате, онова, което аз върша, вие не може да разберете. Казва сега някоя пеперуда, аз чета Библията, тя обикаля около лампата, кацне на главата ми, казва: “Ти какво мислиш?” Казвам: Чета тук. – “Е, какво е туй четене?” – Е, тази, Свещената Книга. – “Е, какво е тази Свещена Книга?” – Какво ще ти разправам? Да си идеш вънка! Нищо не разбираш. – “Аз се интересувам, мен ме интересува, аз уча.” – Нямам време за вас, пеперудите. Аз утре ще ви дойда на гости, като изгрее Слънцето. Вечерно време пеперудата не може да разбере, денем трябва да се учи. Нищо повече. Когато е денем, разбира тя. И трябва нейното съзнание да гоиде до един уровен.

Помнете едно, което аз имам предвид: С вашето минало аз не се занимавам. Хубостта на живота не седи в миналото. То е в настоящето, което Бог е турил. И Христос гоиде, Великото, тоест гоиде [не] да заличи миналото, а да отвори пътя на доброто. Но във времето на Христа царуваше омраза в

света, неволите. Щом дойде Христос, дойде избавлението. Христос отвори вратата на Любовта. И отвори вратата на разкаяние, да могат да влезнат хората, да се развиват. А сега омразата се развиваше. И сега има хора, които живеят в омразата, които се убиват, одумват. Казвам: Престанете да хлопате на ония врата на миналото. Вие питате: “Кой е прав?” Тя е врата на миналото. “Кой е правоверен?” То е врата на миналото.

Вратата на бъдещето, то е Любовта, то е Вярата. Не се сравнявайте: ти ли имаш по-голяма вяра. Какво ще се сравнявам аз дали имам вяра? Може да направя един опит. Всеки може да направи един опит, колко е голяма вярата му. Няма нужда да ми казват хората: “Ама ти много вяра имаш.” Че отде знаят колко ми е вярата на мене? Вярата е нещо невидимо. Тъй, като дойде Вярата, трябва да има една вътрешна връзка на Любовта. Вярата, Любовта дава една хубава, благородна осанка, една светлина на лицето, бистри очи, един поглед хубав, мек, безкористие, доброжелателство, абсолютна вяра. Човек е снизходителен, прощава, щедър е, занят с велики работи. От сутрин до вечер той мисли това, което Господ мисли. Не го занимават дребни работи. Мисли, което Господ е направил. Някой беден човек дойде, ще му се оплаква; той му казва: “Много хубаво, много добре, че ти си осиромашал. Ако не беше осиромашал, ти нямаше да дойдеш до мене. Благодари на Бога, че те направи сиромаш, да дойдеш при мене. Аз имам едно задължение към тебе.” Така е с този, бедния, който иде. Идва един болен при мен. Казвам: Тази болест е за добро. Всяка болест е за добро. – “Как за добро? Колко пострадах!” – Ако не беше пострадал, при мене нямаше да дойдеш. Аз се радвам, че дойде при мене, да се уредят работите. – “Ама знаеш ли колко ми изпати главата?” – Аз се радвам, че ти изпати главата. Твоята глава изпати, а в моята дойде светлина. И сега, което спечелим, аз го разделям братски: половината от твоите загуби аз ги вземам и половината от моите печалби аз ти ги давам.

Това е Божественото! Това е Новото Учение. Ти казваш: “Всеки да си носи своя товар.” Според старото учение е така. Според закона е така. Тъй е, но то е старото учение.

“Сребро и злато аз нямам, но което имам, това ти давам.”
(3 гл. Деянията на апостолите, 6 ст.) И на вас аз ви казвам...

Да преведа моя език, моите думи: да ви направя богати, това злато нямам, но ви казвам, в името на този Бог на Любовта, Който е пратил Своя Син на Земята, за да спаси света, ви казвам: да станат сърцата ви и умовете ви, че да следват Божията Любов! Тази е Вярата и Надеждата, която възкресява хората. И в Неговото Име да станете сега и да вървите напред! И да уреждате работите.

Тогава ще ви прочета от “Царският Път на душата” (*Беседи от Учителя, държани при 7-те Рилски езера през лятото 1935 г.*) страница 4. Защото числото 4 е щастливо. (*Учителят чете:*)

“Съблюдавай следните 4 неща в живота си:

Пази свободата на душата си, силата на духа си, светлите мисли на ума си и добрите чувства на сърцето си.”

“Помнете, Царският път на душата е добрата мисъл на духа.” Мисълта е всичко.

(*Учителят прочита страницата до долу и на другата страница няколко изречения още.*)

“Помни и не забравяй:

Ти не си пратен на Земята да глождиш изоставените кости на своите предци.” Не си пратен да се занимаваш с миналото.

“Всяка разумна душа има своето определено място в света.

Бъди благодарен на това, което ти е дадено!

Изплитай своето благоденствие тъй, както паякът изплита своята мрежа.”

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7.10 ч сутринта

(*Вън имаше поледица и студен вятър. Всички на упражнения. (Учителят без палто.) Чевръсто и стегнато си направихме упражненията.*)

*14-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 22.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ПРИЧИНА НА СТРАДАНИЯТА ЛЮБОВ, РАЗУМНОСТ, ИСТИНА И ДОБРОТА

*29 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Влажно, тъмно, плъзгаво,
меко времето и тихо.)*

Нарядът.

10-а глава от Деянията на апостолите

“В начало бе Словото”

Сега, какви са качествата на един ангел? Един ангел е едно същество интелигентно, с любов и интелигентно, същество на истина и доброта. Това са качества на един ангел. Това е животът на Небето. Това е основата. Любов, интелигентност и разумност. Верующи има, които се спъват в своите разбирания. Верующият мисли, че не му трябва много знание. То е едно голямо заблуждение. Вярата е външна страна, подразбира интелигентност, разбира онава, което Бог е създал. Ако ти не разбираш Божиите пътища и не ги прилагаш, спящата вяра нищо не ползува. Интелигентността и знанието е в приложението – ти ако не прилагаш, ти не можеш да знаеш.

Знанието постоянно се придобива. Човек не се ражда учен. Той има условията, но трябва да работи. И колкото времето минава от човешко гледище, и толкова интелигентността, или разумността, се развива у човека. Човек, всяка сутрин, като става, той усеща, че е придобил нещо. И в будно състояние, и в спящо състояние, като яде, каквото и да прави, той трябва да знае, че придобива нещо. Остане ли той да

мисли едно време какво е бил, той е загазил вече. Църквата, сега, и религиозните хора са загазили. Те казват: “Христос дойде, умря заради нас, свърши се работата.”

Един ден и те ще се намерят в положението на онзи американски милионерин, който бил християнин. Той казвал: “Нека работят хората.” Той не обичал да дава милостиня. Казва му: “Работи” и плаща му. А тъй, милостиня, не обичал да дава. – “Да работи, да му платя.” Един ден, като си отива на работа, прекомандирова се при него една вдовица, отпоздире му все вървяла, вървяла и проси. Искала от него. Най-после той изважда един долар и казва: “Да не ме безпокоиш.” Той умира и отива на онзи свят, на Небето. Пита го апостол Петър: “Ти направи ли някое добро?” – “Е, давах работа на хората.” – “Друго? Че си давал работа на хората, то е занаят, да спечелиш. Но едно добро направил ли си някому?” Той помислил, помислил, казва: “Веднъж направих едно добро, дадох на една вдовица един долар.” – “Чакай да попитам Господа.” И Господ му казва: “Дайте му два долара и го пратете на Земята.”

Та, ако вие имате този живот на американеца, ще се върнете с два долара, нищо повече. Интересното е, защо майката може да работи, а тя проповядва на дъщерята си да не работи. Чудна работа е, някой път виждам майки, които работят вкъщи, а като рече дъщерята да работи, казва: “Недей, гъще, ще се повредят ръцете ти.” И целия ден тя я гържи като писано яйце, да не работи. И много проповедници гържат своите пасоми като тия момци, да не би де им се повредят ръцете, в някоя вяра; и над туй само да седят за стока за продан. Майката иска да я продаде – като дойде някой, да я хареса, да не намери, че ръцете ѝ са груби, а те да бъдат меки.

Това са разбирания. Хубави работи са. Не е лошо да ти работят хората. Но не е и лошо сам да работиш – но съществениите работи в света. Бог така е направил света, че онова, същественото в нас е само това – онова, за което ние работим. А онова, за което ние не работим, то е преходно. Не бащата да прати сина си да иде в училището да учи заради* него.

* заради – *дуал.* Вместо.

Синът ще стане учен, бащата ще остане невежа. Дъщерята може да стане учена, но майката ще остане невежа. Ако ти не ядеш, ще умреш. Трябва да ядеш. Ако работиш върху яденето, сам ще имаш живот. Ако не работиш, смърт те очаква.

Та, онова, истинското учение: Трябва да се работи. Работата е най-първа. Любовта е за сърцето, Разумността е за ума. След туй – Истината и Добротата. Добротата е пак за сърцето, а Истината – за ума. Тези са съчетания, от които е сглобено Небето. Всеки, който се готви за Небето, това трябва да знае. Това може да се вземе като едно резюме, събрано в 4 думи: Любов, Разумност, Истина и Доброта. Тъй. И всички вие имате вложено това от Бога. Вложено е във вас. Бог е вложил във всеки един човек.

Хората страдат от туй, което имат. Сега ви обяснявам страданието в света. Хората страдат от туй, което имат и не го прилагат. А животните страдат от туй, което нямат. Човек страда от своята разумност, която има и не я прилага. А животните страдат от неимане на разумност. Човек страда от много ум. Там сега всички противоречия. Но те се дължат от имането на човека. От неговата разумност, която той не прилага. А животните страдат от нямане на разумност. Тогава, ако кажеш тъй, рязко ако кажеш тъй: “Аз нямам разумност”, тогава ти си животно. Въпросът е свършен. Ис тебе няма какво да се прави. Ти страдаш от туй, което нямаш. Пък ако страдаш като човек, тогава страдат от неприложение на това, което Бог ти е дал. Защо страдаш? Защото не прилагаш. Нищо повече. Защо страда Христос? От неприлагането. Той дойде да приложи, да научи хората да прилагат; но понеже Той ги представяше, Той като техен представител, Той им говори, но те не Го слушаха и Той страдаше. И защо[то] един Учител може да учи другите и вижда как те не учат, той може да страда, като не учат.

Та, страданията на Земята произтичат от онези факти – всичките страдания, които имаме, произтичат, че не прилагаме онова, което имаме. Не прилагаш Любовта – страдаш; не прилагаш Разумността – страдаш; не прилагаш Истината – страдаш; не прилагаш Добродетелта – страдаш. Прилагаш Любовта – щастлив си; прилагаш Разумността – щастлив

си; прилагаш Истината, Добродетелта – щастлив си. Ясно като бял ден. Тъй.

Може да кажеш: по еволюция, ще се прераждаш. Ти остави това прераждане. Съвсем друго е предназначението на прераждането. “Ама, то за бъдеще.” Оставете вашето бъдеще, онова, което ще направиш за бъдеще. Казвам: Приложи онова, което сега имаш. “Ама аз ще забогатея.” Оставете вашето забогатяване. То, ако оставиш да забогатееш, че тогава да вършиш Волята Божия, то тогава се самозаблуждаваш. Ти си богат човек, ама си скържав*. Нищо повече. Скържав си. Ако си богат и си скържав, ти си човек, който не изпълняваш Волята Божия. А ако нямаш пет пари в джоба си, тогава ти си едно животно. И тогава страдаш от туй, което нямаш. Там законът е друг.

И тогава някой ще каже: “Защо Господ създаде животните?” Запример едно време тия животни, които сега съществуват, не изпълниха Волята Божия и останаха животни. Нищо повече. Господ не ги създаде. И вие, ако не вършите Волята Божия, и вие един ден ще бъдете като тях; а онези животни, които сега се свестят, за бъдеще са кандидати да станат хора, да се проявят. “Ама – ще кажете вие – докажи го научно.” Няма какво да ви го доказвам научно. Научните работи са за разумните. Научните работи се за умния човек. На глупавия какво ще му доказвам? На слепия какво ще му доказвам? Ти се чудиш. Научните работи са лесните работи.

Та казвам: Освободете се, вие всички имате наследени големи заблуждения от миналото. Освободете се от тях. Вие идете в света, искате да бъдете щастливи. Ей такива идеи сте турили. Мислите за себе си, това-онова. Хубави работи са това. Но градиш ти една къща; не е лошо, че искаш ти голяма къща, нека е с 5, 6, 20 етажа, не е лошото етажите, но тази къща трябва да я съградиш тъй, че да не се събори и да те натисне отдолу. Не е лошо да станете богати, но туй богатство да не те затисне. Не е лошото в богатството, но след като станеш богат, ти трябва да знаеш как да управляваш богатството. Да го употребиш. Не е лошо да имаш къща, но трябва да знаеш какво да правиш с къщата. Не е лошо да

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

имаш ниви, слуги, но трябва да знаеш какво да правиш със слугите си. Не е лошо да имаш жена, но трябва да знаеш какво да правиш с жена си. Не е лошо да имаш мъж, но трябва да знаеш какво да правиш с мъжа си. Не е лошо да имаш деца, [но] трябва да знаеш какво да правиш с децата си. Туй е всичкото. Всичко е за добро, ако знаеш; всичко е за зло, ако не знаеш как да го направиш.

Сега, като четете тази глава, този човек се е молил и идва ангелът. Вие ще кажете сега – ако при вас дойде един ангел, вие ще искате най-първо, според сегашните методи, да си обясните сами това нещо: дали туй нещо е действително, или е една халюцинация.

На един български свещеник там, в Шуменско, се явява един старец с брада и му казва: “Слушай, няма да колиш кокошки и агнета и месо няма да ядеш, защото, ако не ме слушаш, ще ти пати главата. Няма да ядеш.” Той казва на попадията сутринта: “Ей, дойде един старец с брада и ми каза да не ям месо.” Може ли поп да не яде агне? Че той трябва да яде, че как ще ги благославяш, ако не ядеш? Наял се той. Втори път му се явява този старец, казва: “Слушай, ти си петият свещеник и ако не ме послушаш, ще хвъркне джубето* ти и килимавката ти ще хвъркне. – “Е, какво да правя?” – “Няма да ядеш месо, твоята попска глава не разбира.” Аз го превеждам – твоята попска глава трябва да разбере! Няма да ядеш месо! За какво, защо? Нищо повече. Че, то е все същото. Казва ти човекът: Няма да крадеш! Нищо повече. Няма да лъжеш! Че яденето, това е кражба. Яденето [на] месо е кражба. Ти ще вземеш една жива кокошка – то е кражба. Не кради, не лъжи. Те са неща, не ти трябва. Ако ядеш едно агне, ще прогресиращ ли? Ще прокопсаш ли? И ако откраднеш, ще прокопсаш ли? И ако излъжеш, ще прокопсаш ли? Ще загазиш съвсем. Защото вие сте изложени да бъдете в заблуждение.

Най-опасна е лъжата. Човек може да излъже себе си. Той се опитва някой път себе си да излъже. След като направи нещото, ще иска извинение – ама че условията... Ще оста-

* джуби (от ар.-тур.) – *остар.* дълга горна греха от сукно, обикновено подплатена с кожа.

виш, никакви извинения! Погрешката си е погрешка. Аз не ви говоря за грехове; защото греховете, Той Господ се разправя с тях. Аз ви говоря само за погрешките. Погрешката е ваша, която вие може да изправите; и вие може да я направите, но може и да я изправите. Пък във вашата мисъл, във вашето чувство, в разбиранията си, не се извинявайте. Направиш погрешка – веднага я изправи. Не заспивайте, още до вечерта изправи погрешката, каквато и да е тя. Ако искаш да ти върви. Ти можеш да се извиняваш, че не си разположен, че така си се родил. Не тургайте така: тъй си се родил. И не се извинявайте, че не може без погрешка. Че не може, така е. А не може и да не ги изправиш, погрешките. Без погрешка не може, но не може и да не се изправят погрешките. Не е лошо, че правиш погрешки, но лошото е, ако не ги изправиш. Това е отрицателната страна. И ако имаш един отличен ум, който Господ ти е дал, и ако не го впрегнеш на работа, той ще създаде зло на себе си. Ако Истината не я прилагаш, тя ще създаде зло на себе си. И ако разбираш Любовта и не я прилагаш, пак ще създадеш зло.

Сега, не се спирайте защо страдате. Всички страдате от изобилие. Животните умират от глад, а човек умира от пресищане. Запример една котка, като хване една мишка, веднага с козината я изяде. От страх да не би да □ вземат мишката, изяде я с козината □, с нечистотиите, всичко туй го нагълта. И тази котка целия ден се пече на слънцето. И каква дипломатка е. Ще гойде, ще мине покрай краката ти, ще пърка; и като гойде вкъщи, ще се очисти, ще си чисти кожата, тъй, модерна аристократка е, една първокласна дама. Чисти се хубаво. Ама все е котка.

Ти можеш да се обличаш с най-хубавите грехи и най-хубавите шапки – щом не употребяваш Любовта дето трябва и щом не употребяваш Разумността дето трябва, и Истината и Доброто, ти си котка. Котка си, без такива. А щом ги употребяваш, ти си човек. Човек по това се отличава. Че всичките ангели тъй станаха. Щом знаеш как да употребяваш Любовта, щом знаеш как да употребяваш Разумността и щом знаеш как да употребяваш Истината и Доброто, ти си ангел, ти си кандидат за ангел. Щом умреш, ти нямаш знание. Сега защо

го зная? Оттам насетне ще учиш. И ангелите, и те следват в училището. Ще започнеш.

Сега вие сегите и във всинца ви чета една тъга по лицето ви. Казвате: “Какво ще се прави? Лоши времена настанаха. Болести ни налезнаха, натиснаха, главоболие, та светът...” – какво има да се мисли? После, един свят неразбран, та братя и сестри; и търсите причините отвънка. Като закъса човек, той е като фалирания търговец. Като е богат, той почне да отваря тефтера, кой какво има да му дава. Този има да му дава 100 лева – “Ще го хвана.” Друг има да му дава 10 лева – “Ще го хвана, джангазина.” Този ще го съдя, онзи. Няма човекът пет пари, ще му дадеш още от джеба си, ама ще го затвориш, ще го съдиш. Ще плащаш. Ако е беден, освен че няма да си вземеш парите, ама отгоре ще платиш. Не го съди, не си губи времето. Ама ако осъждаш себе си, какво ще правиш? Съдят някого, казваш: “Чакай, аз ще съдя. Да се осъди.” Ти не се съди. Изправи си погрешките. Направил си една погрешка: написал си едно писмо, та някъде не туриш запетайката на място, или точката и запетайката, или двуеточие, или въпросителната – отвори граматиката си. Де се турга запетайката на български? Защото в английски малко другояче се турга запетайка. Но всеки един народ се отличава.

Сега, тези неща са за обяснение. Запетайка се турга при малки спънки. Двуеточие, точка и запетая – при средни мъчнотии. А точка – при най-големите мъчнотии. А удивителна се турга, защото тя като килимийка има турено нещо. Нищо повече. Ти си се спрял и се чудиш отгоре.

Значи в речта, защо някой път ти искаш да кажеш някому обидна дума? Тури една запетайка, препъни се малко. – “Ама ти тури запетайка.” Може да кажеш: “Сега вече не искам, спри се.” Ти мислиш да му кажеш нещо обидно. Кажи му: “Много си добър, брат! Толкова добър, че добрината ти не може да се изкаже.” И ако употребите вашите запетайки на място, работите ви ще се уредят. Ама аз ви гледам, тъй, без запетайки и без точки пишете, по еврейски. Защото евреите нямат запетайки и никакви точки. И един народ, който пише без точки и без запетая, ако му четеш историята, твърдоглав е. Няма народ на Земята, който така да ги е блъскал

Господ за тия запетаи и точки, които не ги тургат на място. И главите им пак не увират.

Казвам: Ще турите точките и запетаите на място във вашия език. Ще ги туряте правилно. Няма да има никакво изключение. Вече като влезете в Небето, тогава точка и запетая няма да има. Евреите, те имат високо мнение за себе си. Аз съзнавам, че има един език, дето няма нужда от запетаи. Той е ангелският език. Там няма нужда от запетаи, понеже всяко нещо е оформено, там няма какво да му мислиш. Но понеже нашият език не е оформен, трябва запетаи, точки, точка и запетая. Казвам: Трябва да се спреш. Да кажем, “аз човекът” – какво ще му туриш запетая? Имам права мисъл; значи, когато аз искам да направя една работа и мисля, няма какво да се спирам. Когато не мисля, ако не туря запетая... Щом туря запетая, значи спирам се, значи трябва да мисля.

И доколкото съм видял, гледам някой път, че не тургате запетаи. Казвам: Той не мисли. И погледна, все се оплаква. Казвам: Я виж едно писмо как го пишеш. Между тази запетая и твоята мисъл има известна връзка. Запример някои от вас обичате, след като пишете, изядате буквите, особено големия “ер”, понеже е на опашката. Е, какво приложение има това? Изяждате го на общо основание. Този човек, ако е майстор, като ще плаща, все ще изяда по 10, по 20 стотинки. Уж че ще му ги даде, казва: “Нямам пари, хайде, за груг път ще ти ги дам.” А той ги изяжда. Не че има някое лошо намерение, но на, така. Ти на човека не му изядай парите! Дай му парите, откъдето и да е, да няма да изядаш нито пет пари. Точно ще му дадеш парите. Ти ще носиш една кесия с гребни пари, пък като ще плащаш, ще извадиш парите, колкото са неговите стотинки. Ако искате да бъдете добър господар, изплатете колкото трябва. И никога не карай човека за 10 стотинки да те търси, после, да ти намеква, че имаш да му даваш. И всеки, който иска да върви по Божия път, така трябва да прави. За да върви.

Сега някои има, като им приказваш за добрия човек, казват: “Та светия няма да ставам!” Аз сега разбирам, светия няма да ставаши. И казвам: Та какво искаш да станеш? Светия не искаш да станеш, магаре ли искаш да станеш? Пък

той разбира следущето: “Ако аз стана светия – той има едно криво разбиране, – няма да ям”, няма да пие винце, няма да се облича, със скъсани грехи ще ходи. Тогава ти не разбираш светийството. Кокошки и агнета няма да ядеш, но хубава храна ще ядеш. Никой не ти забранява да ядеш. После, като светия, ще срещнеш една жена. Казва: “Трябва да гледам на земята, да не греша.” Ти ще я гледаш. Господ я създаде, ще □ се усмихнеш, ще □ се поклониш, ще поздравяш. Лошото не седи там. Лошото седи на друго място. Той сега мисли, като е светия, да не би да се изкуси. Той мисли, светия като стане, няма да има жени, няма да има деца. Как ще живее тогава? Да мислите! Моисей не беше ли един светия? Не беше ли женен? Авраам не беше ли светия? Не беше ли женен? Яков не беше ли светия? Не беше ли женен? Чудни сте вие. Новомодните християни не разсъждават така. Женените – в рая, а неженените – в ада.

Сега, да ви определя: Женените, които знаят как да обичат и как да мислят и как да прилагат Истината и Доброто, в рая са; а неженените, които не знаят как да прилагат Любовта, Разумността, Истината и Доброто – в ада са. Обратно сега: Женените, които не знаят как да прилагат, в ада са, и двамата; а нежененият, който прилага, в Небето е. Така седи въпросът. Туй е истината. Нищо повече. Не е работа дали си женен или не. Ако си женен и прилагаш, в рая си; ако не си женен и мислиш, че като не си женен, нт светия си, много се лъжеш. Едно малко осветление по въпроса. Защото казвате: “Да се женим ли или да не се женим?” Ако се жениш и мислиш да не прилагаш Божия закон, в ада си. Ако се жениш и мислиш да прилагаш тия четири неща, тъй, в рая си.

Та казвам сега: Каква ще бъде разликата? Аз искам от всинца ви, от хората на Новото Учение, искам всинца да са женени, но да прилагат Любовта, Разумността, Истината и Доброто. Така, и те, и децата им, всички да прилагат. Туй е Новото Учение. Ако не... В старо време са казвали: “Да се не жени човек” по единствената причина, понеже какво ще се жениш за една грешна жена, която не изпълнява Волята Божия? Защо ще се цапаш с нея? Защо ще се цапа една жена за един грешен мъж, който не върши Волята Божия? Да се

не жени тя. Да се жени тогава, когато ще намери един, който ще изпълнява Волята Божия. Ако не, така да седи. То е единение вътрешно.

Аз не говоря за онези неща, които стават в плътта. Плътският живот е един обикновен живот, временен живот. Аз говоря сега за живота на Духа. Ако ти не изпълняваш, ако не живееш така... Да не мислите сега, че в едно Ново Учение трябва да се ограничавате? Че, свободни трябва да бъдем всички! Всяко нещо, което разединява душата ти, всяко нещо, което внася смърт в душата ти, не е от Бога. Нищо повече. Туй, което те смуцава, то е нещо човешко. Онова, което внася мир в душата ти, което внася светлина в душата ти и което внася онези, хубавите чувства, туй, което те освобождава и туй, което отваря сърцето ти, то е от Бога. Всяко нещо, в каквото и да е смисъл, в каквато и да е форма, туй, което ни стяга...

Има неща, които все ви смуцават. Важното в Учението е: поне всички трябва да знаем откъде иде смуцението. Смуцението иде от дявола. Дяволът като дойде, той ще те смути. Той ще ти каже. Не считай, че дяволът е като вятър. Дяволът е като един човек, облечен много хубаво, с цилиндър, с ръкавици, с най-хубави модни грехи, има златен часовник, златно кордонче, знае френски, знае английски, знае италиански, германски, 12 езика знае човекът, като дойде, ей! Всичките езици той знае, като говори, тъй, сладко. А пък светията трябва да знае 24 езика. По това се отличава. Всеки светия знае 24 езика. А лошият знае 12 езика. Вие ще кажете: много езика са това. Ще знаеш всичките езици и ще знаеш езика на Небето. Та, има какво да учите сега! Вие колко езика имате сега? Колко езика знаете? Някои знаят по един, по два, по три езика, като дойдете до степенята на дявола, 12 езика ви трябва. Тогаваш вие ще се приравните с дявола. Та, сега, дяволът знае повече. Той е по-умен от вас. Докато дяволът знае повече от вас, той всякога ще ви бие, той ще ви надхитрява навсякъде. А щом знаеш два езика повече от него, тогава ти вече си над него, отгоре.

Та казвам: Всинца трябва да знаете два езика повече, или най-малко един език повече от дявола. И туй си го турете в ума. Сега във вас ще влезне съзнанието, мисълта: “Дванаде-

сет езика как се учат?” Дванадесет езика се научават за 12 часа, ако знаеш как; 12 езика се научават за 12 дена, за 12 месеци, 12 години и 12 езика се научават за 1200 години. Това е въпрос на времето. Ако искате, ако сте от много способните, в 12 часа отгоре може да научите. Че как ще си обясните това? В Англия има хора, които са родени, имат такава памет. Преди няколко време четох една книга, на един човек му прочитат 35 000 думи, разбирате ли, и след туй той ги изказва, и напред, и назад ги изказва. Е, че как ще си обясните – 35 000 думи ги четат, той ги слуша и след туй той ги прочита по реда, по който са казани, една подир друга. После ги прочита назад. Значи, една възможност е. Ние считаме, че това е невъзможно. Възможно е, ако знаеш как. Ако този човек може 35 000 думи да запомни, защо ти да не запомниш 35 000 думи? Аз, сега, съм срещал религиозни хора, те искат да покажат, че нещата са Божествени. Те казват: “Много работи видях, не можах да ги запомня.” Как може да не помните? Ето защо не помните. Защо на някой човек не му дават пари? Той обича парите, харчи много. Затуй баща му не му дава пари. Щом някой няма пари, аз зная причините. Щом нямаш знание, нямат доверие в тебе. Ти туй знание ще го заложиш някъде. Но щом употребиш знанието където трябва, то знанието ще дойде, и памет ще имаш. Умът ти ще работи. И добро разположение ще имаш, и благословение навсякъде ще има.

Всичко е за човека. Живота Бог го е създал за нас, които трябва да вършим Волята Божия. И сега вие чакате да слезне Духът Божий. Много хора аз съм срещал, чакат един ден да слезне Духът Божий, както на апостолите в Ерусалим – съшествието на Духа Светаго. И Духът всякога ще слезне върху тебе, щом съзнаваш мисълта. Щом в тебе има тази детинска вяра, щом ти обичаш, тъй прилагаш Божията Любов, щом прилагаш Разумността, Истината, Доброто, Духът ще дойде, още днес може да имаш съшествието на Духа. Щом не ги прилагаш, ще чакаш. Но докато не приложиш тия работи, Духът не може да слезне; и Духът не може да живее в един човек, който не прилага Любовта, Разумността, Истината и Доброто. Не може да живее там. Той не може да слезне там.

Сега, не искам да схванете – тъй като ви говоря, ще кажете вие, веднага във вас ще се зароди едно съмнение: “Че какво сме учили?” Е, много сте учили досега. Но от онова, което сте учили, трябва да вземете. Да потърсите; много от вашите книги в библиотеките си, ще ги извадите. Има работи, които не са ви необходими. Нека остане необходимото, същественото.

Вие искате, като срещнете един човек, да го знаете какъв е този човек. Е, защо искате да го знаете? Най-първо, аз познавам хората по два начина. Много проста работа е. Като срещна един човек, гледам го гори ли или не гори. Ако е запален, аз го тургам в една категория. Ако върви и не е запален, тургам го в друга категория. За мен хората са запалени и незапалени. Или, които горят с дим, а другите – които горят без дим. За мен едните са живи, а другите са мъртви. Или, ако имате едно разбиране, запример, когато мислите правилно, вие всякога носите една конска форма. В Небето ако идете, вие ще мязате на добър кон, ако добре мислите. Тъй, на кон ще мязате. Щом не мислите добре, ще мязате на умрял кон. Щом ангелите видят, че ти си един жив кон, те знаят, че мислиш добре.

Ще кажете вие: “Конска форма.” Конската форма в Небето е емблема на Разумност. А мъртвият кон е емблема, че онова, което имаш, не го употребяваш. Ако употребиш и Любовта както трябва, ти ще мязаш на едно тяло, живо тяло. Пък ако не употребяваш Любовта, ти ще мязаш на едно мъртво тяло. А пък ако употребиш Любовта, ако употребиш Разумността, Истината и употребиш Доброто, ще мязаш на човек! Тъй. Защото всичкото животинско царство и тем подобните, това е символ, това е един език, с който се пишат всичките блага, всичките дарби, всичко онова, което Бог е създал. Животинското царство, това е писмеността, с която си написан. Каквото Бог е създал, животинското царство, това е писмената реч, с която се разбира Животът, Разумността. Ти казваш: “паяк”, но то е написано писмо. То е азбука. Всичките животни, това е писмената реч, с която могат да се напишат същинските неща, които съществуват. Така седи. Растенията, въздухът, водата, светлината, всичко, което съществува, това е азбуката, с която ти ще изучаваши скритата

онази Божествена Мъдрост. Ако не разбираш тази азбука, ти не можеш да разбираш, няма да имаш една писмена реч.

Каква е разликата между един човек, който чете, и който не чете? Грамадна е разликата. Ти гледаш на един кон – че, конят е азбука. Я изтрийте един кон от лицето на Земята; я изтрийте буквата “л” от думата “любов” – любовта каква ще бъде? Я изтрийте и в английски “л”-то! Казвате: един кон е нищо. Конят е една свещена буква, жива свещена буква; и волът е жива свещена буква. Ако умре тази буква в тебе, тогава умира и другият живот. Така гледат и всичките светии, така гледа и Небето. Животинското царство е азбуката, то са свещените букви, слезнали от Небето. Египтяните се покланяха на Аписа*, те отидоха в една крайност; а сегашните хора отидоха в друга крайност. Ние казваме: “Това е животното.” Не. Мен ме учуди моята котка тук. Тя е доста поумняла. Онзи ден я гледам, сутринта се качила горе на покрива, тъй, и посреща Слънцето. Седнала, един час се качила напред на покрива и седи. За пръв път се качила горе и се обърнала така, седи на моя покрив и посреща Слънцето. Никога не съм я виждал. Седи така. Какво търси там? На керемидите – сняг. Мишки да има там? Няма. Хляб няма. Качила се горе и седи. Аз вече зная, казвам: тази котка, работата наред тръгнала – щом котката ми посреща Слънцето, колко повече онези, които са долу. Аз съм за фактите. Кой ще я накара там? Тя седи, откъде е дошла там горе?

Та, наследствените заблуждения на миналите векове... Понеже вие носите наследствените черти от миналото. И всичкото лошо у човека е все наследствено. Наследствените работи все са такива. Лошите работи са все наследствени. Добрите неща са дарби. Правете разлика. Доброто е дарба. А злото си го унаследил. Ние сме наследили злото. И той казва: “Това е по наследство.” Много работи по наследство не са приятни, а сме ги приели. А доброто е дар на Бога. То не се унаследява. Ти не можеш да наследиш на баща ти. Но можеш да наследиш един лош навик от него. Може да се наследи. Ще правите разлика, че доброто е дарба, благословение е то.

* Апис – египетски бог на плодородието, в образа на бик.

Та, вие имате всичката възможност. Не седете да се критикувате и да се самоосъждате, но кажете: “Днес ще върша Волята Божия. Ще обичам.” Ама как? Тъй, умствено. Ако вие мислите тъй, по плът, ние не можем да обичаме всички хора. С всички хора на Земята аз не мога да се ръкувам, то е невъзможно. Но всички хора в ума си един ден може да ги обичам. Но да ги обичам всичките по плът, то е невъзможно. По плът можеш да обичаш едного-двама тук, на Земята, а по Дух може да обичаш всички хора. Възможността седи там.

Та казвам сега: Аз ви говоря за духовното. Обичайте в духа си и в ума си, и в сърцето си всички хора. Вие не се спирайте кои са праведни и кои са грешни. Защото, щом се спирате, праведни са в плътта, тук на Земята, както постъпват. А ти, за да не се спъваш, ти никой път не се оплаквай против лошите духове. Ако Бог ги държи, има нещо добро в него – в икономията; ако Бог търпи лошите духове, ако Бог търпи лошите хора, и ние трябва да ги търпим. Не само ги търпи, а казва се: “дава Своето благословение и на добрите, и на злите.” Един вълк Господ го търпи, но казвам: последствията на един вълк са лоши. Един вълк, който върви по този път, ни най-малко не може да наследи Царството Божие.

Сега мнозина от вас си казвате: “То, човек не си струва да бъде добър, щом те тъпчат всички хора.” Че, вие разбирате много плътски работите. Че, за да не те тъпчат, ти трябва да мислиш. Щом имаш Любовта, никой не може да те тъпче. Не плътската любов, а щом имаш Любов в сърцето си, Разумност в ума си, щом обичаш Истината и Доброто, ти ще бъдеш един човек. Това е, което освобождава човека. Това е, което прави човека силен. Ти като имаш тия четири неща, ще бъдеш силен човек. Никой не може да те закача в света. Защото, да мислиш другояче, то е голямо заблуждение. И ако те закачат, нещо ти липсва. Едно животно защо го закачат? Защото няма разумност. Животното не може да обича. Животното обича само своя род. Котката обича само котките, но не обича мишките. Котките не обичат птичките – като я хване, тя свърши лесно работата с нея. А човекът се различава.

Животните страдат от недоимък, а ние страдаме от не-приложение. Правете сега разлика. Всички страдате не от недоимък, всички страдате от голямо изобилие, което не сте прилагали. Вие имате ядене – ако не го употребите, ако го оставите за два-три гена, то ще започне да мирише. Вас ви е свидно да го дадете да го ядат други, но след два гена то ще се развали. Хлябът след 3–4 гена ще изсъхне. Освободи се от каквото имаш. Каквото изядеш – изядеш, а каквото не можеш да изядеш, дай го на други, да си върви. Ама какво ще стане? Или казвате: “Като се дава, къде ще му иде краят?” Не търси края на нещата. Търси началото. Изпълнявай Волята на Бога като един извор, който тече. Върши Волята Божия – давай, давай. Не мисли за сиромашия. Мисли за богатство. Ти като дадеш един лев, тури в ума си, че втори път ще дадеш 10 лева. Като дадеш 10 лева, тури в ума си, че ще дадеш 100 лева. И така като увеличавате парите в ума си, ще те благослови Господ. А ти си скържав, чакаш. Че, почни да увеличаваш: един, 10, 100; така Господ, по същия начин, постъпва. Дай един лев и тури в ума си, кажи: “Втори път ще дам 10 лева.” И като кажеш 10, тия пари ще бъдат в джеба ти. Втори път, като дадеш 10 лева, кажи: “Сто ще дам” – 100 ще имаш. А вие треперите сега, казвате: “Какво ще стане с нас?” Че, то е животински живот. Че, прояви щедрост малко! Ние имаме пари. Как ще се придобият парите? – “Давайте, и ще ви се даде.” “Даром сте взели.” Бог е дал всичкото на наше разположение, но ние сме от скържавите. От умните, като ни е дал таланта, ние го заравяме в земята и като дойде господарят, казваме: “Ето твоего, твоя талант.” И ще ни каже тогава: “Ленивий и лукавий рабе, защо не го даде поне под лихва, да имам лихвите?”

Сега, аз не искам да ви говоря по този начин, не искам да остане, че ви съдя. Не искам да ви съдя. Защото човек, когото съдиш, той не се учи. Аз не искам да ви съдя, а искам да ви покажа: Ако вие искате да ви обичат, без да обичате, то е немислимо. И ако искате да ви тръгнат работите напред, без да мислите, то е пак немислимо. И ако искате да бъдете свободни, без да прилагате Истината, то е немислимо! И ако искате да имате всичките добрини в света без Доброто, то е невъзможно, немислимо е. Щедри – тия работи, в тях-

ното приложение сега сегашният прогрес на живота. Ако вие ги разбирате, всичките социални въпроси, които сега тормозят света, ще се разрешат. Но да кажем, всички имат един начин, по който всички хора могат да се накарат да гадат.

Нали знаете онази приказка, дето се хванали вятърът, студът и Слънцето на бас, да снемат кожата на един овчар. Вятърът казал: “Аз ще сменя кожата.” Като завял вятърът, онзи овчар се завил; духал вятърът, духал, а онзи не си дава кожата. Студът казал: “Ти не можеш да снемеш кожата, но остави на мен, аз ще го сменя.” И той притиснал: 10, 15, 20, 25, 30 градуса – колкото повече се увеличавали градусите, толкова повече си стягал кожата. Свибал студът, и овчарят се свибал. И най-после казало Слънцето: “Вие не можахте да снемете кожата, но аз ще го сменя.” Слънцето не иска да вземе, казва: “Аз ще му дам топлина.” Като го напекло Слънцето, че той се изпотил, казва: “Не ми трябва вече кожата.” И го снел от гърба си.

Когато Божествената Любов тебе те напече, ти ще снемеш твоя кожух. Вятърът са твоите разсъждения, а студът, то са твоите дребнави чувства. Те нищо не дават. Оставете дребнавите чувства на хората.

Давам ви сега да оперирате с 4 числа: с Любовта в сърцето, с Разумността във вашия ум, с Истината във вашия дух и с Доброто във вашето сърце всичко е възможно. Каквото искате, може да станете. Можете да станете и цар. Елате, аз ще ви направя царе. Но искам от вас... Вие искате да станете царе, ама искам във вашето царство да няма никакви затвори, да няма никакви бесилки, всичко да става добре, да няма съдилища. Ако сте готови на това, още сега да ви направя един цар! Но ако има затвори, ще ви детронирам, нищо повече! Нас не ни трябва царе, които бесят. Тогава, най-първо станете царе на себе си. Че имате една голяма държава вътре. Един ден, когато съвременните държави изчезнат, вие пак ще съществувате. Един ден ще дойде, България няма да я има, но ти като човек ще съществува; един ден Англия няма да я има, но ти като човек ще съществува. Чудни сте вие. Искайте да бъдете това, което не ще премине. А тази държава ще премине. Както вашето тяло

преминава. Човек е това, което не умира. Коещо умира, то не е човек. То е животно. В човека умира животното, а човекът остава да живее. Туй, което умира, е животно, а което остава, то е човекът. Следователно вие, които имате животинско естество, ще умрете, сте осъдени на смърт. А всички, които имате Божественото във вас – човешкото, смъртта върху вас няма сила. Повярвай в Господа, значи, като човек ще вярваш. Вече смъртта няма влияние върху мене. Но усъмниш се в Бога – тогава си едно животно, ще дойде смъртта.

Това е ангелът, който говори сега. Пратете някого при този Петър, който ще ви каже туй: да приложите Любовта, да приложите Разумността, да приложите Истината, да приложите Доброто. Хей, широко навсякъде! Приложение, приложение! И тогава казват за Бога, че Той не гледа на лице, какви сте били в миналото. Били сте много красиви, но сте изгубили нещо от красотата; били сте много богати, но сте осиромашали; живели сте едно време в рая, но са ви изпъдили. И ви казвам сега: Туй е вашето минало, а сега, да си вземете торбите, всичко, и да не седите тук да ми скърцате, да се върнете всички при Баща си и да Му кажете: “Отче, съгрешихме и на Небето, и на Земята, не изпълнихме Твоя закон, но отсега нататък ние ще обичаме, ще мислим, ще прилагаме Истината и Доброто, направи ни като един от последните Твои служи.”

Туй е Новото Учение. Тогава ще бъдете свободни. И няма да се тормозите за такива гребнави работи. Сега, нали е ясно това?

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6.20 ч сутринта

(На поляната □ упражненьата.)

*15-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 29.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ЗНАЙНИЯТ БОГ

5 януари 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно, на запад една звездица.

Времето е топло, меко.)

Нарядът.

Ще прочета 17-а глава от Деянията на апостолите.

“В начало бе Словото”

Ще взема гумите от главата: “незнайният Бог”.

Когато Павел проповядваше, онези, които знаят, евреите, които знаеха, които имаха правата вяра, и юдеите, които не знаеха, в живота им почти нямаше никаква почти разлика. Почти и днес е така. И онези, които знаят, и онези, които не знаят, все така живеят. Общо живеят. Сега се задава въпросът: къде е човешкият прогрес? Понеже някои мислят, че прогресът е нещо общо. То е вече физическо разбиране. Прогресират единично известни души, а народът си върви по известен път, през каквито учения му се проповядват. Той си върви по един определен път. Не зная от колко хиляди години, вълкът изменил ли се е? Може би да има нещо изменено, да дави по-малко овце, отколкото едно време. Но туй се обуславя, че едно време е имал повече овце да дави, а сега човекът ги е взел под своя защита и следователно вълкът по-малко овце дави от немай-къде. Но и днес един вълк, ако намери стотина овце, ще ги издави всичките и ще ги остави. Защо – да го питат, и той не знае. Аз това го отдавам на една излишна енергия, която се събира у вълка. И за да се избави от тази излишна енергия, той дави овце. Така, за пример, и мухите, когато времето се променя, има повече влага, на техните хоботи се набира повече електричество,

което ги безпокои. И за да се освободят от тази тежест, те ханят хората. Инжектират ги. А туй показва, че времето ще се развали. И можем да кажем: когато хората станат по-лоши, времето ще се развали. Или другояче казано: условията на живота ще се развалят.

Сега няма да се спирам, никой досега не може да каже, не може да обясни дали светът е добър или лош. Защото, ако кажем, че светът е добър, то е наше субективно схващане. И ако кажем, че е лош, пак е наше субективно, вътрешно наше схващане. Ако вземем в семейния живот, всичките погрешки от гледището на жените, погрешката е в мъжете; ако разгледаш въпроса от гледището на мъжете, погрешката е в жените. Ако разгледаш въпроса от гледището на синовете и дъщерите, погрешката е в бащата и майката. А и бащата, и майката мислят, че погрешката е в децата. Това е въобще сега.

Сега, разбира се, нас не ни е целта да изнасяме погрешките. Защото, ако ги изнесем, нищо не печелим. В света, дето са изнесени много погрешки, но погрешките не се поправят. Но трябва да се постави: да не се правят погрешки.

По някой път ние се намираме в едно противоречие. Ако срещнеш един колар и му кажеш, че колата не е добре направена, колелетата, осите и другите части, той казва: друг му е направил тази кола и казва: “Такава, каквато имам.” Качва се човекът и си кара колата. Защото не е негова професия. Някой казва: “Ама твоят живот не е добър.” Как ще си поправиш живота, кажете ми. Да кажем, проповядват на тебе милосердие. Как ще станеш милосърд? Или проповядват справедливост. Как може да бъда справедлив? Справедливостта е едно отвлечено понятие. Има нещо, което можеш да го измериш с кантар. Това е схващане. Но един разбира справедливостта по един начин, друг я разбира по друг начин. Но въобще, има една вътрешна справедливост. Има едно чувство вътре в човека, което му пришепва. Понеже, щом постъпваш справедливо, ти чувствуваш в себе си мир. И придобиваш достойнство сам пред себе си. Започваш да се подигааш и сам се харесваш. А някой път, като не постъпваш така, нещо те осъжда у тебе и ти започваш да се унижаваш и виждаш, че не си такъв, какъвто трябва. У тебе има нещо, което

те преценява и ти казва, че в даден случай ти не си прав. Мнозина така постъпват, казват, той мисли, че е прав. Мене ми разправяше един господин, който се изповядваше. Казва: “Аз често се спирам с хора, като вземам точно обратното. Оспорвам, че няма нито бъдещ живот, нито Господ има ли. Човек е всичко.” Казва: “Нещо в мене ми казва: “Не лъжи хората. Ти не си го проверил това, ти поне не лъжи хората. Ти сам не го знаеш. Защо им говориш, като не знаеш?” Така ми говори. Често аз съм казвал на някого... Един казва: “Ще умре човек”, казвам: “Не ми говорете за смъртта.” Питам го: “Ти умираш ли си?” – “Не съм.” – Като умреш. Ти само предполагаеш, ти не си умираш. Следователно то е теория, да умираш. А че живееш, това го знаеш. За живота можеш да кажеш, а за смъртта може само теоретически да разправяш какво нещо е тя. Сега ти искаш да знаеш дали за бъдеще ще има друг живот. Че защо ти е бъдещият живот? Той живота, който сега има, не го живее както трябва, а онзи, някой бъдещ живот, то е нелогически, несъобразност. Ти ако в този живот не знаеш да живееш, защо ти трябва друг? Ти не можеш да имаш и друг живот. Защото другият живот ще бъде обоснован на този, който сега имаш. Но смисълът там е друг. Болният човек има живот, но в този живот има противоречие – болест. Следователно той иска един живот, в който да са изключени болестите. Да има едно здравословно състояние. Или един живот, в който човек да е освободен от ония особени смущения, които не дават на човека спокойствие да мисли. Някой път човек е толкова неспокоен, че той не може да яде, не може да мисли. Безпокоят го работи, които той си предполага. Има някои такива странности, някоя идея, така се фиксира, че те мъчи. Мъчи те нещо, няма никаква основа, но те измъчва.

Сега всичките хора се сияят все на един авторитет. Големото заблуждение, което днес съществува, е там, че няма авторитет. Всеки един авторитет, всичките безверници като доказват нещо, казват: едн-кой авторитет писал. И набожните казват: едн-кой авторитет е писал нещо. Е, хубаво, писал е, но ти какво мислиш? Ти поддържаш една страна с тях, че има ли или няма. Има неща, които не могат да се отричат; а има неща, които могат да се отричат. Ти не можеш да отри-

чаш въздуха. И ако ти го отричаш, аз ще те стегна, ще ти туря въже на врата, ще кажа: “Нали няма въздух, ха дишай сега!” Не можеш да отричаш въздуха, понеже постоянно ти го опитваш. Има една реалност в света, която никой не може да отрече. Ти можеш да бъдеш 20 пъти безбожник – пак ще дишаш. Ти можеш да бъдеш набожен и пак ще дишаш. Има неща, които ние не можем да отричаме. Ние не можем да отричаме живота, да кажем: “Аз няма да живея.” Ти ще живееш, но няма да живееш такъв живот, какъвто ти искаш, а ще живееш един живот, дето го наричат кучешки. Няма да живееш като човек, но ще живееш като едно куче. Той е неразбран живот. Можеш да го опиташ. Аз го наричам кучешки живот. Може да опиташ. Аз сега говоря от гледището на природата. Нима ние, като отричаме, нещо може да направим? Ти с твоето отричане нищо не можеш да създадеш и с твоето отричане нищо не можеш да унищожиш. Ти можеш да констатираш нещата. Да кажеш: това съществува или не. Ако онова, което ти казваш, е вярно, то си е. Ако някои неща ги няма, няма ги. Ако ги има, има ги. Вие сега изхождате всякога от вашето гледище. Запример има един морал – ние считаме, че всяко нещо, което на нас ни е приятно, то е добро. Отчасти, наполовина е така. Но не всички неща, които нам са приятни, са добри. Защото, ако на нас са добри, на други хора не са добри. Когато някой крадец бръкне в джеба и задига парите, на него му е приятно, но гали е приятно на онзи, който е обран? Ни най-малко не му е приятно.

Сега, тия са общи неща. Всички казват, че не трябва да се краде. Има закони. Има философи, които поддържат, че в света няма никаква кражба. Каквото откраднеш, ти вънка от Земята не можеш да го пренесеш. А ти само си го пренесъл от едно място на друго място. Но ето къде е мъчнотията. От Земята не може да се пренесе. Но понеже всеки един човек е един отделен свят, следователно богатството от един човешки свят може да се пренесе в друг човешки свят. Там е всичкото зло. Никой не може да пренесе богатството на Земята от Земята на Месечината, на Слънцето. Не може да го пренесе. Но богатството от един човек може да мине в друг човек. И следователно онзи, в когото е минало богат-

ството, той се радва, а онзи, който е изгубил богатството, той ще скърби. На този, който е изгубил богатството, хората ще му кажат: “Ти трябваше да бъдеш по-умен.” А [на] другия, който е спечелил, ще му кажат, [че] той е много умен, добър е. Те са човешки коментари вътре. Донякъде има известни трудности, зависи богатството на човешката интелигентност. От какво зависи добродетелта на един човек? Един човек се ражда добър, а друг се ражда лош. Вълкът се ражда лош. Овцата се ражда добра. Плодните гървета – ябълката се ражда ябълка, трънът се ражда трън. Израства трън. И ако го хванеш, този трън, ще каже: “Майка ми така ме е родила, не мога аз да раждам туй, което ябълката ражда.”

И това са друг род разсъждения. Какво отношение имат за нас, съвременните хора? Ние седим и разглеждаме въпроса: дали ще се подобри светът или не? И след като разискваме, разискваме, най-после виждаме, че ние сме остарели. И дойдем до някой път и като няма как да живеем, ние сега се утешаваме, че след като умрем, ще живеем в друг свят, добър. Добре. След като ще живееш в друг свят, ти каква нужда имаш да събираш богатство и да го оставяш след себе си? Той мисли, като умре, да го погребат по-добре. После, да му направят един паметник. Добре. Значи, този човек като умира, пак мисли как да го погребат хората добре. Разбиране е това. И след туй да остане нещо, за да го продават. Има някои, които не вярват в туй. Но онзи, който вярва... Разни убеждения имат хората.

Та казвам: Нас ни трябва едно веру, което да се съобрази с нашето естество. Човек носи в себе си едно Божествено естество, което различава нещата, кои са прави или не. Ако го няма туй, Божественото, безпредметно е всяко положение. Никакъв идеал не съществува вън от Божественото. Всичките други работи са туй, както животните живеят. И е доказано, че всичкото зло в света, което съществува, то се дължи на животните – всичките пороци, които съществуват в животните. Понеже човек е една целокупност, израз на животинското царство. У човека има всичките качества: и на вълка, и на лъва, и на тигъра, и на кобрата, и на змията, и на паяка. Каквито лошабини съществуват в животинското царство, човек ги носи в себе си. Характера на мечката има – и той

някога казва: “Ще ти изпия кръвчицата, кръвта.” И мечката пие кръвта. Казва: “Ще те удуша, ще те обеса.” И паякът души. Сега питат: откъде човек се е научил да души? От животинското царство. И под думата “човек” ние вече подразбираме една нова Божествена форма. “И направи Бог човека по Образ и Подобие.” За да може да мине от животинската форма в човешката, в Божествената. Хората ходят с човешки крака, но още нямат едно човешко сърце. Някои хора още имат едно животинско естество. Всяко едно животно може да обича. И то е готово да се състезава с тях. Един вълк ни най-малко не обича овцете и козите, млекопитаещите. Той всякога ги използва.

Та казвам: Ние сме сега в периода – познаване на добро и зло. Да познаваш злото, то е животинското царство; а да познаваш доброто, то е човешкото царство. Познаване добро и зло. Тогава казват: защо човек ял? Че, той беше в туй царство. И Бог му каза: “Няма да ядеш животински работи, от които си ял.” Той му забрани да яде известни храни, които той в миналото е ял. “Защото, ако ядеш, непременно ще умреш.” Ще дойдат в тебе всичките страдания.

Защото най-големите страдания прекарват животните. Вие не можете да си представите какви страдания имат. Нямат никакъв съд, няма никакво право. Правото в животинското царство е на силния. Който е силен, разправя се както той иска. Ако влезете да живеете при рибите – там се гълтат. Като я глътне, свърши се въпросът. Никакъв съд няма, защо я глътна. И рибите едно са научили – да бягат. Ако може да бяга, спасението е там. Като дойдем до животинското царство, по-слабите същества се научили да бягат; а бягането е свързано с тяхната интелигентност – да се избавят. Следователно в животинското царство съществува едно непрерывно насилие. Там всичко е насилие. Няма никакъв закон. А закон и справедливост има само у човека. И вследствие на това се заражда онова вътрешно противоречие в нас. И туй, Божественото, което говори за нашите постъпки. И щом постъпим по животински, казваме: “Ти си човек, на тебе не подобава това. На един вълк подобава да изяде една овца, но на тебе, като човек, не подобава.” Направиш една погрешка – казва:

“На един паяк подobaва да оплете една муха в паяжината си, но на тебе, като човек, не ти подobaва.”

Има разни начини, които са дадени за поправление. Но най-първо човек трябва да вярва в нещо. Най-първо трябва да вярваш, че в себе си имаш нещо Божествено, за което ти трябва да застанеш – на каква основа? Казва: да се подобри човек. Няма какво да се подобрява човек. Трябва да застанеш на онова, което имаш. Златото на Земята го има, няма да го създаваме сега. Но ще му турим един образ, ще го турим в обращение. Някой казва: “Аз трябва да стана добър.” Не, той трябва да застане на доброто, което е у него. И от всички хора сега се изисква всеки да застане на страната на доброто, на онова, което е естествено и в което се крие неговият прогрес. А само в човешкото има прогрес. В животинското няма никакъв прогрес. Там има израждане, един регрес. Много видове от животните са изчезнали и много човешки раси, които са имали преодоляващо влияние на животинското царство, са изчезнали. И тия раси, които сега съществуват, са остатък от други раси, които са изчезнали. И в края на краищата ще останат само тия хора, които имат Божественото в себе си, Божественото или човешкото – които мислят.

И следователно по един естествен път ще дойде ден, когато светът ще се подобри. Не по този път, по който сега хората вървят. Вече за спасението на света може с милиони войни да са се водили, исторически, които доказват. Може да докажем, че войните са допринесли известни блага. Какви не войни са съществували в света, външни и вътрешни. И всичките недоразумения, които съществуват... Запример всички вярвате, че има една Промисъл, нали така, Божествена Промисъл, но колцина от вас има, че ако ви поставят на изпит, да вярвате в туй, че е тъй?

Запример, ако имаш 100 000 лева в банката, твоята вяра ще бъде по-силна. Тъй, като погледнеш в банката, вярата е силна. Казваш: “Има Господ.” Но представи си, че нямаш нито пет пари, пък и нямаш и работа, такава криза, както сега – какво ще правиш? Да допуснем, че ще се молиш. Молиш се, но молитвата няма никакъв отговор. Тогава какво ще правиш? В Божествения живот човек носи всичките възможности в себе си. Той не ги търси отвънка. Ако вие

търсите възможностите отвънка, вие сте на крив път. Ето аз какво разбирам. Ти си един екскурзиантин и носиш огън в себе си, в джеба си. Като идеш някъде, ще намериш дървца, ще ги запалиш. Отвънка имаш условия, а възможностите са в тебе. Ти можеш да имаш всичките дърва, но ако не носиш огън в себе си, ти нищо няма да направиш.

Та сега, някои от вас, вие не разбирате. Правите една погрешка. Условията съществуват, но възможност нямате вътре. Вие нямате тия запалки – огън не носите в себе си. И след туй се чудите защо така не ви върви. Противоречия, казвате, как да се помогне? Огън трябва да носите, нищо повече.

Сега, да ви преведа: Няма човек в света, ако ти носиш възможността на Любовта и да идеш където и да е, че да не ти помогнат. Аз в историята, което зная, може да ми доказват някои колкото искат, аз считам всичките хора невежи. Нищо повече! Един човек, който не носи огън в себе си, той е невежа. Който носи огън в себе си, той е учен човек. Един човек, който носи Любовта в душата си, в сърцето си, той е учен човек. Един човек, който няма Любовта, той е невежа, той е животно. Така седи фактът. Който и да е. В живота, ако нямате огън в себе си, вие ще страдате; а в живота, ако вие нямате Любов, ще страдате. И тогава, щом кажат, че светът е лош, и то са възможности. Вие отивате при един човек и той не иска да ви помогне. Той може да ви даде условия, може да каже: “Може да Ви дам работа на Вас, да работите”; и даже и заплатата, която може да ви определи, ще зависи от вашата любов. Някой господар, като обича слугата, увеличава заплатата; но като не го обича, гледа да го подяде. От това гледище, когато господарите подягат своите слуги, туй подсказва, че любовта на господаря спрямо работниците и работничките е малка. Фактът е този. Ако имаше любов от едната и другата страна, туй подядане няма да стане.

Сега, същият закон е и между религиозни хора и учени хора. Навсякъде законът е все същ. Дали са богати хората, еднакво действуват. Богати хора, когато Любовта действуват в тях, еднакво добре живеят. И бедни хора, когато Любовта действуват, пак добре живеят. Те не са бедни, те може да се

подобрят. Но там, дето Любовта я няма, и богати хора да са, те са лоши хора. И сиромасите хора, дето Любовта я няма, и те са лоши хора.

Сега, тъй седи въпросът. И ако вие искате да поправите живота си по какъвто и да е начин – защото в сегашното верую, в християнското верую, има три неща, които са несъобразни. Те казват: човек трябва да има вяра. И после тази вяра трябва да се предаде. И всичко става. Че заслугата на Христа, Който е умрял за хората. Следователно на туй седи злото богословие и религия. Че вяра трябва да имаш и тази вяра трябва да ти се предаде. После, всичко трябва да стане само чрез Христа, Който умрял заради хората. Всичките хора даром трябва да живеят. Туй е верую. По благодат, те казват, но то е една крива философия. В света спасението на хората зависи от любовта, която имат. Нищо повече. Любовта. А вярата е едно условие в човешкия разум, което взема участие, за да внесе любовта за подобрение на живота вътре. Тя е мощната сила вътре, която смекчава хората.

Любовта е сила, която в съзнанието внася онова разбиране, че всичките блага на Земята, които са дадени, са достойни еднакво на всичките хора. Еднакво значи: всеки трябва да вземе толкова, колкото му трябва. Не да ги трупа, тия богатства. Те не му са потребни. Ти трябва да ядеш, но на тебе не ти трябва като на слона 75 килограма ориз да туриш в стомаха си. На тебе ти трябва половин кило (ориз), даже и то е много, четвърт в дадения случай. И при сегашния живот, ние, след като сме яли, мислим след 20 години как ще живеем. И почваме да спестяваме пари. Не е лошо това. Спестяваме пари за черни дни. Спестяваш, спестяваш, и като ги спестиш, ти умреш. И оставяш твоите роднини да се съдят за това кому се пада повече. Умрял един и оставил един милион. По-близките роднини взели повече, а по-далечните – по-малко. И то е право. И се карат.

Та казвам сега: Новото общество трябва да се обоснове. Сега новите хора, като говорим за новите хора, те обосновават живота си съвсем другояче. Тия, старите вярвания са били добри, но с тия стари вярвания ние напред не можем да идем. Евреите вярваха, [че] като направи някой прегрешение, ще вземе някое теле, ще го заколи и ще му се простят

греховете. Или гургуличка, или гълъбче и, според Моисеевия закон, ще му се простят греховете. И даже сега, в християнския закон, като направи човек една голяма погрешка, ще внесат половин кило масло, ще му се прочете една молитва и ще се простят греховете. Обаче общественият закон като хване един престъпник, на съдията да му дадеш 10 кило масло, пак не прощава. Заведе се дело и после – хайде в затвора. Църквата лесно разрешава. Съдията щом дойде, в затвора го турят за 2, 3, 4 или за 10 години. Питам: Кое е онова, което църквата проповядва, и което гържавата? Има малки резултати. Подобрене има, но светът по този начин не може да се поправи. Даже ако го приложим ние върху себе си, не може да се поправи. Ние схващаме, че в света поправка може да дойде само чрез изобилие. Всичко в света става чрез един вътрешен недоумък. Недоумъкът е, който ражда най-големите злини. Недоумък в нещата; щом човек се намери в недоумък...

Мен ми разправяше един господин: “Аз – казва – се отказвам да бия вече котките. Влиза една котка, много пъти ми е яла сиренето – и много пъти е бил той котката, – но – казва – един ден една котка ме изплаши. И оттам насетне аз се реших да не бия котки. По едно време мечеше и като взе една поза, котешка поза така, че казва: “Само ако ме бутнеш, като те хвана, ще ти изпия кръвта!” Онази котка като я видях, че като се хвърли отгоре ми, лицето ми и всичко тъй ще одраска! Ставам, отворих вратата, казвам да излезне навън. Онази котка, като се намери в трудно положение, казва: “Аз ще бъда бита, но и аз, големи промени ще видиш.” Че и котката, ноктите ѝ работят.”

Сега, по някой път и туй животинско естество може да се опълчи против нас, както котката. И какво ще правиш тогава? Ще му отвориш вратата, да си върви навънка. Дето е казал Христос: “Не противи се злему.” То е онова животинското естество. Ти ще знаеш, на туй животинско естество ще му дадеш ход. То си има закон, по който си върви. А ти, като човек, няма да се свързваш с него. Щом видиш един луд кон, който не можеш да яздиш, слез от гърба му, сними му юлара и го удари по задницата, пусни го в гората. А ти си върви пеш. Ако си отгоре на гърба му, ще ти се случи най-

голямата беля на главата. “Ама – казва, – аз ще го опитомя.” Но изисква се време, докато го опитомиш. В дадения случай слез от гърба на коня.

Някой път ние не искаме да слезем от гърба на нашето животинско естество и тогава се случват най-големите нещастия, които сега изпитваме в живота си. Сега, другата страна на животните – ако знаем техния език, животните се подчиняват на човека. Ако идете в Индия, има хора, които са научили езика на змиите и те ги гледат и никога не ги хаят. Змията обича много да се привързва. Тя е като котката. После, тя е много жестока. Но тя е музикална. Влияе се от музиката. Ако □ пееш, тя слуша. И се привързва. Привързват се най-свирепите животни – тигърът, леопардът. Аз веднъж гледах, един американец, той носеше една катерица. Тури я на рамото си, пусне я, тя слезне долу, между хората се скрие, крие се под палтото му. Тя постоянно тича, качва се по неговия гръб, той я ръководи. Има пчелари, които пчелите ги обичат тъй, че един пчелар може да извади цяла една пчела навънка, да излезе, около него хора да се съберат, и да ги носи на тялото си. Обичат човека. Всичките тия същества са съединени, че обичат човека. Само трябва да знаят езика им.

Следователно, като ви казвам: изучавайте вашето естество – изучавайте ония животински предразположения, на които трябва разумно да говорите. И ако човек не знае разумно да говори на себе си, той ще се намери в едно голямо противоречие. Защото животните са създадени с думата, със Словото. “И рече Бог” – и стана. Значи, на животинското може само със Словото да влияеш. А като дойдем до човека, там вече казва се: “Да направим човека.” Но за човека, друго нещо влиза в човека, което се различава от творчеството на животинското царство.

Та казвам: Всичкото противоречие сега произтича от туй двойко естество, което ние имаме в себе си. Едно човешко естество, което разбира Божия закон. То е, което прогресира. То е Божественото в нас. А другото е едно естество, което апостол Павел зове “дивата маслина”. То е животинското в нас, или старият човек, или човекът на греха. И всичките пороци, то е животинското вътре в човека. И на човека зада-

ча му е гадена да се справи с туй, животинското в себе си. Без него той не може да прогресира. Ти можеш да се освободиш от туй животинско – ще заминеш за другия свят. Трябва да се освободиш от тялото.

Та казвам: При сегашните условия човек трябва да изучава животинското царство. И хората казват: “Той е цяло животно”, като искат на някой човек да му кажат, че не постъпва добре. Значи, няма го човекът. В какво седи човекът? Като дойде в него онова, разумното, то е човешкото.

Та казвам: Животните се кланят на “незнайния Бог”, а човек се кланя на “знайния Бог”. Че кой е “знайния”? Че, Любовта! Вие сега ще четете, ще изучавате, вие още не сте изучили Любовта. Има една човешка любов в света, тя не е човешка, тя е животинска любов. А човешката любов сега започва. Хората сега трябва да се проучват. Ония постоянни и благородни чувства, които се зараждат в човека, те се дължат на човешката любов. Аз сега приемам туй, Божественото, което [Бог] е вдъхнал в човешката душа. Писанието казва: “Бог вдъхна на човека жива душа.” Тази душа е тази Божествена душа. Този, Божественият огън трябва да се запали в човека. И когато се запали, туй е Новият живот! Всеки един живот си има своя една запалка. Запример по какво се различава барутът и динамитът? Запалката на барута е една, а запалката на динамита е друга. Ако запалиш барута, има един взрив. Ако запалиш динамита, има друг взрив. Но запалката на динамита е по-силна, отколкото запалката на барута. Та, зависи сега човек с каква запалка е запален. Всеки един трябва да се стреми да се запали с Божествената запалка у човека.

“Е, нас са ни проповядвали – казвате, – аз разбирам тия работи.” Аз разбирам, разбрани работи са само ония, които аз мога да направя. Не е въпросът само да слушам някой да ми свири. То е когато и аз мога да свиря, зная работите тогава. Зная да свиря тогава. Хубаво. Ако мога да направя нещо, то е знанието. И в живота човек може да живее само тогава, когато знае как да живее. Ще имате пред вид: тия са двете основни понятия, които трябва да легнат. Да разберете много добре човешкото. Човецината тепърва трябва да се проучава. Хората не са проучили човешкото. Всичката тази

философия, която развиват, разискват, даже в религията има нещо много животинско. Съвършено трябва да се освободи човек от всичките ония животински представи, които съществуват. Те да се елиминират, трябва да се турят на своето място. Понеже сега животинското в нас, по някой път... не по някой път, а то има господство още. А животинското трябва да се подчини на човешкото. Човек трябва да стане господар. Въпросът е за господство. Човек трябва да стане господар на животинското си естество в себе си. Не да го унищожи, но да бъде господар на него и да го направлява във всичките посоки. И при това, да бъде един ученик за човешкото, което е Бог – Божественото, в себе си. Да знае как да се ползува.

Павел беше казал там, в края, че Бог, Който презираше времената на невежеството, беше оставил всичките хора да ходят по своите пътища. Обаче сега се проповядва всички да се разкаят и да дойдат в познание на Истината и да тръгнат по Новия Път. (31. ст.) “Защото е отредил ден, в който ще съди вселената праведно, чрез човека, когото е определил.” Под думата “човек” разбира онова, Божественото в нас – то ни съди сега. Туй, което хората наричат съвест, съзнание, то е Божественото – което показва, че пътят, по който вървиш, не е прав. Сега, не говорим какво хората могат да говорят. В нас има едно естество, което показва, че има нещо погрешно в нас, даже погрешки, които другите не ги виждат, а ние ги виждаме. В нас има погрешки, които ние само забелязваме. (32. ст.) “А те, като чува възкресението на мъртвите”... Всеки човек, който живее в животинското, той е мъртъв. Възкресението, то е човешкото. Някои сега искат да възкръснат. Ти не можеш да възкръснеш, ако в тебе човешкото не вземе надмощие. Някой път хората искат да възкръснат, казват: “Пак със същите тела, които сега имаме?” (*Учителят затваря Библията.*)

Турете в ход онова, Божественото, което е във вас. Работете върху него. Някои вземат, казват: баща ти да остави малко имане, богатство. Хубаво нещо е, а онези синове, на които баща им нищо не е оставил? Какво трябва да правят? Когато баща ти остави богатство, така, а като не ти е оставил? Ще се стегнеш да работиш.

Във всинца ви Бог е оставил едно богатство, което трябва да разработвате. Това са ония разпределени таланти, които трябва да ги разработите сега. И опасността е само с ония хора, които са лениви, които имат единия талант. Те казват: “Нас не ни трябва много да работим. Ние не сме от даровитите. Малко знаем, няма какво да работим.”

Та, сега някои питат: “В следущото прераждане какво ще бъда?” В следущото прераждане ще бъдеш пак такъв, какъвто си сега. Преражда се животинското, а ражда се Божественото. И казва Христос: “Ако не се родите изново” – то е човешкото. Щом се прераждаш, то е животното. Като животно, ще се прераждаш хиляди пъти. Като животно, ще се прераждаш, но ако си роден – дето казва “изново да се родиш”, туй е. Ние не сме толкова за прераждането. То е животинско. “Роденото от плътта е плът – казва Христос, – а роденото от Духа е Дух.” Човек, като се роди веднъж от Божественото, той вече не умира. Животинското, понеже умира, то трябва да се превъплотява. А понеже Божественото не умира, ти като се родиш веднъж, продължаваш. Може да изменяш своята форма. Та, туй е по-дълбокото разбиране.

Имайте вяра в онова, което вие носите в себе си. И така Бог ще бъде на ваша страна. Понеже онези, които вярват в онова, което Бог им е дал, благословението е за тях. А онези, които вярват, че сега Господ ще им дава или хората ще им дават, те са на кривата страна.

(Изведнъж Учителят стана.)

6.05 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

(На поляната направихме упражненията.)

*16-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 5.1.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ТОПЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

12 януари 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времето меко.)

Нарядът.

24-та глава от Деянията на апостолите.

“В начало бе Словото”

Има противоречия в живота лични, семейни, обществени, религиозни и политически. Светът е пълен с противоречия. Там, дето има живот, има противоречия на Земята. Тия противоречия засега не могат да се премахнат. Природата, която е толкова умна, не могла да ги премахне, държи ги. Задава се въпросът: защо е така? Защото е така. Може ли да бъде другояче? Може да бъде. Кога? Някога. Тогава аз ви давам два метода: ако вярвате в това, което е, ще придобиете това, което е; ако вярвате в това, което не е, ще придобиете това, което не е. Сега, защо е така? Защото не може да бъде другояче. Ако вярваш в това, което е, ще придобиеш това, което е. Ако вярваш в това, което не е, ще придобиеш това, което не е. Тъй е. И всички онези, в каквато и област да е, които са се старали да обяснят противоречията, никой не е успял да ги обясни. Обясняват, но и като обяснят нещата, остават такива, каквито са. Обясняват, че някой убил някого. Но това обяснение ни най-малко не помага на убития човек. Убитият човек е убит. Обясняват, че някой човек откраднал пари на някого. Но парите са откраднати, няма ги вече. Сега, противоречия се намират в личния живот. Всеки човек си има свои противоречия. Всичките хора нямат еднакви противоречия. Сега, в живота по-напредналите души обясняват. И кога ти можеш да си обясниш? Онова, което можеш да си

обясниш, е онова, което ти можеш да направиш. Обяснение е само това, което може да направиш в себе си.

Например ти казваш: “Защо злото съществува?” Попитай себе си: защо ти си го допуснал в себе си? Най-първо ти не питай защо злото е в света, но попитай защо злото е вътре в тебе. Щом се запитаеш, постарай се тогава туй зло по някакъв начин да го измениш. Злото от себе си ти не можеш да го изхвърлиш навън. Но да се спреш. Злото е един противник умен, силен и с когото, ако речеш да се бориш, ще видиш, че не е така лесно. Може да кажеш: “Излез си.” – “На кое основание отгоре?” Злото може да ти даде възражение. Злото ще каже: “Че, и аз имам право да живея, както и ти.”

Сега, вземете един процес. Вземете един, който работи със съвременния цимент. Той взима цимента, взема малко вода, разбърква я, направя една каша. И след време направи цял един блок. Ако туриш ръката си в тази каша, и след като се циментира, ти ще се намериш в трудно положение. Ще попиташ: “Защо този човек направи кашата?” Защо той направи кашата, то е негова работа, но питам: защо ти тури ръката в кашата? Ти питаеш защо той направил кашата. Той направил кашата за нещо, но ти защо тури ръката в кашата? Той турил вода, турил прах циментен, съединява се, става на блок. Друг пък направил цимента. Взел камъни, които били някъде, че ги пекъл в пещта и направил цимента. Единият разглобява, другият сглобява. Това са техните интереси. Единият продава камъните, които направи на прах – продава цимента. Другият пък, който се научил да съединява, прави блокове. Значи има практическо приложение: наместо да се пренасят големите блокове, пренася се прахът и после сглобяват ги и правят здания. Какви съображения имат? В тия процеси мнозина пострадат. Ръцете на мнозина, които работят цимент, огрубяват. Казвате: защо е така? Учените хора могат да ви разправят, но колкото и да ви разправят, повредата на ръцете е повреда. Циментирането на ръцете вие може да го обяснявате, че се е сгъстил циментът, че се е втвърдил, но работата е, че ръката или кракът не е свободен.

Следователно в живота има положения, при които нещата ти са приятни – туриш крака в кашата. Може да го туриш колкото искаш и може да го извадиш. Но ако дълго

време го държиш – десетина часа, след туй ни най-малко не може да дигнеш крака си, както искаш. Следователно всяка една погрешка, още в началото, като я направим, да я поправим. Ако отначало туриш крака в цимента и можеш да го извадиш, ти можеш да се освободиш. Но ако оставиш крака си в този цимент, за да видиш какви ще бъдат резултатите, ти ще се намериш в трудно положение. Пак може да освободиш крака си, но ще бъде много по-мъчно, отколкото първоначално.

Сега мнозина казват: “Защо трябва да правим погрешки?” Ти няма защо да правиш погрешки. Не си оставяй крака в цимента – ще се намериш в трудно положение. Нищо повече. Всяка една ваша мисъл, не я оставяйте да се циментира. Не оставяйте вашето съзнание дълго време, понеже циментира се съзнанието и ще причините вреда на себе си. Следователно нищо не ви коства, няма да ви коства голямо усилие да си извадите крака от цимента, да се отдалечите на 3–4 педи и вие да бъдете свободни.

Та казвам: Трябва да имате една ясна представа, вие по някой път се обърквате с онова, което става в света, което хората правят. Ако вземете една капка вода, не може да потопите света. Една капка вода не може да удави човека, не може да му направи никаква пакост. Тя е толкова приятна, че като падат тия капчици по растенията, всички растения се радват. Но милиони и милиарди капки, събрани на едно място, отдето минат, пакост правят: дървета изкореняват, къщи събарят, хора удавят и какво ли не правят. Тия, миролюбивите капки, които бяха светии, като се съберат на едно място, повличат орталъка. Потом правят. Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Злото седи в това, че се решили да се явят на едно място, да направят угощение и отдето минат, опустошават.

Сега, това ви го давам като малко обяснение. С него могат да се обяснят и други работи. Ти не се оправдавай. Злото седи в това. Какво трябва да се прави? Казва: не събирай много вода на едно място. Сега, туй е, което става в природата. Ако не се пазиш от водата, ако събереш много вода в организма си, ще се образува водянка. Ще пиеш необходимата вода. Но не задържай водата в себе си. Не се влюб-

вай в нея. Като дойде, гай □ път да си излезе. Нека седи половин-един час. Като остане там, нахалствува. Като се събере водянка, ти ще набъбнеш. Всеки ден започват да ти изваждат по 5–6 килограма вода. Питам: какво ще правиш? Лекарите ще се ползват от тебе. Всеки ден лекарите ще идват със своята помпа и ще изваждат вода. Защо? Защото си се влюбил във водата. Може да обичаш водата, но никога не си позволявай да се влюбваш в нея. Не е позволено. Щом се влюбиш, ще се развратиш. Щом се развратиш, тя ще ти плати така, както тя знае – ще те нагува.

Това са обяснения. Това е едно болезнено състояние. Болките, това са анормални състояния, анормални отношения, които хората имат в порядките, които съществуват в природата.

Вие разглеждате живота само от ваше лично гледище. Имате събрани милиони същества и те имат разни отношения. Как ще се поставите? Запример как ще оправдаете човека в неговите постъпки спрямо животните? Или как ще оправдаете хората спрямо техните отношения, които имат едни към други? Не може да се оправдаят. Защото, под думата “оправдание” ето какво разбирам: след като го оправдаеш, не може да подобриш работите. Ти само можеш да направиш една малка услуга. Аз мисля, да оправдаеш някого – да поправиш нещата. То е истинското разбиране. Ако може да поправиш една погрешка, тя е поправена. Но ако само я отстраняваш, погрешката остава погрешка.

Сега, всичките противоречия в света съществуват, че хората не разбират службата на доброто и злото. Ти щом се влюбиш в злото, то ще ти плати както то знае. Няма някой, който вършил любовни работи със злото... който се е влюбил в злото, той вече знае какви са последствията. Той ще излезе с ограна кожа. Всичко, каквото имаш, ще ти бъде взето до парича, ще бъдеш изпъден навън, че нищо няма да имаш, гол-голеничък ще останеш. Всичко ще ти бъде взето. Казва: “Върви отдето си дошъл.” Злото може да го употребиш, но не се влюбвай в него. По някой път злото е много красиво, мяза на една много красива мома. Очите □ тъй светят, че когато погледне, все го изгаря. Срещне някой момък, казва: “Изгори ми сърцето.” Не че тя изгаря сърцето, злото изгаря

сърцето, злото гори. Момци има изгорени, моми има изгорени. Майки има изгорени и бащи има изгорени; и приятели има изгорени. И царе, и прости, и сиромаси, и богати, в целия свят навсякъде има изгорени, на общо основание и на пепел са станали.

Казвате: “Какво трябва да се прави?” Едно правило: Не се влюбвай в злото. Никакви любовни работи. Запознайте се, но като дойде до любовни писма, да не ви знае адреса, къде, на коя улица живеете. Като попита за фамилията, нищо не съобщавайте. Ти сам бъди. Нима мислите, ако дойде един вълк и се запознае с овцата и я попита: “Колко деца имаш?” – какви са неговите намерения? Когато някой крадец дойде някъде и пита: “Колко добитък имате? Колко коне, овце, кози, добитък имате? Какви са вратите, хубаво ли са направени?” Но той вече има един план да открадне нещо.

Това са външни неща, за обяснение. Злото е нещо вътрешно. И какво е само по себе си? Никой никога не го обяснява. Когато са попитали един от най-учените в Египет за злото, той само си стиснал устата. Христос, като дошъл до злото, казва: “Не противи се злomu.” Защо? Не противи се. Мину, поздрави и върви. Ако речеш да се бориш, ще си навлечеш беля на главата. И всички сега сте герои, които се борите със злото. Съвременните нещастни герои са, които се борят със злото. Всеки, който се бори със злото, ще остане победен. Не трябва да се борите със злото. Защото предназначението на човека е да работи с доброто! Нищо повече. Влезте в доброто. Ако дойде за борба, тури доброто, да се бори със злото.

Сега, някой казва: “Не трябва ли да се борим със злото?” Какво ще се бориш със злото? Представете си една модерна армия от 100 000 добре обучени войници, с картечници, въздушни газове, тежка артилерия и какво ли не още, а ти – един прост войник с една кремъклия пушка, турил си я на рамо и си излязъл да се бориш със 100 000 войници. Те ще те пометат така, в един час отгоре, и земята ще разровят отгоре! Какво ще правиш? Хич не ти трябва да се бориш. Вземи си кремъклията пушка и да те няма там, ако си умен човек. Ще кажеш: “Аз ще ида да воювам.” Никакво воюване. Остави тия хора, с тях можеш да работиш и другояче.

Аз сега ви представям само онази външна страна, че злото е нещо силно. Слабият няма какво да се бори със злото. Ако се бориш със злото, ще разрушиш себе си, ако не се бориш със злото, за тебе ще бъде добре. Защото предназначението на човека е не да се бори със злото в света. Бор□ се с греха, а не със злото. Не оставяй злото да ти стане господар. Щом се бориш, то ще ти стане господар; ти с него не се бори. Познавай злото, без да се запознаваш с него. Аз правя една разлика: познавай злото, без да се познаваш с него.

Сега не искам да остане в ума ви мисълта, че човек трябва да се плаши от злото. Не. Не се бор□ със злото. Разумното е това. Едно малко 5-годишно дете не трябва да се бори с един юнак 25-годишен, който се е упражнявал на всичкото изкуство. Да излезе това, малкото дете на арената, да се намаже с масло, смешно е това. Той ще го хване, ще го изхвърли от арената. Злото казва: “С дечурлига не се боря. Юнак да дойде.” Никога няма да турят едно дете да се бори с един голям юнак. И по някой път вие ставате смешни, когато искате да се борите със злото. Смешни сте. Една грамадна сила е то. Отстъпете място на големите юнаци, да се борят с него. Умът ти трябва да бъде спокоен.

Второ положение. Вас ви занимава въпросът, искате да знаете защо Господ направил света така. Защо допуснал зло? Оставете този въпрос неразрешен. Има много неща, които може да се обяснят и след като се обяснят нещата, няма да ги разберете. И следователно, ние в сегашния живот трябва да се занимаем с неща, които са близки, които може да разберем и които може да приложим. Тия, трудните въпроси, ще ги оставим за бъдеще. Вие оставете въпросите, които са мъчни, за далечното бъдеще. Някой ви каже, че трябва да победите злото. Има цяла една история за много агенти, които са се борили със злото и са изчезнали от света, изчезнали от Земята. Ако се борим със злото, легнеш някоя вечер и сутринта няма да те намерят никъде. Както когато си в обществената безопасност: дойдат, арестуват те – ни глас, ни слушание. Какво ще правиш? Ако ти сам се бориш с една държава, какво ще постигнеш, когато всички са опълчени против тебе? Представете си едно положение: целият свят е опълчен против тебе, какво ще правиш? Христос каз-

ва: “Не противи се злomu.” Но злото си има своя слаба страна. Коя е слабата страна? Злото има само една слаба страна – че злото не може да издържи топлината на Любовта. Единствената слаба страна е тази. Щом му припари топлината на Любовта, не може да издържи. Там е. Нищо друго. Единственото нещо, което може да ви пази от злото, то е топлината на Любовта. Единственият шлем, щит, който може да си турите. Друго нищо. Ама добре да живееш, добре да се отнасяш, това-онова, всичко друго може да употребите, но единственото нещо, на което може да разчитате, е да имате най-малката топлина на Любовта, която да припари злото. То се пази от тази топлина като от чума. Като усети тази топлина, то се пази от нея. Злото усеща, че в света има само един неприятел. Топлината на Любовта за злото е най-големият неприятел. Пари, гори, топи всичко.

Някои от вас може да кажете: “Как ще го разберем?” Не зная как, трябва да го разберете. Слушайте го, не го разбирайте. Защото как ще разберете? Вие ще се намерите пак в едно противоречие. Как трябва да запазим топлината на Любовта? Цяла една философия е. В окултната наука има ред такива правила. Ред правила има, но са толкова сложни тия правила, че всеки, който се занимава с тях, ще осиромашее. Какви ли не правила. То е много проста работа. Не мисли за това, което не разбираш. Нищо повече! Или другояче казано: Не носи това, което не можеш да носиш. Не мисли това, което не разбираш и не носи това, което не можеш да носиш. Никой не може да те застава да носиш това, което не можеш да носиш.

Някои си турят на ума, казват: “Как да спасим света?” Оставете тази работа, как да се спаси светът. Това не е за тебе, как да се спаси светът. Спасяването на света не е за тебе. Защото ти не си единствен. За спасяването на света има други, които се грижат. Философски изяснявам. Сега ние не се занимаваме със сегашния ред на нещата. Не се занимаваме със сегашното ваше състояние. Че ти си бил нещастен, то е твоя работа.

(*Един брат пита нещо*). Слушай, Игнате, ако си умен и ме слушаш, ще мълчиш. Ако си умен, сега ще мълчиш. И ще бъдеш тъй добър да мълчиш. Ако можеш да поправиш

света, ще те похваля. Излез да го поправиш. Само да говориш оттам е безпредметно. Нито аз поправам света оттук. Аз не изяснявам, аз само казвам противоречията. В твоя ум се раждат противоречия, още 1000 години ще минат и няма да има разрешение на този въпрос. Аз говоря за тебе, което можеш да направиш. Ти се остави с подобрението на хората. Въпросът е само за себе си. Бих ти казал нещо, но търпи. Сега ще направиш една погрешка – ако говориш, ще направиш погрешка и тогава ще навредиш на себе си. Нали ти казах онзи ден какво трябва да правиш. Като знаеш за една минута какво трябва да направиш, приложи същото правило. Аз не казвам, че онова, което в твоя ум се подига, не е право. Но в твоя ум се подига един въпрос, който след хиляди години ще има едно малко разрешение. Този въпрос не само в тебе се подига. Сега може ли да ми кажеш кои са подбудителните причини да говориш? Защо трябва да говориш, а не да мълчиш? (...) Никакви обяснения. Боли те ръката, защо? Защото те боли ръката. Ти охкаш, какво ще обясниш? Значи, кожата не е такава, каквато трябва да бъде. Ядеш хубаво ядене, приятно ти е, весел си, защо? Защото ядеш. Какво ще обясняваш? Ако ми обясняваш как се е готвило, за тебе е много добре да ядеш, но за онова, което ядеш, ни най-малко не е добро. Сега, ето къде ще направиш една погрешка. Ти ще граснеш твоята кибритена клечка, ще запалиш огъня и тогава ти сам ще бягаш от огъня. Ти ще запалиш плевника и ще бягаш. Аз бих желал, като запалиш плевника, сам да стоиш, да издържаш на огъня. Щом не можеш да стоиш, не пали плевника. Ще запалиш огъня, после ще излезеш навън, ще кажеш: “Другите да горят.” Да бягат и те.

Това не е философия, това не е ограничение на мисълта, ние сами се ограничаваме. Ще се образува кадеж, дим, ти не можеш да дишаш, ще изгубиш съзнанието си. Нито пък сега задачата е да разрешиш тия погрешки, които сега съществуват. Да кажем, днешното общество, дотам, додето е дошло, всичките хора си имат свои погрешки. Мъчна работа е да се изправят. Не е един, не са двама, това са милиони общества, това са държави. Всички съзнават, че има ред, закони, религия. Има нещо криво. Но нещата не може да се изправят. Тъй, както хората практически схващат, даже най-идеалната

гържава, най-големите философи дойдат донякъде, усещат, че не може да се оправят нещата в дадения случай. За бъдеще възможно е да се справи.

Съществува и сега един оправен свят. Ако искаш, може да те заведе в този свят, дето живеят хората както ти искаш, но не е тук, на Земята. Ако искаш, още утре ще ти дам билет, но ще трябва да се съблечеш от туй, което имаш сега. Сега искам да ме разбереш добре. Похвалявам желанието, че искаш да научиш нещо, добро е, но не е навреме. Че искаш да ядеш, ни най-малко не ти правя забележка. Но, че искаш да ядеш не навреме – погрешката е там. Чакай след 4–5 часа, да се опече питата, сега нищо за ядене няма. На мене ми е много по-приятно да живея в този, уредения свят. Аз правя усилие да живея в този свят между хората. Един ден, когато искам да оправя света, ще го напусна, ще си замина, нищо повече.

Ако паса говедата и мисля, че ще станат философи, тя е празна работа. Ще хвърля тоягата, ще ги оставя свободни. Говедата не се нуждаят от говедар. То е наше разбиране. Понеже наш интерес е да пасем тия говеда, за да ги използваме. Ако искаш говедата да бъдат свободни, нека говедарят да си иде, да пусне говедата да бъдат свободни. Сега всеки иска да стане един говедар, нищо повече. Нямам нищо против говедарите. Но говедарят никога няма да направи говедата да станат хора като него. Туй е, което аз зная. Вие както искате може да вярвате. Аз зная, че ако аз съм говедар, никога няма да направя говедата философи. Но не бих се цанил за говедар, и да искат да ме цанят. Ще кажа: Всичко мога да стана, но за говедар намерете си някой груг човек. Тия говеда сами могат да си ходят, няма да ги уча как да пасат. Те сами ще пасат. И сами знаят как да пият вода. Те знаят и между себе си как да се отнасят. Няма да ги уча. Те знаят как да се отнасят помежду си.

Сега ти си поставен пред злото. Ако имаш топлината на Любовта, стой; ако нямаш тази топлина на Любовта, плъй си на краката, бягай. Ако не бягаш, злото ще те спити* така, както не си помислявал. Нищо не говор□ сега. Ти искаш да

* да спитя – да сплескам.

говориш, ти си подигааш веждите. Подигането на веждите аз зная какво значи. Ти не ги подигааш, твоите вежди, друг ги подига, твоите вежди. Нещо бълбли в тебе – ти не си това. Помни го това.

Сега, има неща, които аз мисля, казвах: “Той не е съгласен с мене.” Аз не искам да бъда в съгласие с никого, нито искам хората да бъдат в съгласие с мене. Аз желая всички хора да бъдат в съгласие с природата. Аз сега и да искам всичките хора да спят; аз спя и да искам всичките хора да спят. Може някои, като им дойде времето да спят, да спят. Може да спят, като им дойде времето. И като им дойде времето да станат, може да станат. Казвам: Туй, което е Игнат, всички имате такова разположение, като Игната. В дадения случай всички сте Игнат. Игнат значи: всички може да се запалите.

Злото и доброто в света са мъчни за разбиране. Аз ще ви дам един пример. Ако имате 10 момци при една красива мома и 10-те се влюбят в нея, то ще имате ужасна борба, кой да има тази мома на свое разположение. Ако тя е мома на злото, тя ще ги направи гар-пелишан. Всеки има желание да я обсеби, да я има за себе си. Всички на може да я имат. Тогава какво ще стане? Който е най-силен. Туй не е само между момците. Ако между 10 моми турите един момък, ще имате същия резултат. Ако вземете 10 души гладни хора и им дадете един хляб, ще има такава караница за този хляб и ще го вземе най-силният. И за сегашното състояние на хората казвам: Отстъпи! Но да отстъпиш подразбира хора, които са се подигнали, които разбират законите. Ако разбираш закона, ще кажеш: “Моят живот не е обоснован от един самун хляб. Има един хляб, не е за мен. Аз имам хляб на друго място. Вие може да делите хляба, аз няма да го деля.”

Та сега, искам в твоя ум да остане едно приятелско чувство, ни най-малко не искам да те апострофiram, нито да ти кажа, че това, което мислиш, не е на мястото. То е на мястото, но казвам: Когато иде тренът по релсите, отстрани се от пътя, да мине той. Не стой на пътя. Като мине тренът, пак може да се изправиш на релсите, но като дойде вторият трен, отдалечавай се от тях. Има време, когато трябва да се отдалечаваш от злото. Затуй именно всички трябва да про-

учавате закона на Любовта, за да може да се ползвате от онази топлина, която трябва да имате.

Знание сега трябва в света. Сегашните хора много малко знание имат. Имат знание, което е чисто механическо. Хубаво е туй знание, но с туй знание само една трета от живота се поправя. Две трети остават непоправени.

Сега ние ще се обърнем към апостол Павел. Хванали го евреите в храма, за един въпрос: какво подбуди апостол Павел? Защо трябва да проповядва едно Ново Учение? Сега разглеждам въпроса: той влиза в света като новатор на Новото Учение на Христа. При това, още не беше се освободил от ония заблуждения на еврейството. Исква да иде в храма да се очисти, като че само в Ерусалимския храм може да се избави. Онзи Учител, Който поддържаше Учението, като Го попитаха: “На тази ли гора или в Ерусалим трябва да се покланяме?”, казва: “Нито на тази гора, нито в Ерусалим. “Бог е Дух и който Му се кланя, в Дух и Истина да Му се кланя.” Апостол Павел забрави, че трябва да се покланя в Дух и Истина, и при това отиде в Ерусалим, да се поклони. Малко политика има тук – да привлече тия евреи към християнството, да възприемат Новото Учение. Обаче те го хванаха и – хайде в затвора. Казват: “Опетни нашия храм.” Казва: “Честити Феликсе, понеже си устроил нашия живот меко и гладко, с благодарност се обръщам към тебе.” Апостол Павел засяга от друга страна въпроса. Той знае, че е запознат с еврейското учение и най-после въпросът се свежда към това, че Феликс в края на краищата иска да го пусне, но за това очаква апостол Павел да му даде пари за откуп. Понеже апостол Павел нямал достатъчно пари, той го оставил в затвора, за да угоди на евреите.

Питам сега: Вас какво ви интересува да ви разправам работи, които са станали преди близо 2000 години? Какво отношение имат тия събития с нашето положение сега? Може да се спорим сега: апостол Павел не можеше ли другояче да постъпи? Можеше. Защо тогава? Негова работа. Ами този съдия не можеше ли да го пусне? Можеше. Но човекът иска пари. После го вика няколко пъти. – “Хубаво е вашето Учение, но днешните условия... То не може така. Не може да се

реформира светът.” Апостол Павел казва: хората тъй ще живеят. Възможно е един ден, но сега не може.

Ние сега като апостол Павел имаме някаква нова идея и след 2000 години тези идеи да са на място. Сега хората казват: “Те са празни работи.” Не че са празни работи, светът не е готов да приеме. Даже апостол Павел не беше готов да има това разбиране. Той не можеше да се освободи от тия навици на еврейството. Имаше желание да иде в Ерусалим, както сега отиват на хаджилък.

Да се повърнем към онова, което е съществено. Каква е целта на един лист, който е поставен на едно дърво? Целта на листа не е да регулира живота на цялото дърво, то си има своя функция, през него растението диша. Но туй дърво не се нуждае само от един лист. То има десетки хиляди листа и, съединени всичките листа, чрез тях диша дървото. Ако всичките листа паднат и остане само един лист, туй дърво ще изсъхне. Значи, всичките наши идеи, всяко чувство не трябва да остане само. Ако в тебе остане само едно чувство и мислиш, че с него ще направиш нещо, то е изгубена работа. У тебе всички твои чувства, всички твои мисли трябва да бъдат в съгласие с целокупния живот, в който трябва да пребъдваш в дадения случай.

Сега лично трябва да разберете. Вие най-първо да разберете вашето лично място като лист и след туй ще изучавате другото. Ако си един лист, един ден ще се превърнете на клонче и ще изучавате закона на клончето. След туй ще се превърнете на клон и ще изучавате закона на клона. Ще се превърнете на дънер и ще изучавате законите на дънера, ще разберете дънера. И когато станете цяло дърво, и тогава ще имате ясна представа за всичките функции. Тогава ще имате ясна представа как може да се подобри цялото дърво. Всичките процеси, които стават в дървото, ще знаете. Листата знаят много малко. Клончетата знаят още повече. Големият клон знае още по-много. И дънерът знае, а пък цялото дърво, което съдържа и корените и клоните, то разбира вече всичко онова, от което дървото се нуждае.

Ти си българин сега, съгласен съм. След като умреш, какво ще остане от тебе? Казвам: Като българин да живееш, то е като лист да живееш. След като листът падне от дървото,

вятърът го носи и той изсъхва. Как ще разбереш живота сега? Значи, ако си българин, англичанин, казва: “Като англичанин трябва да живея.” Аз казвам: Като човек трябва да живееш! Хубаво, как се живее като човек? Като човек значи да мислиш, да бъдеш в съгласие с природата, не с порядките на хората. С тях може да бъдеш в разногласие, но с порядките на живата природа всеки един от вас трябва да бъде в съгласие. И следователно противоречието може да се роди в света от злото, което съществува. Да допуснем, че имаш един баща, който ти оставил един дълг от 10 милиона, и вие да сте отговорни. Но баща ви не ви е оставил никакво имущество. Казва: синът да го изплати. Какво ще правите? Десет милиона така лесно ли се плащат? И тогава много синове има, които се отречат от баща си, казват: “Не искам нищо от баща си.” По сегашния закон синът казва: “Отказвам се от баща си, от всяко наследство”, следователно отхвърля от себе си всяко задължение. Ако вземе най-малкото наследство, ще се ангажира 10 милиона да плаща.

Та казвам: Ако имате дългове, отречете се от вашите бащи. И мен ме питат: “Какво трябва да правим сега?” Отречете се от вашите бащи. И може целия живот да посветите. Дали ще изплатите дълга, то е друг въпрос. При най-щастлив случай може да вземете 10 пъти лотариен билет и всеки път билетът ви да печели по един милион. Та, в 10 тегления, при най-щастливия случай, може да си изплатите дълга. То е извънредно положение. А при обикновените случаи, ако човек така работи, частно, за да изплати, то е почти невъзможно при сегашните порядки на нещата да изплати 10 милиона лева.

Обаче по закона на Любовта е възможно. Онзи, на когото дължиш, все-таки е един банкерин. Има един случай другояче да се изплатиш. Този банкерин има дъщеря. Ти си момък отличен, много умен. Като те погледне, като те види бащата, казва: “Ще уредим тази работа.” Вижда, че може да му станеш зет. Ще каже: “Имам един план, ако се съгласиш, тия пари лесно може да платиш.” Един ден ще ти предложи една от дъщерите си; какво ще кажеш? Дъщерята за него е полица, която ти подписваш. Той ти казва тъй: “Ще подпишеш, че тази полица някога ще платиш.” Условието е: ако

живееш добре с дъщеря му и се отнасяш добре с нея, тия пари той никак няма да ги търси. Но ако направиш към дъщеря му най-малката погрешка, полица ще има, веднага ще трябва да ги платиш. Гаранционна полица е това. Значи, ще зависи от твоето благоразумие, от твоята предвидливост. Ако ти живееш добре с неговата дъщеря, няма глава да те боли.

В природата почти е същият закон. Ние всички имаме една полица от 10 милиона лева. И до толкоз, до колкото ние живеем съобразно законите на природата, не ни държи отговорни. Като направим една малка погрешка, изведнъж – полицата. Казва: “Дъщеря ми.”

Сега, не искам да ви давам директиви. За бъдеще вие може да разрешите вашия живот както искате. Вие може да вървате както искате. То е ваша работа. Сега ние вървим по един път. Ние сме дошли до един път, дето заедно вървим. Ще дойде време и вие ще тръгнете по една посока и ще си кажем: “Сбогом, сбогом.” Като останете сами, ще разрешите въпроса както искате. Нали сте виждали ята? Най-първо има птица, която ги води. Казва: води ги онази. Когато тази птица остане сама, кой ще я води? Ще плъве на краката си, тя сама трябва да знае пътя. Не само трябва да я водят другите хора. Хубаво е, то е улеснение на труда, но като останеш сам, трябва да знаеш как да хванеш своя път. Като останете сами, трябва да знаете с хората как да живеете. Но и като останем сами, трябва да знаеш сам как трябва да хвъркаш. Сега, като останете сами, да мислите; и тогава сами ще си турите закон. Пътят сами ще научите. Няма какво да питате. Вие сами ще търсите своето щастие. Сега, като сте с ятото заедно, вие ще се съобразявате със законите на ятото. Всичките по-силни по-напред да вървят, да ръководят. По-слабите – отпозире. Ще си помагате едни на други.

Сега, не трябва да слизаме на физическото поле. Аз считам, че на физическото поле са двама души, когато се спорят. Двама търговци се спорят за вземане-даване. То е на физическото поле. Двама учени хора се спорят, занимават се с една теория – еволюционната теория. Спорят се коя е по-права. Двама социолози може да се спорят. Двама религиоз-

ни хора може да се спорят. Дето има спор, нищо не се постига.

Кой е на правата страна? Кой има правото? Или другояче казано: Кого да хванем на работа? Казвам: Здравият е, който може да работи. Който не може да работи, не го турям на работа. Болния тури в болницата, да оздравее този човек. Който е здрав, тури го на работа по свобода. Кажу: това и това. И го остави свободен. Втория ден и той да бъде доволен, и ти. Ако е той болен, на работа не го туряй. Сега, законът е: Ония способности и мисли, с които можеш да работиш, които са силни, работи с тях. Не работи с най-слабите си мисли. Тях остави да укрепнат. Работи с най-силните си мисли, с най-силните си чувства. Работи тъй, както знаеш. Какво има да разправам на един художник или на един цигулар, или на един борец? Те си имат учители. Всичките борци имат свои учители, всичките художници имат свои учители, всичките музиканти имат свои учители. Във всичките области на живота всичките хора са имали учители. Няма някой, който да не е имал учител. И най-после, като се научи, и той стане учител на себе си.

Та казвам: Ние се приближаваме. Ето аз как разглеждам въпроса. Кое е важното сега? Представете си, че всички ние сме в едно здание, най-първо въздух има достатъчно за всички. Сто души сме в туй здание херметически затворени. Един ден започва да става лошо на тия хора, започва да се вие свят, да припадат. Не че от неягене, но от липса на въздух. Ще дадат хляб, вода – трябва чист въздух. Единственото нещо: трябва чист въздух. Казва: “Трябва да се търпи.” С търпение работа не става. Единственото нещо е да излезете от този замък навън, да излезете от тези ограничителните условия, за да се спаси животът ви. Да се отвори някъде дупка, да нахлуе чист въздух. Като влезе чистият въздух, всички ще се освежат. Като влезе този, чистият въздух, ще се освободите. Туй безпокойство, което всичките хора имат, показва, че въздухът не е чист. Голямо безпокойство има вътре във всинца ви. Ние за едно се безпокоим, за второ, за трето. То е привидно така. Има нещо, което липсва на хората. Туй, което липсва, трябва да се даде. Кое липсва? На хората им липсва чист въздух, топлина им липсва. С топлината

свързвам чистия въздух. За мене чистият въздух носи чисти мисли – няма противоречие.

Един човек рисува. Казвам: Хубаво направи. Някой не рисува. Може никога да не се примесе в неговото рисуване. Като погледне, някой казва: “Не ми харесва.” Какво трябва да кажа на този? Казвам: “Има нещо в твоята картина, което не е вярно – гледай да го поправиш.” Дойде един, казва: “Не е вярно”, трети, четвърти, пети. Но да обяснят, сега. Отде ще зная дали е вярно или невярно? Отивам при обувачаря, направил ми обуца, стискат ме. Казвам: “Не ти е направена добре обувката.” Калъпът на моя крак не става. Не че той не е майстор. Друг може да я тури, мене не ми е по мярката на крака, но за моя крак не е. Някои идеи може да са по моя крак, но в дадения случай тия обуца не са за мене. Значи има специфично отношение. Този обувачар, той на мене да ми разпраща, че той правел много хубави обуца, че всичките хора са доволни. Аз съм съгласен, но казвам: Направи и на мене обуца, и аз да съм доволен. Ако на мене направиш добри обуца, разбирам, но хубавите обуца на другите ни най-малко няма да ме ползват. Нито моите обуца ще ползват другите хора.

Сега, като ви говоря, аз ви кроя обуца. Ето, на Игнат не му стават обуцата. Обуцата, които направих, не му стават. Да чака. Аз може да ги поправя. Ще видя къде е погрешката. Ще направя едни обуца за него. Сега не може калъп да намеря. Трябва да се намери, да се поправят обуцата. Краката на всички хора не са еднакви. Всички нямате еднакви разбираня. Той ще прави за себе си и вие ще правите за вас. Специфично всеки един от вас трябва да има хубави обуца на крака си, тъй, да сте доволни. То е правото положение.

Сега, другото положение. Ще му кажа с какви чорапи: с копринени, с памучни или дебели вълнени. Ако направя обуцата за тънки копринени чорапи и ако обуеш обуцата с копринени чорапи, отлично можеш да ходиш. Но ако туриш дебели вълнени чорапи, ще те стискат. Ако носиш вълнени чорапи, ще ти скроя обуцата за вълнени чорапи. Аз ще го питам: С какви чорапи ще носиш обуцата?

Та, някой път зависи от вашите чорапи. Казва: “Охлузили ми се краката.” Казвам: С какви чорапи ги носиш? –

“С вълнени.” Те не са направени да ги носиш с вълнени чорапи, с копринени [чорапи да ги носиш] са направени. Някой казва: “Много са халтави обувката.” Казвам: Те са направени да ги носиш с вълнени чорапи. Да се разберем. То е правото. Аз тъй правя обувката: за копринени или за вълнени чорапи. Направените обувка за копринени чорапи са за копринени чорапи. Направените обувка за вълнени чорапи са за вълнени чорапи. Казвам: Вие трябва да имате правилни възгледи. Те съществуват. Вие имате правилни възгледи във вас.

Бих ви казал, разрешението в света е: Обичайте Бога! Вие ще кажете: “Де да Го намерим?” Аз ще ви кажа де да Го намерите. Намерете в света най-добрия, най-съвършения човек – той е най-близо до Господа. Тръгнете по света и го търсете. Аз не ви казвам къде да го намерите. Намерете в света най-умния, най-добрия и най-любящия човек. И като ви хареса, останете при него. Той ще ви каже къде е Господ. Ако този, най-добрия човек не може да го намерите, тогава положението се влошава.

Или, да обясня: вие искате обувка – намерете най-добрия майстор. Ако намерите обикновен майстор, той ще направи обикновени обувка. Намерете най-добрия майстор на обувка, той ще ви направи обувка и вие ще бъдете доволни. Или искате грехи – намерете най-добрия майстор на грехи и той ще ви скрои. Ако искате да намерите Бога, намерете най-умния човек в света. И ако не сте го намерили, търсете го.

Тогава ще ме запитате тъй: “Как ще знаем дали този човек е най-умният или не е?” Аз ще ви дам едно малко обяснение. Вие имате 100 свещи, които носите със себе си. Запалите една свещ, не можете да четете. Загасете я, оставете я настрана. Запалете втора, трета свещ. Свещта, при която може да четете най-добре, гръжте тази свещ. Тя е последната. Свещта, с която може да четете и да разберете всички неща, да ви са ясни, гръжте тази свещ. Всички ония свещи оставете настрана. Следователно гръжте се за онези ваши мисли, онези ваши чувства, които хвърлят светлина върху целия ваш живот. Онази ваша мисъл, която дава сила за вашия живот, гръжте се за нея. Всеки един от вас има по една силна мисъл, в която всички други мисли се обединяват. Една мисъл, около която всички други мисли се организират.

Тя е като гънер. Вие имате едно чувство, около което всички други чувства се организират. Имате постъпка, около която всички постъпки се организират. Дръжте най-силната мисъл, дръжте най-силното чувство, дръжте най-силната постъпка. Около тях се дръжте. Около най-хубавата мисъл, най-доброто ви чувство и около най-добрата ви постъпка се организират всички ваши мисли, всички ваши чувства и ваши постъпки.

Та казвам: Ако всички ние бихме обичали Бога, въпросът ще се разреши. Ако имаме еднакво понятие за Бога, въпросът лесно ще се разреши. Всички страдаме от един недоимък вътре в света. Човек може да диша, но има един слаб организъм, не може да вземе достатъчно въздух, който да му пречисти кръвта. Ще има един малък дефект. Той може да се храни, но стомахът не може да смели храната. Става едно неправилно храносмилане. И след туй, въпреки всички неговии усилия, той се усеща някой път неразположен духом, виждат му се нещата мъчни, противоречия има, и т.н. Има вътрешно субективно схващане.

Някой път нас хората ни са много приятни, някой път не ни са приятни. То е вътрешно субективно схващане. Но всеки един човек, който в дадения случай ви помага, може да ви бъде приятел. Всеки човек, който работи за вашето добро, той ви е приятел. Всеки човек, който работи за себе си и не работи за вашето добро, не ви е приятел. Законът е такъв. Всеки човек, който работи съзнателно за вашето добро, не може да не ви е приятен. Той никога с нищо не може да ви обиди; той нищо не иска. Когато вие се подигате, когато вие напредвате в науката, той се радва на това. Той ви поощрява. Той ви насърчава и ви помага. Този човек вие не може да не го обичате. Той в нищо няма да ви ограничи. На всяко ваше добро предприятие, каквото и да предприемете, той ще го одобри, ще каже: "Съгласен съм, предприемете." Никога няма да ви обезсърчи, да каже: "С тази работа не се занимавам."

Сега, разберете ме. Всички ония хора, които работят за нашето добро, ние ги обичаме. И всички ония хора, които не работят за нас, ние имаме особено мнение, не може да ги обичаме. Когато се усъмним, че някои хора не работят за

нас, тогава се заражда противоречие. Казва: “Трябва да се подчиним, трябва да се покоряваме.” Аз тъй разбирам. Каквото и да е, ако искате един човек да ви обича, работете за неговото добро. Нищо повече. Ако иска аз да го обичам, той трябва да работи за моето добро. Не може да има изключение в това. Не може да не ви обичат хората, ако сте работили за тяхното добро. Един ден може да минавате и щом узнаят, че не сте работили за тяхното добро, веднага ще изменят мнението си за вас.

И Писанието казва: “Ако изпълните Волята Божия, ако обичате Бога, не може Бог да не ви обича.” И обратното: Бог знае, че ние не може да не Го обичаме, понеже Бог работи за нашето добро. Следователно, когато и да е, един ден ще Го обичаме. В света не съществува такъв закон да не обичаш този, който те обича. И един ден всички ще обичаме Бога, понеже и Той ни обича и работи за нас. Някои съзнават, някои не съзнават; има причини за това. И един ден аз съзнавам, че нашата любов към Бога ще се възроди, тя няма да бъде отвлечена и тогава тази любов към Бога ще се прояви. Ние ще се обичаме.

Първото нещо: Когато познаем Бога, ще обичаме всичките хора, понеже ще видим, че Бог живее в тях. Когато един ден съзнаем, че Бог ни обича, и ние ще обичаме другите по-нискостоящите от нас, понеже Бог и в тях работи. И един ден цялата природа, всичко онова около нас ще ни стане обично. Аз разбирам Божественото. Човешкото ще ни стане обично, но в туй ще видим Бога. Тогава в нас ще се роди онази радост и няма да има противоречие. Дойде някой човек при тебе, ти си богат, той се нуждае от помощ – ти ще му помогнеш. Той е болен, ти имаш знание – ще повърнеш здравето му. Умряла жената, умрял синът – ще повърнеш сина му. Той е затворен в затвора – ще го извадиш.

Питам: Ако имаш тази сила, който и да го дойде, няма ли да поправите живота? На всички ще може да помагате, да освобождавате. С мисълта може да си служите. Може да упражните вашата мисъл. Вие не сте я упражнявали. Като срещнеш някой стражар, трябва да знаеш праведник ли е [този, когото води,] или не е. Щом е праведник, ще кажеш мислено: “Пуснете го.” И те ще го пуснат.

Изнате, в тебе има нещо, което искаш, то е мъчна работа, не е лесна работа. В миналото един учител учил един ученик, че като го срещне мечка, да си концентрира мисълта, да □ каже да се махне от пътя и да не се бои. Иде една голяма мечка насреща му, той се концентрирал, но видял, че тази работа с мисъл няма да стане. Казал: “Чакай да се кача на крушата, че отгоре да мисля.” И той умен. Като не разбрал закона, качил се на крушата. Защото тази мечка, ако не можеш да я върнеш от един километър, твоята мисъл не е силна. Щом останат десетина метра, тя приближава, може да се нахвърли върху тебе. Казвам: Твоята мисъл не е достатъчно силна.

И ние не сме достатъчно силни да бъдем проводници на Божията Любов. След като проповядвам, аз гледам, някои има, казват: “Какво седнал да разправя тия работи?” Човекът мисли, че го забавлявам. Казва: “Какво ми говори така? Хляб, хляб!” Дали аз проповядвам или не, аз проповядвам, но той хляб турга. Ни най-малко като проповядвам, не оправям света. След като проповядвам, хората ще ядат. И след като проповядвам за Царството Божие, пак ще боледуват. След като проповядвам, хиляди хора има в затворите. Че има несправедливост – при всичкото казване, хората са затворени в затворите. Какво трябва да се прави, кажете? Аз може да пусна всичките хора, но трябва да запаля цялата Земя. Аз може да освободя всичките на Земята, но трябва да изгори всичко – нищо повече. И съдици, и попове, всичко, и аз с тях, да се освободят всичките, да няма никакъв закон. Какъв ще бъде животът, ако се прекара през огън, кажете ми? Какви ще бъдем ние? Опасността е там, че всички няма да се стопите, няма да изгорите. Аз искам всички да се стопите, да не изгорите. Сега хората не са дошли дотам. Следователно чакаме един ден, когато светът ще се стопи, без да изгара.

Едно учение, което ще те стопи, то е правилно учение. Онова учение, което ще те изгори, да станеш на пепел, то не е право. Да се пречисти и да остане само онова злато, сребро. Така разбирам едно учение. Да намериш правилните отношения, които съществуват между всички хора. Правото отношение в умствено отношение с всичките хора, в духовно отношение и на физическото поле, и в Божествения свят, и

В духовния свят. Правото учение е това, което може да те примири с всичките хора, където и да са те.

Вие говорите за Бога. Но ви казвам: Обичайте Бога, за Него мислете, както Той мисли. Всичките страдания, всички въздишки са пред Него. Той гледа и чака, Той вижда страданията на хората. Помага на всичките и не ги оставя. Онзи, който е в затвора, и на него помага. На стражаря казва: “По-освободи го. Не го измъчвай.” На всички дава тия упътвания, как трябва да постъпи. На съдията казва: “Не го съди толкова строго, бъди снизходителен.” На учителя казва: “Погорбе преподавай.” На слугата казва: “Потърпи.” На всички дава съвет и учи хората. На съдията казва как да бъде съдия; на слугата казва как да бъде слуга. Казва: “Ти слуга всякога няма да бъдеш. Сега временно си.” На слабия казва: “Ти слаб всякога няма да бъдеш, малко потърпи, сега другояче не може.”

Бог създал света и като мислил през цялата вечност, създал един план и Той реализира Своя план. Един ден Той ще доведе всички в съгласие. Един ден всички вие от Небето и от Земята ще се съберете на едно място. И ангели, и дяволи ще се съберете и ще седите. Пред Бога няма да има ни ангели, ни дяволи. Кога? Някога.

Ще кажете тъй: “Има един Бог в света, Който може да примири всичките противоречия, да направи всичките хора щастливи, но всички трябва да бъдем при Него и да мислим както Той мисли и да започнем да постъпваме тъй, както Той постъпва.” Сега всички искате да знаете кога ще бъде. Когато може да стане, тогава. Сега всеки един от вас ще работи доколкото Господ му говори. Да бъдем верни – каквото Господ каже, направи го. Казва на стражаря: “Не мъчи този човек. Не го мъчи.” На съдията казва: “Не осъждай този човек.” На слугата казва: “Добре слугувай.” На жената, на детето, каквото каже Господ, направи го. То е важно. Другите неща, всичките тия противоречия, Господ ще ги поправи. Господ казва: “Ти ще вървиш, Аз съм взел всичко предвид, не бой се.” Някой казва: “Обесиха онзи” – “На този, когото обесиха, ще дам по-хубаво тяло и по-щастлив живот.” – “Онзи убиха на бойното поле.” – “И него ще възнаградя. Ще премахна всичките страдания, ще улесня живота, ще го

направя по-добър, отколкото сега.” Какво има да кажете на туй? Каква е цака на туй?

(Към Игната:) При мене после ела сам. Аз искам, като влезеш в моята стая, да влезнеш сам, да не влезнат всичките тия, няма да се разберем.

И сега мъчнотията е, че много сте на едно място и всички имате различни разбирания. Не мислете, че аз не зная. Нито един от вас не схваща моите възгледи. Някои мислите, че сте в съгласие с мене. Аз ви разбирам, вие сте в съгласие със себе си. С мене още не сте в съгласие. Аз не се заблуждавам. Казва: “Каквото каже Учителят, слушам.” На такава динена кора не стъпвам, нито искам да ви поставя на изкушение. Не искам да ви поставя на един изпит, който не може да издържите.

Една жена казва, че обича мъжа си. Казва □ мой: “Иди, хвърли се в реката.” Тя тръгнала към реката да се дави, че като наближава, казва: “Кажу да не се удавя.” Не. Това не е обич. Пък и от негова страна не е хубаво, ако тя го обича, той да я кара да се хвърли във водата. То е само приказката такава. Тя като иде до края, той иска да види дали ще се хвърли, тя се обръща, да □ каже да не се хвърля. Кажете: казал ли е мой да се хвърли или не? Досега имали ли сте случай да е казал някой на жена си, за да му докаже, че го обича, да се хвърли в реката? Онзи, който е създал приказката, поставил така.

Сега, да се повърнем. Следователно в живота е важна любовта към Бога. Докато човек не осъзнае туй вътре в себе си, той не може да бъде полезен ни на себе си, ни на другите. То е закон. Човек, докато не съзнае Божествената Любов, не може да бъде полезен ни на себе си, ни на другите. Може да бъде полезен, но някога ще причини по-голяма пакост, по-голяма вреда, отколкото полза. Сега аз виждам всичките блага, които съществуват в света. Но ви казвам, сега далече някъде в океана, аз виждам един параход, който потъва. Аз го виждам и не може да му помогна. Този параход дава сигнал, и онези, които ще дойдат да му помогнат, дали ще го намерят? Виждам, вика за помощ. Казват: “Що Господ да не праща ангели да го спасят?” Те са тръгнали по морето не по Волята Божия, не ги е пратил Господ там, те са тръгнали по свои търговски сделки. И понеже не са взели всички пред-

пазителни мерки, да бъде здрав параходът, пропуснали нещо и след една голяма буря потъва параходът. Вие ще попитате: “На кое място е сега?” Може ли да проверите на кое място е? Трябва да виждате. Тъй, както ви говоря, има нещо, което вие може да проверите. Казвам: Този параход е някъде из Индийски океан, дава сигнали, но потъва. Къде е потънал, никой не знае. Как ще проверите дали е потънал? Изгубил се. Но нещо може да проверите. Казвам ви тъй: ето един параход в Индийски океан, който сега в еди-колко си часа дава такъв сигнал. Отивате на парахода, избавяте пътниците. И самия параход избавяте. Тъй може да проверите. И вестниците пишат за това. Ще кажете: “Каквото каже нашият Учител, е вярно.” Туй, което казвам за този параход, вестниците не може да пишат. Следователно има нещо, което трябва да проверите. Утре ще пишат вестниците. Не само това, но казвам: Този параход е от 12 000 тона, толкоз матроси, виждам капитанина, виждам всички. Казвам: Еди-къде си авария стана на парахода. Един от котлите се е пукнал. Пътниците са толкоз на брой. После във вестниците вие четете същото. Вярно е. А разправам за нещо, което не може да проверите. Разправам, туй е в Небето. Онова е, тия работи не ги разбирате.

Ще се намерите в противоречието на един турски султан, който искал да изпита един от своите учени ходжи, който всеки ден казвал на султана какво Господ прави на Небето и какво ангелите правят. Всичко знаел. Султанът се съмнявал в неговото знание. Той повикал гръцкия патриарх и своя учен ходжа, искал да ги опита. Той взел един голям гювеч с топло мляко и казал на ходжата и на патриарха заедно да дробят. Започнали и тримата да дробят в големия гювеч. Султанът объркал хапките и казал на ходжата и на патриарха: “Всеки да яде от своите хапки.” Ходжата казал: “Отде да ги зная?” – “Че, ако вашите хапки не знаете, как ще знаете какво става в Небето?”

Ние не разбираме малките работи в света, големите работи как ще разберем? Казвам: Вярвайте в ония неща, които може да проверите. И като ги намерите верни, вярвайте. Защото, ако вярваш в туй, което е, ще имаш туй, което е; ако вярваш в туй, което не е, ще имаш туй, което не е. Сега желая всички да вярвате в туй, което е, за да имате

туй, което е. Вярвайте в Любовта, вярвайте в нейната топлина. Вярвайте в Бога. Обичайте Бога и вървете напред. Един ден, сега или някога, Той ще ви се открие. И като ви се открие, вие ще проверите моите думи. Ще кажете, че туй, което съм казал, е вярно. Сега още не сте го проверили, ще останете на особено мнение, но един ден, когато четете вестниците, всичко туй, което казвам, ще стане. И вие ще кажете: “Вярно е.” Докато не проверите, не отказвайте, че то не е вярно. Пазете един ден като проверите, възприемете това, което сте проверили. Туй, което не сте проверили, оставете го настрана, навън. По-хубаво учение от това няма. Туй, което човек може да провери в себе си, туй, което може да въздигне неговия дух, туй, което може да въздигне неговата душа, да въздигне неговия ум, да въздигне неговото сърце, туй, което може да съгради самия него, то е истина. Туй, което работи за тебе, то е реалността в света. Тогава разсъждавайте, ще ви дам стиха, в който Христос казва: “Аз съм Пътят, Истината и Животът.” – Аз съм провереният път, проверената истина, провереният живот. Когато Христос казва: “Аз съм Пътят”, не е път, който не е проверен. То е един път, в който като тръгнат хората, всички противоречия ще се разрешат. Понеже в този път ще има изобилие, ще има разбиране. Тази истина ще бъде еднаква за всички. Този живот ще бъде еднакъв за всички. Всички ще се ползват от него еднакво. Следователно няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия всякога произтичат от факта, че всички хора не еднакво се ползват от пътя, не еднакво се ползват от истината, не еднакво се ползват от живота.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.05 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

*17-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 12.I.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

НЕПРОМЕНЛИВИ ВЕЛИЧИНИ

19 януари 1936 г.,
5 ч сутринта.

Наряд.

Ще прочета 3-та глава от Посланието на Якова.

“В начало бе Словото”

Изобщо хората обичат да си правят много забавления. Там, дето има много забавления, всякога има много хора. Мястото на забавление не е място на работа, то е място на почивка. Децата обичат да посещават градини, дето има ябълки, някои плодни дървета, дето има грозде. Забавление е това. Имат работа – как да се домогнат до плодовете, до гроздето. После правят известни математически изчисления, как може да се прескочи през плета, ако оградата е висока. Хората често обичат да ходят на баня. Но когато е за работа, много малко говорят. После, хората, които отиват на работа, все има известен остен. Без остен почти малко хора ще срещнеш да работят. Срещнеш на пътя два вола впрегнати, теглят, но остен има, вървят. Срещнеш два коня, впрегнати в талигата, бягат, бягат, но камшик има за тях. Даже когато видите някой автомобил впрегнат, камшик има, газове има. Човек впрегнал този газ; ако го остави свободно да върши работа, нищо няма да направи, но турен на зор, върши работа. Питам сега: При такъв един устроен свят, смятали ли сте някой път при това устройство колко пъти на деня може да се усмихнете? Воловете, които орат на нивата, колко пъти може да се усмихнете? Може би – предполагам само, – когато господарят ги пусне на свобода да идат да пият вода, когато започнат да пият, тогава се усмихват. Казва: “Усмихна се най-после.”

Някой се оплаква, че не е бил щастлив. Казвам: Кой ли е щастлив? Виж, казва, птиците. Вие не сте изучавали живота на птиците, тогава. Привидно ако ние гледаме, то е наше състояние, че са щастливи. Но те имат известна философия. Може би растенията са щастливи, понеже не обръщат внимание на окръжаващата среда. Те са будни само когато изгрее Слънцето. Понапече ги, поусмихнат се малко. Те постоянно са на забавление. Когато Слънцето ги напече, понеже надолу не могат да слязат, те си пускат корени. Като ги напече, от голям зор започнат да работят, надолу започнат да растат. Като им стане студено, започват да растат нагоре. Та, от голямата горещина надолу растат; като им стане студено, нагоре работят.

Сега вие казвате: дали туй смятане е право? Може да си правите заключения. Да кажем, имате в алгебрата: $a + b = c$. То е алгебрически израз. Преведете го аритметически. $1 + 2 = 3$. $2 + 4 = 6$. Но те не отговарят на тази формула. Тази формула отговаря на много аритметически числа. "А" е, значи, една формула, която може да се приспособи; който разбира, много приспособления може да има. Равенство може да има само между разумни процеси. Непременно, за да има равенство, трябва да има разумност. Ако двама души се бият, ни най-малко "а" плюс "b" не е равно на "с". Ако се бият, там вече имате минус. Щом имате бой, имате вече минус, нямате плюс. Щом се бият, единият дава, другият приема, без да иска. При боя, запример, всичко се дава. Онзи, налаганият, приема; който го налага, дава. Тогава налаганият казва: "Много несправедливо постъпи спрямо мене, много ми даде." Значи набил го много. Що е набиването? Значи: "Повече ми даде, отколкото мога да нося." Другият казва: "Излязох из търпение, съжалявам, че толкова дадох." Той съжалява, че дал. След туй този човек, на когото много дали, дава заявление, дава под съд този, който много дал, и го осъждат на 3 месеца или една година затвор, че много дал. Иди му намери края сега. "А" минус "b" на какво е равно? Тогава иде формулата: $c - a = b$.

Сега всички вие, като разглеждате живота, разглеждате го от вашата философия и искате да бъдете щастливи. Но в какво седи щастieto на човека? Един човек никога не може

да бъде щастлив на Земята, който не е бил нещастен. Или, щастливият човек, за да опита цената на щастие, той трябва да стане нещастен. Нещастие е опит, да опиташ колко струва щастие. Другояче, няма да знаеш цената на щастие. Щом го изгубиш, ти го оценяваш. Вземете го временно, за да оценяваш щастие колко струва. Питам: Ако вие имате едно богатство, на което не знаете цената, колко струва това богатство, какво ви ползува? Или имате знание, на което не знаете цената – приложението на знанието.

Вземете яденето, има наука за яденето. Сегаешните списатели пишат кои храни са хранителни. Сутрин вземеш половин кило мляко с малко кафе или шоколад, малко захар, хляб и направиш една закуска. На обяд имаш едно сготвено пиле, ако си от благородните месоядци; ако си от благородните вегетарианци, имаш наприкаш [от] картофи и зеле. Ти седиш, погълчеш, погълчиш жена си или готвача, че не е хубаво приготвено, не е вкусно, хлябът малко не е вкусен. Ти казваш: “Да внимавах, втория път не го ям.” Вечерта пък имаш клофета, приготвени от месо или от боб, или от леща, или магданоз с яйца. Така ден, два, три, година продължаваш, но никога не се спираш да мислиш. Ти мислиш за яденето как е сготвено, намръщиш се, най-после на жена си казваш: “Така не се готви.” Как се готви? Пък и тя, като готвила, ето какво мислила – казва: “Що ми трябваше да се женя, да стана готвачка на този? Какво ме казваше той, че на царска кола, с корона, с царска мантия ще бъда, пък сега – целия ден бъркай в тенджерата. Тъй, сега само готвиш. То да е веднъж, два пъти, три, четири пъти, от година на година става по-лошо.”

Сега, не мислете, че ако станете готвачи, ще угодите. Тогава една сестра ми разправяше: като видела мъжа си сърдит, тя започвала да мисли какво да му сготви. Като му приготви много хубаво ядене, няма изключение, минава му сърдността. Като се разсърди, знае, че трябва да има баница със сирене, полята с малко мляко. Той като погледне, казва: “Колко си умна!” Питам: Човек, който ял 10 години, какво е придобил той от яденето? Нищо не е добил. Колкото яде, работата става по-лоша; най-после дойдат известни кризи, не можеш да ядеш. Доиде сега някой път и стомахът казва:

“Почивка.” Веднага викат лекар. “Дъщеря ни – казва – изгубила апетита, не може да яде.” Ами синът изгубил апетита, жената изгубила апетита, лицето □ се смъгнало. Дойде лекарят, започва да я лекува, даде лекарства. Тогава няма помъчна работа да накараш някой човек, който изгубил апетита си, да яде. Сготвиш нещо, хапне – не върви; гадеш ябълка – не върви; круша – не върви; маслина – не; какво ли не – не върви. Но какво да се прави? Викайте някой друг лекар.

Сега, туй не е общо правило, но за културни хора е много вярно. Има една статистика там. Може би това произтича от факта, че тази храна не е така прясна. Храната, като стои дълго време, тя губи своята ценност. Плодовете или продуктите, които се вземат, трябва да бъдат пресни, в прясно състояние. Туй животните го знаят. И от животните, които още не са изгубили тази дарба да познават храната си, разбират коя храна трябва да ядат. Съвременният човек, понеже има нов живот, той съвсем е изгубил туй качество на храната. Тя е много нехигиенична. И съм забелязал, които толкоз ядат, от ден на ден стават по-лоши. Под думата лоши стават аз разбирам: недоволни са. В яденето трябва да се внесе един нов елемент. Но разбирането на този процес е чисто механическо. Ти ядеш хляб, туй жито, смляно под хромела. И туй жито, което е станало на брашно, плаче. Житото плаче. Онова животно, което е заклано, и то плаче. Растението, което е изтръгнато, и то плаче. Само плодовете гонякъде не плачат. Но щом изядеш семената, и те плачат. Има нещо у тях, което плаче в света. Питам: При такава една храна човек може ли да бъде щастлив? Всякога, когато човек яде, той трябва да заслужи храната. Има едно правило: Който не работи, да не яде.

Сега ще ви дам едно обяснение. Работата е трояка. Който не работи в умствения свят, който не работи в духовния свят и който не работи на физическото поле всеки ден, той не трябва да яде. През деня ти трябва да се спреш, да поработиш малко умствено. Сега казвате... Ако се каже [да] мислите, казвате: “Какво да мислим?” Той не знае да работи. Поработи малко в духовния свят. Казва: “Какво да работя?” На физическото поле се трудим: помитаме, опираме дрехите. Това не е работа, това е задължение. Ти помиташ, работиш от

немай-къде. То е волска работа. Или, оцапала се дрехата ти, ти я опереш – то е по задължение.

При работата човек трябва да бъде свободен. Туй трябва да го има в ума си. Ако ядеш по принуждение, то не е пак работа. Яденето е една работа. Завършването на един труд, цената е яденето. Яденето е цената за работата в умствения свят; за работата в духовния свят и за работата във физическия свят, яденето е плащане. Щом ядеш, платено ти е. Щом не си свършил тази работа и ядеш, значи си взел парите назаем, заборчаваш.

В природата има един закон: Даром вземай, даром давай. Сега ние тълкуваме: Даром винаги трябва да вземаме. Така е правото. Но и даром трябва да даваме. Даром човек трябва да работи и в умствения свят, нищо не трябва да му плащат. При сегашните ваши разбирания, вие не живеете с вашите идеи, които сега имате. Тъй, както аз следя хората, гледам, живеят с един морал от хиляди години. Не съм виждал хора да живеят с един морал като сегашния. Другояче не може да бъде. Понеже сега нямаме изработени възгледи, ние живеем с възгледите на нашето минало. Ние ядем според възгледите на нашето минало. По новия начин има много малко хора да живеят сега.

Запример, вземете в любовта. Някой ми се сърди, че не го обичам. Чудна работа, че любовта, тя не се продава, [нея] нито можеш да я канализираш, не можеш да я пренесеш някъде. Сърди се, казва: “Еги-кой си не ме обича.” Писанието казва: “Възлюбете се.” За да любиш, ти трябва да бъдеш умен. Само умният човек и само добрият човек може да обичат. Който не е умен, който не е добър, той не може да обича. Любовта е несъвместима. Следователно може да направите опит. Всеки човек, който иска да го обичате, той винаги се сърди, той става по-лош. Онзи, който търси любовта в света, той върви по една наклонена площ. В света, това е едно опитно училище. Ти не можеш да търсиш никаква любов. Трябва да разбирате живота, който го носите. Имате толкова утайки от вашите минали съществувания, че като дойдеш, трябва да знаеш как да се освободиш от твоя ум, от твоите чувства в ежедневния живот. Ако не знаеш как да се освободиш, ти не можеш да бъдеш щастлив. Аз другояче

разсъждавам. Като говоря, аз имам съвсем друга идея. Видя един човек, казват: “Лош човек.” Лошият човек го считам за една дълга река. Добрият човек е къса река, бистра, която сега извира от планината. Изворът е близо. Онази, по-дългата в живота, като мине покрай разни почви, те се влюбват в нея и всеки □ дал по един подарък, каша станала водата. Като върви, намира се в чудо, носи всичко туй. Като иде в морето, всички тия нейни симпатии, тя ги оставя на дъното. Тя излиза отгоре избистрена. Симпатиите се наслояват долу. Тия симпатии след време, когато морето се измени, дъното излезе на повърхността, образуват една хубава почва.

Питам: Вие, които дълго време сте живели на Земята, тя е мътна река, какво трябва да правите? Казва: “Аз пък мътен ли съм?” Мътен си, толкова тела има. “Отде дошли?” Отдето си минал, с тебе вървят; какво ще правиш?

Онези, които не разсъждават, ще се отчаят, ще кажат: “Защо Господ направи света така?” То е друг въпрос. Вие сте пратени да учите. “Защо е турена тази програма?” Да учиш. “Защо е направено училището?” Да учиш. Тия предмети са поставени да учиш. “Много мъчно.” Ще се учиш, нищо. “Ама, тези дреболци в книгата...” Всичко ще учиш. Ти не можеш да критикуваш учебниците в едно училище. Ти, за да ги критикуваш, трябва да свършиш отделенията, трябва да свършиш гимназия, университет и да имаш една специализация най-малко от 10 години, за да можеш да гадеш някаква нова идея. Тогава е възможно да гадеш нещо ново. Но още като си в училището, ти можеш да критикуваш, но твоята критика ще бъде глас, въпиющ в пустинята. Ще учиш, ни най-малко няма да взимаш пред вид друго. Казват: ако е мъчен предметът, пътят е отворен, излез от училището и намери друго, съобразно с твоя ум.

Всички сега сте от тия ученици, които питате защо Господ направи света така, защо вие трябва да страдате. Че, кой ви е накарал, защо влязохте в училището? Хлопахте със заявление, на баща си и майка си хлопяхте, докато ви отворят и ви приемат. Сега, като влизате вътре, казвате: “Защо е така създадено това училище?” Това училище и преди вас, и след вас такова ще бъде. Казва: “Побеля ми главата.” Че ти побеляла главата, то е друг въпрос. Побеляването на главата

не седи, че ти си много учил. Може да е варосана главата ти отгоре с бяла боя. Че побеляла, ни най-малко не показва, че ти си страдал. Кое е по-хубаво? Твоят бял цвят...

Вие не разбирате какво отношение има белият цвят. Когато човек набере много енергия в света на глупостта, той трябва да му побелее главата, че чрез всичките бели косми да излязат навън всички глупави мисли и желания. Те през белите косми излизат. Казва: "Много глупав съм бил в младини." Понеже космите са били черни, той всичко събира. Че, чистата вода нищо няма в себе си, мътната всички събира. Събира умни неща в главата. Той нищо не разбира. Тогава ние казваме: който иде на Земята, всичко събира, нищо не разбира. Казва, трябва да си поживее. Старият, който всичко разбрал, че в младини събрал повече, отколкото трябва, не че е лош, но събрал повече, сега. Казва, той като събрал много, оглупял. Младият, който събрал всичките неща, забогатял, а старият, който раздал всичките работи, оглупял.

След туй дойде другото. Младият сега започва да проповядва, казва: "Ти, сега, като влезеш в училището, ангел ще станеш." Той едва влязъл в училището, мисли ангел да стане. За Небето започват да му разправят, че там всичките ангели с китари свирят. Че, тогава, аз да ви посвиря с китара. Тук много съм виждал ангели и ангелици, ангели има с цигулки, с тръби. С тръби има, които свирят – това са ангели, надуват тръбите. Музиката, това е наука, за да познаеш (ангелите). Ангелите ако свирят, то не е наука за тях. У нас е необходимо, за да се пази онова равновесие. Тя съществува в техния живот, за да стават работите според Волята Божия. Ако един ангел тук, на Земята, престане да пее, той може да падне. И на Земята е тъй. Щом на Земята човек престане да пее, той падне на леглото. Всяко болезнено състояние не е музикално. Щом човек изгуби музиката, изведнъж падне. Ще забележите, че неговият глас се намалява. Естественият пулс щом се намали на живота, тогава имате триене, става възпаление на тялото, отвън избухва огън. Онзи музикален импулс се е намалил, вследствие на това се образува триене. Разболял се човек.

Тук имаше един наш брат, заболял. Родило се в дома им едно желание да викат лекар. Майката беше на мнение да

го лекуват, гъщерята беше на мнение да му направят операция. Питат мене какво да правят. Казвам: Ако го пратите в болницата, ще го пратите в оня свят. Ако му направите операция, ще бъде последна, втора няма да му правите. Ще го изпратите, че ще го изгубите. “Ама лекарите казват.” Какво казват лекарите, оставете. Казвам: “Той е побъркан човек, в стаята пее, как ще оздравее?” Роптаят те сега. Именно пее-нето е шанс, че може да оздравее. Нека пее; без пее-не, ще замине. Вие се радвайте на тази песен, тя е здрава. Той, докато пее, има шанс да оздравее. Ако престане да пее, неговата работа е свършена. “Ама, ти ни забавляваш.” Ще видите. След 25 дена боледуване той оздравя, пее-нето стана нормално. Те заключават, че това е случайност.

Щом човек е неразположен духовно, няма този закон на хармонията. Не само да пееш отвън, да издаваш механически звук. Когато човек пее, трябва да трансформира ума си. Ти не мислиш за обикновения живот с неговите обикновени гъргъзи, ти си на почивка вече. Че си нямал пари, че жена ти била болна, че туй било, онова било – ако знаеш да пееш, ако би знаел да пееш една хубава песен, жена ти ще оздравее. Една песничка 10 дена като пееш, ще бъде здрава. Не един ден, 10 дена като пееш, ще оздравее. Сутрин като пееш, на обяд и вечер, ще бъде здрава. Или ти сам трябва да пееш, или трябва да ти пеят.

Болезнените състояния в живота, те идат от съвсем друга област. Първото нещо, когато човек се е разболял, той станал недоволен. Изгубва туй музикално настроение, всичко му се показва тъмно, мрачно, безсмислен е животът, безсмислено е яденето, не е вкусно, пиенето, водата не е вкусна. Намира се в едно раздразнено състояние.

Сега, това са състояния, през които всички трябва да минете. Те са области. Понеже вие пътувате, дълъг е вашият път за Небето, ще минете през разни области. В първите години на своето обръщане Павел говореше много, но после, след като пострада в пътя, казва: “С много страдания ще влезем в Царството Божие.” Христос, Който проповядваше любовта, и Той казва, че с много страдания ще влезем.

Сега, не е лошото в страданията. Какво означават страданията в света? Много страдания – много области има да

минаваш; малко страдания – малко области. И всичият ти живот в другия свят, като влезеш в разумния живот, в Небето, животът ти ще се обуслови от страданията. Не да си недоволен и постоянно да роптаеш. Но всяко страдание, като гоиде в тебе, то трябва да роди в тебе една благодарност – да благодариш на Бога, че си се удостоил да страдаш. Да кажем, малко ти плащат за работата. Благодари на Бога – удостоил си се да страдаш. Заболяла те главата – благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Не живееш добре с жена си – благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Приятелите не те разбират – благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Времето е студено – благодари. Че обуца нямаш, благодари. Че шапката се съдрала, благодари! Хората имат лошо мнение за тебе – благодари. Навсякъде благодари. Палтото овехтяло, 10 години как го носиш – благодари на Бога. Иначе, може да имаш едно хубаво палто, но може да бъдеш един голям грешник. С този, оскубания балтон Небето те харесва. Цветето, докато не изгуби балтона, плод не дава. После, грубият цвят на плода не се маха, докато той не узрее. Сега, туй е до време. Аз сега говоря за земния живот. Туй няма да бъде през цялата вечност. Щом минете в другия живот, това ще се смени. Но някой път ние смесваме духовния живот със земния живот, ние се намираме в едно противоречие.

В духовния свят едни обичат до немай-къде, пък едни мразят до немай-къде. Един като те намрази, мразят те с хиляди години. Той като намрази, мрази, отблъскват се. Който обича Бога, от ден на ден увеличава любовта, а у другите от ден на ден се увеличава омразата. Тук, на Земята, посърдите се, помразите се 5–6 години, мине. В духовния свят няма такова нещо. Там добрите стават по-добри, лошите стават по-лоши.

Сега, аз не искам вие да вярвате в туй. Няма какво да вярвате, то си е така. Понеже канализацията, пътищата на злото са – има пътища за злото в хората, – повече са свързани и те приемат повече от омразата, отколкото от любовта. Или, туй казано на търговски език: вие имате повече търговски отношения със света на омразата, отколкото търговски отношения със света на любовта. И то е по егинствена

причина, понеже продуктите, които ви се дават от света на омразата, са по-евтини, повече се печели от тях. Продуктите на духовния свят на любовта са по-скъпи. Понеже вие казвате: “Не си струва да обича човек.” Тя много коства. На един, който те мрази, е по-евтино – ще го изпъдиш. Казва: “Хайде, върви си.” Онзи, когото обичаш, не може да кажеш: “Ха, върви си.” Понеже политиката на Земята е такава. В другия свят как постъпват? Трябва да го нагостиш, да бъдеш внимателен, да не кажеш лоша дума. Като дойде омразата, ще се развалят отношенията.

Сега вие сте подложени на един вътрешен духовен изпит и не знаете произхода и се чудите защо Господ направил света така. Вижте какво трябва да научите от омразата. На български как туряте омразата? Всеки човек в света, който е обърнат с главата надолу, той мрази; всеки човек, който е обърнат с главата нагоре, обича. Ти, щом мразиш, с главата надолу си обърнат. Ако от високо място те обърна с главата надолу, ще ме обичаш ли или ще мразиш? Но ако взема, че те извадя от един кладенец, изтегля те нагоре с главата, то е любов. Щом те спущам надолу, омраза е това. Тогава, при омразата вие слизате надолу, а при любовта се качвате нагоре. Добре, пък сега омразата и любовта имат практическо приложение в живота. Ония, които били толкова умни, затова са ви накарали да си направите къща на един етаж, с едно стъпало: ще слизаш надолу – то е омраза, ще се качваш нагоре – то е любов. Като излизаш от къщи навън, то е омраза, пък като се връщаш въкъщи, то е любов. Сега, понеже омразата се е увеличила, започнаха да си правят 3–4-етажни къщи – ами че повече стъпала, повече любов да имат. С качването, без да знаете, вие по стъпало вървите по стъпалата и развивате повече енергия за любовта. Сега, ако ти се качваш, то е едно състояние. Ти се качиш, седиш 5 минути на четвъртия етаж, слезеш долу, 4–5 часа седиш. Там е белята.

Та, качването и слизането по стълбата е да се балансират енергиите. Ако вие нямахте омраза, никак не щяхте да излизате. Понеже вие сте пълни с омраза, затова във вас се явява желание да се поразходите. Човек, като се качи на планината, казва: “Чакай да слеза долу вече.” Омразата, аз разбирам,

тя е жица, по която аз добивам известна енергия, за да можеш да работиш. Но тогава, когато впрегнеш омразата на работа, тя не е омраза. Туй е приятно чувствувание, което чувствуваш. Чувствуваш известна енергия, която е потребна в труда. На Земята, ако човек стане светия и не може да мрази, веднага ще си замине. Докато вашите деца мразят, бъдете уверени, те няма да напуснат Земята. Щом искате никак да не мразите, трябва сега да си заминете.

Ще ви приведа другото заключение, защо вие не трябва да мразите. За омразата сега говоря. Ще вземете омразата, както вие разбирате. Омразата е излишна енергия, която, като не се използва, тогава произвежда гниене. Ако омразата идва, образува процес на гниене. Един плод, ако не е употребен навреме, изгнива. Плодът, като престои 5–6 дена, ще изгние. В гниенето се образува един процес, който е обратителен. Омразата, докато е прясна и свежа, ще я продадеш, ще я туриш на работа; като изгние, тогава ще плащаш да я изхвърлят навън. Тогава Писанието казва тъй: “Гневете се и не съгрешавайте.” Тия, които са писали, обикновените хора, философията не е изказана, много работи не са обяснени.

Запример Христос учил на времето, но учил с отрицателни работи: отречи се от баща си, от майка си. На някои места загатва положително. Той учил хората как да се освобождават от неща непотребни. То е възпитание на човечеството. Учил по обратния, по негативен път. При сегашните условия вече няма да му кажеш да се отрече от богатството, но ще кажеш да вложи капитала си, да печели. Че, ако ти си умствено сиромас, ако ти си духовно сиромас, ако си материално сиромас, цял си сиромас, кому ще бъдеш полезен? Тогава ще бъдеш товар на хората.

Сега казвате: “Да идем да проповядваме.” Че какво нещо е проповедта? Ти не можеш да проповядваш, ако не мислиш, ти не можеш да проповядваш, ако не чувствуваш и ти не можеш да проповядваш, ако не работиш. Това са неща сега, които трябва да разберете. Главното противоречие, туй, което в църквите излиза, те са го направили туй, за да прекарат живота си. Вярно е, че и вие отивате някой път да работите, за да прекарате живота си. И ни най-малко за нас е така.

Животът за нас е да изпълним Волята Божия на Земята и да разберем живота. Няма нещо, което Бог е направил, че да не е за полза. Ако Бог е допуснал злото в света, Той е допуснал злото, защото е полезно. Той е всемъдър. Той го е допуснал, защото така на Земята е по-добре.

Тогава, сега се заражда въпросът, Яков казва: “Езикът е неударжимо зло.” Казва, че хората се научили да карат конете си, корабите си навсякъде, където искат, а, казва, за езика не са добили туй знание – нито гемове*, нито юлари имате за езика, нито някакво кормило. Той го намира в света неударжим. Никой човек не е господар на него.

И право е, първа има да се учи. Този свят е пълен само с омраза, нейния език знаете как да говорите. Питам: Вие, като дойде омразата на гости, какво правите? Някой път казвате: омръзнала ви е някоя работа. Казвате: “Ние обичаме всичките хора.” Това не е наука. Някой казва на мене, може да говорите, че обичате всичките хора, но то не е така. Най-първо, твоеето съзнание не е будно. Най-първо, ти мислиш за 10–20 хора, казваш: “За 100, 200 хора ще се моля.” Друг казва, че се моли за целия свят. Оставете, тази идея не е права сега. Може би тази молитва, след хиляди години като си се молил, да се развие във всяко отношение към всичките хора, но в дадения случай не се знае дали твоята молитва прониква в съзнанието на всичките хора и в това отношение си прав. Всички ония хора, на които съзнанието е будно, на които може да се помогне, те са възприели, право е в туй отношение. Ако разбираш механически, ти си се молил за целия български народ, това не е право. Колко българи може да има будни? Може да са 1000, 2000, 10□000 души българи, надали има 10□000 българи. Ако имаше 10□000 българи, те щяха да бъдат грамадна сила.

Ще ви приведа един пример. В Америка тия, долапчиите**, се превърнаха в гангстери, от които бягат американците. Крадат деца, жени изнасилват, най-видните американци бягат. Американските съдилища са свободни и там всеки човек, който е направил престъпление, може да се

* гем (тур.) – *диал.* дълъг ремък на юзда.

** долапчия – измамник; долап (от перс.-тур.) – *остар.* и *диал.* хитрина, интрига.

[изхлузи]. И най-после американците се ухитрили. Определили 500 души млади хора, с всички разположения на науката, как да стрелят с картечници, с бомби, със задушливи газове, с някакви течности, с всичко, каквото модерната наука е изобретила. Петстотин души, на които дали неограничени права, че дето намерят един гангстер, ако не иска да се подчини, да му теглят куршума. На тях цяла Америка уповава да ги избави. Уплашили се гангстерите Тия млади хора, които са подготвени и са в услуга на държавата.

Е, питам сега: Кой ще ви избави от вашите гангстери? В света тъй, както мислим, само с добро няма да се оправи. Има воюване. Вие под “воюване” какво разбирате? Ако на всяка мисъл, на всяко желание, на всяка страст не знаеш как да се справиш... Страстите биват добри и лоши, мислите биват добри и лоши, чувствата биват добри и лоши. В един момент, в следния момент ден и нощ се сменят в човека. Мнозина се спират вътре, как учил Христос. И Христос се е обуславял, Той е минал по същия път, но и Него разпнаха. Всичките лоши духове се събраха и Невидимият свят отстъпи, те Го разпнаха. Нито Пилат беше в сила да помогне, нито жена му, която казваше: “Този човек да Го не разпъваш” – никой не може да помогне на Христа. Писанието казва, че така било отредено. В какво седи силата на Христа? Христос, като се подложи на страданията и на смъртта, Той минира света със Своите мини, минира го вътре, тури жици и като излезе горе, потегли, казва: “Хайде, целият свят нагоре, крепостите лесно се превземат.”

Ако вие не знаете да минирате едно зло, как ще се освободите? Някои от вас искат да станат ясновидци. Но преди да станете ясновидци, вие трябва да придобиете едно усещане в симпатичната нервна система, която трябва да изучавате, едно чувство, което показва какви са отношенията на външния свят спрямо вас, за да знаете как да смените. Запример природата ни предпазва – ти пътуваш по планината, у тебе има известни жлези, органи, [които показват,] че ще има буря, да вземеш мерки. Ако си умен, ще вземеш мерки; ако не си от умните, ще кажеш: “Не съм разположен.” Но след това неразположение ще дойде голяма буря. Ще те вземе.

Както преди години ходихме на Витоша, един умен брат бурята го търколи, че му охлузи крака, че братята го носиха.

Казвам: Трябва да изучавате вашите състояния, как се сменят. Вие сегите и сте недоволни от окръжаващата среда, мислите, че еди-кой си е виновен, че те предизвикал. Не е виновен, който написал мъчната книга, виновати сте вие, които не четете, да разбирате книгата. Не е виновен, че някой казал някоя обидна дума. Обидната дума, ако знаете как да хванете съдържанието, грамадна енергия има. Една дума ако знаеш как да я хванеш, ти ще забогатееш. Една лоша дума ако знаеш как да я хванеш, ще забогатееш.

Сега на вас ще ви приведа един пример. Разглежда се сега един процес. Един унгарец си купува един билет от лотария. Беден унгарец, взел този билет, зашива го в шапката си и записва номера в книгата. Един ден неговата жена взела, че подарила неговата шапка на един просяк. Тогава просякът, след като носил шапката, я продал на един търговец. Обаче тегли се лотарията и вижда, че неговият билет печели 100 000 крони, близо около един и половина милион наши пари. Той веднага търси шапката, но жена му я подарила. Търси той, намира просяка, намира просяка, но просякът продал шапката. Той дава доста голяма сума на просяка да намери шапката и да я даде. Просякът се усъмнил, като намерил шапката, разпорил [я], намира билета вътре, занася шапката. Онзи отива и казва, ако някой гоиде с този билет, да не му ги дават, парите. Просякът отива с намерения билет в шапката, обаче не му дават, парите. Сега се води дело кому се падат парите. Съдиите оставили за 3 седмици да си помислят. Казват, че когато жената подарила шапката, тя подарила и билета. Той казва, че тя подарила само шапката, но не и билета. Не зная как ще се разреши. Вие мнозина сте турили билета в шапката, жена ви подарила шапката.

В духовния свят, при сегашните условия вие разсъждавате като хора отпреди 2000 години. Не съм срещал хора да мислят като сегашни. Казва: “Защо Господ създаде този будала?” Аз го виждам, този будала носи доста голямо богатство и може да ти бъде полезен. Защо Господ създал говедата? Да орат нивите на хората. Ами защо създал лечебните билки? Понеже Господ знаеше, че ще има болести – да се

лекуват. Змиите едно време хапеха наядсно, наляво. Сега целият свят току ходи да хваща тия, отровните змии, някои даже ги развъждат и със змийската отрова лекуват най-лошите болести.

Казва: сега да говорим за Божията Любов. Висока работа е то. Знание трябва. Няма да седя [и] да казвам: “Мене ми е приятно.” Един турчин, като ял, казва: “Охо, хо.” Казва, че е много хубаво. Като видял, че много искат от него, казва: “Вай, вай” – “Тежко ми е сега.” Всеки ще чете една книга, гледам, някой чел един роман или чел научна книга – важно е онова, което може да се приложи. Ама какво може да научи човек от съвременната химия? Какво може да научи от съвременната физиология, от съвременната анатомия, астрономия, съвременната математика, или съвременната музика, или съвременното изкуство – какво може да се ползува? Че аз съм художник, рисувам. Аз, когато искам да изправа една погрешка, имам известни художествени черти, рисувам, правя една черта и премахна нещо в себе си. Един художник рисува. Когато някоя мисъл не мога да я хвана, седя и рисувам. Като не мога с рисуване, започна да пея и най-после, да се разреши въпросът, някой път посред нощ стана и посвирия, попея си малко и въпросът се разрешава – то е изкуство за мене. Ще кажат сега: “Вечерно време да ставаме и да пеем, пък и да рисуваме? Не сме деца.” Че какво ще правиш? – “Ама това не го правя.”

Срещам един момък, разгневил се така, казвам: “Както виждам, ти си госта даровит, може да рисуваш. Срещнах една мома, ама такива очи не съм виждал. Ще ти платя, искам да ми нарисуваш очите, искам да имам нейните очи. Може ли?” – “Може.” Веднага се сменя неговото състояние. Завеждам го, той започва да рисува, казвам: “Гледай тази мома.” Той казва: “Че очи!” Той рисува ден, два, три. Казва ми: “Много ти благодаря, откак ми показа тази мома, не се гневя.” Като се разгневи, изгъкват в ума му очите □. Като □ гледа очите, има известни кривини, момата, която има хубави очи, като гледаш тия линии отдолу нагоре, тия криви линии действуват. Ако момата изгуби кривите линии, те губят своята сила. В природата това навсякъде се случва. Правверните казват: ти жена в очите да не я гледаш. Хубаво, с

гърба да я гледам ли? Има хора сладкодумни, аз съм слушал, има селяни, глупости говорят, но и глупостта е сладкодумна. Музикално говорят. Слушай музикална реч. Ако се спрете при един сладкодумен човек и една-две минути, ти ще спечелиш много.

Казвам: Предметно учение. Вие минавате и не се спирате да учите. Че, правете наблюдения: гледайте какви са очите, гледайте какъв е носът, устата, как ходи, как държи пръстите на ръцете, ръцете, не гледайте да го имитирате. Тия са линии възпитателни, действуват. Ако се спрете върху един човек да го разгледате, вие се спрете върху типове, които са нормални. Срещнете един тип, вижте основните черти. Ако се спрете, то е предметно учение за вас. За тази линия именно може да спрете при едно хубаво дърво, спрете се при дървото, правете наблюдения; или при някой извор, при някой река – тия кривини са много хубави, приятно ти е. Спрете се при някоя скала, има хубави кривини, спрете се при някой цвят цъфнал, погледнете тази форма, тя е хубава. То е по-елементарно.

Казваш: това е цвете, това е дърво, това е планина, това са хора – и се напъвате да разберете другия свят. По този начин никога не може да разберете света. Как ще разберете оня свят? Как ще си представите ангелски крила? Какви са тия ангели с крила? Орлови крила, гълъбови крила ли са? Какви крила туряте? Гледам, някои художници турят крила, които хич не съответствуват на ангелите. Ангелите имат крила. Ами че ангелите имат по 6 милиона крила. Шест милиона крила като пуснат в действие, бързината им е 10 пъти по-голяма от тази на светлината. Те имат спирачки на крилата, ако искат да бързат. Ако е за бързане 10 пъти, те 10 пъти по-бързо от светлината могат да се движат. Един човек може да намери начин на хода си. Един учен човек го е страх от религиозния. Най-първо казваха, че светът е направен може би преди 10 000 години. После се явява спор, как си позволяват да турят 2000 години повече. Моисей е писал, че има 2000 години, откак светът е създаден. Моисей, който писа, не беше ли човек? Чудни са хората. След туй започват 10, 20, 30 хиляди. Сега вече туриха 10, 20, 30 милиона. Сега някои турят и два милиарда и половина и не му мислят. Хубаво е,

че ние се освобождаваме. Ние мислим, каквото е писано в Библията. Какво е писано в Библията – но какво е разбрано. Какво е писал Моисей, като е писал Библията? Какво разбират съвременните учени хора? Ако е до механическата страна... Но една къща ние знаем от колко години е. Има къщи, които са от 100 години, пирамидите са от няколко хиляди години, знаем възрастта им. От нашия свят може да се определи, според старостта има начини да определим колко е стара нашата Земя. Питам: Ако ти знаеш колко е стара една къща, какво знание ще придобиеш? Зависи, ако тази къща е училище, колко хора са се записали, колко хора са живели, колко добри хора са излезли от къщата. Туй е съдържанието на къщата. Ако тази къща е скотобойна, няма никаква цена. Цената на Земята, [преди] колко години е създадена, зависи от хората, които живеят на Земята, от хората, които живеят на нея. Хората дават цена на Земята. Земята без хора няма съдържание, тя е пусто жилище.

Та казвам: Вие може да имате цена само когато разбирате Божия път, онова знание, което ще придобиете, онази умствена енергия, онази физическа енергия, която ще придобиете – то ще даде цена на сегашния ваш живот на Земята. Вашите понятия, изобщо понятията на целия свят, казва: ние се спираме върху благостта на Господа и казваме: “Господ да ни прости.” Добре, Той ще ни прости, но какво трябва? Учителят в едно училище прощава веднъж, два пъти, три пъти, но ако ученикът никак не учи, най-после учителят никак не прощава. Да ме извинят за два, 3, 4 дни, но за 100, 200, 300 отсъствия те не може да те извинят, понеже в туй време ти нищо не си учил. Ще дойдеш на опит, учителят може да те извини, но казва: “Ще държиш изпит. Ако можеш да го издържиш, има извинение, ако не можеш, няма извинение.”

Сега, единствената мисъл, която искам да ви оставя: Човек трябва да се учи да бъде господар на себе си, да влада себе си и тялото, да стане господар на сърцето си, да стане господар на ума си. То е. Земният живот има три задачи, да станеш господар: да знаеш как да мислиш, да знаеш как да чувствуваш, да знаеш как да постъпваш. То е наука, то са предмети. Всеки предмет си има свои специалности.

Какво казва там последният стих на прочетената глава? (Учителят чете:) “Но мъдростта, която е от горе, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.” Мирният човек е онзи, който може да се самовлада. После, чиста – значи неговото небе е ясно, за знание има условия. Кое нещо е приветливо? На всеки всякога дава място.

Казвам: Тия неща са необходими. Мнозина искате да станете съвършени хора, да живеете в Небето. Най-първо ще се научите да живеете добре на Земята. Ако на Земята не можете да живеете добре, и на Небето не можете да живеете. Защото, ако човек между лошите хора не може да живее, между добрите всякога може да живее. Най-първо, добрите хора не могат да търпят лошите хора дълго време. Колко време бихте търпели в главата една въшка? Колко време бихте търпели? Ден, два, три, като започне да се размножава, ще помислите малко да се освободите от тази неканена гостенка. Тя може да цитира стихове: “Люби ближния като себе си”, тя може да цитира, че трябва да бъдем снисходителни, че трябва да бъдем милостърди, не трябва да бъдем груби и т.н. Казвам: Снисходителен съм, но те пращам на училище. Десет деня като седи на главата ти, на единадесетия ден ще я пратиш на училище. После въшката ще се впрегне да оре на нивата. Тогава ще туря смешното, което не разбирате: всички тия добичета, които орат на нивата, са били въшки в главите на хората и сега, да си изплатят което даром яли, орат на нивата. Казва: това са паразитите. След това ще го турят на работа, вол ще го направят. Той е бил в своето разбиране паразит, но за да се отучи от паразитството, ще го турят на работа.

Ако имате предразположението на въшката, тя ще даде труд на вас вътре и в следващото съществуване ще бъдете на нивата, ще орете – нищо повече. Ни най-малко няма да се подобри положението. Никаква отрицателна мисъл не трябва да държите в ума си, никакво отрицателно чувство – казвам какъв трябва да бъде законът, – никакво отрицателно чувство, никаква отрицателна постъпка. Щом я направи, трябва да знае да я поправи. Че направил, нищо не значи, веднага трябва да се яви желание да се поправи.

Сега тази наука ви е необходима, за да се избавите от тия грязги сега, на които всички сте изложени. Понеже, когато умствено сме неразположени, ние вече привличаме тия същества, които имат нашето състояние, пък привличаме подобни същества от духовния свят. Ако постъпките са лоши, пак привличаме. Ние трябва да се стремим да привлечем същества от другия свят с високи идеи, трябва да имаме възвишени чувства, да привличаме тия същества да ни помагат. В постъпките си трябва да се стремим да бъдем добри, за да може да ги привлечем. Защото, ако не можем да ги привлечем от другия свят, нашият труд ще остане безпредметен, безполезен.

Казва: “Какво има в това?” Ти като мислиш добре, ще се запознаеш с разумни същества. Не можеш да се запознаеш с ангелите, ако не си умен. Всяка умна мисъл ги интересува. Всяка хубава човешка мисъл в ангелския свят [е] като хубава цвѐте, което цъфти; веднага се притичват да видят какъв е външният свят. Щом дойде един ангел в твоята мисъл, ти веднага ще се усетиш разположен, някой, който те гледа в твоята мисъл обективна, ти почерпваш в себе си тази сила. Щом те погледне някой ангел, усещаш разположение, сила, мощ, всичко можеш да направиш. Обаче направиш някоя глупава мисъл – някой от падналите ангели като те погледне, такава мъка, такава помрачение, казваш: “Да се срѐна.”

Та, от вас зависи какъв ще бъде животът ви. Всеки ден строите живота. Сутрин, като станете, наблюдавайте какво мислите, каква мисъл [се е] прѐкнала в ума [ви]. След туй казвате: “Толкова ли съм лош?” Като ме срещнете, ще кажете: “Толкова ли съм грешник?” Не е въпрос за грешници. Сега бих ви казал... Бедни хора има между вас. Нали има? Искам да ми нарисувате една картина, имам 5000 лева на разположение, ще ми нарисувате един ангел или един човек. Нарисувайте и още днес ще ги имате, след 3 седмици ще ги имате, ще имате 5000 лева на разположение. Ако ми изпеете една хубава песен, ще ви дам 5000 лева – стават 10□000. Имам други 10□000 на разположение за един скулптор, който да извая хубав бюст. Имам 50□000 лева на разположение за един научен труд за най-новите условия какви са на Слънцето, най-новите открития какви са на Слънцето. Ако някой е

беден, да се опретне да работи, и ще има. Колко души кандидати има за рисуването? При пеенето повече кандидати ще има. А какво има горе на Слънцето? Тя е много трудна работа. И действително е трудна. Казвам: Всички сте турени в един свят на големи възможности. Може да подобрите живота си, но трябва да знаете как. И като ти се каже, да го направите.

Сега някой от вас ще каже: “Как говори Учителят, сим-волистично е това.” Не, не, много реалистично. Пет хиляди лева давам за рисуване, за музика; за другите, отвлечените работи – повече. Колкото за картината и музиката – по 5000 лева. Не да нарисувате една картина за 100 лева – един вол с три крака. Някой толкоз харесал картината, че я задигнал. Тук бяха дошли ученици, които свършват училище, изнесох картината и казвам: Това е новото в художеството. Казвам: Защо този вол няма един крак? Два вола са впрегнати, единият има четири крака, другият няма. Перспективно може да има сянка, но той е така турен. Гледах, гледах, че последен курс на Художествената академия завършил художникът.

Знание трябва. С туй знание, което сега имате, никъде не можете да идете, едва ли може да излезете из къщи навън, едва ли може да прескочите границата на България. Най-малко трябва да знаете 3–4 езика. Да знаете един език както трябва. После, говорите за доброто. Ама в езика има думи, които са толкова мощни, толкова силни: ако знаете една дума да я изговорите музикално, вие можете да отворите сърцето на кой да е човек, с малко изключение. Да произнесете, веднага ще произведе цял преврат. Ако искате човек да си затвори пътя – пак с говоренето. Ако искате да си отвори пътя – пак е с говоренето. Вие ще кажете: “Как тъй?” Трябва да се понамазва колата. Но така се говори. Като говориш, трябва да чувствуваш думите. Ще говориш истината. Ти трябва да я чувствуваш, да мислиш заради* нея, да няма никаква посторонна** мисъл. Ти трябва да живееш в истината.

* заради – *диал.* за.

** посторонен – *остар.* страничен.

Сега, мисълта. Мислете, но начинът, по който мислите, е много старомоден, аз го намирам. “Но трябва да бъдем добри.” Старомоден начин е. “Ние не живеем добре.” Старомоден начин е. “Ама как пострада Христос.” Старомоден начин е. Как пострада, то е друг въпрос. Христос като пострада, знаеше защо пострада. Той казва: “За този час гоюдох.” Той знаеше. Ти поддържаш въпроса защо Христос пострада. Ами че Христос имаше изкуство. Той не беше беден в този смисъл, Той лекуваше какви ли не болести. Ние мислим, че бил беден, нямал къде глава да подслони. Но съвсем друго иска да каже Христос. Ако е за пари, навсякъде може да изкара прехраната. Той имаше изкуство в лекуването, изкуство в говора. Не само това, Той много изкуства имаше. Не може да мислим, че Той, горкият, нямал глава да подслони. Но от голямо невежество на тия хора главите нищо не разбират. Той казва на Своите ученици: “На тях говоря по този начин, понеже не е дадено на тях да разбират, но вам е дадено да разберете тайните на Царството Божие.”

Казвам на вас: Вие искате да обърнете света. На много хора в света не е дадено. Тук на вас е дадено, на вас е дадено много работа. Вие казвате, че първо светът да разбере, че после вие. Всякога във всяко общество съществуват известна група хора, които в даден случай да разбират тайните на Царството Божие. Знанието е заради* тях. А пък другите – когато техният ред дойде. Кога, то е друг въпрос. Вие не се грижете кога. Вие ги съжалявате – “Да ги обърнем, да ги спасим тия хора.” Не, първо спасете които са за спасение. И тогава вие знаете ли, че вие ще се изложите?

Един господин седи в едно американско пристанище, добре облечен, дълбоко е пристанището. Всички тичат: “Удави се човекът!”, тичат, нахвърлят се. А той бил ангажиран да обявява някаква фабрика. Показва се над водата и казва: еди-коя си фабрика еди си какви продукти продава. Всички се притичват, искат да му помагат, а той, човекът, си прави реклама. Светът е търговия. Вие влизате да го избавите, той ще каже: “От нашия магазин дрехите са най-хубави.” Научете се да ви [не] лъжат хората. Гледам, целия ден вие се занима-

* заради – диал. за.

вате с такива долапи*. Като дойгат, какви ли не работи. Дойде някоя сестра, казва: “Намразили са ме на Изгрева.” Аз не виждам никаква омраза. Те са духовни работи, от другия свят. Казва: “Не ми се седи вече на Изгрева.” Казвам: Впрегнете на работа, какви ли не чешити няма. Изгревът не е физическо място, той е състояние, един център, дето висшите духове съсредоточават своя ум. Докато те мислят, той е Изгрев. Като престанат да мислят, не е Изгрев. Докато Слънцето изгрява, изгрев е. Като залезе, не е никакъв изгрев. Под “изгрев” разбираме благословението на Бога, което има към нас. Това е изгрев. Бог е насочил Своята мисъл към нас, понеже искаме да изпълним Неговата Воля чистосърдечно, не да гледаме да отлагаме. Като чуеш една добра мисъл, още днес да я приложиш разумно, не отлагааш. Като чуя Божествената Мисъл, прилагам. Какво ще стане, нищо не мисля. То е Божественото. Сейте доброто семе във вас всеки ден. Давайте му ход на Земята, тук. Така ще се оправи светът.

Та, вие сега ще учите. Бих желал да ви видя, когато дойгат изпитанията, тъгите, скърбите, тъй да пеете новата песен (*Учителят пее*):

Много се радвам, че сърцето ми е тъжно.
Колко се радвам, че пари си нямам!
Колко се радвам, че обущата ми са скъсани
и шапката ми е пробита!
Колко се радвам, че роклята ми е съдрана!
Колко се радвам, че леглото ми не е тъй мекичко,
както трябва!

Ще кажете: тъй е цяла поезия. Аз седя и съм недоволен. Виждам, някому кракът е изкълчен – пак нея. “Не бой се, аз съм майстор”; потегля крака – оправи се. Виждам някоя сестра като дойде, плаче, казвам: Пейте, защо плачете? На сестрата четири реда сълзи текат. Казвам: Домегнаха ми тези сълзи. Да чувам песен да се пее. Друга напреднала сестра казва: “Учителю, представи си на какво се обърнах тук. Не зная, изгубих достойнството на тези, кой как мине, все мене закача, цяла група станах.” Не си представявайте това. Вие

* долап (от перс.-тур.) – *остар. и диал.* хитрина, интрига.

група не можете да бъдете. Радвайте се, че някой се очисти.
Пейте (*Учителят пее*):

Колко се радвам, че в мене се очисти!
От твоя кир ще направя тор на моята нива.

По този начин трябва да разглеждате. Трябва да разбирате. Трябва да бъдем весели. Бъдещето е да пеем.

Вие някой път си представяте духовния свят много сериозен. Сериозен е нашият свят, а духовният свят е весел. Повесели хора от хората на духовния свят няма. Весели са.

Казвам сега: Всички да бъдете весели. И по Изгрева не гръжте нищо лошо в ума си, но пейте. Попей си на себе си. Видете някой брат – каквото и да е, похвалете го в себе си, попейте му. Всеки един брат, всяка една сестра, със своята ексцентричност, която имат, то е една приятност да срещнеш един ексцентричен човек. Пък и начинът, по който говори, да ти е приятен тебе. Защото, ако искаш един учен човек, ще го намериш. Учените хора ще ги намериш. Тия хора, за да ги оцениш, трябва да ги познаваш. Сега ни най-малко не искам да ви препоръчам невежеството. Казвам: Интересувайте се от всичките хора, вижте доброто. То е цяла философия. Не да роптаем, не и да бъдем слепи за злото. Но да виждаме във всички неща онова, което Бог [търпи]. И ние трябва да търпим онова, което Бог иска да изправи. И ние трябва да го изправим. Това е цяла философия.

Когато Христос дойде при вас, какво ще мислите? Мислите, че като заплачете, и Христос ще плаче заедно с вас? Понеже Той пострада, ще каже: “Тази работа зная. Едно време и аз като бях на Земята, и Мене не Ме оцениха хората. Какво ли не говориха по Мой адрес. аз казах: “Както Ме е Отец научил, така говоря.” Той ще каже, Той ще пошепне: “Ще се оправи тази работа.”

Та, научната страна се изисква да разбирате. Вие ще се спрете, ще кажете: “Те са много мистични, аз не разбирам какво нещо е мистика.” Според мене мистиката е нещо много разбрано. Мистиката, то е разбиране. Трябва да живееш. Който не разбира, той не може да бъде мистик. Окултизмът трябва да разбира нещата. Окултист човек не може да бъде, ако не разбира. Той трябва да разбира всичките противоре-

чия, които ще дойдат. Като се поразсърди малко, да благодаря, че се е разсърдил. Всяка постъпка, която стане в живота, все ще придобиеш нещо. Няма нещо, което да се случи в живота на когото и да е от вас, да не е за ваше добро. Казваш: “Защо се случи това?” Не бутай този въпрос. Каквато погрешка и да направиш, знай, че е за твое добро. Като кажеш това, тя ще стане за твое добро. Тогава, ако ти си научил урока, не повтаряй втори път. Не повтаряй по същия начин погрешката. Втори път – нова погрешка. Всеки ден прави нова погрешка. Ако обиждаш, обиждай по нов начин. Кажеш: “Ти си вол, ти си вол.” Втория път кажи: “Ти си кон”, кажи, че си славейче, кажи, че си гълъбче, гургулица, кажи, че си ангелче. То е разнообразие. Оставете се от вашето еднообразие. После, като хвалите човека, не го хвалете по един и същ начин. Избирайте думи. Веднъж го похвали с една дума, втория път – с друга. Два пъти да го не хвалиш с една и съща дума.

Тогава, вземете го идущата седмица последните два стиха от главата на Якова: “Мъдростта, която слиза от горе, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна и нелицемерна. И плодът на правдата сее се с мир за миротворците.” Цяла наука е.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

(На поляната □ гимнастическите упражнения.)

*18-о неделно утринно слово,
гържано от Учителя
на 19.I.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

СЛУГИ НА ДОБРОТО

26 януари 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небе хубаво, ясно, звездно.

Тихо времето, меко, приятно.)

Нарядът.

5-а глава от Първо послание Петрово.

“Пета” и “трета” някой път си мязат по произношение. Те са близки. Та, “m” се сменя на “n”. Като смениш “n”-то на “m”, ти си като малките деца. Децата често, наместо да ядат зрели плодове, ядат кисели. Не дочакват да узреят плодовете. (Учителят чете главата от Посланието.)

“В начало бе Словото”

Ще ви говоря за нещо много кратко, но съществено, защото дългите работи... Гладният не обича дълго да му се говори. И на болния дълги наставления не давай. Не изваждай слабия на борба, да се бори. Разбиране трябва. Прогресивно, непрерывно разбиране и будност на съзнанието трябва. Защото човешкото съзнание не всякога е еднакво будно; някой път мъжделей. И човек много непостоянен е в своите убеждения, в своите вярвания, в своите разбирания. Непостоянен е в своята любов; непостоянен е и в разбирането на истината; непостоянен е и в правенето на Волята Божия. Първите християни са имали дълбока опитност, са казвали, че причината е: човек, той си има един враг; и казва там – Самана обхождал да намери някого, като лъв рикае, да погълне някого. Някой път вие мислите дяволът да ви срещне като някой вълк. Не, той е едно същество учено, той знае законите на човешката мисъл. И той ще ви засегне там, на

много деликатно място, тъй, отдалеч, има висша дипломация, най-висшата дипломация, с която бора̀ви отдалеч. И когато иска да ви изкуси, той ще започне с Божията Любов, да ви подхлъзне, да ви изкуси. С Любовта ще започне той. И всичките спорове стават все от любов. Ще те накара да обикнеш живота и след туй за едно парче хляб ще те скарат с другите. Понеже мислиш, че туй парче хляб ще ти даде нещо за живота – ще живееш повече. И ще те скара той.

И аз ви представям, в света има два живота: един живот на злото и един живот на доброто. Единият живот наричам низш живот. Злото е низшият живот, а доброто е висшият живот. Те се отличават. В злото силният господарува. В доброто слабият господарува. В злото слабият слугува, а силният заповядва. В доброто силният слугува, а слабият заповядва. Туй го имайте като максима. Не, като една максима. Временно туй е. Вътрешно, туй е различието. Щом искаш да заповядваш на другите, да ти служат, ти си в пътя на злото. Едно желание в тебе има да заповядваш, а другите да ти служат – ти си в пътя на злото.

То са потънкости, сега. Щом имаш желание ти да служиш и да ти заповядват на тебе, да им служиш, и да се не обиждаш, ти си в пътя на доброто. Защото, ако си силен и ти заповядват, ти всякога можеш да се освободиш, ако слабият ти заповядва. Привидно е това. Ти, силният, си господар. Но ако ти някъде си слаб и силният ти заповядва, че искаш да се освободиш, ти си на кривата страна, ти си на слабата страна. Слабият никога не може да се освободи от силния, то е невъзможно. Глупавият никога не може да заповядва на умния. То е немислимо. И лошият никога не може да стане господар на добрия. Доброто е по-силно от злото. Следователно, ако злото ти заповядва някой път, не се безпокой за това. Ако ти вървиш по пътя на доброто, трябва да служиш, ако искаш да вършиш Волята Божия.

После, в този, низшият живот има всичкото разделение; което е между хората, е същото разбиране. Даже, туй са все хора, които ги наричат набожни и лбоещи. И всичките спорове по някой път стават между хора, които най-много се обичат. И когато хората най-много се обикнат на Земята, тогава стават най-големи спорове. Като обикнеш някого,

ми заради този, когото обичаш, ще се скараш с целия свят. Едно животно е в състояние за една кост да се бори с 10 кучета. Откъде е това? За костта. То не дава костта. От човешко гледище тази кост може да струва един лев, но това куче мисли, че е цяло стежание*, цял имот. Има често братя и сестри, за една къща, направена от камъни, с години ще се съдят за дела, който баща им оставил. За някоя нива с години ще водят дело, за една педя земя ще се мразят.

По някой път вие се спорите, мислите, че живеете добре. Добрият живот си има различие. Тъй, както в музиката един пее и друг пее. Но единият пее с половин тон по-ниско, а другият пее с половин тон по-високо. Единият не взема тоновете вярно, в дадения случай отношение няма. Сега, който не разбира, ще каже: “Все едно, какво има, че половин тон по-високо, по-горе или по-долу?” Ама не е така. Ако вземеш ти онзи, верния тон на Любовта, и така последователно в този ред на нещата, ти не вземеш вярно музикалните тонове, ти ще попаднеш в грешка. Нещата няма да станат тъй, както ти искаш.

Сега, по някой път аз ви говоря за музиката само като един метод, не разбирам тази, външната музика. Ти можеш да пееш външно, заинтересуван си. Как? Принуден си да пееш. Нима онзи, когото бият, не пее? Пее човекът и всичките ноти ще ги вземе много правилно, тия понижения и повишения, всичкото взима. Тъй, както вие, когато бият някого, аз съм слушал, когато бият някого, той пее. Много хора съм слушал, тази миньорна гама, много вярно взима пониженията, бемолите много вярно взима. Или по някой път много хора могат да вземат повишенията. Плащат много добре. Дайте на един певец и почнете да увеличавате заплатата – ще видите как вярно ще взема диезите. Много вярно взима. В злото има нещо свойствено на човека. Но туй пение не е правилно. Липсва му нещо. То има сухота. И в бемолите има сухота. Може да си скръбен, сух си; може да се радваш и пак да си сух. Туй го наричат мъртвото пение. Особено тия, медните инструменти имат такова едно бездушие, няма гуша; не че няма гуша, няма живот в пението.

* стежание – *книж. остар.* богатство.

Или, човешката мисъл, и тя може да бъде суха. Няма живот. Може човек да ръкомаха ръката, за истината да говори, за Бога, за любовта, и любовта може да бъде суха. Сухотата е хубава в известни условия. Но при някои условия, ако тази сухота постоянствува, не може да има никакво растение.

Сега, за тия изключения, които у хората стават, те вървят по един естествен път. Вземете най-низшето същество на Земята, едно растение най-низшето, има два стремежа. Посейте което и да е семенце, ще видите, че в туй семенце има скрита една амбиция – да изскочи нагоре. Ти го посееш в земята, то ще изскочи един пръст нагоре – тщеславието му е един пръст. И ще се огъне. Друго два пръста ще изскочи, три пръста и ще се огъне. Някое – един метър, 10 метра, 15 метра, 20 метра, 100 метра. И някои дървета има, като погледнат човека отвисоко, то казва: “Този пигмей тук, какво се движи тук? Аз съм отгоре!” От дърветата има горделиви дървета. И често може да наблюдавате: има някои хора, като минат покрай друг, погледнат нагоре, над тях, казват: “Какво знае той? Нищо не знае.” Той погледне и мълчи. Някой е министър-председател или завзема някое високо място – той е от тщеславните дървета. Погледне на другите и казва: “Те само обикалят наоколо, но те нищо не знаят.” Обаче туй, горделивото дърво, което така гледа, и погледнеш туй, малкото същество – човекът, току дойде с брадвата и казва: “Защо ме обиждаш ти мене?” Сега тия, малките същества, са обигените, те режат дърветата. Той каже: “Онзи ден аз като те погледнах, знаеш аз какво мога да ти направя?” И започне със своята брадва и турне го на земята. Тия, горделивите дървета направили нещо и туй същество, малкото, започне да ги смирява, да му служат. Казва той: “Ще ви направя всинца ви слуги, да знаете как трябва да живеете по Бога!”

Не можеш ти да живееш щастливо в една горделива къща. Като туриш всичките горделиви дървета над главата си, те ще ти повлияят. И един ден те ще принесат нещо у тебе. За горделивите дървета ще започнеш да се съдиш, ще защитаваш дърветата. Едно време ти плачеше, искаше да ги смиряваш, а сега ти си се увлякъл за една гръсчена къща, десетина-двадесет греди, ти ходиш да защитаваш, че тази къща е твоя. Ти си станал два пъти по-глупав от дървото.

Утре ще дойде някоя буря, катурне къщата ти и всичката ти надежда, която ти имаше за къщата, отиде. Както дървото мисли, че никой не може да го изкорени, туй, малкото същество – брадвата, може да го отсече. Тъй. Брадвата дойде, задига дървото и го отсича.

Туй сравнение може да го направите. Тоест, ако ти вярваш в твоята банка, в парите в банката, ти имаш веруето на голямото растение. После, Писанието казва: “този, който стои, да гледа да не падне.” Има една опасност и за най-правоверните да паднат. Тази слабост се дължи на камъните. Видиш в някое планинско място, като минаваш, някоя канара като те погледне от върха, един километър, два километра, като те погледне, казва: “Този пигмей какво е тръгнал?” Горделиво гледа камъкът отгоре, казва: “Основа имам.” И по някой път погледнеш, един камък удари те и върне се екскурзиянтинът с наранен крак. Някой път се случва, че този камък, който иска да каже на горделивото това същество да се не качва горе, то слиза долу, да го блъсне. Той се унижава и постоянно слиза надолу в долината, разлага се на малки пращинки и навлезе в една почва. И като се върне, като се погледне, казва: “Как стана, от тази височина, дето съм на чистия въздух, слезнах в тази кал, да се смеят всичките?” Тогава човек почва да тъпче горделивите камъни. Сега камъните, които са ви цапнали, за тяхната гордост трябва да ги смирят – и хората правят пътища от тях, от горделивите камъни. И те трябва да се смирят, трябва да станат почва, да си изплащат своите прегрешения.

Та казвам: Ако имате философията на камъните, ще слезнете в долините, на пътища ще станете. Ако имате гордостта на растенията, брадби ви очакват. Следователно, от хиляди години растенията, и те са прогресирали малко. Някои от растенията са прогресирали; тези, плодните дървета са прогресирали. Видели лошата участ, която ги очаква, и почнали даром да дават плодовете си на човека. Казват: “Няма какво да ни сечеш; и ние към тебе няма да гледаме отвисоко, както едно време. Смирение трябва. А ще ти даваме даром нашите плодове, да не ни сечеш.”

Ако си едно горделиво дърво, за да се избавиш, плод трябва да даваш. Ако си един горделив камък и искаш да се избавиш, на скъпоценен камък трябва да станеш. Да се крис-

мализираш и малък да станеш, тъй че да потънеш някъде дълбоко в земята един-два километра. Че да те намери човекът, да те извади и да те носи на себе си и да те милва, ако обичаш.

Дотогава, докато гледате на нещата отвисоко и гледате само на вашите лични интереси... Всеки ден вие се молите за себе си, страдате за себе си, карате се с хората – всичко туй е една низша нишка на личния живот. Навсякъде човек е изтъкан само от нишки. И религиозните хора са пълни само от тщеславие; и като се моли някой, мисли, че много е направил; и като направи едно добро, мисли, че много е направил. Не е лошо, че мисли така. Но сравнено неговото благодеяние с онова благодеяние, което Бог прави – с хиляди и милиони години Той е давал и дава на хората Своего благословение и досега никому не е казвал: “Аз това и това направих за тебе.” А човек, след като направи десетина добрини, той ще направи една книга, цяла книга ще напише. Имаме доста светии са писали какви подвизи са направили. Често се казват подвизите на светиите, но описват се само добрите страни, а не се описват лошите страни на светиите, които те са направили.

И една книга имате там, Давид е такъв един светия. И Давид е един светия. Давид ще го намерите в православната църква с друго име, но как е станал този светия? Този светия, като бил едно време като цар, имал той един поданик в царството си, него пратил на бойното поле и го утрепаха по един политически начин, така, деликатно, без да знае никой. Жена му била много красива. Казва той: “Нали съм цар, коя съдба, аз съм закон, каквото аз върша, това ще стане. Няма кой да ме съди.” Но в гържавата му се намира и друг светия, който отива да го изобличи. Единият е цар-светия, а другият е обикновен светия. И онзи [е] по-умен. Сега, хваща го, отива, казва на този светия, Давид, казва му така: “Ти си свят човек, [а] в твоето царство не се пазят законите. В един град имаше един беден светия, който имал само едно агънце, една овчица имаше, а пък имаше и друг голям светия в града, който имаше много овци. На големия светия дойдоха гости и той не искаше да вземе едно агънце от своите агънца и да заколи, а взе агънцето на бедния светия.” Давид казва: “А, как? Кой смее така да направи? Несправедливост!” Казва:

“Трябва да се отсъди! Той е за смърт, който е направил това.”
– “Ти си – казва – този светия.”

И вие сега може да кажете, че “Това е голямо престъпление!” Но ако ти със своето поведение убиваш най-хубавата мисъл в една душа или нарушаваш едно от най-хубавите му чувства, не си ли ти онзи, горделивият човек? Може да си брат тук, от Бялото Братство на Изгрева, някой изгревчанин, може да си от православната църква, без разлика е това, някой окултист, може да си учен човек – и това е без разлика какво име носиш. Те са редовни, тия имена, които хората носят, те са временни грехи, с които ти си облечен. Ти си жена – това е само една греха. Ти си мъж – това е греха. Ти си цигулар – една греха е това. Ти си богат човек – една греха е това. Ти си председател на един съд, ти си някой виден адвокат; че си един цар, това е греха, някой голям проповедник – това е греха. Това са играчки, забавачки, забавления. В живота има по-велика цел. Тия са служби, които ти упражняваш. Че си в първото отделение, то не значи, че целия живот трябва да останеш в първо отделение, да се занимаваш само с букваря, нито във второ отделение – с читанката си, нито в трето отделение и четвърто – със своето естествознание; нито в прогимназията – със своята аритметика, нито в гимназията – със своята алгебра.

Сега аз ви навеждам на някои сравнения, които са недостъпни. Какво ще ви интересува вас, че ви пея от ария “Марта” някое парче? Ще кажете: “Я остави тая “Марта”, а запей ми някоя от старите български песни.” Кое е в дадения случай, българинът страда от една слабост – от повтаряне. Той обича да повтаря, да повтаря, та главата му побеля от повтаряне. “Заплакала е гората”, “Стоян маме си думаше”, та Стоян впрегнал воловете, биволи те си, та ги потеглил и 9 моми погледнал. И казват: “Хубави биволи има.” Биволи те хубави, но Стоян не е хубав. Биволи те охранени, хубаво теглят, натоварени по 2000 килограма, теглят. Вие не сте виждали, има такива водачи на биволи, там има такива задни шипове турени и някой път, като ги води, не искат да вървят, той като ги потегли, че тия бодове се допрат на устата, на главата, и те се обръщат. И казват: “Този Стоян!” Но този Стоян носи бодове. Той, за да покаже на хората, че като си завърти ле-

вия крак и десния, тогава биволите ще завърти. И момите казват: “Колко хубаво се върти Стоян.” Но биволите знаят какво струва това въртене.

Та, аз правя сравнение, момите се въртят от ляво към дясно, а момците – от дясно към ляво. Казвам: Горко на биволите! Няма какво да се въртиш ни наляво, ни надясно. Право ще вървиш. Щом почнеш да се въртиш, идат боговете. Не извъртай чувствата си, не извъртай мислите си. Нищо повече. Дръж своята мисъл право. Щом можеш да водиш гва бивола с ремъци, това не показва как трябва да заповядваш. Така не се заповядва. И ако искаш тебе да те харесат за твоеето знание, ако искаш да те харесат за твоята сила или за твоята красота... Че красотата, това е една мазилка в Божествения свят. И момъкът казва: “Божество е това!” Но каквото е грозотията за физическия свят, това е красотата в Божествения свят. Казвате: “Много е красива мазилката!” Един ден тази мазилка ще падне. И ще погрознее. Защо? Не е нещо съществено. Защо погрознява? Ако беше съществена красотата, тя ще остане, но тази красота не е съществена. Даже и младостта не е нещо съществено. И старостта, и тя е една мазилка. И младостта е мазилка, и старостта е мазилка. Има една младост разбрана – това е Любовта, разбрана в нейната пълнота; има една старост – това е Мъдростта, разбрана в нейната висота. Да. То е същественото. Но ако ти не разбираш старостта, в която живее Мъдростта, и ако не разбираш младостта, в която живее Любовта, ти си на кривия път. Ясно и категорично! Тогава казвам: Ти, ако не разбираш младостта, в която Любовта живее, ще остарееш и ще оглупееш. И ако не разбираш старостта, в която Мъдростта живее в своята пълнота, ти ще оглупееш и ще умреш. Нищо повече. И ще се свърши. Французинът казва: “Fait accompli”* – свърши се.

Тогава, казвате вие, какво трябва да се прави? Ще служиш на Любовта, млад като си, и ще служиш на Мъдростта, стар като си. А ще служиш на себе си... За да се избавиш от себе си, има само един начин – ще служиш на Истината. За да разбереш пътищата на Любовта, трябва да служиш на

* fait accompli (фр.) – свършен факт.

Любовта. За да разбереш пътищата на Мъдростта, трябва да служиш на Мъдростта. А за да разбереш себе си, трябва да служиш на пътя на Истината. А тази Истина е вътре в тебе. Всичките други неща, всичките други пътища, по които може да вървите, хубави са, но те са временни. Ти не можеш да разбереш Любовта, ако не служиш. Защото единственото нещо в света, което не търпи никаква заповед, то е Любовта; единственото, което не търпи заповеди, това е Мъдростта, това е Истината. Щом ти се опиташ да заповядваш на Любовта, ти ще дойдеш до най-големите противоречия; и ако се опиташ по същия начин да постъпиш с Мъдростта, ще ти се случи същото. Щом вървиш по пътя на Любовта, ще вземеш положението на един, който служи, не на един, който заповядва. Щом дойдеш да вървиш по пътя на Мъдростта, ще вземеш положението на един слуга, който служи, но не положението на един господар. Щом дойдеш до Истината – пак същото положение. И ако туй не го научиш – то е всичкото, – ти никога в Царството Божие не можеш да припариш. И казано е там в общ смисъл: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.” И казвам: Как ще се смириш? Или, ясно казано: ако не може да служиш на Любовта, ако не можеш да служиш на Мъдростта, ако не можеш да служиш на Истината, ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Туй се разбира под думата “служение”.

Казват: “Как да се смиря?” Вие разбирате смиренieto на едно дърво, което трябва да се огъне. Вие разбирате смиренieto на един камък, който отгоре трябва да падне долу на земята. То е само един образ. Но смиренieto е едно състояние, в което може да се роди най-доброто положение във вашата душа. Че, служете на Бога! Да служите с радост. Че ти не можеш да намериш по-хубаво място от да служиш на Любовта. Това е най-голямото, най-хубавото щастие, да служиш от Любов! То е най-голямата придобивка, да служиш на Мъдростта. Съзнание да имаш, да знаеш как да служиш на Бога. И после, няма по-щастливо нещо от да служиш на Истината. Свободен си там. Такова голямо удоволствие е да служиш при най-голямата свобода!

Та казвам: Тази истина по-ясно не може да се направи. И ако река да я обясня, тя всякога се затъмня. Мъчно може

да огънеш едно сухо дърво. Или, да го огънеш, има един начин, по който сухите дървета ги огъват. Ако речеш да го огънеш, сухото дърво, то ще се счупи. Можеш да го огънеш: ще го туриш във вода, да го накиснеш. Тури вода вътре, понеже водата е носител на живота; и туй, дървото, е толкова горделиво, че като изсъхне, казва: “Счупвам се, но не искам да се променя.” Защото е горделиво. Защо се пречупва? Казва: “Предпочитам да умра, ама не да служа.” А едно дърво сухо, като го туриш във водата, че се окваси и се огъне. Туй дърво, ще се пукне то, че се е огънало. Пък като те намери на пътя, ще те ухапе; като се блъснеш, ще се удариш. Ще каже: “Ти трябва да знаеш, че имаш един господар! Няма тъй да се носиш.” Или ще се удариш. Туй, горделивото дърво ще ти покаже, че не постъпваш право – ще те удари.

Туй е същественото, което човек има. Човек е едно горделиво дърво. Най-горделивото дърво в света засега е човекът. И навсякъде той само с обиди е свързан. За нищо и никакво се обидил. Обижда се, че обущата му са скъсани. Обижда се, че шапката му е скъсана. Обижда се, че не го нахранили както трябва. Обижда се, че като говори, не го оценили; че като погледне... Навсякъде се оплаква. Че, кой кого да утешава в света? Целият свят, това са горделиви дървета, ядат се едни други. Само се търпят.

Сега, като слушате, ще кажете: “Че толкова ли ние сме най-лоши хора в света?” Щом се окаляш, ти си най-лошият човек. Външно то е така. И какво трябва да се прави? Ще се оправяш; и не се каляй. И откъде иде калта? От горделивите камъни. И все-таки, за да ти пръснат главата, трябва някой горделив камък. Ти дигнеш ръка, камъкът ти удари главата. А всичките други страдания идат от дърветата. Хората се научили да се бият от дърветата. Като дигнеш ръката си, то е горделивото дърво. Блъснеш някого. Докато нашите ръце не се смирят, докато вашите камъни не станат като гумени топку... Че човек трябва да бъде гума на топка, че като го блъснеш с камък, да не му пукнеш главата. Че всяка една дума, която казваш, с която ти ще го поставиш, като говориш, какви са намеренията. Ако мисля да обиждам хората, да мислят, че аз съм нещо, не съм като тях, а те са много паднали, то е друг въпрос.

Какво е правото в света? Всички трябва да бъдем благи както Бога. Нищо повече. Моето разбиране е това. Някой ми казва друго. Не. Всички трябва да бъдем тъй благи, както Бог е благ. “Ама можем ли да бъдем?” То е друг въпрос. Можеш ли? Можеш! То е правило за мен! Да бъдеш благ като Бога. Моето правило: Благ като Бога. Еднакво ще се стремим да бъдем. “Ама не сме.” То е друг въпрос. То е идеал. Второто правило: Трябва да бъдем свършени като Него. “Ама можем ли да бъдем?” То е друг въпрос. Но трябва да бъде. Правилото е това. Идеал е това; дали ще го постигнеш или не, то е друг въпрос. Благи като Бога и свършени като Бога, и силни като Бога. Трябва да бъдем и силни като Бога. После, още какво? И мъдри като Бога!

Ама ще каже някой: “Дали ще бъда като Него?” Искам да бъда тъй, както е Той! Така да бъда и аз. И тогава, не като придобия този сила, да се състезавам с Бога. Това е неразбиране. Да се състезаваш с Бога, да бъдеш като Него, да се отделиш от Него, това е неразбиране. Да бъдеш едно с Него! Един орган да бъдеш от Бога. Всеки орган трябва да стане силен, да придобие всички качества, които тялото има, без да се зароди в него желание да излезе вън от тялото. Защото, ако излезе, тялото ще изгуби всички свои постижения. По този начин да живеем, значи да сме в онова положение, в което Бог е. Само при Него можем да бъдем щастливи. Щом излезеш вън от Бога, нещастие те очаква, очаква те безсилие и всички останали злини, които съществуват в света.

И тогава ще има живот като този на Сатаната, който се е отделил от Бога. Той се е състезавал с Бога, но е толкова горделив, че казва: “Този човек, когото Господ е направил по Свой Образ, за него нито пет пари не давам.” Ритва го настрана. Казват, че в България има светии, добри хора. Дяволът тогава се разритва между вас, иска да покаже, че нищо не струвате. Дяволът всеки ден ще ви каже в ума, че тези хора не са такива, каквито ги препоръчват. “Ама, че той знае, учен човек е.” – “Не е такъв – казва дяволът. Преди всичко той не е такъв, какъвто се представя.”

Като дойде при мене дяволът, казвам му: “Ти благ ли си като Бога?” Той мълчи. Казвам: “Колко агънца има в коремата ти? Колко агънца досега си изял?” Понякога аз го изненадвам. Дяволът минава за светия, когато иде при мене. Той

казва, че е вегетарианец, че обича да се моли, но аз го изненадвам. Намеря го вечер с шиш в ръка. Скрил се някъде вечер и пече агне, маже кебапа си. Казвам му: “Добър вечер! Доста хубава е тази храна.”

Следователно, ако вие за едно ваше кратковременно желание нарушавате Божия закон, вие сте в кривия път на дявола. Искаш да се оплачеш на Бога, казваш: “Дотегна ми светият живот, дотегна ми да се моля.” Мислите ли вие, че ако коленичите и вдигате ръцете си нагоре, това е молитва? Това е само едно състояние. Отсега нататък трябва да се учите. Молитвата е един метод да се научиш как да говориш. Тя е граматика. Духовната граматика е молитвата – нищо повече. Ако не знаеш как да се молиш, не знаеш и да говориш. Граматика е нужна. Молитвата е духовната граматика. С това разбирам, че в обикновената граматика има буквоедство, за една запетая могат да те скъсат и цяла година да повтаряш класа за една запетая, или за двоеточие, или за удивителна.

Аз съм забелязал, че и като говоря на вас, понякога в гласа ми минават някои струи, от вас поставени – че аз всичко виждам! Има една страна, която вие схващате – това е отражение на вашата гордост. Понякога вашата гордост се отразява в мене, има едно ехо, което после се отразява пак върху вас. Като говоря, чувствавам, като че аз съм горделив, а то е отражение на вашата гордост. Някой път нещо ми казва: “Защо говориш на тия будали? Нищо няма да излезе от тях, остави ги. Защо си хабиш времето? Дали ще свършат работата? Остави ги тия.”

Това е вашето състояние, аз зная това. Едно отражение, съзнаваш го. Тогава аз искам да постъпя по правилото и казвам: Ще бъда благ, както Бог е благ. И ще постъпвам така мъдро, както Бог постъпва. И ще обичам истината, както Бог е истинен. Верен и истинен е Той всякога. Защото, другояче, ти ще се разочароваш, ако мислиш, че хората могат да те обичат. Ако днес те обичат, утре няма да те обичат. Защото, ако те обичат за твоята красота, красотата ти утре ще изчезне. Ако те обичат за твоята сила, и силата ти ще изчезне. Ако те обичат хората за знанието ти, и знанието ти ще изчезне. Любовете трябва да произтича от нещо съвсем постоянно. Най-първо, не търси хората да те обичат. Ти се

учи да обичаш, без да очакваш някой да те обича. Ако Бог иска да Го обичаме, това е по единствената причина, да бъдем ние щастливи. Той не се нуждае от нашата обич, нищо повече. Единственият път, по който можеш да бъдеш щастлив, е да обичаш Бога. Ти трябва да Го обичаш. Той е Цялото. Ако не Го обичаш, ако не си благ като Него, ти не можеш да бъдеш щастлив. Защо трябва да Го обичаш? За да бъдеш щастлив. Другояче не може. Ти ще се спреш там. Друг отговор няма. Някой казва: “Защо трябва да любя?” За да бъдеш щастлив. Щастие то пък е път към съвършения живот. Ти не можеш да влезеш в съвършения живот, докато си в тъмнината. “Това е живот вечен, да познай Тебе, Единаго Истиннаго Бога.”

Та казвам: Сега ви предстои една трудна задача. По новия начин аз ви давам един метод – ще държите изпит. Ако сте по стария начин, винаги ще ви късат; ако вървите по моя, по новия начин, винаги ще издържите изпита си. Докато сте в стария път, всякога комисията ще ви къса. И светия да си, и учен да си, все ще ви късат. Защото всеки ден вас ви късат. Аз гледам, всички съвременни хора са все скъсани. Пък някога човек за пет пари съгрешава.

Вземете един светия, например, може да съгреша за нищо и никакво. Сега на ваш, разбран език ще говоря. Светията говори с една много красива мома, по Бога направена. Но веднага при него идва и друг светия. Първият вземе една особена поза. Най-първо, преди да е дошъл вторият светия, той се усмихва на момата, а като дойде вторият светия, той взима една сериозна поза. Според моето схващане това е една погрешка. Той взима една поза, с която иска да покаже, че е светия, че не се увлича, че не може да го съблазни младата мома. Това иска да покаже пред втория светия. Че, той се е съблазнил вече. Съблазанта седи в това, дето иска да се покаже. А в него ни най-малко не трябва да има желание да се покаже, че е светия. Като дойде вторият светия, първият трябва да се усмихне и да каже: “Както виждаш, закъсахме я.” Къде е смиренето сега? По-добре да се постави в положението на закъсал човек, отколкото да се постави като един благочестив човек, което не е вярно. По-добре да се смири и да признае, че е закъсал, да каже на другаря си: “Както виждаш, при такава мома човек не може да не закъса.”

Това зависи от сърцето вътре, а не от външната обстановка, от мисълта. Има нещо тайно в сърцето. Каква е моята скрита мисъл, която Бог вижда? Бог търпи нещата, но ние по който начин не можем да изменим закона на Любовта. Или, ако аз съм един светия, като дойде при мене този брат, ще му кажа: Аз намерих тази професорка, светия е тя. Наскоро е слязла от Небето, но понеже съм невежа в тази работа, повиках я да ми предава уроци. Понеже усещам, че има една слабост някъде, тя ми преподава първите уроци – че като гледам на красивите работи, да не се съблазнявам. И понеже тя едновременно е предметно учение за мене, професорка е, да не се съблазня в нея. Не е грехота, че я гледаш, но грехота е да я пожелаеш. Щом пожелаеш да имаш красотата на момата, ти вече си съгрешил, ти си в пътя на греха. Ти се радвай, че тя е красива. Не желай да бъдеш красив като нея – нищо повече. Двама души не могат да бъдат еднакво красиви. Ако единият е красив, другият ще бъде грозотия. Как мислите вие, в една картина сенките имат ли някаква цена, изпъкват ли така, както изпъкват линиите на веждите, на носа, на устата? Профилът, който изпъква, както и светлите страни на лицето, те са важни. И днес всички хора обръщат внимание на светлите страни, а не на тъмните. Тъмните са само за фон. Казвате: “Колко хубаво, колко светло е лицето.” Защо? Турена е някаква сянка на лицето, за да изпъкне светлото.

Сега тук се изисква голямо внимание. Защо? Да не би моята реч може да бъде толкова гореща, че да попари листата ви. Има една опасност. Аз не ви говоря за морал, защото, според мене съвременният морал, това е безморалие. Целият човешки живот, с всичката му възможност, аз го виждам, той е пълен с нечистота. И всичко това трябва да се филтрира. Не че водата е развалена, но тази вода трябва да мине през филтър, да се филтрира. После, тя трябва да мине през няколко филтри, свършено да се освободи от всички ония вещества, които не са свойствени на водата и да остане водата сама.

Нашият живот също трябва да се освободи от всички мътилки, които сме събрали. И развитието е един процес да се освободим от неща, които не са свойствени на живота. Защото няма някой от вас, който да не е страдал. Щом страдаш, значи има една мътилка в тебе. Всяко страдание се дъл-

жи на нещо чуждо в човека. Може да не го знаеш, но си недоволен. Това е една мярка. Чуждо има в тебе. Може да не знаеш къде е това, но един ден си неразположен – мътилка има в тебе; недоволен си – има нещо чуждо; но щом се освободиш от мътилката в себе си, колкото микроскопическа да е била тя, радостта ще дойде. Радостта е признак на това, че си видял една капчица на Слънцето. Като видиш тази капчица, като роси, която отразява слънчевите лъчи, ти се радваш на чистотата на тази капка. Ние всякога се радваме на онзи живот, на малките капки в живота, които отразяват чистотата. Това значи радост. Като виждаме, че сме се окаляли, това е вече скръб. Ние скърбим за окаляните капки и се радваме за пречистените капки. Това трябва да знаете.

Та, сега ви давам три филтъра: ще филтрирате вашия живот чрез Любовта, ще филтрирате живота си чрез Мъдростта и най-после ще го филтрирате чрез Истината – както вие разбирате. Какви са правилата на църквата, на този, на онзи, всичко това турете настрана. Хубави работи са те. Но казвам: За всичко това се иска един филтър. Няма в света друг филтър, чрез който ние можем да филтрираме живота си, да го пречистим и да бъдем благоугодни на Бога. Не мислете, че с вашите молитви вие можете да умилостивите Бога. Той е буден, когато вършим Неговата Воля. Той е в съгласие с нас, когато нашата воля е в съгласие с Неговата Воля. Ние трябва да имаме предвид всякога Славата Божия. Аз да мисля за Бога, а Той да мисли за мене. Той да ни въздава, както Писанието казва: да ни въздигне Бог. Ако Бог не те въздигне, никой не може да те въздигне. Сами можете да слизате, но сами не можете да се въздигнете. Сам по себе си човек не може да се въздигне. Семето го въздига Слънцето. Топлината и светлината въздигат Слънцето. Дървото също Слънцето го въздига. В него има желание само, стремеж, а Слънцето е, което го повдига.

Следователно по същия начин и ние растем – по единствената сила на Божията Любов, която ни въздига. И ако имаме любовта, ще се повдигнем, ще растем в Божията Слава. Ако нямаме любов, не можем да израснем. И планина да си, пак е потребна Божията Мъдрост – силата на Бога ще те повдигне до планината. Ако Божията Сила те повдигне, ти планина ще бъдеш; ако не те повдигне, ти в долината ще

бъдеш. Синовете Божи не трябва да служат на дявола. Можете да имате познанство с дявола, можете да ходите на лекциите му, слушайте го, разбирайте се с него, но не му служете – нищо повече. Макар и десет торби със злато да ви дава, нито един килограм заради него не пренасяйте. Не пренасяйте нито съчка.

Една сестра, като слушала лекцията ми, се обезсърчила, казва: “Колко мъчно се разбира това, което Учителят казва. Как да живеем? Ние не знаем.” Казвам на тази млада сестра: Ти не си разбрала. Младият трябва да си бъде млад. “Ама, този да не погледнеш, онзи да не погледнеш. Какво да правиш? Все на земята да гледаш ли?” Не, това аз не съм говорил. Навсякъде ще гледаш. Ще знаеш, че на една фотографна плоча не се снемат две картини едновременно, а ти на една плоча снимаш едновременно десет картини. “Много замотана е тази работа.” Ще гледаш, злото не е в гледането. В какво седи злото? Хората обичат дявола повече, отколкото Бога. Там е злото. Злото седи в това, че ние обичаме себе си повече, отколкото Бога. Ние обичаме себе си повече от ближния си. Или, ако обикнеш ближния повече от себе си, пак си в пътя на злото. Обичай! Да обичаш така, но в твоята обич да не се заражда никакво изкушение.

Ето, да ви дам един пример. Ако вървя с една конска кола, която няма яеве*, и ако искам да направя добро на един беден човек, по никоя начин не бих го качил на своята кола. Защото, като слезе от колата, той ще каже: “Разтърси ме.” Според мене, аз ще направя едно зло. Аз ще го оставя по-добре да върви пеш и с това ще му направя едно добро. Ако го туря на колата, той може да спаси време, но не съм направил истинско добро. Разбирам да направя добро, ако двата крака на един човек са счупени, тогава съм му направил половин добро, като го кача на колата си, но тогава трябва да туря десет яя на колата си. И при това положение пак ще се оплачеш. Колкото леко и да те пренеса, пак ще се оплачеш, че много съм те раздрънкал, разтърсил. Ще кажа: “Ще ме извиниш, колата ми няма 20 яя.” Ако продължаваш да се оплакваш, ще кажа, че много съжалявам за това. И ако втори

* яй (тур.) – нар. пружина за кола, ресор.

път счупиш крака си, ще намеря кола с 20 пружини. По-добре да те возя в моята десетпружинена кола, но когато краката ти не са счупени. Всеки човек, който не знае как да обича, краката му са строшени. Всеки човек, който не знае как да работи с ръцете си, ръцете му са строшени. Всеки човек, който не знае как да говори с езика си, езикът му е строшен. Всеки човек, който не знае как да гледа, погледът му е строшен. Всеки човек, който не знае да разбира работите, неговата мисъл е строшена. Това разбирам, така виждам нещата.

Да се учиш от хората трябва. Като погледнеш хората, да ги съжаляваш. При всички случаи те трябва да дойдат до едно пълно разбиране, да изпълняват Волята Божия, да служат на Бога, да бъдат готови на жертва, не за себе си, но за ближните си. Да се жертвуваш за себе си, това е безпредметно. Даже и за ближните си да се жертвуваш е безпредметно. Какво ще се жертвуваш за един пияница, който цял ден пие? Какво ще се жертвуваш за един млад момък, който мисли само да се облече, да отиде да се продава на младите момичета? Или какво ще се жертвуваш за една мома, която мисли само да се въздигне, да прави реклами, да завърти ума на този или на онзи момък, да въздиша по нея?

Аз виждам много хора, които въздишат. Те не знаят какво нещо е въздишката. Така трябва да въздишаш, че никой да не те знае. Така да скърбиш, че никой да не подозира твоята скръб. Аз наричам истинска скръб тази, при която никой да не подозира твоята скръб. Това е майсторлък, да знаеш как да въздишаш. Това въздишане е толкова музикално, че никой не подозира твоите въздишки. Сега гледам, толкова силно въздишат хората, че моите уши без малко да се пръснат, тъпанчето едва издържа. Тогава аз турям памук в ушите. Като взривове са, толкова силни са тези въздишки, че трябва от време на време да турям по малко памук, да не се пръсне тъпанчето ми. Аз не искам да не въздишате, но никой да не чува вашето въздишане. Плачете, но никой да не вижда плача ви. Плачи така, че всички хора да се веселят от твоя плач. Защото всеки иска като актьора, като плаче, и другите да плачат като него. Не желай хората да плачат като тебе. Плачът е хубаво състояние. Аз наричам плача изкуство. Според мене плачът е учение да знае човек добре да изтрива

прозорците си, с такива кожени парчета, че да почнат да скърцат прозорците. И като погледнеш през прозорците, предметите стават ясни.

Скърбта винаги трябва да произвежда топлина. Когато някой скърби, аз считам, че у него е настанала зима и той запалва собата* си. Казва някой: “Много скърбя.” Така е, зимно време е, все трябва да запалиш собата си. “Какво трябва да направя?” След три месеца ще излезеш навън. Като гойде пролетта, през лятото ще излезеш и скърб няма да имате. Тогава няма защо да гори собата.

Това сравнение мъчно можете да го разберете. Сравнения и да се дават, мъчно могат да се разбират. Ние имаме желание, когато се проповядва, това подразбира, че има нещо в света, което иска да пренятствува на желанията ни. Не е въпрос да ядеш, но малко трябва да ядеш. Ако преядеш, ще страдаш. Учи, но малко учи, хубаво учи. После, бъди винаги доволен от малкото, което имаш. Бъди доволен от малкото, което всеки ден се дава. Не повтаряй нещата, но бъди доволен. Не желай да имаш много богатства, но желай да имаш толкова, колкото е необходимо. Втория ден да се удвои, да се утрои, но всякога колкото ти е необходимо. Когато приемаш, да има едно изтичане навън. Не задържайте нещата за дълго време в себе си. Какво значи да не ги задържате? Ако за дълго време задържаш храната в стомаха си, ти ще го повредиш. Ако за дълго време задържаш Божията Светлина, ти ще се повредиш. И ако за дълго време задържаш Любовта, ти пак ще се повредиш.

Как ще разберете това? Това са дълбоки работи. Щом ти желаеш нещо в себе си, ти си се обезверил. Остави любовта в тебе да проникне. Ти не дели любовта. Щом се опиташ да делиш любовта, ти ще направиш прегрешение. Запример ти искаш само да докоснеш дрехата на един светия. Защо? В тебе се ражда желание да пипнеш дрехата му, да пипнеш и космите му, да пипнеш и ръката му – тези желания не са лоши, но с това ти грешаш. В това няма никакъв грях. Грехът е в пожелаването. Бъдещите резултати са лоши, защото в тебе има една користолюбива мисъл. Ти не си доволен само

* стба (от унг.) – диал. печка.

от пипането на грехата, от пипането на космите му, затова после искаш ръката му, искаш да го целунеш, какво ли не.

Тия работи не са лоши, но те говорят за неразбиране на живота. За да разбереш един човек в Божествения свят, трябва разбиране. Като се обикнат двама души, те ще се слейт един с друг. Тези двама души стават една душа. Пък всички души като се обикнат в Господа, ще станат една голяма душа. Като им дотегне това състояние, ще почнат да се отделят една от друга и като им стане мъчно, отново ще се съберат.

Какво ще разберете сега? Това е една съвсем неразбрана идея. Човек съвсем ще се обърка. И ще каже тогава: “Какъв смисъл има животът?” Аз не съм против това, което сега става, но съм против начина, по който сега животът се подобрява. Тия, щастливите моменти са кратки. След всеки момент на щастие, нещастие то е десет пъти по-голямо. Запример направиш една малка погрешка – видиш момичето на един богаташ, плеснеш го малко, закачиш го, но дойде бащата и за това пипане с ръката удари ти десет тояги. Питам: Това пипане струва ли си? Казва бащата: “Не го пипай. Защото десет тояги ще ти наложа.” И след това десет деня наред трябва да ти турят компреси. Питам: Има ли смисъл да погладиш това момиче? Не го бутай. Задоволи се само с гледане, с усмивка, а се откажи да пипаш. Защото не е умно това. Това е само едно изяснение. Има такива процеси в душата. Дяволът ще те постави на такива изкушения, ще ти каже: “Бутни го.” И после три седмици наред ще има компреси.

Няма някой от вас, който да не е налаган. Вие сте толкова налагани, при това аз виждам колко сте неподатливи. И после считате това за гордост. Кой от вас не е налаган? Не бутай. Писанието казва: “Не желай!” Има неща, които никога не трябва да пожелавате. Желай онова, което е потребно за твоята душа. Желай да имаш Любовта, да бъдеш в съобщение с нея – ти да ☐ слугуваш. Желай да слугуваш на Мъдростта, на Истината. Ти можеш да бъдеш щастлив само тогава. При това положение вие ще добиете онази красота, сила и знание, които никой не може да добие. И тогава ще се създадат между вас тия правилни отношения, които желаете. Казвате: “Как ще ги придобием?” По този път, по който сега вървите, е непостижимо. И хиляди години да желаете това, пак няма да постигнете нищо. Хиляди години наред да

се събирате на общества, не че нищо няма да постигнете, ще прогресирате по малко, но това ще бъде дегизирание, както правят онези момци, които си турят белило и червило, да бъдат хубави само за един ден. Или ще бъдете като онази красива мома, която, като се явите при нея, нахранени с чесън, веднага ще отиде белилото □. От чесъна всичко ще се развали.

Сега да се върнем към същественото. Два живота има в света: животът на доброто и животът на злото. Единия живот, на доброто, го наричам живот на sluгуване, а другия живот аз наричам живот на господаруване. Според мене засега откажете се от живота, който носи господаруването и приежете живота на sluгуването. Такъв е моят съвет. Пък, ако имате някакво ваше мнение, можете да го опитате. Защото, не че не знаете как трябва да постъпите, но не искате. Казвате: “Какво ще стане с нас, ако се откажем от господарството си, да станем слуги, да изгубим своето достойнство?” Човек не може да влезе в Царството Божие, ако не изгуби своето достойнство. Ще се запознаеш с горделивия камък, който трябва да слезе долу, да стане на пръст, че от него да излязат соковете, да влязат в плодовете. Ще кажете тогава, че и от камъните може да излезе нещо. Както казва Христос на онзи дух на изкушението, че не само с хляб от камъни може да се живее, това значи: не е гордостта, която може да даде смисъл на живота. Това е дълбока философия. Но мнозина не разбират това, те са профани. Думата “профан” не е българска. Заблуждение е да се мисли, че от камъните всичко излиза. Ако можете да направите тия камъни на хляб, всичко ще имате. Така е казано на Христа. Но Христос отговори: Не само с хляб може да се живее, но от всяко разумно, разбрано слово. Не е силата, с която можеш да превърнеш камъните. Ти можеш да ги превърнеш. Не е мъчно да превърнеш камъните в хляб. Лесна работа е тази, но всеки, който яде от този хляб, той ще умре. Онзи хляб на живота Слово, който го яде, той ще живее.

Казвам: Запазете сега в ума си едно нещо само, а другото оставете настрана. Да остане в ума ви мисълта: господари или слуги на доброто или на злото. И после, трите метода: да sluгувате по метода на Любовта, да sluгувате по метода на Мъдростта и по метода на Истината. И това е цялата

лекция. Другото, което съм казал, оставете настрана. Като че не съм го говорил.

И тъй, три неща да останат сега, които са щастливи, и две – нещастни. Значи, всичко пет неща. Господарят и слугата са нещастните. Тогава, за да превърнете числото 2, което е нещастно число – това са коментариите, – за да направите числото 2 щастливо, трябва да служувате на числото 1, на Доброто. Ще станете слуга. Слугата е щастливо число, господарят е нещастно число. Вторият метод пък: за да станете син или чадо на Бога, вие трябва да знаете да служувате на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Само тогава можете да станете чада Божии. Щом не знаете да служувате, никога не можете да станете чада Божии. Та, казвам ви как да станете синове Божии и как да се научите да превръщате нещастните числа в щастливи. Понякога някой е господар, но от слуга можете да го направите господар. Това е изкуство. Ще служуваш на числото 1 – на Доброто. Доброто е числото 1. Злото пък е числото 2. Понеже мъжът стана жена, той съгреши; и понеже жената стана слуга на мъжа, и тя съгреши. Следователно ще престанеш да си жена и като жена ще престанеш да служуваш на мъжа – нищо повече. Сега ще объркате тази работа. И това забравете сега. Защо? Защото сегашният ви живот ще отиде.

Сега, слуга на Доброто. Това е ясно. Не господари на злото. Синове на Бога с методите на Любовта, с методите на Мъдростта и с методите на Истината! Това пожелавам на всинца ви да го приложите. Това е едно учение, което е вярно сто и едно на стоте, без никакво изключение. Това е моето учение. Това е едно чисто учение, от което ще имате резултати.

7 ч сутринта без 25 мин

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*19-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 26.I.1936 г., 5 ч сутринта
София □ Изгрев*

СИЛНИЯТ ОГЪН

*16 февруари 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небе ясно, чисто, звездно.
Времето приятно, ведро.)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”
10-а глава от Послание към Римляном
“В начало бе Словото”*

Има въпроси, които са мъчни за разрешение. Вземете, въпросът за вярата е въпрос неразрешен. Въпросът за право и криво, това е въпрос неразрешен. Постоянно го разрешават и въпросът остава неразрешен. Въпросът за любовта, и той е въпрос неразрешен. Има въпроси, които задаваме, [които] са въпроси неразрешени. Всеки казва, че вярва, но дойде до едно положение, дето неговата вяра не му помага. Сега, де седи погрешката? В разбирането. Щом вярата не ти помага, ти вече имаш едно материалистическо разбиране за вярата. Сегашните хора казват: “Важна е прехраната.” И мислят, че ако си уредим прехраната, всичко ще ни бъде уредено. Отчасти е така, но може нашата прехрана да се уреди и пак има нещо ненаредено. И след като се уреди прехраната, пак има недоволство. Има нещо в нас, което не се задоволява от яденето.

Иде и другото противоречие. Някой казва: “С тия въпроси няма да се занимаваме.” Но човек, макар и да не се занимава, пак ще се намери в трудно положение. Лятно време, когато времето е топло, казвате: “За зимата аз не му мисля,

да бъде каква да е лоша зимата, аз не искам да мисля заради* нея.” И нищо не приготвяват за зимата. Като дойде зимата, стегне го студът и той се лута насам-нататък, ходи от къща на къща, иска гръвца. Лятно време казва: “Не ме интересува, зимата, тя ще мине и ще замине.” Като дойде зимата, вижда, че докато си замине зимата, тя е трудна.

Има в природата един начин на разбиране, аз го наричам: той е здравословен. Вчера този майстор, който полируваше този стълп тук, че го питам: “Как знаеш, че стълпът е завършен и не трябва повече да се полирува?” Казва: “Като го попишна с ръката, аз познавам.” Е, по какво го познава? Аз си тургам ръката на стълпа, казвам: “Значи, като пипнеш, ти вече разбираш?” Питам го кои места са завършени. Той ми казва: “Половината стълп е завършен, горната половина, а половината отдолу не е завършена.” Отивам, пипам горната половина, пипам и надолу и намирам една разлика. И аз намирам: горната е гладка, няма никаква грапавина, всичко е загладено по нея. Като пипам долната половина, тук-там има грапавини.

Та казвам: Тъй като гледаш, и във вярата има грапавини. Вярата, която има грапавини – малки, микроскопически работи, като пипнеш, има грапавини, – с такава вяра, на грапавини, работата не върви. Една малка грапавина може да ви спъне. Една малка грапавина винаги ще произведе едно малко съмнение. А едно малко съмнение често причинява големи вреди. Човек в силна буря не трябва да се разколебава. Щом се разколебаеш, вярата ти е слаба.

Сега вие имате опитността, вие вярвате, някой път сте решили да идете на екскурзия до Витоша. И мнозина казват: “Ще идем на Витоша”, но имате пред вид, че времето ще бъде хубаво, Слънцето ще грее. Пригответе си раницата, но щом станете сутринта, излезнете и виждате, че времето е мрачно и почва да ръми, да ромоли дъждец и някои се разколебават и казват: “Кой ще ходи, дъжд ще има, ще ни наваси. Хайде, ще отложим за друг път.” Значи, малко външното време разколебава вашата вяра. Вие не ходите със знание. Вие имате само временно разбиране. Туй време ви опитва.

* заради – диал. за.

Може, ако идете на Витоша, целия ден времето да бъде хубаво. Но вие си предполагате, че ще имате мъчнотии. А може да се случи и обратното: като тръгнете, времето да е хубаво, но към обяд се развали, завалява дъжд и ви навкуси. Казвате: “Как тъй? На хубаво време тръгнахме, а ни навкуси.”

Питам: Ако времето е хубаво и ако времето е лошо, де е вината? Ако нещата не стават тъй, както ние искаме? Апостол Павел като разсъждава, че евреите не повярвали, понеже искали да възстановят своето право, своята вяра. Смесили своята правда с Божията Правда. И наместо да възстановят Божията Правда, искат да възстановят своята правда. Почти тези са причините, не само евреите, но между вас има много евреи. Вие често смесвате вашата правда с Божията Правда. Казвате: “Туй нещо защо стана? То не е право.” Понеже вашите работи не се оправят, не вървят тъй, както вие искате, казвате: “Той, светът, не е оправен, Той, Господ...” и веднага се разколебавате. И ставате неразположен духом. Казвате: “Аз вече имам друго верую.” Е, какво е вашето верую? Едното верую – в Бога, а другото верую – в себе си. А да вярваш в себе си, ти тръгнеш, вярваш в себе си и пак не върви. Питам тогава: Евреите, които исках да възстановят своята правда, какво спечелиха? От 2000 години няма народ, който да е тъй лъшкан, както евреите. И ако е за твърдоглави хора, те са по-твърдоглави от българите. Две хиляди години умът им [не] е дошъл – искат да възстановят своето право. А то не може да бъде. Защото Бог е създал света и правото на никой човек не може да бъде, няма да бъде, а ще бъде Божието право.

Та казвам: Когато има противоречие в живота, вие ще търсите причината в себе си, а не в Провидението. Ако нещо не ви върви в света, причината е вътре във вас. Ако нещо не ви върви, причината е в баща ви, в майка ви, в чичо ви, в народа, в хората, в обществото, но ни най-малко не седи в Бога. То е човешка работа. И ако така разсъждавате, най-големите мъчнотии може да разрешите. Ще дойде светлина.

Нещата се разрешават по два начина. Ти като вярваш, че всичко, каквото Бог е създал, е съвършено... Бог погрешка не може да има. Туй трябва да бъде основното верую. Щом допуснеш най-малкото, че Господ е допуснал една погрешка,

ти си в кривия път. Значи ти, несъвършеният човек, ще имаш мнение за Съвършения. Несъвършеният намерил несъвършенството на Съвършения.

Сега, възможно ли е туй? Или, другояче да ви го туря: Възможно ли е плодът да храни дървото? Кой храни дървото? Плодът ли го храни или дървото храни плода? Дървото е, което храни плода. И не крепи плодът дървото, а дървото крепи плода. Може някой плод, някоя ябълка да мисли, че тя като седи горе на дървото, че от нея зависи щастие то на цялото дърво. Така може да мисли ябълката, но това не е право. Дойде вятърът, подухне клонищата, дървото остава, а ябълката падне, капне. И когато ти искаш да възстановиш своята правда, дойде вятърът; и ако те бутне и ти паднеш долу на земята, туй показва, че ти криво си мислил. Щом се спънеш в живота, щом си изгубиш мира, щом изгубиш равновесието, ти мислиш криво. Както и да се оправдаваш, криво мислиш. Може да цитираш някой философ, нали? И той е философ като тебе. Ама, едн-кой си влади́ка. И той е като тебе. Ама, едн-кой си проповедник. И той е като тебе. Баща ти, майка ти, всичките тези все са в заблуждение. Нищо повече.

И тогава, откъде се ражда противоречието? Понеже ние някой път, когато искаме да станем като Бога, тогава ние ще родим това, което не е. Бог винаги е прав, Бог винаги прави това, което е. А ние, като искаме да станем като Господа, ставаме туй, което не е.

Когато Господ направил дявола, та на него му дошло на ума, че и той може неща да направи като Господа. Понеже и той искал да направи нещо, което да се отличава; гледа, Господ всичко направил, а той най-после измислил и направил лъжата.

Питам: Какво е допринесла лъжата в света? Аз бих сравнил (сравнението наполовина няма да е вярно): лъжата, това е една празна торба. И надута с нечист въздух, като някоя гайда. И те я продават за брашно. И питам: Като вземеш този чувал, съдрания чувал, така, с този нечист въздух за храна, какво ще придобиеш от него?

Питам тогава: Отде му е хрумнало на дявола, защо му трябва да създава нещо? И такива легенди има много. Когато

Господ създал дявола, че излезнал от Небето, понеже го напуснал, той направил един свят. Тя, легендата, казва – според една богомилска легенда, – че сегашният човек е направен от дявола. Не. Но Господ направил един човек и дяволът направил друг човек. И два вида хора има в света, според легендата. Господ направил един вид хора и дяволът, и той направил един човек, като Господа, и той се движил както Божите хора, всичко имал, върви, само че душа няма. Та отишъл дяволът, примолил се на Господа да даде малко душа на неговите хора. Та, има малко ортаклък. Господ дал душа. И казал тогава така: каквото спечелят тия хора, наполовина ще бъде за дявола, а половината за Господа. А има едни хора, които са направо от Господа направени. Дяволът там няма нищо. А има някои хора, които са наполовина от Господа и наполовина от дявола.

Та, най-първо всички вие трябва да се освободите от дяволския човек. Ортаклък има. Та, понеже времето вече е изтекло, ще ликвидирате с този договор, няма да правите нов договор. И всичките ви мъчнотии в живота произтичат от ортаклъка, който имате с дявола. И да ви кажа сега къде е този ортаклък. Що се ражда от ортаклъка? Лъжата. Случи се някой път, че някои млади се оженият, та нямат деца – и дяволът си работи. И тогава майката, като обещава, казва: “Господи, ако ми дадеш едно дете, ще го посветя на Тебе.” И Господ я послуша, даде □ дете. Но след като поизрасне туй дете, тя иска да го откупи от Господа. “Посветих го – казва – на Господа, но туй дете на Господа не Му трябва.” Казва: “Господи, туй дете не Ти трябва, наместо детето, ще Ти посветя един вол, за Господа. Наместо детето, с вол ще направя един курбан.” И веднага ще освободи сина си, да не е на Господа.

Сега, по някой път във вас има стремеж да служите на Бога – то е майка ви, вече е направила този договор с Господа. Защото, за да живеете вие, непременно трябва Господ да даде известно благословение. Но щом станете вие духовни, дойде дяволът и ви каже така: “Слушай, ти можеш да се откупиш от Господа.” Да обясня мисълта си. Един американец така майка му го обещала, да бъде проповедник, да проповядва християнството. Той като израснал, тя казала:

“То човек може и друг занаят да хване и да служи на Господа. Ти стани търговец, че ще печелиш пари, ще помагаш на бедните, ще правиш църкви” и т.н. И той послушва. Отива в Австралия, 20 години се е занимавал с търговия, спечелил, вече си ликвидирал сметките, но дохожда една криза и залича всичкото му богатство и той става пак голтак и връща се. Започва работата, проповедник да става.

Българите са много умни, казват така: “На млади години служи на дявола, а на стари години – на Господа.” То е пак същото. Казват: мой, младият, нека си поживее, да си походи малко по широкия свят, да не е ограничен, че като остарее, вече на 60–70 години и няма какво да прави, тогава ще се моли, ще ходи и ще проповядва и всичко ще прави.

Сега, мнозина мен са ме питали: как трябва да проповядва човек? Казвам: Идете при някой извор, при някоя чешма и попитайте как проповядва тя. Казвам: Аз разбирам един Божествен начин – иди при чешмата и тя ще те научи как да проповядваш. Има такива чешми, които са с ръчки; хванеш ръчката, теглиш нагоре-надолу ръчката, тя проповядва: пфу, пфу, пфу, и водата тече. Спреш ръчката и спре се и проповедта. На една машина, тургат огън в нея, човекът се качи на машината, пфу, пфу, и машината върви. Дойде някъде и машината спре, не проповядва. Казвам... Когато някой пита как да проповядва, казвам: гва начина има. Ще проповядваш като една чешма, която непрестанно, непрерывно върви; и като спиш, и като ядеш, навсякъде ще проповядваш, няма да млъкнеш; и като заминеш за другия свят, пак ще проповядваш; и като се връщаш, пак ще проповядваш. А другият начин е човешкият. Посвириш малко с цигулката, умориш се, оставиш я, сложиш я. Казваш: “Не свиря вече.” Или ще поговориш малко, един час. Да кажем, аз ще ви говоря един час и ще ви напусна, ще ида горе и казвам: “Стига на тях.” Това не е проповед. Ако ме разбирате и приложите онова, което сте разбрали, то трябва да бъде много малко. Не се изисква много време проповед.

Сега аз ви проповядвам, защо ви проповядвам много? Защото вярата ви е слаба. Защото, ако бяхте от учениите, ако имахте силна вяра, 5 минути щеше да бъде достатъчна тази проповед. А другото време какво щяхме да го направим? Вя-

рата е за вас. Тя не е за другите. Имайте пред вид, че когато се говори за вярата, то е нещо изключително само заради вас. Когато говорим за любовта, тя е изключително само за вас. Когато говорим за истината, тя е нещо изключително само за вас. Така трябва да разбирате. Щом ти мислиш за любовта – как да обичаш другите хора, ти ще се разгвоиш. Ти не си опитал любовта, а искаш да знаеш как трябва да обичаш другите хора. Ако искаш да знаеш как трябва да обичаш другите хора, ще отидеш при Бога, ще видиш Той как ги обича, да се научиш. Нищо повече! Никой в света не може да ви научи. В света не зная дали има друг, който може да ви покаже как трябва да се обичате. Ако искате вие да се научите как да обичате, ще идете при Бога, от Него ще видите. Той е Изворот, оттам ще научите. Може да идете и при хората, но то ще бъде една щерна*. Може да видите някой колар как кара воловете си, но те са временни работи. Онази истина, която трябва да научите, при Бога ще идете.

Сега, другото положение. Хора, които нямат тази вяра, казват: “Къде ще намерим Господа?” Господ не се намира. И Писанието казва: “Намериха Ме тези, които не Ме търсеха.” (10 гл. Посл. к Римляном, 20 ст.) Противоречие има в Писанието – намерили Господа тези, които не Го търсели, а пък тези, които Господ търсел, те не Го намерили. Тъй е, Писанието говори: тези, които Господ не търсел и които не Го търсели, те Го намерили; а онези, които търсели Господа и Господ които търсел, не Го намерили. Е, как ще си го представите? Аз го обяснявам по следущия начин. Ти ходиш на училището, а не учиш. Идеш на училище, когато учителят разправя, ти си мислиш за съвсем други работи и казваш: “Аз ходих на училище ден след ден.” А не слушаш. И излезнеш без познания. А някой не ходи на училище, но чете, учи. Той вземе една книга и бий си главата, няма учител, но работи. И този човек, който не е ходил на училище, но има знание повече от онзи, който ходи и слуша, а нищо не е учил.

Сега, аз не искам да изпаднете... Като ви приведох тази легенда, ще кажете: “Ние от кои сме? Дали от тези, които

* щерна (от лат.-гр.) – *остар.* съд или басейн за събиране на гъждовна или друга вода.

Господ е създал, или от онези, които дяволът създаде, че ортаклък има?” Писанието казва: “Роденият от Бога грях не прави.” Значи трябва да годем до едно положение да се родим отново от Бога, да нямаме ортаклък от дявола. Да се роди човек. Тогава неговата вяра ще бъде съвършена. Дотогава, докато не си се родил от Бога, все имаш ортаклък с дявола; ще има ставане, пагане. Туй ставане и пагане, зависи. Сега имате една ясна представа, че туй е един договор, ортаклък е с дявола. И той си има право. Той ще годе, и той си иска онова, което му се пада. Трябва да му го дадете. Вие ще кажете: това са работи на дявола. И сега всичките тия работи на кого са – на Бога ли са или на дявола?

Представете си един адвокат, който е дошъл и гледа едно дело, но на един свой повереник, дело, което струва няколко милиона лева. Най-първо той защитава своя повереник, но иде другата страна и казва: “Колко Ви плаща той за делото?” – “Е, толкова.” – “Ние ще Ви дадем двойно.” И погледнеш, този адвокат тъй направи, че първият изгуби делото. Но там за изгубване на делото му плащат. Е, кому услужва адвокатът? Адвокатът казва на първия: “Ние употребихме всичкото изкуство, но вие нямате правото; тази работа е малко оплетена.” И после, всеки един човешки закон, всякога, когато се правят законите на Земята, така са направени, че всеки може да заобиколи закона. Той е направен с оглед за нещо. Аз като разглеждам съвременното право, го намирам наполовина криво. Много закони са направени да защитават интереса само на някои, а не на всички. Интересите са само на някои интереси. За пример вземете закона [за] военната повинност, държавата. Трябва да имаш убеждението, казва: “Не убий!” Но законът, държавата, казва: “Ти ще идеш да се биеш.” Е, питам сега: кой закон е прав? Държавата казва да се биеш. Ти искаш да минеш, че нямаш убеждение. Адвокати са те. Тия са тънки въпроси. Те не могат да се разрешат. Не можеш да кажеш кой човек е прав и кой – крив.

Ти не можеш да знаеш кой човек е прав, ако не си прав; и не можеш да знаеш кой човек е крив, ако не си крив. Ти не можеш да знаеш кой човек е здрав, ако не си здрав; и не можеш да знаеш кой човек е болен, ако не си болен. Че, тъй. Какво ще знаеш ти, ако не си боледувал? Ако си болен

или ако си боледувал, вече имаш известна опитност. Процесът е вътре. Не е лошо човек да боледува или крив да е човек.

Сега, ние вземаме нещата не в техните крайни резултати. Някой път ние преувеличаваме престъплението. Да допуснем, едно малко дете влезне в градината и вземе от дървото една ябълка. Хващат го там, законът е строг, и го наказват. Едно малко престъпление има той. Повидимому няма никакво престъпление, относително престъпление има. Има престъпление, ако убиеш един човек. То е престъпление, а че си влезнал в градината и си взел една ябълка и да го считааш за един престъпник? И често ние правим престъпления от рога на ябълките.

И първите хора направиха едно много малко престъпление и понеже по законите, които съществуват на Земята, човечеството трябва да се съди, и тогава решиха, от райската градина ги изпъдиха. Първите двама хора ги изпъдиха и ги оставиха за един дълъг период отвънка, в живота, да пожънат последствията от своята лоша постъпка. Тази работа още от начало хората можеха да ликвидират, но те с първата погрешка направиха ред други погрешки, още по-лоши. Не изпъдиха човек, щом яде от плода на забраненото дърво – то е един повод само, но като ядоха от този плод, те се научиха да лъжат. А лъжата е вече едно престъпление. И тогава двамата хора се скриха от Господа. И когато Той дойде да ги търси, те мълчаха и видяха, че ще ги намери Господ. И най-после ги намери Господ. Казва: “Какво сте се сгушили вие тука, не чувате ли гласа Ми?” – “Чухме, Господи, но голи сме и двамата.” – “Кой ви обади, че сте голи?” – “Тази избраница, която ми даде, ми наведе беля на главата.” Защищават се. Сега, че вината не е негова. Хваща жената, тя казва: “Е, онази змия, понеже Ти си я направил, мислим, че тя ще ни говори правото. Каквото ни каза, ние повярвахме. Ти си я направил.”

Има три фази във всеки един човек. След като направил най-малката погрешка, той най-първо не я съзнава. Ако съзнае погрешката, няма нищо. Съзнай погрешката! Нищо повече! Щом почнеш да се оправдаваш, ще излезнеш из райската градина навън. И ще мине един дълъг период. Толкова хиляди години минаха – 8000 години минаха, и хората не искат да изправят своята погрешка. И тогава Бог ги изпъди

и каза: “За да научите този закон, ще излезнете навънка, ще работите, ще орете земята, ще сеете.” И казва на Адам какво ще бъде неговото наказание за непослушание – че “много ще ореш и малко ще дава плод земята.” А на жената казва: “Наказанието ти: Ще раждаш деца и с големи болести ще ги раждаш.” И на змията казва: “Понеже ти направи това, без крака ще ходиш и пръст ще ядеш. Хайде сега навънка всички!” И змията. Туй е старото положение. Онзи ликвидира и тогава Бог им дава една малка надежда и казва в какво седи, направи им Той книжни грехи и ги облече и ги изпрати. Тъй, както е даден разказът в Писанието. И там казва, че след време казва Господ: “Аз ще изпратя друг, Него ще слушате. Той каквото ви каже, ако Го слушате, тогава ще се спасите.” Понеже нали от православното положение първите хора послушаха змията, вследствие на това дойде страданието. Сега Бог им казва: “Аз ще изпратя друго, Който, каквото ви каже, ще слушате. Ако Го слушате, Той ще ви покаже Пътя, по който вие всякога може да се спасите (повърнете)*.” Змията каза на човека: “Ако ядете от този плод, непременно вие ще станете като Бога.” А като дойде Христос, му каза на Адам, Той каза: “Напълно ще се отречеш от да ядеш този плод!”

Ти докато не се отречеш от всички тия посторонни** заблуждения на света, ти не може да се спасиш. Ако ти мислиш, че в богатството е твое то щастие, ти се заблуждаваш; ако ти мислиш, че твое то спасение ще бъде в знанието, което имаш, туй, което светът дава, ти си в заблуждение; ако мислиш, че е в силата; в каквото и да е в света, в края на краищата ти ще бъдеш разочарован. Ако мислиш, че можеш да се ожениш и ще бъдеш щастлив; че ако имаш деца, ще бъдеш щастлив; че цар ако си, владика, поп, проповедник, че майка ако си, министър – всичко туй е заблуждение от единия край до другия.

И Христос казва: “Който иска да Ме следва, трябва да се отрече от всичко това.” И Негови думи са това. “Който не се отрече и от баща си, и от майка си, от богатство, и не

* В разчетената стенограма двете думи са написани една над друга.

** посторонен – *книж. остар.* страничен.

презρε своя живот и дойде и Ме последва, той не може да бъде Мой ученик.” Тъй седи въпросът. Ще кажете вие: “Е, тежка е тази работа! Че, кой може тогава да следва, по този път да върви?” Може да ви обясня: един кон е натоварен с богатство, нали? Носи богатство мой. Но той от това богатство, което носи на гърба си, нищо не може да се ползува. И оплаква ми се конят. Казва: “Боли ме вече кръстът, охлузи ми се гърбът. Какво да правя?” Казвам: Не го носи. – “Че как да не го нося? Какво да правя?” – Излез.

Сега, да ви уподобя. Вие сега не може да си представите как може конят да се освободи от богатството. Представете си един машинист, който кара един съвременен трен с богатство и пита: “Какво да правя?” Напусни машината, слез от машината и хич не ги питай, нека си я карат други. Нека този, който има това богатство, да си кара той машината. Ти ще се спреш върху въпроса: Имам ли право да напуцам машината? Щом нямаш право да напущаш машината, носи товара. Ако искаш да се спасиш, престани, престъпление е един товар. Напусни го, хвърли го този товар. Нищо повече! Кажи: “Престъпление е товарът.” Доброто не е товар на човека. Доброто е живо! Доброто, като дойде, не се качва на гърба ти – то ще върви с тебе. Злото, като дойде, то ще се качи на гърба ти. По това се различават. Що е зло? Зло е туй, което се качва на гърба ти. А добро е това, което върви с тебе. И то показва пътя на почивката, смисъла на живота. Следователно туй, което се качва на гърба ти, туй, което те ограничава, то е зло. Не очаквай от него никакво щастие в света. И следователно всяка една тъга, всяка една скръб, всичко, което имате, гледайте да се освободите. Както и да ви кажа, и Христос носи, но Христос знаеше как да се освободи. Най-после Христос се освободи. Той носи греховете, но се освободи най-после. “Иде – казва – царят на този свят и той няма нищо общо с Мене. Но за да познае светът, че аз любя Отца, станете да отидем оттук.”

И, в най-големите изпитания в живота, Той отиде да се моли. И се молеше така устръмно, че пот излизаше от Него, кръвава пот излизаше от Него. И после, там му казаха... Като се моли, дойдоха ангелите и казаха: “Трябва да минеш през този път, да покажеш един път на хората, как да се освобо-

дят.” Те му казаха: “Големи страдания има.” Казва: “Ако е възможно, тия страдания да минат.” Казва: “Не може да минат.” – “Е – казва Христос, – да бъде Твоята Воля!” И като се върна при учениците Си, казва: “Моята работа е свършена. Аз разбрах: трябва да се мине през страданията.” А учениците Му не можаха да разберат. Понеже те бяха заспали. А Той винаги се молеше.

Но нали някой път се случи, че спите. Аз виждам, аз като говоря, някои от вас спят. Някой казва: понеже тук, на Земята, не могат да го разберат, че отивали горе да разберат. Туй спящо състояние е един непоносим товар. Христос казва: “Не може ли малко да поседите с Мене? Молете се, да не паднете в изкушение.” То човек влиза в изкушение и трябва да се бори. Не да се бори, а трябва да разбира закона.

Сега, да оставим другите работи, които може вас да ви смущават. Страдания има на Земята, които трябва да минете. Ще се молите! Молете се на Господа: “Господи, ако туй страдание може да мине, да мине; пък ако не може, да бъде Твоята Воля!” И като се минат тия страдания, вие ще се освободите! Не мислете, че може да влезнете в Царството Божие, без да се откажете от онова, което вашите праотци са го взели незаконно. Вашите родители преди векове са взели нещо незаконно – всичко това ще го върнете. Човек трябва да се откаже. И тогава – другото противоречие. Ще кажете: “Ако ние от всичко се откажем, какво ще ни остане нас?” Че, тогава ще ни остане същественото. Ако имаш 9 души лъжливи приятели и имаш само един приятел, който те обича, тогава, ако се откажеш от 9-те лъжливи приятели, какво си изгубил? Нищо не си изгубил. Останал ти е един приятел. Туй, едното, което остава с тебе, то е, което ти трябва. Онова, лъжливото, което само чопли, разваля работите, защо ти е това? Богатство аз наричам богат да съм, богатство разбирам което може да гоиде с мене и в другия свят. Аз това богатство искам.

Що е богатство? Истината за мен е богатство; Божието Знание е богатство за мен. Божията Любов за мен е богатство – Любовта, с която мога да мина и в другия свят. Защото сегашната любов, като те занесат до гроба, си отива.

Определям: някой човек има другарка, която е дама, тя му заповядва. Когато той умре, тя си тури черни грехи. Да-

мата с черни грехи, туй показва. Една година ще ги носи, черните грехи, след туй ги хвърли, облече се с нови грехи – търси друг мъж. А която е негова жена, тя, като се облече с черни грехи, ще отиде до гроба, ще поплаче малко за него и след една година и тя ще престане да плаче. Дамата не плаче, жената плаче. Но и двете пари не струват. Нищо повече. Истинската жена е тази, която, като занесе мъжа си, казва: “Аз подир тебе идвам, подир една година.” Неговата другарка, която го обича, тя казва: “Върви, пригответи място, след тебе и аз ще дойда.” Тя не се облича с никакви черни грехи и след една година и тя си замине. Подир него и тя не остава. Той като си замине, и тя отива, не остава да живее. Щом тя остане да живее след него на Земята, тя не го обича. Щом отиде след него, тя го обича.

Сега искате да знаете кой ви обича. Ако жената замине и мъжът замине подир нея, обича я; и щом мъжът замине и жената замине подир него, и тя го обича. Обичат се. Щом единият остане, не се обичат. Не зная дали ще вярвате или не. Тъй си го казват хората. Някои ще кажат: “Заради него и аз да умра?” Въпросът на е за умирање. Аз обяснявам принципа. Ако ти не можеш да идеш там, дето е Христос... Казва: “И то не е.” Дотогава ти си дама. Ако не можеш да идеш там, дето е Христос, ти си дама с черни грехи. Казваш: “Много страда Христос, горкият!” И всичко туй, и след една година това престава. После ще пострадаш и поплачеш за Него. Казваш: “Било що било”, след 2000 години пак ще забравиш.

Две състояния има във вярващите. Някои вярващи мязат на дами, някои вярващи мязат на жени, които плачат; а някои вярващи са онези, които отиват с Него. Та ви казвам, онези от вас, които не сте отишли, да идете. Защото другото е празна работа. Казва: “Тук съм слаб, тук сме грешни, та майка ми такава, така ме е родила.” Тогави, щом това е празна работа, така може да се говори на деца. Но за вас – на върха трябва да се излезе, нищо повече! Който излезе горе, на планината, спасен може да бъде; който остане в долината, в подножието, из рая ще излезе навън. Тъй се ди въпросът.

Казвам сега: Апостол Павел разрешаваше един труден въпрос. Един въпрос разисквал, но мистически въпрос. Аз ви го представям в ясна форма. Някои от вас питате, ще

дойде време, когато не трябва да се разколебавате. Вие ще кажете: Кой е, който говори истината?

Вие не може да знаете кой говори истината, ако истината не е във вас. Казвате: “Кой ме обича?” Вие не може да знаете кой ви обича, ако любовта не е в тебе. Не може. Какво ще ви каже? Не можеш да разправяш на хората за това, което у тях не е, го няма. Аз ви говоря за онова, което вие имате, което разбирате; аз не ви говоря за онова, което нямате. Него оставям настрана. Истината може да разбирате, понеже тя е във вас. Трябва да я слушате. Аз ви говоря за Любовта, понеже Любовта е във вас и може да я разбирате. И сте я разбрали. Божието Знание е вътре във вас. И него може да разберете.

Сега, онази Вяра, която ни спомага, за да разберем Истината, онази Вяра, която ни спомага да възприемем Любовта, онази Вяра, която ни спомага да възприемем и Знанието, тя е Вярата, непоколебимата Вяра в света.

Аз не съм против съвременния порядък, но казвам: той е привременен порядък. Е, защо така трябва да се говори? Ти си кираджия* в една къща. Казвам: След една година този човек мисли да събори къщата. Казвам: Той ще те изпъди, ти не разчитай на тази къща. Тебе ти остава една година да живееш. “Е, какво трябва да направя?” Направи си къща, твоя собствена къща, от която да не те изпъждат. Туй, което може да ти вземат, не уповавай на него. Туй, което не могат да ти вземат, то е реалното в света. Туй, което ще остане вътре в тебе и никой не може да ти го вземе, то е реалното. И тогава онова, което в света остане с нас, то е Божественото! То е реалното. И ще дойдете до него всички. А онова, което идва и си заминава, то е временно и с него може да разполагате отчасти. Не ви казвам да бягате от него. Не ви казвам да бягате от сенките. Сенките могат някой път да ви причинят едно малко благо. Но на една сянка ти не можеш да разчиташ; на плодовете на сянката, и на тях не разчитайте. Онова, на което ние разчитаме, то е самата реалност. То е само Божественото. Любов, която носи живот, тя е любовта; знание, което носи светлина, то е знание; истина,

* кираджия (от ар.-тур.) – *остар.* наемател, квартирант.

която носи свобода, постоянна свобода, тя е истина! Те са максими, които трябва да имате, да ги носите; за вас само трябва да ги употребите. С тях трябва да разрешавате всичките мъчнотии в света. И то е едно оръжие. Истината е едно оръжие, с което може да воювате. Знанието е едно оръжие, с което може да воювате. И любовта е силно оръжие, с което може да воювате. Любов, с която не да воюваш, но любовта, която може да воюва, тя е любов!

Сега, как воюва Любовта? Тя не си носи артилерия, но тя си има само един начин. Като дойде Любовта, тя носи всичкия огън. Тя като дойде да воюва с тебе, всичко изведнъж разтопи, всичкото оръжие, противника, и колата му, и трупове му, и машините му, и всичко, каквото има, всичко го разтопи. Нищо не остава. Всичките тия фортификации, всичко разтопи, та нищо не остави. Не само Любовта воюва с хората по този начин, но като дойдат тия, мощните духове от Небето, които могат да се борят с нея, тя като слезне при тях, и те капитулират всичките там. Всички капитулират. Няма някой, като дойде Любовта, да не капитулира. Всички бягат; или те бягат, или те капитулират. Нищо повече. Те избягаха горе и не можаха, и пак ги намери тя. И адът не е нищо друго освен Любовта воюва с духовете. Но всички се стопили там. Пари ги там, огън има. Те църкат, всичкото оръжие, каша е от тях всички.

Казва: “Как ще се оправи светът?” Щом огънят на Любовта дойде, огънят, който Любовта създава в света. И по някой път и вие църкате. Щом Любовта дойде, всички вие зацърпите. И всичките ви страдания, които имате на Земята, не са нищо друго освен: вие искате да воювате с Любовта. И тя като дойде, тя претопи всичко. И вие казвате: “Изгоряхме! Отидохме, всичко отиде!” И всичко ще се стопи.

Писанието казва: цялата Земя ще изгори в Любовта. Един ден ще дойде Любовта, ще запали лицето на света и вие ще се стопите. Ще минете през огъня на Любовта! Няма да остане нищо от вас, т.е. от сегашното ваше, и като излезнете от този огън на Любовта, ще бъдете както как се чисти рудата, която се топи, и ще остане само чистото злато. Как се казва туй, от което излиза златото? Сгурията ще се стопи и ще остане само чистото злато. И след като минете през огъня на Любовта, ще излезне вашата гуша чиста и светла,

облечена със своето ново тяло. Тогава, освободена от всичките дрязги, които сега ви безпокоят, ще бъдете като новородени деца. И тогава ще почувствувате както апостол Павел, който казва за онова състояние: “нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Господ е приготвил чрез закона на Любовта за онези, които Го любя.” И ще се усетите свършено свободни. Ще почувствувате вашите връзки, които имате с Бога; ще почувствувате, че Господ е вашият Баща. И тогава цялата вселена ще бъде едно жилище отворено, всичките врати ще бъдат отворени заради вас. И може да ходите където искате. Свободни ще бъдете.

И желая ви сега всички да бъдете свободни. Да се пригответе за огъня на Любовта. Тъй. И който издържи на този огън, спасен ще бъде. И казано е, Христос казва: “Огън дойдох да туря на света.” Той подразбира този огън. И когато кажат, че човек се спасява чрез Агнето, огънят е това – те не подразбират българското агне. Огънят на Любовта, то е туй агне, което ще спаси света. Огънят на Любовта е, който трябва да дойде и да освободи хората от всичкото онова робство, в което те са паднали. Тази Любов като дойде, тя ще освободи хората от робство. И всичките връзки, с които хората са свързани, няма да остане връзка, която да не се развърже. И всички ще бъдат свободни.

И тъй, тогава стихът ще бъде тъй, тогава стихът ще стане: “Потърсиха Ме тези, които Аз потърсих; и намериха Ме тези, които Аз намерих.”

(Учителят стана.)

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6.20 ч

(На поляната □ упражненията.)

*20-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 16.ІІ.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев**

* На 2 и 9 февруари 1936 г. в каталога на Елена Андреева – стенографката на Учителя, няма отбелязани държани беседи. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ БОЖЕСТВЕННОТО НАЧАЛО

23 февруари 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Хладно е, западен вятър духа,
небето облачно.)

Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”

Ще прочета първа глава от Първо послание към Корин-
тяном.

“В начало бе Словото”

Евангелието трябва да се преведе на един съвременен език, за да бъде разбрано. Че евреите искали знание, елините искали мъдрост, пък християните искали проповядване. Казва – безумство. Някой път мнозина се уморили да служат, уморили се да слушат. То е така, уморява се човек и да яде. След като ядеш 15–20 минути, половин час, умориш се, казваш: “Не искам вече.” Мислиш, че си разрешил този въпрос. Казваш: “Не искам вече да ям.” И който те слуша, казваш: “Отсега нататък няма ядене.” Обаче няма да се минат 7–8 часа, измениш си мнението и започнеш да оглажняваш. Казваш: “Пак ще се яде. Но какво ще се яде?” Има една аналогия, един паралел в опитността. Някой път казват: “Свършихме, изучихме всичко” – “няма да се яде повече.” Намериш се в някаква мъчнотия – “пак трябва да се яде.”

Е, какво трябва да се подразбира под думата “проповядване”? Това е закон на Любовта, то е на безумието. Всеки човек, който минава по закона на Любовта, минава за смахнат. Казват: “Тази е детинска работа, любовна работа, безумие.” А търсене силата вече при знанието, това минава за почитена работа в света. А проповядването на Христа, че онова, което Го е заставило да пострада, не Го е заставила Неговата Сила и Мъдрост, но Любовта Го е заставила. И онази майка, която страда за своето дете – любовта, няма друго съображение. Ако нямаше любовта, тя не би отгледала детето си. Какво ще се ползува тя, ако туй дете стане един философ или един Дан Колов? Какво ще се ползува майката и бащата някой път? Няма никаква връзка. Единственото нещо, което свързва хората, то е Любовта.

Тъй като се разбира, има смисъл проповядването; защото все достига нещо в ушите ти. То е само външната страна на тази проповед. Има една страна, която може да спира човека. Запример вие не бихте отишли на някоя сказка или в църквата, ако имаште скъсани грехи или скъсани обуца. Вас ще ви е срам да идете. Все искате да се облечете и тогава да идете на църква. Че, то е външната страна. И право е. Хубаво е, отлично, но то е един съвсем светски живот. В света е така. Ама питам сега: Болният, когато излезне отвън, как е той облечен? Той излиза да диша чистия въздух, да възприеме светлината. Някой път може да го изнесат и необлечен, тъй, на кревата и го носят без мода, но тъй, завит с юрган. Но като излезне той и подиша чистия въздух, от тази светлина той се освежи и възприеме нещо.

Та, не са грехите, не е шапката, не са обувката, друго нещо има у човека, друга страна. Някой казва: “От вас да разберем ние.” Не е и в разбирането. Разбирането е да имаш хляб. Но не е и в имането на хляба. Да го имаш, то е пак външното. Те са хубави работи. Но ти, след като имаш, туй което имаш, трябва да знаеш как да го приложиш сега. И тогава иде другото заблуждение. Казва: “Като идем на онзи свят.” Или пък: “Сега, в млади години, ние още не знаем, но като остареем.” То е другото заблуждение. Ако на млади години не можеш да приложиш нещо, на стари години – никак. И ако в този свят не можеш да го имаш, в онзи – никак.

Затуй бъдете уверени в туй: който мисли, че като иде в онзи свят, ще поумнее, той седи на една крива основа. Че, онзи свят е университет. Този свят са отделенията. Ако ти не си учил в отделенията и нямаш елементарните познания, какво ще научиш в университета там? Високи работи. Ти ще идеш там и няма да те приемат. Ще кажат: “Ти не си за такива работи.” Хайде пак назад.

Та казва: “Да повярваме.” Първите християни, понеже бяха деца, казват: “Да повярваме.” Но апостол Павел казва: да напуснем, което е елементарните работи, да вярваме в Господа Исуса Христа. То не е само това вярване. Вярата е една връзка, която се образува, но за вас се изисква нещо повече. Вас ви трябва една връзка, която през всичките условия, през които може да минете, през всичките изпитания, тази връзка никак да не се скъса, нито да отслабне. Няма нещо в света, което може да ви спъне. Ни шапката, ни грехата, ни обувката, ни обществено положение, ни външни, ни вътрешни неща, нищо в света. Като дойде, да има една вътрешна връзка, която да е независима от всичките положения, които могат да станат. Това е. Свободният човек трябва да има една връзка, която трябва да бъде свободна от всички промени, възможни промени – външни и вътрешни промени, които може да станат. Някой казва: “Аз не може да се моля сега, болен съм сега.” Другият казва – той пък здрав, казва: “Работа имам, не може да се моля, не мога да оставам.” Трети казва: “Не съм разположен.” Е, хубаво. Да допуснем, че ти не можеш да се молиш. Да допуснем, че ти си болен. Но нека вземем яденето в света като една мярка, с която ние трябва да мерим всичките неща в света. То е яденето. Яденето е една мярка. Че кой яде повече? Болният не яде ли? Болният ще пости 2–3 дена, той е светия, 4, 5, 10 дена, и 40 дена има болни, които постят. Ще пожълтее той, но след 40 дена, този, болният, огладнее и казва: “Дайте ми да ям нещо.” И почнат тогава да му готвят, тъй, много деликатно ядене. Такава супица, направена от пилета, които ядат месце, а които са вегетарианци – една семпла супица от картофи. Това ви навеждам само за обяснение.

Е, сега, какво ви трябва, какво искате, все от Словото Божие да ви се направи? Кокошена супа или картошена

супа? “Е, кокошената супа.” Сега казвам: Трябва да имаш една съвършена вяра в Христа. То е кокошената супа. “Е, повярвай.” То е вегетарианската картошена супа. Повярвай! Но в света само с картошена супа не минава тази работа. И с кокоша супа не минава. Аз считам супите много вредни храни. И съвременните културни хора със супата си разваляли своите зъби, нищо повече. Допринесло е това, че ядеш супата, разширение на зъбите, пука се глечта и после се развалят зъбите. И после, другото, което разваля, е това, от месната храна, като ядеш, влезне между зъбите частици, почне да гние и това разваля зъбите. А растителната храна, от хигиенично гледище, не гние и е по-здравословна. И за да имат хората здрави зъби, аз бих препоръчал, гледал съм колко деца са били бити, че дъвчат дъвчка, така са били стевасвани. Купил си за един грош дъвчка и дъвче. Как, казва, може то да дъвче? Децата знаят, че трябва да имат една дъвчка да дъвчат. То е едно здравословно състояние. То като дъвче, дъвче, натискат се тия зъби, пришжда кръвта и стават здрави зъбите, и храносмилането. Дайте на децата да дъвчат дъвчка.

Та казвам, в духовния свят все-таки аз ви препоръчвам дъвчка, ако искате здрави зъби. Може и без дъвчка, но отидоха зъбите. А ще почнат да ви тургат изкуствени зъби и с тях не върви вече. Казва: “Как ще познаем кои са изкуствени зъби и кои са естествени зъби?” Кое е вярно и кое не е вярно? На онези, които имат изкуствени зъби, дайте им от тази халва, която е леплива, (*тя ще ги извади, зъбите*). Ако не може да яде халвата, изкуствени зъби има; ако яде халвата, здрави са зъбите.

Един човек, който не може понася всичките страдания, има изкуствени зъби. Онзи, който може добре да ги сдъвчка, да понася всичките страдания, той има естествени зъби. Че, зъбите са спомагала на Любовта. Устата представлява мярката на Любовта. А пък устата, именно оттам излизат, от тази любовна врата излизат всичките най-хубави и най-лоши работи. И то благодарение, не че Любовта е виновата, но тя е инспекторът на труда вътре на икономиката, министърът на финансите е тя. Той финансира, разгръща, разкрива капиталата, като влезне в устата, той преобръща и е в ролята на

един митничар; гледа какви неща влизат вътре. Някой път той се подкупва, като му дадат няколко хиляди лева, той подписва и влиза в митницата вътре.

Та, невежият... Понеже вие сте ученици, с туй знание може, не че не може да живеете, вас не ви трябва много знание, но с туй знание, ако идете в онзи свят, ще ви върнат назад. Не че аз имам нещо против това. Казва: “Побеля ми главата от учение.” Побелял – не побелял, ще те върнат назад. Онзи свят не е място на невежи хора, той е свят на най-учени хора. И то учени в три направления. Учени във физическо отношение, учени в духовния живот и учени в умствено отношение. Ето всичката философия. Че, един човек, който не знае да живее, той не е учен човек. Един човек, който не мисли, той не е учен човек. Един човек, който не може да се справи с мъчнотията, той не е учен човек. Учението е, аз взимам, Любовта е един метод за учение. Тя е най-мощната сила, която може да даде стимул да учите. И нещо, което ние обичаме, обикнем, може да учим. Нещо, което не обичаме, ние не се занимаваме с това. Като обичаш някого, искаш да знаеш историята му, откъде е дошъл; като не го обичаш, не искаш да знаеш. Обичаш Бога, почнеш да изучаваш как е създал света, всичките неща. Че учениите хора обичат Бога – някоя мушичка, най-дребните неща, ученият ще я гледа, той ще пише Господ какво е направил, за мушичките ще пише, разглежда той какво Господ е направил. Пише на хората туй, което Господ е направил. Вие може да кажете: “Те не са набожни хора.” Аз считам, учениите хора са най-набожните хора. Те не употребяват напразно Името Божие, но много добре разправят за Божиите дела. А пък тези, набожните, те казват, Той Господ всичко направи. Това не е наука. Е, как го направи? “Е, то е Негова работа.”

Еду-кой си писател, лингвист, езиковедец написал тази книга. Е, кой го направи? Тя е негово дело. Но аз трябва да изуча тази граматика. Ако не я разбира, без граматика не може да се говори. Казва: “Добре да е написана.” За да говориш, граматика трябва. Човек нали трябва да е учил по тази граматика, да знаеш как да произнасяш думите. Че, майка ти нали те е учила на тази граматика? – “Ама човек и без книга може да учи.” – Не, не. Не може. Аз бих желал

някой да ми покаже, който без книга да се е учил. Ама майката от нейните книги, вътре в мозъка, каквото е приела, по всичките правила, по които тя е научила езика, тя ще го предаде на децата си. И после ще дойде учителят отвънка и той ще допълни онова, което майката не е допълнила.

Та казвам: Сега някои от вас искате знамение. Знамението е за неверующия, знанието е за силните, а любовта е за слабите. Ако някой е болен, ако някой е слаб, ако някой е обезсърчен, ако някой е хилав, аз съм проповядвал да се хване за Любовта. Пък онези, които не са такива, те нека се държат за знамението, нека се държат за знанието. Щом се намериш в трудно положение, безизходно положение, дръж се за Любовта. Нищо повече. Нямах каруца – дръж се за Любовта. Нямах пари – дръж се за Любовта. Болен си – дръж се за Любовта. Нямах никого на света – дръж се за Любовта. Има разногласие вътре в тебе – дръж се за Любовта. Нищо повече. Каквото и да е противоречие, единственото нещо в света, което може да примири хората, то е Любовта. Отпосле ще дойде силата, знанието, знамението ще дойдат по-после. Те са външната страна на земния живот.

Апостол Павел казва: “Ще се похваля с кръста Христов.” То значи: Ще се похваля с любовта, с вярата в Бога. Това е. Бог е Любов. С туй ще се похваля. Тази Любов, която внася в мен този живот. Аз, хилавият брат повидимому, но като влезне Любовта, тя е, която обработва; чрез нея всичките онези знаещи хора, учени хора, са станали учени – по единствената причина на Любовта. Може би в миналото, в далечното минало някога, Любовта ги е благословила. Тя е животът, но те скоро са забравили и казват: “Ние вече не се нуждаем от Любовта.” Те са на погрешен път. Никога не напущай Любовта. Тя е основата на всички човешки прогрес. Само че много неща, които вие сте научили от Любовта, вие ги забравяте и казвате: “И без нея може, и без любов може.” Може до известно време. Щом си се наял, без ядене може. Но щом огладнееш, без ядене не може.

И казвам: Сегашните противоречия, защото раждат се във вас противоречия, както духовната църква се е разделила, сега и вие се делите. Аз често слушам, някой казва: “Той е още невежа, не разбира.” Един ми пише писмо от провинци-

ята, доста напреднал брат, казва: “Нямам никого освен тебе.” Тъй започва писмото си. И след туй ми чете една лекция и ми казва: “Имаш някоя, които имат криво мнение за тебе. Мислят, че си Бог.” Тъй. Аз казвам: Трябва да правите разлика, всеки човек е Божествен, но не е Бог. Божественото е едно, а Бог в този смисъл е друго нещо. Не съм аз същество, което съм създал света. А че съм Божествен, аз това го зная. Нищо повече. Защото не може нещо да излезе от Бога, което не е Божествено. Той мисли, че другите нямат вярна представа. Но и той няма вярна представа. Ако някой дойде и после ме замазва малко. “Ти – казва – имаш широки възгледи, ти разбираш тия работи.” И той мисли, няма някой, който може да ме хвали. И най-после, той ме хвали в писмото и казва: “Помни ме – казва, – помогни ми нещо.” Туй е външната страна. Един човек, който мисли, че в този смисъл човек може да се заблуди.

Аз бих желал всички хора да знаят, че са Божествени. Ама лошото е там, че един като мисли, че е Божествен, мисли, че другите не са Божествени. Злото не е, че аз мисля, че съм Божествен, а [че] мисля, че другите не са. Злото не сега, че аз съм богат, но злото сега в това, че когато аз съм богат, не искам другите да са богати. Злото не сега в това, че аз съм силен, но злото сега в това, че аз не искам другите да бъдат силни. Злото не сега, че аз зная много, но злото сега в това, че като зная много, не искам другите да знаят много. Там е злото.

Тези са работите; и по някой път вие се спъвате и в другите работи. “Е – пита философът, – защо Господ допусна греха?” Някой пита: “Защо го допусна Господ, греха? Защо го създаде?” А то, греха, хората го създават. Хората от доброто създават греха. Ама то как ще се създаде? Ама че ти продаваш ориз, а тургащ пясък в ориза. В килограм продаваш стотина грама пясък. И като туриш, казваш: “Тя, материята, е все от Бога, Бог създаде ориза, създаде и пясъка.” Но ти като туриш двете материи, които не са еднородни, ориз и пясък, които не са еднородни по своето развитие и по степен и качество, ориз и пясък, в себе си създадеш едно криво понятие – образуваш греха в себе си, образува се едно фалшиво понятие. Продавай на човека чистия ориз, не тургай

пясък вътре. Е, продаваш на един човек една дреха, казваш: “Вълнена е тази дреха”, а тя – две нишки са от памук, една нишка е вълна. “Тя е вълнена – казва, – как да не е?” Но турете вие под микроскоп – вълнените нишки и памучните се различават. Вие наблюдавали ли сте какви са памучните нишки, нишките на памука? На вълната нишките са както на тросъка*, а пък на памука са тъй навити, увити. Като я погледнеш, различава се. Вълнените нишки се отличават от памучните. И като погледнеш под микроскоп, ще видиш, че той една трета е казал истината, а две трети той ме е излъгал, защото две нишки са от памук. Не че памукът е лош, но той ми е дал една дреха, която не е вълнена. Може аз, ако разбирам, ще кажа: “Той е добър човек.” Вълната е лош проводник на топлината, а пък памукът е добър проводник. Следователно лятно време е за предпочитане да носиш памучни чорапи, а не вълнени. А зимно време е за предпочитане да носиш вълнени чорапи. Тъй е. Но ако този господин ми беше дал тези чорапи лятно време, ще му благодаря. Но понеже ми ги дава за зимно време, памучните, той ме е излъгал. Зимно време ми трябва топлина, а лятно време ми трябва хладина.

Питам: Де е грехът? В памука ли е грехът, във вълната ли е грехът? Грехът нито е във вълната, нито е в памука. Памукът е толкова почтен, колкото и вълната. Но защо ти, като казваш на човек, казваш, памук няма вътре. Ти отричаш реалността. Не е въпросът там, една нишка вълна и две нишки памук или две вълнени и една памук, или някой път има копринени платове, основата е памучна, а вътъкът е коприна и всичко туй минава за коприна. А то не е тъй. Коприна е, когато и основа, и вътък е коприна, и двете са коприна. Не че е лошо, но де е престъплението? Че не казва работите тъй, както са. Ти казваш, че обичаш Господа, ама основата ти е памучна, а вътъкът ти е вълнен. Ти казваш, че обичаш Господа, а основата ти е памучна, а вътъкът ти е копринен.

Де е сега слабостта на Любовта? Коприната какво е? Тя е проводник на топлината. Аз така мисля. Коприната е лош проводник на топлината. Следователно с копринени грехи ти не можеш да проповядваш. Човек, който обича коп-

* тросък – *guil.* троском.

рина, той е егоист, който обича себе си. А пък който носи памучни дрехи, той е по-щедър, той е от благородните. Но това е логически. Тогава ще кажете, че не трябва да носим копринени дрехи. Може някой копринен нагръдник, но всичко да е копринено? Че копринени чорапи, че копринена риза, и всичко да е копринено? Аз не бих носил всичко копринено. Но памучно ще нося. Памучното е по-здравословно. Така е. А коприната и вълната тургам в две противоположни. Вълната седи малко по-високо от коприната.

Преведете сега. Този е иносказателен език. Когато ти говориш красноречиво, тъй мислиш отвънка и мислите ти са логически свързани, коприна е това. Не допускаш никаква погрешка. Хубаво е това. Е, хубаво говориш за Любовта. Тъй, като пишеш някоя статия за Любовта, никаква погрешка не допускаш. Казва: “Отлично си писал за Любовта!” Но дойдеш да прилагаш Любовта – тъй, както е написано, не може да се приложи. Казват, че човек трябва да обича другите както себе си. А дойдеш да приложиш – трябва да се пожертвуваш за другите, като дойде да се пожертвуваш, казваш: “Това не е лесно.” Казваш: “Трябва да се отречеш, да се жертвуваш.” Но като дойде да се жертвуваш, виждаш колко мъчно е да се жертвува човек. Много лесно се говори, но като дойде...

Тогава направете някой път един малък опит. Направете, да се опитате, тъй, да ви сготвят едно хубаво ядене, нека кажем, че ви направят една хубава баница, така направена! Или ориз със захар направен, или попска яхния, или някой десерт, най-хубавото; и тъй, два дена да сте били гладни и чакате за това хубаво ядене. И таман са ви го донесли и дойде един друг брат отвънка, който е беден, и да му го дадат, това ядене; и като го погледнете, яви се една бучка. Казвате: “Отде се намери сега да дойде! Не може ли да чака аз като ям? Да се наям аз, че тогава да дойде.”

Любовта отвънка много добре върви, много добре говори, теоретически добре върви, но като дойде туй чувство... А в Невидимия свят тази мисъл се предава и може да се случи и с тебе. Ти не можеш да го премахнеш. Таман хората са направили баница, и ти кажеш: “Откъде пък се яви този?” И като излезнеш от тази къща, ще кажеш: “Не ме приеха

добре тия хора. Нещо студено ме приеха.” Студено, но аз разбирам: не са добри проводници на Любовта. Значи, живеят повече за себе си. Но аз, който се оплаквам, ще кажа: “И аз ще постъпя така.” Аз съм слушал, много сестри казват: “Отсега нататък аз ще правя като тях.” А пък аз казвам в себе си: Та кога ли си постъпвал другояче? На себе си казвам.

Сега, тия са атактистически черти, наслоени. Не че са много. Аз, който виждам, че та си морал, казвам: Не е така. Христос тъй е казал: Господ не е с човешкото, а другото. Има едно същество, което казва: “Защо си такъв глупец? Не може така. То съвсем не може така.” То все говори, онова си знае своето време. Най-първо трябва да се приложи онова, което Бог изисква от нас. Има в нас едно Божествено естество, което изисква да се приложи Божият закон. То е законът на Свободата. Има едно същество в нас, което противодействува, защото човек още не живее в своя си свят. Човек е един чирак, той живее между два свята, но той свой свят няма. Човек се отличава с това, че той няма свой свят. Там е злото на човека. Ангелите, например, си имат свой свят, те не може да се изкушават. Той не може да греши. Те живеят в един свят, дето са изолирани от греха. Те си имат свой свят. Собственици са. А ние нямаме свой свят. Ние сме слуги и служим на двама господари. Между ангелите сме живели, между падналите духове. От едната страна, отляво, злото ни влияе, адът е там; от дясната страна е раят, и той ни влияе. Те са два свята. От ляво ти пошенват, казва: “Ти си гледай работата, гледай къщи да си имаш, женица да си имаш. Деца да си имаш. Службица да си имаш. Парици да си имаш, че като умреш, да те погребат хубаво.” Е, муй ще ти разправят. Дойдат от другия свят, от рая, казват ти: “Баща си ще напуснеш, майка си, всичко ще дадеш.” Е, едно противоречие е сега. И ти най-после се объркаш.

Една сестра ми разправяше, че се объркала тя. Една сестра ми разправя, объркала се тя вътре, не знае какво да прави. Бори се, от едната страна □ говорят едните, от другата – другите. Сега, кого да слушаш, кой е прав? Според мен от лявата страна са кривите, нищо повече! Отдясно са правите, онези, които служат на Бога. Те и онези служат на Бога, но по особен начин те служат на Бога. И тях, за да ги избави

Господ, за да ги накара да вършат Волята Му, Господ по някой път употребява, един метод има. На човешки говоря сега.

Едно време старите български чорбаджии, като забогатееят, скриват си парите някъде и минават за много бедни. Той все ще се оплаква: “Нямам, осиромашах.” А той заровил парите някъде – едно гърне, две гърнета има заровени. И тогавашните разбойници разбират това, казват: “Той има, но са заровени парите.” И една вечер дойдат вкъщи, напекат ръжена на огъня или турят една верига – като му припари, той каже: “Чакай, чакай, имам заровени пари.” Отиде, извади гърнето. Казват: “Още имаш ли?” – “Е, нямам.” Пак като му припари: “Е, имам, имам.” И най-после, като дойде, казва: “Братя, нямам вече. Две гърнета имах, като спечеля още пак елате, сега, оставете ме да си живея.”

Та, от онзи свят, тези от лявата страна, като забогатееят, Господ им турга такива нажежени вериги, за да дадат нещо от това. Онези от онзи свят, от рая, като им каже нещо, те веднага изпълнят Волята Божия.

Та, някой път все трябва да ви бият, да страдате дълго време, да боледувате, за да ви дойде на ума да направите нещо добро. Да ти дойде на ум това. Тъй е. Всички казват: “Ама Той, Господ, че Той дал страданията.” Докато разбереш да направиш Волята Му. Понеже Той дава, Господ изисква и лошите, и добрите хора да бъдат щедри. Пък лошите хора са се ухитрили. Те казват: “Господи, ние вършим Твоята Воля. И ние даваме.” Е, как? Той набие някого, казва: “Трябва да даде.” Е, настевасва го хубаво. И той дава. “Като го наложих, то е все даване.” Бой му дал. Като бият някого, той не дава ли? Дава.

Но да дойдем сега до разбраното. Като ученици, трябва да разбирате, да изучавате себе си. Понеже бъдещото училище зависи от разбирането на закона на Любовта. Не се самозаблуждавайте от щастието на един ден. Ако искате да бъдете хора щастливи, за да ви благослови Господ, да имате Неговото благоволение, вие трябва да изпълнявате Волята Божия; за да бъдете щастливи, не за един ден, ама през всичките дни на вашето съществуване. Трябва да бъдете щастливи. То е Божественото. А щастливият човек влиза в положение

нието на нещастните. Тъй е, че щастливият човек може да влезне в положението на нещастния, но нещастният не може да влезне в положението на щастливия; богатият може да влезне в положението на бедния, но бедният не може да влезне в положението на богатия. Не може да влезне, защото ако той влезне в положението на богатия, той е богат вече. Той трябва да е умен, за да може да влезне в положението му.

Защото подразбирам: Да влезнеш в положението на един човек или на физическия свят, или в духовния свят, или в умствения, ти непременно трябва да бъдеш богат. Това е като едно правило. Ако мислиш, че по друг начин можеш да образуваш една връзка... Не може да се образува по друг начин една връзка. Ти не можеш да образуваш връзка без любов. То е връзка туй, което свързва хората. Любовта е една връзка, за да може да се предаде едно Божествено благо. Никой не може да ти предаде едно Божествено благо, ако той не тури Любовта като една връзка. Тя е пътят само, по който благомото може да се предаде.

Да кажем, дойде някой дух у тебе, казват: същество. Някой път виждаш ти духовете; някой път и аз виждам духовете. Казвам: Виждам ги. Аз не ги виждам тъй, както хората ги виждат. То е смешно, това са сенки. То е един екран, направен там. За да влезнеш в онзи свят, то трябва ония същества да ти говорят. Когато ми говори едно същество, произвежда неговият говор в мен, образува една връзка много хубава, по закона на Любовта. И ми говори. Казва: “Говори по закона на Божията Мъдрост, Божията Истина.” Туй същество за мене е реално. Не важи формата, дали го виждам или не го виждам. Говори ми то. Туй същество ми говори. Аз се намирам в известно положение, утеснено. То казва: “Не бой се, твоята работа утре по обяд ще се оправи. При тебе ще дойде един господин.” Аз не го виждам, слушам глас, говори. Той ми говори: “Защо си се обезсърчил? Господ ще нареди работите.” Аз казвам: “Наредил работите? Ще намеря друг Господ.” Казва ми: “Не говори така.” И ми казва: “Ще млъчиш сега до обяд. Утре по обяд тази работа ще се оправи. Ако не се оправи – тогава. Сега да млъчиш, нищо повече. Утре ще се оправи работата. Ще се скриеш вътре, ще млъ-

чиш.” Казва: “До обяд утре ще мълчиш; няма никакво противоречие. И ако си измениш мисълта, ще се влошевят работите. Ако до обяд не стане, тогава може да си философствуваш.” Сгуша се аз да чакам, сега. Гледам си часовника: Аха, остават пет минути – няма. Една минута. Дойде последната минута – туй, което каза, стана. Е, как? Тъй стана, че и аз се чудя, станала е тази работа. Е, как стана? Никой не е влезнал, гледам, на масата има един сомун хляб. Хляб нямах на масата, а сега имам хляб. Кой беше? Откъде дойде? Казвам: Как не го видях хляба там? Съвсем топъл хляб. Туй, което искаш, има го това! Казвам: Все ми каза и бързо стана. И как стана, не го зная. Хлябът е там. И се чудя. Откъде ще дойде? От тавана? Не е. Вратата бяха затворени, прозорците бяха затворени. Дотам не съм спал, нещо, че не съм го видял. Чудна е тази работа! Пак казва този глас: “Слушай, ти престани с твоята философия. Както се ражда житото, както се раждат плодовете, така се роди и този хляб на масата ти.” Аз сега се обърках. Казвам: Че как? Класът на житото аз виждам, има там стрък. На ябълката виждам, дърво има. А моята маса как ще роди? Казва ми той вътре: “Пък приеми нещата тъй, както са, после ще ги разбереш.” Нищо повече. Не мисли, че всяко нещо, което ти не разбираш, то не е вярно. Има неща, които ти си разбрал, и са неверни; а има работи, които не си разбрал, а са верни. Ще ги разбереш тия работи.

И тогава, имате онзи пример, когато Христос взел петте риби и хлябовете. Е, как стана това? Сега всички го доказват научно. Учениците са разчупили хлябовете и всяко едно парче се е увеличило с 5000. Толстой писал една книга, той го доказва гругояче. По Толстоевски ще ви го докажа. Той как го доказва? Той иска да се освободи от едно съмнение, защото непонятно му е, както за мен, че хлябът е на масата. Но той казва: “Всичките тия хора имаха хляб в торбите си – някои много малко, а някои – по два сомунa. Те като видяха, че тия, които дадоха петте хляба и петте риби, им се отвориха сърцата, и всички почнаха да дават, което имаха. И така се увеличи хлябът на Христа.” Това е малко близо до ума. Той е реалист. И като му погледнете вежгите, така са, както на Тарас Булба, надолу. Той е материалист. Другояче Толстой не може да мисли. Не че не е вярно. Така е приблизително,

но делата на Христа не само по този начин може да се обяснят.

За едно явление, да се обясни, няма само един начин. Най-малко две обяснения са необходими за всяко едно явление; щом е едно обяснението, то не е вярно. Всякога самата истина седи по три обяснения, всяко нещо може да се обясни по три начина. Една мисъл, ако ти не си я мислил, тя не може да се превърне на чувство. Тя не може да се облече във формата на чувство. Една мисъл, която ти не си я почувствувал, тя не може да се превърне в една постъпка. Следователно постъпката най-първо е съществувала в ума. То е вярно. Хилари други начини има. Аз го обяснявам: тази постъпка е минала в чувствата и най-после е дошла във физическото поле. И ти ще обясниш една постъпка по три начина. Как тя е слязла от един свят във втори и се е проявила в трети, значи Силата. Най-първо в света трябва да дойде Знанието, после ще се прояви Силата и тогава ще дойде Любовта. Любовта е, която използва нещата.

Казва Павел: “Сега ще се похваля с кръста Христов” – ще се похваля с Любовта, която свързва хората; ще се похваля с Любовта, която внася мир на ума, на сърцето ни; която носи здраве на ума и сърцето ни и носи всичките Божии блага.

С туй трябва да се хвалим. А другите, съмненията, които ви идват, какво трябва да направите с тях? Те са извънка Любовта. Вие искате да бъдете щастливи извънка Любовта. Запример ти искаш да станеш богат. Ти богат никога не можеш да станеш. Богат ще бъдеш само когато вървиш по пътя на Любовта. Знание можеш да добиеш само като вървиш по пътя на Любовта. Всичките постоянни блага се дават чрез закона на Любовта – чрез страданията. И туй, което се проповядва, страданието – с кръста Христов, туй се подразбира. И вънка от страданието... А страданията са едно изявление на Любовта.

Страдание, в което ти не можеш да приложиш Любовта, то не е страдание, то е мъчение. Страданието е Любовта. То е най-малкото. И Любовта ще те научи. Когато разбереш Божиите пътища, страданието ще стане много приятно. Като го видиш, ще му се зарадваш. То няма да ти бъде тъй отвра-ти-

телно, както сега. Защото нали страданието е нещо, което е много скромно. То не е облечено хубаво. Но веднъж като го опиташ, какви блага има туй страдание, вътрешни блага, ти не се отвърщаваш от него. Значи, Любовта е внесла своите велики блага в страданието. Който е готов да възприеме страданието, ще възприеме и Божиите работи. Затуй на много хора горчив е този хап. Пък на вас ви казвам: За да не бъде горчив хапът, ще вземете за правило Любовта.

Сега някой от вас може да каже: “Дали е тъй или не?” Оставете този дявол. На дело проверете го. Утре го обяд. Сега, аз като говоря, аз ви казах: днес го обяд, не утре. Днес го обяд мълчете. Проверете го. Мълчете го обяд, да го проверите. Има две неща, които вие не сте проверили. Вие не сте проверили Любовта; имате една любов, която аз наричам, тя е временна. Тя е направена от паяжина. Аз говоря за Любовта, която не се къса. Каквото и да стане, никой не е в състояние – и цялата вселена на тази нишка да я окачиш, тя няма да се скъса. Да дойдат всички дяволи, да се качат на гърба ти, пак няма да се скъса. Да те сломят, да те направят на прах, тя пак ще остане. Няма да ти мръдне окоето. Казваш: “То е хептен да е герой човек.” Без Любовта човек герой не може да бъде. Следователно само с Любовта човек може да бъде герой. И на вас ви казвам: Само чрез Любовта може да се подигнете, не да се сгушите. Не казвам да се сгуши някой човек. Ама като вървиш, ще си държиш съзнанието, че всичко можеш. Не да бъдеш така сгушен, не, не. Но да дойде туй съзнание във вас, че не ви е страх.

Ще ви приведа един пример и ще заключа с него. Някой път Любовта в мен ме кара, една слабост, да ви говоря много. Все съм решавал да не говоря много, защото, като говоря, изсипва се шишето и излиза навънка. И трябва да го събирам. Сега, из модерния свят, види се, така е направена тази приказка, върви една съвременна дама, не ги знай, другари ли са или женени са, върви тя и носи една хубава чанта и омбрела*. Отвърнка се разхождат, казва на другаря си: “Тъй, както си вървял, не може. Ние трябва да си осигурим още по-добре живота; трябва да ми купиш още по-хубава чанта

* омбрела (ит.) – *остар.* чадър.

от тази, и омбрела трябва да ми купиш друга.” Носи тя едно палто и казва: “Туй палто овехтя нещо, по-хубаво трябва, не може така. Ти трябва да разбираш тия работи. Този старомоден [живот] не може, по-моден [живот] трябва човек да води.” Другарят, който върви с нея, гледа: там, из гората, една мечка иде. Той се качва на дървото. Тази дама оставя чадъра и чантата и грехата, и качва се и тя на дървото. И той я пита: “Жена, какво ни трябва сега?” Иде мечката, бута ги с муцуната си тъй.

Казвам, да преведа сега: Смъртта не е ли тази мечка? Като дойде смъртта – тази мечка, тя е смъртта, – ти ще оставиш и чантата, и омбрелата, и грехата. Къде ще ги носиш? Ще идеш горе на крушата. То е друг живот горе. Тия неща са потребни – и чантата, и омбрелата, и грехата е потребна, но временно е това. Не да се отказваш, но знай, че те са временни работи. Същността е вътре в тебе. Сега, не да се отказвате от външното. Обличайте се хубаво, но не разваляйте Любовта с вашите хубави грехи. И не разваляйте Любовта с вашите стари грехи. Ти като погледнеш обучащата си, стане ти мъчно. Позарадвай се, че имаш някои прозорци отворени. Като си погледнеш обучащата, отворени са прозорците. Че хигиенично е – два прозореца от двете страни. А като дойде Любовта, тя ще направи нови закръпки. И тя има мода. Тя даже като дойде, ако имате сто закръпки, тя ще ги вземе, старите закръпки, и ще ви тури нещо по-ново, по-хубаво от старото. Любовта може да направи много хубави работи.

Любовта е една магическа сила – когато дойде, от всичките ваши сегашни разбирания, всичките ваши противоречиви мисли, чувства и постъпки тя ще вземе, и изведнъж; и ти ще се чудиш в едно кратко време как е станало това. Вие ще се почувствувате доволни и свободни. И ще видите: всичко старо изчезнало. Тя носи всичкото добро в света, всичкото ново. Тя ще ви облече.

Та казвам: До обяд днес вярвайте и не питайте как ще бъде тази работа. Като стане. Онова, което става вътре в мен, моята душа, то е важно заради* мен. Туй, което в мен

* заради – *дуал.* за.

може да стане, то и отвънка може да стане. Туй, което в мен не може да стане, и отвън не може да стане. Онзи мир, който в мен може да дойде, той ще се проектира и отвънка. Онова знание, което може да дойде вътре, то може да дойде и отвън.

Та, всичките неща идат най-първо отвътре. А то е законът на Любовта. Той действа отвътре, за да се прояви отвънка.

И тъй, имайте вяра. И възприемайте Любовта. С какво? Казва: “Ще се похваля с кръста Христов.” Ще се похваля с Любовта, която се е проявила чрез страданията на Христа в света.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч

(На поляната □ упражненията.)

*21-во неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 23.II.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ПОЗНАТ ОТ БОГА

*1 март 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето ясно, звезди.
Времето ветровито.)*

*Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”*

*8-а глава от Първо послание към Коринтяните
“В начало бе Словото”*

Сега, по някой път най-хубавите неща са вредни. Когато човек не ги прилага, хубавите неща стават вредни. Някой път, като не се прилагат, са една голяма спънка. Дайте на сиромаха пари и вие ще образувате в него леност. Дайте знание на невежия – вие ще създадете в него гордостта. Дайте сила на слабия – ще образувате насилника. Дайте красота на грозната мома и вие ще образувате суетославието в нея – суетата. Дайте светостта на един човек, който не е приготвен, и вие ще образувате вътрешната гордост, духовната гордост.

И мнозина искате да знаете как се е родил грехът. Това са елементите. Всичката причина е, че всички размишляват, че знаят; и всички мислят, че всичко могат. И всеки се учи, за да стане по-учен от другите; и всеки се стреми да стане по-силен от другите. Греха не го върши Бог, вършат го хората. А кой го върши? Слабият човек. Заблужденията не ги създава Бог, но хората, които нямат знание. Заблуждението е у тях. И по някой път е казано, че има лоши духове. Но лошите духове не са нищо друго освен пак човешки духове.

Умрял някой, постоянно се върти около тебе със своите стари навици – баща ти и майка ти и ти дават съвет какво да правиш. И някой път баща ти казва: “Не бъди толкова будала, излъжи хората малко, работата така не се оправя.” И то това наричаш: някой си дух от Бога, някой ангел. Да, баща ти, който те лъже; майка ти, която те лъже; брат ти, сестра ти, и те са все духове. Свети духове ги наричат еие. Най-първо, [в] сегашния свят, религиозния трябва да го освободиш от големите заблуждения, които има. Светът е пълен само със заблуждения. И като дойдат да постъпят хората, ще видиш какви заблуждения има. Отвънка е добре измазан, но като го бутнеш отвътре, виждаш всичко. И тогава турската поговорка казва: “[Булунур] чареси”^{*} [...] – тъй като си, виж чарето му какво е. Туй е външната страна. Външността е, която лъже.

Ти търсиш богатството; хубаво е. Ако търсиш богатството за себе си, ти грещиш; ако го търсиш за тебе и за приятелите си, ти грещиш. Ако го търсиш, за да си направиш една къща, ти грещиш. Ако търсиш богатството за децата си, ти грещиш. Същият закон е и за знанието. И за всичко туй, което търсиш само за себе си. Там вече ти грещиш, нищо повече. Дали съзнаваш или не, но постепенно последствията ще бъдат такива. Богатството в света е като една река. Тя трябва да мине покрай тебе и каквото остави, остави; а другото... Щом туриш един бент, да я спреш, ти ще направиш пакост на околните хора; искаш тази вода да я събираш за себе си. Туй е външното разбиране. И всякога е много противоречия.

Тук, в 8-ата глава апостол Павел – тогавашните християни са решавали дали да ядат от идоложертвено или не, – най-после той се мъчи да примири нещата. Той казва, че идолят е нищо; има много богове, в които са вярвали хората, не само в един Бог. Но казва за слабия: от свободата, която има, може да се спъне. Свободата, която има слабият, [той] може да се спъне от тази свобода. Онова, което майката яде, детето не може да яде. И товара, който силният носи,

^{*} Булунур чареси. (тур.) – Намира се начин; чари (перс.-тур.) – *остар.* цяр, лек.

слабият не може да носи. И знанието, което е за силния, умния, не е за слабия. И тогава богатството трябва да го направиш слуга, да служи комуто принадлежи. Понеже то е на Бога, всичкото богатство, което имаш, трябва да го употребиш за Божественото в света. И силата, и всичко това, като го употребиш, ти ще се избавиш, да се не впримчваш, да изгубиш свободата си. Понеже, ако някой ти вземе богатството, ако си беден, ще се яви в тебе омразата на онзи, който го е взел. Пък няма да се караш с хората. Щом си богат, караница ще има много. И аз гледам, постоянно тук от десетки години търсят някой герой. Този се обидил, онзи се обидил, богати хора; на този дали нещо, онзи взел нещо.

После, някои разбират честността, запример някой гошъл и казва: “Ти нали проповядваш да се отричаме от частната собственост?” Те не разбират какво аз разбирам. Аз проповядвам частна собственост. Че, твоята собственост, то си ти сам. Ако ти имаш твое то тяло за себе си, то е частна собственост; ако ти считах тялото на жена си като частна собственост, само на тебе като мъж, то е частна собственост. Тук се ражда престъплението. И ако тялото ти е дадено да ядеш и пиеш за себе си, ето злото в света. А не че имаш някоя къща – то не е злото. И Писанието казва: “Дайте телата си в жертва жива и свята и благоугодна Богу.” Значи, ти мислиш, че тялото, което имаш, ти е дадено да живееш. И ти казваш: “Трябва да си пожиеем малко.” И заради туй тяло ти вече ставаш роб. За да го обличаш, да го храниш. И ти нарушаваш Божия закон и влизаш в стълкновение с всички хора. Няма онзи стремеж да обърнеш хората, да предадеш доброто, което е у тебе, а ти искаш да станеш предметно учение на хората, да те уважават, да те хвалят, да мислят високо за тебе и такива глупави работи. Щом те хвалят, мязаш на един паяк, на един пуяк; като пуяка носът ти ще стане по-дълъг 10 сантиметра; като пауна перата ти ще се опрат отзад, ще ги потързуриш малко. Вие се много жалите, вие се критикувате там, дето не трябва, а дето трябва да се критикувате, нито един не съм срещнал да се критикува там, дето трябва.

Ще ви приведа тогава една приказка. По някой път вие трябва да вземете и да прочетете приказките от “Хиляда и

една нощ”. Много хубави работи има там. Цяло евангелие за практическия живот. Казвате: “Хиляда и една нощ”. Много хубави работи има там. Сега накратко аз ще предам една приказка. Много кратко трябва да я предам.

Някой искал да оправи живота си. Там не е така, но аз започвам така. По същество ще предам приказката. Някой си Хасан наричам аз този, който искал да оправи живота си. Неговото име не е било така, но аз го наричам така. Той като търсил, търсил, и най-после намерил една своя избраница и казал: “Тази е, която ще ми донесе щастието.” Оженва се той за нея, но тя била една лоша магесница, разбирала много от черната магия. Случило се, че той съгрешил нещо и тя го направила куче. След това го направила въвн от къщи, да си върви, отдето е дошъл.

Излязъл той от дома си, със съзнанието, че е куче. Изгубил образа на човек и дето ходел, все плачел, квичал. Дето отивал, навсякъде го гонят, бият го, отвсякъде го натирват – куче е. В себе си той знае, че не е куче, но е човек, обърнат на куче. Един ден той се настанил около една фурна при един фурнаджия. Фурнаджията видял, че това е доста умно куче. Той забелязал, че това куче познавало лъжливите пари, различавало лъжливите от истинските пари. Той се почудил, че това куче отличава истинските от лъжливите пари. Един ден влиза във фурната една богата дама, но веднага забелязала, че това куче е човек.

Тя имала една гъщеря, която се занимавала с бялата магия. Погледнала кучето и му казала: “Ако гойдеш с мене, имам възможност да те спася от положението, в което се намиращ.” Кучето се чудило как да се отдели от този хлебар. Като излязла дамата навън, и то тръгнало подир нея. Влиза в дома на тази мома, гъщеря на госпожата. Като видяла кучето, момата взела малко вода, напръскала кучето и то веднага станало такова, каквото си било – един млад момък. Така се превърнало във формата, в която бил първоначално. Тогава момата му казала: “Сега пак ще отидеш при жена си, но ще се пазиш да не ти напакости, защото, щом е лоша жена, тя пак може да те превърне на куче. Затова, бъди внимателен.” Той не разбирал нищо от магията, от това знание. Понеже момата владеела това знание, тя казала на този млад

човек: “Аз ще ти дам една чаша с вода. Когато жена ти излезе някъде на разходка и се върне, тя ще се уплаши, като те види, че си дошъл, но ти ще хвърлиш водата и ще видиш какво ще стане. Каквото стане, ти ще постъпиш както знаеш.”

Той отишъл в къщата си и жена му, като го видяла, хукнала да бяга. Той я наръсил с вода и тя се изгубила. По едно време гледа, до него седи една черна кобила. “Хм – казал си той, – ти мене на куче направи, чакай сега.” Туря □ юляря, завежда я в обора и започва да я бие. Всеки ден отивал да я налага.

Тази приказка той разправя на халифа, на знаменития тогава Албрешит. Той бил всеки ден кобилата и питал Албрешита: “Право ли постъпвам?” По закон постъпваш право, но по милосърдието не постъпваш право. Тя те направи на куче, ти си хвърлил върху нея вода и си я направил на кобила. По този начин ти си отмъщаваш. Как трябва да изпълниш Божия закон? Според закона на милосърдието ти трябва да постъпваш с нея добре. Няма да я наказваш, ще я милваш, ще я храниш добре и всякога ще □ казваш какво трябва да направи.

Представете си сега, че някой човек направи едно престъпление, за което го осъждат на обесване и то в една християнска епоха. Казват, че трябва да се обеси, защото някога и той е бил другите хора. Затова и него сега трябва да обесят. Тебе те одумват, и ти одумваш. Тебе са те крали, и ти крадеш. По закон имаш право на това, но в този закон се крие онова вътрешно насилие, а насилието насилие ражда в света. И Писанието казва: Не си отмъщавайте. Бог казва: Не си отмъщавайте, не давайте място на гнева. Каквото и да стане, не се гневете, не си отмъщавайте. Ако искате да си отмъщавате, оставете на Бога, Той да отмъщава. Божие е отмъщението. Ако иска някой да си отмъщава, да остави на Бога, Той да отмъщава. Ако ти станеш причина хората да стават кучета, с това ти ще станеш причина за себе си да станеш кобила или кон. Такъв е законът. Че ако ти станеш причина с едно животно да се подхлъзне някой, да съгреша, с това ти ще станеш причина сам да се подхлъзнеш, да паднеш в същото положение.

Това са приказките на “Хиляда и една нощ”, че жената направила мъжа си куче, а другата мома, която бораби с бяла магия, е могла да превърне жената на този мъж в кобила. Защото голямо наказание е за човека да изгуби своята форма на човек. Но все-таки, между конската и кучешката форма има грамадна разлика. Но и кон да стане човек, пак е голямо наказание. Та, какво казва този халиф? Той казва: “Достатъчно е наказанието □, на тази лоша жена, която е изгубила човешката си форма. И няма защо отгоре на това □ наказание да прибавяш и друго наказание.”

Питам тогава: Когато човек съгреша, какво трябва да се прави? Аз гледам, тук постоянно ми говорят за прегрешенията на хората: че този така направил, а онзи иначе направил. Ама какво ме интересуват лошите хора? Какво ме интересува какво можете да направите? Ще направите един човек да стане кобила, която ще биете всеки ден. Какво ще кажете на това? Че “и тя се отнасяла с мене лошо.” По който начин и да постъпвате, дали ще направите човека куче, кон или човек ще си остане, всички могат да грешат. И човекът греша. Когато жената на този млад човек станала кон, кобила, той всеки ден я налагал с камшик. Грамадна е разликата между куче и кон, но де е човещината ви, когато можете да се биете? Този човек постоянно налагал кобилата с камшик. Каква човещина е тази? Та когато кучето си маха опашката и прави усилия, понякога постъпва много по-добре, отколкото един човек, който има знание и постъпва несправедливо. Един ден, в съдния ден, тогава и животните, и птиците, и по-благородните ще бъдат съдии.

Сега, да оставим човека във всички тия форми. Според приказките на “Хиляда и една нощ” има причини за всичко това, което е ставало и става. Всяка форма, която можете да възприемете, е едновременно носителка и на добро, и на зло. От знанието може да се създаде и злото, и доброто. То може да стане слуга и на доброто, и на злото. При богатството ти можеш да станеш господар и на злото, и на доброто. Всичко онова, което имаш в себе си, ти можеш да го употребиш и за зло, и за добро. А умният, добрият човек е онзи, който употребява всичко за Любовта Божия, т.е. който служи на Любовта. Единственото нещо в света, което не прави зло,

това е Любовта. Ще кажете, че всички престъпления стават извън Любовта. В Любовта никога не стават престъпления. Онази тигрица, колкото и да е лоша, децата, които излизат от нея, тя ги обича – майка е. А онези, които тя не е родила, които любовта не е засегнала, по отношение на тях тя прави престъпления.

Следователно, дето сме засегнати, когото обичаме, зло не му правим. Но когото не обичаме, там всякога сме готови да направим престъпление. Или, казано другояче: под думата “любов” аз разбирам истинската любов, която се намира при Бога, понеже Той е вечният, в Когото ние живеем и се движим. И ако ние поддържаме Божията Любов, имаме пред вид, че от тази Любов не можем да излезем навън. Следователно, като живееш в Божията Любов, ти никога не можеш да направиш грех. Там имаш всичко. Какво можеш да направиш? И ако в Невидимия свят намислиш някакво престъпление, ще ти дадат това, което искаш – там ще те натоварят с него. Там няма съществуване, което ти е взело нещо.

В другия свят красотата не е отвън, но е отвътре. Всички души, и ангелите, са красиви, но не отвън. В духовния свят като влезете, ще намерите едно голямо еднообразие. Там няма да намерите голяма външна красота. Като човек вие ще видите красотата, но ангелът вижда красотата само вътрешно. Външното той никога не вижда, не се спира да гледа. Там съблазън не съществува. Ние, като хора, ако влезем в Небето, ще се съблазним, ще пожелаем да бъдем като този или като онзи ангел.

Та, когато вие се изкушавате, ще знаете, че вие разбирате живота отвън. Като погледнете на Божието величие, у вас се заражда желание да бъдете като Бога. Вие желаете да вземете това-онова, вие разбирате работите външно, не ги разбирате вътрешно.

Имаше една наша сестра, която казваше на мъжа си: “Една слабост имам – искам да се осигуря. Тури ми поне 1000 лева в банката, да има на какво да се надявам. Понеже нямам нищо в банката, съвсем ми е празно. Тури ми поне 1000 лева, да има с какво да се залъгам. А така, без пет пари в банката, какво ще правя?” Той я пита: “Защо ти са тези 1000 лева? Всичко, каквото имаме въкъщи, всичко е

твое.” – “Не, не, ти ми тури 1000 лева в банката, да зная, че ги имам.”

Сега вие можете да ме попитате на кого говоря. За всинца ви говоря. Нямам никого предвид. Когато говоря за греха, говоря на грешниците. Когато говоря за доброто, говоря на добрите. Когато говоря за разума, говоря на разумните. Когато говоря за силата, говоря на силните, а не на слабите. Когато говоря за красотата, говоря на красивите, а не на грозните – ни най-малко нямам предвид грозните, красивите имам предвид.

Аз искам да разгледам красотата от едно и от друго становище. Това е разбирането ми. Това разбиране никой не може да ви го предаде отвън. Както и да ви се говори, немислимо е да се приложи любовта отвън. Не мислете, че като станете богати, вие ще бъдете добри. И не мислете, че като станете учени, ще бъдете добри. Богатството не трябва да предшества добродетелта. Доброто трябва да съществува преди, а богатството трябва да дойде като последствие. Или, другояче казано: любовта трябва да предшества богатството, любовта трябва да предшества силата, красотата. С една дума: всичко, каквото желаем в света, трябва да се предшества от любовта. Всичко трябва да се употреби за любовта. Това трябва да се разбере. Ако ти не можеш да употребиш всичко, каквото имаш, за любовта, ти не разбираш живота. И самият живот трябва да се употреби за любовта. Богатство, сила, справедливост, милосърдие, красота, кротост, въздържание – всичко това трябва да се употреби за любовта. Ако ти не можеш да го употребиш за любовта, ти не можеш да бъдеш човек. Ти можеш да бъдеш каквото и да е друго животно, но човек не можеш да бъдеш. Можеш да носиш човешка форма, но човек да бъдеш, да бъдеш възлюбено дете на Бога ти не можеш да бъдеш. Това трябва да го знаете! Бог може да ви търпи, това е друг въпрос.

Не само това, но ние трябва да бъдем като Бога. В какво отношение? Да не правим зло. И Христос казва за Бога, че Той не съди никого. Бог поучава хората, но никого не съди. И когато някой падне, Той му казва: “Стани, напред върви!” На невежия казва: “Не се безпокой!” На учения, на всички казва: “Станете и напред вървете!”

Казва се в един от стиховете: “Ако някой люби Бога, той е познат от Него.” Любовта Павел я схваща като непре- ривен процес. Не мислете, че любовта се прекъсва. Не, чув- ството, любовта на човека към Бога трябва да бъде непре- ривен процес.

Съзнанието на човека трябва да е будно, той трябва да живее в Бога. Ние трябва да се освободим от външните вли- яния. Ние се стремим да се освободим от влиянието на дяво- ла. Дяволът влияе на всички хора. Като се върти около тях, той се опитва да им влияе. Виждате някой грозен човек и се възмущавате от неговата грозота. Виждаш някой добър чо- век – веднага в тебе се заражда користолюбие, искаш да бъдеш красив като него. Че ти пожелаваш неговата красота. Представи си, че в света само един човек може да бъде кра- сив. Какво ще правите тогава? Представете си, че всички хора не могат да бъдат красиви. Представете си, запример, такова противоречие. Аз ще ви го обясня. В света може само един да бъде красив. Ако вземем човека, той трябва да бъде красив. Но неговата ръка трябва ли да бъде красива като него? Тогава де ще бъде ръката? Тя ще бъде красива като ръка, но не като човек. Ако ти съзнаваш, че не можеш да бъдеш като Бога, тогава, като дойдем до Него, всички можем да бъдем в единство. Един е Той. Това значи: ти трябва да имаш вярата, да бъдеш благ като Бога.

Казваш: “Може ли да бъде това?” Може. Ако не се отде- ляш от Него, може. Но щом се отделиш от Бога и си предста- виш, че подобен на тебе няма, ти си в пътя на греха. Щом мислиш, че като тебе няма подобен, ти си сам идеал за себе си, ти си вече на кривия път.

За да помогнеш на другите, ти трябва да бъдеш едно с тях. Днес едва ли ще се намери някой, който да умре за ближ- ния си. Писанието казва: Като бяхте грешници, Христос умря за вас. Кое е онова, което застава Христа да умира за нас? Кое Го застави да умре за нас като грешници? Съвсем друго разбиране има в това. Това е Божественото разбиране. Това е малко обективно казано. И апостол Павел казва на едно място: “Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше техните грехове.” Той не мислеше за техните грехове.

Майката е недоволна от дъщеря си, бащата е недоволен от сина си, учителят е недоволен от учениците си, жената е недоволна от мъжа си – всички са недоволни. Питам тогава: Какъв е този живот? Ние ще кажем, че светът е такъв. Не че светът е такъв, но това е нашето разбиране. Но трябва, като живеете в един свят на противоречия, да бъдете доволни. Защото, като влезете в Небето, в един свят, гето няма противоречия, вие всички ще бъдете светии. В този свят, обаче, да бъдете светии, да светите на хората, да бъдете горящи свещи за тях – това е изкуство. Вие трябва така да светите, че като минавате покрай хората, да не се спъват. Или, казано с други думи: между лошите хора да бъдете добри, да им услужвате. На всеки едного да услужвате.

Да кажем, че един господар намери един слуга и постоянно го бие, че не му върши работата както трябва. Днес го прати за хляб, не го донесъл навреме – господарят го налага. Добрият човек казва: “Аз ще донеса вместо него.” Добрият човек отива на фурната навреме и донеся хляба навреме. Той казва: “Защо ще го биеш? Аз ще донеса хляба.” И погледнеш – ти му ставаш един добър слуга. Защо трябва да си хабиш ръката да го биеш? Иди вместо него да донесеш хляба. И тогава, като му услужа, ще повикам този слуга и понеже съм учен човек, турям своя образ на слугата и господарят мисли, че все слугата му служи. На слугата казвам: “Слугувай на господаря си така, както аз му слугувам.” И тогава господарят ще мисли, че все аз му служа. Тогава и ти ще бъдеш доволен, и господарят ти. А лошият слуга носи моя образ. Или, турете на лошия човек друг образ и ще видите как хората ще придобият друго понятие за него.

Да ви представя това на ваш език, за да ме разберете. Да кажем, че имате една грозна мома, която всички подтиквават. Всички казват за нея: “Тази грозотия.” Но турете в банката 10 милиона златни звонкови на нейно разположение и ще видите, че веднага тя ще стане красива. Веднага ще се намерят много кандидати да я обикалят. Всички ще казват: “Доста е красивичка.” Ако аз бях пожелал 10-те милиона лева, щях да туря една красива маска на грозната мома и ще я гледам всякога красива. Действително, парите правят човека красив. Така е днес поне.

Че, грозният човек, като има някакъв идеал, той е красив. Грозотата произтича от нямаване на идеал. Който няма, той става грозен. Аз да ви кажа защо хората погрозняват. Вие казвате: “Остарях.” Защо сте остарели? От страх. Казвате: “Това нямам, онова нямам. Аз не съм умен, не съм богат...” Като държите все такива отрицателни идеи в ума си, вие ще остарееете преждевременно. Отрицателното внася грозотата в човека. Искаш да бъдеш силен, а мислиш, че не можеш да бъдеш силен и ставаш слаб. Искаш да бъдеш учен, а за това се иска труд, но ти не искаш да се трудиш и оставащ невежа. Знанието не иде така лесно. Ако държиш в ума си мисълта за това, което искаш и можеш да постигнеш, ти ще станеш красив. Защото доброто, което правиш, то носи красотата в тебе. То носи силата в себе си. Самото добро носи сила в себе си. Доброто носи и богатство. За мене доброто носи всичко. Ти не можеш да бъдеш добър и да бъдеш сиромаш. Ти не можеш да бъдеш добър, а да си глупав човек. За мене това са неща несъвместими. За света как мисли, това е друг въпрос. Доброто носи всичко в себе си – ако имате доброто в себе си, а не как го разбирате. Какво хората разбират, това е друг въпрос – какво имате в себе си, това е важно. Ако имате доброто в себе си, вие всичко имате. А като разбираш доброто, ти не можеш да имаш всичко. Разбирането е едно, а това, което имаш, е друго. Това, което може да стане твоя същина, то е друг въпрос.

Какво се казва в Писанието? Че Адам познал доброто и злото. Това е познание отвън. Той не е имал доброто в себе си, но то е познание отвън. И тогава, мнозина питат: какво трябваше да направи Адам? Не трябваше ли да яде от дървото? Той имаше право да яде само тогава, когато придобие доброто. Но понеже Бог знаеше, че Адам нямаше още доброто в себе си, каза му: “Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото.” Докога няма да ядеш? Докато станеш добър.

Една философска мисъл е тази, която се нуждае от много обяснения. Добрият Бог със зло не изкушава, защото е добър. Той е всеблаг, не се изкушава. А понеже ние не сме всеблаги, ние се изкушаваме: нямаме всичко. Но Бог всичко има. Той няма защо да се изкушава, Той има всичко на разположение.

Понеже ние нямаме всичко, следователно имаме от какво да се изкушаваме. Падането на човека седи в това, че той иска нещо, което няма, и желае да го придобие. Там е падането на човека. Ако има всичко, той няма защо да се изкушава.

Запример ти носиш 200 кила злато на гърба си. Ако един човек дойде и ти вземе стотте кила, ти ще усетиш една благодат, че със 100 кила товарът ти се е намалил. Ти считаеш, че той ти е направил добро. Но ако ти носиш две кила само и ти вземат едното кило, ти веднага ще повдигнеш цял въпрос. Малките работи раждат всичките съблазни между хората. И сега аз говоря на онези от вас, които искат да се освободят от големите противоречия в живота. И ако ви кажа да бъдете добри, добри вие няма да станете, но ще се стремите. Може някой да ви похвали. Питаме дали сте успели. Не, придобийте доброто в себе си. Или, влюбете се в Господа така, както се влюбват в света.

Ще кажете: “Как става тази работа?” Ако не знаете, гледайте как се влюбват младите момичета и момчета. Влюбете се в Бога. “Не зная къде ще Го намеря.” Как се влюбва младият момък? Той търси момата. Тук гледа, там гледа, не му се харесва една, не му се харесва друга, докато един ден я зърне някъде и сърцето му се запали. А вие ходите и критикувате младите. Че, те ви показват пътя, как можете да се справите. Най-големите проповедници са момите и момчетата. Младият момък казва: “Ако ти обичаш Господа, както аз обичам моята избраница, главата няма да те боли. Но ако не Го обичаш така, и две глави даже ще те болят.” И младата мома казва същото: “Ако ти обичаш Господа както аз обичам моя избраник, няма да страдаш.” Казвате: защо Господ създаде младите момичета и момчета? Да упътят учениците в правия път. Понеже учениците понякога кривват в пътя, младите момичета и момчета отиват им казват: “Като отивате на училище, вие ще обичате Господа така, както ние обичаме.” Те са писаният Божи закон: ще обичаш Господа така, както младият момък обича младата мома. Или, обратно: както младата мома обича младия момък. Нищо повече.

Та, вие ще се учите при младите. Старите да се учат при младите за любовта. А младите да се учат от старите. За

какво да се учат от тях? Когато майката роди дъщеря или син, в моите очи, тя го е родила, за да □ покаже правия път, как тя да обича Господа. Синът казва: “Мамо, аз ще си намеря една избраница, аз ще я обикна и ако ти можеш да обичаш Господа така, ти ще се радваш, че си ме родила. Но ако не разбереш това, ти ще съжالياваш, че си ме родила.”

Онези от вас, които сте намислили да се жените, женете се, ни най-малко не ви забранявам. Чудни сте вие. Казвате: “Учителю, трябва ли да се женим?” Женете се. Много проповедници казват да се не жените. Тия проповедници са измежду вас. Това говори за вашите егоистични цели. Някои от старите, от женените казват: “Ако бяхме Ви срещнали по-рано, нямаше да се женим.” Казвам: Вие нищо не сте разбрали. Няма какво мене да обичате. Ако чрез любовта си към мене, или ако с моята любов можете да намерите Бога, вие сте на прав път. Но ако чрез мене вие можете да се заблудите и съблазните, вие сте на крив път. Ако моята любов може да ви повдигне, и да ви даде подтик да обичате Бога, вие сте на прав път. Но ако моята любов може да ви съблазни, вие сте на крив път.

Такова е моето разбиране. За мене е същото и по отношение на любовта ви към хората. Докато любовта ви към хората е един подтик да обичате Бога, вие сте на прав път. Щом любовта на хората ме съблазнява, вие сте на крив път. Какво ще ме съблазни това, че някой обикнал някого? Аз отправям ума си към Бога и казвам: Какво е сегнал този? Той обича една жена. Аз веднага пренасям ума си към Бога и казвам: Този човек е благороден. Тази жена още нищо не е дала за него и той я обича, прави такива големи жертви за нея. А аз, на когото Бог е дал толкова неща и прави такива жертви за мене, не Му отдавам тази любов. Този човек още нищо не е получил от тази жена и прави такива жертви за нея, а той я обича. Неговата любов заслужава похвала. А аз, разумният човек, на когото Бог е дал всичко, сега и се чудя как да обичам Господа и къде да Го намеря. Този мъж е намерил начин как да обича момата. И казвам: Той е по-умен от мене. Аз, умният човек, не зная още как да обичам Господа.

Та, ще се учите от другите. Казвам: Учете се от любовта на младите. Учете се от любовта на онези, които обичат. От тях се учете. Вижте онзи офицер как обича сабята си. Той я извади, намаже я с масълце, тури я в ножницата си, пак я извади, милва я, говори □ и казва: “Тя ще ме прослави в света.” Че, кой ще те прослави тебе? Ако сабята може да прослави войника, и твоята любов може да те прослави. Ако ученият човек извади книгата и каже: “Тя човек ще ме направи” – че, като четеш книгата на любовта, тя ще те направи човек. Казват: “Този, глупавият, какво се е влюбил в тази книга?” Не казвам, че този човек се е влюбил, но ще вървя в неговия път. Та, един се влюбил в сабята си, друг – в книгата си, трети – в къщата си и аз казвам: Следвай техния пример.

Който разбира. А който не разбира, той нека господар да стане. Който разбира, слуга да стане. Който разбира, нека се жени. А който не разбира, той сам да ходи, да се не жени, сам да живее. Сами да живеете. Който е богат, да се жени. Който е сиромаш, да се не жени. Който е силен, да се жени. Който е слаб, да се не жени. Разберете сега. Така е въпросът.

Разбирате ли това? Не сте разбрали. Аз не поддържам вашите възгледи. Тоест вашите възгледи не ги поддържам, аз поддържам своя възглед, а не вашите. Казвате, че един брат не обичал едн-коя си сестра. За мене тази сестра е предметно учение. Как да не я обича? Гледам, тя ходи с него под ръка. Защо □ трябва повече братя? В дружбама си човек може да дружи само с едного. Щом дружи с повече, той е вече в стълкновение. Как ще разберете това?

Двама американци, приятели, се сдружават да търгуват заедно. Всеки от тях влага, запример, по 5 милиона долари. И по едно време те казват: “Да се пооженим.” И двамата намират по една избраница. След 3 години се скарват с жените си, не могат да живеят добре. Идва единият и казва на приятеля си: “Не мога да живея с жена си. Съвсем опака е тя. Ще се разведе с нея.” И другият започва да се оплаква от своята жена. Случило се, обаче, че едната жена хвърлила око на другия търговец и втората жена пък – на първия търговец. Тогава те решили да разменят жените си и пак продължили приятелството и търговията си. Те още по-напред бяха разменили жените си, преди да се оженят, а казват, че после

ги разменили. Сега ги туриха на място. Единият казва: “Сега много добре си живеем. Отлична жена била твоята.”

Върнете се сега към истинското положение на нещата, [не] да ги размествате. Това значи: не размествайте нещата. Противоречието иде от размяната на нещата.

Сега, ни най-малко аз не засягам сегашния порядък. Той е погрешен порядък. Ти живееш в една къща, но си под наем. Не че ти е приятно, но си заставен да живееш в тази къща. Не е грях, че живееш в една такава къща, тебе ти трябва похубава, но ще търпиш. Добре е, че някога пиеш от вода, която не е толкова хубава, но от немай-къде я пиеш. Ти от немай-къде се покриваш с един юрган, който не ти е по характер. Ако остане на нас, ние ще си вземем юрган от хубав памук или вълна, че като легнеш, да ти е приятно. Същото се отнася и до грехите.

Та, онова, което ще внесе сега подобрение в живота, това е Божията Любов – Любовта. И ако по този начин вие разбирате Любовта, у вас ще влезе подмладяването.

Ще кажете: “Това, старото разбиране?” Вие ще оставите старото разбиране настрана. Вие ще оставите старите неща, няма да ги носите. Няма да ги късате – старите листа сами по себе си ще окапят, вятърът ще ги отвее и новите листа сами по себе си ще израснат. Оставете у вас новите листа сами да израснат. И оставете старите листа сами да окапят. И когато вятърът ги отвява далеч от вас, не жалете за тях. И когато новите идат, не плачете за тях. Когато вятърът ги донесе близо до вас, не се спъвайте от тях. Рагвайте се на новите листа, които израстват. Те ще ви дадат новата насока и новата философия. Следователно, сега да съм ясен.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6 ч 10 мин

(На поляната □ упражненията.)

*22-ро неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 1.ІІІ.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДАЛИВОСТ

8 март 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Облачно, дъждец вали. Не е студено.)

Нарядът.

15-а глава от Първото послание към Коринтяните

“В начало бе Словото”

Това е едно разбиране, което тепърва трябва да изучавате. Малкото дете разбира нещата като дете. Като стане 10-годишно, то напуска детинското, но и това положение не е последното. Като стане на 20 години, ще има други разбирания. Като стане на 30, на 40, на 50, на 60, на 100 и на 120 години, разбиранията му за живота ще бъдат съвсем други. Някои от вас още сте с детинските си разбирания. Като дойдете до едно положение, постоянно повтаряте, но какво сте научили от това повторение на нещата? Току се запитвате: “Парле ву франсе?” Или: “[Ду ю] спийк инглиш?” Или: “Говориш ли български?” И отговаряте: “уи”, или “йес”, или “га”, според езика, на който ви питат.*

Това е само за изяснение. Един проповедник проповядва на публиката, като че говори нещо ново, но и той сам е толкова невежа, колкото и обикновените хора, които го слушат. Той взел един стих от Евангелието и говори, говори, и той сам не разбира. Така и учениите понякога декламираат нещо, което и те сами не разбират. Един испански поет декламирал едно стихотворение пред една публика. Публиката го запитала: “Какво искаш да кажеш с това стихотворение?” – “И аз сам не зная. И аз сам не зная, така го научих.” Запи-

* Parlez-vous francais? (фр.) – Говорите ли френски? Do you speak english? (англ.) – Говорите ли английски? oui (фр.) – да; yes (англ.) – да.

мали автора какво иска да каже с това стихотворение. Той казал: “И аз сам не зная, така го написах, по вдъхновение.” Запример вие произнасяте думата “кон” на български език. Какво означава тази дума? Тази дума днес не означава това, което някога е означавала. Също така и думата “крава” не означава това, което някога е означавала. Трябва да се върнем към онзи първичен ватански език. Тези думи са на ватански език, но днес са изменени. Сега си служат повече със санскритски език, понеже той е наречие на ватански език. Сегашните езици пък са наречия на санскритски. Това е според филолозите. Обаче и ватанският език е корен на някой друг.

Сега да дойдем до въпроса за разбирането. Представете си, че един човек се движи с биволска кола; втори се движи с конска кола; трети се движи с автомобил, четвърти – с аероплан и последният се движи с бързината на светлината. Какво сравнение ще направите в степената на знанието между тези четири категории хора? Знанието на онзи, който се движи с бързината на биволската кола, е биволско; знанието на онзи, който се движи с конска кола, е конско; знанието на онзи, който се движи с автомобил, е автомобилско; знанието на онзи, който се движи с аероплан, е аеропланско; знанието на онзи, който се движи с бързината на светлината, е етерно.

Ще кажете, че не разбирате това. Вие пътували ли сте с бързината на светлината, да знаете каква бързина е тя? Тя е стихийна бързина. В една секунда ще изминавате хиляди километри. Да изминаваш по 300 000 километра в секунда, това е стихийно пътуване.

Ако се движиш бързо, с бързината на светлината, малко ще знаеш; ако се движиш с волска кола, бавно, много ще знаеш. Значи, който много знае, той върви с биволска кола; който малко знае, той се движи с бързината на светлината. В дадения случай аз бих предпочел да зная малко, но да се движа с бързината на светлината, отколкото да зная много, но да се движа с бързината на волската кола. Ако ме гонят неприятели, бих предпочел да бягам с бързината на светлината, отколкото да се движа с волска кола. Само така ще бъдем свободни. Съвременните хора са роби, те се движат с бързината на волската кола. Казвате: “Ние искаме да бъдем свободни.” Искате да бъдете свободни, но при най-малкото

неразположение или при най-малката мъчнотия, вие веднага се обезверявате и казвате: “Какво ще стане с нас след 20 години?” Това не показва ли, че сте роби? Вие си задавате хиляди въпроси и всички тия въпроси остават неразрешени. Някога ги разрешавате с бързината на биволската кола; някога ги разрешавате с конска кола, някога ги разрешавате с автомобилска бързина; някога ги разрешавате с аеропланска бързина, а някога ги разрешавате с бързината на светлината. Малцина обаче са тия, които ги разрешават с бързината на светлината. Като казвам, че човек трябва да знае малко, но да се движи с бързината на светлината, ни най-малко нямам предвид да бъде невежа, но колкото малко да знае, да го знае на свят*.

Знайте нещата не като онзи турчин, който се хвалил, че знае добри български. Един ден той попаднал в едно българско село и казал на селяните: “Слушайте, каквото ми говорите, все на български ще ми говорите. Аз зная добре български. Ако кажете нещо лошо за мене, ще знаете, че главата ви ще пати, аз разбирам всичко.” И те не смеят да говорят пред него български, защото той разбирал добре. По едно време турчинът взел да пуши цигара. По невнимание искра от цигарата отскочила нагоре и запалила чалмата му. В това време един от селяните му казал на български език: “Агачо, чалмата ти гори.” – “Зная го.” Той пак повторил: “Агачо, чалмата ти гори.” – “Зная го.” Оттук селянинът разбрал, че турчинът не само че не знае да говори български, но нищо не разбира и затова му казал на турски, че чалмата му гори. Тогава той казал: “Ону белир.” – Така ми кажи, да те разбере.

Преди години идва една госпожа при мене, заболяла от някакво подуване на врата, иска да □ помогна. Тя се обърнала за това към един лекар, но каквото □ препоръчал, нищо не □ помогнало. Казал □ да си прави компреси, да си тури ленено семе, това-онова, но нищо не □ помогнало. Не минава тази работа нито с компреси, нито с ленено семе. Пита ме тя какво да прави сега. Тогава аз □ казах да попее малко на болката си. – “Нима с пение може човек да се лекува?” – Че, ако си правила компреси, ако си туряла ленено семе, защо да не попееш малко и болката ти да мине? Попей и ще ви-

* на свят – свястно.

душ. Ще се увериш, че някои работи стават с компрес, а някои работи не стават и с компрес.

Защо не действуват компресите? Защото те се отнасят само за здрави, за силни хора. За един човек, който има много кръв и у когото кръвообращението е добро, правилно, студеният компрес действа добре, но за един слаб човек, у когото кръвообращението е слабо, студеният компрес не се отразява добре. За силния човек студеният душ е благословение; за слабия човек студеният душ е нещастие. Сега, днес мнозина лекари препоръчват студеният душ. Отишъл някой на баня, окъпал се в гореща вода и след това ще се потопи в студен басейн. Студеният душ е само за боготелите. Когато един бог се окъпе, той може да си позволи един студен душ. Ако един хилав човек си позволи студен душ, той за хиляди години ще си създаде нещастие.

Вие искате да бъдете богати. Богатството е студен душ след топла баня. Не, на вас не ви трябва такова богатство. След топла баня не ви трябва богатство от този род. На вас нито сиромашията ви трябва. Както аз разбирам, сиромашията е за великите, за светите хора. Значи, за вас не е нито богатството, нито сиромашията.

Един проповядвал на едного едно учение и му казал: “За тебе не е нито богатството, нито сиромашията.” – “Ами какво ми трябва?” – “На тебе ти трябва дърво.” Какво означава дървото? Да го бият с него. Не, аз гледам другояче на нещата. Когато ме бият лъчите на светлината, които идат от такова грамадно разстояние, от 92 милиона мили, можете да си представите с каква бързина ще падат тия удари върху мене и как ще ми се отразят. Като ме блъснат тия лъчи на светлината, умът ми иде на мястото си и от този момент става растене, цъфтене, и всичко се нарежда добре. Който не разбира този закон, ще каже на някого, че дърво заслужава. Това не е изяснение на нещата. Да те бие светлината, разбирам; но да те рита магаре, не разбирам. Под думата “магаре” аз искам да кажа: не се бори с онова, което не разбираш. Някой казва: “Аз съм невежа, това не разбирам, онова не разбирам; това нямам, онова нямам.” Това е според мене магарешко ритане. Ритай като светлината. Като изпаднаш в невежество, ти трябва да имаш желание да дойде свет-

лината, да ритааш като светлината. Ти казваш: “Аз съм голям невежа, това не зная, онова не зная.” – Откога стана такъв невежа? – “Откато сареших.” Не, вие станавте невежи, откато се сприятелихте с дявола. Щом се сприятелите с дявола, вие ставате вече роби.

Какво разбирате под думата “дявол”? Аз не употребявам тази дума в смисъл, какъвто вие я разбирате днес. Под думата “дявол” аз разбирам всички несгоди, всички ожесточавания, всички тревоги, които имате. Под думата “дявол” разбирам изгубване на вътрешния си мир, на светлината, която сте имали. Това може да стане и с един обикновен човек, както и с един светия. Ако един разумен войн гаде на тъпана един разумен удар, войниците му ще го разберат, но ако едно дете си играе на тъпана, войниците нищо няма да разберат. Вие имате мозък, но ако знаете как да мислите правилно с него, вие ще създадете такъв удар, от който Небето ще разбере какво искате. Обаче, ако сте деца и удряте и биете с мисълта си, никой няма да ви разбере и няма да ви отговорят. Тогава вие ще се чудите защо никой не се притичва на страданията ви.

Сега, като говоря по този начин, на много от вас мирът се нарушава и после отиват да плачат, да съжаляват и казват: “От толкова години вече следваме учението и нищо не сме направили още. С нищо не сме прогресирали.” Че как ще прогресирате? Аз съм човек на неумолимата истина. За мене не е важно какво хората ще кажат. За мене е важно какво има у вас, което да не се изменя при никакви условия на живота. Казвам: Донесете тук златото. Аз имам пробен камък, с който опитвам златото. Златото има проба, по която се познава дали е чисто злато или примесено с нещо. Скъпоценният камък се познава по начина, по който разлага светлината. Обикновеният камък, обикновеното стъкло разлага светлината по един начин, а скъпоценният камък я разлага по друг начин. Светлината, която е разложена от скъпоценния камък, действува лечебно върху човека. Следователно лечебно е за човека да носи на ръцете си или на врата си скъпоценен камък. Има някои камъни, трептенията, които те образуват, не хармонизират на трептенията на човешкия организъм. Следователно такива камъни не ги носи. Не че той

е долен, но неговите трептения са такива, че ти не можеш да се хармонираш и наместо полза, ще ти принесе вреда. Вземете, сегашните учени хора се занимават с радий. Мнозина са платили с живота си. Не че радий е лош за себе си, но хората не са готови за трептенията на радий. Много опасни болести се лекуват с трептенията на радий. Човек, който трябва да работи с радий, той трябва да има особено състояние.

Вие искате по някой път да се занимавате с любовта. Но знаете ли какви са трептенията на любовта? Вие, например, искате да се занимавате с Божията Любов. То е опасна работа. Вие мислите при Господа да идете да Го прегърнете. Че вие ако Го прегърнете, от ръцете и от краката ви нищо няма да остане. Всичко туй ще изчезне. Че вие, ако Го видите, вие ще ослепеете. Ако Той ви проговори, ще оглушеете.

Казвате: “Нали трябва да познаем Бога?” То е ваше детинско разбиране. Познаването ще започнете с онази най-малката любов. Ще започнете постепенно, като една азбука, буква по буква, докато дойдете до азбуката, с която се пише и се разбира Божията Любов. Значи човек трябва да има едно тяло. Вие няма да възприемете Божията Любов с вашето физическо тяло. Много се лъжете. Вие мислите физически. Мислите за Божията Любов, както един мъж се прегръща сам с нея. Това не е никаква любов. С физическото тяло – физическата любов, с астралното тяло – астралната любов, с умственото тяло – умствената любов, с причинното тяло – причинната любов, с будическото тяло – будическата любов. С онова тяло на личността, с което ще видите Бога, то е, което може да възприеме. Ако това тяло може да го събудиш, тогава Божията Любов ще ти стане ясна.

Много хора, сега, като любят, делят мегдан. Няколко моми току делят един момък. Какво делят, и те не знаят. Няколко момци се влюбили в една мома, делят една мома. Какво делят, и те не знаят. Какво ще делиш? Казва: Какво са виновати младите моми? Та, вие сте все млади моми. Все делите някого. Делите дали хората имат високо мнение за вас. Делите дали Господ ви обича, какво мисли заради вас. Дали ангелите ви обичат. Не зная дали ангелите мислят заради вас. Че, мравите може да мислят заради мене, но дали аз мисля за мравите? Ни най-малко не мисля за мравите.

Или някои микроби мислят дали аз мисля за тях. Ни най-малко не мисля за тях. Или някой пън в гората мисли дали мисля заради него. Ни най-малко не мисля. Мене пънища не ме занимават. Няма връзка, какво ме интересува един пън?

Вие с какво ще обърнете внимание на Бога, я ми кажете, когато вас може да ви изкушава един мъж или една жена? Който мъж мине, изкушава ви. Или какво ще обърне внимание на един мъж, който се изкушава от една жена, или един момък от една мома? Може да се каже от пари, то е все едно и също. Една каса ме изкушава да бръкна. Яденето може да ме изкушава. Дрехи може да ви изкушават, обувци, шапки, какво ли не ви изкушава. Питам: С какво ще обърнеш внимание на Бога? Седиш в една къща, недоволен си от къщата, пък искаш Господ да обърне внимание на тебе. Иван направил къща и ти си недоволен, че Иван направил похубава къща от твоята. Неговата къща е толкова хубава, колкото и твоята. И в неговата къща мирише, както в [твоята]. Само че, един голям вол като умре, мирише повече и събира повече мушици. Твоята къща мирише по-малко. Вие, като направите къща, казвате: мирише къщата ви. Един светия може да живее в една колиба, но като влезеш, мирише на хубаво, благоухание има. Като влезеш в един палат, воня има в него. Влезеш в една църква, ухане има. Тамяньт мирише, огънят мирише. То е разбираше.

Сега съдя нещата и като ги съдя, прах се гига. Вие ще ми кажете: “Ама защо този прах?” Онези от вас, които са деца, надалеч да идат, дето се вее, да не са наблизко, отдалеч. Който иска да се учи, той трябва наблизко да бъде. Аз не искам да ви кажа, че сте невежи. Не. Но не се самозаблуждавайте. Малко имате. Онова, което имате, да е сила във вашето знание. Знаете ли на какво по някой път мязат вашите вярвания? По някой път вие сте богати с вярвания. Има такива примери: Някой богат човек се заблудил в някоя красива мома. Изобщо не говоря за младите момичета, защото няма такива красиви, за които говоря. На този богаташ се завъртял умът от тази, красивата мома. Тя върви като царска дъщеря, самостоятелна. Той върви подир нея. Пише □ писма, [тя] казва: “Ха направи това, направи онова.” След като осиромашее, даде му път. На всички дава път. Та, всеки, който се

запознал с нея, казва: “Всичкото ми богатство отиде, откакто се запознах с нея. Тя отваря писмата, чете, декламира, говори, къса, къса, смее се. Нали вие често изповядвате, че се запалило сърцето. Аз не съм виждал запалено сърце. Казва: “Изгорях от любов.” Аз съм виждал да се стопят, но да изгорят от любов не съм виждал още. И всичкият живот седи в туй да се запали човек от любов. Че какво по-хубаво? Ако ще изгориш, от любов да изгориш. Аз бих предпочел от любов да изгорите. А той сега кади, не гори, дими. Че той, за да се запали, е благословение. Вие ще кажете, че “той изгоря от любов”. Че какво по-хубаво да изгориш от любов? Ако ще изгоря, аз бих предпочел от любов да изгоря. Любовта по някой път не иска да ме гори, понеже дим ще се образува и ще се отдели малко от тебе. Че, ти в живота живееш и си недоволен от живота. Не е ли това дим? При всичкото благословение, което Бог ти дал, ти си недоволен от живота – не е ли дим това?

Мнозина на мене са ми казвали: “Ти мене не ме погледна добре.” Право е това. Ще ме извиниш, малко съм разностранен. Разчетворени очите, не може да гледа. Като погледне, някак страшно. Ще извините, в очите имам дефект. И аз искам да гледам хубаво, колкото и да искам, не мога да гледам. Да кажем, вие се приготвяте и казвате: “Като идем в оня свят.” Ама ако идете в оня свят, знаете ли как ще ви приемат? Ако идете във Франция, зависи как ще ви приемат, как говорите френски език. Ако на един англичанин му кажеш с един груб тон: “Драгий господине” или с мек тон същото, какво ще разбере? Как ще произнесеш нещата? Когато малкото дете се ражда, още в началото, съм виждал, някои деца нямат нищо детско. Майката го гледа, казва: “Моего ангелче.” Какво ангелче, то е цял дъртак, един старичок, един крадец, разбойник, един главорез. Скрил го Господ, турил му една нова дреха, той седи и гледа.

Щом страдате, заслужавате вашите страдания. Дали страданието е ваше или чуждо, за мене е едно. Щом страдам, на място е. Може страданието да не е мое, може да е чуждо, на място е. Страданието е последствие. Дали е ваше или мое, огънят, дето капне, гори. Ако гори, на място е.

Та казвам: Когато дойде това страдание, трябва да знаете ваше ли е или е чуждо. Ако е ваше, поправете го. Ако е чуждо, пак кажете: “Господи как да го поправам?” Страданието трябва да се поправи. Ако страда човек, в своето страдание трябва да добие нещо. Не да каже: “Защо страдам?” Щом страдаш, страданието е един подтик на Божественото, да добиеш нещо. Ако страдаш, ще добиеш нещо. Ако добиеш това, за което страдаш, ще добиеш радостта. Ако не добиеш, страданието ще продължи в тебе.

Сега апостол Павел... Въпросът дали Христос е възкръснал още в това време се е разглеждал и той, според съзнанието, е разбирал добре. Той разглежда въпроса дали Христос е възкръснал, в тази глава. За да възкръсне човек, той трябва да възприеме Божията Любов. Без любов възкресение няма. И тогава, съвсем материалистическо разбиране, казва: “Ако мъртвите не възкръснат...” Че как ще възкръснат мъртвите? С какво ще ги възкреси Бог? С любов ще ги възкреси. Ти, като възприемеш Божията Любов, тогава ще възкръснеш. Дотогава, докато имаш обикновената любов, ти плътски ще умираш. Естественият човек трябва да стане духовен, временното да мине във вечността, или смъртното да се облече в безсмъртие.

Или другояче казано: Всички трябва да се облечем в Любовта. Щом се облечете с тази Любов, тя се отличава с едно качество. Ти щом се облечеш с тази Любов, светът ще добие друг образ, страданията за тебе ще бъдат чужди. Ти ще бъдеш готов да помагаш комуто и да е. Тебе ще ти бъде приятно, ти ще усещаш радост, като дойде страданието. Като дойде мъчнотията, ти ще се радваш. Като видиш грешния човек, и тогава ще ти бъде приятно. И грешен човек да е, навсякъде няма да усеща страдание. Ти в ада да бъдеш, ще ти бъде приятно, понеже е място за работа. По това се отличава Божията Любов. Където и да си, ти ще бъдеш свободен, понеже така бързо се движиш, че никой не може да те ограничи, не може да те хване. Мигновено слизаш в ада и мигновено излизаш. Не е въпрос за времето. Моментално ще бъдеш свободен от известни състояния, които имаш в душата си.

Казвам сега: Често вие имате такива състояния, при които се мъчите. Цяла нощ се мъчите за нищо и никакво: дали някой ви обича или не. Защо искате да разберете дали някой ви обича? Аз разрешавам другояче: не дали мене обичат, но дали аз обичам. В дадения случай не е важно дали своята любов проявявам, но Божията Любов дали проявявам тъй, както трябва. На това обръщам внимание, това се [запитвам]: изявявам ли Божията Любов право или правя промени. За мене това е важен въпрос. Другояче, както вие разглеждате въпроса, не съм намерил разрешение. Като разглеждам другояче, работите не се оправят. Като мисля дали ме обичат хората, работите не се оправят. Хората Бога не обичат, че мене ще обичат.

Вие по някой път искате да ви обичат. Какво сте им дали? На какво основание? Аз себе си питам тъй: На какво основание искам хората да ме обичат? Сега, това е една от мъчнотиите. Постоянно хората се занимават: едн-кой си обичал едн-кого си, не обичал едн-кого си. Ами ако на Изгрева царува любовта, целият Изгрев ще бъде един фар, ще свети надалеч. Светлината не е толкова силна. Пазете се от едно заблуждение, пазете се от ония писма, които казват тъй: “Аз ще ти бъда верен до гроба”, “аз ще направя всичко за Вас”. Пазете се от всички тия лъжливи заблуждения. Който и да е, който каже: “Аз съм готов всичко да направя”, той само обещава. Обещаеш – направи го. “Ама, идната година ще ти дам 10□000 лева.” Не ми трябва. Това е една съблазън. Човек, който иска 10□000 лева, казвам: Да си вървиш по пътя, ти търгуваш. От 10 души си искал по 10□000 лева. – “Деца имам.” – Че, де Ви е документът, че има закон, че трябва да Ви дам 10□000 лева? – “Няма.” – Ти се сърдиш, че не ти давам 10□000 лева. Че, де е писано, де има закон, че трябва да Ви дам 10□000 лева? Аз сега гледам на въпроса съвсем другояче. Може да каже: “Дайте ми 10□000 лева назаем.” Че, откъде накъде трябва да ти обичам и откъде ти трябва да ме обичаш? – “Аз искам да Ви обичам.” – То е твоя работа.

Та казвам: В какво се ди свободата? Вие търсите свободата и сами се ограничавате. Аз гледам, тук и навсякъде, колко са слаби в малките работи. Много сестри са слаби в малките работи. Аз разглеждам писмата на някои, колко неправилно

пишат ме. Аз, когато бях в Америка, изучавах американците и виждах англичаните, които са най-напреднали, колко им липсва в произношението. И на френски липсва, и на български липсва. Казвате: красив език, много мек. Бих казал друга дума, но не искам да я употребя. Когато говориш, не само умът ти да говори, но и сърцето, и тялото, и всяка клетка трябва да говори. Като кажеш една дума, трептенията от тази дума трябва да се почувствуват от цялото тяло. Този трепет на думата трябва да се предаде на цялото тяло, отвсякъде трябва да мине.

В сравнение с всички ония религиозни вярвания в България, вие знаете повече от всички. И по постъпки сегите много по-горе от тях, но туй, което знаете, в сравнение с онова, което трябва, още сте далеч от онова, което трябва да постигнете.

Сега, това не го говоря за упрек. Казвам: Има за какво да се живее. Запример, аз съм срещал някой човек, който, като ме види, изведнъж иска да се покаже, че е религиозен. Имаше един българин, той се казваше Арнаудов, от Бургас, един наш приятел го беше обърнал на окултист. Той сега и казва: “Имам един брат чуждак, той прави особени движения и духът действа в него.” Един ден го видях; като дойде, започна да си мърда лицето насреща ми, иска да ми обърне вниманието. Аз се занимавам, той пита: “Какво мнение имаш?” Гледам го, той с другите хора приказва, тъй няма да си мърда лицето, всичко е по-весело. Като дойде при мене, се измени. Един ден му казвам (*Учителят силно изтропа с крак*): “Какво е туй от тебе? Говори ми, какво си си замърдал лицето? Какво искаш неща, които не разбираш? Ако е за знание, остави твоеето знание.” Той казва: “Извини.” Докарах малко съзнанието му. Като ме види, веднага се засяга един център, иска да ми обърне внимание. По този начин ти не можеш да обърнеш внимание. Ти седиш и си под влиянието на такива, по-низши духове. Ти ми говори на мене. Ти ме считах в гадения случай като другите хора. Като те гледам вчера на пазаря, говориш на другите хора – и на мене говоря по същия начин. Ти искаш да ми обърнеш внимание. Какво ще ми обърнеш внимание, ти нито ме познаваш. Пък аз не искам да ти обърна внимание.

Писанието казва, че когато ще идем при Бога, трябва да идем с всичкото смирение. Така да изпълним Волята Божия и Бог тогава гържи към нас едно естествено положение, най-хубаво положение. Бог иска в най-малък размер да изпълним Волята Му. Той не иска да дигнем целия свят, да носим товара на целия свят. Той не е заради* нас. Той, когато иска, ще намери един човек – на Христа го тури и Той го носи. Но не е за слаб човек да събере греховете на хората. Бог иска от вас онова малко, което можете да направите. Следователно бъдете верни сега на това вашето положение.

Казвате: “Какво направи Христос? Не можем да бъдем като Христа.” Бъдете като Христа в своето послушание. Христос се отличавахе със Своего послушание. Хич не питахше Христос отде накъде Той трябва да носи греховете на хората. Това е Волята Божия. Или онова, малкото, което Бог ни дава, да питаме защо ни го дава. Бъдете благодарни на онова, което ви дава. Не се оплаквайте от живота, от не-сносния живот. Защо се оплаквате от несносния живот? Аз не искам да ви съдя. Че дошло оплакването – няма нищо. Ти не се оплаквай. Когато хората се оплакват на мене, не ги оплаквам, нито се оплаквам на Господа от тях. Помнете две неща: Когато хората се оплакват, ти не ги оплаквай, нито се оплаквай от тях. Не се оплаквай от един човек, нито пък да го оплакваш. Той дошъл, човекът, гладен, какво ще го оплаквам? Давам му хляб, нагостявам го. Какво има да го оплаквам: “горкият човек”? Не, ни най-малко не го оплаквам, че седял гладен 24 часа. Пиявици има, които седят гладни по няколко седмици, няколко месеца. Ако един паяк, една гървеница да изгържи 6 месеца гладна, стане като светия, ти, човекът, защо ще се оплакваш? Това са неправилни разбирания за живота и възпитанието.

Човек трябва да се научи да почита себе си. Ако вие не почитате хората, не можете да почитате и себе си. Ако не почитате себе си, не можете да почитате и другите. Сега, в този живот вие трябва да почитате себе си и да почитате и другите. Трябва да почитате себе си, за да почитате и другите. Ако тия качества ги нямате, тогава не можете да имате про-

* заради – *дуал.* за.

грес. В гадения случай трябва да почитаме другите хора, понеже са излезли от Бога, трябва да им дадем тази цена, която Бог е вложил.

Вие срещате кой да е човек, но вие не разбирате какво нещо е човекът. Вие срещнете някоя мома, някоя женена жена. Вие не разбирате каква е разликата между женената и неженената. Разликата е тази, че неженената търси някой да се влюби тя и той да се влюби. Женената мисли, че тя се е влюбила. Но едната се лъже и другата се лъже. Тя търси някого да се влюби. Няма по-страшно нещо от влюбването. Какво има да се влюбваш, кажете ми? Влюбването на един човек аз ето как го разбирам, ето каква е моята идея. Аз се влюбвам в една свещ, която може да ми покаже пътя, по който може да мина една опасна местност. В тази свещ съм се влюбил, вървя по нея, да ме ръководи. Денем, когато изгрее Слънцето, хич няма да тръгна подир нея, не ми трябва. Ако вървя подир свещта, то е с единствената цел, за да ми покаже пътя и тази свещ да ме предпази от голямата опасност. Туй влюбване има място. Да се влюбиш денем в една воцена свещ, това значи да си един първокласен глупак. Когато изгрее Слънцето, тази, младата мома какво ще ти покаже? Когато се намерите на опасното място, тя ще намери в кого да се влюби, аз ще си намеря свещ. Всякога, когато се намирате в една опасност, все ще намерите в кого да се влюбите – той ще ви даде това, от което се нуждаете. Като замине някъде, като изгрее Слънцето, не плачете за него. Сега се влюбете в Слънцето, което грее. Един ден, когато изгрее по-голямата светлина от Слънцето – Бог, тогава не плачете за Слънцето. То са понятия. Аз бих желал всички да се влюбите. Кога? Денем да се влюбите в Слънцето, вечерно време, когато Слънцето залезе, да се влюбите в Бога. Той е всичко, Той ще ти даде мощ и сила. По това ще се отличава.

Сега имате едно постоянно противоречие, което ни прави много гребнави. Аз снощи излязох от търпение и на две сестри казах: “Какво сте сигнали тук? Скоро да си вървите вкъщи!” Казвам на едни брат: “Да си вървят оттук.” Сега някой седи. Казвам си: “Не можеш ли да кажеш меко на ухото: “Сестра, иди си вкъщи, майка ти те чака”, защо викаш? После, компрометирам се те.” Аз сега и се кримикувам.

И те трябваше да се критукуват. Ако аз бях мома, ето аз как щях да мисля, ще кажа: “Я чакай да не смуцавам Учителя.”

Аз съм минавал през гората и често се влюбвам мухите в мене и през целия път се браня. Току кацне мухата по мене, казва: “Много те обичам.” Та, като се освободя от тия, влюбените мухи, казвам: Слава Богу, освободих се вече.

Не бъдете като мухите. Аз се влюбвам и вие трябва да се влюбите. Вечерно време вървете по свещта, но генем, когато изгрее Слънцето – по възможност далеч от свещта.

Аз сега и разсъждавам на прозореца. Казвам: “Ако те слуша някой, какво ще каже?” Казвам: “Като ме слуша, да ме слуша.” За мене има друго абсолютно правило. След като дойдоха тия разсъждения, трябва да бъда абсолютно справедлив. Да вляза в положението на тази сестра, която седи долу. Тя си има нещо. Друга отпатъка, и тя си има нещо. Казвам: “Хубаво, остави ги, нека си седят. Тебе що ти трябва, защо трябва да тропаш?” – питам себе си. Философия, сега, разискувам. Защо трябва да тропам, да кряскам отгоре сега. Трябва да се свържа с тия двете сестри. И като креснах, аз се свързах. Те като заминаха, аз влязох в тяхното положение и виждам защо те не могат да разрешат един въпрос, пък разбрах и аз защо креснах. Разбрах аз защо креснах и те защо стоят долу. Причината сте вие. Вие ме накарахте снощи да кресна. Вие сте виновни.

Не че вие сте виновни. Да ви обясня. Дави се един човек. Аз съм се облякъл хубаво, отивам на визита, влюбил съм се в някого, виждам, дави се един. Изведнъж – хайде във водата; излизам, но не съм вече на мода. Казвам: “Какъв глупак, откъде се намери сега да се давиш!” Не може да чака да се съблека, че тогава да вляза във водата, но с дрехите влизам. Не че е лошо това, но казвам: “Откъде се намери на това време да се давиш? Чакай, като се върна от визитата си, тогава да се давиш, тогава да те извадя.” Това е само за разсъждение, само за изяснение на едно явление. Казвам си: “Сега ли намери да се давиш, когато отивам на визита?” Кое беше по-хубаво: той да се удави и аз да изляза облечен, ненамокрен? По-добре да се намокря.

Казвам: Бъдете свободни от всички ония чувства, които Бог не е вложил. Чувствата да бъдат свободни, мисълта да бъде свободна. Не с оглед какво ще мислят хората, но да

бъдем справедливи. В дадения случай аз казвам: Справедлив – да си навквася дрехата и да го извадя. Дали се дави навреме или не навреме, то е друг въпрос. Несправедливо е от моя страна да му не помогна. По който начин и да е помощта, каквато и жертва да се даде, стига да е Волята Божия, на място е жертвата. Никога не съжалявайте за онова, което правите. Не съжалявайте за онова, което ви се случва. Може по някой път да креснете. Разберете положението – като креснете, спрете се, попитайте се: защо кряскате? Били сте неразположен. Защо сте неразположен? Влезте в положението. Туй състояние не е само ваше. Туй състояние е на всичките хора. По някой път просяк върви подир тебе и ти безпокои. Ти може да креснеш. Той от добра воля не върви, човекът. Казва: “За Бога, за Бога!” И най-после може за Бога да му дадеш нещо. Пък някой път за Бога казваш: “Защо ме безпокоиш?” Тия неща в семейството стават. И учителите в училището кряскат; попове от амвона правят забележки; като се проповядва, жените шушукат: еди-коя си се сгодила, еди-коя си дете родила, друга изгубила – това приказват по селата. Попът извика. Аз ако съм един свещеник, няма да говоря. Аз ще започна да пея. Коя песен трябва да пеете на хората, когато не слушат?

Сега пак ще ви наблюдавам. Аз, след като ви говоря, ще се кача горе, имам барометър и топломер и ще видя подига ли се температурата, има ли налягане и разширение на влагата или не. Само тогава може да се произнесе. По някой път, като разглеждам въпроси, някои беседи вас не ви действуват, понеже аз засягам някои въпроси за изяснение, [а] вие ги вземате много индивидуално. Аз не критикувам никого. За мене животът на хората и вашият живот е едно развлечение. Едно състояние има в мене: да гледам на живота на хората като едно развлечение. Каквото прави човек, е едно развлечение. Какво има да му се сърдиш? Пее той. Сръбнал малко винце, развеселил се. Развлечение има. Ще дойдат някои да казват: той трябвало да се въздържа. Че вино пил, че се напил. Може да не е виновен човекът. Има едно състояние, когато при всичките положения свободен е този човек. Попил си вино – смел е този човек, че пил вино, да опита сладчината. Понапил се малко – намерило се, турили повече, напил се.

Та казвам: Каквото и да ви се случи – че сте се понапили някой път, хубаво е; че сте казали нещо някой път, хубаво е. Но не си туряйте правила. Един ден седим в салона на обяд. Тези, придворните сестри, седят и се разправят, другите отпътъка свирят, те: бъра-бъра, бъра-бъра. Казвам: Чакай, ще тропна. Тропнах с крак, умълчаха се сестрите. И двесте се спогледаха с един поглед. След 5–10 минути гледам, сълзи капят от очите на сестрата. Казвам: Като се карат, що ходиш да се месиш в чужди работи? А пък те си говорят на френски. Казвам: По някой път аз излизам от търпение. И вие ще излезете от търпение. Седя тогава и си разсъждавам: Ако имаха по-високо съзнание, ако бяха чувствителни, ако разбираха както ти разбираш, те нямаше това да правят. Те разбират по своему. Какво има да се тревожиш, че не говорили хубаво? Ако имаха хубаво развит слух, щяха да разбират пееенето. Остави ги, нека си говорят. Ама нарушават мира, не може да слушаш музика. То е друг въпрос.

Да ви се развие съзнанието. Да бъдете справедливи. Сега казвам на всинца ви: За да се възпита човек, по никои начин не може, ако не сте справедливи. Крайно справедливи към себе си и към другите. На всинца ви трябва справедливост. Ако нямате справедливост, не може да имате възпитание, не може да има разбиране на Божията Воля. Любовта трябва да бъде започната с една вътрешна справедливост. И на всеки трябва да се даде подobaващото, онова, което Бог е определил. И на нас да се даде подobaващото, онова, за което сме дошли на света.

Божията Любов носи пълния живот.

7 ч и 25 мин

(Гимнастически упражнения.)

*23-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 8.ІІІ.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ИСТИНСКИТЕ ПРИЯТЕЛИ

УЧЕНИЕТО КАТО НЕПРЕРИВЕН ПРОЦЕС

НОВИЯТ МЕТОД

15 март 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно.
Времето: вятър духа, хладно е.)

Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наши”
“Молитвата на Царството”

Ще прочета 6-а глава от Второ послание към Корин-
тяном.

“В начало бе Словото”

Има една опасност в живота – човек да очаква наготово всичко. Една от големите опасности. Очаква да му сготвят; той ще направи една малка работа – ще сдъвчи храната и след туй ще очаква друг да свърши работата. Човек често очаква други да му направят всичко, а той да се ползува от благата, които другите ще направят за него.

И веруещите много пъти се отегчават от работата. Веруещите хора са много лениви. И забелязано е, че хората, като станат веруещи, не искат да работят вече. И във физическо, и в духовно отношение, и в умствено отношение престават да работят. Те казват: “Господ ще нареди всичко.” Но Господ ако нареди всичко, Той ще го нареди за Себе Си, няма за

тебе. А те мислят, Господ като нареди Неговите работи, ще нареди и вашите. Но тогава вашите работи няма да бъдат ваши, а Негови. И вие няма да съществувате. Ако искате да съществувате, трябва да работите. Ако не работите, вие ще се обезличите. Вие искате, без да работите, да имате слава. Вие направите една малка работа и искате голямо възнаграждение. Запример всеки един от вас иска да бъде щастлив, да бъде богат, да има знание. Но всичко туй наготово да му дойде. И сега всички хора са учени, но учението не е тяхно. То е чуждо. Щом му дотрябва нещо, той иде в някоя енциклопедия, намери някоя книга, прочете я, дойде и го каже. Искане да каже, че той знае нещо.

Та, апостол Павел в тази глава се спира върху отрицателните състояния, наброява ги. По някой път се спира и казва: защо ни са тия скърби, недоразумения – нарежда ги той. (5 ст., 6 гл. II посл. Коринт.) “В биения, в запирания, в бъркотии, в трудове, в неспания, в неядения.” И на всеки от вас все ще дойдат тия в живота. И после той турга положителните качества, с какво човек трябва да започне: (6 ст.) “С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с любов нелицемерна, (7 ст.) със словото на Истината, със Сила Божия”; казва какви оръжия трябва да има, с какво трябва да борава човек: (7 ст.) “с оръжията на Правдата в дясната ръка и в лявата”. Те са имали работа с чистота – едно; с благоразумие – две; с дълготърпение – три; с благост – четири; с Духа Светаго – пет; с любов нелицемерна – шест; със Словото на Истината – седем; със Сила Божия – осем; с оръжия на Правдата в дясната ръка и в лявата – девет. Сега започва другите в низходяща степен: (8 ст.) “в слава и безчестие, в хулене и захваляне; като прелъстници, а истинни; като непознати, а опознати.” Контрасти турга той. Състояния, които идат едно с друго. (9 ст.) “Като на умиране, а ето живеем; като наказвани, а не умъртвявани, (10 ст.) като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а пък всичко владеем.”

Да допуснем, че вие сте шивач и казвате: “Дотегна ми да шия дрехи!” Щом ти е дотегнало, ти не си научил занаята. Туй, което дотяга на човека, показва, че е профан. (Брат и сестра се спречват за място.) Дотегнало му. Или какво

казва – някой може да каже, че му дотегнало в търпение, в благоразумие, благост на Духа Светаго, в любов нелицемерна. Писанието казва: сега всинца сте на утеснение. В нас вие не сте на утеснение, но във вас вътре сте на утеснение. Друг път ще направим по-голям салон.

Сега, да дойдем до предмета. Шивачът казва, че му дотегнало. Дотогава, докато му дотяга, той не е научил още изкуството. Ти щом научиш шиваческото изкуство, ще направиш на човека такава греха, той ще ти даде голяма сума, че да се отървеш да шиеш. Най-хубавата греха ще направиш, че той ще ти даде голяма сума. Щом малко ти плащат, показва, че още не си се научил. Да кажем, ти идеш някъде, свириш, дадат ти десетина лева. Казва: “Дотегна ми да свирия.” Казвам: Не си научил изкуството. Като идеш някъде, теглиш лъка, на човека да му се изтръгнат 1000, 5000, 10 000 лева. Това наричам цигулар. Мнозина от вас ми казват: “Дотегна ми да говоря.” Не сте научили говоренето. Същият закон. След туй пренесете въпроса, казвате: “В другия свят като идем, там ще се научим.” Като не могат да свършат една работа тук, казват, че “там ще я свършим, в другия свят”. Какъвто е човек в този свят, такъв е и в онзи свят. В оня свят ще бъде още по-лошо. Защото богатият човек, който в този свят яде, пие и се весели, като иде в оня свят, засъхнало му гърлото. Положението ви тук мяза на този, богатия човек.* Като идете в другия свят неприготвени, непременно ще ви засъхне гърлото, ще викате от ада. Като викате, в Небето ще ви чуват. Както е този пример за богатия, който отиде в рая и се разговарял, казва: “Отче Аврааме...”

Сега оставете настрана ада, не е предмет да ви описвам външната страна на ада. Но адът, то е едно отношение. Христос изнася едно положение, че богатият човек, който в този свят ял и пил, той не е учен. Той е учил да яде, но не е учил как да яде. Ако един човек, като яде, умира, той не се е научил как да яде. Аз наричам правилно ядене: когато ядеш, да не умираш. Тъй седи въпросът. Тогава, всички, които умират, не са се научили да ядат правилно.

Сега аз не искам да ви занимавам с преповторение на едни и същи работи. Казваме: “Ти трябва да бъдеш праве-

* Вж. Евангелие от Лука, гл. 16, от ст. 19 до края.

ген.” Какво нещо [е] да бъдеш праведен? “Ти трябва да бъдеш добър.” Какво нещо е да бъдеш добър? “Ти трябва да свириш добре.” Сега, израз трябва да има в музиката. Казваме: това трябва, онова трябва. Как ще дадем израз на музиката? Има едно правило. Трябва учение. Ако разгледате един скъпоценен камък и един обикновен камък, има голямо различие. Чрез онзи, скъпоценния камък светлината другояче се пречупва. Ако аз имам един скъпоценен камък и неговата светлина насоча към вашата рана, тази, пречупената светлина ще излекува раната. Но ако насоча един обикновен камък, неговата светлина няма да направи това.

Сега, като ви говоря, вие може да се обезсърчите. Когато се говори, че трябва да се учат, хората винаги се обезсърчават. Казваш някому да работи, той казва: “Домегна ми да работя.” Щом тебе ти домегна да работиш, ти не си се научил да работиш. Щом тебе ти дотяга животът, ти не си научил да живееш. Казва: “Домегна ми вече, искам почивка.” Знаете ли какво нещо е почивка? Мислите ли, че един дирек, който стои, си почива? Мислите ли, че този дирек, който крепи цялата стая, той си почива? Някъде нали сте виждали пътници, спрели някъде да почиват. Казват: “Да се спрем да си починем.” Конете натоварени и те стоят и мислят, хората, че и конете си почиват. Не, това не е почивка. Почивка е ти да разтовариш коня. Той не иска да го разтовари, казва: “После пак трябва да го товаря.” Поспре го, казва: “Нека си почине конят.” Това не е почивка. Ако конят върви, по-добре е за него, отколкото да го спре.

Пък и вие искате да си почивате натоварени. Кой ви кара? Защото и вас ви карат. Свободният човек се отличава по това, че него никои не кара. А пък всеки, който е недоволен, обезсърчен, има някой да го кара. Щом ви карат, не сте свободни. Това е една диагноза. Щом си недоволен, има някой да те кара. Нима онзи затворник, когото карат по пътя, е доволен човек? Подир всеки затворник върви един войник с пушка. Ако спре, казва: “Върви!” И той ще говори за свобода. Казвам: Никаква свобода няма тук. Ами човещина? Никаква човещина няма тук. Направо върви!

Тогава иде възражението: защо Господ така е създал света? Не го е създал Господ така света, хората го направиха

така, те създадоха този свят. Онзи войник, който води някого или го кара, нима Господ му е заповядал да го кара? Не. И двамата вършат една работа, която не са обмислили. Онзи, когото карат, иска да уреди работите си – понеже нямал пари, нямал работа, отишъл да краде някъде, хванали го. Този пък, за да покаже, че ред и порядък трябва да има, кара го. Но и него карат, и на него заповядват. И той не е свободен. Казва: “Заповядва ми се на мене, трябва да ме карам.” Че войникът го кара, той с това изкарва своята прехрана. “Ако тебе – казва – не те карам, ще ме уволнят.” Те го насърчават да служи на отечеството.

Та, в живота се изисква онова вътрешно разбиране, да се освободи човек. Всички искате свободата. Запример двамата братя и две сестри са ученици от първо отделение. Този брат пък не знае, той е от първо отделение. Онази сестра е от второ отделение. И тя не знае, и тя разбира както в първо отделение. И двамата разбират еднакво. Предметно учение е то. Пък и двамата мислят, че много знаят. Братът мисли, че много знае.

Аз като говоря така, те се докачат, нали? Аз да ви кажа как обяснявам. Философия има в мене, има разбиране на нещата. Аз се отличавам, че аз разбирам нещата, в какво седи разбирането. Когато аз разтъривам един болен човек, той не може да бъде доволен. Аз разтъривам и двамата сега. Аз зная, че те са недоволни. Нему кракът счупен, разтъривам счупения крак. Казва: “Така разтърива ли се?” Аз сега най-първо пристъпвам да ви намествам краката, то ще се причини болка и на двамата ви. Вие ще кажете: “Някой друг няма ли? Нас ли намери?” Аз всякога намирам хора със счупени крака. Какво ще търся здрави? Мене здрави крака не ми трябва, но със счупен, да му помогна. Не съм виновен аз, че вашите крака са счупени. Не сте били внимателни. Този терен, по който сте ходили, предполагали сте това, което не е, не сте проучили хубаво терена, подхлъзнали сте се, изкривили сте крака, счупил се, немислено сте направили движението. Аз минавам, мене законът ме задължава, аз съм войник, карам ви. Моралният закон казва: Помогни на онзи, на когото кракът е счупен. Постъпката е без разлика. Аз се смея на войника, но аз съм в същото положение – отивам, помагам.

Ето къде е идеята на моя ум. Аз, за да бъда свободен, минавам покрай туй и казвам на болния: “Ти трябва да бъдеш здрав” и заминавам. Той оздравее. Това е знание. Без да пипна крака, да му направя крака. Щом остана два-три часа да го разтривам и той да ми мърмори, уча се, занаят правя.

Сега, за мене, онова, което вие правите, аз може да ви съчиня цяла една песен, може да образувам една ария за това. И тази песен може за двамата 100 години да пеят хората. Ще кажат: “Кои са тия двамата герои?” Тъй е поставено. Аз ако бях на мястото на брата, щях да кажа: “Сестра, колко си лобезна, тури по-високо тетрагката си.” Ще наредя, нали има такива столове. Виждал съм братя, които турят блока на гърба на приятеля си и пишат. Сега, тия работи са изключителни.

Представете си, че ти умираш. Не искаш да умираш, но умрял си, нали тъй. И не обичаш да те хващат за главата и за краката. Но умрял си, един за главата те хване, друг – за краката, ти не може да говориш. Но ти си още в тялото, но не можеш да кажеш. Седиш вътре в тялото, един те хване за главата, друг – за краката. Дойде попът, чете упокоителни молитви. Казваш: “Махай се ти с твоите молитви!” Попът казва: “Хвърлете за упокоение пръст.” Какво ти упокоение? Хвърлят пръст за упокоение, един за упокоение, друг за упокоение. Благодарим за такова упокоение. Аз не бих желал да ме хване един за главата, друг – за краката. Ако съм аз на мястото, ще кажа... Не си научил изкуството да живееш. Не трябваше да те хващат един за главата, друг – за краката. “Господи, върни ми живота, да науча урока, да ме не хващат хората за главата и за краката!” Вие казвате, друго заблуждение: “Аз като умра...” Не, не е така. Ти излизаш от една къща, трябва да оставиш къщата чиста. Да е чиста къщата, че кой как дойде в къщата, да може да живее в къщата.

Но – на предмета, да оставим това. Сега говорим за вашите слуги. Сега ще говорим за господарите. Вие слушахте учението на слугите. А за да се освободи човек, трябва да има знание. Всичко онова, което се случва на човека... и много работи на човека може да се случат. Туй, което имате, ще живеете. Има да минете през някои места, които ще бъдат много неприятни. Пък и няма защо да ви описвам, вие и без

това трябва да минете. Вие искате да идете на екскурзия някъде, на някое високо място. Представете си една висока планина, 5–6 хиляди метра. Аз не искам да ви обезсърчавам. На хубавите места има доста опасности: глетчери има и какви ли не мъчнотии, които, като идете там, ще ги видите. Не е лесна работа да се качи човек. На качването има опасности, но и на слизането има опасности. И като се качваш, може да платиш с живота си, и като слизаш, може да платиш с живота си.

[Може] да каже някой: да не ходи. Човек ако не ходи, ще остане невежа, а ако идеш, ще придобиеш знание. Та казвам: Ония несгоди, които търпим на Земята, се осмислят само при един случай – да придобием цена. Хиляди несгоди има човек да мине. Човек, който иска да придобие знание, ще има несгоди. Няма изключение. Всички, които са минали, са придобили знание. И на Христа Му трябваше малко знание. Имаше някои работи, които не знаеше. Христос не знаеше, не разбираше какво нещо е неблагодарността на хората. Той в Небето като беше, мислеше, като направи добро на хората, те ще бъдат благодарни. Трябваше да слезе на Земята и да направи един опит. В Невидимия свят разискваха, слезе да направи един опит. Виждам, на едно място казва: “Докога ще ви търпя, ще лекувам слепи, хроми?” Най-после никой не му благодари. Какви ли не работи по Негов адрес не туриха отгоре Му. Ако с Христа се случи така, мислите ли, че с Вас ще се случи другояче? Най-първо, онези като вас не ви обичат, те ще ви турят най-лошите неща отгоре ви. Аз може да ви докажа това. Не искам да ви цитирам. Най-големите страдания в света ни причиняват ония, които ни обичат. Онези, които не те обичат, ти си нащрек, ти се пазиш. Онези, които те обичат, оттам идат най-големите страдания, нещастия. Най-големите нещастия се образуват не от злото. Най-големите нещастия се образуват от доброто.

Аз няма да обяснявам дълбоката страна, но само един малък пример ще ви приведа, да мислите. Имате две приятелки, имате двама приятели. Тъй, като родни братя живеят в мир и съгласие. Ето, един ден дойде един красив момък, едната го обича и другата го обича. След като го обикнат, започне тяхната любов да охлажда. Един ден те се намира-

зят. За кого? За младия момък. Между ония братя дойде младата мома. Младата мома, която дошла, няма лошо намерение. Влюби се единият момък, влюби се и другият, разединят се, намразят се заради младата мома. И двете момичета се разделиха заради момъка. Питам тогава: кой е виновният? От какво произтича това вътрешно намразяване? То е неразбиране на въпроса. Вие мислите, че ако ти си по-близо до любовта, ставаши по-възлюблен. Но в любовта, щом се приближаваш на една стомилионна част от милиметъра, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Ще бъдеш точно на мястото, няма да се мърдаш. Но и ако се отдалечиш една стомилионна част от милиметъра, пак ще си създадеш най-голямото нещастие. Ще бъдеш точно на мястото, няма да се мърдаш. Вие в любовта искате да бъдете много близо. Имате голямо заблуждение. Ти когото и да обичаш, не можеш да бъдеш по-близо. Ако се опиташ да бъдеш по-близо, ще се отдалечиш. Всички вие страдате, че искате да се приближите при любовта. Мислите, че не сте близо. За да се приближиш, трябва да знаеш. Близо е онзи музикант в музиката, който разбира, който знае да свири, който познава знаците. Но че бил близо до тия, великите музиканти, че говорил с тях, те нищо няма да помогнат. Ти може да си далеч от тях – ти като знаеш да свириш, ти си близо. Като не знаеш, и близо да си, не разбираш. Това е обикновена философия на нещата. Ама, казва, философия трябва. Знание трябва на нещата. Аз разглеждам нещата не от едно становище, не от две, не от сто, но от безброй становища разглеждам. Аз разглеждам един човек като животно, като птица, като риба, в Първата раса, във Втората, Третата, Петата раса, разглеждам като ангел, разглеждам го тъй, първоначално Бог как го е създал.

Сега вие се спирате и по някой път казвате тъй: “Защо трябва да каже тази дума?” Че какво е лошото в думата? В какво седи една лоша дума? То е в разбирането на думата. Онзи магически език вие трябва да знаете, как да произнасяте думите. Вижте един гладен човек как произнася думата “гладен съм”. Дойде някоя сестра, казва: “Гладна съм.” Гладният казва: “Гладен съм.” Но в произношението на единия и на другия има грамадна разлика. Дойде някой, казва: “Добър съм.” Но го каже като сития. Другият, грешният, който

търси доброто, и праведният, който търси доброто, те се различават. Когато аз срещна един грешник, в моя ум изпъква идеята, че този грешник праведник не може да стане. Когато срещна един праведен човек, в моя ум изпъква идеята, че този праведник грешник може да стане. Праведникът може да стане грешник и грешникът може да стане праведник. Те са възможности в моя ум. Грешникът, и той може да се оправи. Защо е така? Онзи, който казва: “Защо е така?”, той разглежда въпроса от друго становище. Но за него даден въпрос няма разрешение. Защо е така, то спада към друга категория. Казвам: В дадения случай има две възможности. Ако сте праведен, да паднете. Ще се пазите да не паднете, ще се въздържате назад. Ако сте грешник, във вас ще се роди идеята, че може да станете праведник. Може да станете. Ще турите два различни импулса във вас. Невежият трябва да премахне невежеството. А пък ученият трябва да се пазува да не го заблудят с някой факт. Че може да се заблудите. Вие мислите, че някои може да ви заблудят.

Един от знаменитите професори в Европа... Няма да ви кажа името, но факт е. Дали е вярно или не, за мене това е безразлично. Къде е станало, е пак безразлично, фактът като факт е верен. Една голяма аудитория от 200–300 души студенти го слушат, един научен въпрос разглежда. Един ден иде една млада студентка, красива, и оттам насетне професорът започнал да става разсеян. Защо? Защото тази, младата студентка отивала при професора да благодари и влязла в ума на професора. Не може да учи. Като рече да учи, тя става едно препятствие, не пречупва светлината, тя не може да влиза. Вие ще кажете: защо той бил толкова слабохарактерен? Не е слабохарактерен, но в нея има една материя, която прониква, той отвсякъде е затворен, но в непроницаемите места прониква. Водата през камъните не прониква, но има сила, която и през камъните ще проникне. И професорът става разсеян. Един ден професорът казва: “Днес професорът е неразположен, не може да държи лекция.” И на втория ден – същото.

Сега всички вие сте неразположени, защото вие сте на мястото на професора. Вие ще кажете: как? Всеки от вас е този професор – нещо влязло в ума ни, някакъв бръмбар. Аз

намирам много хора невежи, като професора, много добре държат лекции. Дойде той, моли се, радва се. Един ден казва: “Домегнаха ми тия работи. Да се молиш по три пъти на ден, това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, при хората не можеш да идеш, туй грешно, онова грешно” – да излезе малко. Като излезе, отслабва това желание. Онзи, невежият казва: “Падна, отиде този човек в света.” Той ще придобие една опитност, но дали ще придобие знание, то е въпрос. Неговото положение ще мяза като онзи в арабската приказка от “Хиляда и една нощ”, дето един баща държал много строго сина си. Като умира бащата, оставил всичкото имане и той казва: “Баща ми ме измъчи в младини, не можах да си поживея. Решавам за една година да ударя нашироко, да си поживея както разбирам.” С половината имане купил един чифлик, половината употребил за ядене и пиене с другарите си, да ядат, пият и да се веселят, както източните народи знаят. Неговите другари след една година всичко изпиват, той няма вече какво да плаща, всичките го напуцат, не искат да знаят нищо заради* него. Той казва: “Тия хора аз ги храних, нито един не е благодарен.”

Казвам: Като влезете в света, мислите, че този свят ще бъде благодарен. Каквото и да направите – искате да напишете книга, да свирите и т.н., вие се заблуждавате във всичко. Вие свирите една плоча или аз може да ви свиря, утре дойде цигулар, който свири по-добре от вас, [от] мене – него ще предпочете светът. Дойде някой, казва: “Нищо не е твоето свирене, неговото свирене.” Ще дойде трети, четвърти. В света признателност няма. Ако мислите, че за нещо, което вие направите, ще ви бъдат признателни, вие сте излъгани. Ако вие не сте признателни за онова, което вие сами правите, как ще бъдат другите признателни?

Навождам ви на една философия на един градеж, който трябва да поставите. Не ви проповядвам да не ходите в света. Изучавайте всичко, но не мислете, че в науката или във всичките изкуства вие ще намерите разрешение на живота. Това са условия само. Защото за бъдещия живот има нещо, което първо ще се развие. Като деца ще имате приятели. Но тия деца до края на вашия живот няма да бъдат, те ще се изменят.

* заради – *диал.* за.

Вашите другари от първо отделение може би по едно стичане на обстоятелствата са в първо отделение. Минавате във второ отделение. По стичане на обстоятелствата тия приятели останаха. Всяка една година имате приятели и по същото стичане на обстоятелствата менят се приятелите. Ако вас ви е мъчно за приятелите, защо не вървят с вас, как ще ги повикате? Не може. Има друг закон, който регулира нещата. Извън отделението може да ви бъдат приятели, но в отделението вие с тях не може да идете.

Аз сега говоря за известни приятели. Но в живота истинските приятели са онези, които учат с вас. Те са ваши приятели. Има приятели, които ядат с вас. Те са приятели на яденето. Има приятели, които се разхождат с вас. Те са приятели на разхождането. Има приятели, които плачат с вас. Те са приятели на плача. То са разни. Не мислете, че който ви е приятел в плаченето... Може да разчитате само за плаченето, но не и за ученето.

Но сега, да направим предмета по-ясен. Онова, което е достъпно в дадения случай. Всякога дръжте в ума си мисълта, че захарта има една възможност да се стопи. Не е лошо това стопяване. Ако тази захар я турите във вас, ще се стопи и с туй се улеснява работата да я приемете. Но помнете: ако вашата захар падне във вода, ще се стопи и не може да я намерите. Някога, ако хвърлите една бучка захар в морето, можете ли да я извадите оттам, бучката? Каквото и да правите, тази бучка отиде вече, тя е изгубена. Има неща, които са отишли от вас, вие не може да ги държите, стопиха се в морето. Ще бъдете внимателни, втора бучка да не туряте. И да се тревожите, и да плачете, каквото и да правите, отиде, изгубено е. Не е изгубено, може би някога да се намери, но тази захар е загубена заради вас. Когато моята бучка се стопи в Божието море, аз се радвам. Казвам: Дадох една бучка в морето. Вие може да плачете, аз се радвам. Казва: “Защо гледаш в морето?” Вложих си малко от капитала вътре и мисля, че след няколко хиляди години ще имам един голям капитал. Следователно математически правя изчисления: за 2000 години той поставя 25 стотинки със сложна лихва, изкарва едно грамадно число. Казва: 25 стотинки, сложени със сложна лихва, за 2000 години дават такова голямо число, че ако цялата Земя беше златна, тази сума не можеше да се

изплати. Аз казвам: Като вложа една бучка захар в морето, след 2000 години ще имам толкова захар, та с милиони коли не може да се дигне.

Но, да се повърнем към същественото. Бог обича Неговите деца да бъдат прилежни, да се учат. Бог се усаждава от онези, които учат. Той не се усаждава с учените хора, за Него учени хора няма. Той се усаждава с онези, които учат. По-учен от Него няма. Онзи, който се учи, е интересен за Бога. И на вас ви препоръчвам да се учите. Аз не искам да бъда учен човек, но да се уча. Учението е един непрерывен процес. Не искам да бъда добър, [но] да правя добро. Непреривен процес е да правя добро, но не да съм добър. Защото човек на Земята не може да бъде добър. Но в този смисъл, както хората разбират, е невъзможно. Доброто, то е разбиране на човека. Злото, по някой път и вие, които сте добри, го правите. Даже най-добрите майки набиват децата си. Според закона на Доброто, майката никога, при никакви условия не трябва да бие децата си. А тя ги бие. Следователно има нещо. Погрешката е или в майката, или в детето. Умното дете никога не трябва да даде една възможност да го бият. Щом го бият, туй дете не е умно. Щом майката бие, и тя не е добра.

Има работи, има въпроси, ще си вървят както сега. Виждате светът какво казва. Много вече. Един е дете, друг е майка. Сега, за мене и двамата са актьори на сцената. Единият играе ролята на майка, другият играе ролята на дете. Тъй е писано, понеже ще ви плащат, тъй ще играете. Нали се плаща на актьорите. Актьорите не играят за черни очи. Актьорите нямат никакъв идеал. Той има идеал пари да му дадат, да му ръкопляскаат. Не че няма идеал, има идеал, но той очаква да му се плати нещо. Прав е, че трябва да се плати, трябва да се плаща. Казват ме: Нали даром сте взели, даром давайте, казва Писанието. Кое то даром сте взели, даром давайте, което даром не сте взели, даром не го давайте. Нямах право да давам даром това, което не си взел даром. Вие мислите, че всичко даром може да се дава. Съгласен съм даром да се дава, но даром взетото. Даром което не е дадено, даром не се взема. Кое то с труд се е придобило, с труд се дава. Кое то без труд се придобива, без труд се дава.

Сега не искам да ви говоря, защото проповедниците... Някой път и в говорителите, и в проповедниците има едно желание да се покажат, че знаят. Какво ще се ползувам аз да се покажа, че зная? Какво ще ви интересува моето знание? Моето знание може да ви интересува дотолкоз, моето богатство може да ви интересува дотолкоз, доколкото вие участвувате. Вас едно угощение може да ви интересува доколкото можете да участвувате. Щом не участвувате, това знание не ви е необходимо. Нито вашето знание, нито вашето разположение е необходимо, щом вие не участвувате. Дотолкоз, доколкото мога да се ползувам от него, дотолкова ме интересува. Там, дето не може да се ползувам от вашето разположение или вие от моето разположение, те са безпредметни работи. Казва: “Аз не Ви обичам.” Колко ме обичате, аз не може да го меря. С каква мярка да го меря? Много обичам. Казвам: Много съм дал. Той е много висок. Каква е мярката много висок? Казвам: като някое гърво? Не. Много висок човек. Като някоя тополя? Не. Думата “висок” човек – колко висок? На физическото поле високият човек има мярка. За щастливия живот, за онова, което знаете и за онова, което имате, се изисква едно знание не като сегашното знание. Какво знание? Много лесна работа. Да ви обясня с един много прост пример. Казвам: Трябва да разбираш закона на топлината. Ти искаш да измътиш пилци, нямаш квачка. Искаш с инкубатор, изкуствено. Трябва да разбираш каква да бъде топлината. Ако туриш по-голяма топлина, ще ги обвариш; ако туриш слаба, нищо няма да се излюпи. Значи трябва да разбираш онази топлина, при която яйцата могат да се излюпят.

Казвам: Трябва да бъдеш добродетелен. Ето каква е моята идея. Онази идея, при която можеш да растеш, онази добродетел, при която можеш да добиеш знание, то е добродетел. Добродетел, при която не можеш да добиеш знание и при която не можеш да растеш, не е добродетел. Ти не разбираш законите на доброто. Казвам сега, набождам ви на примера: топлината, при която яйцата се излюпват, трябва да знаеш. Знанието, което пазя, е необходимо. Ако в тебе няма знание да запазиш добродетелта, която любовта дава, твоео знание е малко. Ако нямаш знание да запазиш своята младост, малко е знанието ти. Ако мислиш, че имаш знание, и умираш, нямаш знание. Същество, което умира, няма знание.

Млад, който е изгубил своята младост, добър, който изгубва своята доброта, вярващ, който изгубва своята вяра, във всичко туй заради мене в моето съзнание казвам: всички тия нямат знание. Когато се нарушава мирът ти, нямаш знание. Не да мислят, че “аз всичко зная”. Може да ме гледат хората. Другояче аз гледам. Вие разглеждате големите прегрешения, аз разглеждам моите прегрешения. Аз трябва да го увелича 25□000 пъти. Вас ви трябвават 1000 години да го намерите, пък аз го виждам. Малка работа е. Двадесет и пет милиона пъти трябва да го увелича, прави такива пакости, та съм страдал. Много малка е погрешката, но пакостта се уголемява, че ме потърси. Всяка една погрешка винаги се обръща на добродетел. Нали вие ще кажете: как тъй да се превръща в добродетел? Като извадиш черупката на ореха, остава нещо, което е за ядене. То е добродетелта. Значи злото е онова, което е обвило, черупката. Като извадиш черупката, обвивката, остава доброто. И в злото има добро, и в доброто има зло. Който разбира. И в доброто има зло, и в злото има добро. Не че са смесени, но така са направени, че има вътрешно съчетание. Как на ореха тази черупка отвън е необходима за неговата ядка вътре? Има едно подразделение. Ти ще извадиш само ядката и нея ще употребиш за ядене.

Казвам сега: Пазете се. В начина, по който може да се предаде една истина, има една опасност. Всичката опасност е в предаването на истината. Може онзи човек, който говори, да има много добро желание, но методите, които е избрал, са такива, че може да ви повреди. Пазете се от методите на онова, което може да ви повреди. Снемете тези черупки. Хубавото, което е за работа, извадете го навън. Пазете се вие от методите, които употребявате. Вие често употребявате много стари методи. Казва: “Домегна ми някой да ме безпокои.” То е много стар метод. Този метод ето как трябва да го лекувам. Аз по някой път минавам, нося си хлябец, няколко гевреци или два-три симида в джоба, че като мина, гето има лоши кучета да лаят, аз хвърля от симида. Залае второ, хвърля пак, три-четири пъти хвърля, започнат да махат опашка. Като мина два-три пъти, казват: “Няма ли нещо в джоба?” Казвам: Има. Стария метод го зная, обратния – навсякъде кучетата казват: “Какво искаш да кажеш?”, той вземе камък, хвърли и цялата махала знае, че минава някой

знаменит човек. Щом намерих симида, казвам: Не искам да бъда знаменит човек, искам да ми дадете от вашия симид. Като туря симида в джоба, казвам на кучетата, като минавам през селото, че минава някой знаменит човек.

Туй е за изяснение. Не употребявайте старите методи към онзи човек, който ви безпокои, дайте му малко симид. Мен ми разправяше един господин, че едно дете го безпокояло така, че той иска да каже: “Не ме безпокой.” Детето разбирало да чете. Той го праща на книжарницата да купи една книга за себе и друга – за господина. Казва: “Вземи едната книга за тебе, другата – за мене.” Той ще каже: “Махни се от главата ми.” Прати го да купи книги, “Хиляда и една нощ”, хубави приказки, и кажи: “Каквото прочетеш, ела да ми разправиш.” Постарайте се да сте знаменити, не да минавате през селото и пак да сме знаменити. Има неща, които трябва да престанат да ни безпокоят. Направете кучетата ваши приятели. Мисля, че вие имате такъв пример. Ние като минавахме през Драгалевци, много кучета се сприятелиха, идваха горе с нас на Бивака по едно-две, прекарваха с нас и вечер те в Драгалевци, ние в София. Казвате: “Какво тогава ни обикнаха тия кучета?” Сега изнасям закона. Нека кучетата станат ваши приятели и вие научете урока от тях. Новият метод е това.

Какви бяха последните думи на главата? Ето какво казва Писанието: “И ще ви бъда Отец, ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ.” Значи: “ако тъй постъпвате, ако се учите и изпълнявате, тогава значи ще ви бъда Отец. Аз ще ви дам всичко и всичко ще имате; тогава Аз ще ви бъда Отец и вие ще Ми бъдете синове и дъщери.”

Та сега, учете се всички, за да бъдете Господ ваш Отец и да ви даде всичко, тъй щото да бъдете задоволени в себе си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

(На поляната □ гимнастическите упражнения.)

*24-то неделно утринно слово,
гържано от Учителя
на 15.III.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

Човек да не разлъча КОЕТО БОГ Е СЪЧЕТАЛ

22 март 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Тихо, ясно, чисто небето,
времето приятно, свежо.)

(Всички в салона, има и много гости, приятели от провинцията, сами изпълнихме неделния си наряд. Сами, без Учителя. Прочетохме 13-а глава от Второ послание към Коринтяните. “В начало бе Словото”).

(5.40 ч. Учителят дойде.)

1. “Добрата молитва”. 2. “Пътят на живота”. 3. 91-ви псалом. 4. Ев. от Матей 5/1□10 ст. (чете брат Т.С.). 5. Ев. от Иоана 10 гл., 1□10 ст. (чете брат П.Е.). 6. “Отче наш”. 7. Ев. от Лука 4 гл., 1□19 ст. (чете брат дядо Благо). 8. Ев. от Марка 10 гл., 1□9 ст. (чете Учителят). 9. “Молитвата на Царството”. 10. “В начало бе Словото”. 11. “Духът Божий”. 12. “Бог е Дух и Божият Дух носи свобода.” (Три пъти.)

6.10 ч сутринта

Ще се спра върху думите: “Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъча.” Въпросът е върху един външен повод на живота. Един символ, който има едно вътрешно значение. “Онова, което Бог е съчетал”, то е отношението на духа към душата. Човек да не разваля тази връзка. Понеже, щом я развали, всичко е изгубено. Това е дълбокият смисъл. Може да питате: да седи ли при жена си, да я остави ли сама? То е второстепенно. Ако има духът връзка с душата, той жена си

никога не остава. А щом няма връзка, той жена си всякога я остава.

Сега ще ви дам нещо. Забележете: когато обикновените хора управляват, хората спят; когато талантливите хора управляват, хората се пробуждат; когато гениалните хора управляват, хората стават; а когато светиите управляват, хората работят. Тъй е. Щом спиш, обикновени хора в тебе управляват; щом се пробуждаш, талантливи хора в тебе управляват; щом ставаш, гениалните хора управляват; а щом почнеш да работиш, светиите управляват. Сега е ясно. Туй е едно вътрешно състояние. Това, дето по някой път вие заспивате, защо? Защото обикновените хора управляват. И ти заспиваш. Щом дойдат талантливите мисли и чувства в тебе, ти се пробуждаш, мислиш да направиш нещо. Щом дойдат гениалните хора, ти ставаш, обличаш се; а щом дойдат светиите, то е първият ден на светлината.

Та казвам: Работата става, когато светиите управляват в тебе. Сега, не искайте да станете светии, а желайте светиите да управляват в тебе. Погрешката е, че някой иска да знае дали той е светия. Щом ти си светия, работата другояче е. А моето разбиране е когато светиите във вас да управляват, а вие да работите. То е Божието благословение. И гениите да управляват. Тъй щото, да няма спор във вас. Някой казва: талантлив ли е? Гениален ли е? Човек не може да бъде обикновен – обикновените мисли могат да управляват. Един човек не може да бъде талантлив, но талантливите могат да управляват в него. А когато ти спиш, в дадения случай, ти си свързан с обикновените хора. Щом спиш, ти ядеш и пиеш с тях заедно. А щом управляват талантливите хора, ти се събуждаш – значи едно си с тях. Пробуждането не е в тебе, то е човешкото. И най-после, щом дойдат светиите да управляват – ти като работиш, ти си едно със светиите. Понеже светиите винаги работят.

Онова, което Бог е съчетал, ти не можеш да направиш нещо по-умно. Не седи да мислиш какво да правиш. Изпълни Волята Божия, изпълни онова, което Бог е съчетал, направил. Нали знаете в училището, дадат ви един модел, една рисунка; вие ще нарисувате рисунката. Няма да седнете вие да измислите нещо. Никога един ученик не може да измисли

един по-добър модел от онзи, който му е даден. И човек не може да създаде един по-добър модел от този, дето казва, че човек е направен по Образ и Подобие на Бога. И досега художниците, нито един от тях не е сполучил да нарисува човека по Образ и по Подобие, както е направен. Има нещо, но то е далечно още.

Та казвам сега: Всички вие сте повикани да направите нещо от себе си. И някои от вас, които не разбирате Божия закон, може да попаднете в заблуждение. И Писанието казва: “Цял свят в лукаваго лежи.” В заблуждения са хората. Хората нямат една ясна представа за живота. А за живота ти не можеш да имаш ясна представа без любов. Без любов животът е неразбран. И то ще бъде едно мъчение, нещо много неустойчиво. Само при любовта животът може да стане познат. Без любов животът е непознат. Защо ви е любовта? За да познаете живота. Сега, че ви дошли неприятности, страдания, мъчности, това са второстепенни работи. Мъчението е една голяма илюзия. Ти страдаш, мъчиш се, казваш: “Побеля ми главата от страдания.” Ти се лъжеш, никакви страдания нямаш. И твоята мъчнотия е от книга направена.

Явил се един разбойник с един книжен нож при един богат и казва му богатият: “Не ме убивай!” А той държи един нож, от книга направен. И когато разбойникът си отишъл, богатият казва: “Щеше да ме убие.” Казват му: “Това беше един книжен нож.” – “Тъй ли? – казва. – Аз да знаях, щях да го утрепя.”

Та, и аз ви казвам сега: Онзи нож, с който ви плаши дяволът постоянно, той е от книга. И вашите страдания са направени от трици. Че, от трици са! Ти страдаш, защото мислиш, че пари нямаш, или че жена нямаш, или че здраве нямаш. Или че Господ те е оставил, или баща ти не те обича, майка ти не те обича, брат ти. Че ти не си в сърцето на баща си, нито на майка си, нито на брата си. Че, ти не знаеш това. Единственото нещо, което знаеш, е това, което мислиш. Обичай ги. Любовта като влезне, ти ще осветлиш техните сърца и ще разбереш обичат ли те или не. Че как ще разбереш живота на добрите хора, ако не ги обичаш? Любовта е мярка, с която се мери животът! То е мярката ти. Ще кажеш, защо ти е Любовта. Тя е мярка. Ако нямаш тази мярка, животът

е неразбран. Любовта е Божествената мярка за живота. Щом имаш любов, ти имаш една мярка, с която да мериш живота. И тогава тебе те очаква голямо щастие, без изключение. Никакво изключение няма, който има Любовта! Ще каже някой: “Тя била празна работа, любовта.” Без любов е празно, а с любов е пълно. Сега, туй е новото разбиране! Ако има нещо празно, празнотата седи в безлюбието. А пълнотата седи в любовта. И мярка е любовта. Щом имате тази мярка, вие ще имате мир, спокойствие, радост, веселие, всичките тия работи ще ги имате. Някой път казвате, че изгубвате своята радост. Мярката си изгубил. Вземи си мярката.

Сега, ако вие влезнете в някоя изба и носите вашата свещ, вие няма да се препъвате. Представете си, че тази свещ представя вашата любов. А ако вие влезнете в тъмната изба без свещ, ще срещнете много спънки и мъчности. Следователно, щом влезнете и се спънете, вие сте без свещ. Какво трябва да правите? Запалете свещта и всичко наоколо ще бъде светло.

И тъй, Любовта е мярка и Любовта е път. Сега, това е за сърцето. Второто положение е за ума. Това е Мъдростта. Тя е път, тя е мярка. Вие не може да имате знанието, не може да го оцените, не може да го разберете, не може да го имате, не може да го приложите, ако не сте мъдри. Мъдростта е мярка.

Някои хора обичат много да говорят. Всеки един от вас има желание да направи другите хора да вярват в него, да види, че ти искаш да накараш другите хора да вярват в туй, в което ти сам не вярваш; ти искаш да накараш другите хора да мислят туй, което ти сам не мислиш, не го разбираш добре. Как ще ги накараш? Туй, което човек знае добре, може да направи опит.

Връща се един англичанин от Индия. След като учил 20 години, научил едно нещо, което положително знаел. Той знаел да плаши кучетата, най-страшните кучета. Като им изсвири по един начин, всичките кучета се разбягват. Туй научил той. Отива той в Англия, в Лондон, казва: “Мене куче не може да хване, да ухапе. Само като му изсвирия, бягат от мене кучетата.” Един английски лорд, който имал 40 кучета-булдог, най-лошите, казва: “Ще направим опит.” Излиза

на една поляна, той си направил един кръг около себе си. Лордът пуснал едно куче, но кучето идва до кръга, почва да лае, но не може да мине. Този му изсвирва малко. После пуца второ, трето, четвърто куче, пуснал 40-те кучета наоколо, всичките го гледат и го лаят; той си турил пръстите в устата и като им изсвирва, всичките кучета като хукват, изчезват.

Туй е вече знание! Като кажеш, че да бягат кучетата. Не бягат ли кучетата, няма знание. Че, що са нещастията в света? Това са кучета. Що са страданията на хората в света? Това са кучета наоколо, които те лаят. Извири им наоколо и всичките офейкам! То е знание. Ти можеш да мислиш, разни философии може да имаш – ако ти не можеш да се освободиш от тия кучета, ще знаеш, че ти нямаш мярка, с която да мерши знанието си. Да си предполага човек, то е едно нещо. Това е знание за всеки едно от вас. Така трябва да гледате, така трябва да мерите. То не е знание за отвънка. За външните хора има друга мярка. Но за тебе самия, ако искаш да имаш едно знание, ти ще уповаваш на нещо, което ти сам можеш да направиш, от което ти сам можеш да бъдеш доволен. Няма да питаш другите хора.

Третото положение е Истината. Тя е пак мярка – за свободата. Ти не може да бъдеш свободен, докато нямаш една мярка. Свободата не е нещо външно, което може да се добие. Свободата почива... За да бъдеш свободен, ти трябва да бъдеш силен. Ти най-първо трябва да бъдеш жив, да имаш любов. За да бъдеш свободен, трябва да имаш знание; за да бъдеш свободен, трябва да имаш мярката на Истината в себе си. Тогава ти можеш да бъдеш силен. Следователно ти ще си извоюваш свободата, няма да имаш нужда да чакаш свободата отнякъде да дойде. Външната свобода, която хората могат да ти дадат, ти може всякога да я вземеш. Един господар може да те направи свободен, но той ще ти отнеме свободата. Свободата седи от ония условия, при които се намираме. Болният не е свободен. Идва един лекар, даде му известни лекарства, може да го освободи от болестта. Друг лекар може да отнеме свободата, може да му даде едно лекарство, с което да предизвика болестта. Но ако ти имаш Истината, ти сам ще бъдеш лекар на своята болест. Или дотогава, докато чо-

век не стане сам лекар на себе си – а туй лекарство е едно вътрешно съчетание... Човек трябва да има една вътрешна, интимна връзка с Бога!

Аз говоря, сега, думата “Бог” е свещена. Тази е разбрана дума на ония отношения, които ние имаме с Духа вътре. Туй е едно съчетание на Духа с душата. То съставлява едно вътрешно единство! От туй единство зависи всичкото благо и всичкото бъдещо развитие на човека. Когато човек по този начин разбере великата Истина, то е разбиране. Онзи, който не разбира Истината, той очаква светът да стане добър и тогава той да стане добър. Светът няма какво да става добър. Светът подразбира отделно всичките хора, които живеят. А Бог, Който е създал всичко, в Него всички живеят. Следователно, ако ти разбираш Божиите пътища, ако си едно с Него, няма какво да те ограничават. Бог е всякога свободен. И Писанието казва: “Там, дето е Духът, там е свобода.” Там, дето е Духът, е Истината. А Истината носи свобода.

Та казвам сега: Всичките хора търсят свободата в света. Целият свят воюва за свобода. Във всеки един дом има спор за свобода. И мъже, и жени се борят за свобода. Деца и родители, бащи и синове спорят за свободата, всеки иска да бъде свободен. Слуги и господари се борят за свобода. От туй истинско гледище, какво сега светът мисли, то е един въпрос. Светът както търси свободата, то остава въпрос, тази задача остава в света. И светът няма сам да я разреши. Вие не може да разрешите въпроса на света. То не е за вас. Защото тези неща са колективни на цялото човечество. Цялото човечество търси нещо. И вие не може да наложите, никой човек не е в състояние да наложи една идея. Но вие може една идея да я наложите върху себе си. Всякога може да бъдете свободни. Ако искате, всякога може да бъдете свободни.

Сега, ако вие попитате: “Как може да бъде това?”, тогава вие не сте готови. Тогава, докато един човек ме пита как може да гледа, аз зная, че е спял. Но в момента, когато той престане да ме пита как може да гледа, той казва: “Виждам вече.” Щом вижда, значи той е тръгнал и ние сме в движение. И тръгваме двамата. Ние сме в движение. Казвам: Гледай тук. Казва: “Виждам това.” Във всяко едно положение, той вижда. Отиваме в градове, в села, по извори, всичко туй. И

докато един човек ме пита, той не вижда. Докато ме пита как може да слуша, аз зная, че той е глух. Като престане да пита: “Може ли да слушам?”, аз зная, че той чува.

Та казвам: Престанете сега, т.е. за да престанете, вие трябва да си отворите очите. И не очаквайте някой друг да ви ги отвори отвън. Не очаквайте това, сутрин, като станете, да гоиде един слуга, да ви отвори клепачите. Това е един ваш прерогатив. Тогава защо ние ще очакваме и уповаваме спасението само отвън, а не отвътре? Отвън са съществували известни условия. Аз сега говоря на онези, които разбират. А онези, които още се разбират, нека се стремят. Защото, като посеем едно зърно, онова зърно, което е в хамбара, в него има едно потенциално желание да израсне. Но колкото и да желае, то не може да израсне в хамбара. Обаче, като го посеем на нивата и му дадем неговото място, веднага то от само себе си ще почне да расте. То вече има възможност. И тогава зърното е в състояние да създаде едно зърно като себе си.

Следователно, ако житното зърно може да израсне и да даде плод, така и човек може. Щом един човек се положи в положението на страдание, страданията са вече един признак, че ти си излезнал из Божествения хамбар и си влезнал в Божествената нива. И следователно външните условия действуват върху тебе. Сега остава твоят ред, ти да растеш, да израснеш, да завържеш плод. И тогава ще имаш Божието благословение. Така трябва да се разбира. Защото, ако ние не разбираме страданията... Защото ти в хамбара няма какво да страдаш. Страданието е само на нивата. Ти трябва да растеш и щом узрееш, пак ще престанат страданията. Човек като мине от този свят в другия, страданията пак се спират. Тъй щото, страданията са нещо временно. Но някои страдания са по-големи, а някои са по-малки – има едно различие. Колкото страданието е по-голямо, и растенето е по-голямо; или по-малко – и растенето ще бъде такова. Един дъб има по-големи страдания; едно житено зърно има по-малки страдания. Едно житено зърно за 6 месеца, за една година ще излезне и пак ще влезне в хамбара. Един дъб, за да влезне в хамбара, някой път му трябва 100 и 200 години. Той остава

вълна на големи изпитания. И затуй вие ще видите неговата кора тъй напукана. Защо? От големи несгоди, от външни несгоди.

Казвам сега: Аз ви насочвам за онова, което е във вас. Аз не ви говоря за неща, които ги нямате, безполезно е то. Вие може да го спечелите, то е една хазартна игра. Но аз ви говоря за ония богатства, които имате и може да ги използвате, може да ги разработите. Всеки един от вас има един извор на Любовта. Дръжте се за него. Всеки един има един извор на Знанието – то е Мъдростта, дръжте се за него. И всеки един от вас има един извор на Истината. Дръжте се за този извор.

След туй няма да значи, че вие ще бъдете свършени, че вие няма да имате никакво отношение. Вие знаете, че един извор има съчетание с други извор. Водата от вашия извор ще се съедини с водата на другите извори и ще образуват един голям извор. Но ви казвам: Дръжте се за онзи извор, който е във вас и като намерите ония хора, с които вие се хармонизирате, защото човек, за да расте в света, растенето става само когато ти влезнеш във връзка с всички тия напреднали души. Там има растене. Ако ти всеки ден не можеш да се свържеш с една напреднала душа, ти не можеш да имаш растеж. Някой мисли, като стане свършен, ще седи на уединение и никой няма да ви смущава. Може да те смущава само един глупав човек. И ако имате смущения, то са глупавите хора във вас. Когато те управляват, вие спите. Аз говоря за порядъка. Обикновените като управляват, вие спите; талантливите като управляват, вие се пробуждате, започвате да мислите; гениалните като управляват, вие ставате; а светиите като управляват, вие ще ходите на работа. Това са състояния на човешкото съзнание.

Сега, туй – без спорове. Някой може да попита дали това е вярно или не. Мен няма какво да питат. Аз говоря за неща, които аз ги зная. Нищо повече. Аз съм ги опитал, веднъж, и два, и три пъти и няма изключение. Ще ме попитат: “Отде го знаете?” – То е моя работа. – “Как може да го зная аз?” – То е твоя работа. – “Ама аз не искам да уча.” – То е твоя работа. – “Ама защо не ми го казваш?” – То е моя работа.

Аз ти го казвам. Моя работа е. А ти гали ще го възприемеш, то е твоя работа. Ако се свържеш с мен, ще ме познаеш; ако не се свържеш, и другите ще познаеш. Ще познаеш кои? Като се свържеш с мен, ще познаеш гали съм от добрите хора, от талантливите, от гениалните или от светиите. Или, ще познаеш гали аз спя, гали съм се пробудил, гали съм станал и гали работя. Туй ще знаеш. Туй е знание! Ще знаеш един човек спи ли той, пробудил ли се е, станал ли е, или работи.

По някой път мнозина от вас седите тук, има някои, които спят. Кои хора спят? Той, човекът, се замислил, взел си билет лотариен и се вгълбил в себе си и мисли, че един милион ще му се паднат. И дойде един и при ухото му говори, че ги има. Този си спи. Човекът си мисли само за парите. Онзи му говори, ама не разбира той. Какво ще разбере той? Обикновените хора управляват. Кой е по-глупав: който спи или който говори? [...] и спящи? И двамата спят. Не говори на един човек, който спи, нищо повече! Остави човека, нека се отспи; и не слушай един човек, който спи. Не говори и не слушай един човек, който спи.

Та казвам: Аз ви говоря за един закон, за да се образува онази връзка, която Бог изисква. Бог е направил света и смисълът на живота седи в Любовта. Всичките хора трябва да направят една връзка на Любовта. И щом направят, тогава животът ще потече у всичките хора по един естествен път. Хората няма едни други да се измъчват, ама ще си помагат. Щом има истинска връзка между хората, може да има взаимна помощ; а щом направят връзка с Мъдростта, ще имат светлина. Пътят, в който вървят, ще бъде осветлен. А щом направят връзка по закона на Истината, те ще бъдат свободни. А необходимо е хората да бъдат свободни. В живота без знание, без свобода, човешкият дух, човешката душа не може да расте. Това са интимни, това са велики неща, които трябва да бъдат написани, това са заповеди, които трябва да бъдат написани в душите ви. И когато дойдат големите изпитания, не працай знанието вънка, а вътре чети онова, което Любовта е написала, четете онова, което Мъдростта е написала във вас, онова, което Истината е написала във вас.

А това, написаното, това е вашият вечен Баща. Това, което Христос казва на едно място: “Както Ме е Отец научил, така и говоря.” В това седи – всинца да бъдем научени от Бога. И не разбирайте, че като се научат всички от Бога, вече ще бъдат те господари. Не, не. Тогава ще почне истинският живот. А ние очакваме сега истинския живот. Като гоиде слънцето, ако очите ти са отворени, ти ще видиш едно благо. Ако си спял, туй благо няма да гоиде.

И казвам: Когато 5-те, 7-те сетива са отворени, когато Божественият Дух изгрее, ще донесе всички блага на човека. И най-хубавото състояние, което човек може да има от най-после, то е без закон! И светийството, не трябва да се спрем там. Всички ще бъдат Синове Божи. В живота, ако всички работим, ще се приближим всички да станем Синове Божи; а щом станем всички Синове Божи, тогава всичко онова, което Бог има, ще бъде наше и нашето, което ние имаме, ще бъде на Бога. Това е обединението на всички хора, на всички души. Кога ще бъде? Но лично за вас, още днес всеки от вас поне може да управлява. Аз не искам да бъдете светии, но поне във вас да управляват светии, а вие да работите. И всинца днес Синове Божи не може да бъдете, но поне да имате туй отношение на Бога, което Синовете на Бога имат. Туй може да имате още днес. А онова положение, изисква се много време да работи човек, то е като едно училище. Не е лесно човек да добие знание. То е външната страна. Но има вътрешни положения, които днес може да имате; и за тия положения – вие трябва да ги държите само за себе си. И да ги опитате.

Някой път хубавите работи се развалят от незнание. Щом ти се даде един хубав хляб, вземи, че яж от него. Той е за тебе. Ти ще тръгнеш от съсед на съсед, ще кажеш: “Какъв хубав хляб са ми донесли”, те ще го барат и ако след 3–4 гена ти ядеш от този хляб, той ще бъде зацапан.

Не давай хляба в ръцете на хората. Той е за тебе. Всеки си има по един сомун хляб. Казваш: “Ако няма човекът?” Не разбирате закона. Бог, Който е създал човека, дал му е и хляб. Ако ти обичаш Бога, ти ще имаш хляб. Ако ти познаеш Знанието, ти ще имаш хляб. Ако ти познаеш Неговата Истина, ти гладен няма да останеш. Ти ще бъдеш свободен.

Та казвам: Хлябът, който ви е даден, той е заради* вас. От човешко гледище, ще кажат, човек не трябва да бъде егоист. Ето как аз обяснявам: Ти ще мязаш на плодно дърво, най-първо ще изядеш хляба си и ще станеш на круша или ябълка. И като минават малките деца, те ще ядат от този хляб, който си изял. Той ще се наплоди. И от него и хората, и птичките, и децата ще ядат. Или ще станеш на крава, ще се отелиш и тогава другите ще те издоаяват. И ще ти вземат млякото.

Сега, от човешко гледище, ще кажете: “Да ме доят хората?” Че вие тогава ще разберете. Аз другояче разбирам въпроса. За мен една крава е един извор. Когато един извор извира, трудно ли е за него? Това е едно благо. Ако престане да тече изворът, той ще престане. Един извор за мен е една крава, която постоянно тече. Този извор, това е кравата, която дава своето мляко. И когато ние говорим за онази Божествена крава, разбираме онова Божествено мляко, което излиза из вечните недра на Божествения Дух, с който се хранят човешките души. То е едно вътрешно състояние. То са сега новите възгледи; не само възглед, но онова вътрешно съчетание – то може да ви даде свобода.

Другото положение – може да попитате: “Ама ние не сме ли свободни?” Е, свободни сте донякъде. Ние говорим за онази, пълната свобода. А тя съдържа три качества. В пълната свобода има живот, в пълната свобода има знание и в пълната свобода има истина. Има любов, мъдрост, има и истина. Щом има тия, човек е вече близо до новото положение. Той влиза в новия живот, за който хората говорят – възкресение. Възкресението е една нова фаза, за един нов живот, от който всичките страдания и мъчнотии и дразни на живота са изключени. А този живот, преди да влезем в пълния живот, както и да говорим, никой не може да отстрани човешките страдания. И досега никой не е отстранил човешките страдания. Временно може да ги отстрани, но страданията пак ще дойдат. В Новия живот всичките страдания ще се отстранят. И Писанието казва тъй: Бог казва, ще обърше всичките им сълзи. “И ще Ме познават от малък

* заради – *диал.* за.

до голям.” И ще имат всички онова, което желаят. И Писанието още казва, че онези, които обичат Господа, онова, което Бог е приготвил за тях, нито око е видяло, нито ухо е чуло! Значи толкова велики работи Бог е приготвил за онези, които Го любят. Но те трябва да минат през това училище на Земята. Всички страдания и мъчности да му бъдат добри. В това седи и всяка една победа. Не болните ще победят света – здравите. Не мъртвите ще победят света – живите. Не невежите ще победят света, но знанието – и онова знание, което разрешава, което твори. Не робите ще победят света, но свободните хора. А свободните хора са онези, които имат живот, които имат знание, които носят истината в душата си.

И казвам сега: Всички бъдете носители на живота, бъдете носители на знанието, бъдете носители на свободата. Да изпълните Волята Божия. И онова съчетание, което Бог е вложил във вас, между вашия дух и вашата душа, за да станете всички Синове Божи. Това ви пожелавам да бъде!

Божият Дух носи свобода! (Три пъти.)

7.15 ч сутринта

(Слънцето изгря ясно и чисто. На поляната – упражненията и евристическите кръгови упражнения. В центъра – 10 души музиканти. Отлично, приятно време!)

*25-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 22.III.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ДА СЕ ВЪЗПРИЕМЕ СЛОВОТО

29 март 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно, времето свежо.

Снощи валя дъжд.)

Нарядът.

Първа глава от Послание към Ефесяном.

“В начало бе Словото”

По някой път е трудно от стари работи да се извади нещо ново. Когато хората почнат да осиромашават, почнат от старите грехи да ги обръщат и да ги пребоядисват. Каквото и да направят, все си е старо – къса се. За стария старо е младостта; за младия старо е старостта. Старият си представлява младостта като нещо минало, а младият си представлява старостта като нещо бъдещо. Сега туй е новото. Защо именно младият си представлява старостта като бъдещо нещо, а старият си представлява младостта като нещо минало? Някой ще каже: “Това е сложна мисъл, не мога да я разбера.” Ние винаги си представяваме, нашият изток е запад на някои други хора, които са преди нас. Нашият изток е запад на други, а нашият запад е изток на други. Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Защо не може да бъде другояче? Земята така е направена. И като се върти, прави тия работи. А ние, като не разбираме, считаме, че едното е запад, а другото е изток.

Но, на въпроса. Човек страда от своята младост, като да има идеал старостта пред себе си. Човек страда като стар, понеже мисли за младостта. След като си остарял, мислиш за младостта – едно време как е било. И мислиш, мислиш, но миналото е минало. Върху себе си носиш, на гърба си, 82

или 102 години на гърба си, с такъв един товар си се натоварил. И казваш: “Едно време нищо нямах, няколко гена, толкова лекичък, много добре, а сега...” Това са 120 години и като го умножите по 365 дни и като ги умножите на часове, на минути, секунди, това са милиони. Това е голям товар. Товар е, понеже присъствува съзнанието, ти съзнаваш работите. Старият съзнава какво е изгубил в младини. И казва: “Еду-кой си така прави.” Той си мисли кой какво трябва да направи; и младият си мисли, казва: “Аз като остарея, като стана като дядо си, това ще направя.” Там е заблудението. Старият все разправя, че в младини това не е направил, онова и се гневи, казва: “Много прост човек съм бил. Трябваше да използвам другояче нещата.” Веднъж един стар човек ми разправяше, че живял при един господар, много богат. “Имаше случай да стана богат.” Много пъти господарят оставял касата в ръцете му, не си чел парите. И казва: “Много будала съм бил – да съм взел една торба. А аз седях, да не бутам парите. А сега, на старини, опъвам кашша.” Едно време той в младостта не е използвал. Има други хора, които и те съжаляват. Някой остарял. “Едно време – казва, – аз на младини бях много религиозен.” Има хора такива. Казва: “Ни на хорото ходих, ни с моми срещане”, а сега, като остарял, дошло му на ум, казва: “Много будала съм бил, та и на хорото не ходих.” А сега му се доцяло на хорото да играе. А не може, краката не държат. Сега всичките стари хора съжаляват. А някои стари хора съжаляват, че са играли много.

Та сега, не зная кои са на правата страна. Аз ви навеждам на тия мисли, за да извадите една поука. Вие в живота ще съжалявате за две неща. Като остареете, ще съжалявате или че не сте играли, или че много сте играли. Това са два контраста. Или че сте имали условия в младини да бъдете богати и не сте станали богати, или че сте имали условия да станете учен и не сте станали учен. За това ще съжалявате. Мнозина схващат религията тъй, мнозина искат да имат една религия, с която да се нравят на Бога. То е все същото: някоя мома постоянно се облича, с една рокля, с друга, трета, четвърта рокля, цвят, плат... всичко туй е все отдалеч въпрос, да се нрави на онзи, когото тя обича. Тя гледа дали той харесва нейната рокля. Как □ прилича. Харесва ли я той. Мисли за

онзи, когото тя има в ума си. И като □ каже, че роклята била много хубава, ней □ пада мед на сърцето. Туй го знаете поне. Не може да кажете, че ви говоря за неща, които не са. Хубаво. След като ви хареса роклята вашият възлюблен, не остарявате ли? И защо остаряхте? Защото вярвахте във вашата рокля. Па и вярвахте и на думата, че вашият възлюблен ви обича роклята, за нея се подигнало вашето достойнство.

Сега вие често спорите в какво трябва да вярва човек. Оставете вашето верую – какво трябва да вярва човек. Това са грехи, с които вие може да се облечете. И може да се обличате с хиляди грехи. Ние против обличането нямаме нищо. И може да носите какъвто цвят искате. [Седем] основни цвята има. И като направите всичките нюанси, ще се съберат 400–500 разнообразни нюанси. С всичките цветове, може да се обличате с тях – то е второстепенно. Ако имате един човек спял, че го облечете с всичките тия цветове, каква полза? И ако вашият възлюблен, без да го знаете, той е спял и вие се облечете с всичките цветове и питате дали той ви харесва, кой е по-будала: той или вие? Той казва: “Мен не ме интересуват цветовете, стига тя да знае добре да готви.” И когато един възлюблен иска неговата възлюблена добре да му готви, той е спял. Нищо повече! Че, не е само въпрос да бъдете физически добре облечени.

Аз да ви кажа колко костюма трябва да имате. На годината по един костюм, на Земята, на физическото поле ще имате 120 костюма. За 120 години – 120 костюма. Щом влезнете в астралния свят, ще имате 1200, защото и там ще живеете. Щом влезнете в умствения свят, ще имате 120□000. Като влезнете в причинния свят, ще имате 120 милиона, а щом влезнете в Божествения свят – безброй! Ако е за костюми, е така. Питаш ме тогава: с колко грехи? Казвам: на физическото поле по един костюм на годината, достатъчно е. 120 години. 10 години – 10 костюма.

Сега ще кажете: по два костюма не може ли? Повече от това, от лукаваго е. Едни грехи, едни обуца, една риза на гърба, една шапка на годината. Е, много ново разбиране. Е, вие нали искате ново. Вие искате по 10 ризи. То е неразбиране. То е неразбрана работа. Тия 10 ризи, това са желания на чужди хора. То не е твое желание. С тия 10 ризи ти създа-

ваш вече съблазън на другите хора, да те крадат. А тъй, мъчно може да те обере човек, като си заспал, и да те съблече, ако имаш една риза. Но 10 ризи – ще съблазниш някого.

Та, умните хора имат по една риза. Разбира се, едната година ще имаш една риза, втората година ще имаш две ризи, на десетата година ще имаш 10 ризи. И после, на десетата година ще имаш 10 костюма. Първата година е най-мъчно. А оттам насетне, колкото напредва животът, като станеш на 50 години, костюми ще имаш. А пък 50 костюми, имаш право да ги носиш само по един ден. Значи, колко пъти в годината ще облечеш 50-те костюма?

Сега искам да ви наведе на друга една мисъл. Тоест, това е предисловие. Проповедниците много добре са запознати с предисловието. Всеки един учен си има предисловие на някоя книга. И проповедникът ще вземе един стих от Евангелието, от Посланията на Писанието, и проповядва. Слушаш, някой проповедник проповядва от “Ефесяном”, проповядва колко години преди Христа какви са били хората и след като дава тия малки очерци, след това ще раздели на три части проповедта си. И туй го има в хомилетиката – наука за говора.* И това е външно изкуство. Проповедникът проповядва на хората това, което не знае.

И всички вие проповядвате любовта. Говорите за любовта, която не познавате. Запример, ако ви попитат, как ще обосновеете любовта, да кажете, че обичате някого? Разнообразна е любовта. Че любовта на един слуга към един господар или любовта на гъщерята към майка си или бащата, как ще я опишете? С думи как ще я опишеш? Представи си, че баща ви е глух. Ще кажеш: “Аз Ви много обичам.” А какво нещо е обич? – “Ама на мен сърцето ми гори.” Какво нещо е горение? – “Аз съм готов всичко да направя.” – Какво е всичко? – “Каквото искаш, ще направя.” “Ама, искам да Ви гледам.” Това е все външната страна. Искаш някого да гледаш, после пък не искаш да го гледаш. Искаш да го гледаш, докато е надалеч. А щом се приближиш и той затвори целите ти очи, ще кажеш: “Отдалечи се малко.” И ако един възлюб-

* хомилетика (от лат.) – дял от риториката, занимава се с красноречието при проповядване.

лен дойде много близо до очите ти, даже и в любовта има една неразбрана работа. Докато онзи, който обича, е надалече, тебе ти е приятно. А като дойде наблизо, че ти затули очите, вие казвате тогава: “Малко се отдалечи, дотегна ми.”

Аз съм слушал семейни такива хора, та ми разправя една домакиня: “Много се обичаме с моя другар, без него не мога. Но дотегна ми, като клоп* е станал той. Целия ден седи като клоп, не излиза навънка. Казвам му: “Е, разходи се малко.” Той не те оставя свободна. Седнал при камината, речеш да направиш нещо при тигана, той: бър-бър-бър. Речеш да переш, той – вкъщи. “Бе, иди навънка, остави тази работа на мене, женска работа е” – не излиза. “Излез малко, дотегнало ми е малко.”

Аз сега привеждам фактите, не ги измислям. Нещо повече приказва тя, но туй е резюме малко. А тя доста украшения турга. Аз слушам, казвам: Излез от вътре малко. Ето, хората като обичат, че той се курдуса вкъщи, та каквото речеш да направиш, той се месеи вътре. Излез из огнището, не стойте тук, не безпокойте. Той казва: “Ама защо го правиш това? Защо се молиш? Защо постъпваш така? Ей!” “Ама защо ядеш суров лук? Яде ли се така?” “Много сол му тургаш, че много не го сдъбкваш хубаво.” Остави го да си го сдъбче както иска, както той си знае. “Ама в какво вярваш?” Остави неговото вярване. И как ще научиш един човек да вярва? То е друг въпрос. Като речеш да го учиш, можеш да учиш един човек на онова, което ти вече си научил. Да. Но често ние искаме да предадем нещо, за което ние сами нямаме една опитност. Ние говорим за една любов, за която нямаме опитност.

Любовта е един вечен процес. Тя не е нещо, което ти можеш да хванеш. И то не седи. Тя е като светлината. Даже по-подвижна е тя от светлината. Едно движение такова, което има любовта, даже една 300-хилядна от секундата тя не може да остане вкъщи. Тя дойде, даде своето и си замине. И след като си замине, че като дойде, туй, което виждаш, тя като дойде, понеже къщата е тъмна, пък тя като влезне, любовта, напълни къщата със светлина и си замине. А твоята къща гори. Най-първо светло е и започва да потъмнява, потъмнява и някой път помислиш, че любовта си е заминала,

* клоп (тур.) – диал. голям глинен съг; делва.

се е изгубила. А тя отдавна си е заминала. Но понеже е запълнила къщата, така я виждаш, само отражението на любовта. Нали по някой път виждате отражението на Слънцето по стъклата на къщата, но то е само отражението на Слънцето. Говорите за една любов, която се губи. Не че любовта се губи, но така е поставен човек, че има нещо, което ще изгуби. И вие може да ми кажете: “Как ще го докажете?” Всички плачете за това, което сте изгубили. Всеки от вас не страда ли, че е изгубил? Бащата се оплаква, че е изгубил любовта на сина си и майката се оплаква, че е изгубила любовта на дъщеря си. Господарят се оплаква, че е изгубил любовта на слугите си. Те като не го обичат, крадат го. Казва: “Едно време ми вършеше работата, но сега не я върши.” Или пък слугата се оплаква. Навсякъде има оплакване.

Не само туй, но и верующите, като влезнат в едно общество, най-първо са много горещи, започват с едно вдъхновение, с любов и след туй изгубят туй и станат обикновени. Ама туй е предисловие на любовта. Вие не разбирате законът какъв е. Щом те посети любовта, ти ще се подигнеш на една 300-хилядна частица от милиметъра. Втори път като те посети любовта, там, дето си бил, ще си представиш, да се подигнеш една 300-хилядна от секундата, от милиметъра. От секундата като се подигнеш, че второто положение на любовта, като дойде, тя иска да те намери, че тъй малко да си се подигнал към Небето. Тя не иска да се подигнеш един метър, но толкова малко, че втората любов, третата любов и всякога, момент след момент, ти трябва да се подигнеш и малко трябва да се подигнеш. И онзи от вас, който не иска така да се подига, той ще изгуби. И всички, които губите в любовта си, седите на едно място. И онези, които не искат да се подигнат в любовта си, туй показва, че седите на едно място. И мязате като едно дете, вардело то една круша, капали крушите, напали долу и то чакало все от горе. И напали всичките круши и той седи и все чака. Хвърля камъни, гледа оттук-оттам и мисли, че може да дойдат отнякъде. Става, пък идущата година детето не му стига умът, че работата се свършила. Колкото и да седиш, никаква круша няма да дойде.

Та казвам: Вие мязате на малки деца, които седят под крушата и като е окапала крушата, вие седите и въздишате,

казвате: “Няма, не е както едно време.” Има круши, които дават само веднъж в годината плод, а има известни круши, които през цялата година имат круши. Вие още не сте попадали на тях. Те са райските круши. Донякъде лимоните, портокалите, те представляват райските круши. Там ще намерите лимони зелени, узрели; всякога може да намерите плодове отгоре.

Та казвам: Трябва да имате една трезва мисъл. Да разбирате Божиите пътища във всичките свои проявления. Да не мислите гетински. Вие искате да накарате Господа, като постъпва, и да мисли като вас. И да нарежда живота както на вас е угодно. Вие не искате да се приспособявате. И много пъти мнозина трябва да се освободите от ония човешки философски познания. Много пъти сте чели книги, някой списател е писал нещо за любовта. Много хубави работи съм чул аз за любовта, но много малко е писано. Вземете всичките тия романи, които сега се пишат, все любовта описват. Всеки един роман все за любовта се разправя. Вземете романите на Виктор Юго, на Толстой, все любовта се описва. Между другите идеи – и любовта.

Сега аз ви навеждам на тази мисъл, да се избавите, те са внушения; у всинца ви има известни заложени внушения, които не сте вложили вие. Запример мислите ли, вие вървите някъде и виждате някой вол впрегнат, веднага, той, човекът, е една фотография. И всеки ден, искаш–не искаш, се фотографират плочите. И като свършиш 120 години, те са безброй отпечатъци, които се наслояват в мозъка. Някой път видиш нещо, което струва парите. А някой път нещо се отпечатило, което хич не искаш, пък и то се отпечатило – отворил си някъде очите, отпечатило се. И не можеш да го изтъркаш. И то седи между другото като кино напечатано в мозъка. Чел си някоя книга; не само това, но като седиш, съзнаеш каквото си въобразяваш и каквото мислиш – и то се отпечатило. Някой ден си неразположен – и то се отпечатило. Па намислил си нещо да направиш, някоя дубара* – и тя се отпечатва вътре. Та в цяла беля се намира човекът. Каквото речеш да направиш, тъй като го скроиш, като в един фотография, нафотографирало се е. И един ден фотографията

* дубара (от перс.-тур.) □ *остар.* измама, лъжа, хитрост.

се яви, дойде и казва: “Слушай, знаеш ли, че ще те изкарам пред света, тебе?” Аз съм виждал хора, които от своите фотографии страдат. Дошъл някой, казва: “Мъчи ме нещо.” Е, какво те мъчи? Какво ме мъчи? Да ви кажа какво го мъчи. Аз ще ви представя, един стар човек ми разправя, че го мъчило нещо. Казвам му: “Какво те мъчи?” С такава опитност. Старият човек казва: “Да ти кажа.” Казва... Сега аз ще го издам. Ама няма да му издам името, но да се ползвате вие. Те са редки работи, които се случват. Ама дойде ми на ум. И казва: “Видях една мома, млада мома, много красива, не мога да спя, толкова ми се хареса. Пък изпоженил съм ги всичките синове. Да имах един син, непременно щях да я ожения за сина ми. Из ума ми не излиза. Пък ми е жалко, че не съм млад. Ха де-де!” Е – казвам, – извади я из ума си. – “Не може – казва. – Да си легна, ходи ми из ума. Да заспя, тя все ще ми прислужва навсякъде. Някой път ми иде на ум да я изпъдя. Пък като я изпъдя, ми е тежко. Казвам: “Чакай, чакай, върни се!” Той е стар човек, който разправя една своя опитност. То е красивата страна. Хубаво е. Казвам: Няма нищо, ти благодари на Бога, че е красива момата, ама ако беше някоя грозна? – “О-о-о, да не дава Господ” – казва. Аз сега седя и му проповядвам. Казвам: Слушай, ще те освободя, рекох. Господ я изпратил тази мома, тя е един ангел от Небето изпратен. – “Бе, не казвай това!” – То си се влюбил, но то е един ангел, че Господ иска да те научи; ти, старият човек, не си живял както трябва, та сега ти се запълнило сърцето, искаш да имаш тази мома. Можеш да я имаш. Но тази мома трябва да влезе в тебе. – “Може ли да влезе?” – Може, рекох. Като влезе, ти ще бъдеш щастлив. – “Че как? Такава голяма мома, как ще влезне?”

Сега няма да ви кажа, но най-после аз вкарах момата в него. На вас няма да разправям как, но той се убеди, че може. И след като ме изслуша, казва: “Синко, защо не дойде преди 60 години, ама сега? Защо закъсня толкова?” – Ама, рекох, много пъти аз минавах покрай вас, а вие бяхте захалясани тогава. Аз много пъти похлопвах. Та, казвам, не е късно и сега. И сега можеш да се подмладиш. – “Е, хайде, таман вкара момата в мен, сега можеш да ме подмладиш.” Сега почвам да му давам доказателства, че мога да го подмладя. – “Е,

как?” – Рекох, тази работа е малко по-зор. Момата лесно може да влезне, но да се подмладиш? Има една реторта*, тя е направена от желязо и чугун, тя е дебела един метър, дебелина има. Казвам: Ще те туря вътре, ще те затворя в 9 месеци без ядене и като се изяде всичко, пфу-у-у! – “Ама как?” – Не само това, но ще те туря и ще те нагорещя, ще се печеш. Казва: “Какво ще стане от мен? На пастърма ще стана. Е, как?” Казвам: Можеш да се подмладиш. Рекох, не е страшна работа. Той, след като ме слуша: “Не те разбирам – казва. – Философски работи са те. Е, виждам – казва, – възможно е. Но и момата с мен ще дойде ли?” – И тя ще дойде. – “Е, влизам тогава.” Седи той и казва: ако и момата дойде, и той ще влезне. Без нея не влиза вътре. Рекох, ти и да ме караш, без момата аз няма да те вкарам вътре. Нищо повече.

Човек не може да се подмлади, ако няма туй, Божественото. Това е момата, това е Истината. Момата е символ на онзи Божествен Живот, на онази Божествена Истина. Туй е великият Живот в една или друга форма, която ти трябва да възприемеш. Не да искаш туй, което виждаш, да го обсебиш, да му станеш господар; ама да възприемеш Божественото, което е в него. Ние не трябва да се стремим да станем господари на Слънцето, но онова, което излиза от него, от Слънцето, неговата топлина и светлина, тя е, която ще ни помогне.

Та, хубавото в живота е Словото. Христос казва: “Онези, които възприемат Моето Слово – ядат плътта Ми, това е живот. И които чуят, ще живеят.”

Та, новите работи, които имате – ни най-малко няма какво да се осъждате от старото. Старото, като дойде новото, то се видоизменя. Старите работи, това са тор върху младите. То е материалът, с който животът на млади работи у човека. В млади човек работи, а в старини човек събира материала, за да работи. Та, в духовно отношение, понеже законът е друг вече, туй, което смуцава хората на Земята, в другия свят не се смуцават. Тук може да се смуцавате от сиромашията, в духовния свят сиромашия няма такава, каквато на Земята. Тук сиромаси и богати могат да живеят заедно, а в

* реторта (лат.) – кълбест огнеупорен лабораторен съд с дълго и извито встрани гърло, който се използва за химически опити, протичащи при силно нагряване.

духовния свят сиромаси и богати не могат заедно да живеят. Там, за да бъдеш сиромас, трябва да бъдеш грешен. Всеки грешник е сиромас, в ада е. Всеки богат е в рая. Нали в повестта е казано: богатият отива в другия свят, става той сиромас; а Лазар, от този свят сиромас е, отива в другия свят – богат.* Тук, за да живеят хората, един сиромас може да живее, но господарят ще е богат.

Между богатството и любовта има връзка. Има една мисъл, която... Христос е дал известна идея на една мисъл, която аз ще оповестя. Защо Авраам не пусна Лазара? Казва: невъзможно е Лазар да дойде при богатия. То е един стар навик у него. Той седи в ада и иска Лазар да му служи. Значи, иска Лазар да му стане слуга, да иде да му служи. То е друг род аристократизъм – в ада седи, на огън е и казва: “Нека дойде Лазар, да ми намаже гърлото. Не знае ли, аз съм човек, да дойде, да ми накваси гърлото.” И след туй, другото положение – дава си заповедта, казва: “Аз имам петима братя, да иде да им каже да си уредят работите малко.” Пак заповядва. Той се научил на заповеди в този свят. Казва му Авраам: не може.

Та, най-първо всички трябва да се освободите от тия навици на богатите хора. Вие като видите един духовен човек, искате той да дойде при вас и да ви учи. Той е дяволът вътре влезнал в корема ви. Няма какво да дойде той. Вие ще идете при него. Не можеш ли ти да дойдеш малко? И като дойде някоя сестра или един брат, подскочи, че един богаташ я повикал да иде вкъщи да му говори. Аз не стъпвам. Той, онзи богаташ, да му говори по зодиака, той, кожодерът. Невъзможно е да идеш. Те са стари навици. Смирението седи... Той седи и казва: “Да има някой да ме научи...” После, има други възгледи: Господ да изпрати някой ангел при вас и вие да седите. И ще цитирате, че пращал ви Господ, да Му послужат. Кои? Послушните деца. На онези, които не слушат, гърво и камшик има. И като дойде вкъщи, мязат на турските делибашии: той като излезне из къщи, и жената, и всички – навън!

Та казвам: Ще се освободите от онези стари разбирания и навици. По този начин на Земята не може да се седи. Човек

* Вж. Евангелие от Лука, гл. 16, от ст. 19 до края.

и на Бога не може да служи. Човек, за да се подмлади, за да бъде той веруещ, той трябва да бъде готов да служи на Бога. Значи, ако ви вика един богат човек, може да идете да говорите. Ако ви вика един сиромаш човек, ще кажете: “Ела там, при мен, горе.” То е вече лицепрятие. Ти ще идеш при богатия, той ще ти покаже, че има килими. Мене не ме интересуват килимите му; и къщите му, и дрехите му не ме интересуват. Даже най-хубавата къща направена не е добра заради* мен. Едно същество, което иде от духовния свят, като погледне, няма някоя красота в него. Тук някой път гледат човек, че е красив. Но гледали ли сте го под увеличително стъкло, колко голяма грозота е човек? Човек, като малко лице, отдалеч да го гледате. Но отблизо страшен е човекът. Ако увеличите очите и устата му, страшно нещо е човекът.

Красиви са нещата само като ги гледаш през очите на Любовта. Не гледаш ли през очите на Любовта, нещата не са красиви. И остават неразбрани.

Та казвам: Малко хора има, които са се освободили от тия стари навици. Може вие [да] не желаете, но старите навици идат. Дойде един стар навик на недоволство или на гняв. То е стар навик. Или дойде един навик на подозрение. Или дойде един стар навик, казва човек: “Мен Господ ме е забравил.” Е такива работи. Мислиш неща, които нямат никаква реалност. Ако Господ те е забравил, причината си ти. Ще те забрави, защото Той каквото е турил в тебе, ти всичко си заличил. И за какво има Господ да мисли за тебе, кажете ми сега? Та, тогава, ако вие премислите, защо тогава синът, когото вие обичате, след като умре, защо го заравяте в земята? Защо не го държите вкъщи? Мислите ли заради* него? Мислите, но гледате по-скоро да го дигнете. И седите и мислите защо не мисли Господ. Вие плачете за неговото тяло. Щом плачете и го обичате, защо не го държите? Обичате нещо и не може да го държите вкъщи. И не сте против. И имате една крива идея.

Не губи онова, което Бог ти е дал! Помнете това. Онова, което Бог ти е дал, което Бог е вложил в тебе, ти го дръж! Назаем никому не го давай. И много хора имат погрешки.

* заради – *диал.* за.

Ти можеш ли да си дагеш очите назаем? Ушите си назаем може ли да дагеш? Ръцете, краката? Че, ако речеш да дагеш краката, ръцете, ушите, очите назаем? Те не се дават. Ти сам ще идеш с краката си. И с ръцете си сам ще направиш нещо. С краката си ще идеш и ще се върнеш назад. Назаем те не се дават.

Ама тук каквото ви говорих, ако ви оставя, как ще предадете на другите? Какво ще кажете? Най-първо, като си идете, вие ще бъдете недоволни, ще кажете: “Е, така е, ние се объркахме вече.” С две думи: Извади всичкия мухлясал хляб от торбата си и го хвърли навънка. Нищо повече. Вземи тогава, че изтърси торбата си, опери я хубаво, иди на фурната, че я напълни с пресен хляб и я тури на гърба си. Мен не ми трябва мухлясал хляб. На хората в торбите какво има? Казва: от 4–5 дена хляб. Сега – днешен хляб. Вчерашен хляб не ми трябва. Днешен хляб. Като изгрее Слънцето, всичкото старо трябва да се изхвърли навънка. Пресният хляб, то е новото, то е Божественото. Божественото не се занимава със старото. Ти можеш да си го носиш. Нямам нищо, като носиш мухлясалия хляб. Мухлясалото не носи никакво благо със себе си.

Та, апостол Павел като говори, той говори, торбите трябва да се изпразнят, старото, непотребното да се изхвърли, всичко, каквото и да е, любовта, на свят* да е. Трябва да се оценяват Божествените блага, сегашните, не онези блага от времето на Моисей, но онова, което Бог сега прави. То е важно. Днешният ден е важен. Как е минал денят, той си е оставил своите отпадъци. Днешният ден е Божествен. И всеки ден трябва да използваш Божественото – настоящето. Божественото е, което изгрява. И мнозина се заблуждават, казват: едно време Христос бил на Земята, и си предполагат. И тъй ходил. И вие сега постоянно искате, казвате: “Защо не бяхме в тия времена? Че защо не бяхме ние тогава, да Го видим?” Че аз ви питам сега: защо тогавашните евреи, като Го видяха, защо не Го приеха? И защо не Го знаеха и защо не повярваха в Него? Кажете ми това. Някои от вас сте все старите евреи, които и тогава все гледахте. Вие имате много такива особени разбирания. То е въпрос на човешкото съзнание вътре.

* на свят – свястно, както трябва.

И казва Христос: “Това плът и кръв не са ви открили, но Отец Ми.” А за да видим, то Слънцето ще изгрява много пъти. Но ако си спал; но щом се пробудиш, веднага има условие да видиш Божествената Истина.

Е, как ще разберете онзи стих, дето казва: “Когато Синът Человечески дойде на Земята, ще намери ли вяра?” И сега ако дойде, всички ще търсят: къде се е родил Христос? Всички знаят къде се е родил Христос.

И сега, тия работи са хубави, но по-хубаво е да се възприеме Словото. Ние можем да знаем много неща за Бога. Може да знаем, че Той е всесилен, че Той е направил вселената, че всичко има. Има нещо по-хубаво от това – да изпълним Волята Му. Ако знаем, че Той всичко е направил, можеш да се опитаеш. Но ако изпълниш Волята Му, ще имаш Неговото благословение.

Та казвам: Ако вашето съзнание не може да се пробуди, причината сте вие. Големите тежести, които имате. Ще се освободите от непотребните желания, от непотребните мисли, от непотребните постъпки, от всичко онова, което не струва. Ще остане само чистият хляб в торбата ви, а всичко онова – навънка. В къщата ви ще остане само един костюм. На Земята – 120. Един костюм ви трябва. В Невидимия свят ще имате дискове. Един ангел, като дойде на Земята, като е работил, той седне на диска и пусне се токът и като премине този ток, дрехите му светнат. И като ходи един час и работи, дойде и на диска седне. Като дойде онзи, великият огън, очисти дрехите му и те светнат. И всякога една греха трябва да се чисти. И той постоянно си чисти грехата.

Та казвам: И вие постоянно трябва да си чистите грехите. И ако не знаете да се чистите, ще има събличане. А събличането е умиране. Щом не знаеш как да се чистиш, ще умреш. А щом знаеш да се чистиш, няма да умреш. Та, по този начин, както сега разбирате, умиране ще има вече.

Една стара сестра ми казва, че се усеждала отслабнала; и казва: “Искам да умра. Досега съм се молила: искам да живея.” И право е. Иска да живее и не може да живее. Но дошла е една мисъл в нея, че е отслабнала, краката ѝ не държат, всичкото туй. Тази сестра, която и да е, аз бих я съветвал да се освободи от своите желания и своите мисли; да остави

само една мисъл, едно желание и една постъпка. Да може да се подмлади.

Тогава как ще разберем света? Нас ни трябва две очи, за да разбираме света. Не ни трябва сто очи. С две очи много работи може да видим. Че едно желание, една мисъл, това са двете очи. Те са достатъчни, през тях всичко можеш да видиш. Ако имаш други, нали ти ще се спъваш? Защото вие ще мязате на стари хора, които имат много очила. И като почнат да отслабват очите им, те почнат да тургат едните очила. И гледам, една стара баба извади едни очила, втори, трети и като дойде до едно място, казва: “Виждам вече.” И баба е това. Има някои хора, стари хора, без очила гледат. Стар е човекът, но чете, на 80 години и чете, без очила е. А гледам, някой млад, на 20–30 години, и той си турил очила; а 80-годишният старец е млад в зрението. И по този начин ако се живее, тогава очите ни ще бъдат здрави. Или съзнанието. Туй е до съзнанието. И мисълта, и чувството ще бъде здраво.

Да оставим сега. Всякога се старайте да гледате на живота през очите на Любовта. Гледайте на живота през Любовта. И по този начин вие ще се домогнете до известно знание, което никой не може да ви предаде. Защото през очите на Любовта ако гледате, тъй, както учениите хора казват, нашите стъкла ултравиолетовата светлина, която е здравословна, не я пропусчат, не може да влезе тази светлина. А ако гледаме през очите на Любовта, от Божествения свят ще влезне нещо, което през обикновените очи не може да влезне.

Та, ще имате сега направени очила от стъкла, които са излезли от фабриките на Любовта. И през очите ще възприемете онова, което Бог е създал. И ще имате друго разбиране на живота.

Бог е Дух и Божият Дух носи свобода! (Три пъти.)

*26-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 29.ІІІ.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ДВЕТЕ ФАЗИ В ПЪТЯ НА УЧЕНИКА

5 април 1936 г.,
5 ч сутринта.

Изпълни се наредът.

*Втора глава [от Посланието на апостол Павел] към
Филипianите*

“В начало бе Словото”

Тази глава захваща с Божественото и свършва с човешкото, свършва с обикновени работи. Има съотношение между човешкото и Божественото. Човешкото е едно средство, спомагателно условие. В Божественото човешкият живот не може да бъде разбран. Човек трябва да чисти постоянно своята къща. Като стане сутринта, да се мие. Мисли ли, че като си измие лицето, че ще стане чист? Лицето му може да бъде чисто, а пък сърцето му – нечисто. Или пък лицето му може да бъде нечисто, а сърцето – чисто.

Та, мнозина страдат от нямане на ясна представа за живота. В живота има една област на противоречия. И даже светии със своята кола като са навлизали там, мъчно са излизали. Даже много светии са оставили там своите оръжия и колата си, за да се измъкнат. А пък някои от вас искате да вървите като по някое шосе.

Някой казва: “Защо е така?” Можем да обясним защо съществува някъде някой мочурлак, но защо именно на едно място съществува този мочурлак, не може да се обясни. Казват, че земята е хлътнала на някои места, но защо тъкмо там е хлътнала, а на друго място се е издигнала? Казват, че от високите места водата слиза и отива в ниските места. Но защо е така? Не искайте да ви се обясни всичко.

Ако на Земята, така, както сте създадени сега, ако нямате никакъв багаж, ако съвсем олекнете, ще отлетите някъде като един балон. Но благодарение на този багаж работите на Земята. А пък вие искате да отидете на онзи свят. Когато някои кажат: “Как ще отидем?”, аз само се поусмихна, но и те не знаят къде ще отидат.

То е голямо заблуждение да мислиш, че ще отидеш на онзи свят. За да отидеш на Небето, най-първо ще слезеш надолу, ще минеш през дъното на ада и тогава ще отидеш в другия свят. Но при това, “нагоре”, “надолу”, те са физически термини и термините “надолу”, “нагоре” не са верни. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Ти имаш едно понятие в ума си за изразите “нагоре” и “надолу”, а в духовния свят всички неща, които са тежки, грешни, са надолу; а праведните неща и леките неща са нагоре. Всички неща, които изпущат светлина, са нагоре, а всички неща, които изпущат тъмнина, са надолу.

И трябва да имате една ясна представа за това. Ти казваш: “Гледам тая картина.” Но колко е мъчно да нарисуваш една картина. Да нарисуваш човешкото тяло, човешките уста, ушите, носа – има сега художници, които рисуват много лесно. Модерни художници и то като не са даровити, теглят само четири-пет линии и казват: “Идея е това!” А то, няма никаква идея. Турнат няколко линии, нарисуват нещо като извор и казват: “Това е символично и идеалистично.” Казват, че изворот представлява това и това. А то, няма никакъв извор там. Сега, за тези работи не са виновни художниците. Това знаят те, това рисуват. И те са прави. Детето нарисуваш една гарга и я занася на майка си. Човек, който нарисуваш едно гардже, може да нарисуваш след време и една хубава гарга. Като рисувате гарджета – нямам нищо против това, но не се спирайте при гарджетата, а прог्रेसирайте напред. Днес си нарисувал едно гардже, после нарисуваш орел, вол, после човек, светия – да има прогрес. Аз гледам, мнозина, като четат беседите, се намират в противоречие: защо съм казал така, а не другояче? Когато една река тръгне от извора, тя върви ли по права линия? Тя тук закриви към север, там към запад или юг – далек е пътят □. А рече да копае тунел – тогава е съвсем дълга работата. Едно слово не можеш да го отсечеш. Мисъл трябва.

Вие говорите за чистота или говорят ви за чистота. Сегашните хора не могат да говорят за справедливост, за чистота, за честност. Един човек, който десет пъти лъже, за каква честност ще говори? Аз не говоря сега за вас. Вие ще кажете: “Той говори за другите, но и за нас се отнася това.” Не. Аз ви казвам нещата както са си. Някои казват: така дяволът правил. Този въпрос – дявола, аз го наричам един търговец, голям търговец, услужия* той. Като го туриш на работа, той е философ, плановете ще каже: така или иначе трябва да се направи това, за да може да се изклочи. Накарай дявола да ти направи една услуга и той ще те увърти и ако речеш да се съветваш с него за доброто на някого, дяволът ще каже: “Остави тази работа, занимавай се със себе си, остави другите.” Българите казват: “Накарай дявола на работа, за да те научи на ум.” Казвам: Много време трябва още, за да изучите тактиката на дявола, да видите какъв е герой – майстор е той! Някой път го гледам, той се поусмихне като първокласен актьор. Представя се като един светия, със смиреността му. Няма форма, която той да не може да вземе. После, една усмивка има! От една страна се усмихне като светия, а от друга страна си казва: “Да те хвана само аз!” Той като се усмихне на тебе, мед ти падне на сърцето. Той много се докача. Не съм срещал същество, по-докачливо от него. Като гоиде, най-първо започва да ти се изповядва, че е голям грешник. А пък като го попиташ: “Защо грешаш?”, той казва: “Не е твоя работа.” Изповядва ти се като пред изповедник, за да му вземеш греховете. А пък като го попиташ: “Защо правиш така?”, той казва: “Това не е твоя работа.” Той казва: “Ти можеш ли да ми вземеш греховете? Аз ще ги правя, а ти ще ги носиш.” Казвам му: “Помоли се на Бога.” Той казва: “Ти се помоли, аз съм грешен. Бог не ми слуша молитвата, но ти се помоли за мен и така ми направи малко добро.”

Та, трябва да се пазите. Имаше един светия, Илия, български светия Илия, не знам от кое място е. Отива при Кортеза със смирение. Той бил на около 20–25 години. Със смирение отива при нея, гледа иконите, моли се, каквото му тя казва, слуша. И Кортеза не може да го познае. Тя, която е

* услужия: усл (ар.-тур.) – *диал.* леснина, метод, способ, начин.

ясновидка, така се увлякла от думите му, та помислила, че той е послушник и че е дошел да се учи от нея. След 6 месеца той се изтъпанчи и казва: “Аз каквото зная, Кортеза не го е сънувала.” И се фотографирва той, турга отгясно Христа, отгоре – Отца, а от другата страна – Свети Дух. А той е в средата. Дяволът се курдисал в средата, а Христос – отстрани.

Та казвам: В духовния свят има известна мъчнотия, известни изпитания ще дойдат. Те са необходими. Всички изпитания, от какъвто и да е характер, ще дойдат, това трябва да го знаете. Докато минете земния живот, няма да остане изпитание и добро, и зло, което да не изпитате. Може би в един живот няма да изпитате много работи, но в много животи ще минете през всички изпитания, докато дойдете до съвършенство. Всички изпитания няма да минете в един живот, но за да стигнете в съвършенство, няма да остане изпитание, което да не сте опитали. И много сладки, и много горчиви работи трябва да опитате. Но това не трябва да ви спъва.

Има в света един морал. Снощи говорих с един млад брат, той ми говореше за големите противоречия, които съществуват в любовта. Един човек, който те обича, той не може да те разлюби, му казах аз. Майката, която обича сина си, не може да го разлюби; синът, който обича майка си, не може да я разлюби. Ако майката разлюби сина си, тя не го е обичала. И синът, който разлюби майка си, той не я е обичал. Още като го е носила в утробата си, тогава тя е искала да го пометне.

Златото, гдето и да го туриш, то си остава все злато. Добрата сестра, гдето и да я туриш, тя си остава все добра – тя все остава злато. Нищо в света не е в състояние да я поквари. Отвън може да се оцапа, но вътре е чисто. Добрината, която има човек, никой не може да я измени. Някой се спъва от това, че му е дошла някоя лоша мисъл. Какво те е страх от бръщолевенето? Ако лъвът реве, защо те е страх? Лъвът като лъв реве. Кучето ще лае като куче. Ако умрелият мирише, той мирише като умрял. Какво има да те смущава това? Дошла ти някоя лоша мисъл. Какво от това? Ти казваш: “Тя ме измъчва.” Какво от това, че те измъчва? Или казваш: “Приятна ми е мисълта.” Приятното и неприятното могат да вървят заедно. Нещо е приятно за едни, а неприятно за други.

Един брат, от по-старите, от по-напредналите, ми говори снощи. Той каза: “Има някои братя и сестри тук, които трябва да си вървят – спъват.” Аз му говоря: “Ти гониш един вълк, той си иде, но той все обикаля около кошарата и като вземе едно агне, с него ще отиде в гората.” Но докато не вземе агнето, той не отива в гората. Някои братя взели някоя сестра, какво има? Вълкът взел агнето. И като го изяде в гората, пак ще дойде. Злото аз го наричам Божествената кал на нечистотите в света.

Това, което ви говоря сега, да си остане за вас. Не ходете да се занимавате с това какво нещо е дяволът. Като го срещнете, поздравете го, но ако мислите, че ще го надхитрите, не ще успеете. Ще оцанате конците си. Той не е от тези, които могат да се лъжат. Ако речеш да го лъжеш, той ще каже: “Аз съм баща на лъжите. Лъжите са мои. На мен истината ще кажеш. А каквото аз ти дам, ти ще го носиш. Ти ще бъдеш телялин*, глашатай.”

Аз говоря за всички ваши състояния, които имате. Я ми кажете, кого слушате? Вие казвате: “Аз така мисля.” Но тази мисъл твоя ли е? Не. Ти си един телялин. Дойде добрият дух и ти донесе доброто. Дойде лошият дух и ти донесе злото. И ти нищо не мислиш. Когато през една тръба минава чистата вода, тя е чиста. Когато минава нечистото, тя е нечиста. В това има философия. Апостол Павел, който казва в Посланието към Филипяните следното: това послание ще спъне човека, той казва: Бог създаде едни съдове за нечистота – там ще се спънеш. В дадения случай, като грешиш, ти си един нечист съд, а като се обърнеш и се разкаеш, ти си чист съд. От тебе зависи да бъдеш чист или нечист съд. Ако играеш ролята на нечист или на чист съд.

Може да те смущава и другата идея: Защо човек трябва да греши? Не това. Някой път човек може да е натоварен с греховете на хората, без той да греши. И Христос понесе греховете на хората, без да съгреши. Христос се окаля, без да се е окалял. Христос имаше голямо отвлечение от това, но не можеше да се освободи. Той понесе всичките страдания на кръста – това са греховете. Писанието казва: Понеже Ти ста-

* телялин (тур.) – *диал.* глашатай.

на гарантин заради тях, нос^и последствията. И в Писанието, гдето се казва, че Господ се е разкаял, че направил човека, това се отнасяше за Христа. Христос се разкая, че направил човека. И казва Той: “Ще Ме разпънат тези хора.” Един син може да разпъне майка си. Една майка може да разпъне сина си. В себе си може да разпънеш. Ти виждаш само мрачната страна. Геройство е това да носиш погрешките на света – можеш да съгрешиш. Но да носиш калта на света, без да се окаляш – там се иска геройство. Апостол Павел казва: Дето се увеличава грехът, увеличава се и благодатта. Той казва още: Ако това е така, тогава да съгрешим ли? Не. Дето се увеличава грехът, Бог дава по-голяма благодат. Ако онези хора уповаят на Бога, искат да влезнат в бъдещия живот, ще разберат защо е така. Но сега ще остане въпросът така, както си е. Нечистото един ден ще стане чисто.

Сега да ви обясня тази идея със следното. Вие някой път казвате, че човек трябва да се отрече, но как ще се отрече? Сега по този начин тълкуват и разбират: самоотричането, това е невъзможно. Че как ще се отречеш от всичко? Ти видиш пари, къщи и прочие, те не могат да не ти обърнат вниманието. Човек има лъжливото схващане, че това, което го привлича, може да му бъде полезно. А за да се отречеш един ден, ти ще минеш през Божествения огън. Тогава можеш да се отречеш. И в Божествения огън, всичко, което е неустойчиво, изгаря. А пък това, което е създадено от Любовта, остава. Всичко, каквото имаш неустойчиво, в Божествения огън ще изгори. И от това, което изгаря, ще остане пепел. Че как няма да се отречеш от пепелта? Някои работи ще се стопят, а други ще се организират. Тези, които ще се стопят, ще ви бъдат полезни; а пък тези, които ще се организират, през тях ще мине животът. Дрехите ти като изгорят, ще ходиш гол. Ти казваш: “Срамота е да се ходи гол.” Но като ти изгорят дрехите ти, какво ще правиш? Има индуски светии, които ходят голи. Човек, който живее в Бога, не може да ходи гол. Сега, понеже си изгубил Божественото, Първоначалното, ти си търсиш дрехите. Но ако допусна светлината в себе си, аз ще изглеждам ли гол? Ти ще бъдеш тогава светец човек! Ще бъдеш като светлината!

И тогава, ще ви дам три правила. Давам ви три правила, които да ги пазите. Вие искате хората да ви обичат, да ви посрещат. Имайте характера на водата. Имайте характера на въздуха. Имайте характера на светлината. Като пиеш водата, имаш разтуха. Ти не можеш да изпъдиш водата. Като гойде водата, ще кажеш: “Добре дошла!” Има ли някой да желае да изпъди въздуха? Като гойде чистият въздух, ти казваш: “Добре дошел!” Има ли някой да изпъди светлината, водата, въздуха? Водата, въздухът и светлината са добре дошли! И ако вие имате качества на водата, въздуха и светлината, вие сте добре дошли. И ще ви приемат навсякъде. Ако ги нямате, отвсякъде ще ви изпъдят. И ако ви изпъдят някъде, значи нямате тези качества.

Водата е носителка на живот. Тя е среда на живота. Въздухът е среда за мисълта. А пък светлината е среда за любовта. Това са символи. Всички страдат от натрупване от миналото. Когато сте били деца, тогава каквото сте правили, е било добро. Но сега ако го правите, не му е времето. Мога да ви обясня защо е злото. Като докажа това някому, втори път няма да ме пита. Но не искам да ви изнасям тези неща. Като обясниш злото някому, втори път няма да иска да му го обясняваш. Някой казва: “Какво нещо е злото?” Не искай да ти го обяснят. Можете да мислите върху злото, но за злото трябва да се мисли само във връзка с доброто. Не отделяйте злото от доброто. Понеже няма по-голяма опасност [от] това да мислиш със злото. Как ще мислиш за злото? Тогава го тури във връзка с доброто. Тогава можете да го разгледате донякъде.

Има мнозина, които не разбират живота. Този път, през който минавате, трябва да ви преведе – той е един много труден път, по който сте тръгнали. И някой трябва да ви преведе. Не е лесна работа. Пътят е много труден. По-мъчен път от този път, по който вървите, няма. Може да мисли някой другояче. Аз не искам да ви обезсърчавам. Този път до едно място е много хубав. Можеш да вървиш по него с кола, с автомобил, но има едно място, гдето ще изчезнат автомобилите. Но това е пак до време. Не че целият път е такъв, половината път е такъв страшен! По-страшен път не

съм виждал, но и по-добър от него в другата половина не съм виждал.

Това ви стига сега. Като минете, ще го видите. Половината път е такъв страшен, какъвто не сте виждали; и другата половина път е такъв хубав, какъвто пак не сте виждали. И понеже е страшен, трябва да бъдете много умни. Човек трябва да бъде силен, добър и умен, за да може да премине.

Снощи говорих с един стар брат и му казах какво нещо е вярата. Ще ви дам моите схващания за вярата. Ще ви кажа как си служи вярата. Той ми казва: “Ти ме излекувай и тогава аз ще повярвам.” Той чел в беседата, че когато дойде болестта, човек трябва да бъде мобилизиран. Той дошел до едно противоречие. Той казва: “Някои си са мобилизирани, а пък боледуват.” Той щом е мобилизиран, трябва да тури военни грехи, трябва оръжие да има и др. И няма да чака неприятелят да бяга, но ще напада, ще стреля! Връщане назад няма! Трябва да минеш тези позиции; ако се върнеш назад, работата е изгубена. И ако сте смели, във вас има вяра. Дойде някоя болест – кажи: “Ще оздравея!” Тури пушката на рамо и ще стреляш. Какво нещо е болестта? Наранили са те някъде. Ще се превържеш и пак напред! Ще потече малко кръв; и пак ще се превържеш и пак напред. Ще теглиш куршум, никатък мир няма да има.

Как ще разбереш това сега? Ти казваш: “Ние трябва да живеем в мир.” С лошите хора в какъв мир ще живееш? Ако ви разтълкуват буквално думите, ще паднете в едно голямо противоречие. Като воюваш с хората и теглиш куршум, да не изгубиш своя мир. Но като нараниш противника си, кажи му: “Ти още веднъж ще воюваш ли с мен? Ти заедно с мен ще воюваш против моите врагове.” Ако е ранен и падне в плен, ще го превържеш и ще му кажеш: “Хайде напред сега!” Ако каже, че няма да дойде, ще му теглиш още един куршум. И много куршуми ще му теглиш.

Сега как ще ме разберете? Вие искате една детинска философия. Войниците, когато отиват на бойното поле, са с цветя, венци и пр. Но се връщат без крак, без ръка, с едно око, едно ухо. Героите нали така се връщат от бойното поле. Трябва да бъдете добре въоръжени. Не трябва да правите

погрешките на абисинците*. Абисинците са хора крайно горделиви, те казваха, че са победили в планините. Италианците ядоха една добра попара от тях и после туриха друга наука. Въръжиха се добре и сега абисинците ядат попарата. Вие сега против дявола искате да вървите със своите стари, негодни пушки. Тогава ще бягаш. Не. Трябва да се въръжиш. Не се воюва по старому. Ти казваш: “Господ ще изпрати един ангел.” Никакъв ангел няма да изпрати Господ! Ангелът ще бъде вътре в тебе. И ангелът ще ти каже: “Напред!” Нараниш се – превържи се и пак ангелът ще ти каже: “Напред!” Ти казваш: “На десет места съм ранен.” Ангелът ще ти каже: “Напред!” Ти казваш: “Изтече ми кръвта.” Ангелът пак ще ти каже: “Напред.”

Аз сега ви представям малко картинно положението. Вие искате старомодни вярвания. Православните, и евангелистите, и други, и вие очаквате свети Илия да ви вземе с колесницата – свети Илия по въздуха с колесницата. После ви пратиha на Земята и Ирод му взе главата.** Илия искаше с колесница да иде на Небето, но после пак се върна назад. Аз не съм можал да отида с такава колесница като на свети Илия и ако отида, ще се върна. Като се качи Илия на тази колесница, той разбра какво трябва да прави. Това беше огънят на Божията Любов (*огнената колесница*). Той казва: “Господи, аз не съм достоен, понеже се уплаших от едно зло – изпоклах онези хора (*400 лъжливи пророци*). Аз не трябваше да ги коля. Не можах да ги обърна. Сега ме върни на Земята, за да опитам аз онова, което направих на другите.” И Илия, и в Стария, и в Новия Завет мина от едно състояние в друго. Христос казва: “По-голям от Илия не се е раждал. И най-малкият от Царството Божие е по-голям от него.” Тоест онези, които ще дойдат, са по-големи от него.

Ако вие не можете да надминете в себе си естеството на свети Илия, ако не можете да станете като един от малките в Царството Божие, вие не можете да разберете Божиите пътища. Някой ти пошепнал: “Ти си много грешен.” Или: “Кол-

* абисинци – *остар.* етиопци. Става въпрос за войната между Италия и Абисиния (Етиопия) през 1935 г.

** Друг път Учителят е обяснявал, че свети Иоан Кръстител е прероденият свети Илия. Виж също Ев. от Лука, 1 гл., 17 ст.)

ко си корав.” Ти се обезсърчиш и казваш: “От мен нищо няма да стане.” Няма какво да обръщаш внимание на тия работи. Това са дубари* на дявола. Той ми казва: “Кой те научи на този ум?” Някой път иде той и аз му казвам: “Ти си голям герой. Ти много лъжи можеш да носиш. Много добър си. Голям пехливанин си! На един километър можеш да носиш 100 кила на гърба си.” Казвам му още: “За някои работи си много страхлив, табансъз си много.” Той си вдига рамената. Хващам го на болното място. Той не може да носи една истина, защото, като дойде истината, краката му треперят. Грехове големи колкото цялата Земя може да ги носи, а един килограм истина като се тури на гърба му, той целият трепери.

Като дойде дяволът, турете му един грам истина на гърба му, за да се освободите от него. Защо му се молите? Той не си заминава тогава. Турете му на гърба един грам истина и – да го няма вече.

Сега, тези работи ще ви бъдат нужни, тези работи, които ви говоря сега. Когато се жени младата мома, майка □ не □ разправя истината. Тя □ представя само едната страна на работата. Икономисва истината. Представя работите така, както не са. Ами тя трябва да опише и двете страни на въпроса! В един дом двама гости ще идват – и дяволът ще дойде, и Христос. Като дойде Христос, ще има радост и веселие. А пък като дойде дяволът, ще има плач и скърцане на зъби. Някой път страда мъжът, а някой път страда жената.

Вчера дойде при мен една сестра, българка. Та ми каза: “Мъжът ми е много добър.” Казах □: “Хубаво, гледай само дяволът да не развали работата.” Хубавото в живота седи в тези две крайности. Добър е само онзи човек, който може да носи и радостите, и страданията; който може да носи злобата и любовта на хората; който може да носи вярата и безверието на хората. Той е силен човек. Силният човек се отличава по това. Ако един човек може да носи и безверието, и вярата, и омразата, и любовта на хората, той е силен човек. И аз желая да бъдете такива.

Един ангел не може да направи това, което човек може да направи. Ангелът може да носи доброто, а злото не може.

* дубара (от перс.-тур.) – *остар.* измама, лъжа, хитрост.

Дяволът може да носи злото, а доброто не може. Когато човек носи доброто, той е силен като ангел, а когато носи злото, той е силен като дявола. Ако мислите да носите само доброто, вие сте на крив път; и ако мислите да носите само злото, вие пак сте на крив път. И едното, и другото трябва да го носите. Това е Волята Божия: да носите злото и доброто на хората. Христос носеше и греховете, и злото на хората и правеше добро комуто и да е. Доброто е път, по който може да минете. И ще дойдат големи противоречия: от много неща ще се обезсърчите. От вашето веруко ще се обезсърчите; ще се смуги умът ви. Това е една мъгла. Но мъглата ще изчезне. Това е до половината път и от половината път нататък пътят е вече път на благословение.

И сега ви казвам: Като плачете, плачете на свят* и когато се радвате, радвайте се както трябва да се радвате. Аз още не съм срещал нито един човек в България, и в Америка, дето съм бил, който да ми е показал едно шишенце със сълзите си. Мнозина са ми казвали, че са страдали много и плакали много. Но никой не ми е показал едно шишенце със сълзите си. Казвам им: Като сте плакали толкова много, как не ви е дошло на ума, да съберете едно шишенце със сълзите? Поне едно шишенце от 100 грама да имате. Бият те, ти заплачеш. Тури си второ шишенце. За 10 години да събереш сълзите. Но това не ви е дошло на ум. И в бъдеще, ако някой ми донесе едно шишенце със сълзи, от мен – 100 000 лева. Даже 100 грама не искам. Нека да бъде около 40 грама, и 100 000 лева може да имате. Защо ви трябва един лотариен билет? Аз на думата си сегя. Само да не турите вода в шишето.

Това, което Бог е създал, това училище, през което минавате, по-добро училище от него няма! Този път, по който минавате, той е най-добрият път. Така мислете. Има интересни и хубави работи. Има работи, които премълчавам. Мислете за бъдеща любов, за бъдещото добро и за сегашната си любов нищо не говорете. Само я проявявайте, но не говорете за нея. А пък за бъдещата любов може да говорите и за миналата любов може да говорите. А за настоящата любов не говорете. Щом говорите за настоящата любов, ще имате

* на свят – свястно, както трябва.

несрети. Това, което сега правиш, за него не говори. Мълчи като риба за него. Това, което си правил в миналото, за него говори. И това, което мислиш за бъдеще да направиш, пак говори. Но казвай толкова, колкото е. Не го преувеличавай. Ако го преувеличаваш, ще си напакостиш. Също така не преувеличавай това, което в миналото си правил. В настоящето работете. Ако обичате, вашата любов вас ще ползува. Ако мислите добре, то добрата мисъл вас ще ползува. И онова, което е излишно, може да отиде до вашите близни.

Ние трябва да обичаме, понеже любовта е заради нас – за нашето благо е; ние трябва да мислим добре, понеже това е пак за нашето благо. Всеки, който мисли добре и всеки, който проявява любовта, трябва да проявява любовта на Бога. Както Бог изпраща любовта Си на всички, без разлика дали заслужават или не, така правете и вие. В Бога има едно разбиране вътре. Казано е в Писанието: “И Бог беше в Христа и не вменяваше греховете на хората.” Ако ти не прощаваш греховете, тогава не следваш примера на Бога. В това отношение следвай примера на Бога. Господ прощава до известно време и после оставя хората да понесат последствията от греховете си. Бог им е предложил да се помирят, хората, и понеже не искат да се помирят, то Бог оставя да си понесат последствията. И като почнат да носят последствията и няма друг цяр, то пак се обръщат към Бога. Няма друго спасение.

Носете в душите си Божията Любов; носете в душите си Божията Мисъл; носете в душите си Доброто на Бога; носете в душите си качествата на водата; носете качествата на въздуха и качествата на светлината. Така ще имате истинския път, по който може да минете в безопасност до средата на този път.

Бог е Дух и Божият Дух носи свобода. (Три пъти.)

*27-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 5.IV.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.*

БОЖЕСТВЕНАТА ВРЪЗКА

НОВИЯТ ЖИВОТ

ТРИТЕ ВРАТИ

12 април 1936 г.,

5 ч сутринта.

*(Небето облачно. Времето
влажно, леко ромоли, топло е.)*

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

“В начало бе Словото”

Ще прочета първа глава от Първо послание към Солуняните.

“Бог е Любов”

Хубавото в живота е новото, не старото. Сега разгледайте право. Често човек си прикачва известни качества, които той избягва. Младост и старост, това са състояния на човешката душа. Човек не може да бъде нито млад, нито стар. Но в дадения случай може да бъде млад и може да бъде стар. И когато човек си прикачва едно качество, че е млад донякъде и после остарее. И после не знае след старостта какво ще бъде. Исква да се подмлади, а не може. Остарелият иска да каже, че едно време е бил силен, млад, пъргав и ще замяза като онзи турчин, който прескачал един голям

трап. Стар – на 60–70 години, иска да покаже, че може както на младини. Казва: “Колко такива трапове ги прескачах!” Но сега паднал в трапа и като слезнал долу, казва: “Аз сега съм остарял.”

Сега искам да ви наведа на новата страна на живота. Трябва да се говори, че трябва да вярваме в Бога, че трябва да се покаем, че човек трябва да бъде усърден, че трябва да има любов. Те са обикновени работи. Ама правдив трябва да бъде човек, милосърд. Те са основите. Коя къщница, като влезне в един дом, една къща, няма да има врата? И няма да има най-малко един прозорец, огнище, и една тенджерата, и една пирустия*, и няма да има панички? Тия са работи обикновени. Това са пособия на дома. Обаче онзи живот, който не произлиза нито от врата, нито от огнището, нито от прозореца и тенджерата.

Един наш брат, доста напреднал, го хващат няколко души евангелски проповедници, тъй, като го заобикалят, казват: “Ти трябва да се покаеш, ти си голям грешник, трябва да дойдеш при нас и да познаеш Господа Исуса Христа.” Онези, които още не са се покаяли, искат другите хора да се покаят. И то е едно особено разбиране. Какво разбирате вие – покаяние? Покаянието разбира един нов живот! Да хванеш един нов път! Хванал си един крив път, та да хванеш един нов път. Но като хванеш един нов път, няма нужда на всяка спирка да ти кажат: “Трябва да се покаеш.” И то е един път, свършена работа. – “Е, гължиш ли ми ти?” – “Да.” То е покаяние. “Плащам.” Веднъж плащам и свършена работа. На разбраните хора казвам: Веднъж плащам. – “Ама ще платиш ли, да не ме излъжеш? И такива увъртания да няма.” На другия ден казва: “Трябва да платиш.” И той всеки ден ме среща и казва: “Ще платиш.” По някой път то е една слабост у хората.

Сега, защо искат ме да се покае човек? Чудни са, всички говорят за покаяние. Е, хубаво, след като се покае човек, кое иде след покаянието? Ако един млад момък се разкае пред една млада мома, защо се разкайва той? Той се разкайва, че е направил едно престъпление. И може много мало-

* пирустия (гр.) – железен триножник, който се слага на огнище под съдове за готвене.

важно да е престъплението. Изгубил донякъде нейната любов. И той се разкайва. След като се разкайва, кое иде? Любовта иде на мястото. Всеки ден той да се извинява: “Ще извиниш, ще ме простиш” и т.н., не само веднъж, то свършено е. Любовта е, която ще загладя всичко. То е процес. То е животът.

Та казвам: Това, което е разделило хората, и в обществото пак има същата опасност. Казва: “Ама ние живеем добре. Не живеем тъй.” То е пак същото. “Ама какво ще каже светът?” Чудна работа. Та светът ли е мярка заради* нас? Тия хора в света, които нямат мярката за живота, ние искаме от тях. И те търсят ние да им покажем, а ние искаме от тях да се научим. Че, ако светът е едно мерило, тогава да приемем всичко онова, което светът учи. Значи, разбираме външната страна на света. По думата “свят” ние разбираме един стар човек, който е остарял и нищо не може да върши. За мен светът е един стар дядо, на 120 години вече, и не му остава нищо друго освен да си замине за другия свят. И защото трябва да замине там. И там е мястото, дето може да се обнови този човек. Там, в другия свят, туй, което алхимиците поддържат, че може да се подмлади човек. Но такива реторти** на Земята нямаме още сега. Трябва много по-голяма култура. И понеже човек, като се родил на Земята, той изгубил тази първоначална топлина, и сега не може да се подмлади. Че, едно яйце, което е снесено, то съдържа тази топлина. Не само топлината на кокошката, но самото яйце развива една динамическа топлина, за която съвременните учени хора нямат понятие още. И тази топлина ще му дава условия на новия живот, да се прояви. И новият живот, в който никой човек не може да се прояви, докато топлината на Духа не се яви в него. Туй, дето казва: “Ако не се родите изново, от Дух и вода”, то е топлината. За да се развиват новите условия и тия дарби и способности, които Бог е турил в човека.

* заради – *диал.* за.

** реторта – (лат.) кълбест огнеупорен лабораторен съд с дълго и извито встрани гърло, който се използва за химически опити, протичащи при силно нагриване.

Сега, апостол Павел, който е бил един познавач и е имал една дълбока опитност, той под думата “да служим на истинния Бог”... Трябва сега знание. Вие трябва да се учите всичките. Запример, имате едно състояние мрачно – трябва да знаете на какво се дължи туй състояние. Или имате някое неразположение на духа – трябва да знаете на какво се дължи туй неразположение. Или някакво съмнение, или някой път се заражда във вас желание да ви уважават, почитат хората – трябва да знаете защо. Или пък желание имате вътре да знаете побудителните причини и какво трябва да се знае в дадения случай. Зависи какво изкуство имате. Цигуларят трябва да знае да свири хубаво. Ораторът трябва да знае да говори хубаво. Домакинята трябва да знае да готви добре. Перачът трябва да знае да пере хубаво. Адвокатът трябва да знае да защитава добре. Съдията трябва добре да осъжда.

Та, в дадения случай има известни специални служби. Но животът сам по себе си ... Трябва да знаем как добре да живеем. Може някой да каже: “Аз не живея добре.” Но това още нищо не показва. То е отрицателното. Да зная как да живея, е изкуство! [Не] само да констатираме факта, че всички не живеем добре, а трябва да се живее. И в този живот трябва да се живее. Именно отсега трябва да се учите как да се подмладите.

Най-първо вътрешно човек по ум трябва да се подмладява. Той не може физически да се подмлади. Невъзможно е ти да подмладиш физическото тяло. Ти най-първо трябва да подмладиш ума си, трябва да подмладиш сърцето си и след това може да подмладиш и тялото си. За да подмладиш ума си, ти трябва да знаеш как да мислиш. Че ти ако постоянно внасяш стари мисли, ако постоянно в ума ти седи твоят стар живот, и като момък, едно време, какъв си бил, преди 20 години как си живял, как си вървял, и цитираш някой автор... Е, какво е казал Питагор? Е, хубаво. Мен ме интересува една истина на Питагора. Ако тази истина е млада, мога да живея. Ако тази истина е умряла още в негово време, не е жива, аз не искам да я възкресявам. И какво е казал апостол Павел. Мен ме интересува сега [това], което е живо. Словото е живо. Онази Истина, в която ние сега живеем, тя е жива.

И може да ходи с нас, може да бъде в нашия ум, може да бъде в нашето сърце.

Сега, туй като ви казвам, то е научно изяснение. Не трябва да разбирате, че Истината не е във вас. Защото, ако Истината не е с вас, вие не може да живеете. Ама ще кажете: беки* не сте в Истината? Не, вие сте в Истината. Ще кажете: Ама Любовта? Вие сте и в Любовта. Та вие сте и в Мъдростта. Но Истината не е проникнала във всичките дълбочини във вас. Вие в Любовта живеете, и в Мъдростта, и в Истината живеете. Че живеете показва, че сте в нея. А за вашето вътрешно разбиране, за отношенията ви към Бога, вие сега трябва да разберете Истината. Истината трябва да проникне във вътрешния живота на човека. Когато Истината проникне, ти ще чувствуваш една вътрешна свобода, няма да бъдеш ограничен, няма да се страхуваш, ще бъдеш радостен, туй както детето е радостно при майка си и при баща си; както приятелят е радостен при приятеля си. Или ще бъдеш туй доволен, както човек при един ясен ден при слънцето. Ще бъдеш свободен. А не в един ден, когато всичко наоколо е облачно. Щом човек не е проникнат от Истината вътре, е ограден с такива облаци, е с една понижена температура и той не може да бъде свободен.

Та казвам сега: Дошла е една епоха, в която взима надмощие, в това училище трябва да си помагате. Вие седите и не сте всички на една степен, нямате еднакво разбиране. Вие казвате: “Духът ще ме научи.” Знаете ли вие, имате ли опитност? Отвънка Духът ви учи, но знаете ли вътре как учи Духът? Казвате: “Отвътре ще ме научи Духът.” Аз бих желал да зная вашата вътрешна опитност. Отвънка знаете как учи Духът. Майка ви нали ви е учила по някой път доста, как учи отвънка? Учителите нали знаете как учат отвънка? Най-първо учителят преподава един урок по аритметика и след туй те дигне, казва: “Драганчо, я кажи какъв беше предметът.” И започва. След като ще разправи онова, което учителят е определил, ще му даде една задача и ще каже: “Реши тази задача.” Той според правилата, които учителят е дал,

* беки (белки, белким) (от тур.) – разг. нима.

така ще му реши задачата. Или може да му даде една тема, да я развие по правилата на словесността. И учителят ще определи предмета, дали е постъпил съобразно със законите на човешката реч.

Най-първо наблюдавайте в себе си мислите ли право. Необходима е една права мисъл. Не външно, вътрешно права ли е мисълта. Защото, щом мислите право, ще имате мир в душата си. Щом сме неуверени в своята мисъл, дали известно положение, което изнасяме, е право или не, в самия мен ще внесе едно малко колебание. Или онова, което чувствуваме, не отвънка, как хората живеят – за мен то е хубаво, но вътрешно. Има друго едно общество отвътре, което не се лъже. Ти можеш да декламираш и щом влезеш в този свят – в другия, вътрешния свят, ще ти дадат едно стихотворение. Ако си в България, ще ти дадат едно стихотворение на някой виден български писател. Ако си французин, на някой французин ще ти дадат, или ако си англичанин... И ще го издекламираш по всичките правила. И щом влезнеш във вътрешния свят, там няма от никакъв поет да ти искат, а ще кажат в 5 минути или в 10 минути отгоре да създадеш едно първокласно стихотворение от 4-5 куплета. Ако ти дадат 10 минути отгоре, те са достатъчни. Трябва да работи умът ти като бръснач. Представете си, че ви дават задача да напишете едно стихотворение от 4 куплета, как ще започнете? Първата дума каква ще бъде трябва да знаете именно.

Аз сега не че искам от вас да направите стихотворение, то е трудна работа. За да може човек туй да направи, трябва да бъде един първокласен светия. И като дойде един ден светия по правилата, на изпит пред това общество, изведнъж да се покаже, че е светия първокласен. Минава за светия – ще кажат: “Искаме да ни издекламираш нещо.” Както, като дойде някой музикант, казват: “Искаме да изсвирите нещо от Бетовен, някоя част от неговата симфония или от неговите песни.” Тъй ще кажат на един светия! И той да разправи нещо, да разкаже. И туй разказване той ще го намери. Туй, което той ще каже в дадения случай, ще се породи в едно по-висше общество и отгоре – каквото там е написано. Туй, което сега съществува, той ще го преведе и ще го издекламира. Ние, запример, поезията на Земята не можем да прене-

сем на Небето – поезията на Небето ще снемем на Земята. Небесните работи отгоре се отразяват. Отражение си имат. И тогава, как ще пренесете едно земно стихотворение на небесен език?

Запример как ще преведете българската дума “зора” на английски език? Или на френски? На английски с една дума не може да преведете “зора”. Трябва да турите най-малко три думи за българската “зора”, за да изразите тази дума. Българският език в туй отношение е по-богат. На английски няма дума да кажат: “Зора е.” Англичанинът казва: “break of day” (*Деянията на апостолите 20:11*), ама на български, щом е българският брег*, така го превеждат в Библията. Че апостол Павел в Посланията казва навсякъде, че говорел с тях до зазоряване – “even till break of day” (*20:11*). До зазоряване.

И казвам: Ако от английски превеждате на български, мъчно е. Някой път има някои изрази, които не могат да се преведат. Вие не можете да преведете думата “амин”. На български вие не можете да преведете думата “субстанция”, или “есенция” – може с няколко думи. Трябва да знаете. Е, как ще преведете думата “любов”? На един небесен език как бихте я превели?

Ти в Небето никога не можеш да кажеш, че “аз Ви обичам”. Тук можеш да го кажеш, там не можеш да го кажеш. И ако някой от вас иде, тук първо ще кажеш, че “Ви обичам”, и после любовта ще дойде. А в Небето не можеш да кажеш, че обичаш. Най-първо любовта ще дойде и после ще кажеш, че обичаш. Тук този процес става несъзнателно. Ти като кажеш, че обичаш, тогава ще съзнаеш, че обичаш. Ти, преди да кажеш, почваш да я съзнаваш. Будно съзнание се изисква. Тук, като си се събудил, знаеш, че си се събудил. А в Небето, като спиш, знаеш, че си се събудил. В Невидимия свят ти знаеш, че душата е будна, а на Земята не е така. Ти спиш на физическия свят, някой път не знаеш буден ли си или спиш. И като се събудиш, ти знаеш, че си спал. А в Небето туй състояние съвсем не е така. Тук, на Земята, ти можеш да обидиш някого, а в Небето ти да обидиш някого – отиде и се

* брег – по правописа до 1945 г.

не видя. Тук може да се обидиш и да се извиниш сто пъти, а там, като обидиш някого, не можеш да се видиш! И двамата ако се обидят, и двамата ще слезнат на Земята и ще минат най-малко 1000 години, докато се изглади тази работа. Ще изчезнат един от друг. Затуй някои искат да идат в Небето и рая. Какво е раят? Казват, хубаво място е раят.

И тогава вие ще се намерите в положението... Не вие, но казвам за изяснение това. Като сравнявам другия живот, ще се намерим в положението на Настрадайн Ходжа. Казал му някой гадател, че той след три дни ще умре. Той отишъл, простил се с жена си и казва: “Отивам в онзи свят.” Оставил заветчанието си. И понеже му останали три гена, изкопал един трап. Вижда една хубава круша, гледа – крушите са жълти. Лежи на земята в трапа и крушите падат отгоре. Той лежи и яде. И чака. Първият ден изтекъл спокойно. Той започнал да се съмнява дали е в този свят или е в онзи. Той, като мислил, мислил, мисли, че почти е в рая – пада една круша, друга круша. Казва: “Хубаво е тук да живея. Жена ми ме хукаше, и Слънцето ме грее...” Минава и вторият ден, третият ден, чува се шум, звънци отдалеч. Любопитен човек, той мисли, че идват някои да го вземат за другия свят. Казва: “Непременно идват тия за Настрадайн Ходжа.” Казва: “Със звънци, с пение идат.” И се готви за онзи свят. А то са били камилари. Той става от трапа и изпощават се камилите и изпочупват грънците. Хващат го камиларите и го набиват хубаво. Не може да си даде отчет той защо го бият. Но се решил да се върне той при жена си дома. Връща се той, пита го тя: “Какво има на онзи свят?” – “Всичко е много хубаво, крушите падат отгоре. Но ако подплашиш камилите, има бой.”

Та казвам: Често човек, преди да иде в онзи свят, все ще подплаши камилите. И там е всичката опасност. Сега, гумата подплашване на камилите има по-широк смисъл. Чуваш ти една мисъл, проповядва някой и дойде съвсем друга мисъл. По някой път не схващаш какво иска да каже говорителят. Запример някой път проповедникът има предвид, че някои от неговите слушатели не живеят добре. Ако е евангелски проповедник, той ще нагласи една беседа, да ги оправи там. Е, приятно е веднъж да чуеш това, но да седиш и 20–30

години все да констатираваш, че този имал погрешка, онзи – той, животът, няма смисъл. Животът е едно изкуство. Защото най-после онзи слушател... Проповедникът като вижда постоянно погрешките на своите членове, и те ще почнат да виждат неговите погрешки. Защото и проповедникът, и той си има погрешки. Я идете при някой българин, да видите как знаят погрешките на поповете, хей! Такива потънкости са забелязали, какви ли не. Или да кажем, вие станете религиозен човек и ще тръгнете да проповядвате. Пазете се – като проповядвате едно нещо, ще ви проповядват на вас друго нещо. Един български проповедник ми разправя, след като проповядва, казва: “Убедих се, повярвах в Новото Учение, то ще спаси света!” И казва ми: “Като ме изпратил Господ да ми проповядваш, много ти благодаря, че си дошъл, не можеш ли да ми дадеш малко пари назаем?” Намерил се в трудно положение. Малко пари назаем иска. И проповедникът се намира в трудно положение. Защото проповедникът, като проповядва, той очаква да му дадат нещо. Всички проповедници, с малко изключение, все очакват да им се даде нещо. Много тъчно е да се говори. Все очакваш. Ако не очакваш да ти платят с пари, ще очакваш поне да останат тъй доволни от казаното. Или поне да ти кажат една сладка дума, че казал си нещо хубаво. И ако не ти кажат една сладка дума, и ако те не останат доволни и нищо не ти платят, и ти си недоволен, чудиш се дали си проповедник или какво си?

Та казвам: Между учител и ученици трябва да се образува една връзка, тъй както се образува между Слънцето и растителното царство. Въпросът не е да говорим за проповедници и за какво да е учение. Въпросът е сега да се образува една Божествена връзка, нова връзка. Аз съзнавам, че стари връзки има доста. Аз съм видял хора с хиляди връзки и ако бихте ги погледнали, както аз съм виждал по някой път! Няколко пъти аз съм виждал и не искам да гледам втори път. Аз само веднъж съм видял такова нещо. Като погледнах един човек, го видях тъй, с милиони нишки, нишки тънки, фини нишки, и с микроскоп се виждат, все свързан. Навсякъде обвързан той за Земята. И някой път рече да се мръдне, но не може да се дигне никак. Не може да се освободи. Малки нишки са те, но милиони нишки. Всичко обвързано от главата

му, краката му, ръцете му. Добре свързан е той. И като речеш да идеш към Небето, всичките нишки трябва да скъсаш. Речеш нанякъде, но поопъне те, заболи те, не искаш да я скъсаш. Ако речеш да я скъсаш, известна болка се яви. Всяка една болка е помръдване на една нишка. И тя ви бодне. Нещо ви бодне или дойде ревматизъм – това са нишки, които ви гържат. Или зъб ви заболи. Все са нишки това. И по някой път някой пита: “Как лекуваш хората?” А по някой път тия нишки се удвояват. Когато е по една нишка, иги-гойди, човек е свикнал, но щом се удвоят нишките, раждат се болезнени състояния. И тогава – моята медицина. Тази, втората нишка, по някой път с ножици мъчно се реже. Но като скъсаш и отрежеш, веднага болестта изчезне. Ако не можеш да скъсаш нишката, болест има именно там.

Сега, туй не е в противоречие. Онова, което лекарят ще употреби за известен начин за лекуване, то е същият начин. Във всяко лекуване трябва да се създаде един вътрешен импулс. Ти си фиксираш една мисъл, че си болен. И тук преди няколко време един млад брат по известни причини беше станал много умен. Малко пожълтял. Пък светлите така пожълтяват, а той – млад, преждевременно пожълтял. Пожълтели очите му, лицето му, казвам: умен станал. Лекарите му казаха да лежи на гърба си, да се не движи. Това – лекарите. Аз му рекох: Не си болен. То ще мине. Нищо повече! Лимони ще ядеш. Нищо друго. Е, не е болен той. То е известно състояние вътре. Състояние на чувствата. Човешките чувства по някой път ферментират. Жълтеницата е ферментиране на чувствата. Когато чувствата почнат да ферментират, ферментация се явява и тогава става разстройство в симпатическата нервна система. И от тия сокове, които служат за храносмилането, проникват в тия съсъди и се явяват в известни области. Щом се спре процесът на ферментацията, всичко се повърне назад.

Следователно всяко едно чувство, което човек притежава, трябва да бъде чисто, да не ферментира. Човешките чувства не трябва да ферментират; и човешките мисли не трябва да ферментират. Гниещи чувства и мисли могат да ферментират. Едно чувство може да ферментира, но щом слезне на физическото поле, и дойдат тия примеси. И новият живот

именно в това седи: да премахне във всичките ония подкваси, които служат да ферментират хубавите мисли и нашите чувства. Една чиста мисъл никога не ферментира; едно чисто желание никога не ферментира. И мисълта ви може да стане нечиста отвънка. Понеже тя може да дойде отвънка, вие може никак да не знаете и да не подозирате. И чувствата могат да се подквасят, без вие да знаете; и мислите могат да подквасят и да ферментират. Те са неща възможни. Туй, което наричат влияние. Туй състояние може да влезне във вас. И без да знаете вие, може да дойдете в съприкосновение с един човек. Даже след години може да знаете как са опетнени вашите чувства. Може и той да не е виновен и може и втори да не е виновен, и трети, и ред поколения, предават се тия неща. Има известна нечистота в природата, която може да се проникне така, както един газ в сърцето ви. Псалмопевецът казва: “Когато говоря, Господи, постави страж на устата ми.” Ако нямаш ти един страж, ако Божественият Дух в тебе, ако онова будно съзнание не е, не ти показва, ти въздържай се. Някой път подхлъзване става, без да знаеш. И след време ще познаеш, че си направил една пакост на себе си, без да знаеш. И ние носим последствията. Може би преди години си говорил, а сега ти иде едно тягостно състояние, ще се пръснеш в себе си. Туй е една нечиста мисъл, попаднала в душата ти, в мислите на човека или в неговите чувства.

Сега се изисква хигиена на чувствата и хигиена на мислите. Най-първо в Новото Учение здравословното състояние зависи от хигиената. И всички трябва да знаете законите на тази хигиена. И аз като ви говоря за Любовта, в Любовта има един начин. Тук често вие се влияете от една мисъл. Казвате: “Еди-кой си не ме обича.” Вие се покваряте. Помнете, че в света вие не сте пратени да ви обичат хората. Не. Не сте пратени да ви обичат. Бог, Който ви е пратил, Той ви обича! И Неговата Любов ви е достатъчна. Това е. Това трябва да съзнавате. Аз съзнавам, че има Един, Който ме обича! Бог, в Когото живея, Той е, Който ме обича. А всички хора живеят в Бога. Бог, Който ме обича, ако изпълнявам Неговата Воля, Той може според Своего разположение да покаже Любовта Си чрез когото и да е. Ако Той не покаже Любовта чрез когото и да е – чрез хората, аз зная, че Той не ме

обича. Няма защо да казвам, че едн-кой си не ме обича. Най-после, неговото съзнание няма да бъде ангажирано с мене. Или може някой да дойде и да каже: “Ама, не ме обичаш.” Как познавате вие, че някой не ви обича? То е мъчно. Никога не може да познаете туй. И в тази любов има една вътрешна лъжа. Когато една мома обикне един момък, тя винаги си представлява вътре, че не го обича. Казва: “А, този сополян-ко, поплъвко.” А вътре говори друго. Отвънка говори така. А някой път тя казва, че го обича. А вътре казва нещо друго. А-а, тук има едно признание на любовта отвънка. Има едно признание отвътре.

Та ви казвам сега: Пазете се от тия, те са две положения. Вие сте ги имали, имате ги и сега. Не че вие го искате това. Вие го имате наследено от хиляди години. Игат тия неща. Не сме ние на нашия живот единствените фактори. Много пъти у нас се явяват много чувства и мисли, които идат от съвсем друг източник. Те ни са дадени като предметно учение.

Съзнанието, запример, трябва да е така будно, че като дойде тази мисъл, да я знаете, че тя не е ваша. Дойде нещо, каже: “А, не го обичам.” То, съзнанието, вътре трябва да бъде будно, да кажеш: “Тази мисъл не е моя.” Не я съзнаваш. Аз я съзнавам, тъй, като мина покрай едно животно, което е умряло, съзнавам, че е умряло. Но туй, лошото, което чувствавам в моя нос, то не произтича от самия мен. То иде отвън, само реагира на моите усети. Следователно аз съзнавам, че има един предмет отвънка, който не реагира правилно на моето обоняние. Или има нещо в моите чувства или мисли, което не реагира правилно в нас. Туй трябва да го знаете. Казвате: “Мирише нещо туй.” Откъде иде то?

Та казвам: В новия живот ще се пазите, пазете се от вътрешни заблуждения. Понеже тия вътрешни заблуждения, лошото е там, че те спъват правилния процес, правилното развитие, по което вървим. И те стават причина ние да остаряваме преждевременно и да спрем да се учим. Някои, като четат Библията, казват: “Няма какво да уча повече.” Библията има нещо, след като я четеш, ще се отвори едно място, тъй, в Библията има думи, които, ако ги произнесеш, те ще те свържат... ще те свържат с един свят, отдето иде знанието.

Да кажем, ти искаш да обичаш някого, но всеки човек, когото вие искате да обичате, той е врата заради* вас, през която вие може да влезнете и да видите Божествения свят. И следователно всеки човек, когото вие може да обикнете, ако той за вас не стане врата, да влезнете през него, да видите света, любовта ви към него не е правилна, нито неговите отношения към вас са правилни. Ако той не ви пуца да влезете в духовния свят, любовта ви към него не е правилна. И когото вие обичате, трябва да бъде врата, през която да минете; и ако той ви обича, вие трябва да бъдете врата за него. Следователно един за други трябва да бъдете врата за доброто – той да влезне и да види доброто. То не може да се предаде (*доброто*), ако ти не го опиташ. И Христос казва тъй: “Ако Ме обичате”, “Аз съм врата”. Че, величието на Христа беше в това, че всички като през една врата ще влезнат, да видят този свят. Да направят една връзка. Той не говори за нещо, което е въображаемо. Казва: “Аз съм врата. И които ще влезнат, ще видят.” “Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.”

Тия са новите неща. А тия неща, че ние не живеем добре, че туй нямаме, те са стари неща, обикновени работи. Слушали сме ги, слушали; искате да имате деца, къщи, пари – те са стари работи. Искате да бъдете млади.

Новото е да намерите трите врати на живота. Вратата на Любовта, вратата на Божията Мъдрост и вратата на Божията Истина. Те са трите врати, през които като влезете, ще ги намерите. Че хубаво, но тогава на всичките хора в света ще кажете, че вие сте пратени, за да извършите Волята Божия. Имате едно предназначение. И ако не се учите, как тогава през вас ще се прояви? Една струна, която я тургам на цигулката си, трябва да бъде доброкачествена, и тя ще се подчини на всичките условия. Ще я навия на ключките, там ще я опна аз, а тя ще мълчи и няма да ми каже колко аз да я опна. И тя си мълчи. Нагласявам я аз; като я наглася, тогава по нея мога да свирия. Ако тя ще ми даде наставления... Тя ще мълчи. Аз съм, който познавам.

* заради – *диал.* за.

Вие може да бъдете като една струна, която Бог опъва в живота. Вие сте струни, турени там. Духът ще започне да нагласява, след туй ще прокара лъка Си отгоре. И тогава, с пръстите Си като прокара отгоре, вие ще издавате хубавите тонове. И ако хубаво предавате, ще ви кажат: “Добра е тази струна!”

Това са новите схващания. А старите: ама да бъдем добри, да бъдем свети, че да ни освети Господ. Те са неразбрани работи. Как ще ни освети Господ? Освещението иде от послушанието. А какво подразбира “послушание”? Ние слушаме само когото обичаме. Ти не можеш да слушаш, ако не обичаш. И следователно послушанието е обосновано на елементарната Божествена Любов. За да те слуша човек, за да те обича, той непременно трябва да направи Любовта като основа. И тогава в него ще има едно послушание! А щом има послушание, всички неща идат по правилен път.

Та казвам: Така трябва да се учите сега като ученици. Ученици да бъдете. Мен не ме интересуват погрешките на хората. Мен ме интересува същественото знание; мен ме интересува тяхното пение. Певецът ме интересува, пението. Попей ми малко, и ще слушам. Приятна ми е цигулката, ако свири. Поетът ме интересува онова, което пише. Ораторът ме интересува, неговата реч ме интересува. Онзи духовен човек ме интересува неговите чувства, онова, което излиза от него. Слънцето ме интересува за неговата светлина.

И ние трябва да вземем участие в Божията Любов. Не тъй, както я разбираме ние, ние искаме да разберем Божията Любов извънка хората. Божията Любов ще я разберем във водата, ще я разберем във въздуха, в светлината, в земята, в растенията, в рибите, в млекопитающите, ще я разберем в хората. И после ще кретахме нагоре. Ще я разберем в ангелите и в по-напредналите духове. Една лествица* има, безбройни проявления, в която ще учим проявленията на великата Божия Любов. То е една цяла наука и то е великият смисъл, за който всички вие сте призвани, да се учите сега. И когато е бил Христос на Земята... Сегашните евангелисти говорят все за онзи Христос, Който е бил преди 2000 години. Разпра-

* лествица – *остар. и диал.* стълба; стълбица.

вят за Него. Бе, казвам, говорете за сегашния Христос. Ама тях ги е страх да говорят за новия Христос; понеже Той е вече на 2000 години, много стар е, остарял е Христос. Тогава е бил на 30 години, а сега да говорите за Него, вече е близо на 2000 години. Тях ги е страх, казват: много стар е. Те за младия Христос говорят, когато е бил на 33 години. Но те не са човешки години. Христос е още млад. Едва Христос е на два гена. Хиляда години са като един ген. Христос едва сега е... Тогава Той беше едно пеленаче, а сега е на две години едно момченце. Две хиляди години, те са два Божествени гена. Че какво ще ми разправят евангелските проповедници? Така се говори по човешки. А по Божественому, щом стане на 33 години, то е грамаден живот. Тридесет и три години съвсем друг смисъл има. “На 33 години” – то съвсем друга наука е тя.

Та, първото нещо: Бъдете врата на онези, които обичате; а които ви обичат, да бъдат врата заради вас. И онези, които вие обичате, вие да бъдете врата за тях. Това е засега. Това ще учите. Онези, които ви обичат, ще бъдат врата за вас. И онези, които вие обичате, вие да бъдете врата за тях.

6.25 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

28-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 12.IV.1936 г., 5 ч сутринта
София □ Изгрев

НАСТОЯЩЕ, МИНАЛО И БЪДЕЩЕ
ИЗГРЕВ, ПЪЛЕН ДЕН И ЗАЛЕЗ
ПРОЩЕНИЕТО! ПРЕВОД ТРЯБВА

*19 април 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно, времето хладничко,
тъмно е и слаб дъждец вали.)*

Нарядът.

Ще прочета 3-та глава от Второ послание към Солуняном.

“В начало бе Словото”

Всеки ден, който човек преживява, си има своето временно предназначение. Трябва да се съпоставят нещата добре, за да ги разбира човек. В разбирането и прилагането на Словото е силата, с която човек може да се подвизава. По някой път верулющите се отегчават от многото преповторение. Ако не се преповтарят работите, както трябва, стават отегчителни. Нещо, което си разбрал веднъж, да ти го преповтарят, няма си място. Запример пита те някой: “Знаеш ли български?” Пита веднъж, два пъти, три, четири пъти и най-после кажеш: “Е, зная, какво ще ме питаш? Роден съм българин, как да не зная български?” И туй е, туй да кажем, по отношение на езика. Но по какво трябва да се отличава един българин? Или по какво трябва да се отличава един християнин, или един верулющ в Новото Учение? Все трябва да има нещо. Един музикантин се отличава по туй да знае да свири. Един певец се отличава по това да знае да пее.

Един художник, един скулптор – че знае да вае. Един шивач се отличава със своето изкуство. Все трябва да има нещо човек, с което специфично да го отличават. Е, дружество си, има много работи да се учат. Има работи, които вие още не сте сънували; а един ден ще почнете да ги сънувате. Защото най-първо хората започват да сънуват работите, а после се реализират нещата. Под думата “сънуване” разбирам неща, които са галеч.

Запример как ще поставите вие миналото, бъдещето и настоящето? Може да поставите три изгрева. Три положения може да се съпоставят. Може да поставим бъдещето като един бъдещ изгрев; а миналото е един залез; а настоящето е пълен ден. И тогава, хората винаги ядат на обяд. И можем да изкараме едно криво заключение. Няма само един обяд. Хората ядат; гладният и на обяд яде, и вечер яде, и прави и закуска. Така че съпоставяме: бъдещето – изгрев, миналото – залез, настоящето е пълният ден.

Какво ще разберете сега? Виждаме тогава действителния живот – бъдещето не е дошло, миналото е минало, а настоящето е ден, обед е. Ние мислим, че бъдещето не е дошло – значи слънцето не е изгряло.

Сега, противоречието, което ще се яви. Настоящото е ден; тогава, ако бъдещето е изгрев, тогава казваме: бъдещето не е дошло, ние го чакаме да дойде. А пък миналото, което е минало, нищо не е. Как ще примирите бъдещето и миналото? Малко философия трябва. Оплетени са работите. Да ги примирите. Противоречия са това. Видими противоречия са те. То е съвсем друга опитност на съзнанието.

Когато говорим за изгрева, ние разбираме живота на ангелите; когато говорим за настоящето, ние разбираме живота на Бога – Бог как се проявява. А когато говорим за залеза, ние разбираме човешкия живот, за миналото. Миналото е все човешко. Човек живее все в миналото. И всички вие все се въодушевявате все с миналото. Казвате: “Едно време аз какво направих.” А за бъдеще, понеже човек нищо не е направил, то е животът на ангелите. Това е едно обяснение, сега. Бъдещето е на същества, които седят по-високо, разбрали са живота. Най-първо иде животът на ангелите, после – животът на Бога, а най-после идваме ние. Ние сме

залез. Вече има съвсем друго разбиране. Не че слънцето си е заминало някъде. И всъщност, когато у нас е залез, на друг е изгрев. Когато у нас е обяд, на друг е изгрев. И т.н.

Е, как ще примирите противоречията? Вие седите в света, едновременно до вас седи един и вие казвате: “Много добре вървим вече.” Тъй, вас ви е приятно, казвате: “Много добре вървим.” Усещате, че голям прогрес имате. А до вас седи друг, казва: “Никакъв прогрес няма, много на зло отиваме.” Двамата седят и слушат Словото. Е, как ще примирите противоречията? Някой седи, той схваща нещата по човешки. Другият се подигнал в живота. Този, който се примирил с всичко в живота, той схваща нещата по Божественото. Като човек, ти не можеш да се примирис с всичко в света. Ще кажат: “Примирете се.” Можеш да се примирис с всичко в света само в Божественото.

Че, как ще разбирате? Има неща, от които човек не може да се убеди. Има положения, в които човек не може да се убеди. Е, как ще го изясните? Представете си, че ти си вдигнеш лявата ръка и си удариш една плесница на дясната си ръка. Ще се докачиш ли? Ще ☐ простиш. Дигнеш дясната ръка, хайде на другата ръка една плесница. Е, кому ще се сърдиш? И ще се сърдиш ли на дясната ръка, да ☐ кажеш: “Не искам да те видя”? И като се разсърдиш на лявата и дясната ръка, какво ще правиш? Представете си сега, че ти се сърдиш на дясната ръка и на лявата и викат те на гости, тръгнеш на разходка и понеже си гневен, дават ти да ядеш, а ти седиш, ръцете ти не помагат. Казват: “Яж де!” Как ще ядеш?

Тоест, трябва да се съпоставят нещата. Като се каже някой път: “Трябва да прощаваме”, трябва да имате една ясна представа. Ти не можеш да не простиш на дясната си ръка и на лявата. Каквото и да направят, ти заличаваш, казваш: “Няма нищо, те са моите ръце; те правят някои погрешки, но те не го правят от съзнание.”

Тъй трябва да мислите вие. Има някой човек, който ви е плеснал, но той е дясната ръка на Бога, или той е лявата ръка на Бога – как ще се сърдите вие? Ако ти се разсърдиш на този, който ви е плеснал, понеже Бог го обича, ти съвсем ще се отдалечиш. По същия закон, ако ти се докачиш на

двете си ръце, ти ще останеш гладен, нищо повече! Представете си, че вие се разсърдите на краката си. И мнозина има, които са разсърдени на краката си – не могат да ходят. Всичките парализирани хора са разсърдени на краката си. Който се разсърдил на очите си, ослепява; който се разсърди на ушите си, оглушава; на езика си – онемява. Питам сега, аз разглеждам въпроса: ако ти се разсърдиш на ръцете си, на краката, на очите си, ушите, на устата си, питам: какво си придобил тогава? Каква философия е това? Аз ви давам едно ново гледище, не че сега го създавам, но има същества, напреднали същества и на Земята има, така мислят. Как тогава, обиди ме някой кръвно, не мога да му простя? Е, за мен, аз примирявам нещата, казвам: аз прощавам. – “Ама ти си много мекушав човек.” – Че какво няма да ☐ простя? Трябва ми ръката да пиша. И като ☐ простя на нея... Не пише ръката, като не я обичам. Щом ☐ кажа, че я обичам, ръката е готова вече на всичко. Казва тя: “Каквото кажеш, аз ще го направя. Каквото кажеш, ще го направя.” И ръката не се противопоставя на човек, който я обича. И в кал да я туриш, тя влиза; и в помията. Не е ли тъй? Какво ли не прави ръката за любов. Може ли да кажете, че не е тъй? И в боята влиза, и очерня се, и всичко. Казва: “Няма нищо.” Щом я обичаш, всичко прави. А щом не я обичаш, тя винаги е много бяла и красива, и на всякъде не влиза вече. Тогава?

Е, хубаво, ако Господ ви обича, вие като вашата ръка ще влизате навсякъде. Какво ще кажете тогава? Сега, моят извод. Вие не сте го мислили това. Че като ви обича Господ и вие Го обичате, ще влезнете навсякъде. Както вашата ръка. И ако нямате това съзнание, щом като усещате Божията Любов, трябва да бъдете готови на всичко. Да няма нищо, за което да кажеш: “Аз туй не мога да направя.”

Та казвам: Не че нямате желание, вие имате желание, но вие някой път съпоставяте вашето разбиране; тъй както едно време един турски съдия, от тези турските мирови съдии... В турския език Силистра и Силиврия еднакво се пишат. Този отива един да му извади паспорт, да му позволи да отиде до Силистра, той пише, пише, Силистра не може да напише, понеже и двете еднакво се пишат, казва: “Че ти трябва да идеш в Силиврия.” – “Че как?” – “Е, там трябва да идеш.” И

вие по някой път, като не можете да напишете нещата както трябва, казвате: “Вие трябва да идете за Силиврия.”

Сега, туй изяснение трябва да го турите малко по-далеч. Запример вие казвате, че някои неща не се отнасят до вас. Не. Всичко се отнася до вас. Един ден има отношение до вас. Но някои нямат разбиране, казва: “Защо така този ден е такъв? И като днешния ден никога да не ми се случва.” А друг казва: “Такъв ден всякога да ми се случи.” Е, кой е на правата страна? Защо единият иска този ден да му се случи, а другият не иска? Кой е на правата страна? И двамата са прави. Те изтичат от едно лично гледище. То значи: такива състояния като днешните да не ми се случат или да се случат. Това той разбира. Трябва да се преведе: което ми се случва, а не денят да не ми се случи. А такива състояния, такова мое голямо неразбиране като днешното, втори път да не ми идва. То е тъмно за мен. Ти си като в мъгла. Така трябва да преведете. Ако кажеш, че “днешния ден не го искам, да не идва”, ти изхождаш от едно неразбрано гледище на нещата. Всеки ден носи своето благословение. Хората са все същи. Но има едно вътрешно разбиране.

Сега, другото. Неразбраното, ето как го обяснявам. Вас може един човек да ви е много неприятен по една много малка причина, която просто седи у вас, а не у него. Причината, дето той ви е неприятен, седи у вас. Вие сте ходили на работа и по невнимание – да допуснем, че сте работник – и ръката ви до лакътя е ударена, а лакътят е много деликатно място, и се образува рана, че тази ръка не искате никой да ви я бута, да не я пипне. Един ден този човек идва и като ви обича, хване ви ръката и вие подскочите от болка. Ти го погледнеш малко кръвнишки, казваш: “Не разбираш ли, че ме боли?” Питам: Кой е крив? Който иска да си покаже любовта към вас, или вие, който е повредил вашата ръка? Вие, които сте си повредили ръката. И трябва да бъдете внимателни. Някой път казвате: “Аз такава любов не искам.” Докогато ръката ви е смазана, то такава любов е несъвместима с вашето разбиране. Но ако вашата ръка оздравее, какво трябва да бъде вашето поведение? Да допуснем, че някой човек донесе добра храна, но вашият стомах се намира в разстройство; ядете вие, но коя е причината за вашето раз-

стройство? Който ви донесе храната ли? Вие ще кажете: “Той не е ли разумен?” Кой не е разумен? Онзи, който донесе храната, или вие, които не сте знаели да пазите стомаха си?

Та, първата причина за онова разстройство, което някой път претърпявате, все седи във вас. Някой път казвате: “Господ така ме е създал.” Да, Господ създаде деня, но Господ не създаде нещастните дни. Изгрева Бог създаде, ангелите създадоха, а залеза хората създадоха. А обеда Бог създаде. Тъй че ангелите създадоха сутринта, изгрева, Бог – пълния ден, а ние създадохме залеза на Слънцето. Ако ние не направихме залеза, той няма да дойде. А ние сме, които подписахме на Слънцето за Силиврия да иде. Слънцето пита: “Да заляза ли?” Ние казваме: “Да залезе Слънцето.” Понеже ние не го обичаме, казваме: “Хайде, да си върви!” А ако не го напишем така, то няма да залезе.

Е, хубаво. То е буквалното схващане. Вие имате едно прекрасно състояние... Да обясня сега какво е залезът. Вие имате едно прекрасно вътрешно, духовно състояние. Но някой път на това прекрасно вътрешно състояние, вие му подпишете да си върви. Като му подпишете паспорта и то си замине, цялата ваша Земя се обърне. Изчезне Слънцето и вие се намирате в едно противоречие в живота. И след туй, за да се оправдаете, казвате: “Господ така нареди нещата.” Не, не ги нареди така нещата. Господ нареди пълния ден. Пълният ден е от Бога, щастието е от Бога, нещастieto е от нас, а идването на щастието е от ангелите. Един ангел ти донесе щастие, а Бог поддържа това щастие. А ти, ако не внимаваеш, можеш да го изгубиш. И сега, всичката наука седи в туй: Онова, което Бог ви е дал, да го пазите!

Едно малко обяснение. Трябва да пазиш очите си. Как? Някой път онези, които работят при силен огън, или някой път не внимават, приближават очите си. Много внимателни трябва да бъдете към очите си, да не ги повредите; или може да ги изгорите; или от голямо усърдие може да повредите ръката; или, да покажете на хората, че сте голям пешеходец, може да си повредите краката. Или, има места, дето може да повредите крака си. Някой път, за да покажете, че имате голяма любов към хората, може да си повредите и сърцето. От голяма любов може да повредите сърцето си.

Аз не препоръчвам пресилване в нищо. Не се пресилвайте в нищо! Пазете очите си, ръцете си, краката, ушите, всичко, което имате, пазете го! Нали казват: “Да го пазиш като очите си.” Понеже очите се пазят.

Та, пазете сега онова, което имате. Вие искате груги да го пазят. И взимате Господ да го пази. Господ го пази. Само ти да не се повредиш сам. Господ всички пази. И всякога най-ни пази Господ, когато Го слушаме и изпълняваме Волята Му. Той бди над нас. И казва Писанието, че ни е написал на дланта Си. И тогава казвам: Не слизай от Божията длан!

И апостол Павел, понеже сте чели това, загатва така, че някои верующи, като станат верующи, не искат да работят вече. Да допуснем, че някой, преди да е бил християнин, е работил усилено, като занаятчия, земеделец; но като стане верующ, казва, че не трябва да се пресилва. И казва: “Толкова време аз работих, и сега, понеже работя за Господа, няма да работя като земеделец.” Не. Ти дълго време ще работиш, да ликвидираш със земледелието. Понеже, като земеделец, ти си нашарил задниците на своя добитък, бил си ги много. Използувал си ги, да кажем 20 години си работил земледелие като неверующ и всичкият добитък се оплаква от тебе. Сега 20 години ще работиш пак земледелие, да покажеш християнството на добитъка си. Ще ги гледаш, ще ги милаваш; няма да ореш по 8–9 часа, а само 3–4 часа ще ги впрягаши и ще ги нахраниш, да познаят, че в тебе има една промяна в твоя живот. Е, питам сега... И след туй, след 20 години, ти имаш право да напуснеш земледелието.

Е, да допуснем сега, че ти си ученик в едно училище, че искаш вече да свършиш гимназия. Да допуснем, 7 години ти е взело да свършиш гимназия, а ти си се скарал с всичките. Като се обърнеш в Новото Учение, пак ще се обърнеш, ще се върнеш назад между всички ученици; пак в гимназията още веднъж, ще свършиш гимназията по всичките правила. Да не кажеш нито една обидна дума, нито една лоша дума. Тъй разбирам, да свършиш гимназия. Така ще свършиш и по всичко “б” ще имаш.

И да допуснем, че си бил учител някъде. Някой сега е станал учител. Че в Новото Учение, вие трябва пак да се повърнете назад; пак ще станете учител. “Аз – казва – не

искам да учителствувам.” Аз ви подписвам за Силиврия, комуто и да е. Че си завършил, и всичките ученици да са доволни от тебе. Ще напуснеш учителствуването. Ще кажат там: “Целият си живот трябва да бъдеш учител.” То е един занаят. И всичко това са занаяти; и всичките занаяти трябва да бъдат. Понеже учителството е един най-лек занаят. Един учител е като един капелмайстор. И всеки учител, капелмайстор, си носи една малка тояжка; пък някои учители се ухитрили и носят една малка тояжка в джеба си или в палтото си – молив; и погледнеш, като съгреши някой ученик, той извади тояжката си, извади и тефтера, почне да чете нещо. И погледнеш, след един, два, три, четири дена ученикът е изключен. Ако е в гимназията, изключен е за поведение.

Но помнете, че и вие сте ученици. Тогава има над вас друг учител. И един ден вие уволните едного и вашият учител, и той изважда своята тояжка, и той ви уволнява. Каквото правих, ще ви го направят. Законът е тъй.

Сега, вас ви се вижда малко странно това, нали така? Една ясна идея да ви представя. Не правете тъй. Правете тъй, което е добро, понеже при вас ще се повърне. Представете си, че вие имате един комин, през който искате да излезнете нагоре. Но не може да излезнете из комина. Имате една ябълка, топка, хвърляте я и не може да излезе из комина. Тази ябълка иде донякъде и се повърне пак надолу. И вие трябва да внимавате, да не ви пукне главата.

Туй, което хвърляте нагоре, то ще се повърне при вас. Понеже такъв е законът. Всички тия неща, които се хвърлят нагоре, се връщат към изходната точка, отдето са тръгнали. Вие не може да разберете, че вашите мисли, желания, по закона на теготението* ще се върнат при вас. И по този начин вие, с всяка една мисъл, желание, като се повърне при вас; вие като го хвърлите нагоре, то ще се повърне при вас. Туй е всичката философия на живота. Затуй трябва да бъдете много внимателни – топката на вашата глава ще се удари. Ако вие се разсърдите на Слънцето, че искате да го задявате с камъни, този камък ще се повърне при вас. Няма мисъл, добра или зла, която да не се повърне при вас. Плодовете на

* теготение (рус. тяготение) – *остар.* притегляне.

едно дърво падат при корените. Законът е такъв! Никога един плод не пада по-далеч от корена на дървото. Туй е важно. Ако искате да се самовъзпитате, вие мислите, че каквото правите, е право. Ако всичко, което правите, е право, отде тогава произтичат вашите нещастия? Често вие казвате: “Аз съм порядъчен, порядъчно живея, а съм нещастен.” Че как тогава? – “Ама хората.” – Не. Аз ще ви докажа, че има хора, които, без да има някой да живее около тях, пак са нещастни. Казва: “Жена ми ме измъчва.” Съгласен съм. Тъй. Някой се оплаква от жена си, която е при него; а друг тъжи за жена си, която я няма при него. Питам: Ако философията е права, защо човек да е недоволен – никой няма при него и той пак страда. Жена му не го мъчи. Ако тази жена, която не го обича, ако тя се махне, той мисли, че ще бъде щастлив. И това не е. Но ако обичаш една жена и тя си замине... Сега, разсъждавайте право. Тогава – другото положение. Ако жената, която ти си обичал, ако тя си замине, какъв е вътрешният повод? Защо тя трябва да остане?

Или, преведете примера. Ако ти имаш едно състояние и си го изгубил, кои са поводите? Кой е станал причина туй състояние да си замине от тебе? Причина си ти! Нищо повече! Ако така не разбирате, вие не може да разберете ония важните въпроси, които стоят пред вас. Дотогава, докато вие мислите, че Господ така е създал света, не другояче... Трябва да разберете: всичко, което Бог е създал, е разумно! И в Бога няма нищо неразумно. Всичко, което Бог прави, е добро! И следователно, щом кажем, че всичко е от Бога, защо ще роптаете? Ако е от Бога страданието, добре дошло, ще ми е приятно. Боледувам – добре дошло, от Бога е. Безпаричие – от Бога е. Каквото и да дойде в света, не разбирам само едностранчию живота. Ако така разбираме, е право. Тогава и болест, и здраве, и богатство, и сиромашия; и ученост, и невежество, щом е от Бога, ако ние така вярваме, нещата ще се сменят. Понеже Бог е добър и благ, Той винаги помага. Ако така вярваме, Той ще смени нашето състояние. Но всъщност въпросът не е така. То е така: и като помислим, че и страданията са от Бога, Бог ни премахва страданията, да знаем, че не Той е причина на страданията. Ние, като вярваме в Него, ние преставаме да боледуваме. А като се обезверим в Него, тогава идат нашите силни изпитания.

Всякога има едно обезверяване у човека, което човек не го вижда. Човек е едно същество крайно колебливо. Някой път ние се обезверяваме. И тъй може да се обезвериш за една секунда. Но тъй ще се отрази върху положението ти. Много мъчно е човек да задържи едно състояние на вяра, никога да не се поколебае неговото сърце. Някой път ти мине мисълта, че “Господ си играе с мене”. То е обезверяване. Или мине ти мисълта: “Забравил ме е Господ.” И то е обезверяване. Или някой път мине мисълта, че “Той не гледа с добро око, аз толкова Му се моля, по 3–4 пъти на ден, а онзи никак не се моли, и къща има, и деца, а мен ми побеля главата”. Ще мине една малка мисъл такава. Даже, и някой път и на един светия минава такава мисъл. И някой път защо светиите се пазят? То са най-големите изпитания на светиите в света. Че те трябва да дойдат до положение да не желаят любовта на никого. Те я желаят, но постоянно трябва да се отказват. Запример ще ги пазят... А той, и като го одумват, и като лошо мислят, и като не го обичат, той ще мине като че го обичат. То е най-трудно състояние: да не те обичат и ти да мислиш, като че те обичат. Не те обичат, хукат те, плюят те и ти да мислиш, че хубаво говорят и да се усмихнеш. То е най-трудното положение на светиите! Някой казва, иска светия да стане. Този е най-тежък изпит на светиите. И всички светии там пропадат. Малко светии има такива, големи светии. Другите, готам като дойдат, все са светии, а като дойдат до този изпит, на 100 светии един издържа изпита! А другите се повръщат назад. И на светията му е жалко. На един светия се позволява 99 повторения. Господ е много снисходителен към тях, понеже е трудно тъй изпитание. Че ако той пропадне, 99 пъти може да пропадне, но на стотния път като дойде, той трябва да преодолее, да издържи. На стотния път като дойде и първокласен светия става!

Та, вие, ако сте направили първия опит и не сте го издържали, имате още 98; ако сте държали два пъти, имате още 97; ако сте [държали] три пъти, и т.н. До 99 пъти имате шанс да правите, да издържате. Та, не се обезсърчавайте.

Но да се повърнем към съществената мисъл. Аз ви говоря преди: на всинца ви трябва мекота. Единственото условие, при което може да постигнете всичко, това е мекотата. То е мярката. Мекотата, това е материалът, от който ще

направиш нещо – то е плът, то е почва, то е основа. Това са възможности, това са средства. Всичкото е тя. Мекотата е място, откъдето вие ще вземете, възприемете материал за работа. Без мекота, всичко ще бъде само туй, въображаемо. А в мекотата ще имате материал да работите. А щом работиш, ти можеш да прогресираш. А без мекота нищо не се постига. Какъв земеделец е този, който няма нива? Какъв земеделец е този, който няма рало и впрегателен добитък? Какъв учен човек ще бъде този, на когото очите са развалени и книги няма и пособия няма?

Значи, възможностите, които ни са дадени сега в света, това е мекотата! Мекотата е нещо повече, но аз само сравнявам. Живейте в мекотата и я използвайте. Туй, както сега сте живи в мекотата, но малко сте придобили. Запример сегашните хора горят, но горението не е пълно. Запример, ако вземеш един килограм газ, ако знаеш как да я употребиш, ти с едно кило може да прекараш 6 месеци. Ако можеш да развиеш енергията на туй горение. А сега с едно кило газ, не зная, колко време прекарвате вие? Най-голямата лампа ако се вземе, отива доста газ. А туй в съвременния живот го наричат: икономия трябва да се прави. Хиляди години Земята е седяла без хора. Защо? За да се набере потенциална енергия или вещество, което се намира в Земята.

И сегашните хора, за да си развият своята мисъл, кинетична мисъл, те имат все какво да работят – докато се намери условия, с какво да работят. Ако нямаше дървета, с какво щяха да работят дърводелците? Ако ги нямаше глинените слоеве на Земята, с какво ще се занимават нашите геолози? И ако ги нямаше тия небесни тела, с какво ще се занимават астролозите? И ако ги нямаше елементите, с които светът е образуван, с какво ще се занимават химиците? И мога да ви изброя такива ред положения. Значи толкова хиляди години минаха, за да се създаде светът, и трябва да се съобразяваме с Волята Божия във всичките положения. Това е Новото Учение – във всички положения. Не както сега хората разбират. Отчасти, дето го разбират, съгласни сме с тях, а дето не разбират право, всичко туй трябва да се коригира. И всеки един от вас постоянно трябва да коригира в себе си. И да не кажеш: “Домегна ми да коригирам.” И хиляди пъти ще коригираш! Лошо ли е да коригираш? Сто тетраджи имаш. Ако

учителят коригира тетрадките, някой път учениците не са доволни; а някой път учителят като им коригира тетрадките, учениците намразват учителя си. Казват: “Той е много педант, за най-малката погрешка, и зачерква.” Гневят се учениците.

Не се гневете, тетрадките ви може да са нашарени с погрешки – развайте се, че има някой да ви показва погрешките. По някой път гледам, някой, като му покажеш една погрешка, той се разсърди. И мисли, че много хубаво прави. По някой път гледам, някой новоначинающ по английски, учи английски, като ми говори, говори, брътви нещо, казвам му: “Кажу как се пише на английски думата?” Той ми я срича. Рекох: Така не се произнася. Гледам, един говори на френски, минавам, като всички, аз не зная много на френски, но каквото зная на френски, го зная много добре. Никога не казвам, че зная френски, но каквото зная на френски, го зная тъй, отлично. То е един френски език, но език е на ангелите; има един английски език на ангелите; има и един български език на ангелите. А земните езици не съм ги научил още. Модерни езици. На френски сега се учи.

Но да се повърнем. Тези неща ги навеждам като едно изяснение на онази велика Истина. Светът е едно училище. И засега няма по-хубаво състояние от да бъдеш ученик. То е най-хубавото нещо. Няма по-хубаво нещо от ученичество. И не желайте това. И мнозина от вас стават нещастни, понеже не искате да се учите. Казвате: “Домегна ми да уча.” Какво искаш да станеш? Той иска да стане господар. А ти, да станеш господар, значи да си намериш беля на главата. И всичките падения на хората произтичат от желанието, че искат да станат господари. Щом станеш господар, ти трябва да си един първокласен светия, да си минал през всичките изпити. И тогава, да станеш господар. А сега, със своето знание, да станеш господар, ти ще си създадеш туй, което индусите наричат лошата карма в живота. Лошата карма ще създадеш. Аз съм слушал, мнозина казват: “Как го търпи туй същество Господ? Как не го е махнал? Ако аз съм, ще го махна.” Тегли резолюция, иска да го махне. Този човек е дялната страна на Бога, а той иска да го махне от света. Вие не знаете кого Господ обича и кого не обича. Вие това не сте учили

още. Най-обичните хора от хората са най-необичните от Господа! А най-необичните хора от хората са най-обичните на Бога! По някой път аз така виждам. Тези, които са най-обични от хората, Господ никак не ги обича. А тези, които не са обичани от хората... Не че е грешен – да ви кажа тази дума, аз ще ви оставя едно впечатление лошо. Аз ще туря по-мека дума. Аз даже окото си не помръдвам, да го видя; не искам и един поглед да хвърля на него. Че ти не искаш поглед да хвърлиш, а Господ и двете Си очи, постоянно погледът Му е върху него. Ти не искаш да го видиш, а Господ постоянно го гледа. Та, ако сте от онези, за които никой от вас не иска да ви погледне, Той, Господ с двете Си очи ви гледа. Туй е великата Истина в света, ако искате да знаете! Защо е така? Защото е така. Ето на какво основание отгоре. Този човек, когото хората обичат, той постоянно е съсредоточен, за тях мисли, за Господа не мисли, да гледа за него. На него не е будно съзнанието. И Господ казва: “Няма защо да го гледам.” А онзи, понеже никой не го гледа, за да не се отчае, Господ го утешава. Той гледа към него. Тъй щото, като дойдат ония изпитания в живота – има Един да ви гледа! Не казвай: няма кой да ви гледа! Бащата казва, че синът не го гледа. Възможно е.

Та, сега ви наведох на мисълта... Туй е като ученици, каква трябва да бъде вашата нова мисъл. Като говоря за мекотата, разбирам ония условия, които Бог е турил за вашите възможности да се подвизавате. Използвайте ги. И не се суетете с това, с което хората се суетят. Всичко в света е създадено за вас като ученици. Всичко в света е създадено за вас, като пособие. Казвам: Има неща, които вие даже и не подозирате и не може да се ползвате. И още хиляди години може да се живее на Земята, за да се разбере Земята. Аз съм слушал, някой казва: “Втори път не искам да се прераждам, да дойда на Земята.” Вие ще се върнете на Земята, тъй както някой обран поп.

Ето как е излязла тази поговорка за обрания поп. Той като служил, спечелил пари. Понеже кръщавал, проповядвал хубаво, и спечелил хубаво. И казва: “Домегна ми да погребвам хора, да ги кръщавам и да ги венчавам.” И хвърлил килимката си и казва: “Свободно да си поживея и аз! Попски

не искам да живея.” Обрали го разбойници и не знаел какво да направи. Турил си килимјавката и джубето*, пак се върнал, казва: “Пак ще се женят хората.”

Хубаво щяло да бѐде да не ви обират, но ако ви обират, пак се върнете, повторете нещата. Обращения поп, аз другояче го тълкувам. Ако не сполучите, върнете се наново, поправете вашата погрешка. И втори път гледайте да не ви обират, да не бѐдете обран поп. Или, поп какво значи? Поп значи баща. Да не бѐдете един обран баща.

Сега да ви преведа какво значи обран поп. Ти си баща. Умре син ти, умре дѐщеря ти – ти си обран поп. Ако хубавите мисли и хубавите чувства изчезнат, ти си обран поп. Обран баща. Аз по-дълбоко тургам тия работи. Мен обраният поп не ме интересува. Но ти изгубиш хубавите мисли, чувства и хубавите постѐпки. Туй е заключението. То са бисерите на човешкия живот. Едно знание, тази Божествена мисѐл, носи я като огѐрлица; едно хубаво желание носи го като огѐрлица; едно хубава постѐпка, радвай се на постѐпките. Понеже добрите мисли и чувства и постѐпки, те са дар от Бога!

Пазете онова, което Бог ви е дал, което сте намерили. Радвай се, понеже то е от Бога! И което сте чувствували, радвайте се, понеже и то е от Бога! За всичко се радвайте, то е Правият Пѐт, в който ученикѐт трябва да върви.

Божият Дух носи всичките блага на живота! (Три пѐти.)

6.10 ч сутринта

(На поляната □ упражненијата.)

*29-о неделно утринно слово,
дѐржано от Учителя
на 19.IV.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

* джуби (ар.-тур.) – врѐхна греха от сукно, обикновено подплата на с кожа.

ПРАВАТА МИСЪЛ, ЧУВСТВО И ГОВОР

26 април 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно, времето свежо, бодро!)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наши”

“Молитвата на Царството”

Първа глава от Второ послание към Тимотей

“В начало бе Словото”

5.20 ч сутринта

Хората въобще във всички времена си приличат. Каквито са били едно време, такива са и днес. Има една прилика. Приликата седи в това, че едно време са се радвали и сега пак радост имат; и скръб имат. И всичкото усилие на добрия живот седи в това да имат повече радост, а по-малко скръб. Това е основното. Човек не иска да има скръб, а да има радост. И всичките хора боравят със задачи, които не са разрешили. Запример всеки иска да живее. Но животът сам по себе си е един резултат. То не е нещо, което човек създава. Един резултат направен. И ако го разбираш, можеш да се радваш; а ако не го разбираш, може да си създадеш неприятности. Запример човек има желанието да носи обуца. Защо? Има известни неща вънка от онова, което ние схващаме. Има някакви условия, които заставят човека да носи обуца. Насила е заставен човек да носи обуца. И ако разгледаме животните, и те си имат обуца. Овцата си има едни обуца,

конят има по-други обуца. Котката си има обуца, мечката. Птиците – особен фасон пилешки.

Сега, тия неща ги навеждам, понеже са свързани. Между онова, което животните са постигнали, и онова, което човек има да постига, има една вътрешна връзка. Ти носиш обуца. Има известна нужда отвънка. И някой път искаш да имаш хубави обуца, но не ги направиш по формата, както кракът изисква, но ги направиш според желанието на хората. Да се харесаш някому. И след туй почне да те боли кракът. И щом те види някой, тебе ти стане приятно. Аз съм виждал даже и стари хора, и млади, казват: “Я виж обувката ми, харесваш ли ги?” Е, хубаво, какво има да му харесвам обувката? Те не са негови – най-първо ги е направил един майстор, ограл кожата на едно животно. Един майстор на кожа изработил обувката, друг майстор си дал крака, ти казваш: “Харесваш ли ми обувката?” И ако му кажеш, че не ги харесваш, веднага ще създадеш една неприятност. Ще каже: как тъй да не са хубави неговите обуца.

И често носим някои неща, тъй, както обуца ги носим. Не е нещо съществено. Защото и бос като ходиш, ти си пак с обуца. Само че тия обуца, които са направили най-добрите обувчари, тебе не ти харесват. А мода е сега, тази, първата мода ти не искаш да носиш, ти искаш втора мода. Ти обличаш първата мода във втора и обличаш вторите обуца. И казваш: “Харесваш ли обувката ми?”

Това са изяснения. И трябва да разбирате, защото сте в едно училище. И често страгате и не може да си обясните защо страгате и защо се рагвате. Човек може да се рагва за много малки работи; и може да страда за много малки работи. Вземете в политиката един дипломат, ако пише едно писмо на френски, че не знае едно ударение как да го тури, наляво или надясно, или една запетая, някой предлог малък – цял въпрос ще стане. Граматическа работа е това. Има и идеи така. Известна идея трябва да бъде безпогрешна. И в това отношение животът... Въобще, колкото човек отива нагоре, не обичат никакви погрешки. Простите хора могат да турят запетаята не на място, не поглеждат на това. Но образованите хора обръщат внимание.

Сега, в добрия живот погрешките са много малки, но онези хора, при които отиваш, са много възискателни. Че ако ти при един дипломат не знаеш да говориш френски, той няма да говори с тебе. Ако разбираш така хубаво езика, има какво да говориш, той ще размени няколко думи.

По някой път вие искате да намерите Христа и да говорите с Него. Като не Му знаете езика, какво ще Му кажете? Представете си, че вие отивате в Небето и почнете да Му разправяте за всичките патила, които имате на Земята. Какво ще Му разправяте на Христа, че си бил ученик, че са те скъсали 4–5 пъти, или че си бил чиновник, или във военното министерство, или в министерството на просветата, или в някое друго министерство, и са те уволнявали? Или учител си бил в отделенията или в прогимназията, или в гимназията, в университета професор си; мислиш ли, че тия работи в Невидимия свят са интересни за тях?

Българите са посрещнали сега Дан Колов в Пловдив – повече от 10 000 души, този герой. Е, в какво седи геройството? Все трябва да има нещо да занимава човешкия ум. Има нещо за човека: докато се научи кое е съществено, дълго време ще мине. И трябва да има едно вътрешно разположение да се учите, да разбирате потънкостите.

Вземете сега, всички обичате музиката, нали? И хубаво е. По някой път не си доволен, че някой не ви свирил добре. Че, музиката е един резултат. Най-първо, колко време, колко хиляди години са минали, докато на хората им дойде на ума да създадат един инструмент. Тънка работа е. Вие мислите, докато им дойде на ума да построят известен инструмент, да вложат струни и от тази повърхност да излезе звук навън... Има разни инструменти: цигулка, арфа, китара и тия, новите инструменти; и после, струни има направени там. Как им е дошло на ума, че някоя ципа от червата трябва да отсекаш и да ги опънаш; пък и лъкът, трябва да косми пак опънати. Как им е дошло на ума? После направили азбука на нотите. Турили едно петолъчие. И ти всичко туй трябва да превърнеш в музика. Да знаеш как да четеш. Направиш една погрешка, някоя нота не е вярна, онзи казва: “Има нещо, което липсва.” Онзи, който свири, той е много възискателен. Казваш: “Няма нищо от това.” Е, има нещо. Музикантин не трябва да прави

погрешки! Че прави погрешки, извинявам. Едно малко леке, хвърлено върху една бяла дреха – колкото да е малко, който го вижда, не е приятно.

И казвам: Колцина музиканти могат да свирят така отлично, свършено? Много малко са. И по някой път ме учудва паметта на някои такива музиканти. Да кажем, запомнил той с хиляди ноти в ума си, после – отношенията им на тези ноти. Къде се намира всичко това? И всичко това го свири отлично! В живота по същия начин е създадено. Писали са някои преди нас, живели са и са написали нещо и ние трябва да свирим. Сега, Бетовен е писал нещо по музиката, Моцарт е писал. И постоянно казвам: “Какво искаш да ти изсвирия, Бетовен, Моцарт, Лист, кой от авторите?” И ако те не бяха писали, който сегне, той трябва да напише. И сега казва: “Кой автор искаш? Весело или тъжно?” Казва: “От едн-кого си ще свириш.”

Тези неща ви навеждам за обяснение и от тях трябва да извадите една поука. Българинът, който е практичен, казва: “Цигулар къща не храни.” Той е материалист, казва: “Ако остане светът да се поддържа с цигуларство, отиде и се не види.” Цигулката нито оре, нито къща храни, но сватба без цигулка не става. Това са средства, улеснение. Един човек, който знае да пее, свири, минава животът по-лесно. Онзи, който знае, знанието е един резултат, трябва да знаеш. Знание трябва да има човек. Той трябва да знае да свири, но добре да свири. Сега, един цигулар посветява 20 години най-малко, за да може да даде концерт.

И вие искате да имате един добър живот. И този живот по същия начин трябва да се придобива. Постепенно се придобива той. Той съществува, има го в света. Но туй съчетание, да се научиш как да употребиш добрия живот, да го използваш, там е науката. И сега казват: човек трябва да се роди добър. Той трябва да се роди гениален. Но все-таки, и идеалният цигулар, и той трябва да се занимава. Ако не се занимава по няколко часа на ден, гениалността нищо няма да му помогне. Човек, и да е роден добър, по наследство да има това, все-таки той трябва да работи над себе си. Не само да работи, но да знае какво да работи. Като повтаряш нещата, хубаво е повторението, донася нещо, но повторението на

известни работи е губене на време. А губенето на време е свързано с много постижения. Защо някои повтарят много? Забравят. Един ученик ще си научи урока, ще го прочете веднъж, два пъти, 3, 4, 10 пъти, а някой го прочете веднъж и го запомни. Кое е по-хубаво: да прочетеш 10 пъти урока или само веднъж да го прочетеш? Веднъж е много красиво, втори път друго ще прочетеш. И след като си прочел веднъж урока, ще зависи от твоята способност. Учиш, ще те извади учителят. Ако не знаеш как да го разправиш, урока, ще ти тури може би 2, 3, 4 и като се върнеш вкъщи, си неразположен, защото не си знаел как да разкажеш урока. Не е въпрос, че не си могъл да разправиш по естествена история за магарето, или по Закон Божий. Че било упорито магарето, ритало. Пак ти тури учителят единица. Защо? Че не си разбирал нищо за него. Върнеш се вкъщи, ученикът е неразположен, че единица има за магарето. След туй стане въпрос, майката каже: “Представете си, единица има заради магарето!”

Аз сега навеждам тия работи, вас такива работи постоянно ви смущават. Магарето все ще ви смущава, понеже не знаете как да го разправяте. Разправете добрата страна на магарето. Магарето има една много добра страна. Аз съм слушал, сега както разправят за магарето, те разправят това, което не е съществено, само модата на магарето. Един ми разправя на една съвременна дама каква е нейната шапка. Един ген ме питат: “Какво си направил?” Рекох: Една дама е дошла горе, в малката къща (*верандата над къщата*). Повикаха я, тук е дошла, пък много е възискателна. Искат да □ купя една нова шапка. И аз □ купих една шапка от тенеке. И казвам, понеже е седала сираче, осинових я отнякъде. Важна дама, много е страдала, в колиба е живяла, прозорци е нямала, пък аз □ направих прозорци отвсякъде. Да може да се обърнеш навсякъде и всичко да гледаш. Сега, туй, ще кажете, е един много неестествен разговор. Какъв е този разговор? Къщата, но вече не казвам, че е къща, но една дама, доста приятна, като ме види, се ухили, весела е. Добре ме посреща, понеже шапката □ е от тенеке. Много прозорци има, стъкла натургали.

Казвам: Има една добра страна, която трябва да разбирате в живота. Хубавото в живота седи в това: трябва да видим

онова усилие, което са положили хиляди и милиони разумни същества, които са работили преди нас. И ние се ползуваме от техните резултати. И трябва да благодарите за това. За пример колко хиляди години е взело, докато се напише тази книга? (*Библията*.) Казвате: “А, Библията.” Събрано едно богатство, колко хиляди години, повече от 3000 години, писали са един автор, втори, трети. Събрано е туй знание. Не само това, но всичкото знание, което ние го учим сега, колко хиляди хора са положили своя живот, написан материал, и наготово ние трябва да се ползуваме. Онези хора, които са създали модата, грехите, обущата, които са направени, разните книги, които са написани, после, разни инструменти, които са създадени. Ние мислим, че тази работа е лесна. И за много малки работи се безпокоим. Аз съм наблюдавал хора, за много малки работи в яденето – и се тревожи. Вземете някой човек, има такъв вкус, особен. Като погледне, че лукът не бил изпържен така, цял въпрос прави мъжът на жената; или че лукът не е нарязан на ситно. Мода е там. Преди 30–40 години мода беше лукът трябва да се опържи много хубаво в тигана. Горко на онази домакиня, ако лукът не е опържен добре, както трябва! И после, че яденето трябва да бъде отгоре червено, да има доста червен пипер и масло, че той като го погледне, да му иде на сърцето. Ако не е препържен лукът, и малко масло има, цял въпрос прави.

Туй е в обикновения физически живот. И ако гойдём в духовния живот, пак същите погрешки правим. Ще гоиде някой и казва: еди-кой брат не е живял добре. Че какво не живее добре? Че не си знае думите. Че нецензурно говори. Какво значи нецензурно? Аз още не съм чул някои нецензурни думи. Е, цензура има. Когато печаташ нещо, печатът е ограничен, ще мине през цензура.

Е, не е ли по-хубаво човек сам да бъде цензура на своите думи, отколкото друг да го цензурира отвънка? И прави са – ценз. Говорът е една музика в духовния свят. Ако ти не знаеш как да говориш... Че, говорът е най-хубавата музика. Няма по-хубаво нещо от говора! Всичките други изкуства бледнеят при говора. Силата на човека седи в това да знае как да говори. Ти, като можеш да говориш, всичко можеш да постигнеш.

Ако не знаеш да говориш, нищо не можеш да постигнеш. И говоренето на човека зависи от думите.

Сега, говорът е за човека на Земята; а ако влезнете в Невидимия свят, в духовния свят, за тях най-същественото е мисълта! Ако не знаеш как да мислиш... Ако пък се покачиш, туй, което те наричат херувими и серафими, по какво се отличава едно такова същество? Кое е същественото качество за тях? Ще кажете, че те били пламък. То е външната страна. Тия същества знаят как да чувствуват. Че херувими и серафими са същества на чувствения свят. Туй, което те чувствуват, то е винаги вярно. Те носят чувствата на Любовта. И ако един човек знае във възприятие да носи чувствата на Любовта, той ще бъде един херувим. Ако знае добре да мисли, той ще бъде един ангел. А ако знае как да говори, той ще бъде човек. А пък ако не знае как да говори, ще бъде едно животно. Ако чувствуваш добре, херувим и серафим ще бъдеш. Ако мислиш добре, ангел ще бъдеш. Ако говориш добре, човек ще бъдеш. Ако не говориш добре, единица ще има; ако не чувствуваш добре, единица ще има; и ако не мислиш добре, единица ще има!

Сега, тия неща ще ги съедините. Вие искате да бъдете щастливи. Щастие то седи в следното: най-първо да знаеш как да мислиш – тъй, както преди тебе онези, които са мислили; и да знаеш как да чувствуваш – както онези преди тебе са чувствували; и да знаеш да говориш – както другите преди тебе са знаели да говорят. Три неща трябва да учи човек. Да мислите добре! И онези, които сега мислят, те са по техния образец. И ние не можем да имаме друг образец освен онази, правата мисъл. Когато аз говоря за правата мисъл, подразбирам един свят, който преди хиляди и милиони години тия същества са мислили. И ние, хората на Земята, трябва да мислим като тях. И ония, които са чувствували, които са пред трона на Бога, и онези, които са говорили добре. И щастливият живот на човека седи в мисълта, в чувството и в говора на човека. Три неща. Другото може да забравите. Не, не трябва да го забравите. Според мен трябва да се забравят само лошите работи. Ако трябва човек нещо да забрави, аз позволявам: само най-лошите работи забравете, а доброто никога не забравяйте.

Правата мисъл. Ако имате една права мисъл, ще се усили вашата памет. Ако имате права мисъл, ще се усили вашият живот, вашето здраве и всичко в живота. Законът е същият. Ако имате тия прави чувства, както тия същества, същият закон е. И ако говорите право, пак същите резултати ще имате. Някои сега искат да бъдат щастливи хора. Никой не може да бъде щастлив, ако не знае да мисли право, ако не знае да чувствава и ако не знае как да говори. Най-фината наука е тази. Има да я учите не година, не две, и след като я учите хиляди и хиляди години, пак ще ви бъде приятно, че учите, и ще видите, че едва сте стъпили на тази велика наука. Да знаеш да мислиш. То е едно неизследимо богатство на човешката мисъл – да мисли. Ще има нещо, което ще учите, ще учите и пак ще ви бъде приятно.

И туй може да го уподобя: вземете начина и процеса [на] яденето. Това е яденето. Яденето в природата не е труд, то е едно забавление приятно. Тези същества, като мислили за хората да има да се учат на много работи, че им създали едно забавление. И най-приятното забавление, това е яденето. По-приятно забавление от яденето няма. Ти седиш и приятно е, което е сготвено; пък ако не харесаш яденето на другите хора, сготви си сам. Веднъж аз посетих един дом, дето домакинята казва, че мъж □ можел да готви по-хубаво от нея. Понеже аз отидох за гост, той се зае и тя отстъпи място на домакиня, понеже бил по-майстор. Действително направи нещо хубаво. Сега, лошо ли е мъж да знае да готви? Не е лошо. Ако знае жената да готви хубаво... И мъжът, и жената трябва да знаят да готвят. Някой път могат да си услужват. Една почивка; когато той е занят, жената трябва да сготви.

Сега, тия са съчетания, които да преведете. Някой път е хубаво, когато хората мислят. То е резултат на живота. То е сготвено. Но хубаво е ние да мислим, и ние да знаем да сготвим. Хубаво е, когато хората готвят – чувствуват, имат хубави чувства за нас; но хубаво е и ние да имаме такива чувства; хубаво е, когато хората говорят сладко, но хубаво е и ние да говорим сладко. Прости работи са те. Но в тия прости работи седи щастието на човека. Щастието е един резултат. Всички хора търсят щастието. Аз съм чел за щастието. Определили са щастието. Има една книжка написана, Кришнамурти

обосновава своето учение за щастието. Той не говори за любовта, казва: “Елате да ви заведе при този, дето се намира щастието.” Хубаво е, както е описал, и доста потънко. Като един източен тип е описал вътрешната страна – той взима безличното, казва: човек не може да бъде щастлив, който е свързан с личния живот. Той трябва да изхвърли личността. Да стане безличен, само така може да бъде щастлив.

Докато ти мислиш, според неговото учение... не според неговото учение, според неговото схващане, ако ти мислиш, че си учител, ти не можеш да бъдеш щастлив; ако ти мислиш, че си жена, че си мъж, че си дете, ти не можеш да бъдеш щастлив. И докато ти мислиш, че си богат, че те докачил някой, че обуча нямах, че грехи нямах, че това нямах, че онова нямах; щом мислиш и положителното, и отрицателното, ти не можеш да бъдеш щастлив.

Той казва: безличното е да считаш благо на всички хора като че е твое благо. И да си доволен. И в погрешките на всички хора да виждаш своите погрешки. И в доброто на всички хора, и в техните погрешки да виждаш своите погрешки. Е, как ще разберете това сега? Туй е цяла метафизика. Ти си се докачил, казал ти някой: “Ти си невежа.” Невежа е общо за всичките. Щом съм аз невежа, който ме е родил, е бил такъв. Че за една цигулка казват: “Тази цигулка е съвсем проста.” Цигулката е безлична и не се докача. Ако тя имаше съзнание, щеше да се докачи. Че, не е виновата тя. Че [виноват е] онзи, който [я] е направил такава. Дъска е тя, не е погрешката в цигулката. Е, представете си, че цигуларят е майстор човек. Но дървото не е седяло 200 години, да е изсъхнало, няма тия вибрации, не може да издава тона, дъската не е хубава.

То е личността навсякъде. Вие всички имате един личен живот. Мислите ли, че като идете в онзи свят, ще носите ли същата личност както тук, на Земята? Конят мисли, като влезне в човешкия свят, ще си носи ли копитата, опашката, космите си, гривата си, после, ще мяза ли на кон или не? И неговите философи ще докажат, че като влезне в човешкия свят, той ще си има своите копита, и 4 крака ще има, и опашката си ще носи. Питам: Ако един кон влезне в човешкия свят като един ученик, какъв успех ще има? Ако го туриш

като ученик на един чин? Как ще влезне в училището, като кон? Как ще седне и как ще учи? Как ще седне конят в тази конска форма, ако не иска да изгуби копитата си? Ще се измени той непременно! Нищо не трябва да остане у него от конщината!

Сега вие мислите, като влезнете в духовния свят, ще мязате ли на такива хора? Ще се измени всичко туй. И ни помен няма да остане! И онова, което ще видите, ще бъде хиляди пъти по-хубаво, отколкото формата, която сега имате. Нас ни е страх да не би да изгубим себе си някъде. Мисля, да ви приведа един пример е хубаво. Но този хубав пример има една страна, която ще даде нещо лошо. Лошото ето в какво седи. То е само уподобление. Искал един да иде на баня, но не бил ходил на баня; и му казват: който иде там, трябва да се съблече гол. – “Как, ще се изгубя между голите. Дрехи като нямам, как ще се позная? И обуца като нямам, и всичко? Гол в банята?” И тогава му дошло на ума: турил си една мартеница на ръката, че като влезне вътре, гледа между хората, и се погледне, казва: “А, аз съм още.”

Това са анекдоти, това са примери малко пресилени, но туй е по отношение на нашата мисъл и по отношение на нашите чувства и онова, което говорим. И ние имаме известни възгледи, които не са прави. И търсим хубавото в живота там, дето не се намира. Той влиза в банята, ще се изгуби вътре? И не му трябва в една построена баня, може и без такава баня. Той може навсякъде да си стопли вода и да се измие вкъщи, отколкото да иде в една гражданска баня. Сега могат да се създадат всичките [...] Пък онези, които отиват на баня, вече има лекар, има ред закони: които влизат, да не бъдат болни – защото има бани за здрави хора, – да не са болни от някоя заразителна болест. Но всички, които влизат в банята, трябва да бъдат здрави. И има бани за болните хора. И животът по същия начин е едно учреждение. Светът е едно учреждение, в което вие влизате да живеете. И тогава трябва да спазвате ония основни правила.

Основни правила наричам: Да мислиш добре – това е едно правило. Да чувствуваш добре – това е второто правило. Да говориш добре – това е третото правило. Три правила има. Като влезеш в банята, веднага – цензура. Донесят ти

билети: ако можеш да мислиш право, ако можеш да чувствуваш право и ако можеш да говориш право, добре, пушат те в банята. Ако не можеш да говориш право, да чувствуваш и мислиш право, казват: в тази баня не се позволява да влезеш. В този свят, в банята подразбирам: да имаме постижения. В банята ще оставим курта си, а ще придобием чистотата. За мен една баня е символ на чистота. Да бъдем чисти, аз разбирам баня. Някой ми говори за чистота. Аз уподобявам: трябва да се съблека гол; и ще се умия. И след като се умия, тази вода ще смъкне всичкия ми кир, ще се отворят порите ми; и след като съм се окъпал, аз ще излезна, ще се облека с хубавите дрехи и тогава ще влезна в света на Божествените проявления.

Та, за всеки човек се казва: Чисти трябва да бъдете. Като идете на баня, чисти трябва да бъдете. Пазете чистотата, която сте придобили в банята. Понеже, ако не я пазите, ще трябва пак наново да идете. Пък за една баня много скъпо се плаща. На тия, духовните бани, много голяма е таксата. Аз ще ви кажа едно: 25 милиона английски стерлинги е един билет! И като се окъпеш веднъж, втори път ще кажеш: “Достатъчно е.” Ако те питат: “Искаш ли друга баня?”, ще кажете: “Една баня е достатъчна.” Затова, ако питате мен, не губете своята чистота. Понеже, ако изгубите чистотата, не може да я добиеш. Понеже в такава баня много скъпо се плаща. И много време трябва да мине, докато те пуснат. Вчера един ми разправя, казва: всичките хора се спъват от усул.* Усул трябва навсякъде. Всяко нещо имало усул. Е, как ще го намериш този усул? Тя е турска дума. (*Значи начин, изкуство.*) Ти като вземеш цигулката или някой инструмент – китара, има един усул. В цигулката има един усул, в пението има друг усул. И в писането има един начин, който е много лесен. Ако знаеш. Ако не – много мъчно е, ти ще се измъчваш.

Аз ще ви кажа сега усула. Усулт е в правата мисъл. Усулт е в правите чувства. Усулт е в правото говорене. И тогава, аз тургам друго правило. Аз не го тургам, но са го турпили. Бъди доволен, че можеш да мислиш! Бъди доволен, че можеш да чувствуваш! Бъди доволен, че можеш да гово-

* усул (ар.-тур.) – *диал.* леснина, метод, способ, начин.

риш! За три неща бъди доволен! И като ти дойде голямото нещастие, върни се тогава, бъди доволен, че Господ ти е дал ум, че можеш да мислиш, бъди доволен, че можеш да чувствуваш, бъди доволен, че можеш да говориш. Какво по-хубаво от туй? Ако говориш, хората ще намираш; ако мислиш, ангелите ще намираш; ако чувствуваш, херувимите и серафимите ще намираш. Че, те са големи постижения!

Следователно спрете се сега на новата мисъл – правата мисъл. Правата мисъл ще ви свърже с напредналите същества. Право мислят ангелите. Добрите чувства ще ви свържат с напредналите същества – херувимите и серафимите, които поддържат Божия трон, които поддържат Свещения огън на живота. И после, външната страна на живота – говорът, човешката реч, която е свързана с най-разумните същества, които хиляди и хиляди години преди вас са живели.

И по-добри постижения от туй, което Бог е създал в света, няма! Заг Него седи небитието. Ако ви попитат какво нещо има зад мислите, зад чувствуванията и зад говора? Нищо. Щом изгубиш говора, ти изгубваш всичко; щом изгубиш мисълта, изгубваш всичко; и щом изгубиш чувствуванията, ти изгубваш всичко! Всичко, това е мисълта. Всичко, това е чувствуванието. Всичко, това е Словото. И Писанието казва: Бог чрез Словото създаде света. И рече, и стана.

Та казвам: Радвайте се на това, на което вие сте наследници. – “В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог.”*

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6 ч сутринта

(На поляната □ гимнастическите упражнения.)

*30-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 26.IV.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

* Евангелие от Иоана, гл. 1, ст. 1.

Едновременно ЧЕТИРИТЕ КАЧЕСТВА

3 май 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето леко проишарено.
Времето ведро, бодро! Приятно.)

Нарядът:
“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Отче наш”
“Молитвата на Царството”

Ще прочета Посланието към Филимону. То е едно частно писмо, което Павел е писал на Филимона. Едно от най-хубавите му писма. И който го чете, може да го има като един образец. (1, 2 и 3 стих.) Туй е встъпление. Предисловие е това. (До 10 стих.) Онисим е един слуга на Филимон – раб, който е избягал от него и отишъл при Павел в Рим. А според тия закони, господарят е имал право да го вземе и всичко да направи. Павел се застъпва за него. Защо? Значи, обикнал го. “...”

“В начало бе Словото”

Потребно е човек да има четири качества едновременно. Да бъде обикновен човек, да бъде талантлив човек, да бъде гениален и да бъде светия едновременно. Сега хората имат понятие за обикновен, а като го видиш, казва: “Той е обикновен човек.” Видиш друг, казваш: “Той е талантлив, гениален и светия.” И наместо един човек, имаш четири човека. И не знаеш кого да предпочетеш. И всеки иска бъде светия.

Но туй, което обикновеният човек може да направи, светията не може да направи. И туй, което светията може да направи, обикновеният не може да направи. Аз вземам крайните типове. Туй, което обикновеният човек може да направи, геният не може да направи; но и туй, което геният прави, обикновеният не може да направи.

Та казвам: Само така, ако сте, вие може да ме разберете какво ви говоря. Някой път вие ме разбирате като обикновени хора. Казвате: “Тази работа е много обикновена.” Обикновеният човек, за да разбере себе си, трябва да стане светия. И светията, за да разбере себе си, трябва да стане обикновен човек. Нищо повече.

Ще кажете: “Как да го разберем?” Как ще го разберете, като сте го разбрали другояче? Туй е правото разбиране. Ти ще кажеш: “Че как тъй, аз да се унижа, да стана обикновен човек?” Обикновеният човек, това е новороденото дете. Светията, това е старецът, който е излезнал от обикновения човек. Вие не разбирате процеса. Че детето е обикновен човек, кръска, 4 килограма тежи. А старият се отличава по тежест, тежи 60–70 килограма. Голяма разлика има в тежестта. Но питам: Ако той не мине през пътя на обикновения човек, старец може ли да стане? Отношението е: обикновеният човек и светията, детето и стареца. Това е отношение. Та, в обикновения човек вие виждате зародишите, които са вложени от Бога. И този, обикновеният човек, се нуждае от условия, за да се развие Божественото в него. Вие не познавате обикновения човек. Това са зародиши в него. Това са възможности, които Бог е вложил. А вие казвате: “А, обикновен човек съм.” Много хубаво, че познаваш, че си обикновен. Откога се познаваш? Ти светия бил ли си? – “Е, не.” Ти нямаш понятие. Тогава за обикновен човек не може да ми говориш. Дойде друг, казва: “Аз съм светия.” Казвам: Ти обикновен човек бил ли си? – “Не съм бил.” Ти не си разбрал себе си. И ако светията мисли, че не е бил във формата на един обикновен човек, как ще се познае той?

Питам тогава: Ако такива са вашите понятия, за кого слезна Христос? За светите или за обикновените хора? За праведните или за грешните? Още повече, кой греши? Обикновеният човек. И всичките спорове излизат все от обикнове-

ните хора. Децата правят погрешки с обикновени хора. Детето прави погрешка с обикновен орех. Детето ще откъсне този орех, ще го изяде; и майка му ще го набие, че откъснало и изяло един обикновен орех. Изядеш една обикновена ябълка – набият те, че си я откраднал.

Та, всичките погрешки в света стават все за обикновени работи. Наточат ти една баница – това е обикновено нещо. Сготвят ти една кокоша супа – това е обикновено нещо. Бият те после за кокошата супа, че друг трябвало да я изяде, а ти си я изял. Или пиеш едно кафе или чай – и то е обикновено нещо. Отношението ви казвам. Аз говоря за обикновени работи. Вие се спирате, кой е прав или кой е крив. Това са обикновени работи. Е, имал си някоя хубава шапка на главата. Това е обикновена работа. Каква шапка трябва да носи светията? Ама, той, казва, без шапка ходи. Как без шапка, той много хубава шапка носи. Природата му турила капела такава. Сега не говорим за светии с голи глави. Защото светия с гола глава няма. Голата глава, казват, че е учена глава, гениална може да бъде, но голата глава светийска не може да бъде.

Сега аз ви набождам тия неща за един начин. Ако нямате този начин за разсъждение, вие ще си създадете сами много нещастия. Вие не може да различите кой е прав и кой е крив и т.н. Вземете, като четете Библията, че Ева яла от плода – детинска работа. Изяла една обикновена ябълка. Погрешката не седи там, не е в яденето на плода. Погрешката на Ева е в неспазването на Божествената заповед! Казва там Господ: “От туй дърво няма да ядете!” Нищо повече! Въпросът е там. И казва: “В който ден ядете, ще умрете.” То не е за сега, за сегашната ви възраст, за сегашните ви разбирания. За сегашните ви възгледи не е. Той не им разправя много, той казва само: “От това дърво няма да ядете; в който ден ядете, ще умрете.” Те се усъмниха, искаха да видят дали това е вярно или не. Искане да проверят дали Божиите думи са верни или не. Значи, те не вярваха на Баща си. Казват: “Ние сме малко по-умни от Него. Той, Бащата, казва така.”

Че, хубаво, вие всеки ден не правите ли същите погрешки? Не ядете ли от забраненото дърво? И запример вземете, че вие одумвате някого. Погрешката не е това, че вие го

одумвате. Вие ядете много обикновена работа. Ядете волска пастърма. Да одумваш човек е: волска пастърма на някой стар бивол глождиш. Като му гледам акъла, казвам: това е празна работа, колкото ядеш, нищо няма да изкараш. Не се занимавай с биволска пастърма; остави на кучетата да ядат това, а ти се занимавай с друга работа. Ти седиш и се занимаваш, че ти не си учен човек. Занимаваш себе си, че не си свят човек. Че нямаш достатъчно любов, че сърцето ти, че умът ти, това-онова. Всичките тия неща са заблуждения. Бог е турил велики работи в тебе и ти не ги признаваш, а казваш: “Това нямам, онова нямам.” Не си работил над себе си. Почни да работиш.

И гледам тук един брат, тук бяха го пратили, стар брат от Айтошко, го бяха пратили, за да го лекувам. Но какво ще го лекувам? Казва, че тъй не е на себе си. Той чел Евангелието и го разбрал по старчески, като стар човек. И защо почнал да го разбира тъй? Понеже неговата другарка, старицата, като била с него, давала му друга светлина; сега неговата другарка умира. Като умира, той не може да си представи къде е. А пък без нея не може. И тръгва той, намира вече посещава все стари сестри и им говори за любовта. Набедяват го, как тъй той, старият, да говори за любов. Чудни са тия хора! Ама говори човекът за Бога. Бог е Любов. Че говорил за любовта, какво има? И като е бил тук, една млада сестра при него се приближава, той казва: “По евангелски трябва да те целуна.” Тя малко се стъписва. И след туй, да кажем, той си позволи да я целуне; тя си чисти лицето, казва: “Този дърхолек!*” Ще каже: “Той ли се намери? Да беше някой млад дошъл.”

Сега, изнасям ви възгледите, които мъчат хората. Не е това, което трябва да мъчи хората. Ние се измъчваме, че Бог обръща внимание на един червей, грижи се заради** него, дава му храна. Ангелите обръщат внимание на растенията, дават част от времето си за тях. А хората считат, с презрение казват: “Това е дърво.” Дърветата пред ангелите имат почитание, а пред нас са “дърво”. Животните, млекопи-

* дърхтлек – *диал.* старец, дъртак.

** заради – *диал.* за.

талющите пред архангелите имат почитание, а ние казваме: “Това е вол.” Благодарение на тия ангелски деца – защото животните са деца на архангелите – изораваат се нивите на хората. Аз гледам, някой вол го дупчат, той погледне, казва: “Тя, тази работа, ще се свърши.” Не бързай да изореш всичката земя. Господ ти дал да изореш 2–3 декара, а ти искаш да изореш 200–300 декара. Че, то е грешно да изореш 300 декара, то е грешно да изореш всичката земя. А че не изорал волът ти тази земя, ти го считаеш за грешник и го биеш, дупчиш го.

Сега, върху характера на Павел. Той се застъпва за един роб. Онзи (*Филимон*) казва: как тъй мой да избяга? Не слуша. Той (*Павел*) му казва: “Избяга твоят раб, дойде при мене и възприе Господа. Сега Господ го прие при себе си – казва апостол Павел – като Негово чадо, като Негов син.” Казва: “Доброто, което има да направиш на него, направи го, а злото, което на него може да направиш, направи го на мене.” Вече застъпва се за него. Казва: “Не го считай като твоят раб, а твоят брат!” Хората са чужди дотогава, докато нямат вътрешна връзка. Кои неща са чужди, непотребни в света? Които гният, гниеци неща. Една гниеца ябълка е без съдържание в известно отношение. Една здрава ябълка, която е горе, на дървото, има съдържание. Всеки може да я яде, няма никой грях в това. Но като ядеш, не трябва да правиш престъпление. Ти като ядеш ябълката, може да направиш престъпление; ако не я сдъвчиш хубаво, ябълката, както трябва, ти ще направиш престъпление и ще имаш главоболие. Ти ще я сдъвчиш тъй, хубаво. А тази, изгнилата ябълка, която за тебе е изгнила, вие я изхвърляте. Не. Потребните семена са вътре в нея, ще вземеш и ще ги посадиш.

Та казвам сега: За да се образуват правите отношения, човек трябва да вижда Божественото навсякъде. Запример къде е погрешката? Хората, които едно време не изучиха каква сила се крие в Слънцето, почнаха да го обожават, смятаха го за Божествено. Погрешката е там, че Слънцето е направено от Бога, но Слънцето не е божество. Слънцето към вас няма тия отношения, които Бог има към вас. Тя е една колективна материя, която е един милион и половина пъти по-голяма от Земята. И съдържа повече материя. Питам

сега: “В какво ще вярвате в Слънцето?” Кое ще обичате в Слънцето? Ще обичате в Слънцето това, което ви дава. А това, което Слънцето дава, то е носител на онова, което Бог е вложил в Слънцето.

Та казвам: И всеки един човек, вие ще го обичате за онова, което Бог е вложил в него. Няма да считаш, че този човек е прост човек. Не. Обичен човек е. Даже и Христос за грешниците, не ги счита за обезнадеждни. Грешници са, има нещо в тях.

Та казвам: Ако сега светът би се повлиял... Сега ние считаме тия неща непотребни. Ние считаме едни хора праведни, а други грешни; едни по-обикновени, други светии. Тогава се заражда едно различие. Обикновените хора имат едно отвращение от светиите. И сегашните светии имат отвращение от обикновените хора. Сиромасите хора са обикновени хора, богатите хора са светии хора. Тъй е. И всеки от вас иска да бъде богат, защото богатият е светия. Как не, за праведник минава. А онзи сиромаш човек, той е обикновен човек. Няма нищо той. Не че няма нищо. Има нещо вложено, което ти не си видял. Светийството и богатството на богатите хора се поддържа от обикновените хора. Не работят богатите хора, а работят сиромасите. Погрешката е там, че сиромасите искат да не работят. Сиромасите искат да не работят, а богатите искат сиромасите да работят. Възглед. Сиромасите се учат, казват: “Не трябва да работим ние.” Те мислят, че да не работиш, трябва да бъдеш светия. А светиите искат обикновените хора да работят. Богатите хора искат сиромасите да работят.

Сега трябва да виждате потънкостите, които трябва да пренесете във вашия живот. И вие сега едновременно имате положението на един богат човек и на един сиромаш човек. Положението на един светия и на един обикновен човек. И не може да примирите тия два възгледа в себе си. Запример вие не може да примирите – едно дете ако имате, което обичате, и ви счупи една чаша, въпрос не правите за вашето дете. Но имате един слуга, когото не обичате, и той счупи чаша – ще го хукате, ще го биете, ще кажете: “Ти защо да счупиш чашата?” Питам: Къде е вашата справедливост? Не че го хукате. У вас има известно пристрастие. Защо детето ви като счупи чашата, няма никаква погрешка, а слугата ви

като счупи чашата, има погрешка? Де е погрешката? И защо чашата, като я счупи вашето дете, не я плаща; а слугата като я счупи, вие я тургате на сметката му? Защо? И при това, вие като постъпвате така несправедливо, като дойде до вас, Бог ще ви постави в положението на богат и на сиромаш. Ще ви сменя. Вие ще се обърнете и ще кажете: “Господи, не виждаш ли моите страдания?”

Когато хората постъпват тъй, както богатия и сиромаша, ти се обръщаш към Господа, как ще погледне Той на тебе. Ако ти си накарал твоя слуга да плати счупената чаша, като се помолиш на Господа, и Господ ще те накара и ти да платиш счупените неща по същия начин. Не е въпрос да извиняваме нещата. Аз не говоря да го извиниш; но в даден случай, аз вземам, че не разсъждаваме правилно. Ако аз съм на такова място, аз трябва да съзнавам това и да разсъждавам. И господарят нищо не трябва да казва, а слугата трябва да съзнава това в себе си. Слугата да има сам това съзнание. Тази работа, че е счупил чашата, то е негова работа. И богатият трябва да се занимава само със здравите чаши; а бедният трябва да се занимава само със счупените чаши. И питам тогава: Вие, които минавате за праведници и светии, имате ли нужда да си каляте ръцете с нечистите паници, да ги чистите? Да виждате какви помии има вътре. Е, да допуснем сега, че има книги. Защото и книги има добри и лоши. Има обикновени книги и светийски книги има. Ако ти четеш една обикновена книга...

Да ви наведе сега въпроса за сегашните автори, които пишат романи – не пишат право! Защо? Безсърдечни хора са те. Много безсърдечен е този автор! Ама той гъоз-гъоре*, героят и героинята ще ги тури и после ги умъртвява. И сърцето му не мига. И ще го представят това на сцената – тъй, както авторът е писал. Не! Аз давам друга максима: автор, който не се е женил, няма право да пише! Той трябва да се ожени за една добра мома, да роди – да има една гъщеря и един син, те да израснат по на 21, 20 години и тогава да напише един роман; и тогава да умъртви героя и героинята си – синът и гъщерята. Ако те му са героите, той никога няма да напише такава трагедия – да умъртви сина и гъщеря си. А

* гъоз-гъори (тур.) – диал. явно, очевидно.

ще гледа малко по-мекичко да минат. Тогава, ако направят една погрешка, ще видим как ще ги съдете. Смъртно наказание няма да има.

Вие сега съдите хората, защото не са ваши деца. Нямате право да съдите никого! Ожени се, роди дете, и като направи погрешка, тогава го съди. А сега, не си женен, не си родил деца, като направят погрешка, ще ги съдиш. И то на смъртно наказание. Няма да говориш така!

Е, питам сега: Кои хора считате деца на Бога? Кои? Разни понятия имат хората. За да напишеш един роман, ти трябва да туриш сина си за герой, дъщерята за героиня. И тогава ще напишеш един роман. И на свят* да бъде той! И тогава ти ще влезнеш в това, написаното.

Е, как ще обясните това? Всичкото разделение, което съществува между хората – че те не разбират тези потънкостии. Те имат за Бога особено понятие; те мислят, че Бог към някои е разположен повече, а към някои е по-неразположен. Един господар е добре разположен спрямо слугата си, който работи за него. Който е умен, който добре работи, винаги е разположен. Спрямо силните хора човек е добре разположен. Защо? Силен е човекът, върши работа. Гледаш, там 10 души се пънкат. Разправят ми един случай, мисля, във Варненско, село Николаевка, преди 60–70 години е била тази работа. Дванадесет часа работници се пънкат да вдигнат един камък върху една чешма, както сегашните плочи, да я турят отгоре на чешмата, да я завъртят! Идва един и казва: “Какво се пънкате? Ти може ли да го вдигнеш?” Те казват: “Не можем да го вдигнем.” Гледа той този камък, казва: “Де искате да го турите?” – “Там.” Навежда се той и вдига камъка. Е, как ще се карате на този човек? И каква погрешка ще намериш? Че как ще се караш на един човек, който дойде вкъщи ти, отвори торбата си и остави храна и гозба на децата и жената? Как ще се караш? Туй разбирам аз силен човек, знаещ човек. Светията, като влезне вкъщи, с торба влиза той. Той не иде с празна торба и със сгънати ръце, хилав, очите му хлътнали. Туй е хафиф** светия. Пожълтял, казват, той от пост. Тази работа с пост не става.

* на свят – свестен.

** хаф□ф, аф□ф (от ар.-тур.) – несериозен; слаб, неустойчив.

Мен ми разправяше една ученичка от осми клас от Варна. Актърка, представлява и се смее. Казва: “Не си знаех веднъж урока, пък исках да покажа, че ми е жалко нещо. Зная, че той е строг, ще ми тури единица; пък аз почнах да плача и си намазах с пълонка очите. И той, като ме видя, каза: “Хайде, втори път ще си научиш урока.” Ако не бях си намазала с пълонка очите, щях да получа единица.”

По някой път вие отидете при Господа и намажете се тъй. Престанете да си мажете очите с пълонка! Тази същата ученичка представляваше учителя и директора. Пак в осми клас, дошъл министърът на просветата да ги пресее, а те малко немирни седели. А той иска те да бъдат разположени, че като излезне министърът, да бъде урокът добре предаден. И после, от това как ще се държат учениците, ще зависи неговата работа. Това засяга и неговото поведение. Та, той, като говори с министъра, е сериозен, а после, като се обърне към тях, заканва се с пръст. Казва: “Хем да не отговорите нещо, да ме компрометирате.” А пред министъра благоговее.

Че, ти седиш пред Господа, плачеш, молиш се, а идеш наругаеш жена си, децата си, слугата си. Този налагаш, онзи налагаш. Питам: Де е тук онази справедливост? Казвате: “Това са обикновени работи.” Не. Човек като се разправя с Господа, тъй положение трябва да го има към всички хора. Туй е идеално. Като дойдеш, да бъдеш снизходителен към погрешките на хората. Защото тия погрешки, които хората правят, и ти сам ги правиш, не си се освободил от тях. И като дойдем до Христа, виждаме, доведоха Му една такава, разпусната, казват Му: “Казано е според Моисеевия закон да ги чистим, с камъни да ги убиваме. Те развалиха света.” Че, развалените жени са един резултат не на тях; това е един външен резултат на строя, на хората, на разбиранията, на религиозните разбирания, на учителите. И Христос казва: “Който от вас е безгрешен, той да хвърли камък.” Не е писал Моисей. Той беше много умен човек. А после други натургаха, че това казал Моисей, онова казал.

Е, питам: Де е грехът сега? Ако един от касата си изважда пари, не е грешно; ако друг му извади парите, е грях. В какво седи грехът? Богатият като извади парите, не е грях; сиромашът като извади парите, било грях, че откраднал па-

рите. Онзи, богатият, като извади парите, не ги е изял; крадецът като извади парите, и той не ги е изял. Къде е престъплението? Престъплението, според сегашния закон, е, че той откраднал парите. Е, парите могат ли да се крадат? То е едно заблуждение. И се съдят. И съдят; и онзи, който краде, и онези, които го съдят, всички са в заблуждение. Защо? Че откраднали парите, че са отишли парите. Изгубиха ли се парите? Не са изгубени. Ама той нямам право. Тогава ние сами се осъждаме.

Когато горя Чикаго, мисля, в 75-а година, един богат човек изнесъл касата си, минава един работник, той му дава 250□000 златни лева, да му изнесе касата на половин километър. Този му казал: “Не се нуждая от твоите пари, защото огънят иде.” Ако той беше бръкнал в касата му да извади 1000 лева, той щеше да го предаде под съд; а сега му дава 250□000, а онзи се отказва. Питам сега... Онези, които изнасят примера, искат да покажат... Аз виждам разликата другаде. Този работник трябваше да вземе касата му, да я занесе и да каже: “Аз не ти искам нито един лев.” Понеже той се намира на зор, затова дава парите.

Павел казва, че можал да остави неговия раб при себе си, но за да не накърни неговото чувство, иска туй, което направи заради него, от любов да го направи. Защото, ако този работник беше взел 250□000, то е престъпление. Той трябваше да вземе касата и да я занесе без пари. А този, богатият, трябваше да извади тия пари не когато се намира на зор, а когато е в добро разположение, да ги извади и да ги даде. А не в този случай – кой ще му помогне?

Та казвам: Не чакайте да ви заставят насила да дадете 250□000 лева, защото никой няма да ви вземе парите. И престанете да мислите, аз съм слушал много християни да казват: “Аз се моля заради него.” Много хубаво. Ти да се молиш за едного – ти да го знаеш; даже аз да не зная. Някои казват: “Я се помоли за мен.” Аз ще му кажа: Ако ти се молиш за мен, и аз ще се моля за тебе. Ако ти не се молиш за мен, и аз няма да се моля за тебе. Казано е: “Молете се един за друг.” А не да ми се заповядва от някого: “Ти се помоли заради мене.”

Вие ще попаднете в онази погрешка, която един светия направил. Голям светия, първокласен. Туй е от житията. Явява се дяволът при него и му казва: “Аз съм голям грешник, помоли се заради мене на Бога, да ми се простят греховете.” И той започнал да се моли, обезпокоил Господа, и Господ да прости на дявола. Идва един ангел и казва: “Слушай, молитвата ти не е приета.” Защото този се явява като стар човек. И казва: “Този, старият, е дяволът. Но за да го познаеш, че той е, ще му кажеш да направи нещо.” И му казва [да поиска от него да каже:] “Господи, аз съм мерзост на запустението, бъди милостив към мене!” И [да] започн[е] този старец да се моли по този начин цяла една година. “И тогава твоята молитва ще бъде послушана.” Идва старецът и [светията] казва: “Аз ще се помоля за тебе, но ти ще идеш на една чукара и ще кажеш: “Господи, аз съм мерзост на запустението, бъди милостив и да ми простиш!” [...] Тогава му казал светията така: “Древната злоба не може да бъде нова добротел.”

Няма какво да се молите за дявола. На дявола аз бих му казал така: Ако ти се молиш за мен, и аз ще се моля за тебе. Моята формула: Ако ти се молиш за Господа и Господ те послуша, и аз ще се помоля за тебе. Но ще го туря така: Ако ти се помолиш на Господа и те послуша Господ, и аз ще се помоля за тебе. И мен ще ме послуша Господ. Но ако тебе не послуша Господ...

Сега прочетете вие посланието. За кого се молите, не говорете. Имайте една справедлива мисъл: да вършите Волята Божия. И не правете разлика в себе си между един човек и друг. Върху доброто, което вършиш, възхищавайте се от него; но не гледайте с презрение на хората, когато правят погрешки. Учете се от техните погрешки.

Много хора се мъчат за неща, дето няма никакви погрешки. Вие се мъчите, че живеете в едно общество, дето хората не ви разбират. Сега, в какво седи разбирането? Да ви хвалят ли хората трябва, или да ви обичат? И най после, оставете на всеки човек да прояви своята любов тъй, както той разбира. Не тургайте никакви правила, как да обичат хората. Вие за себе си може да имате едно правило, не много. И всеки човек трябва да си държи своето правило както той

разбира. Едно правило за Любовта. Любовта се отличава. Ако вие имате само едно правило на Любовта, големите безпокойства, от които днес се мъчите, ще изчезнат. Ако имате едно правило на Любовта, вас сиромашия няма да ви мъчи, болест няма да ви мъчи, лоши мисли няма да ви мъчат. Всички ще бъдете свободни, като дойде Любовта. Щом се измъчвате, това показва, че вие говорите за Любовта. Но щом имате Любовта в себе си, тази Любов...

Какво нещо е Любовта? Вие си представяте Любовта като нещо неодоушевено. Вие говорите за Любовта, но нямате понятие какво нещо е Любовта. Че, като дойде Любовта, Той е Бог, Който присъствува в Своето величие вече във всичките твои понятия, в разбирането ти. Той е взел най-последното място в тебе. И най-малката погрешка, която ти направиш – искаш да Му заповядваш. И Той се отдалечи, заминава си. Ти искаш да заповядваш на Господа да направи нещо за тебе. Той ще иде да направи това, но ти ще усетиш голямата загуба! Вие не разбирате какво нещо е да накарате Господа на работа. Че, ти искаш да накараш сърцето си да изоре нивата. Че, докато изоре нивата, ти какво ще правиш без сърце? Вие казвате: “Господи, това да направиш.” Докато Той замине, вие ще останете без сърце, ще останете празен. А ти стани един отличен слуга, че каквото Господ иска от тебе, ти да го направиш. А не искай Господ да ти го направи за тебе. Защото, ако речеш Господ да направи нещо за тебе, ще дойдат най-големите страдания.

Аз ви превеждам пример: да изкараш сърцето си на работа и мозъка си на работа. Че, с какво ще мислиш тогава? Вие казвате, че еди-кой си не обича никого. Че как го разбраха, че не обичал? Вие били ли сте в сърцето на Господа? И после, вие казвате, че обичате някого. Аз не съм виждал един да ме обича. Както зная, когато джобовите ми са пълни с пари, повече ме обичат. Когато съм по-красив, по-млад, по-мил, повече ме обичат; когато съм облечен с хубави дрехи, когато съм повече напарфюмиран или когато вземам по-голяма власт, ме обичат. Привидно е това. Любовта е един закон, който обръща внимание на нищожните работи в света. Нищо повече! Любовта не се интересува от Слънцето, от звездите; не се интересува от царете, а се интересува от малките работи, дето

никой не обръща внимание. И ако искате да я намерите, там ще я намерите. Ако искате да намерите Любовта, ще я намерите в един чист извор, дето камъни хлопат, който тече – там е тя. Тя взема участие там. Дето има мътна вода, блатата, няма я там. В някое малко чисто изворче, Любовта е там, при малките работи. Любовта е при малката мушичка, но тя е седнала при един цвят и се мъчи, какво да направи? Интересува се тази малка мушичка, да влезе в този, малкия цвят вътре. Любовта е там.

Вие всички сега така сте възпитани, че търсите Любовта при младата мома, която иска да се ожени и търси някой княжески син. Тя търси Любовта там. Всичко може да намери, но не Любовта. Вие търсите Любовта в един светия. При светиите любов няма. Светията е една мома, облечена с хубави бели дрехи, и всеки иска да я пипне, да опетни дрехите □. Ти, като идеш при светиията, ще седиш най-малко [на] 4–5 метра, да не би да му окаляш дрехата. Туй е вашето разбиране. Туй е сегашното разбиране. Туй е религия. Какви ли не морали не са му чели. Че туй е морал. За мен морал съществува там, дето е Бог. Това е морал. Бог, Който обръща внимание на най-нищожните неща, които Бог е създал, и ги въздига. И туй, въздигнатото, е онова, което Бог е въздигнал. То са резултати. А вие не оценявате, което Бог е въздигнал. А вие на онова, което не е въздигнал Бог, вие на него давате всичкото уважение. Божиите работи и в началото, и в края имат една и съща цена. Само че вие не разбирате Божиите работи в началото и в края.

Един пример, за да се изяснят работите. Стоме клечки кибритени съдържат същата възможност и цена, колкото и едната кибритена клечка. Казвате: “Запали 100 клечки.” Аз мога да запала 100 неща с една кибритена клечка. Силата в какво седи? Като запалите огън. Вие мислите съвсем ограничено. Една клечка вземам и запалам огън. А този огън може да го изнесете навсякъде. А вие считате, че една клечка може да изгасне. Че клечка, която гасне, не са клечки.

Следователно тебе ти трябва само една клечка от кибритената кутия. А другите трябва да ги раздадеш. Туй е в Новото разбиране. А щом държиш всичките за себе си, ти не си разбрал Божия закон. Ти искаш само ти да чувствуваш

Любовта за себе си. Ти не си разбрал Божия закон. Ти искаш само ти да чувствуваш Любовта. Ти се радвай, че Любовта е навсякъде. Ти се радвай, че Бог е навсякъде.

И понеже ние страдаме. Защо страдаме? Вие сте изпратили вашия Господ на работа, а вие сте останали да Го чакате. Там е вашата погрешка. Повикайте Го назад. Идете вие да работите, а Той да седи, дето сте вие! Само така ще ви се оправят работите. И ако не ме послушате, ще останете такива, каквито сте сега. Ще останете такива светии и обикновени хора, за да разберете света.

Божият Дух носи всичките блага на живота! (Три пъти.)

6.05 ч сутринта

(На поляната □ упражненията.)

*31-во неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 3.V.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев**

* След тази дата, до 19 август 1936 г., беседите не се изнасят редовно поради побоя, нанесен на Учителя от злосторници. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

СЛЕПОРОДЕНИЯТ ЧОВЕК

*6 септември 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето прошарено, звезди.
Месеца половина се празни.
Времето меко, влажно, магнетично, топло.)*

*“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”*

Ще ви прочета 9-а глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божий”

Става въпрос за един сляп човек, който се е родил сляп. И ако този, слепият човек не беше се родил, тази глава нямаше да я има. И разговорът, който се е водил, нямаше да съществува. И ако той не беше сляп, Христос нямаше да го пита. Христос минава покрай него и го пита: “Искаш ли да прогледаш?” Христос се спира покрай него и го пита: “Ти от рождение ли си сляп?”

Спорът произлиза от едно противоречие, не излиза от него, а от хората. Въпросът е: на кого е говорил Бог? На Моисей е говорил. Те не знаят, че е говорил. Тъй е писано; а същевременно и Христос е говорил и отворил очите на един сляп човек. Те намират, че онова, което Моисей направил, е право. А туй, което Той направи, не могат да си обяснят. Казват: “Дай слава на Бога! Ние знаем, че този човек не е от правото учение.”

Сега, може да се разгледа външно кой е прав и кой е крив. Противоречието, което се ражда в човешката душа, произтича от едно раздвоено състояние. Дали в миналото Бог е говорил право или сега като говори, говори право?

Бог всякога говори право! За Бога няма минало, всичкото е едно настояще. Дотогава, докато ти мислиш, че някои неща са по-добри, а някои – по-лоши, то е друг въпрос. Ти си в един различен свят. Няма по-добър и по-лош живот. Винаги съществува едно отношение между хората. Всичките противоречия в света, и лошите работи, произтичат от любовта.

Сега, за да се обясни този факт: ако всичките хора бяха слепи, накъде ще се стремят? Но понеже виждат, имат един стремеж. Те определят посоката на стремлението, което имат. Аз бих попитал когото и да е, всичките скърби, които имате вие, се раждат все от любов. Вие обичате баща си повече от другите. Защо? Защото на баща ви Бог е говорил, а на другите дали е говорил Бог или не, вие не знаете. Всеки човек, който е авторитет за вас, вие донякъде на него вярвате, че Бог е говорил на него.

Да обясня нещата. Онзи, който е умрял, и онзи, който е жив, вие не може да имате една и съща любов. Който е умрял, вие мислите как да го заровите сега и плачете заради него. Плачете за нещо, което го няма. А онзи, който е жив, онова, което вие обичате, е в него вътре.

Та казвам: Вие трябва да се справите с вашите състояния. Вие никога не сте се запитали защо обичате някого повече, а някого по-малко. Не че е лошо да обичаш някого повече. Като човек, ти не можеш да обичаш всичките хора. Тъй се говори, но да обичаш всичките хора, то е невъзможно. В дадения случай е невъзможно. Невъзможно е. Тъй, в съвременните разсъждения или съвременния човешки език, съвременната логика, съвременното положение, в което човек се намира, е невъзможно. Тъй, както е невъзможно за човека да вдигне Земята на ръцете си и да я носи. Казвате: трябва да обичате всичките хора. То е същото – да вдигнеш Земята на ръцете си. И като я вдигнеш, къде ще стъпиш? Обаче един малък камък можеш да вдигнеш. Сега, въпросът сега не да обичате всички, но когото обичате, да го обичате тъй, че и другите хора да се ползват от него, от неговата обич. Не е въпрос един извор къде е изврял, но стига водата на този извор да минава покрай нас, да може да се ползуваме и ние.

И после, другото положение: ние често се спираме, че някой обичал някого повече. То е факт, че обича повече. Спор няма за това. А някой път има една политика, тогава казва: “А, не го обичам.” А, обича го, но той крие тази работа. После, на всичките хора еднакво не можеш да дадеш. Ще дойде един просяк, ще му дадеш един лев, на друг дадеш 10 лева. На този, на когото повече даваш, обичаш го повече. Никога не можеш да дадеш на един човек повече, ако не го обичаш. И ако искаш да му дадеш по-малко, трябва да намалиш от любовта си.

Това са сега човешки разсъждения. Вие, които вървите по пътя, по Божествения път, трябва да знаете да разпределите нещата. И в туй разпределение ще се яви едно вътрешно противоречие вътре в душата ви. Вземете запример след Възкресението: само двама ученици Христови вървяха от Ерусалим до друг един град там и си приказваха за онова, което е станало. Не можеха да разрешат едно противоречие, че един велик пророк тъй са го хванали и са го разпънали. И е дошъл и казал, че е възкръснал. И те си казват: дали това е вярно, че е възкръснал, или не е вярно? През това време иде един човек с тях заедно и им казва: “Защо се разговаряте? Защо се гледате тъй тъжни?” Те му казват: “Само ти ли си човекът, който не знаеш какви събития са станали тука?” Той ги пита: “Какво стана?” И започват те да му разправят всичко това. И най-после и той, който нищо не знае, започва да им говори. Както слепия, комуто се отвориха очите. “Трябваше да знаете, че всичко туй, което е станало, тъй е писано в Закона.” И им разправяше. Така им разправяше и дойдоха до мястото, дето трябваше да спрат. Но те бяха разумни хора от фарисеите, казваха: “Този човек така хубаво ни говори, трябва да го поканим да остане у нас да пренощува, че на следния ден да продължи.”

Какво направиха фарисеите, когато този човек* им каза истината? Те най-после изпъдиха този човек, казаха: “Ти ли ще ни учиш нас?”

Та, сега, и вие по някой път може да възприемете някоя възглед. Някои от вас, които сте много напреднали духовно,

* слепороденият.

като фарисеите, ако този, слепият човек дойде, ще кажете: “Ти ли ще ни учиш?” И понеже Земята е едно училище, не си тургайте тази идея в ума си, че много знаете. Не. Не знаете. Да казваш, че много знаеш, то е все едно, все-таки, че нямаш повече да учиш. Или е все-таки да мислиш, че си вдигнал Земята на ръцете си. Докато дойдеш да вдигнеш Земята на ръцете си, ти може би ще я вдигнеш; има същества, които вдигат такива земи като нашата, но те са завършили своята еволюция, те знаят как да я вдигнат. Един съвременен учен човек може да вдигне с [...] на 100, 200, 500, 1000, 100□000 тона, но не с ръце.

Та казвам сега: Въпросът е за слепия човек. Представете си, казва някой за някой стар човек, че обикнал такава грозотия. Че, обичта не произтича [...] В обичта работи един закон с душите. Ти не можеш да обичаш тялото. Тялото се обича отвън. Онова, което човек може да обича, това е човешката душа. Като мина Исус покрай този човек, Той обикна душата вътре и каза: “Искаш ли да прогледаш?” И той му каза, че иска.

И питам сега: В живота Господ всякога минава. Ти донякъде си спял и си нещастен, седиш и казваш: “Защо ми се даде този живот тъй неносен?” Да мине Господ покрай тебе и да те попита: “Искаш ли да прогледаш?” И той му казал: “Искам!” Туй струва повече от всичкото богатство, което можеш да имаш тук! Туй е земното богатство.

И след като прогледаш, тогава ще се зародят други противоречия. Ти поддържаш известна идея. Ще те питат: “Как прогледа ти? Защо си тръгнал в този път?” И ние сега вървим по този път. И най-после ще научиш истината. И след като го изпъдиха в света... И докато хората не те изпъдят, Той, Господ, няма да те срещне. И казва му Христос тогава (*Учителят чете 35□38 ст.*): “Чу Исус, че са го изпъдили вън и като го намери, рече му: “Ти вярваш ли в Сина Божия?” Отговори той и рече: “Кой е Той, Господи, да вярвам в Него?” Рече му Исус: “И видял си Го, и Който приказва с тебе, Той е.” А той рече: “Вярвам, Господи!”

Сега, противоречията, които се раждат в света, вътрешно трябва да разглеждате нещата. Не се спирайте вие, не разглеждайте света вие, защото има противоречия отвънка. И ако

не може да разрешите един въпрос, нямате познание, невежа сте, вие сте в положението на един спял човек. Защо светът е създаден такъв – така като мислим, това е един въпрос, който хората не са разрешили и още след хиляди години сами не могат да го разрешат. Онези същества, онези души, тъй, както гледат, няма да го разрешат. А онези, като дойдат, на които ще се отворят очите... Като дойдеш до положението да повярваш в Господа, веднага в твоя ум ще се роди едно ново познание – ти ще знаеш, че светът е създаден. Той, светът, няма да остане тъй, както сега. И Писанието вече загатва, казва: “Ето, създавам нови небеса и всичкото старо ще замине.” И вашият стар живот, работи, от които сега се оплаквате, и във вас Господ ще създаде един нов свят. Ще създаде, тъй.

Сега вие всички още не сте се освободили от старото. И ще мине още дълго време, докато се освободите от старото; и ще го носите в себе си, в света. “Ама – казва, – то по-скоро не може ли да се освободя аз?” Ще се освободиш точно на времето. Всяко нещо си има своето време. Като дойде онова Божествено време, ти ще се освободиш от старото. И сега, най-първо ще се освободите от противоречието, което съществува в душата ви. Ако идете някой път между месоядните животни, в някоя менажерия, ще видите, че когато хранят едни, другите, като намирисват месото, почват така силно да реват! И защо така едно животно да не седи спокойно? Не. Има и някои хора, които в кожата си не могат да се съберат, когато видят, че някой човек го почитат и уважават, те в кожата си не могат да се съберат. И те реват. И в религиозните общества има място, дето се спъват.

Аз мога да ви кажа как ще ви обичат хората. Ако не ви обичат, много лесно. Едно правило има: Обикни Бога и всички хора ще те обикнат. На туй може да се направи един психологически факт. Един човек, който минава между другите, и хората не го уважават, не го почитат, ако един добър човек насочи ума си към него, веднага хората ще изменят своето мнение. Вие казвате: един човек не вървял по правия път. Може да го накарате да върви по правия път.

Та казвам: Сега трябва да изучавате ония възможности, които ви са дадени. И е хубаво да има нещо, което не може

да направите. Но има хиляди неща, които може да направите. Онова, което може да направите, направете го. Какво може да те спъва да обичаш ближния? Ще кажеш: “Аз не го виждам.” И представете си един сляп човек, който не вижда никого. Ти някого си хванал за ръката и в него се заражда любов, по-интензивна, отколкото онзи, който вижда. Той като хванал някого за ръката, по неговата ръка той може да го обича. Ти можеш да не виждаш Бога, като един сляп човек, можеш само да се докоснеш до Него!

Та казвам: Тази идея трябва да излезне. Ще цитират някой стих като контраст. Иоан казва там на едно място: Ако ти братя си, когото виждаш, не обичаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш? Сравнението е много право. Ако ти малките работи не вдигнеш, как ще вдигнеш големите? Казвам: Трябва да се стремите да опитате. Да се зароди във вас тази Любов, Божествената Любов. Защото Божествената Любов в света от само себе си няма да се роди. Все ще има някой повод. От нищо нещо не става.

Казваш: Бог е създал света от нищо. Да, Бог го е създал от нищо, но нашата любов не може да се роди от нищо. Нашата любов, всякога любовта в хората ще се роди от нещо. Любовта ти може да се роди от твоите страдания, от едно голямо нещастие, някоя голяма несгода. Понеже в тия нещастия ще дойде някой човек да те утеши. И там ще се зароди любовта. Ако туй нещастие не беше дошло, ти не може да намериш любовта. Нещастие то някой път ще ти доведе тия, които ще те обичат, и ти ще ги обичаш. Така трябва да се разсъждава. Ама че онази майка, как мислите, която обича детето си, то не е ли ☐ донесло голямо нещастие? Девем месеца го е носила тя, и казва: “Дано по-скоро излезне навън, и да се освободя.” И онези, които не са били бременни, мислят, че е много лесна работа. Не е лесна, тя е от много мъчните работи.

Та казвам: Все-таки трябва да станеш бременен, за да разбереш. Туй трябва да го знаете. Вие искате като някоя млада мома да разбирате всичко. Е, не. Нещата се разбират, като станеш бременен с някоя идея – добра или лоша, не е важно. Онова, което ще научиш [е важно]. Бременен човек трябва да станете. Онова състояние, което хората имат като младите момичета, то е най-хубавото – идейно, но от моминство;

това е моминство. За да мине една мома в девичество, тя трябва да се ожени. И като се ожени и не се поквари, тя е девица. Трябва да мине моминство. Вие ще напуснете моминството, ти ще напуснеш твоята младост. Тия са законите, които трябва да се разглеждат. Ти ще напуснеш своята младост, своето моминство, и къде ще идеш? Ще влезнеш в закона на девството вътре. Е, как ще познаеш, че си девица? Ако не се измениш. Да. Ако след като остареееш, и не се вкиснеш, ти си вече девица. Това е вече в мисълта ти вътре, в твоите чувства, в твоята мисъл и в твоите постъпки. Тогава вие минавате, за да станете девица. Досега някои от вас са били моми и са напуснали моминството; някои са още моми, но и те трябва да станат девици. Значи по онзи закон на онази чистота, в която животът се разбира. Та, от едно състояние на слепота, туй е от едно състояние на слепота, ще минете в онова духовно познание, във връзка с Бога.

И казвам: Ако работите ви в този свят не вървят, има противоречие. Обикнете Бога! Ама не онзи Бог, Когото хората не знаят, а онзи Бог, Който е създал нещата. И ако вие седите и питате: “Къде да Го намерим?” – никъде и всякъде. Вие не очаквайте да срещнете и видите Бога. Ти малко ще прозреш! Ако си в една малка стая и имаш едно малко прозорче, един малък лъч ще видиш ти от Слънцето. Ако прозорецът е по-голям, повече ще видиш. И ако излезеш навънка! Тъй. И един ден, ако вие идете на Слънцето, ще имате съвсем друго разбиране. Слънцето няма да бъде за вас такова, каквото тук, на Земята.

Сега, това са потребни разсъждения за вашите умове. Да не се обезсърчавате; защото сега туй, което ви обезсърчава, вие ще си кажете тъй: че “хората не ме почитат, не ме обичат”. Може. Всичко туй е право. Но откъде вие трябва да разрешите въпроса? Хубаво е да идеш някъде и да има огън наложен, да има приготвено ядене, всичко това. Но казвам: Ако няма наложен огън, а ти си сам, какво трябва да правиш? Сам ще се заемеш да си накладеш огъня. Имаш кутия с кибрит. Трудно е. Не е лесна работа.

Та ви казвам сега: Аз говоря да обичаш. Но то е работа, с която ти сам ще си помогнеш. Няма да ти помогне друг. Защото никой не може да ти помогне. И онази поговорка, която казва: Помогни си сам, за да ти помогне Господ. И

всякога, когато останеш сам – защо? Да познаеш, че има един Господ. И Господ ти казва: “Ти започни и Аз ще ти помогна.” Ти като започнеш да кладеш огъня, ще дойде Господ, и Той ще ти помогне. И в света Христа не Го повикаха, така, както сега, като се разболее някой болен, че викат да дойде лекар. Сам си дойде.

Сега, две неща. Вие разрешавате противоречието: не се почитат хората. И онзи, който разрешава противоречието правилно, той е благороден човек. Не е въпрос, каквото и да стане у тебе, разрешавайте правилно въпроса. И ако разрешавате правилно въпроса, тогава животът на Земята се отваря за вас. Пък този човек, ако нямаше противоречие... Той дотогава беше сляп, само му даваха по малко. А после, и той стана виден човек. Почнаха да го викат учените хора. Казваха: “Я ни кажи, как прогледна?” Че него вече на чин го дигнаха. Това стана с противоречието, което той мина.

И ви казвам: Радвайте се за противоречията, които ще дойдат във вашия живот! Защото те ще ви подигнат. И ако противоречията не дойдат, вие ще си останете такива, каквито сте – слепи ще останете. А сега всички се питат върху едно хубаво състояние, което имаш. То няма да остане тъй. Ще се роди една кисела мисъл. Но ще мине първото състояние. И казвам: Как ще разрешите въпроса?

Сега, аз говоря на онези от вас... Мнозина, ако идете сега в Америка и някъде в Европа, всички говорят как трябва да станат богати. Как трябва да спечелят пари. Не е лошо това. Но богатството си има своите големи несгоди. Не че без пари може. Но ако ти си привържеш душата към богатството, ти си изгубен човек. Трябва да знаете, че богатството трябва да бъде един автомобил, трябва да бъде един кон – да се качиш отгоре му. Като дойдеш на местоназначението, ще слезнеш от него; коня ще пратиш в дама, автомобила – в гаража, а ти ще тръгнеш по своята работа.

По някой път лесно се разрешават въпросите. Не е много мъчна работа. Христос отиваше в Ерусалим, искаше да язди. Казва на учениците Си, двама души: “Идете на едн-кое си място, там има едно магаре, вземете го, че го доведете; и ако някой прави спор: “Защо ми вземаш магарето?” – ще кажете: “На Учителя трябва.”

Да ви приведа един пример. Преди години, преди много години, спирам се в Пазарджик, южния Пазарджик, защото има и друг Пазарджик. Имах със себе си един приятел. Той се обеща, че като иде в града, ще хване един хубав файтон и ще го изпрати. “Гледай – рекох – да не закъснееш. Всички неща да станат на време.” Чаках, чаках, той не дойде. А той забравил за файтон и за всичко забравил. А пък ние сме далече. И му казвам: “Ще пътуваме сега.” Казва: “Сега какво ще правим?” Рекох: “Има едно разрешение.” Гледам, отвърнка една обикновена кола, свързана с кон, а човекът го няма там. Рекох: “Отвържете тази кола с коня, а човекът – колкото иска, ще му платим.”

Ти не се плаши, ако около тебе има един кон – вземете го, качи се отгоре, пък плати заради него и ще се свърши работата. Вие сега пазите едно човешко благоприличие. Че работите не се наредили. Оправи си сам работите. Аз бях заръчал файтон да дойде, а дойде една обикновена кола, дето пренасят багаж. Така стана.

Най-после, отдалече гледам този човек, на когото е конят и колата, той тича отподире! Казвам: “Ще извините, но каквото струва, ще платим. Има кон, той седи без работа. А аз зная, ти искаш някоя и друга пара. Трябва да се качи човекът.” Защо? Използвайте в живота условията. Не се вкисвайте. Аз не се вкиснах, понеже файтонът му не дойде. Сега ще каже някой: какво? От неблагоприятните работи в живота изкарайте онова, хубавото.

Та казвам сега: Туй е положението, което ще минете. Христос минава покрай този, слепия човек, обиква душата му и се спира при него Любовта. Казва: “Искаш ли да прогледаш?” – “Искам, Господи, искам!”

Та казвам: Когато във вас Божественото ви запита: “Искате ли вие да прогледате?”, кажете: “Искам, Господи!” Тъй е. Та, този, свещеният стремеж трябва да го има във вас навсякъде. Вие напуснете, не се опъвайте; в духовния свят ревността, която е в хората, не е лоша. Хубаво е човек да бъде ревнив. Но трябва да знаете: ревността туря най-големите спънки; и пак няма нищо. Вие ще се спънете, но разбирате, че ревността е една спънка. Не е спънка тя. Ревността си има своята добра страна. От физическо гледище ревността

се вижда като една спънка за любовта. А всъщност ревността е, за да усили. Като се яви ревността, вие веднага, този, който обича, той е прогледал. Защото, за да бъдеш ревнив, ти вече, твоят ум е почнал да работи. Ако умът ти не се събуди да работи, никаква ревност няма. Та, ревността е един признак за събуждане на твоя ум. И ти трябва да се радваш, че си почнал да мислиш.

Сега, донякъде паралел има между онзи, който е спял, и който е прогледал. Те са две състояния. Онзи, който е спял, в него работят чувствата. А онзи, който гледа, в него работи умът. Онзи, който седи, е доволен само вътре в себе си. Той е като слепия, в него работи само сърцето. А онзи, който е станал ревнив, че търси изходния път, в него работи умът. Дайте място, право на своя ум и въпросът ще се разреши. И Той ще ви срещне, Господ, и ще ви попита: “Ти вярваш ли в Сина Божия?” – “Да!”

Сега вие може да кажете, че “всички тия неща ние ги знаем”. Знание е това, което разрешава въпросите. Има два вида знание: едно теоретическо и едно, с което ти ще се по-дигнеш. Вие считате ревността навсякъде, сегашните неща произтичат от ревност. Навсякъде е ревността. После, като станеш ревнив, ако не разбираш защо е дошла ревността... Ти онзи, когото считааш, че ти е неприятел, че го обичаш повече, ще почнеш против него да говориш. Много работи ще кажеш, които не са верни. И защо да не кажеш: “Заслужава той тази обич”?

Ще кажеш: и други слепи има. То е друг въпрос. За себе си другояче ще кажеш и говориш. “И видя едного човека, спял от рождението си. И пита го: “Искаш ли да прогледаш?” – “Искам!” Първото положение. Второто положение: “Викат го фарисеите, казват: “Ти ли си онзи, слепият човек?” – “Е, аз съм.” – “Е, как стана, че ти се отвориха очите?” – “Тъй.” – “Е, какво мислиш заради Него?”

Та, понеже вашите работи, на мнозина работите не са оправени. Защото вие сега всички се разправяте: кого обичаш повече и кого – по-малко; кой има повече пари и кой има по-малко пари; кой е по-слаб и кой – по-силен. То е все същото нещо. Същият закон. Кой е по-слабият и кой – по-силният, все същите неща. Е, защо да е така? Защото не може да бъде другояче. Искаш да минеш през една малка

дупчица – малък ще станеш. Искаш да минеш през една голяма врата – голям ще станеш. И започват, в природата е така. Нещата от малките неща започват. Едно дете, което влиза в утробата на майка си, много малко влиза то вътре; а после, понеже ще излезне през голяма врата, туй дете почне да расте.

Сега, разсъжденията, езикът и тия образи, които ви давам, вие ще им дадете друго тълкувание. Малък трябва да влезеш, но трябва да се събуди твоят ум, трябва да се събуди твоето сърце и трябва да се събуди твоята душа, за да можеш да растеш. От малкото Бог ще извади голямото. И казва Христос правото! Той право разрешава. Защото сегашната окултна наука разрешава въпроса, че кармата, миналото, затова се роди сляп. Питат го сега: той ли съгреси или майка му и баща му, та се е родил сляп? Казва Христос: Нито той, нито баща му и майка му, но да се явят Божиите дела! И мнозина, като тълкуват, казват: той ли съгреси или баща му и майка му? Те не разбират закона. Много хора, които са страхливи, има един закон, като ще минат през някои опасни места, затварят си очите, слепи стават, че като минат, да им се отворят очите. Е, какво означава това? Ако се е родил сляп, той е минал през едно опасно място. Та сега, понеже сте минали туй място, приближава да излезнете – ще прогледа!

Но сега, да се намери вътрешната връзка на Любовта, се заражда във вашия живот една неестествена ревност. Ама да бъде човек ревнив за доброто. Не е лошо да бъде човек ревнив. Не е лошо. Не е лошо да те посети ревността. Защото веднъж дойдоха двама души, дойде майката на двама ученици, че казва на Христа: единият да седне отдясно, а другият отляво. И другите ученици станаха ревниви: “Как тъй? – възбудиха се те. – Та те ли са най-достойните?” Той ги повика и каза: Порядъкът на Земята не е порядък на Небето. Ако не станете като малките деца, не можете да влезнете в Царството Небесно. Вие носите вашите стари идеи сега; майката мисли да станат видни хора нейните синове.

Та, сега, и вие носите вашите стари идеи. И от тях не можете да се освободите. Та именно, дайте ход на онази истинска любов, че каквото и да дойде в живота... Не мислете, че като влезете в този път, ще се измените. Вие пак ще си бъдете такива. Човек и в Новото Учение като влезе, той ще

си остане такъв, какъвто се е родил. Нервният човек ще бъде нервен; разложеният ще бъде разложен. Но той ще знае как да живее. Нервният ще живее тъй, както нервен. И разложеният, тлъстият, и той ще живее така.

Та казвам сега: Ще се научите да живеете. Ако сте нервен, казвам: радвам се, че срещам един нервен човек. Похубаво също от това няма. – “Нервен съм” – казва. Че, ти си от една по-висока еволюция. Казвате, много нервни сте станали. Радвайте се, че сте станали нервни. Защото само един нервен човек, който има нерви, в него Любовта може да се прояви. Та само един човек, който има нерви, в него болестта може да се прояви – “Ще ми се пукне – казва – главата.” Няма да се пукне, тя се разширява, твоята глава расте правилно. – “Ама, сърцето ми ще се пукне.” – Няма да се пукне. Всичко е на мястото си! Разберете Божиите пътища и благодарете за онова, което Бог прави за вас. Сега в света всички бъдете такива работници, служете на Бога. И казва Христос: “Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми.” Който служи на Бога. И сега, да има във вас желанието да служите на Бога. Служете на Бога; а след като служите на Бога, вие ще служите и на вашите близни.

“Отче наш”

6.05 ч сутринта

(Слънцето грее!

Гимнастически, евристически упражнения.)

*32-ро неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 6.IX.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев**

* 1. На 23 август 1936 г., неделя, 5 ч сутринта, София – Изгрев, беседата е “Проникване” и е отпечатана като съборна беседа в томчето “Да им дам живот”. 2. На 30 август 1936 г., в неделя, 5 ч сутринта, Учителят държи беседата “Пътища на Любовта”, която е издадена като съборна беседа в томчето “Да им дам живот”. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

ВЪТРЕШНИЯТ ГОВОР И ВЪТРЕШНОТО СЛУШАНЕ

ВЪТРЕШНАТА МИСТИЧНА ВРЪЗКА

*13 септември 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно.
Времето ведро, меко.)*

*“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Молитвата на Царството”
“В начало бе Словото”*

Ще ви прочета 12-а глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божий”

Много пъти хората се запитват: Какво от това, ако човек сполучи? Какво ще се ползува, ако сполучи нещо? Някой казва: Какво иде след любовта? След любовта иде страданието. Който иска повече от любовта, повечето е страданието. Някой казва: “Като живея, какво от това?” Е, какво иде след живота? Смъртта. Който не иска живота, ще го иде смъртта. Казва: “Като се обърне човек към Бога, какво от това?” Трябва да разбирате в какво седи обръщането. Или ако стане праведен човек? То е неразбиране на живота. Пита: “Като стана праведен, какво ще придобия?” Защото човек не е придобил това, което трябва да придобие. Даже и във всяко едно отношение човек се занимава все с изграчки още. Това е забавачница. Вие ще кажете тъй на себе си: “Че, какво ще добием?” И вие не сте добили това, което трябва. Добийте

го, че тогава ще видите. Какво нещо е едно придобиване? И по някой път искате всичките ваши желания да бъдат задоволени. Ама вие не знаете какво нещо е да бъде задоволено желанието на човека. Много пъти хората искат неща, които им са абсолютно непотребни. Не само непотребни, ама те мислят, че ако им се задоволят желанията, те ще бъдат щастливи, ще имат най-голямото щастие.

Можем да кажем, че сегашните нещастия на света не са нищо друго освен молитвите на хората “това да имам, онова да имам”. И сега Господ им дава онова, което те искат. И тогава на другата страна хората казват... сега в хората има едно желание, че без да живеят тъй, както трябва, пак Господ с тях да постъпва, понеже било много добре за Него да постъпва тъй, както те искат.

Сега вие имате понятие, че вървите по правия път. Но какъв говор имате? Имате и онази опитност, че много пъти замените говора на Бога с говора на хората. Смесвате работите. Но има лъжливи пари, които имат същата стойност, но са лъжливи. Като дадеш тия звонкови пари на един банкерин, той веднага ще направи едно различие. Сега не гледайте само да се говори. Какво може да се постигне в говора? Има един прав закон: какво постига човек в едно ядене? Или, какво постига в една вдишка или издишка? Вас ви се струва, че те са много маловажни работи. Но от всичките тия малки работи има една вътрешна връзка; ако не я изпълниш, лошо идва до тебе.

Някой път искате да се лекувате. Един начин ще ви дам за вашето недоволство. Някой път и праведният човек, и в него влезне едно недоволство. Казва: “Защо трябва да живея? Мен ми дотегна да живея.” Да се спре човек най-малко една, две, три минути, без да диша, да задържи дишането си, въздуха, само за три минути. Да се задържи, и той ще смени своето състояние; той ще има една опитност в себе си. Туй, което не е вярно. Той казва: “Не искам да живея вече.” Че ти не искаш да живееш, подразбира се: искаш да смениш живота си. Искаш да не страдаш. Можеш да не страдаш. Искаш да не бъдеш сиромах. Може да се смени туй състояние. Ти само знаеш как. Обаче погрешката е там, че човек

иска нещата да станат лесно и друг да ги направи заради* него. Ти ако си градинар, можеш да имаш хубав пипер, ако имаш вода и поне веднъж да го поливаш. Но ако посееш този пипер и не го поливаш, ти нищо няма да имаш.

Та казвам: В един смисъл, човешките мисли трябва да се обработват; ти не можеш, в този живот или където и да е, никога не можеш да постигнеш онова, което желаеш, ако нямаш съответстващи мисли. Запример вземете, вие искате хората [да не] остаряват. Защо остаряват? Те трябва да изучат защо остаряват. Хората се разболяват. И праведният може да боледува. И праведният се разболява. Тук, на Земята, по някой път праведните и на Земята пагат, и горе, на Небето, пагат. И там има падане. Защото ангелите, които бяха чисти и свети, паднаха част от тях. Писанието казва: паднаха. И ги турили в бездната, та ги вързали и пазят ги, да ги съди Господ.

Та казвам: Може във вас да дойде едно разколебание. Има някои хора са много усърдни в началото. Че са усърдни, като онзи млад момък, който се оженил за една много красива мома. Че първата година на техния живот, той дал на своята възлюблена 3000 целувки; на втората година □ дал 2000 целувки; на третата година □ дал 1000 целувки. И почнал да ги намалява, докато дошъл до една целувка на годината. Е, питам сега, вие ще кажете: “Не говорете за целувките.” Е, за какво да говоря? – “И не говорете за ядене.” – За какво да говоря? – “Говорете за наука.” – Е, в какво седи науката? Говорете за онова, кое е онова, което е накарало момъка да даде 3000 целувки през първата година? Казва: “Много я обичам.” Добре. Значи, с целувките обичта изчезнала. И постепенно се смалявала, смалявала, докато дошло вече само до една целувка.

Туй е само да се даде едно изяснение. И защо хората трябва да се целуват? Без целувка не може ли? Може. За кои? За умрелите може без целувка. А за живите целувки трябва да има. Без целувки не може ли? Може. Умрелите без целувки, а живите в [...] И тогава, целувките определят степента на живота. Умрелият като се съживи едва, почва,

* заради – *диал.* Вместо.

той ще даде една целувка. И като оживява, почва повече целувки. И многото целуване показва, че този човек е жив. Тъй е сега. Ако вие така не разбирате, като се прилепят две уста, целувка ли е това? Не. Това не е целувка. Че ако някой си прилепи своите уста до крака, това целувка ли е? Аз не съм говорил за целувката. И даже вие не знаете какво нещо е целувката. Е, какво разбирате за това? Вие, макар да сте целували много пъти, но не знаете какво нещо е целувката. Знаете, че е нещо хубаво и някой път от целувката ставате доволен. Но рядко се случва и двамата да са доволни. Единият е доволен, другият е недоволен. Сега, не е работа. Недоволен е, има си пак причина.

Та казвам: Трябва сега този живот, именно новият живот, който трябва да възприемете; вие имате сега стария живот. Старият живот и новият живот се размесили; вашите стари разбирания и новите разбирания, всичко туй, като един химик, вие трябва да отлъчите старото от новото. Не че старото е лошо; но то, старото, вече седи само да подкрепя нещата. В старото няма онова, което ние търсим. Няма го в старото. Онзи, сегашният плод, който се е сушил на слънцето, няма тази сочност, която имат новите плодове, които сега растат.

Та, не мислете, като остареете. Та вие остарявате, без да искате. И как може да се избавите от вашата старост? Сърцето е младо. Тъй като седите и се оглеждате, вие като се оглеждате, мислите, че сте млади, но като се огледвате в огледалото, станало е една промяна във вас. Не само промяна, но в много неща има промяна. Вие като станете стар, любовта изчезва от вас. И всичките стари хора са все такива кисели. Ама кисели, знаем как. Като оцет. И религиозни хора, като остаряят, и те стават кисели. Не че вашето естество се е изменило, но влизате вече в един свят, който трябва да разбирате, да не се заблудите.

Та ви казвам: Пазете вашето състояние, което всички имате. Всички трябва да пазите онзи вътрешен мир. С каквито хора дружиш, такъв ставаш. Сега, законът е един. “Ама – казва – къде е Господ?” Сега да оставим този въпрос. Има две разбирания къде е. Ти в ума си, щом отправиш своята мисъл и започнеш да мислиш за Него, ако изолираш всички

други мисли, веднага в тебе ще стане една промяна и ти ще Го намериш къде е. И у тебе ще дойде нещо отнякъде. Веднага ще дойде в тебе едно състояние, което ще измени твоето разположение. Да кажем, може да си нервен, неразположен, отчаян. Постепенно туй ще се смени у тебе.

Сега, на туй може да направите и друг един опит. Да видите, че този закон е верен. Почни да мислиш за някой лош човек – веднага ще се смени твоето състояние. Ти ще придобиеш неговото настроение. Това е необходимо за вас, да знаете закона. Дръжте връзка с всички хора. Разбирайте в дадения случай какъв е този човек. Почни да мислиш за някой учен човек – веднага ще придобиеш едно настроение за учение. Почни да мислиш за някой музикантин – веднага ще придобиеш туй музикално настроение. Да. С каквито хора джужиш...

После, по някой път има, ако искате вие да се утешите... Казвате например: “Утеши ме.” Лесно, утехата лесно може да дойде. Едно време беше мъчно, сега е лесно. Какво? Ако е лятно време, иди, тури си гърба на едно дърво. И погледайте дървото 10–15 минути и веднага ти ще възприемеш състоянието и разположението на дървото. И ще се смени твоето състояние. Вие ще видите, че туй дърво седи тихо и спокойно.

Някъде не си добил нещо. Молил си се много и на молитвата ти не се отговори. Да се успокоиш, иди и седи на един камък и ще видиш, че този камък, без да е придобил нещо, седи там. Какво ще кажеш? Но философия има. Ако си придобил, то е едно състояние. Ти като камъка ще придобиеш онова, което се пада на камъка. Като едно растение ще придобиеш онова, което се пада на растението. Ти като животно ще придобиеш онова, което се пада на животното; и като човек ще придобиеш, което се пада на човека.

Хората са на степени. Всеки приема туй, за което е готов. На другата страна вие трябва да знаете какво може да направите. Вземете един прост пример, искате да учите музика. Сега, някои имат разположение да пеят и не пеят. Някои нямат разположение. “Аз – казва – не искам да пея.” Не иска да пее. Понеже малко е даровит. Малко вода има той. Вода им трябва на тях. Но същевременно, вземете онзи човек, който има един добре охранен кон – като се качи на

каруцата, и върви. А някой си има едно халаше, едва крета. И той тръгва. Удряй ти с камшика колкото искаш – не върви. Не ти е охранен този кон. Ти ще охраниш коня си и тогава този кон ще тръгне като другия. Охрани коня си и каруцата ти ще тръгне, ще върви. Има нужда някой път да питате: “Ти как охрани своя кон?” Аз не питам как, отде знае тази гарба. Не. Казвам: Ето как охраних този кон и като ти кажа, почни и ти по същия начин да го храниш тогава.

Сега, туй отхранване в музиката – ти трябва да изучаваш. Защо? Най-първо ти ще изучаваш музиката само за себе си. Туй може да бъде. И после ще изучаваш музиката, ще я учиш за своите ближни; а пък ако искате вие онази величествена музика, да пеете тъй както трябва, и него мога да ви кажа как ще стане. Тогава ще пееш най-първо за Бога. И ти трябва да имаш вече едно добро схващане. И тогава можеш да станеш такъв певец, както го няма никакъв на Земята! И ако някой казва, че познава хората... Ако пее някой, аз го познавам доколко познава хората и къде е той. Зная за себе си ли пее. Защото има хора, на които пението е вързано. Те живеят само за животните. Той мисли само за животните, главата му е само с овце, говеда, коне, кокошки, къщи. И той минава за човек. Човек на говедата. Това е степен на развитието.

И ако ти искаш да минеш от едно състояние, тъй, да се почувствува човек, казваш: “Аз съм човек.” Виж какво пребъдва в твоя ум, какви мисли са твоите нови мисли. Не че трябва да напуснеш старото, да се освободиш от старото. Не можеш да се освободиш. Да се освободим от старото, да се освободим от Земята, от този светски живот, вие трябва да напуснете Земята, трябва да престанете да живеете. Не може да скъсате връзките си с окръжаващата среда. А когато искате да заминете за другия свят, не може там. Но щом искате да живеете на Земята, непременно трябва да имате връзка. И щом имате тая връзка, трябва да знаете как да използвате тия връзки.

Та, когато дойдат сега тия противоречия, които трябва да изучавате... Защото вие трябва да изучавате и противоречието, и съвременната наука във всичките [нейни] форми и клонове. Който разбира, дава например как да постъпвате в дадения случай. А да знаеш как да постъпваш, трябва у тебе

ухото ти да е развито, и окото ти. Ако ти недовиждаш, няма да можеш да ходиш право. Ако не знаеш как да слушаш, пак ще се роди едно друго противоречие от слушането. Има едно вътрешно слушане. Вземете, например, които знаят какво има да ги сполети. Аз наричам учен човек [този], който знае какво ще го сполети. И върви по същия път пригответен. Не го е страх него. Тоест [...], но ако иска да избегне, може.

Сега може да кажете: “Как стават моя работи?” Мнозина казват: “Искаме да видим нещата.” Но не е външното виждане на нещата. Ти виждаш един човек, но то е сянката от вънка, която съществува в самата реалност. Когато дойдеш в съприкосновение с реалността, с душата на един човек, вътре едно състояние има, там ти ще усетиш едно топло чувство, което с години то не се изменя. Една такава мекота, в която няма никаква гърапина. Дотогава, докато ти се безпокоиш в живота си, тревожиш се за [това-]онова, ти не си в реалността на живота. Тебе те обгръща сянката на живота. Няма [го] онова сочното, което да ти даде спокойствие. Или домогава, докато ти се съмняваш в баща си, в майка си, в братя, сестра си, в когото и да е, щом се съмняваш, ти не си в реалността на живота. Защото онзи закон е, че каквото е твоето отношение към другите, такава ще бъде и тяхното отношение към тебе.

Сегашните музиканти, учените музиканти, изучават обертоновете. Има обертонове. Може да четете едно музикално творение, парче. Тоест, когато един тон е правилен, той има отглас в тази насока нагоре. Е, хубаво. А пък когато тонът не е верен, никакви обертонове няма. Ако в живота си, когато право мислиш, има този отглас, този музикален отглас, тонът ти е прав. И тогава, в какво седи правотата? Както когато онзи, който пее, има обертонове, произвеждат се такива, така и всеки един от вас, който е тръгнал в пътя на Истината. Щом взема вече да говоря за проявата, щом всеки ден вземам правилно тона, веднага вече има едно обнадеждане. Човек вижда надалече едно хубаво, светло бъдеще. А онзи пък, който не пее както трябва, той мрачково, тъмно вижда. Не вижда. И не знае как. Той сега иска и се тревожи. В туй състояние той се тревожи има ли Господ или няма.

Разберете сега. “Забравили са ме” – казва. Че, ако хората не искат да слушат един певец, де е погрешката? В слушателя или в него? В него е. Той не знае да пее. И слушателите не искат да го слушат. А ако пее хубаво, хей! – ще го слушат и отпатък ще минат. И сега, в пението трябва да има [...], при сегашните условия, човек трябва да излезне из пението. Пението е като една крава, дойна крава. Ако дава хубаво мляко, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 кила, тази крава струва. А ако идеш и нищо не дава кравата?

Та казвам: Ако вие от вашия живот, като [от] една крава, не можете да изкарате малко мляко, питам: какъв ще бъде животът ви? И какво ще бъде вашето вярване? Имате нужда вие да вярвате. Но мислете, че животът не седи само от един. Хиляди хора, всичките хора, с които вие се срещате, вие нямате еднакви отношения. Срещате някои хора, вашето съзнание е будно. Един човек ви интересува повече – значи, потясна е връзката; с друг, даже като минете, вие не сте го видели.

Та, един ден, когато човек дойде до онази висока степен на живота, той ще познава живота и хората; ще има с повече хора връзка. Колкото с повече хора имаш връзка, е по-добре. Колкото с по-малко хора имаш връзка, толкова по-зле. Аз наричам връзка отношението, което имат хората. Срещнеш някой човек – виж нещо от него. И той да види друго в тебе. И той да може, и ти да можеш. Защото всичките хора на Земята, това са проводници на великите Божии блага: гарбите, които Бог е дал на хората и всички условия да се развиват.

Та, ще пазите сега връзките! Вие ако искате да живеете, вие можете да живеете както искате. Но не може човек да живее както иска. Правилният живот върви само по един път. В широкия смисъл, път, в който има много разклонения, то е път на правилна обич. Често вие мислите: “Ама, той не заслужава.” Дайте на някой, който не се е учил по музика, най-хубавия инструмент – той само ще дрънка нещо на него. Но онзи, който се е учил как да свири, той от този инструмент ще изкара най-хубави звуци. Турете един светия между най-лоши хора – той ще изкара хубавото от тях. Тогава, защо като онзи свят, който разпънаха Христа... Казва: това

са 500 милиона сега. Нали са 500 милиона от тия хора, коравосърдечните, които се обърнаха? Как ги обърна? Не ги е обърнал още. Но разтопяват се, варят се и ще се сварят най-после. Още след 2000 години, ще има хиляда милиона.

Тогава, колко души имаше във времето на Христа? Сега, това ви казвам на вас, за да не се обезсърчите. Но най-първо, като окачиха Христа на кръста, нямаше никой. Всички се разбягаха. Нямаше нито един. Даже те [не] бяха, които Го обичаха. И те побягнаха. След три или десетина дена имаше госта, 120 души, и после имаше 3000 души. Откъде дойдоха те? И постепенно почнаха да се увеличават.

И във вашия живот ще се случи някой път, ще минете през една такава опитност на Христа, мистическа, че ще усетите такава празнота, като че всички са ви изоставили, никой за вас не мисли. И тогава ще дойдат онези, които ви обичат, ще ви снемат от кръста. Ще дойде Никодим, ще вземе вашето тяло, ще ви тури в гроба. Тогава ще дойде Божественият ангел, ще ви освободи от тия връзки. И после ще ви потърсят вашите ученици – вашите хубави мисли. И постепенно ще се измени животът ви.

Сега, този е пътят! Няма друг път! Не мислете, че туй изведнъж ще стане. Най-първо ще ви посрещнат с финикови вейки. Че, не е ли същият закон? Онази, младата мома, нейният възлюблен като я срещнал, тя е радостна и весела. Но се случва, че нейният възлюблен я напуснал, връща ѝ писмата. “Намерих си друга” – казва. Че, то е разпъване. Какво е състоянието на тази, младата мома?

Аз само за обяснение казвам това. Не говоря за вас. Говоря на другите. А сега работата е, аз като давам един пример, вие мислите, че този пример е за вас. Не. То е само да можеш да влезеш във връзка. Вие не сте намерили още вашия възлюблен. Той не е дошъл. Дошли са възлюблени при вас, за които аз ви казвам, след десетина дена ще ви напуснат. Той ще ви напусне и ще ви стане тежко. Тогава, всеки ден, когато вие много скърбите, ще знаете, че не е дошъл, закъснял е той. А когато съвършено се обезсърчите – той си е намерил друга вече. Той казва: “Намерих си друга вече.”

Аз не ви обяснявам, за да ви стане лесно. По някой път имате една такава гървена философия, гървена логика. Из-

веднъж казва: Ако е тъй, то трябва всичките... Не. В края на краищата светът има една велика цел. Цел, за която на всички същества ще им бъде добре. В какво седи тази цел? Един ден, когато на всички същества, които са на Земята, ще им бъде добре; и всички ще бъдат радостни и няма да има едно същество, което да не е доволно. Това е смисълът на живота. Дотогава, докато хората не са доволни, не са дошли до целта. Казвам: Като дойдат до целта, като пристигнат до целта, тогава вече другояче ще изучаваш живота. Ще знаеш в тази цел, в какво седи животът.

Та казвам сега на вас: Вас ви очаква, някои от вас ви очаква една доста горчива опитност, която има да преминете. Но след тази опитност ви очаква нещо много хубаво! Ако не минете горчивата опитност, ще дойде злото. Сега, защо, за какво, то е друг въпрос. Но ще минете сега. Като минете тази опитност, ще дойде нещо добро в живота ви.

Та казвам: Някой не може сега да постигне онова, което иска; не може да го постигнете със сегашното си верую, вярване. Сегашните ви вярвания са доста слаби, конците ви, и се много късат. Онзи, който най-малките неща го спъват в живота, за най-малките неща се дразни, не можеш да разчиташ на него.

Та казвам сега: Ако искате вие да добиете каквото и да е благо, висше благо... Някъде трябва да добивате, а някъде трябва да запазвате вашето благо, което ви се дава. И да знаете как да ги употребите. Че, Христос можеше ли да изгържи този изпит? Той каза: "Както Ме е Отец научил." Даже онова, което Христос е правил, говорил, колко неща Той занесе със Себе Си. Много неща имаше да говори, Той видя, че светът не е готов. Даже сега колцина от вас... Вие говорите за любовта, или говорим за знанието, за мъдростта, хиляди неща има, които вие не знаете; и хиляди неща от любовта, които даже не сте ги сънували. Имате най-обикновените състояния, заблуждения. Някой човек си мисли, че е много силен. Не се лъжете. В сравнение с Бога силата ви по някой път е сила на един комар. Ти си силен човек, вземеш и набиеш някой човек; после дойде друг, по-силен от тебе, и той те хване и те набие. Тогава ти се обезсърчиш, видиш, че не си силен. Остава онзи, той казва: "Да знае, че аз какво

мога да направя!” Дојде друг, по-силен от него, и той го хване и го набие. Туй е низходящият път на живота.

Започнете сега да заучвате тия работи. Онзи, който може да те набие, той много хубаво прави. Той те окъпал. Но почнете друго да мислите: че може да дойде един, който може да ти направи едно добро. То е същият закон. Дојде друг в този низходящ път и човек се насърчава. Дојде друг и направи още по-голямо добро. Тогава?

Сега, някой обича да говори, сега, има такива кореспонденти, не вестникари, как ги наричат тия? (– “Репортьори.”) Той ходи да събира новини и ги изкарва навън. Та, и вие сте един такъв кореспондент – влезнете в едно общество и започнете да търсите отрицателните страни – еди-кой какъв е. Не е лошо това, хубаво е да се знае. Този такъв, онзи такъв. Всичко туй е предисловие на една наука. Хубаво е. Отивате най-първо, изнасяте някои лоши работи. Не е лошо. Хубаво е. Отлично. Един ден пък почнете да изнасяте хубавите работи. От тебе зависи. Можеш да идеш да кажеш: той такъв, той такъв. А можеш да идеш и да кажеш добрата страна на този човек. Казал някой: “Страшна пияница е този човек! От сутрин до вечер той пие. Страшен пияница, опропасти дома си!” А друг казва: “Аз го зная за много трезв човек.” – “Как?” – “Не пие.” – “Как не пие?” – “Така, не пие. Като спи, не пие. Аз това зная за него.”

Та е хубаво някой път лошият човек да заспи. А хубаво е някой път добрият човек да се събуди. Защото лошият, като е буден, той не може да работи, да направи което си знае. Но като заспи, добър човек ще стане. Това е тълкувание на живота. Хубаво е някой път човек да замръзне, а хубаво е някой път човек тъй да се освободи от хората. Хубаво е някой път човек да има по-тънки грехи, че да трепери, да замръзне, да мисли за търпението. А хубаво е някой път човек да се облече с хубави грехи, да се накичи с пръстени, с нанизи, и да каже: “Хубав е животът!”

Аз разглеждам живота от две становища. Онзи, който ще възприеме Божествения живот, на тях им пожелавам да имат хубавите нанизи; а на тези, които не знаят как да употребят благата, на тях – спането, треперенето, сиромашията, болести. Тъй. И животът става осмислен. Нищо повече. Вие

ще кажете: “Каква ми е съдбата? Много ми е определена съдбата.” Ти сам определяш съдбата си. Понеже, като не искаш да служиш на Бога както трябва... Според онова, което ти правиш, това и ти дава.

Обърнете един нов лист сега. Не мислете, аз не разглеждам въпроса вие как сте отвън. Аз не разглеждам външния живот. Външно вие всички сте светии. Светии сте! Ако аз съм на един километър от най-лошия човек, светия е той за мен. Ако уда много близо до него, тогава работата става лоша. Стойте надалеч от хората. И тогава, едно правило има: от лошите хора надалеч стой, а при добрите хора, наблизостой. Че онзи, който те обича, онези, които те обичат, надалеч [не] стойте от тях, наблизостойте при тях. Който не те обича, надалеч стойте. А вие не знаете, идете при този, който не ви обича, и после казвате: “Много лоши хора са.” Тогава, те са лоши, пък и вие не сте от умните. И ти не си умен. Ако искаш ти за себе си един начин за разбиране... Ще кажеш: “Не съм от умните.” Умни трябва да бъдете! То е отношение.

Сега, този е правият път. И ако вие започнете да живеете по този начин, животът ви ще почне микроскопически да се изменя. Аз наричам, един живот се изменя, когато има една микроскопическа придобивка. Винаги, ако всеки ден ти не придобиваш нещо, ти си се спрял в своето развитие. Отиваш в обратен път. Всеки ден трябва да имаш една малка придобивка. И няма какво да говориш едно време как беше. Едно време, аз разглеждам едно време, любовта ти беше като любовта на животните, а сега тази любов е престанала, а дошла е любовта на човека. А тя се различава. Тази любов се различава. Ако ти в любовта си не минаваш през всичките стадии на живота, ти не можеш да познаеш любовта. И тогава, ако искаш да познаеш един човек, да го обичаш, ти трябва да го държиш в ума си; и то не като едно животно, а да го държиш като един човек. Ако ти искаш да се запознаеш с любовта на един ангел, ти трябва да го държиш като ангел в ума си. Ако този ангел не можеш така да го държиш в ума си, никога не можеш да го обичаш. Ако искаш да се запознаеш с любовта на Бога, трябва да държиш Бога в ума си, нищо повече! И трябва да се освободите от всичките тия форми, които

хората са създали в миналото. Те не са необходими на нас. Трябва да се освободите от старото. То е един цимент, който сковава хората. Трябва да се освободите от ония чувства, в които няма тази любов, която е необходима за сегашното развитие. Сега онези от вас, които са готови, противоречията, които съществуват сега, трябва да ги измените. Та, в природата има един закон, който след време ще измени всички. Вие ще дойдете до едно състояние, дето искате – не искате, вие ще се измените. И най-лошият от вас, и най-користолобивият, ще дойде едно време да стане като светия. И простре се на земята и изгуби своята сила. Всичко е суета. Той ще почне да говори: “Всичко е суета.” Ама нищо няма да придобиеш. Ще пъшкаш, ще се молиш на Бога, че искаш да измениш живота си. Казва: “Не, късно е, то е решено.” И ще те въздигнат, и не чакай да те понижат на Земята. Да дойде туй положение, че да искаш да станеш добър. Но стани добър, докато си на краката си. Защото тогава всички добри стават.

Мен ми разправят за един пример, за един ловец, който ходил за мечки. Като погледнал, една мечка гони го, реве подире му, и той я гони. И той, за да се избави, вдига пушката си, и като стреля, ударил мечката отпред, двата ѝ крака. Паднала тя на земята, отива той при нея и тя си турила краката, моли се, казва: “Аз направих погрешка”, но моли се, казва: “Недей ме убива.” И видял той: текал ѝ сълзи, от мечката.

Щом човек види, че неговата сила не работи, веднага се сменя състоянието. Няма да гоните хората като някоя мечка. Защото този, когото гониш, ще ти тегли един куршум и ти ще станеш слаб. Ще видиш. Сега, из живота, те са естествени изяснения. Сега – грешката. Всички сте въоръжени. И най-слабият може да ви направи голяма пакост. Един свещеник ми разправя, че детето му умряло. Ухапала го една муха и заразява се. Една муха го ухапва и става инфекция, и то умира.

Та, и най-слабият човек в света някой път може да ви ухапе и да ви направи една инфекция. Помнете, че има един свят, от който вие се влияете. Туй, което окултистите наричат духове. Това са същества, които знаят много добре своето

изкуство. Те са същества, които лесно може да разстроят вашия дом. Те дойдат някой път, ти не живееш с жена си много добре, но те тъй ще направят, ще докарат един друг мъж, ще кажат: “Този мъж е.” И почнат да внушават, казват: “Човек не трябва да има само един мъж, ама този мъж” – и се образуват известни интриги. И тогава влезнат в мъжа, ще кажат: “Я малко прибери своята жена!” И започват се интригите. Сега туй, което става в светския живот. Вие ще кажете: “Колко са неразумни хората!” Не, не. Че, и вие го правите. И в духовния свят, и в религиите, и там има същото. Ще почнеш ти да гледаш как хората се молят. Какво е тяхното веруло. Не ти трябва тия работи. Можеш да кажеш: този човек е по-добър, онзи е по-добър. Не е по-добър, ама ти гледай този човек работи ли. Та, интриги всякога ще стават. И аз зная сега между вас и навсякъде много работи. Тия духове сега са влезли, и тук ги има.

И помнете едно: ако вие ги приемете, аз ще ги вържа най-после! Всичките тия лоши духове трябва да бъдат вързани, нищо повече! Ще дойдем до едно място, дето снизхождение няма да има. Сега е време! И онези от вас, които не искат да се учат... Ама в света... И света ще го вържа! Нищо повече! Всички ще бъдат вързани, няма да остане нито един невързан. Всичко туй, което виждате. Ама казвам за вас, които разбирате закона. Сега ви казвам, не ви казвам да вярвате, един ден като видите вързан света, да знаете, че е така. Аз ще го вържа! Не мислете, че когато аз вържа света... То е война! Така. Тъй, няма само да кажа нещата. И не мислете, че когато вие искате да вържете злото... Вие трябва да знаете как да го вържете. Ако искаш ти по онзи правилен път... Който не разбира, той не трябва да върже.

Аз ви проповядвам учение за слабите. То е Любовта. С нея. Пък когато дойде един ден, когато влезне Мъдростта, други са законите там, с които тя ще управлява света. Та казвам: Слабите от вас, които не разбирате, ще държите с Любовта. Ще действувате с Любовта. Пък онези, които ще действуват със закона на Мъдростта, вие трябва да имате знание. И щом замениш методите на Любовта с методите на Мъдростта, вие трябва да разбирате тия двата метода. В употреблението на една метод има връзка. Ти трябва да

имаш знанието, за да употребиш метода на Любовта; и за да употребиш метода на Мъдростта, ти трябва да имаш любов. И мъдрост без любов не може. Ще дойде един ден, когато вие едновременно ще употребите, ще боравите и с двата метода, и с двата закона.

Та казвам: Не се спирайте върху нещата. Бъдете господари на себе си! Изправете погрешките си. Защото някои мислят, че нямат погрешки. Всичките имате погрешки. И в реда на нещата е да имат погрешки. Но изправете погрешките си. Погрешките трябва да произтичат отнякъде.

Да стане сега: Правата мисъл. Правата мисъл е служение на Бога! То е идеалът на хората на Земята. Три идеала има: служение на себе си, служение на ближните и служение на Бога! Служение на себе си вече знаете, и служение на ближния. Но служение на Бога, то е Великият Идеал, към който се стремим. Онази цел, в която един ден ще бъдат всички. Ще кажете: “Ама защо трябва да го вържат, този човек?” За да се освободи светът. Понеже, като се подвизавате в света, трябва да имате за цел целта, към която се стремите. Като влезнете в онзи свят, в който всички хора един ден ще бъдат свободни. И като влезнете в този живот, няма да мислите, че животът няма смисъл. Развитие ще има, как не. И там започва истинският живот.

Има един живот, който е без страдание, извънка страданието. На Земята без страдание не може. А в Небето без страдание може. Да знае да служи човек. Казвате: Какъв ще бъде животът? Ти като излезнеш из областта на страданията, тогава ще влезнеш в областта на живота, на щастие. Дето ще разбираш и ще кажеш: “Това е животът! Затова съм страдал и всичко.” Страданията, които сега ги претърпявате, то е, за да минете към онова, което за бъдеще ще добиете.

Та казвам, турете си сега в ума, та като страдате, ще кажете: “Ние страдаме, за да намерим щастие.” Страдаш, понеже не си постигнал това, не си постигнал онова, всичко. Христос беше ли щастлив? Христос дойде да опита именно от какво се нуждаят хората. И постоянно сега Христос внася ония методи, които са за подобреното на дома ви; трябва да се подобрят ближните, и целият народ. И вие трябва да

знаете това. Искате възпитание, да се подобри народът. Трябва да знаете методите. Искате да се възпитате. Не е лесна работа възпитанието. Възпитанието не седи в нищо друго освен – дайте на човека съответстваща храна! Възпитание значи да знаеш как да го отхраниш.

Та казвам: Турете хубава храна, с която вие да се възпитате и да придобиете, да станете силни. А в какво седи сега силата? Най-първо трябва да бъде човек силен в Любовта! И ако ти не се научиш да бъдеш силен в Любовта, ти в нищо не можеш да бъдеш силен. Започнете сега оттам, отдето трябва. Вие започвате със силата там, дето не е. Започнете със силата на Любовта по който и да е начин. Не се отказвайте от Любовта. Вървете по стъпките на Любовта. Нищо повече!

“Отче наш”

6.33 ч сутринта

(На поляната □ гимнастически, евризмически упражнения.

Слънцето грее!)

*33-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 13.IX.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

*20 септември 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето ясно, звездно, отворено!
Времето меко, ведро, приятно.)*

*“Добрата молитва”
91-ви псалом
“Молитвата на Царството”
11-а глава от Ев. на Иоана
“В начало бе Словото”*

Има една връзка между всяко начало и всеки край. Думата “край” разنو се разбира. Но в живота крайт показва какво е било началото. Крайт изявява какво е било началото.

Има неща, които са важни в тази глава. Аз ще се спра върху един стих: (11 ст.) “Това рече, и подир това казва им: “Лазар, нашият приятел, заспа, но да уда да го събудя.” Да иде да го събуди. Е, защо заспива човек? Уморил се е, заспива, да си почине. И след всяко заспиване и събуждане има една почивка. Сега някои мислят, че някога си, преди 2000 години, заспал един евреин. Казват: “Какво общо може да има този евреин с нас? Какво ни интересува, че Исус казал: “Заспа, но да уда да го събудя”?

Но и всеки има по един заспал Лазар в себе си. Този Лазар живее у всинца. Този Лазар е заспал и следователно нуждае се да дойде в този смисъл Исус да го събуди. И всеки има по две сестри, Марта и Мария. И едната от тях, казва Писанието: “А Исус обичаше Марта.” И в същата глава казва... на друго място е казано, понеже Исус я обичаше, тя казва веднъж на Исуса: “Кажу на сестра ми да вземе и тя малко да работи, тя съвсем се е отдала на един друг живот, че не ми помага. Не ми помага в живота.” Христос казва, че Мария е избрала добрата част. Макар и да я обичаше Христос, тя се суетеше за външната страна на живота.

Та сега, това е – и вие по някой път, като Марта, значи, обича ви Исус, има една Марта във вас, която обича Исус. Сега, не е за вас туй, да кажем външно; или туй наричат посвещение – това да се събуди човек. Има едно съзнание, гето човек не го интересува нищо. Той е заспал. И трябва от туй състояние да се събуди човек. Заспиване, значи, казва: “Не ме интересува този работа.” Всичко онова, което интересува човека, е важно. Но временно децата се интересуват по някой път колко ще израснат. Гледат дали растат. Има деца, които постоянно си мерят ръста. Иде детето при стената, тури една малка линийка на стената и отбележи. На другия ден пак иде, пак мери. Е, откъде в туй дете именно това? Какво отношение има неговата височина с неговия вътрешен стремеж? Разбира се, да останеш на един сантиметър в живота, да имаш една височина на един сантиметър, какво ще те ползува това? Не струва. Височината има известно отношение. На един сантиметър, ама трябва да имаш 150, 160, 170 сантиметра във височина.

Сега, аз няма да се спирам. Има една вътрешна страна. Един ден вие ще трябва да я учите. Има много работи да учите. Сега сте се спрели на [много] неща, които не са толкова важни. Отчасти са важни. И тия, маловажните неща ви спират от онова, което има да..., което може да научите. Някой път вие се спирате върху положението, което знаете. Запример има видни математици, които изчисляват с каква бързина се движат атомите; има математици, които изчисляват колко атоми има, колко йони има и т.н. Питам: Ако ти знаеш бързината на един атом, какво отношение има тази бързина спрямо тебе? Защото всичките неща са важни дотолкова, доколкото те имат отношение. Ти някой път се интересуваш за някой добър човек. Можеш да се интересуваш от неговата добрина дотолкова, доколкото той има отношение; или някой път се интересуват за някои лоши хора. Ходите и разпространявате, че този е лош, туй направи. Какво отношение има? Значи, в дадения случай, и доброто, и злото имат отношение. Значи, щом говорите за доброто на някой човек, имате едно отношение; и щом говорите за неговото лошо, за неговите погрешки, пак се интересувате, пак го обичате – има нещо, което пак ви интересува. Значи има нещо във вас, което е с ловешина на този човек; че като говорите лошо

за този човек, вие храните туй същество, приятно му е. Има нещо, което ви интересува. Ако нямаше туй, вие нямаше да говорите. И следователно, когато говорите лошо за хората, вие подхранвате злото у вас; и като говорите добро за хората, вие подхранвате доброто. Някой казва: “Не искам да говоря.” Не подхранва злото. Онези, които са в него, казват: “Нямаш право.” Онези, които са във вас, казват: “Кажи нещо.” Щом говорите зло, вие подхранвате в себе си злото. “Ама – казва – не е хубаво да говориш.” То е друг въпрос, дали е хубаво или не е хубаво. Какво разбирам под думата не е хубаво да говориш зло? Не подхранвай злото в себе си. И тогава казват: хубаво е човек да прави добро. Подхранвай доброто в себе си. Тъй сега. Туй е външната страна. Има един свят, който е много умен. Не мислете, че в света вие сте независими. Вие мислите, че сте независими. Не. Има един свят, в който живеете, и съществата там са и добри, и зли. Те са толкова умни, че познават всичките ваши страни. Те ще познаят вашата добра страна на естеството ви; и лошото го познават. Те познават потънко всичките ваши слабости. И сега, вие сегите и мислите някой път, че сте свършени, достигнали сте до края. Не е така. Колко слабости има един човек, само го поставете на един изпит. И светията, като го поставиш... Та защо Господ постави светиите на голям изпит? Защото имат големи слабости. И като дойде Исус на Земята, и Него Го поставиха на изпит.

Та казвам сега: “Да идем да го събудим.” Хубаво е по някой път да събудиш човека. И хубаво е да го оставиш да спи. Сега, може на другата страна да питате: защо се баби, колко дена се баби Исус? Тази смърт, казва Той, не е на смърт. Тази болест не е нещо лошо, тя е за Слава Божия! Някой път някой казва: “Разболях се.” Той се уплаши. На мен ми разправя някой и аз казвам: “Това е за Слава Божия!” Той се разболял – за Слава Божия. Боли те окото – за Слава Божия. Боли те ухото – за Слава Божия. Боли те кракът – за Слава Божия. Боли те коремът – за Слава Божия. Боли те главата – за Слава Божия.

Ама как може това? Е, за Слава Божия. За Слава Божия в туй отношение, че след всяко боледуване на окото или на ухото, ти ще научиш една нова опитност. И в живота си ти ще се подигнеш. След всяка болест човек е по-силен.

И след всяко изпитание, което може да преминете, вие ставате по-силен. Който има малки изпитания, той нищо не придобива.

Туй виждаме в природата – ония дървета, които са изтърпели големи изпитания, станали са големи дървета. Дъбът, например, големи изпитания издържа, а е голям. А малките тревички, които не са били подложени, и сега ги подлагат и тях на изпит. Хиляди животни минават отгоре им и ги тъпчат. Защо? За да станат яки. За да уякнат. За тяхното добро е това.

Вие, там, догето сте достигнали, всички искате да бъдете щастливи. Ама не можем да бъдем щастливи догогава, докато всички хора не станат щастливи. Щастие то да бъде общо достояние на всички хора еднакво! Тоест всеки един от вас, който върви по правия път, той трябва да желае в себе си доброто на всичките хора. Той ще подхранва туй добро. Той тогава подхранва тази идея. Ако вие не мислите така, и като ви казвам аз някой път, че трябва да обичате ближните, аз подразбирам съвсем друга мисъл – да подхранваш доброто, което ще те направи силен. Защото ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш всичките хора. Защото, като обичаш всичките хора, ти ще подхраниш това, което ще те направи щастлив. Вие имате сега само един, когото обичате, двама, трима, и вашите деца. И щастие то ви се равнява на много малко, на двама и трима. А като обичате всички, тогава щастие то ви ще бъде голямо. И после, като мразите всички хора, и нещастие то ви ще бъде голямо. Пак е същият закон. И обратното е вярно. “Аз – казва – ги мразя всичките до един.” Ти ще подхраниш злото в себе си. И туй зло си има съвсем други закони. Следователно ти ще опиташи горчивините вътре. Други ще ядат и пият, а ти ще плащаш, на земен език казано.

И тия работи, които обясняват с карма, то е кармата – много неразбрана работа. Мислят те, че като е карма, трябва да стане. Е, хубаво. Допуснете сега, че вие минавате някъде и има турена някоя бомба в земята. Ако тази бомба вие не я бутате, тя ще седи там. Опасна е бомбата. Ако вие искате научно да я изследвате, тя може да се пукне – и вие, и бомбата, и двама ще идете.

Сега, мнозина обичат да ходят да бутат тия бомби. Тази бомба не си я направил ти. Някой друг я е турил там, ти мина-

ваш и я буташ. И вие сега във вас имате много бомби. И ако не ги бутате, работата ще е добра; ако ги бутате, те ще експлодират. Сега, даже един праведен, и той си има бомби. Дяволът не спи. Вечерта, когато ти си заспал някъде, той ще тури някоя бомба; и ще направи така, че да бутнеш тази бомба.

Сега, туй е научната страна на живота. Трябва да имате предвид живота на всички хора, трябва да желаете тяхното добро. С туй вие подигате себе си, подигате човечеството. И тогава вършите Волята Божия. Някой път дойде някой при мене, казва: “Ти си много добър, да направиш добро, ти правиш добро.” Казвам: Слушай, за тебе никакво добро не правя. Аз съм добър в този смисъл: искам да изпълня Волята Божия; и като я изпълня, това ме радва. Какво ти мислиш, дали ти си щастлив или нещастен, това не ме интересува. Това е твое разбиране. Аз изпълнявам Волята Божия. И гледам дали съм я изпълнил. Щом извърша Волята Божия, аз съм радостен. Като не извърша Волята Божия, казвам: тази работа не върви добре.

И всички трябва да изпълните Волята Божия. Това е истинският морал! Като изпълняваш Волята Божия. И онзи, който те слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия. Аз като говоря, искам да изпълня Волята Божия; и онзи, който ме слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия – добре да ме слуша. Защо трябва да го слушам? Да изпълня Волята Божия. Говори ти някой зло. Слушай го, за да изпълниш Волята Божия. И тогава попитай Господа: “Господи, туй, което ми каза той, право ли е? Ако е тъй, тогава покажи ми един начин; и ако не е право.” Понеже изпълняваш Волята Божия. А Господ казва: “Аз искам да живея в него.” И то е Волята Божия.

(Дампите изгаснаха. Вън е здрач.) Оставете сега. Казвам: По някой път става това, каквото е сега. По някой път изгасва нашата светлина, която ние сме направили по изкуствен начин, за да дойде другата светлина. (6.20 ч.) Но малка е в даден случай светлината. Тогава ще дойде един брат, ще бутне там и ще се настърчат.

И сега, във всяка една беседа, във времето, когато се говори, някои хора мислят, че беседите са лични. Не са лични, те са безлични работи. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си... Човек, който мисли само за себе си, той не може

да прогресира. Защото в любовта по себе си няма никакъв прогрес. И прогресът на човека седи, когато той започне да обича другите хора. И ти, когато обичаш ближния си, тогава ще разбереш каква е Волята Божия. Но ако се спреш при ближните, да кажем, имаш само един ближен; ближен подразбира онзи вътре в тебе, когото ти трябва да подхранваш. Да обичаш ближния си, в мистичен смисъл е това. Любовта към себе си, това е най-малката любов. Значи, то е мярката. Най-малката мярка за любовта, то си ти; а най-голямата мярка за любовта, то е Бог. А в дадения случай любовта към ближния е онази мярка, която ние може да прилагаме. Мярка, която в окултната страна се взема.

Тогава, любовта към ближния е разширение на любовта. А любовта към Бога, това е онова, което дава смисъл и осмисля живота. Ти като обичаш Бога, ще намериш великия смисъл на живота. Там е щастието. Щастието не седи в любовта, то е само едно условие. Ти искаш да бъдеш щастлив. Можеш да бъдеш щастлив, като обичаш Бога. Искаш да бъдеш силен. Ти можеш да бъдеш силен само като обичаш ближния си. Да. А искаш да се избавиш от всичките нещастия на живота. Трябва да обичаш себе си. Ама какво ще разберете? Ти трябва да бъдеш крайно умен. Защото и в любовта вие трябва да знаете. Сега, някои от вас казват тъй: “Аз за ближните си пет пари не давам, за Бога не се интересувам, мисля само за себе си.” Питам тогава: Какво може да гадате вие при такова разбиране на живота? Вие живели ли сте някой път сами? Някои от вас искат да живеят сами, да ви не смуцава светът. Живели ли сте сами, да знаете какво нещо е самотия? Вие не сте опитали още самотията. Самотията, то е един затвор, един замък – като те турят вътре, че никой няма да те смуцава. Никаква светлина няма да има в тази самотия. Ти искаш да бъдеш сам. Тази самотия аз разбирам. Аз зная вие какво искате. Но то не е самотия. То е живеене с Бога, то е живеене с всичките хора. Аз разбирам самотата, да живееш с всички хора, а тъй, както вие разбирате, то е най-голямото нещастие, на което може да се подложите. С никого да не живееш, то е най-голямото нещастие. Дето всички да се оттеглят и ти да останеш сам. Ама като останеш сам, ти ще почувствуваш всичката твоя слабост,

няма да имаш никаква форма, само едно голо съзнание. Най-голямата сиромашия е това.

Не смесвайте вие уединение и сам да останеш. Човек сам не може да бъде. В този смисъл, както вие разбирате, няма растеж. И сам с Бога да останеш, да вършиш Неговата Воля. И ще избягвате хората, които живеят сами.

Трябва да ви докажа, в живота туй съществува. Има един пример. Какво ще те интересува тебе една стара баба или един стар дядо, които живеят сами? Интересуват ли ви те? Не. Но ако старата баба има една млада гърцера, хубава, красива, или има един син красив, левент, вече ви интересува. Туй, което дава ценност на старите баби, то са техните гърцери и техните синове. Защо искат някои да се женят стари баби? Старите да се женят. Сега младите се женят. Някой казва: “Ще се оженя.” За да имаш гърцера или син, да те уважават хората. Защото, ако останеш такъв, няма да те уважават хората. Някой казва: “Аз искам да се оженя.” Казвам ви: Всичките стари да се женят. А младите защо трябва да дойдат? Да помагат на старите. То е правото, да помагат. И младият не трябва да се жени. А като остарее, да се жени. Докато е млад, да се не жени. А щом остарее, да се ожени.

Или, казано на друг език: Докато си сит, ти си млад. Щом огладнееш, ти си остарял вече. Трябва да се наядеш. Разбирайте сега, то е онзи език. Като огладнееш, то е старост вече. Ще се наядеш и няма да преядеш. И храната, която вземаш ти, трябва да бъдеш доволен от тази храна. Колкото и малко да е тя, бъди доволен от тази храна.

Та казвам сега: Трябва да се събуди във вас. Вие, спящите, седите и казвате: “Какво ще се прави сега? Светът лош е станал. Не е станал лош светът. Светът трябва да умре и да заспи този свят. За да дойде пак Господ, да го събуди. И ако го събуди, Той ще каже: “Пуснете го отвънка да си отиде вкъщи.” Ти имаш едно желание за нещо. Благодарни на Бога. Искаш да се жениш. Благодарни на Бога, че ти е дошло туй желание. Не искаш да се жениш. Благодарни пак на Бога. Осиромашееш, обогатееш – за всичко, каквото стане, благодарете на Бога! То е истинското възпитание. Истинското възпитание в това седи. За всяко нещо, което стане в живота, ти благодарни на Бога. Добро или зло. Защото, ако е зло, Бог ще го превърне на добро. Пък ако е добро, то само

по себе си е добро. Пак благодари на Бога. За да можеш да вкусиш от хубостта на туй добро. А сега ние се ограничаваме. Ние избягваме злото. То е слабост. Ти щом избягваш злото, тогава ония от този свят казват: “Ти си много нещастен. Не е този път, по който трябва да ходиш.” Те искат сега да ти дадат един цяр, друг цяр, та ще викаш. И работата не се оправя.

Значи, всяко едно смущение, което човек претърпява... Едно просто правило. Казва: “Какво трябва да правим?” При мен като дойдете, една дума ще ви кажа. “Какво да правим? Голямо нещастие имам.” Благодари на Бога! Благодари за твоите нещастия. Благодарете на Бога “за всичко, туй, което си ни дал, и превърни го на добро.” Тъй ще кажете.

Туй е един лек, сега. За всичко благодари на Бога! Това за себе си ще го знаете, не отвънка. В себе си благодари за онова, което имаш. И тогава ти си събуден. Или, другояче казано: ти, като викаш към Господа, ти ще привлечеш Неговото внимание. Защото Господ е занят. Много работа има Той. И ти трябва да привлечеш вниманието Му. Той е много внимателен. Но ти трябва да привлечеш вниманието Му. Някъде си направил някоя погрешка – ти привлечаш Неговото внимание. Защото, ако не привлечеш вниманието Му, ще се увеличи злото; ако привлечеш вниманието, Господ ще го превърне на добро. Ти щом се обърнеш към Господа, Той всякога те е слушал. Всички хора слуша. За някой, като се обърне към Него, заспива той. Казва: “Защо заспа?” Казвам: За Слава Божия! Родил се някой – за Слава Божия! Не да бъде по буквата. За Слава Божия да бъде всичкото. И като умират хората, за Слава Божия е. Умираме, там е казано: “да минем от смърт в живот”. Едни хора минават от смърт в живот, а други минават от живот в смърт. За слава Божия е това! Защото и онези, които живеят, и онези, които умират, и едните за Бога умират, и другите за Бога оживяват. Всичко е за Бога.

Така трябва да мислите в себе си и всичките противоречия, които имате, ще се разрешат. Тъй се разрешава всичко. Светът ще върви, няма да се премахнат мъчнотията, които сега имате. Не мислете, че те ще се премахнат. Всяка една мъчнотия трябва да се превърне за добро. Всяко едно страдание трябва да принесе полза. То не е тъй да го изпъдиш. Ама много учтиви трябва да бъдете. Моят фигуративен

език е – като дойде една болка, ти ще бъдеш учтив към нея, ще кажеш: “Много ми е приятно, че си ме посетила, че си благоволила да ме посетиш.” Не ти е приятно, но ще кажеш, че ти е приятно. Защото тази болка е много докачлива. И ако ти си недоволен, тя ще се усили. Пък ако кажеш, че си благодарен, болката ще си върви, ще те напусне. Защото болката, това е едно живо, разумно същество. Няма болка, в която да не присъствува едно живо същество. Тази болка си показва степената на неговата разумност. И степената на неговата сила. То е същество, което те мъчи тебе. И понеже само Бог заповядва на всичко в света, ти като се обърнеш към Бога, Той ще му каже. Бог е Същество, Коемо казва. Защото онези хора, които са твърдоглави и упорити, Бог изпраща, оставя тия, умните, да дойдат. Те ще те опитат тебе.

Че как няма? Една млада мома, която иска да се жени преждевременно, не е остаряла още, какво става? Нейният възлюблен ще я напусне. Ще се роди тогава ревност в него, той ще я хване за косата, казва: “Защо ходиш по другите?” Защо я бие той? Преждевременно се е женила тя. Преждевременна женитба е, която Господ не одобрява. И когато Господ не одобрява едно нещо, Той ще остави тия духове да те измъчват. И като те измъчват, ще кажеш: “Преждевременно направих това.” А като направиш нещо навреме, тогава – нищо. То е навреме. Казваш: “Направих аз една погрешка.” Не е въпрос за грях. Не сме направили онази връзка, която Бог изисква от нас. Той не го изисква насила. Дойде някой лош човек при мен. Аз не питам какво трябва той да направи. Че е лош, той е лош, това не ме интересува, но искам да зная каква е Волята Божия. Всичко ще се уреди добре.

Та казвам сега: Стрежете се в себе си, като дойде Исус, да събуди. Защото умрелият Лазар трябва да се събуди. Мария му казва: “Недей, Господи, той вече смърди.” Аз го тълкувам. Аз искам да посетя някого, да го събудя, а вие казвате: “Много лош е той, цяла експлозия, смрад, нека седи там.” Макар и да е четири гена, макар и да смърди, отварям камъка, ще му каже Господ високо: “Лазаре, стани!” И после ще му каже: “Оставете го да си иде вкъщи.”

Та казвам: Живота, който имате, трябва да го използвате, всичкият живот да го използвате за себе си, за ближните и за Бога. Но първото нещо: животът трябва да се използва.

Да изпълнят всички Волята Божия. И да я изпълним тъй, както ние я разбираме. Аз казвам: Да изпълните Волята Божия, както вие я разбирате в себе си. И когато някой човек прави погрешка, кажи в себе си... направил нещо той, казал нещо, кажи: “За Слава Божия!” Вие ще идете да се оплачете. Най-лошото да е, за Слава Божия е. Това е правилното възпитание. Всеки трябва да каже: “За Слава Божия.” Ако не кажете така, работата ще се усложнява. “За Слава Божия” – в себе си ще кажете! То е, значи, да събуждаш онова хубавото, великото в себе си. Да растеш.

При мен идат някои, казват: едн-коя сестра закъсала. И сега, наскоро, дойде една млада жена, не я зная откъде, за пръв път я виждам, някой от Русе я препоръча, някоя си друга Мария, и нея не я зная, пратила я, и казва: “Ти като идеш при Учителя, той ще уреди работите.” Дойде тя и се оплаква, нещастна. Нямала подслон, къде да се подслони. Разгала си парите, всичко туй. Търси подслон и някой да я храни. Аз като я гледам, госта е здрава, и госта красива, казвам: За Слава Божия е. Казва тя, че се е оженила и се развела с мъжа си. – За Слава Божия. С един мъж е живяла оженена; и най-после взема я друг, който я излъгва. За Слава Божия! Казвам: Сестра, ти искаш да бъдеш щастлива. Говоря □ за Бога, тя не иска да знае. За Бога – не. И то е за Слава Божия сега. Тя за Господа ни най-малко не се интересува. Ама иска тъй, да □ уредя външно работата. Казвам: Слушай сега, за Слава Божия, аз да съм на твое място, ще ида да работя. Слуга ставам. Тя била чиновничка, знае печатарство, но вече живяла, не иска тя да става слугиня. Пък и мъчно се намира работа. За Слава Божия, казвам, ти ще се опретнеш да работиш. Ако беше ти болна, като един инвалид, аз щях да те взема, да те храня, да ти помагам, за Слава Божия, ако няма кой друг. Трябва да гледам за Слава Божия, събуждам в нея... Тя ме гледа. И казвам: Иди и ако не можеш да си намериш работа, ела пак при мен. Трябва сега да имаш вяра в себе си, ще се оправят работите. За Слава Божия! За себе си казвам: За Слава Божия. И тя ме послуша и си тръгна по пътя. Все ще намериш пак някой да те обича. За Слава Божия. Ще дойдат да ми кажат: “По лошия път тръгнала.” Не. За Слава Божия! Всичко в света е за Слава Божия. Казвам: “Ама ти не го съжеляваш.” Аз обичам хората. Като

срещна някого, ама много нещастен, казвам: За Слава Божия! То е истинският път.

Тогава, и на вас ви казвам туй, което не съм ви казал. Вие страдате – за Слава Божия е. Недоволен сте – за Слава Божия. Не се разбирате – за Слава Божия! Че няма Братство – за Слава Божия. Е, добро правите – за Слава Божия. Всичко е за Слава Божия. Този е пътят, за да се поправи. Друго възпитание няма. Аз съм опитал методите. Може да възпитавате човека, другото е само калайдисване, позлатяване отгоре. За Слава Божия! То е същината. Като кажеш: “за Слава Божия”, събужда се у тебе онова, Божественото, което има сила и може да създаде всичко. Една дума – за Слава Божия, но да я туриш.

“Но да идем да събудим Лазара.” И аз ви казвам: Оставете сега Господ да събуди във вас, по който и да е начин, да събуди заспалия Лазар. По който начин, не Му давайте съвет. И той (*Христос*) каза: “Благодаря Ти, Отче, че всякога си Ме послушал.” И хубаво е всякога да слушате тази молитва: “Благодаря Ти, Отче, че всякога си ме послушал.” За Слава Божия! Ти като страдаш, кажете: “Отче, благодаря Ти, че всякога си ме слушал.” Тази малка болест, която имаш – “зная, Ти ще ме послушаш.” Значи, всяко нещо, което става във вас, добро или зло, то е да вярвате и да кажете: “Благодаря Ти, Господи, че всякога си ме послушал.”

“Отче наш”

Сега, за 10 минути ще имаме едно малко размишление. И после ще имаме упражненията. Размишлението, това е една почивка. Ще си починем. В размишленията – всичко онова, което трябва да направите през днешния ден, ще помислите. И тогава ще станем.

6.05 ч сутринта – 6.15 ч сутринта

(На поляната □ упражненията с музика. Хубаво слънце грее! Топло е.)

*34-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 20.IX.1936 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев*

БЕЛЕЖКИ

Остарели и редки думи, невключени в бележките под линия:

аероплан (фр.) – самолет.
 апаш (фр.) – крадец, джебчия.
 виноват – *остар.* виновен.
 дам (от тур.) – *диал.* обор.
 дилаф (от гр.) – маша, щипци за разравяне на огън и за хващане.
 завземам – заемам.
 замязвам – *диал.* заприличвам.
 занят – *остар.* зает.
 запример – например.
 индиферентен (от лат.) – безразличен, равнодушен, безучастен.
 кадия (от ар.-тур.) – съдия.
 мир – *остар.* свят.
 мисирка – *диал.* пуйка.
 мязам (от нгр.) – *обл.* приличам.
 наброска (от рус. набросок) – *книж.* скица, проект.
 опретвам се – *диал.* залавям се, подхващам.
 ортак (тур.) – съдружник.
 ортаклък (от тур.) – съдружие.
 орталък (от тур.) – *разг.* множество хора, тълпа, свят.
 представям – в смисъл на “представявам”.
 привременен – *остар.* временен.
 свързан – *остар.* вързан.
 слог (рус.) – сричка.
 случавя се – *остар.* и *диал.* случва се.
 смисъл – *остар.* и *диал.* употреба в ж.р. – заменена е с м. р.
 писател – *остар.* писател.
 мерк (от ар.-тур.) – *разг.* образец, кройка.
 трен (от фр.) – *остар.* влак.
 турзам – *диал.* турям, слагам.
 хаирл□я (от ар.-тур.) – който е на добро; благополучен.
 хром – *остар.* куц.
 хромел (от гр.) – *диал.* ръчна мелница; камък на ръчна мелница.
 хукам – викам “ху” след някого; хуля.
 чрезмерно (от рус.) – *остар.* прекомерно.
 Имената Бетовен и Юго са написани според съвременната транскрипция, която е правилната (в разчетените стенограми е: Бетховен, Хюго).

Списък на съкращенията, използвани в бележките:

англ. – английски	<i>обл.</i> – областно
ар. – арабски	<i>остар.</i> – остаряло
гл. – глава	перс. – персийски
гр. – гръцки	<i>разг.</i> – разговорно
<i>диал.</i> – диалектно	рус. – руски
ит. – италиански	ст. – стих
<i>книж.</i> – книжно	тур. – турски
<i>мед.</i> – медицински	унг. – унгарски
<i>нар.</i> – народно	фр. – френски
нгр. – новогръцки	

Поредица УТРИННИ СЛОВА

1. Абсолютната истина. Година I (1930–1932). 1–16 беседа. София, 1949.
2. Ново разбиране. Година II (1932–1933), том I, 1–12 беседа. София, 1949.
3. Сеятелят. Година II (1932–1933), том II, 13–27 беседа. София, 1950.
4. Дреха на живота. Година II (1932–1933), том III, 28–40 беседа. София, 1950.
5. Новото разбиране на връзката в живота. Година III (1933–1934). София, 2000.
6. Учение и работа. Година IV (1934–1935), Том I, 1–14 беседа. София, 1939.
7. Ценната дума. Година IV (1934–1935), Том II, 15–41 беседа. София, 1941.
8. Трите родословия. Година V (1935–1936), Том I, 1–17 беседа. София, 1943.
9. Устойчиви величини. Година V (1935–1936), Том II, 18–34 беседа. София, 1943.
10. **Трите родословия. Година V (1935–1936). София, 2000.**
По оригинал.
11. Той създава. Година VI (1936–1937), Том I, 1–15 беседа. София, 1947.
12. Старото отмина. Година VI (1936–1937), Том II, 16–35 беседа. София, 1947.
13. Ликвидация на века. Година VII (1937–1938), Том I, 1–18 беседа. София, 1948.
14. Красотата на душата. Година VII (1937–1938), Том II, 19–39 беседа. София, 1948.
15. Добрият език. Година VIII (1938–1939), Том I, 1–15 беседа. София, 1998.
16. Изпитът на Любовта. Година VIII (1938–1939), Том II, 16–37 беседа. София, 1998.
17. Първият момент на Любовта. Година IX (1939–1940), Том I, 1–18 беседа. София, 1997.
18. Обичайте и радвайте се. Година IX (1939–1940), Том II, 19–36 беседа. София, 1997.
19. Съгласуване на мислите. Година X (1940–1941), София, 1998.
20. Последното добро. Година XI (1941–1942), Том I, 1–15 беседа. София, 1997.
21. Близо и далеч. Година XI (1941–1942), Том II, 16–30 беседа. София, 1997.
22. Важни и належащи неща. Година XII (1942–1943), Том I, 1–17 беседа. София, 1997.
23. Плодовете на Любовта. Година XII (1942–1943), Том II, 18–34 беседа. София, 1997.
24. Новото начало. Година XIII (1943–1944), Том I, 1–13 беседа. София, 1944.

Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година (1943/1944): лекциите от Младежкия окултен клас (“Силите на природата”) и от Общия окултен клас (“Новият светилник”), Утринните слова (“Новото начало”), Неделните беседи (“Вечно подмладяване”) и Сборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие “Заветът на Любовта” I, II, III том).

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Трите родословия. Моето верую. Новото верую.....	5
22 септември 1935 г.	
2. Буря голяма. Горделивият и тщеславният.....	21
29 септември 1935 г.	
3. Двама порядъка.....	42
6 октомври 1935 г.	
4. Вътрешните качества на числото 12. Дванадесетиях хляба.....	54
13 октомври 1935 г.	
5. Де е човекът? Първият образ на човека. Степени на разбиране.....	70
20 октомври 1935 г.	
6. Приложението като източник на знанието.....	87
27 октомври 1935 г.	
7. Герои.....	112
3 ноември 1935 г.	
8. Свещеният огън.....	125
10 ноември 1935 г.	
9. Вътрешният закон.....	144
17 ноември 1935 г.	
10. Бъди доволен.....	163
24 ноември 1935 г.	
11. Огънят на пречистването. Едно добро.....	183
1 декември 1935 г.	
12. Вътрешният живот. Вътрешни и външни прояви. Трите книги.....	201
8 декември 1935 г.	
13. По новия начин. Коприненият конец.....	229
15 декември 1935 г.	
14. Котелът и торбата. “Коего имам”.....	255
22 декември 1935 г.	
15. Причина на страданията. Любов, Разумност, Истина и Доброта.....	277
29 декември 1935 г.	
16. Знайният Бог.....	294
5 януари 1936 г.	
17. Топлината на Любовта.....	308
12 януари 1936 г.	

18. Непроменливи величини.....	332
19 януари 1936 г.	
19. Слуги на Доброто.....	356
26 януари 1936 г.	
20. Силният огън.....	377
16 февруари 1936 г.	
21. Ще се похваля. Божественото начало.....	393
23 февруари 1936 г.	
22. Познат от Бога.....	410
1 март 1936 г.	
23. Абсолютна справедливост.....	425
8 март 1936 г.	
24. Истинските приятели. Учението като непреривен процес. Новият метод.....	441
15 март 1936 г.	
25. Коего Бог е съчетал.....	456
22 март 1936 г.	
26. Да се възприеме Словото.....	468
29 март 1936 г.	
27. Двете фази в пъти на ученика	482
5 април 1936 г.	
28. Божествената връзка. Новият живот. Трите врати.....	494
12 април 1936 г.	
29. Настояще, минало и бъдеще. Изгрев, пълн ден и залез. Прощението! Превод трябва.....	509
19 април 1936 г.	
30. Правата мисъл, чувство и говор.....	523
26 април 1936 г.	
31. Четирите качества.....	535
3 май 1936 г.	
32. Слепороденият човек.....	549
6 септември 1936 г.	
33. Вътрешният говор и вътрешното слушане. Вътрешната мистична връзка.....	561
13 септември 1936 г.	
34. За Слава Божия.....	577
20 септември 1936 г.	
Бележки.....	588
Поредица Утринни Слова.....	589